Izrael Shamir:Rasszista állam? 1/4

Izrael Shamir

Bevezetõ
A közbeszéd urai
Az utolsó napsütéses napok
A nagy király városa
Midász király füle
Miért támogatom a palesztinok visszatérését?
A tudatállapot
Zöld esõ Jasszúfban
Óda Farriszhoz, avagy A lovag visszatérése
Ütközet Palesztináért
A Hold városa
Az újra látogatott József
Az erõszak alapköve
Konvoj Betlehembe
Az utolsó akcióhõsök
Júdea hegyei
Április a legkegyetlenebb hónap
Fájdalmas Szûzanyánk
Abúdi Szent Borbála
A kedveltek városa
Galilea virágai
A Mamillai víztároló
Apokalipszis most
Zsidók és palesztinok: az elsõ találkozás
Visszajátszás
Krisztus gyilkosai
Kik ölték meg Krisztust?
Zsidók kontra Krisztus
Keresztény cionizmus mint társadalmi neurózis
Megméretett és...
Dulcinea megbecstelenítése
Mese a két államról
A húgocska disznóságai
Egy új Portnoy panaszai
A vámpírölõk

Bankárok és bankrablók
Szent Fermin fiestája
Tökfilkók
Mesebeli királyfi
Orient Expressz
Jiddis Medina
A Cion Bölcsei és a közbeszéd irányítói
Lóvá tett lovagok
A világ vándorai
A veréb és a bogár
Szüzek és harcosok
Kútmérgezés
A terror fantomja
Halloween Bali szigetén
A Szultán és a Sátán
Fogd a pénzt és fuss!
A harmadik galamb
Miss Klein látcsöve
A jó ember bûne
A vita harcmûvészete
A filoszemitizmus rasszizmus
A négy vak
Offenzív vagy defenzív?
Viszályrock
Veszedelmes viszonyok
Óda Cynthiához
Háború és béke
Oszd meg és uralkodj
Konklúzió: Privát békeszerzõdés
A szerzõ
Köszönetnyilvánítás
Jegyzetek

A mû eredeti címe:
Masters of Discourse (The Collected Essays of Israel Shamir)

Bevezetõ

A Szentföldön folyó háborút az eszmék közötti világméretû harc központi színtereként mutatják be, olyan nagy jelentõségû mai fejlemények hátterében, mint az amerikai zsidóság növekvõ befolyása, a baloldal hanyatlása, a globalizáció terjedése, a globalizációellenes mozgalmak elsõ lépései és a harmadik világháború kitörése Amerika és a harmadik világ között. A szerzõ, miközben keresi Palesztina felszabadításának lehetõségeit, egy átfogóbb célt is kitûzött maga elé: a közbeszéd felszabadítását. [...] E tanulmányok Palesztinát a világ modelljének tekintik. Olyan erõk mûködnek itt, amelyek el akarják tüntetni az õshonos lakosságot, le akarják rombolni templomait és mecsetjeit, s tönkre akarják tenni természeti környezetét. De élnek ezzel szemben fellépõ anyagi és szellemi, régi és új erõk is, amelyek a legjobb embereket vonják be a Palesztináért folyó csata küzdelmeibe.

A közbeszéd urai
[Masters of Discourse]

Az ebben a kötetben összegyûjtött tanulmányokat 2001-2002-ben írtam, az õsi palesztinai kikötõvárosban, Jaffában, a Földközi tenger keleti partján, a második intifáda, vagyis az al Aksza intifáda tombolásának idején, de témájuk nem korlátozódik a palesztinai eseményekre. A Szentföldön folyó háborút az eszmék közötti világméretû harc központi színtereként mutatják be, olyan, nagy jelentõségû mai fejlemények hátterében, mint az amerikai zsidóság növekvõ befolyása ("a zsidók elõretörése"), a baloldal hanyatlása, a globalizáció terjedése, a globalizációellenes mozgalmak elsõ lépései és a harmadik világháború kitörése Amerika és a harmadik világ között. Merész próbálkozás összekötni a különbözõ politikai, teológiai, katonai és társadalmi szálakat, és olyan, friss koncepciókat kialakítani, amelyek új támpontokat kínálnak az elemzés és a cselekvés számára. A szerzõ, miközben keresi Palesztina felszabadításának lehetõségeit, egy átfogóbb célt is kitûzött maga elé: a közbeszéd felszabadítását.

A tanulmányok megpróbálják kimutatni az inherens kapcsolatot két felszabadítási mozgalom között: Palesztina felszabadulását meghozhatja a világ sokszínû mozaikjának gyõzelme a globalizáció mindent elborítani igyekvõ szürkesége fölött, a Szellem gyõzelme a Mammon fölött, a közbeszéd demokratizálása, a vagyoni szakadék felszámolása és a bal és a jobboldal dialektikus egysége. De ez a felszabadulás más módon is bekövetkezhet: ha és amikor Palesztina felszabadul, akkor a közbeszéd is felszabadul, s ráadásul vereséget szenved a globalizáció, és kiegyenlítõdnek a jövedelmek. E tanulmányok Palesztinát a világ modelljének tekintik. Olyan erõk mûködnek itt, amelyek el akarják tüntetni az õshonos lakosságot, le akarják rombolni templomait és mecsetjeit, s tönkre akarják tenni természeti környezetét. De élnek ezzel szemben fellépõ anyagi és szellemi, régi és új erõk is, amelyek a legjobb embereket vonják be a Palesztináért folyó csata küzdelmeibe.

Ez egy szerelmi történet is. Én (hogy kerüljem a semleges "szerzõ" kifejezést) mélységesen szerelmes vagyok a Szentföldbe, csörgedezõ folyócskáiba és olajfáiba, és a népébe, az õshonos és a befogadott palesztinokba. Õsi szentélyeivel és páratlan természeti arculatával ez a föld még ma is képes összekötni az Embert és a Lelket. A Szentföld eleste olyan pontra juttathatja az emberiséget, ahonnan nincs visszatérés: ez az Ember totális leigázását jelentené. Gyõzelmünk viszont a szabadságot hozná el a világnak.

Izrael Samír Jaffa

Az utolsó napsütéses napok
[Last Sunny Daysj

Egy erre alkalmasabb napon egy ilyen lehetõséget arra használnék, hogy egy igazán jót beszélgessek önökkel, és mi is lehetne megfelelõbb alkalom, mint az én könyvem norvég kiadásának bemutatása. Én, mint bõbeszédû jaffai polgár, végtelen történeteket mesélek majd önöknek mindarról, ami összeköti a Szentföldet és az északi országokat a vikingektõl az oslói béketárgyalásokig. A régi idõk északi emberei, az önök õsei, a vikingek (vagy varégok, ahogy a Közel-Keleten nevezték õket), a bizánci császárok szolgálatába szegõdve gyakran tettek látogatást Jeruzsálemben, az õ nyelvükön Jorsalában, eljutottak a Jordán folyóig is, s aztán továbbmentek új kalandokat keresve. Egyikük, Harald Hardrada norvég

király elment Jorsalaborgba, de nem merítkezett meg a Jordán vizében, s talán ezért kaszabolták le Stamford Bridgenél, amikor meg akarta hódítani Angliát. Szent Olavot, az önök királyát és nemzeti szentjét, aki pár száz méterrel arrébb, Nidaros (Trondheim) katedrálisában van eltemetve, még ma is tisztelik Palesztinában, s pár héttel ezelõtt magam is láttam egy palesztin parasztasszonyt imádkozni a betlehemi bazilikában Szent Olav viaszszínû faliképe elõtt. Lehet, hogy az õ imája védelmezi Norvégiát, miközben az õ házát az ISM* /* International Solidarity Movement = Nemzetközi Szolidaritási Mozgalom/ norvég önkéntesei mentik meg.

Egy megfelelõbb napon elmesélem önöknek szent õsöm, Rabbi Jacobson egész történetét, aki elhagyta a Genezáreti-tó partján, libériásban lévõ családi házunkat, és elhajózott Trondheimbe, Északnak ebbe a spirituális központjába, hogy vezesse a norvégiai zsidó közösséget, és elmesélem minden norvég és svéd kapcsolatomat, és zarándoklatomat az önök fa templomairól, tüzes pálinkájáról és mély fjordjairól nevezetes hazájába. De most nem valami jó idõk járnak, s erre a mesére még várni kell.

Manapság, azt mondhatnám, a Szentföld valószínûleg évszázadok óta a legsúlyosabb szenvedéseket éli át. Romhalmazzá változtatják, fiait legyilkolják. Falvait lerombolják, miközben parasztjai Dzsenin, Deheise menekülttáboraiban senyvednek, vagy Anszar és Kecijot börtöneiben vagy koncentrációs táboraiban ülnek. Az izraeli mesterlövészek több száz gyermeket lõttek le, fák ezreit tépték ki a földbõl, s tönkretették a forrásokat.

Lehet, hogy ez megrendíti önöket, lehet, hogy nem. Mészárolják a palesztinokat, mondhatják önök erre. Más újság nincs? Az emberek mindenfelé gyilkolják egymást Timortól Brazíliáig, Boszniától Ruandáig. Sajnáljuk õket, persze, de miért kellene törõdnünk pont Palesztinával? És legelõször is el kell ismernem, hogy egészen tegnapig ennek az érzéketlen hozzáállásnak nagyon is megvolt a maga értelme. Az elkötelezett embereknek csak egy kicsiny szektája, palesztinbarát csoportok tagjai hordozták a fáklyát. Mostanra a dolgok megváltoztak, milliók hallgatják az üzenetet, s amikor most önökhöz beszélek, kiváló barátom és tanítóm, Noam Chomsky nagy tömeg elõtt beszél Göteborgban, alig pár száz kilométerre innen.

Miért különbözik annyira a tegnap a mától? Ezek a gyönyörû õszi napok, amikor az önök tavainak sötétkék víztükre fölött arany és bíborszínûvé válnak a fák levelei, és a ragyogóan tiszta levegõben különös fényben ragyognak a csipkés, hófödte csúcsok, nagyon könnyen hosszú évekre az utolsó szép napokká válhatnak emlékeinkben. Készülõdében van egy világháború, egy olyan háború, amely Palesztinában kezdõdik. Megint mindenestõl 1914 augusztusában járunk, a Nagy Háború elõestéjén. Az elsõ világháború a Balkánon, Boszniában kezdõdött. Ha 1914 augusztusában azt mondtuk volna egy franciának, hogy te a barátaiddal együtt Bosznia miatt fogsz meghalni, akkor az a francia kinevetett volna bennünket. De pár hónappal a szarajevói merénylet után a francia fiatalság színe-virágát lemészárolták Verdunnél. 1914-ben vagyunk, meg 1939-ben.

Mint 1939-ben, most ismét megjelent az erõs elszánás a világ újrafelosztására, és George W. Bush beszédei élénken emlékeztetnek a német kancellár beszédeire. De ki írja ezeket a beszédeket? Ki erõlteti a háborút? Talán a monopóliumok, a fegyvergyártó és az olajcégek, ahogy sokan elhitetni szeretnék? A Gonosz Tengelyét emlegetõ, háborúra uszító beszédet, melynek ezt a motívumát közvetlenül Austin Powerstõl (Dr Evil and his Axis, [Dr. Gonosz és az õ tengelye]) vették, Dávid Frum cionista beszédíró, azelõtt az "antiszemitizmus" ellenharcosa állította össze. Egy másik cionista, Wolfowitz gyakorlatilag az amerikai hadsereg felügyeletével van megbízva. A vezetõ cionista

gondolkodó, Norman Podhoretz háborúra szólít fel, miközben az oly liberális jogász, Alán Dershowitz arról beszél, hogy a kínvallatás a legcélszerûbb eszköz az igazság kiderítésére.

Vizsgáljuk meg figyelmesen az amerikai terveket. Mostanában megkaphattuk a hadjárat bátortalan elõzetesét. Az USA le akarja rombolni Irakot, megszállni Szíriát, részekre osztani Szaúd Arábiát, s az így leválasztott olajmezõket izraeli kézre adni, majd leszámolni Egyiptommal. A hírt tapintatosan kiszivárogtatta a zsidó lobbi egyik embere, Laurent Murawiec, aki a Honvédelmi Irányítótanács elnöke, Richárd N. Perle védõszárnyai alatt tevékenykedik. Ez az elkötelezett cionista (és gyaníthatóan izraeli kém) azt hangoztatja, hogy el kell foglalni az arab olajmezõket, hasemita uralom alá kell helyezni Mekkát és Medinát, és el kell kobozni a szaúdiak vagyonát. Sok amerikai zsidó vélekedik így. A tekintélyes Jewish World Review"' kolumnistája, Jonah Goldberg kiadta a felszólítást: "Bagdadot le kell rombolni... Amerikának hadba kell vonulnia Irak ellen, még akkor is, ha ez ártatlan irakiak és amerikaiak életét teszi kockára." Dávid D. Perimutter professzor a Los Angeles Timesban még nyíltabban beszél: "Ábrándozom bárcsak! Ha 1948-ban, 1956-ban, 1967-ben vagy 1973-ban Izrael csak egy kicsit is úgy lépett volna föl, mint a Harmadik Birodalom, akkor most a zsidóké, és nem a sejkeké volna a Perzsa-öböl olaja." A nagy hatalmú amerikai zsidó közösséghez kapcsolódó rengeteg szervezet, agytröszt és intézmény van beleszõve a Pentagon és a Fehér Ház köré font sûrû hálóba. S õk a mozgatóerõk Bush elnök új Drang nach Ostenje mögött.

Nézzünk szembe a kellemetlen tényekkel: az USA zsidó elitjei Armageddont, ítéletnapi háborút, vagy hogy az önök északi hagyományára utaljunk, Ragnarököt* /* Ragnarök Istenek alkonya, végítélet. A skandináv mitológiában az istenek és a velük szemben álló szörnyû erõk végsõ csatája. Az istenek és a szörnyek meghalnak ugyan, de új, megtisztult világ jön létre./ igyekeznek elõidézni, hogy a zsidó államot a világ fölé helyezzék. Megalomániás terv ez, de ma ezek a megalomániás alakok irányítják a világ egyetlen szuperhatalmát, valamint nukleáris fegyverrel rendelkezõ közel-keleti hídfõállásukat.

Jaj, ne mondhatják erre önök. Ismerjük a zsidókat, azok csodálatosan okos, békés és kellemes emberek. Itt biztos valami tévedés van. Nos, akkor hadd idézzem fel önöknek a XIX. századi amerikai író és költõ, Edgár Allan Poe egyik, az akkori idõk Németországáról szóló novelláját. Poe jóindulatú, békés népként mutatja be a németeket, akik szeretnek káposztát termeszteni, zongorázni, órákat szerkeszteni, pipázni és filozofálgatni. Pontosan ilyen képet festett a németekrõl útibeszámolójában Mark Twain is. S ez a kép kétségtelenül megfelelt a valóságnak, s az én nagyszüleim esküvõjén egy német katonatiszt volt a tanú Minszk 1916-os német megszállása idején. Körülbelül 25 évvel késõbb a nagyszüleim úgy döntöttek, hogy elmenekülnek a közelgõ német hadsereg elõl, miközben zsidó szomszédaik kinevették õket: "Bevettétek, ugye, a bolsevik propagandát! Semmi okotok nincs elmenekülni, hiszen a németek csodálatosan békés emberek, és a zsidók legjobb barátai." Az én nagyszüleim mégiscsak a menekülés mellett döntöttek, s így nem kerültek a kegyetlen német Einsatzkommando kezére, amelyet nem nagyon érdekelt a káposzta meg a pipázás.

Az emberek bizony megváltozhatnak, és ha a németek egy ideig a világ rémeivé válhattak, akkor ez elõfordulhat a zsidókkal is. Én õszintén remélem, hogy amiképpen a németek visszataláltak normális önmagukhoz, azonképpen visszatalálnak majd a zsidók is, de nem hiszem, hogy ez önmagától is bekövetkezik. Ez egy járvány, és gyorsan terjed. Okozója a zsidó állam inherens rasszizmusa. A Ben Gurion repülõtérre menet megvettem a Haarecet, kedvenc liberális napilapomat. És olvasom benne a vezérkari fõnökünk, Büki Ajalon és a korábbi munkapárti miniszterelnök, Ehud Barak vitáját. Ajalon rákos daganathoz

hasonlította a palesztinokat, de Barak, a Szocialista Internacionálé alelnöke ezzel egyáltalán nem értett egyet: szerinte ugyanis inkább vírushoz kellene hasonlítani õket. Ez a rasszizmus úgy terjedt el a zsidó közösségek körében, mint az erdõtûz. S minthogy a zsidók jelentõs részét teszik ki az amerikai, és kisebb részben az európai elitnek, ezt a kórt õk maguk továbbítják a többieknek. Újságaik és filmstúdióik a rasszizmust dicsõítik, és gyûlölködve beszélnek a muszlimokról, a németekrõl, a franciákról és mindenki másról, ideértve az Egyesült Államok fehér munkásait és feketéit is.

Az önök norvég tradíciójában a gonosz és alattomos Löki megtévesztette a szelíd, ám vak Hoedet, és rávette, hogy ölje meg fivérét, a kiváló Baldert, Krisztusnak ezt a skandináv elõképét. Már most ez a Löki ismét testvérháború kirobbantásán mesterkedik. Jogunk és kötelességünk elutasítani Löki tanácsait és megakadályozni az új Ragnarököt.

De ez nem sikerülhet, ha nem figyelünk oda Palesztinára. Évekkel ezelõtt még ezt mondtam volna: Palesztinát/Izraelt demokratikus állammá kell átalakítani, amelyben attól kezdve zsidók és palesztinok egyenrangúként és boldogan élhetnek. De a demokratikus állam nem lehet kizárólag zsidó állam, az emberek ezt nem hagynák jóvá. A zsidó állam ugyanolyan rossz, mint az árja állam, s aki elutasítja az árja államot, annak el kell utasítania a zsidó államot is. A zsidó állam nélkül az USA és más országok zsidói visszatérnének a normális életükhöz, elfeledkeznének világuralmi álmaikról, és törvénytisztelõ polgáraivá válnának a nekik otthont adó országoknak.

Egészen a legutóbbi idõkig csak Palesztina barátai támogatták ezt az elképzelést, amelynek megvalósítása azonban mostanra már szükségszerûvé vált, és nemcsak a palesztinok, e nemes, bátor és munkaszeretõ nép számára, hanem mindannyiunk és a világbéke számára is. Vannak olyan izraeliek, akik békében szeretnének élni palesztin szomszédaikkal, békében élni a templomokkal és mecsetekkel, de mi nem tudjuk ellensúlyozni a gonosz Saront és az alattomos Pereszt támogató külsõ erõket. A jó izraeliek és palesztin szövetségeseik csak akkor gyõzhetnek, ha sikerül elvágni ellenségeik utánpótlási vonalait, ahogyan az Thor történetében is olvasható.

A mese szerint a hatalmas Thor elment Utgardba, hogy kérkedjen a vitézségével. Utgard istenei azt a próbatételt ajánlották neki, hogy igya ki az aranyserleget. A nagy vitéz csak ivott és ivott, de a serleg sehogy sem akart kiürülni. Nem is csoda, hiszen ez a serleg egy kúttal állt összeköttetésben. Thor csak a köldökzsinór elvágása után tudta teljesíteni a feladatot. Ha önök, európaiak elzárják a külsõ támogatás forrását, akkor mi, izraeliek és palesztinok képesek leszünk ott a helyszínen megváltoztatni a dolgokat, és megteremteni az egyenlõséget Palesztina és Izrael számára.

A zsidó állam átalakítása minden polgára államává jelentõs fordulópont lesz az emberiség fejlõdéstörténetében. A Szentföld azontúl nem a globalizáció próbaterepe lesz, hanem az integráció ideálja. A megszállók és a helyi lakosok összeolvadnak, ahogyan az az önök normann õseivel is történt Kelet-Angliában, Szicíliában és Normandiában, ahogy a provancei keresztesek gyermekei palesztinokká lettek Szindzsil és Gifna hegyi falvaiban, s ezzel párhuzamosan a más országokban élõ zsidók ismét áldásai lesznek közösségeiknek, mint például az én szent õseim az önök csodálatos katedrális-városában.

(A norvégiai Trondheimben elmondott beszéd alapján)

A nagy király városa

[The City of the Great King]

Erõs havazás zárja le Anatólia hegyvidéki hágóit, vastag perzsaszõnyeg borítja az utcákat, festi fehérre a mecsetek kupoláit, a templomokat és a piacokat az önök városában, birodalmak örök fõvárosában. Én magam Jeruzsálem al Kudszból érkeztem ide, Moszkván keresztül, s ez a két város sokoldalú kapcsolatban áll a Második Rómával. Pár nappal ezelõtt még Jeruzsálem félelmetes falai elõtt álltam, és olvastam a máig megõrzõdött betûket: a város erõdjét Nagy Szulejmán oszmán szultán építtette. A török uralom jeleit mindenütt fölfedezhetjük Palesztinában, minthogy õk 400 évig voltak a Közel-Kelet urai. Elfoglalták a Bizánci Birodalmat is, de nem korlátozták az ortodox (és a nem is annyira ortodox) keresztények jogait és vallásszabadságát. Az önök bõsz janicsárjai megadták a Közel-Keletnek azt a lehetõséget, hogy viszonylagos békében fejlõdhessen egészen a modern idõkig.

Ezt csak most értjük meg, amikor az oly sokat csepült Birodalom elbukott, s a törökök nem védik már a Szentföld népeit. A nyugatiak ugyanis nem az oszmán rabiga alóli felszabadítás hõseiként érkeztek. Saját városomban, Jaffában Napóleon katonái hatezer hadifoglyot végeztek ki: törököket, arabokat, bennszülött palesztinokat. Ez csak egy kis ízelítõ volt a késõbbi cionista okkupációból. A múlt héten ötven ártatlan civilt, palesztin nõket, gyermekeket és férfiakat öltek meg Sáron tábornok katonái, s helyezték õket örök nyugalomra a gázai temetõben, nem messze annak a sok ezer török katonának a földi maradványaitól, akik hõsiesen védelmezték Palesztinát a cionisták által vezetett brit hadsereg ellen.

Én Moszkván, az ortodoxia Harmadik Rómáján keresztül érkeztem ide, hogy elmondjam önöknek: az önök keleti szomszédai, legyenek akár muszlimok, akár ortodox keresztények, arabok vagy oroszok, egyenrangúnak tekintik önöket, és empátiával tekintenek önökre. Ne kacsingassanak Nyugat felé. Önök otthon vannak Keleten. A neves orosz történész, Lev Gumiljov nagyon nagyra értékelte azt az orosz-török fegyverbarátságot, amely megtörte a nyugati keresztesek XIII-XIV. századi hullámát. Az újabb korban Vlagyimir Lenin baráti jobbot nyújtott Musztafa Kemálnak, és eltörölte a legyõzött Törökországgal szembeni összes török követelést, mivel abban reménykedett, hogy Törökország megtarthatja a Kelet védelmezõjének történelmi szerepét. És ez az önök történelmi küldetése: a Boszporusz birtoklása folytán önöknek kell összekötniük az iszlám Keletjét és az ortodoxia Keletjét. A Birodalom sehol sincs már, de az önök felelõssége megmaradt. Ahogy a Kis Herceg mondta, az ember örökké felelõsséggel tartozik azért, akit megszelídített.

Én nem akarom önöket Európa ellen bujtogatni. Másról van itt szó. Miért rombolták le az Oszmán Birodalmat? Ezért általában az európai imperializmust szokták vádolni. De Gázában, nem messze a török katonákétól, láttam én egy másik nagy temetõt, az angol katonákét. Õk azért haltak meg, hogy Palesztinát kiragadják a törökök kezébõl, és megbuktassák az Oszmán Birodalmat. Az õ országuknak, Angliának nem sok haszna lett ebbõl. Közkatonáikat, tisztjeiket és politikusaikat kíméletlenül gyilkolták a cionisták. Kilencvenkét brit alattvalót ölt meg a mi késõbbi miniszterelnökünk, Menahem Begin a közel-keleti terrorizmus legtöbb áldozatot követelõ robbantásos merényletében. A cionisták viszont hasznot húztak az Oszmán Birodalom feldarabolásából. És az is nyilvánvaló, hogy elõmozdították e birodalom bukását, mert meg akartak szabadulni a török pásztortól, hogy elrabolhassák a nyájat.

Mostanra megvalósultak a terveik. A török birodalom romjain egy merész új világ épült ki. Elõször is Irakot kell lerombolni, azután pedig Iránt, Szaúd Arábiát és Szíriát, míg az egykori Oszmán Birodalom és a törökök uralma alatt álló szomszédai Pakisztántól Afrikáig Izrael Speciális Érdekövezetévé nem válnak. Ezt a tervet Sáron tábornok fogalmazta meg sok évvel ezelõtt, 1966-ban újrafogalmazta a cionista neokonzervatív Richárd Perle és Douglas Feith, és mostanában felkarolta Wolfowitz Cabal s ezek az emberek irányítják az USA külpolitikáját.? Az amerikai zsidók fizettek a ma az izraeli falakat elborító óriásposzterekért, amelyek felszólítanak a jeruzsálemi al Aksza mecset elfoglalására. Arra készülnek, hogy lerombolják a Szikla mecset aranykupoláját, ahol a Próféta találkozott Ábrahámmal, és összekötötte az iszlámot a korábbi isteni kinyilatkoztatásokkal. Ezt akkor fogják végrehajtani, amikor majd amerikai rakéták támadják Bagdadot, amikor amerikai katonák vonulnak át Anatólián Mószul felé. De ezt csak úgy tehetik meg, ha a dolog fölött szemet huny Törökország és annak "iszlám" kormánya.

Sajnálom önöket, barátaim. Önök a Közel-Kelet pásztorai voltak, de most a farkasnak segítenek. Önök a népek urai voltak, s most a bálványimádók szolgáivá lettek. Önök az iszlám védelmezõi voltak, s most megengedik egy iszlám szentély égbekiáltó megszentségtelenítését. Az önök kormánya keményen alkudozik: hogy mennyit kaphat arab testvérei kiontott véréért. Ez szégyent hoz önökre: a nyugati lapok megvetõen cikkeznek az önök bazári viselkedésérõl és kalmárszellemérõl. Állítsák ezt le, még mielõtt Allah úgy dönt, hogy ez a Nagy Város itt a Boszporuszon túlságosan nagy teher a törökök számára, ahogyan túl nagy teher volt egykor a bizánciak számára.

Vajon Izrael érdekeit szolgálja ez a háború? Vagy Amerika érdekeit? A nyugati egyeduralmi törekvések munkálnak mögötte, az olajérdekek, netán a kereszténység? Egyáltalán nem. Az európai imperializmus fantomja mögött a zsidó-kazár birodalom feltámadt szelleme rejtõzik, a judeoamerikai birodalom kísértete. A VII-IX. században a kazárok, ez a türk nép a hatalmat birtokló zsidó elit ágyútöltelékévé vált. A rabszolgakereskedõ Kazár Birodalom Kijevtõl a Kaszpi-tengerig terjedt, de maguknak a kazároknak nem sok örömük volt benne, mivel õket is leigázta a saját uralkodó kasztjuk. Ez a szellem most újra elõbújt, hiszen Bush elnök egy kazár bégre emlékeztet, mások által manipulált, formális uralkodóra. Maguk az amerikaiak nem sokat fognak profitálni ebbõl a vállalkozásból, és ugyanígy járnak a törökök is.

Ez a háború ugyanis az õ háborújuk a Szellem ellen, és a Szellemmel nem lehet szórakozni. Nem olyan régen egy amerikai ûrrepülõgép, fedélzetén egy izraeli vadászpilótával, némi elõkészületi munkálatokat végzett el az Irak elleni háborúhoz. Pontosan 9 órakor belevágott a villám a Texasi Palestine település fölött. Miféle égi jel kell még ide? A Mammon Templomának, a Wall Streeti Világkereskedelmi Központ tornyainak a lerombolását a félig-meddig legendás Al-Kaida csoport számlájára írják. Azóta másfél év telt már el, és bár Amerika elfoglalta Afganisztánt és több ezer embert vetett fogságba, erre az égvilágon semmiféle meggyõzõ bizonyítékot nem talált. A szakértõk azt mondják, egy repülõgépütközés nem rombolhatta volna le a tornyokat. Akkor ez nem a Mammon ellen harcoló Szellem jele? Akik nem akarják észrevenni, azok számára észrevétlenül folyik már egy új háború, a spirituális erõk háborúja. Törökországnak a jó oldalra kellene állnia ebben a háborúban.

(Az isztambuli Városi Koncertteremben 2003. febr. 22-én elmondott beszéd)

Midász király füle

[Midas Ears]

Új kísértet járja be Amerikát. Behatol a napilapok és a bankok jól õrzött tanácstermeibe, s megrendíti tornyaik mély alapjait. A glasznoszty kísértete ez: napfényre került a zsidó hatalom sötét titka. Nemrég még afféle "harmadik sínszál" volt ez, meghalt, aki csak hozzáért, említeni is életveszélyes volt, de legalábbis a karrier megszakadásával járt. Nemrég még az átlagnézõ, ha átkapcsolt az egyik tévécsatornáról a másikra, s itt egy izraeli állampolgárságú nagy embert látott, ott meg egy zsidó agytröszt egy tagját hallhatta, akkor ezt mormolta maga elé: biztos csak a véletlenek játéka, hogy országunkban oly sok fontos és nagyrészt meg nem választott ember tartozik ehhez a kicsiny kisebbségi csoporthoz. Biztos csak a véletlenek játéka, hogy különbözõ pártokhoz tartoznak, és mégis ugyanazokra a következtetésekre jutnak. Biztos csak a véletlenek játéka, hogy a külföldnek szánt amerikai segélyek kilencven százaléka az õ atyjukfiainak megy a jómódban élõ Tel Avivba. Biztos véletlen az is, hogy õk irányítják nálunk a sajtót, a televíziót, a mozit és az egyetemeket. És mégis, nekünk nem szabad észrevennünk ezt az elefántot a nappali szobánkban.

Csak a mindenre elszánt emberek merik nagy ritkán szóba hozni a dolgot, ahogy azt például Edgár Steele tette a Rense.com-ban: "Amerikában egyszerûen fülsiketítõ már az a hallgatás, ami a zsidókat körülveszi. A régi bölcs tanács szerint ha egy idegen országban járva meg akarjuk tudni, hogy valójában kik irányítják a dolgokat, akkor csak azt kell kideríteni, hogy kik azok, akikrõl csak suttogva vagy még úgy sem mernek beszélni." Ennek alapján ítélve a zsidók kezében van a legfõbb hatalom. És valóban, amikor 2001 nyarán egy UNESCO-konferencián említést tettem a "zsidó médialordokról", a hallgatóságnak elállt a szívverése.

A még meg nem vívott iraki háború megváltoztatta ezt a helyzetet. Az amerikai ultimátumban március 17-ére, a zsidó purim ünnepére van kitûzve a végsõ határidõ. Az 1991-es purim idején éppen szétverték az iraki hadsereget és megöltek 200 000 irakit. Túl sok itt a véletlen egybeesés ahhoz, hogy egy tisztán amerikai háborúról beszéljünk. Az amerikaiak belepillantottak a harmadik világháború feneketlen örvényébe, és feléledtek százéves kábulatukból. így aztán az iraki háború elsõ áldozata nem igazság, hanem a legszigorúbb tabutéma Nyugaton. Egy demokrata kongresszusi képviselõ általában ez a legkönnyebben befolyásolható fajta , bizonyos Jamer Moran ezt merészelte mondani a szavazóinak: "Ha a zsidó közösség nem támogatná oly erõteljesen ezt az Irak elleni háborút, akkor mi nem mentünk volna bele."

Rögtön meg is kapta a magáét egy zsidó felvigyázótól: Egyszerûen megdöbbentõ ilyen vádakat hallani Moran képviselõtõl jelentette ki Ira N. Forman, a Nemzeti Zsidó Demokratikus Tanács fõigazgatója. Elõször is, a háborúellenes mozgalom mostani vezetõinek egy része zsidó, és a zsidó szervezetek nyilvánvalóan nem tartoztak azon csoportok élharcosai közé, amelyek aktívan és harsányan támogatták az iraki háborút. Formán nyilatkozott, s a média közölte és felerõsítette a véleményét, Moran pedig annak rendje és módja szerint megszégyenülve visszakozni kényszerült. De nem õ az egyetlen.

A titokra fény derült, s ugyanúgy, mint Midász király hosszú füleirõl, most errõl beszélnek széltében-hosszában, a szervezett zsidó közösség minden kétségbeesett erõfeszítése ellenére, hogy ismét lezárja a forrongó üstöt. A CIA két volt szakértõje, Kathleen és Bill

Christison felfedte a kapcsolatot a jobboldali amerikai zsidók és a Bush-kormány között. Edward Said, a leghíresebb palesztin származású amerikai filozófus eképpen foglalta össze a lényeget: "Egy mérhetetlenül gazdag és erõs köztársaságot hatalmába kerített egy maroknyi összeesküvõ, akik közül senki sem választással került a hivatalába, s így nem is érintheti õket a nyilvánosság nyomása."

Csatlakozik ehhez a véleményhez a bátor Hermán, Neumann és Blankfort is. Ezeknek a zsidó származású amerikaiaknak nem tetszik a nem választással pozícióba került, antidemokratikus zsidó hatalom, mint ahogy elleneznek bármiféle aránytalan kisebbségi hatalmat. Az õ fellépésük, és ahogy nem riadtak meg attól, hogy leantiszemitázzák õket, meg tudta fordítani az uralkodó széljárást, és megmentette a megfélemlített többséget attól, hogy belefojtsák a szót.

Edward Hermán, aki Noam Chomsky mellett a Manufacturing Consent (A megegyezés elõállítása) társszerzõje, azt írja, hogy "az Egyesült Államokban egy nagy hatalmú Izraelbarát lobbi mûködik, amely az amerikai segélyek és az Izraelnek nyújtott védelem kikényszerítésével Izraelt tolja elõre, s mostanában az Irak elleni háborút szorgalmazza, ami megint csak Izrael érdekeit szolgálja. Ez a lobbi nemcsak a média viták irányításában és a Kongresszus 'zsidó megszállás alatt álló területté' változtatásában jeleskedett, hanem arra is volt gondja, hogy nagyszámú 'kettõs lojalitása' hivatalnok foglalja el a Bush kormány stratégiai jelentõségû döntéshozatali pozícióit..."

A kaliforniai Jeffrey Blankfort, aki a Rágalmazásellenes Ligát védte a bíróság elõtt, és arra kényszerítette Foxmant, hogy egy rakás dollárt fizessen az aktivisták elleni kémkedés miatt, újabb fontos lépést tett, amikor elutasította Noam Chomsky, Joel Benjámin és Stephen Zunes nézeteit, mivel ezek a régi radikálisok alábecsülik a zsidó hatalom rendkívüli jelentõségét. Jeff Blankfort fölfedezte az amerikai Rapture Evangelicals tüneményes felfutásának gyökereit. Ez az obskúrus szekta sohasem bújt volna elõ a távoli Dixieben lévõ odújából, ha erre rá nem veszik a zsidó médiamágnások. Jeff észrevette, hogy amikor a Black Entertainment Television (BET) a Viacom birtokába került, amelynek tulajdonosát, Sumner Redstonet (korábbi nevén Murray Rothsteint) a New York Times nemrégiben a világ legnagyobb médiatulajdonosaként jellemezte, Redstone megszüntette a BET hírmûsorát, és protestáns keresztény reklámmûsorokat kezdett futtatni Izrael számára. Blankfort "zsidók a médiában"listája (6) lehetõvé teszi a zsidó áfium titkának megértését, és hasonló ahhoz a listához, amelyet a Kaliforniai Állami Egyetem professzora, Kevin MacDonald állított össze.

Az iraki háború, s még inkább e háború szoros kapcsolata Palesztinával a zsidó hatalomról árulkodó lakmuszpapírrá változott. A szervezett zsidóság sürgette a háborút, s közben tagadta, hogy bármi köze is lenne az egészhez. így például New Yorkban a városi tanács nem volt hajlandó elfogadni egy háborúellenes határozatot, amelyet az 51 tag közül csak 12 támogatott. Ezen semmi csodálkoznivaló nincs az erõsen elzsidósodott New Yorkban. Róbert Jackson demokrata párti képviselõ minden kertelés nélkül kimondta a lényeget: "New York ad otthont az otthonuktól távol élõ zsidók többségének; és a zsidó közösség sok tagja gondolja úgy, hogy a háború szolgálja a leginkább Izrael állam érdekeit." Jackson szerint jó néhány tanácsbeli kollégáját megfélemlítette és hallgatásra kényszerítette az izraelbarát tömeg: "Az emberek errõl nem beszélnek."

Jacksonnak biztosan igaza volt, de egy zsidó újság (akár meglepõ, akár nem, de New York körzetében minden újság zsidó kézben van) elítélte õt... rasszizmusért: " [Azt állította, hogy] a zsidók nemcsak irányítják New Yorkot, hanem még hallgatásra is kényszerítik az

ellenlábasaikat. Jackson ezzel az erõvel Biboldiának is nevezhetné New Yorkot."

Ez a válasz a tipikus zsidó logika miatt figyelemre méltó. Elõször is kiforgatják és eltorzítják az ellenfél racionális érveit, azután jön a szidalmazás; az utolsó fázisban pedig az ellenlábas végérvényesen meg van semmisítve. Ez a zsidó hatalom egyik titka: a zsidók nekivadulva, nagy vehemenciával, vagyis egyáltalán nem szókratészi stílusban vetik bele magukat a vitába. Míg a józan észjárású emberek megelégszenek azzal, hogy idézik opponenseiket és azok érvei ellen harcolnak, addig az õrültek (a "nekivadult" az átmeneti elmezavarban szenvedõk jelzõje akart lenni) egybõl a másik fél torkának esnek.

Az amerikai zsidó színmûíró, Dávid Mamet jó példáját szolgáltatja ennek a vehemenciának, amikor arról beszél, hogy van "egy öreg Volvo, az én veleszületetten liberális hittestvéreim kocsija. Ki volt dekorálva mindenféle helyes felszólítással: Védd meg a James-öbölt!, Tiszteld a másságot!, és így tovább. Az egyik legérdekesebb címke pedig ezt hirdette a lökhárítón: Izraelt ki a telepekrõl!..., amely szlogent a legjobban úgy lehetne lefordítani, hogy Horgas orrú zsidók, forduljatok föl!"

Csodálkozom, hogy Mamet megállt itt, hiszen azt a szlogent ugyanezzel az erõvel úgy is lehetne fordítani, hogy Kínozz csecsemõket!, Szidalmazd Amerikát, vagy Égesd oda az almás pitét! Kit érdekel a zsidók orrának a formája? Mel Brooks már régen észrevette, hogy a zsidó lányoknak van a legcsinosabb orruk...

A megszállt Palesztinában folytatott rasszista zsidó politika az, ami valójában nyugtalanítja a derék, "veleszületetten liberális" embereket. De ha Mamet õszinte volna, akkor nem is volna Mamet.

Aztán itt van Bili Keller, aki a New York Timesban jól kioktatja az amerikaiakat. Azt még nagy kegyesen elismeri, hogy "a nagy zsidó szervezetek többsége és sok adományozó is támogatja a háborút", de azt állítja, hogy "együgyû és sértõ az az elképzelés, hogy Izrael érdekei mozgatják az amerikai külpolitika egyik legnagyobb fordulatát". Hát igen, Kellert bizonyára megfizeti egy zsidó médiamágnás a meggyõzõdéséért, méghozzá az egyik legellenszenvesebb, Arthur Sulzberger Jr, a New York Times, a Boston Globe és egy sor egyéb kiadvány tulajdonosa. Ez aláássa Keller szavainak lehetséges igazságát. Próbálnának valami hasonlót írni egy tiszta nem zsidó újságban! De sajnos, nincs olyan jelentõsebb médiafórum az USA-ban, amely ne lenne zsidó kézben vagy zsidó irányítás alatt...

Ez is a véletlenek játéka volna? Ne vegyenek rá mérget. Pár nappal ezelõtt a jeruzsálemi Héber Egyetemen összzsidó konferenciát rendeztek az antiszemitizmusról a Sasson Centre elõzékeny védnöksége alatt. Simcha Epstein franciaországi zsidó történész elõadása a háború elõtti Franciaországgal foglalkozott, de ami elhangzott, az inkább Amerikára érvényes. Epstein ezt mondta: "A háború elõtti antiszemiták azt mondták, hogy a franciaországi zsidók titkos sajtóügynökséget hoztak létre a sajtó tönkretételére és bomlasztására. És mit válaszoltak erre a zsidók? Azt mondták: ?Ez természetesen nem igaz! Ez hazugság, mert természetesen nem így van! Mi nem veszünk részt összeesküvésekben!* És mit mondtak a késõbbi történészek és zsidó történetírók? ?Ez természetesen nem igaz! Ez antiszemita badarság!? Csakhogy mi zsidó forrásokból tudjuk, hogy a franciaországi zsidók a II. világháború elõtt titokban pénzelték a sajtót.

A XIX. század végétõl létezett egy anyagilag erõs, titkos zsidó szervezet, amely újságokat vásárolt föl és tett tönkre. Néha meglévõ lapokat vett át, amelyek aztán hirtelen

Dreyfus-pártiakká váltak, mivel zsidó pénzeket kaptak. Új lapokat fõként zsidók alapítottak. Szintén zsidók finanszírozták az akkori idõk két nagyon fontos napilapját, a Les Droits de l'Hommeot (Emberi Jogok) és a francia szocialisták, majd kommunisták lapját, a L'Humanitét. Ezt természetesen megbízható zsidó forrásokra támaszkodva mondom.

S ezzel elérkeztünk a történetírás drámai dilemmájához. Ezt mondani, azt mondani, amit én mondtam, néha szörnyû és elfogadhatatlan, mert ez azt jelenti, hogy a zsidók összeesküvést szerveztek, és titokban felvásárolták a médiát, vagy a média egy részét. Mert pontosan ezt mondták akkoriban az antiszemiták, és ezt mondják még ma is. És zsidó forrásokból tudjuk, hogy az állítások igazak voltak, hogy a zsidók titokban a sajtó tönkretételén munkálkodtak."

Egyesek hajlamosak õrült konspirációs teóriának minõsíteni minden olyan felvetést, miszerint a zsidók képesek együttesen cselekedni. Hát akkor olvassák el és olvassák el újra ezt a beszámolót, amelyet egy zsidó történész adott elõ egy zsidó konferencián. Ha már most minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a franciaországi zsidók titokban felvásárolták és hosszú évekig bomlasztották a francia sajtót azzal a céllal, hogy eltorzítsák a nemzeti párbeszédet, és végül beletaszítsák a felkészületlen Franciaországot a szörnyûséges és felesleges második világháborúba nos, akkor vajon továbbra is képtelen feltételezés az, hogy az amerikai zsidók titokban a kezükbe kaparintották az országos médiát, s most beletaszítják az USA-t egy szörnyûséges és felesleges harmadik világháborúba?

Valójában semmi szükség nincs már a titkolózásra. A cionizmus egyik legfõbb ideológusa, Zeev Hefetz (Begin miniszterelnök egykori szóvivõje) ezt írta egy amerikai napilapban: "Irak lefegyverzése csak a kezdet a Közel-Keleten", minthogy "az arab és az iráni {sic!) kultúrák irracionálisak", és a háborún kívül már semmi más megoldás nincsen "az arab társadalmak kollektív mentális egészségének megjavítására". Ezt a masszív "lefegyverzést" persze amerikai katonák fogják végrehajtani, ám a parancsokat a Pentagonban fészkelõ héjafiókák adják majd ki. Ami a háború okait illeti, azokat nagyon szépen megfogalmazta az antiszemitizmus-konferencia egyik fõ szónoka, a jeruzsálemi Jad Vasem Holokauszt Emlékintézet igazgatója, Jehuda Bauer: "A zsidók nem egy nemzet, nem is egy vallás. A zsidók egy civilizációt képviselnek, és megvan a civilizáló küldetésük. Nem tûrhetik el az iszlám konkurens civilizációját, ahogy nem tolerálhatják a kereszténységet vagy a kommunizmust sem. S ez az, ami miatt elkerülhetetlen az iszlám elleni háború."

De a háború elkerülhetõ. Még most, a huszonnegyedik órában is, a háború elkerülhetõ. És ha mégis muszáj bombázni, akkor bombázzák ki állásukból Bush elnök zsidó tanácsadóit. Ezt a purimot "Wolfowitz Cabalnak" a Pentagonból való nagy exodusa tegye nevezetessé. G. W. Bushnak föl kellene fognia, hogy félrevezette õt ez a nagy hatalmú, sehol senki által meg nem választott kisebbség. Nem tudják megadni azt, amit ígérnek. Ráadásul meg vannak számlálva a napjaik a köztársaság kormányrúdjánál. Túlbecsülték képességeiket, és túl messzire mentek. Mint La Fontaine meséjében a varangy, könnyen szétpukkadhatnak. Bush még tehet egy 180 fokos fordulatot, s megmentheti magát és országát.

A mai Amerika bizonyos értelemben az 1986-os, vagyis a glasznoszty kezdetén álló Oroszországhoz hasonlít. Miután a szovjet polgárok lehetõséget kaptak annak megismerésére, hogy ki is kormányozza õket, a szovjet rezsim napjai meg voltak

számlálva. A glasznoszty után jött a peresztrojka. Most, végre, sok-sok nemzedék után elõször az amerikaiak is megláthatják, hogy kik ülnek ott a hatalomban, s hogy miféle mérgezõ kombinációba álltak össze Liebermann jobboldali demokratái, a republikánus neoliberálisok, a neokonzervatívok és a mezei kongresszusi képviselõk. Az iraki háború elõtérbe és reflektorfénybe állította õket. Most eljött az idõ, hogy felszámolják befolyásukat.

Ezt nem lehet halogatni, mivel G. W. Bush elnökségét az emberek a fehér" angolszász protestáns kormányzás idõszakának érzékelik, holott az elnöknek'többségében zsidó tanácsadói vannak. A következõ választások valamennyi jelöltje Lieberman, Kelly, de még Kucinich is nyíltan hangoztatják zsidó kapcsolataikat, és kinyilvánítják rendületlen lojalitásukat a zsidóság és Izrael állama iránt. A mai amerikai politikai felállásban nincs reális alternatívája a zsidó befolyásnak. Ha Bush megbukik, akkor azt a média a "fehér" angolszász protestánsok bukásának fogja beállítani. Ha viszont nyer, akkor azt a zsidó elnöki tanácsadók sikereként mutatja be.

Ezért nem szabad az amerikai hazafias erõknek megvárniuk a következõ választást vagy a háború végét. Most kell cselekedniük, lefújniuk a háborút. Van nekik ellenségük, de az nem Irakban található. Aminek következnie kell, az egy új amerikai függetlenségi háború, s vele együtt egy New Deal és a rabszolgaság eltörlése, párhuzamosan a közbeszéd démonopolizálásával; s ez utóbbit a médiában és az egyetemeken kell kezdeni. A XX. század elején az amerikaiak megfosztották hatalmától a Standard Oil óriáscéget. Új monopóliumellenes törvényeket hoztak, és elhárították a demokráciára leselkedõ veszélyeket. Ezt a haditettet kell megismételni most.

Miért támogatom a palesztinok visszatérését?

[Why I Support The Return Of Palestinians]

Palesztina nem egy élettelen tárgy, hanem egy élõ-eleven ország. Lelkét a palesztinok alkotják. Palesztina az, amivé a palesztinok alakítják a valóságos idõben, ugyanúgy, ahogy Franciaország is az, amit a franciák megalkottak és újraalkotnak minden nap. Súlyos tudatzavar azt képzelni, hogy valaki szeretheti Franciaországot, miközben undorodik a franciáktól. Mert miféle Franciaország volna az a francia lélek nélkül? Csak a gazdag országokból érkezett, koldusoktól viszolygó, ütõdött turisták szeretnek a világtól elzárt luxushotelekbe vonulni, ahol anélkül élvezhetik az országot, hogy találkoznának annak lakosaival. Ez olyan, mintha szeretnénk egy gyönyörû nõt, de utálnánk a jellemét. Szeretni egy országot és a pokolba kívánni a lakóit, nos, az valamiféle nekrofiliás szerelem.

Lev Gumiljov orosz gondolkodó azt írta, hogy egy ország nem más, mint a nép és a táj szimbiózisa. Palesztina és a palesztinok elválaszthatatlanok. A földmûvesek és olajfáik, a források, és a dombtetõkön az õsök sírkupolái egymást feltételezik és egészítik ki. A palesztin nem egy alacsonyabb rendû, lenézendõ nép. Õk állították össze a Bibliát, építették Jeruzsálem és a Grizimhegy templomait, Jerikó és Szamária palotáit, a Szent Sír és a Születés templomát, Harám al Sarif mecsetjeit, Caesarea és Akko kikötõit, és Monfort és Belvoir várait. Ott járt közöttük Jézus, és õk gyõzték le Napóleont, és vitézül küzdöttek Karamehnél. Ereikben az égéi harcosok, Izrael, Dávid király hõsei, az apostolok, a próféták kortársai, a portyázó arab harcosok, a normann keresztesek és a türkmén törzsfõnökök vére egészen különleges elegyet alkot. És a láng még nem hunyt ki: ezt bizonyítja egyebek közt Mahmud Darwish költészete, Edward Said bölcsessége, a

tökéletes olívaolaj, az imádkozok buzgósága és az intifáda hõsies bátorsága.

Palesztina a palesztinok nélkül meghal. Folyói megmérgezõdnek, forrásai elapadnak, hegyei és völgyei alakjukat vesztik, földjeit kínaiak mûvelik meg, miközben fiait gettókba zárják. Az elkülönült zsidó állam ötlete elbukott. Esztelen politikájával az izraeli kormány az elmúlt évtizedben több mint egymillió román, orosz, ukrán, thaiföldi és afrikai munkást hozott be ebbe az országba. Egyesek zsidó származásúnak mondják magukat: perui jöttmentek, asszami indiaiak és a Szovjetunióból a legkülönfélébb menekültek telepedtek be. És immár az a paradox helyzet állt elõ, hogy elszigetelt helyzetbe kerültek a zsidó államban azok, akik még õriznek valamit a zsidó hagyományból, mint például a néhai Dr. Yeshayahu Leibovich, vagy éppen börtönbe kerültek, mint a marokkói zsidó rabbi, Arié Der'i.

A zsidók egybegyûjtésérõl szõtt fantáziák megfeneklettek a valóság zátonyán. Búcsút kell mondanunk az illúzióknak. És jöjjenek csak vissza Palesztina fiai és leányai, és építsék újjá Szubát és Kakunt, Jaffát és Akkót. A Zöld Vonal telepítése helyett inkább számoljuk föl azt és éljünk együtt mindannyian, Palesztina, az elsõ telepesek, a marokkóiak és az oroszországiak gyermekei.

Egy államban kell élnünk, és nem csak az oslói megállapodások látványos kudarca miatt. Eleve rossz ötlet a megosztás. Új-Zéland példáját kell követnünk, ahol az európai jövevények együtt élnek a bennszülött maorikkal; Mandela DélAfrikájának példáját, vagy a karibiak példáját, ahol a spanyol gyarmatosítók, az afrikai rabszolgák és a bennszülött karibok gyermekei csodálatos új rasszt alkotva keveredtek össze. Tépjük szét hamis Függetlenségünk Nyilatkozatát, s írjunk helyette egy újat a kölcsönös egymásrautaltság és szeretet alapján.

A tudatállapot

[The State of Mind]

A nyugatgalileai Vádi Keziv meredek lejtõit tömzsi tölgyfák és tüskés bokrok szegélyezik. A folyómederben leanderek és ciprusok néznek a források körüli sekély víztócsákba. Szeretem ezt az elhagyatott kanyont. Forró nyári napokon az ember elrejtõzhet egy kanyargós, mély barlangban, és belemerülhet a hûs, tiszta vizekbe, szarvasra várva és egy nimfa érkezését remélve. Hidegebb napokon pedig felmászhatunk a szakadékvölgy fölé magasodó hegynyúlványra. Arabul Kurain, vagyis "Szarv" a neve ennek a hegynyúlványnak, s ebbõl származik a völgy arab neve: Vádi Kurain. Odafönt Monfort keresztes várának öregtornya magasodik a vidék fölé, és néz a távoli Földközi tenger irányába.

Sok emléket õriz ez a hely. A XII. századi cionisták, a Szûz Mária teuton Lovagrendje megerõsítette és Starkenbergnek, vagyis "Erõs Várnak" nevezte el a hegynyúlványon épült erõdítményt. De sem az elnevezés, sem az elhagyott környék nem segített: a teutonokat legyõzték baibarok, a bátorság arab eszményképei, akik megengedték a vár védõinek, hogy fegyvereikkel együtt és méltósággal vonuljanak el Akkó felé.

A forráshoz vezetõ köves ösvényen találkoztak Anton Sammasz palesztinai író kitûnõ regénye, az Arabeszkek bûbájos hõsei. Sammasz a közeli Fassutában született, s valószínûleg õ az egyetlen olyan nem zsidó a világon, aki héberül írja elbeszéléseit és

verseit.

Nyugatabbra a Keziv patak az-Ziv romjai mellett ömlik a tengerbe. Ezt a keresztény falut 1948-ban rombolták le a zsidók. Ebben a faluban a távoli 1920-as években egy helybéli palesztin leányt meglátogatott egy másik palesztinai nõ, a Szent Szûz. Más szóval, ez egy tipikus hely Palesztina különös földjén.

Manapság egyedül barangolhatjuk be a kanyont. Ugyanolyan néptelen, mint az egész vidék. Palesztina földje bajban van, a legnagyobb bajban 1948 sötét éjszakái óta. Emberek nem merészkednek ide, átengedik ezt a kanyont a nyúlánk és sörtés vaddisznóknak. Én is láttam néhány ilyen állatot, melyek nagyon különböznek háziasított rokonaiktól. Csak a vízmosástól távol, már az akkói síkon találkoztam emberekkel. Néhány thai vagy kínai paraszt dolgozott a helyi kibuc földjein. Egy középkorú kibucnyik meg ott ült az árnyékban és felügyelte a munkájukat. Odaültem mellé elszívni egy cigarettát és inni egy kis hideg vizet.

A derék izraeli mintapéldánya volt ez az ember: magas, napbarnította, mosolygós, sörtés bajszú, fürge beszédû. Ötven évvel ezelõtt õ, vagy inkább az elõdje, a zsidó rohamosztag, a Palmah harcosa elfoglalta az-Ziv földjeit, s Libanonba kergette parasztjait. Harminc éve még õ maga dolgozott az elorozott földön. Most az ezt a földet megmûvelõ thai munkásokat felügyeli. Nemsokára, mondta, elutazik New Yorkba, hogy meglátogassa a fiát, aki ott internetes szakember. S amíg õ odalesz, Maalot városából fogad föl a kibuc néhány oroszt, hogy azok felügyeljék az ázsiai munkásokat. Nem sok izraelit érdekel már a földmûvelés vagy akár csak a thaiföldi napszámosok felügyelete, mondta az ember. A kibuc azt reméli, hogy építési engedélyt kap, s aztán házakat építhet és ingatlanokat értékesíthet. Hiszen sokat ér ez a környék, közel van Naharia és Akkó, úgyhogy felárral lehet eladni a házakat a gazdasági válság ellenére is magyarázta az én emberem.

Kezet ráztam vele és elköszöntem tõle, aztán búcsút intettem a verejtékezõ thaiföldieknek, a zöldellõ mezõknek, és észak felé Libanon hegyeinek is, amelyek elrejtik a menekülttáborokat, bennük az-Ziv eredeti lakóival, meg kelet felé a galileai hegyeknek is, amelyek közt Maalot orosz városkája található, ahol én ma reggel felébredtem.

II.

Maalot vadonatúj település; azoknak a polgároknak épült, akiket a Szovjetunió bukása után Harkovból és Minszkbõl, Rigából és Buharából szállítottak ide. Kevés köztük a fiatal, ám annál több a babuska, az idõs orosz nõ. Héberül érdeklõdtem a városháza után, de ezzel az erõvel kínaiul is kérdezhettem volna. Maalotban oroszul beszélnek, orosz újságokat olvasnak, orosz tévét néznek, orosz sertésvirslit esznek és orosz sört isznak hozzá. Vajon mi késztette ezeket a hétköznapi orosz embereket, hogy Cion fényét keressék?

Oroszországban, akárcsak az Egyesült Államokban, körülbelül 20 millió polgár jogosult arra, hogy izraeli állampolgárrá váljék. Nem is kell hozzá zsidónak lenni. Ha valakinek az elsõ házasságából származó lánya férjhez ment egy zsidó által örökbe fogadott unokához, akkor már mehet is Izraelbe az új családjával. Az egykori szovjetköztársaságok szörnyû helyzetben vannak; munkásaik hónapokon át nem kapnak fizetést, így aztán sok család küldi el az öregeit Izraelbe, ahol azok a megérkezéskor kapnak pár ezer dollárt, némi nyugdíjat, és bérlakást is, ha szerencséjük van.

Az így érkezõk többsége Oroszországban nem találkozott a zsidó vallással vagy a zsidó kultúrával, s az nem is érdekelte õket. Izraeli személyi okmányukba az van beírva, hogy "etnikai eredete és vallása bizonytalan". Nem tekintik õket "igazi zsidónak", s halottaikat a kerítésen kívül, az ilyen "kétes származásúak" számára külön fenntartott helyen temetik el. A dolfi diszkóban történt szörnyûséges bombamerénylet után ebbõl komoly probléma lett: a vallásos temetkezési vállalkozók nem voltak hajlandók eltemetni az orosz lányokat a zsidó temetõben, miközben az izraeli kormány a palesztinokat bombázta, hogy "megbosszulja a kiontott zsidó vért".

A Szentföld megszentelt levegõjében sokan spirituális és vallási megújulást kerestek. A júdaizmus csak keveseket vonzott; a többiek az Egyház felé fordultak. Ez az utóbbi kockázatos vállalkozás: az izraeli törvények szerint deportálni lehet õket a Krisztusba vetett hitért. A fürkészõ szemek elõl félrevonulva gyülekeznek és imádkoznak, de ünnepnapokon ott tolonganak a jeruzsálemi Szent Sír, a betlehemi Születés, a liddai Szent György és a jaffai Szent Péter templomban.

1991-ben, amikor Oroszország jövõje rendkívül zavarosnak látszott, Izrael komoly vérfrissítést kapott onnan. Az amerikai médiában Izrael támogatói kettõs kampányt folytattak: figyelmeztettek a közelgõ pogromok veszélyére, és azt ecsetelték, hogy milyen szép és könnyû az USA-ban a bevándorlók élete. A Newsweek és a Time egész számai foglalkoztak a neonáci Pamjaty csoporttal és a burjánzó antiszemitizmussal. Akkoriban én a Haarecet tudósítottam Moszkvából, és a lap számára interjút készítettem a Pamjaty vezetõivel. És azt láttam, hogy ennek a baljóslatú szervezetnek körülbelül annyi tagja van, mint a Lapos Föld Társaságnak. Egy kiváló orosz zsidó filmes és felesége ugyanakkor eljött hozzánk a mi vidéki házunkba, hogy elõkészítse a menekülésüket, ha mégiscsak lesz pogrom... Megpróbáltam megnyugtatni õket, de egymagam nem versenyezhettem a hatalmas médiagépezettel. Tíz évvel késõbb Jeruzsálemben találkoztam egy orosz zsidó írónõvel, aki elmondta nekem, hogy õ indította útjára a pogromokról szóló híresztelést.

- Maguknak, izraeliek emlékmûvet kellene állítaniuk nekem mondta a nõ.

- Biztos úgy van néztem rá. De vajon miért?

- Mert egymillió oroszt hoztam ide maguknak. Én jelentettem be az Eho Moszkvi rádióban, hogy pogromok vannak készülõben.

Nem akartam szegényt kiábrándítani, hogy az õ bejelentése semmit sem ért volna, ha Izrael amerikai barátai fel nem hangosították volna. Így aztán a megijesztett és félrevezetett oroszok megrohanták az amerikai követséget vízumért, Izrael pedig abban a pillanatban azt követelte az USA-tól, hogy ne adjon nekik vízumot. Az USA kapui tehát bezárultak, és ez a felbolydult embertömeg kénytelen volt Izraelbe menni.

Nehéz napok vártak rájuk, mert az izraeli elit a "visszafejlesztés" ("dedevelopment") sajátos izraeli módszerének vetette alá õket. Ezt a módszert már kipróbálták a keleti zsidókon és a palesztinokon. Az izraeli média bûnözõk és prostituáltak gyülekezetének állította be õket; azt követelték tõlük, hogy általuk nem értett, héber nyelvû szerzõdéseket és kötelezvényeket írjanak alá; szakképesítéssel rendelkezõ tagjaikat pedig elküldték utcát söpörni vagy narancsot szedni. Válási statisztikájuk az egekbe szökkent; gyermekeik nagy számban nyúltak a kábítószerhez. 1991-ben Izrael megszüntette a megszállt területeken élõ palesztinok alkalmazását, és a tegnapi oroszországi elittõl azt várták, hogy vállalja el az addig a palesztinok által végzett alantas, rosszul fizetett munkákat. De pusztán

tömegüknél fogva az oroszok meg tudták teremteni a saját államukat az államban, kiegészítve saját médiával, üzletekkel és kölcsönös segítséggel. Az oroszok fennmaradtak, és kiismerték a játékszabályokat. Az okosabbak visszamentek Moszkvába, a kalandvágyók átköltöztek az USA-ba, a békésebbek meg Kanadát választották. Izraelnek azóta fõként az öregebbek jutnak, meg az egyedülálló anyák és a reménytelen munkanélküliek.

Az oroszok szimpatikus, keményen dolgozó, de támpontjait vesztett közösség. Nem nagyon értik, hová is jutottak, és folyton összehasonlítják mostani helyzetüket a bakuival vagy a taskentivel. Az orosz újságok figyelmes átolvasásával rájöhetünk, hogy itt egy megzavarodott néprõl van szó. Az egyik cikkben azt követelik, hogy a demográfiai válság megoldása érdekében kasztrálják a palesztinokat. A másik mindenért a vallásos zsidókat hibáztatja, és "vérszívó parazitáknak" nevezi õket. A harmadik a keleti zsidókat korholja, amiért nem képesek az elvárásoknak megfelelõen élni. A modern zsidó hit rövidített változatát tanítják nekik, s annak egyetlen parancsolatát: "Gyûlöld az arabokat!"

Ariel Sáron miniszterelnök most újabb egymillió "orosz zsidót" akar importálni. Nem lehetetlenség: ha Izrael amerikai zsidó barátai egy kicsit megszorongatják Ukrajnát, akkor tízmillió ukrán fedezheti föl hirtelen a saját "zsidó gyökereit".

Több tucat olyan település létezik, mint Maalot, nyilván klónozással szaporodnak. Mert egyébként miért lennének oly hasonlóak, sõt azonosak? Gyönyörû helyen épült ez a Maalot, egy kis sétányira a Vádi Kezivtõl, amelyrõl azonban a település lakói még csak nem is hallottak. Még a gyermekeik sem mernek, hiába laknak ott már tíz éve, körülnézni a város környékén. Maalot központjában egy kocsma körül lézengenek, és egy sokkal jobb haifai kocsmáról álmodoznak.

III.

De ez tegnap volt. Autóstoppal eljutottam Naharijába, s onnan vonattal mentem haza Jaffába. A vonaton utazott néhány afrikai; szerény viselkedésükbõl ítélve talán illegális bevándorlók. Egy román építõbrigád sört vedelt és nagyokat böfögött. Elszegényedett keleteurópai országukból hozták ide õket, hogy házakat építsenek az idõs orosz bevándorlók számára. Izraelben, akárcsak Kaliforniában, a zsidók nem akarnak építkezéseken dolgozni.

Egy fekete kapis zsidó izraeli ügyvéd az iratait lapozgatta félig nyitott aktatáskájában. Marokkóiak egy csoportja az akkói acélmû bezárásáról beszélgetett, meg arról, hogy ezek után õk nem nagyon fognak munkát találni. A válság egyre mélyül, mondta egyikük. Olyan rossz a helyzet, mint 1966-ban. Egy szõke és fegyveres izraeli katona ukránul, hehezetes réshangokkal magyarázott valamit duci barátnõjének. És a leányzó rajongó pillogása közben elõadta, hogy milyen hõsiesen harcolt õ egy csomó arab terrorista ellen.

Eszembe jutott hasonló korú önmagam: fiatal ejtõernyõs voltam, s nagyon meg voltam elégedve piros bakancsommal és Uzi géppisztolyommal. Ahol most haladtunk, attól nem messze feküdt az a hegyekkel övezett katlan, ahol annak idején gyakorlatoztunk. Éppen tavaszodott, s ilyenkor Palesztina hegyvidékei ugyanolyan szépek, mint a többi hegyvidék bárhol a Földközi tenger környékén. Néha fölfedezem szépséges vonásait a Provence körüli kopár hegyeken vagy az olajfákkal teleszórt lejtõkön Delphi és a tengerpart között, ahogy az ember az idegenek tömegében fedezi föl hirtelen a kedvesét. Hajnalban hófehér köd borítja el a Sannur völgyet, minden napot fehér karácsonnyá változtatva. S amikor a köd felszáll, élénkzöld fû csillog a domboldalak virágba borult mandulafái alatt. Hûvös

februári szellõ cirógatja a rózsaszínû szirmokat, amelyek aztán hópehelyként szállonganak és borítják be a köves talajt.

A katonai tábor drótkerítésén túl egy paraszt ápolgatta az olajfáit. Apám korú lehetett, széles vállú, erõs, napbarnított férfi, fehér fejfedõben. Leeresztettem a fegyveremet és üdvözöltem õt; õ is köszönt, és letette a szerszámait. Leültünk a kerítés két oldalán. Cigarettával kínáltam, s kérges kezével óvatosan csippentett ki egy szálat a pakliból. A környék fõ termékeirõl, az olívaolajról és a kakukkfûrõl, Ali Sejk szent síremlékérõl a dombtetõn, és a völgybeli vízforrásról kérdezgettem. Kimenõnapomon civil ruhát húztam, és elmentem ennek az embernek a falujába. Meghívott egy erõs arab kávéra, melynek kardamummag úszott a felszínén. A szomszédok is átjöttek üdvözölni az idegent, belemerültünk a véget érni nem akaró keleti társalgásba, s kikérdezgettük egymást, ki hogyan van megelégedve az életével, a gyerekeivel és a munkájával. Ezek az emberek láthatóan elégedettek voltak a maguk nehéz de nyugalmas paraszti életével. Számukra az izraeliek csak az idegenek újabb garnitúráját jelentik, akik a jordániaiak, az angolok, törökök a rómaiak és a keresztesek után érkeztek. Nem volt bennük gyûlölet csupán az idegen iránti szokásos, alkalmi kíváncsiság. Az én vendéglátóm felesége hétköznapi palesztin ételeket, zöldes fényû olívaolajat, puncsos kakukkfüvet és frissen sütött parasztkenyeret tett elénk.

Elsétáltunk a közeli kúthoz. Langyos víz csobogott elõ egy szépen rakott, évszázados arab feliratú falazat nyílásából. A falazat mögött száz méteres alagutat vájtak vendéglátóm õsei a sziklába. A palesztinai források állandó törõdést igényelnek, mert gyorsan eltömõdnek, ha a feltörõ víz útját nem tisztogatják rendszeresen. A tisztogatás ebben az esetben a gazdám fiának, Eliasnak volt a feladata. Elias most izraeli börtönben ül, közölte a szárazon a gazda. Elias kommunista újságot vitt haza, valaki szólt a hatóságoknak, s azok választás elé állították a fiút: számûzetés vagy börtön. Palesztinokat bírósági tárgyalás nélkül is õrizetben lehet tartani: ezt hívják "adminisztratív õrizetnek". Idõtartamát formálisan hat hónapban maximálták, de a katonaság annyiszor hosszabbíthatja meg, ahányszor csak akarja. Elias inkább a börtönt választotta, hogy ne kelljen elhagynia a szülõföldjét.

Az irigység nem szép érzés, de én irigyeltem ezt a sannuri Eliast. Irigyeltem õt ezért a derûs vidékért, és irigyeltem a ragaszkodását is a szülõföldjéhez. Miért nem születtem én is ebben a házban a hûvös forrás közelében, a szõlõskert mögött, ezen a kecskék járta lejtõn? Miért vagyok bezárva egy "csak zsidóknak" való városi gettóba? Jogom van egy hasonló faluban élni Görögországban vagy Provenceban, de Palesztinában már nem. És nem azért, mert a palesztinok esetleg nem valami vendégszeretõéi Õk nem bánnák, ha vennék vagy bérelnék egy házat a falujukban. De a zsidó állam nem engedné meg nekem vagy más zsidónak, hogy egy palesztin faluba költözzék. Zsidók csak a zsidóknak fenntartott, elkülönített településekre költözhetnek, ahová a palesztinok csak napszámosként tehetik be a lábukat. A településen kívül pedig csak fegyverrel járhatnak a zsidók. Külföldi turista szabadon átmenet a palesztin körzetekbe is, de a zsidó állam börtönbe csukja azt a zsidót, aki csak úgy, s nem például egy fegyveres behatolás résztvevõjeként megy oda.

A történelem itt teljes kört írt le: a palesztinok kizárásával sikerült bezárnunk saját magunkat. A zsidó emancipáció alapgondolata az volt, hogy jöjjünk ki a gettóból, s most sikerült visszakényszeríteni magunkat oda. Erre tényleg nem szolgáltunk rá. Mi izraeliek kevésbé vagyunk "zsidók", mint bárki más. Csak nagyon kevesen követelték, hogy az "izraeli" vagy a "zsidó" megjelölés szerepeljen a mindenhová magunkkal vinni kötelezõ személyazonossági igazolványunkban. De a Legfelsõbb Bíróság ezt megtiltotta: azt kell

belepecsételni a dokumentumainkba, hogy "Etnikai hovatartozása: zsidó".

Sorsunkat ugyanúgy reánk erõszakolták, ahogy az Mel Brooks ifjú Frankensteinjével is történt. Ebben a horrorfilmben egy amerikai professzor, Dr. Frederick Frankenstein (Gene Wilder), a Szörnyeteg megalkotójának leszármazottja megörökli õsei kastélyát a farkasemberek járta Erdélyben. A professzor racionális gondolkodású modern amerikai, de a helyiek azt várják tõle, hogy folytassa a hírhedt Frankensteinek csúnya hagyományát. Õ maga küzd a végzete ellen, ahhoz is ragaszkodik, hogy amerikaiasan "Frónkinsztínnek" hívják, de a hûséges családi szolgálók kitartanak a "Fránk'nstájn" mellett.

A kiváló zsidó filmrendezõ akaratlanul is a zsidó állam históriáját elevenítette itt meg. A zsidó állam alapítói új életet akartak kezdeni, "izraeliként", az egyik palesztinai törzsként. Elhagyták zsidó nevüket, elhagyták a zsidó nyelvet és elhagyták a zsinagógát és a Talmudot, s megtanultak földet mûvelni és fegyvert forgatni. Sokan csatlakoztak hozzájuk olyanok, akik soha nem is jártak zsinagógába. De a zsidó sors beteljesedett mindannyiukon, és mindannyian visszakerültek a gettóba.

S azután a zsidó sorsnak megfelelõen kezdtünk viselkedni. Állatokként kezeljük a nem zsidókat, orvul meggyilkoljuk a vezetõiket, százával öldössük a gyermekeiket, nem engedjük meg nekik, hogy szabadon közlekedjenek és imádkozzanak, nem adunk nekik munkát, és elkobozzuk a földjeiket. Lövöldözünk a templomokra és ostrom alá vesszük a mecseteket. Mossuk a lopott pénzt a perui vagy francia gazemberek számára, kínzóeszközöket exportálunk a latinamerikai diktátorok számára, és menedéket adunk a Miamiból jött maffiakeresztapák számára. Megpumpoljuk az amerikai, német, svájci és lengyel pénzesládákat. Nálunk van a legmagasabb kamatláb, négyszer akkora, mint az USA-ban, és nálunk a legnagyobb a szociális szakadék a fejlett országok között. Vagyis, teljesítjük az antiszemiták minden elvárását. Még miniszterelnöknek is egy profi gojgyilkost választottunk meg.

A vonat Netanyán robogott keresztül, s én arra a sok százezer vagy talán millió amerikaira, zsidó és keresztény cionistára gondolok, akik lobbiznak, imádkoznak, segítséget és pénzt ajánlanak föl..., nem, nem a zsidó államért, amely az õ elképzelésük szerint Palesztina romjain épült fel. Ez is elég szomorú volna. De a valóság még szomorúbb. Én azokra a palesztin milliókra gondolok, akik menekülttáborokban és börtönökben senyvednek, akiket kisemmiztek és számûztek nem a zsidó földéhségnek az áldozatai õk, ahogy azt õk maguk képzelik, hanem valami rosszabbnak: egy kísértetnek.

IV.

A zsidó állam virtuális állam, amely gyorsan veszíti el még megmaradt kapcsolatait is a valósággal. Ez az államkísértet embereket gyilkol és pénzt gyûjt Amerikában; sajátos, visszataszító létezése van, mint annak a jogi kifejezésnek, hogy "az elhunyt vagyona". Földjeit importált vendégmunkások mûvelik meg, akiket importált oroszok és etiópok védelmeznek; dolgait a folyton amerikai egyetemeken elõadó izraeli professzorok magyarázzák ki, meg a bátor generálisok, akik folyton azt lesik, hogy miként húzhatnának minél nagyobb sápot az amerikai fegyverkereskedõktõl. A munkanélküliség napról napra nõ, a létfontosságú közellátás dolgozói sztrájkolnak; az idegenforgalom már hónapokkal ezelõtt összeomlott. A szállodákon ajtóablak bedeszkázva, s a nemzetgazdaság más területein is csõdközeli helyzet alakult ki. Az izraeliek Floridában és Prágában vásárolnak lakást, miközben az izraeli házak alig találnak vevõre. Saronnak az a próbálkozása, hogy megbüntesse a palesztinokat, megbosszulta magát. A palesztinok és az izraeliek között

szoros már az összefonódás és az egymásrautaltság, ezért elkülönítésük mindkettõjük gazdaságát tönkreteszi.

A távoli Amerikából nézve Izrael nukleáris nagyhatalomnak tûnik, az Egyesült Államok nagy szövetségesének, egy olyan zsidó államnak, amelyre büszkék lehetnek az amerikai zsidók. A látogatónak az a benyomása, hogy erõs az identitásunk és nagy itt a jólét. Csak mi, állandó lakosok tudjuk, hogy ez az egész egy papírmasé díszlet. Izrael az összeomlás felé halad. Aktív polgárai reményüket vesztve emigrálnak, a tábornokok pedig végigviszik az ország lerombolását. Kegyetlen sors jutott osztályrészül a bennszülött palesztinoknak: egy kísértet gyilkolja õket, az a lélek nélküli test, amely zombiként a Kongresszust és a közel-keleti sivatagokat járja.

E kísértet számára a tekintélyesebb amerikai zsidók kisebb-nagyobb pénzeket préselnek ki alkalmazottaikból és honfitársaikból, megkurtítják az öregségi nyugdíjat és a gyermeknevelési támogatást, csökkentik az egészségügyi és az oktatásügyi költségvetést, elapasztják az Afrikának és Latin-Amerikának folyósított segélyeket, képtelen szövetségeket építenek ki a Pat Robertson és Jerry Falwell féle hírhedt rasszistákkal, Irak lerombolását követelik, üdvözlik az afganisztáni menekültek bombázását, gettókban tartják a négereket, bomlasztják az õket befogadó társadalmat, és ellenségeket szereznek önmaguk és Amerika számára. Ezek akkor is bûnös cselekedetek volnának, ha némi értéket teremtenének valakik számára, de hát teljesen haszontalanok.

A cionista kísérlet gyakorlatilag zátonyra futott. Mesterségesen még sok évig életben tartható az agyhalál és a vegetálás állapotában. Megölhet még néhány embert, és kirobbanthat egy újabb világháborút is. De nem fog tudni életben maradni.

Izrael zsidó állama egy tudatállapot, az amerikai zsidó tudat kivetítõdése. Az általa megjelenített gondok-bajok amerikai zsidó problémák. Az izraeli "zsidóknak" ugyanis nincs szükségük a szegregációra, a háborúra, vagy az õslakos népesség leigázására. Mi nem eszünk bagettet, nem beszélünk jiddisül, nem olvasunk Saul Bellowt vagy Sólem Aléhemet, és messzire elkerüljük a zsinagógát. Jobban szeretjük az arab ételeket és a görög zenét. A környéken, ahol én lakom, egy kóser mészáros jut hét másik hentesre. A Tel Avivi házasságok negyven százalékát nem zsidó környezetben kötik meg: a fiatal izraeliek inkább Cipruson állnak anyakönyvvezetõ elé, csak hogy ne kelljen rabbival találkozniuk. Tel Aviv a Közel-kelet melegfõvárosa, holott a homoszexuálisokat az õsi zsidó törvény szerint meg kellene ölni. Néha már azt kívánom, hogy a mi nagy támogatóink, az amerikai zsidók higgadt és józan pillantással mérjenek végig bennünket, s aztán undorodva forduljanak el tõlünk. Itt semmi másról nincs szó, mint a félreértelmezett identitásról. Nem azok vagyunk, akiknek gondolnak bennünket. Úgy hiányzik nekünk az õ védelmük a nem zsidók ellen, mint a halnak a vízálló csizma.

Hazaérkeztem a tengerparti Jaffába, ebbe a lepusztuló városba, amelyben már csak omladoznak az arab nemesek és kereskedõk által épített rózsaszínû háztömbök. Szomszédaim nincsenek itthon: az imám elment a kis mecsetbe, a marokkói család öreg autókat javítgat a garázsban, az örmény idegenvezetõ elvitte a turistáit Jeruzsálembe. Csak az orosz festõ szomszéd kopogtat be, s kér kölcsön egy kis cukrot. így élünk mi itt együtt, a kevés nem szegregált település egyikében, az autóút és a tenger közötti keskeny sávban, abban, ami a régi Jaffából még megmaradt.

Salinger Esméje bizonyára kedvelné ezt a lerobbant helyet. A zsidó állam buldózerei minden második házat leromboltak, ettõl olyan foghíjas az egész városkép. És az építési

törmeléket kihordták a tengerpartra, valami nagy építkezés számára készítve elõ a terepet. Itt is egy Maalotot akartak felépíteni, de az intifáda által keltett feszültségek miatt nem tudták megvalósítani a Jaffa "júdaizálásával" kapcsolatos terveiket, így aztán a város még most is félig romos és rendezetlen, mivel az itt lakóknak nem engedik meg, hogy renoválják a házaikat.

De azért mégiscsak jó hely ez, emlékeztet Durrell Alexandriai négyesére. A drogdílerek nagy Cadillacjei cirkálnak a kövezetlen utcákon; hosszú galabija ruhájukban gyerekek játszanak a sarkon; a katolikus Szent Antal és az ortodox Szent György templom harangzúgása összevegyül a közeli Adzsami mecset müezzinjének imára hívó kiáltásával; halászok cipelik a zsákmányt a tengerparti éttermekbe a Tel Avivból átránduló vacsorázók számára; a házak elõtt tereferélõ palesztin asszonyok diót törnek; a piac felõl friss falafel illatát hozza a szél; tíz kóbor macska feszülten bámul egy óriásira nõtt patkányt; a francia nagykövet visszatér a rezidenciájára; egy filmes stáb éppen egy bejrúti jelenetet forgat.

Jaffát valamikor a Kelet Menyasszonyának nevezték, s méltó vetélytársa volt Bejrútnak és Alexandriának. Ez az illatos narancsültetvényekkel övezett, százezres lélekszámú város azzal büszkélkedhet, hogy itt mûködött Levante elsõ mozija, itt voltak az európai vállalatok központjai; a város szélén amerikaiak és németek építettek piros tetõs házakat, s 1909-ben a keleteurópai cionista zsidók valamivel északabbra megalapították Tel Aviv városát.

1947-ben egy szerencsétlen novemberi napon az ENSz az amerikai kormány erõs nyomására megosztotta az addig közösen birtokolt földet. Erre semmi szükség nem volt, és nem is kérte senki. A vallásos zsidók ellenezték, és a felvilágosult németországi zsidók, például Buber és Magnus szintén ellenezték. A palesztinok ellenezték. Testvérként tudtunk együtt élni, s a végén új országot hoztunk volna létre, egyesítve a zsidó lelkesedést és a szülõföld palesztin szeretetét. De az amerikai zsidó szervezetek a megosztás híveit, Ben Guriont és Golda Meirt támogatták. S mint az várható volt, a dolog nem igazán jól sült el.

Palesztina háromötödét zsidó kormányzás alá helyezték, kétötödét pedig a palesztinoknak szánták, pedig a palesztinok még az újonnan megalakult zsidó államban is többséget alkottak. A tervek szerint Jaffa is a palesztinoké maradt volna. Rossz üzlet volt ez a palesztinok számára, de az új izraeli vezetõk még tovább rontották a helyzetet. Ostrom alá vették és ágyúzták a várost, míg annak lakossága a háború elõtti százezerrõl ötezerre nem zsugorodott. A többiek elmenekültek Gázába és Libanonba, azokba a menekülttáborokba, amelyekben mind a mai napig élnek.

Jaffa lakóházait és palotáit a hátország lerombolt falvaiból jött arab menekültekkel népesítették be újra, de a megüresedett negyedekbe bulgárokat is hoztak, e kedves balkáni nép fiait. A város kis részébõl kialakították Ó-Jaffát, ezt a csinos és exkluzív múzeumi körzetet, a giccsfestõk és régiségkereskedõk kedvelt tanyáját. A mi Jaffánk meg távoli emléke maradt az Egy és Teljes Palesztinának, az Elveszett Paradicsomnak. Ez is vonzott néhány mûvészt, akik beköltöztek a romos házakba, s ott éltek a helybéli palesztinok mellett, osztozva velük jóban-rosszban.

Az intifáda elõtt néha ellátogatott ide egy-egy menekült a gázai táborból, hogy megnézze elveszített házát. Borzasztó helyzet az ilyen a mostani lakók és a valódi tulajdonosok számára, minthogy a tulajdonosokat nem engedik vissza. Szomszédom, egy kedves bulgár hölgy megpróbálta visszaadni a házát az elûzött palesztin családnak, de a kormány ezt nem engedélyezte. Mint mondani szokás, nehéz a kölcsönt visszafizetni: az ember a más pénzét

veszi el, de a sajátját adja vissza. Egy kis idõre veszünk kölcsön, de örök idõkig törlesztjük. És a lopott holmit még nehezebb visszaadni. Mégis, elõbb vagy utóbb meg kell ezt tenni. 1967-ben, Palesztina újraegyesítésekor jó alkalom kínálkozott a probléma megoldására.

Sok derék ember a hatnapos háborút tekinti "minden bajok szülõanyjának". Ha az nem lett volna, mondják, a zsidók és a palesztinok képesek volnának elkülönülve bár, de megférni egymással. Csakhogy az elkülönült államok nem hoznák haza jaffai otthonaikba a gázai menekülteket, pedig szerintem csodálatos volna megérni a hazatérésüket. Ráadásul azt hiszem, jobb volna együtt élnünk hiszen mi jól kiegészítjük egymást, s az ilyen típusú emberek nagyszerûen tudnak együttmûködni. Ezért nincs kifogásom önmagában véve az 1967-es hódítás ellen (de ne keverjük össze azt a megszálló katonai kormányzással). Visszahozhatnánk a menekülteket, elsimíthatnánk a régi viszályokat, és egyenlõségben élhetnénk itt mindannyian, Palesztina szülöttei és az újonnan érkezõk. És nem alkotnánk exkluzív zsidó államot, viszont boldog és elégedett nép lehetnénk.

Valamikor egy ilyen választás illúziója létezett: zsidó állam vagy demokratikus állam. Mi egyiket sem választottuk: a helybelieket jogfosztottá tettük, a demokráciát megvetjük, s a zsidóságunk a legjobb esetben is csak virtuális elképzelés. Ha az amerikai zsidók nem támogatnák oly bõkezûen az izraelieket, akkor egyszerûen elfeledkeznénk a diaszpóráról, és beolvadnánk a vendégszeretõ Közel-Keletbe, mint a többi ottani törzs. De ha az amerikaiak továbbra is pénzelnek bennünket, akkor tartozunk nekik egy kis zsidóság-showval.

Remekül tudjuk eladni az illúziókat, s amíg van irántuk kereslet, addig szállítanunk kell az árut. 1946-ban a világ minden részérõl származó, elkötelezett emberek egy csoportja érkezett Palesztinába az ENSz védnöksége alatt. Azért küldték õket, hogy készítsék elõ a földterület megosztását. Ellátogattak egyebek közt a Negev-sivatag legdélibb kibucába, Revivimbe is. S ott, a kibuciroda elõtt csodaszép virágoskertet találtak, tele rózsával, kökörcsinnel és violával. Jelentésükben a delegáció tagjai kifejezték ámulatukat és kijelentették: "A zsidók virágzóvá tették a sivatagot, legyen hát az övék a Negev is."

Ahogy a delegáció eltávozott, elõbújtak a kibucbeli ifjak és kihúzkodták az immár fonnyadozó virágokat a homokból. Aznap reggel vették õket, friss vágott virágként a jaffai piacon, és dekorációként használták az ENSz látogatásra. A trükköt a Tel Avivi helyhatósági alkalmazottaktól tanulták, akik egész fákat ástak be gyorsan a homokba a polgármesterük háza elé, hogy kedvezõbb benyomást tegyenek Winston Churchillre. Ez a kis mutatvány a zsidó államhoz csatolta a Negevet, kétszázezer palesztin lakosával együtt. A helybéliek többségét elûzték a frissen meghúzott határokon túlra, a gázai vagy jordániai táborokba. Kegyetlen és értelmetlen dolog volt ez: a Negevben Beersebától délre még most, ötven év elteltével is kevesebben élnek, mint 1948-ban.

VI.

A palesztinok pótlása céljából a Moszad meggyõzte az északafrikai zsidó közösségeket, hogy hagyják el hazájukat és települjenek át Izraelbe. Az északafrikai zsidók derék, ám elbizonytalanodott emberek. Egyre jobban nyugtalanította õket a jövõjük, ahogy a franciák elkezdtek kivonulni Észak-Afrikából. Csak a legerõsebb személyiségûek választottak helyesen és maradtak a hazájukban: a marokkóiak, a tunéziaiak, az algériaiak és a líbiaiak. És nem bánták meg: õk ma miniszterek és királyi tanácsadók. Másokat a francia civilizáció nagy vonzása csábított el; õk hátat fordítottak a zsidó állam fantomjának, és

átköltöztek Franciaországba. És Jacques Derridát és Albert Memmit adták a világnak.

Akik elmentek Izraelbe, azok közül kerül ki ma az ottani börtönlakók 75 százaléka. Jövedelmük a töredéke az európai zsidókénak. Tudósaiknak és íróiknak nem sok esélyük van állást szerezni az egyetemeken. Önértékelésük rendkívül alacsony. Nem szégyen marokkóinak lenni, mondják az izraeliek. De nem is valami nagy dicsõség, teszik hozzá gyorsan.

Szóval, bevitték a marokkóiakat, befújták õket tetûirtó DDT-vel, s aztán menekülttáborokban helyezték el, amelyekbõl hamarosan Netivot, Dimona és Jeruham városa lett. Az emberek még mindig ott laknak ezeken a sivatagi végvártelepüléseken, nyakig a munkanélküliségben és nyomorban, lesve a szociális segélyek érkezését, és mély ellenérzést táplálva az askenázi zsidók iránt, akik ott lebzselnek Tel Aviv kávéházaiban. Egyes keleti zsidók már arra a következtetésre jutottak, hogy a holokauszt megfelelõ büntetés volt a gyûlölt askenácik számára. Izrael valószínûleg az egyetlen hely a világon, ahol az embernek a képébe vághatják, hogy "kár, hogy nem égettek el téged is Auschwitzban!". Nemrégiben még a híres szefárd fõpap, a nagy rabbi Obadiah József is az európai zsidóság bûneivel hozta összefüggésbe a holokausztot.

A kissé zavarba ejtõ "Auschwitzba az askenácikkal!" felirat virított egy darabig orosz barátom jeruzsálemi házán is. Barátom panaszt tett a rendõrségen, de választ onnan nem kapott. Az alacsonyabb rendõrségi posztokat általában keleti zsidók töltik be, és nem jut idejük az oroszok panaszaival foglalkozni. Voltak õk már az oroszok helyzetében, de õket még azoknál is alaposabban visszafejlesztették.

Ha egy keleti zsidó megindul a fölfelé vezetõ úton, a rendszer rögtön elõkészíti a bukását. Népszerû keleti politikusok, akik aligha veszélyeztethetik az askenázi elit dominanciáját, egymás után a börtönben kötnek ki. Arje Der'i, a nagyszerû marokkói miniszter, aki a semmiből hozta föl a pártját és tizenhét helyet szerzett a 120 tagú parlamentben, még mindig börtönben ül, miután a tíz évig tartó rendõri megfigyelés valamiféle homályos vádakat kapart össze ellene. Elõdje, Aharon Abu Hacera, egy szentéletû marokkói rabbi és miniszter fia, olyan pénzügyi szabálytalanságok miatt került rács mögé, amelyek teljesen normálisnak számítanak egy közel-keleti országban. A befolyásos iraki kiadó, Ofer Nimrodi több mint egy évet töltött elõzetes letartóztatásban, majd a bírósági tárgyalás után gyorsan szabadon engedték, mert az ellene felhozott vádak megdõltek. Jichak Mordekáj kurd védelmi minisztert, aki a miniszterelnöki poszt felé is kacsingatott, szexuális visszaélésekkel vádolták meg. Slomo Ben Ami marokkói professzor és miniszter pedig Sáron hírhedt Templomhegyi felvonulása miatt vált kegyvesztetté.

A keleti zsidók boldogtalanok, de a kibucoknak sem megy valami jól. Ari Savit a Haarecben nagyszerû riportot jelentetett meg Negbáról, a Negev híres és jól kiépített kibucáról. Régen volt már, amikor abban a kibucban gyermek születésének örülhettek. Negba és Ruhama kibuc aggok házává vált, s a fiatalok már rég elmentek Los Angelesbe.

Egymást követte tehát a revivimi virágos szemfényvesztés, a Negev-sivatag meghódítása, a palesztinok elûzése és a marokkói zsidó közösség tönkretétele, de a végén az egésznek nem lett semmi értelme. S ez várható is volt, hiszen a gonosz és erkölcstelen cselekedetek sohasem vezetnek jóra. A cionista vezetõk arról álmodoztak, hogy ugyanolyan zsidóvá teszik Palesztinát, amilyen angol például Anglia. Hát, tévedtek. Palesztina ma annyira zsidó, amennyire angol Jamaica.

Nekünk, zsidók gyermekeinek megadatott a választás luxusa. Mert egy olasz az olasz; olasz a nyelve, a kultúrája, a vallása, a hagyománya, a mûvészete és országának a tájai is. Nem lehet õt elválasztani Dantétól és Giottótól, a toszkán falvaktól és Madonnától, a makarónitól és Velencétõl. Zsidónak lenni viszont választás kérdése. Egy olasz zsidó olasz is lehet. Egy amerikai zsidó meg egyszerûen csak amerikai. A zsidó származásúak közül csak kevesen gyakorolják régi vallásunkat; még kevesebben beszélik a hébert vagy más zsidó nyelveket. A többség szakított a hagyományos zsidó megélhetési módokkal is.

A személyes választás továbbra is kinek-kinek a saját ügye marad. Egy gazdag és nagy hatalmú zsidó származású amerikai úgy is tekinthet a saját zsidóságára, ahogyan bármilyen más hobbira. Lehet, hogy szeret bélyeget gyûjteni vagy golfozni, de valószínûleg nem kíván Filatelista Államot létrehozni (a csodaszép bélyegeket kibocsátó) Monacói Hercegség romjain, vagy a legújabb F16-os vadászgépeket vásárolni a golfklubja számára. Ha az amerikai zsidók csak tíz évre elfelejtenének bennünket, akkor elrendeznénk a problémáinkat és megteremtenénk Palesztinában egy új, természetes egyensúlyt. Ha pedig túl sok a pénzük és befolyást akarnak szerezni, akkor költsék azt a sok pénzt néger szomszédaik életkörülményeinek megjavítására.

S ezt meg is tették a cionizmus színre lépése elõtt. Július Rosenwald chicagói üzletember, a Sears és a Roebuck and Co. tulajdonosa az 1920-as években évi 2 millió dollárral támogatta az amerikai négerek iskoláztatását. (Egy cionista ügynök panaszkodott is: "Nehéz elfogadnunk a gondolatot, hogy közülünk valaki az elmaradott niggereknek adja a pénzét.") Ezt a hagyományt föl lehet eleveníteni. Azt szokták mondani, a jótékonykodás otthon kezdõdik s az õ otthonuk Amerika.

Palesztinát most, a szemünk láttára rombolják le. Régi szép falvait lebombázzák a föld színérõl; templomai konganak az ürességtõl; olajfáit gyökerestül tépik ki. Ilyen pusztítást nem látott ez a vidék a 2700 évvel ezelõtti asszír invázió óta. Nem vigasztalhat bennünket semmi ekkora pusztulást látva. S az is biztos, hogy az ezért felelõs embereket akár az izraeli gyilkosokat, akár amerikai támogatóikat örökké átkozni fogják.

A történelem furcsa fintora pedig lábjegyzetként fog visszaköszönni a könyvekben: a zsidó vezetõk fölöslegesen követték el ezeket a bûncselekményeket, és semmi célt nem értek el velük. Keresztre feszíthetik a Golgota hegyén az utolsó palesztint is, még az sem fog lelket lehelni Izrael virtuális zsidó államába.

Zöld esõ Jasszúfban

[The Green Rain of Yassouf]

A sima, kellemes és szinte érzéki tapintású olajbogyó szedése olyan, mint a rózsafüzér forgatása. A keleti ember rózsafüzére a csuklóra tekert, fa vagy kõgyöngyökbõl összefûzött mesbaha. Lehet vele imádkozni, vagy egyszerûen csak morzsolgatni, idegnyugtatóul de az olajbogyók sokkal jobbak, hiszen élnek! Az olajbogyó nem kemény, de nem is törékeny, olyan, mint a falusi leány, és szedegetése megnyugtatja az embert: semmi rossz nem történhet. Az olajbogyó félelem és bûntudat nélkül válik el az ágtól, simán gördül az ember tenyerébe, majd pereg tovább a fa alá az õ kedvéért kiterített ponyvára.

Eljött a betakarítás ideje, és sorra kerül a teraszos lejtõ minden fája. Egész családok jöttek

ki, apraja-nagyja ott sürgölõdik a fák alatt és mászik a létrákon mintha csak idõsb Pieter Brueghel valamelyik hatalmas falusi életképfestménye elevenedett volna meg. Hafez családjával öten-hatan szedjük az olajbogyót; ott állunk a göcsörtös öreg fa messzire nyújtózó vastag ágai alatt, tíz ujjal pergetve Miasszonyunknak, az édes palesztin földnek ezt az élõ-eleven rózsafüzérét. Búzaszõke haj, égszínkék szemek furcsa talán az idegennek, de errefelé gyakori látvány , és folyton nevetõ száj: ez a hat és fél éves Rovan, az izmos és eszes Hafez kisebbik lánya. Most éppen fölmászott a fa tetejére, megrázta az ágakat, s a bogyók zöld esõként záporoznak a kezünkre, a vállunkra és a fejünkre. Mielõtt átmennénk a következõ fához, felemeljük a ponyva négy sarkát, és a bogyók sûrû áradata belezúdul a zsákokba. A közelben egy világosszürke kanca legelészik, erõt gyûjt az elõtte álló feladathoz: õ viszi majd a zsákokat haza a völgy fölötti faluba.

Jasszúfban, ebben az eldugott kis hegyi faluban szedjük az olajbogyót. A falu világos homokkõbõl, sok-sok munkával épült tágas és magas házai az egykori jólétrõl árulkodnak; széles lépcsõk vezetnek a magas tetõkre, ahová a forró nyári estéken szoktak kiülni az emberek, élvezve a távoli Földközi tenger felõl fújdogáló hûvös szellõt. Sok errefelé a gránátalmafa. Egy ezeréves palesztinai leírásban Hódító Vilmos egyik kortársa megemlíti Jasszúfot is, és azt írja, hogy rengeteg gránátalmafa zöldell a falu körül, és él itt egy tudós sejk, al Jasszúfi, aki még a távoli Damaszkuszban szerzett magának hírnevet.

41Maga a földi paradicsom ez a vidék, vagy legalábbis közel áll hozzá. Tegnap érkeztünk meg ebbe, a két völgy közötti magaslaton épült faluba. Fölötte a hegytetõn megmaradt egy õsi szentély, egy bema; olyan csúcs ez, ahol Hafez és Rovan õsei tanúi lehettek az égi és a földi erõk csodálatos egyesülésének. Lelki vigaszt keresve a falubeliek gyakran mennek fel oda, ahogy azt õseik is tették, Izrael egy kis fejedelemségének népe: a Szentföldön vagyunk, s az itteniek számára a hit mindennapi csodája elválaszthatatlan a mindennapokra kirótt munkafeladatoktól. A bibliai királyok megpróbálták betiltani ezeket a bemákat, és egy centralizált, adóztatni és ellenõrizni is könnyû egyházban monopolizálni a vallási hitet, de az egyszerû emberek jobban szerették a helyi szentélyekben elmondani napi imáikat. A parasztok megõrizték a helyi és az egyetemes hit kétszintû struktúráját, ahogy azt például Japánban is láthatjuk a sinto-buddhizmus esetében. Az itteni emberek vallásosak, de nem fanatikusak. Nem járnak muszlim ruhában, s a nõk sem takarják el csinos arcukat. Ez a két oldal, a helyi és az egyetemes évezredeket élt meg szoros összefonódásban. A templom a káprázatos al Aksza Omajjád mecset lett, és Jasszuf magaslatán az emberek az õ istenéhez imádkoznak.

Tiszteletre méltó, öreg olajfák ezek: sok fogadkozást hallhattak és sok titkot leshettek ki hosszú életükben. Van itt egy különös, sekély kút és egy szent sírbolt is az elsõ sohasem szárad ki a legforróbb júliusban sem, viszont elapad az esõs téli napokon, a másodiknak pedig az évszázadok során valószínûleg számtalan neve volt már, most éppen Abu Zárad sejk nevét viseli. Fennmaradtak romok Jasszuf alapításának idejébõl, több mint négyezer évvel ezelõttrõl, s a falu azóta egyszer sem néptelenedett el. A bibliai fénykorban József birtokaihoz tartozott, vagyis Izrael legerõsebb törzséhez. Amikor Jeruzsálem a zsidók kezére került, ez a vidék és ezek az emberek megõrizték izraelita identitásukat, majd végül elfogadták Krisztust. A hegytetõn a kupolás síremlék még ma is imára hív. Februárban a virágzó mandulafák hófehér ruhába öltöztetik hegytetõt, amely most üde zöld, és csodálatos kilátást kínál Szamaria hullámzó hegyeire.

De mi túl késõn érkeztünk a hegytetõre ahhoz, hogy a kilátásban gyönyörködjünk, mert õsszel elég korán nyugszik le a nap. így aztán a szürkületben lementünk a forráshoz, a falu lüktetõ-bugyogó szívéhez. A víz csendesen csobogott elõ a sziklahasadékból, beleszaladt

egy kis alagútba, s annak a végén elõbukkant, hogy éltesse az embereket, az állatokat és a kerteket. Fügefák alatt ültünk, s azok a japán Noszínház táncosainak kecses mozdulataira emlékeztetõen lengették fölöttünk háromkaréjos, legyezõ alakú leveleiket. A levelek között a holdfényben különös, óriási fekete pillangók bontogatták szárnyaikat: elõjöttek a közeli barlangokból a denevérek, hogy oltsák a szomjukat, és lakomázzanak a friss gyümölcsökbõl.

A forrásnál általában szabadon és vidáman folyik a beszélgetés, mint maga a forrásvíz. Ennél jobb helyet keresve sem lehetne találni, hogy letelepedjünk és elbeszélgessünk a falusiakkal a betakarításról, a régi szép idõkrõl, a gyerekekrõl, és Saidnak a helyi újságban is megjelentetett legújabb értekezésérõl. Az itteni farmerek nem "parasztok": némelyikük bejárta a fél világot Bászrától San Franciscóig, mások meg még egyetemre is jártak a közeli városokban. Politikai képzettségüket izraeli börtönökben tökéletesítették, ami szinte elkerülhetetlen fázisa az itteniek felnõtté válásának. A börtönben vagy a városi építkezéseken szerzett nyelvtudásukkal folyékonyan és választékosan beszélnek héberül, és a jóindulatú izraeliekkel szívesen társalognak ezen a nyelven.

Most azonban borús hangulatban vannak vendéglátóink, és aggodalom csillog szomorú szemükben. Még a vacsoránál is elég szótlanul eszegették a diós-joghurtos rizst. Tudtuk, miért: új rettegnivaló költözött a kopár hegytetõre, s a falut behálózta a félelem. Az izraeli hadsereg katonai okokra hivatkozva elkobozta Jasszuf földjeit, majd átadta a területet a telepeseknek. Azok meg elõregyártott elemekbõl betonmonstrumokat építettek, õrtornyokkal tûzdelt szögesdrótsövénnyel vették körül az egészet, és önkényesen a közeli Almaforrás nevét adták neki. Ez a telep nem akarta beérni a jasszufiaktól egy évtizeddel ezelõtt elbitorolt földdel, és tovább terjeszkedett az egész környéken, s mint a burjánzó rákos daganat, áttételeivel megjelent már a környezõ hegyeken, fölzabálva az olajfa és szõlõültetvényeket.

A gazdák már rég nem mernek kimenni a földjeikre, mert a telepesek elég marcona alakok, és könnyen elsül a kezükben a puska. Rálõnek a falusiakra, gyakran elrabolják és megkínozzák õket, és felgyújtják a földjeiket. Potom öt évig kell távoltartaniuk a parasztokat ezektõl a földektõl, mert akkor a parlagon hagyott területek a törvény értelmében az állam tulajdonává válnak. A zsidó állam tulajdonává. És a zsidó állam azután a zsidó telepeseknek ajándékozza ezeket a földeket. Õk ezzel a módszerrel próbálják kiéheztetni a környékbeli gazdákat.

A falut kétméteres árkokkal és földhányásokkal vágták el a külvilágtól. A hadsereg még azokat a földutakat is fölhasogatta, amelyeken terepjárókkal sem könnyû közlekedni. így aztán valóságos sziget lett a falu. A Tel Avivi brit nagykövet nemrég azt mondta, hogy Izrael egyetlen nagy internálótáborrá változtatta Palesztinát. A nagykövet úr tévedett: Izrael nem egyetlen tábort teremtett, hanem egy új, palesztinai Gulag-szigetcsoportot. A Gulag Nobel-díjas szerzõje, Alekszandr Szolzsenyicin azt írta, hogy az eredeti orosz Gulágot zsidók tervezték meg és irányították; ezt az állítást megkérdõjelezték és tagadták a zsidó szervezetek. De afelõl nem lehet kétség, hogy kik tervelték ki a palesztinai Gulágot. Jasszúf autóval megközelíthetetlen és kocsival kijönni sem lehet onnan; aki oda akar menni, kénytelen kiszállni a kocsiból és gyalog folytatni az útját. A legközelebbi város, Nablusz, vagyis a régi Neapolisz 13 kilométerre van innen, de addig négy órát kell autózni és sok megalázó ellenõrzést elszenvedni. Azt hittem, sohasem jutunk el Jasszúfba, ahogy egymás után álltunk meg az ellenõrzõ pontoknál, s fordultunk vissza, más utat keresve, a kisebb-nagyobb földtorlaszoktól.

S útközben mindenfelé a pusztítás képeit láthattuk: az olajfák az út két oldalán vagy fölégetve, vagy gyökerestül kifordítva, mintha ez a nemes fa volna a zsidók legfõbb ellensége. És bizonyos értelemben tényleg az: az olajfa a palesztinok legfõbb eltartója és közbenjárója. Fõ táplálékuk ugyanis a lapos kenyérlepény és a kakukkfüves olívaolaj, s hozzá egy fürt szõlõ. A régi idõkben ezzel az olajjal kenték fel királyaikat és papjaikat. Az egyházi szentségeket, az emberiségnek ezeket a Palesztinától kapott drága kincseit szintén olajjal szentelik meg. Megkeresztelkedéskor a palesztinok olajjal kenik be magukat a vízbe merülés elõtt, és bõrük is õrzi az olívaolaj bársonyosságát. Olajat használnak az esküvõi és a temetési szertartásokon is, megerõsítve az emberek és földjük elszakíthatatlan kapcsolatát. A kumráni tekercsek híres-hírhedt fölfedezõje, John Allegro azzal tette tönkre a hírnevét, hogy egyik, eretnek szellemû írásában Jézus Krisztust egy hallucinogén gombával hozta összefüggésbe. Ha az õ logikáját kívánnám követni, akkor én a Szûz Olaj Olajfáját a Szûzanyával, Palesztina legfõbb közbenjárójával hasonlítanám össze.

Ameddig olajfák léteznek, addig Palesztina parasztjai legyõzhetetlenek, s ellenségeik épp ezért fordították minden dühüket e fák ellen. Ott irtják õket, ahol csak tudják. Az utóbbi években tizennyolcezer csodálatos fát, öreg óriásokat és fiatal csemetéket téptek ki a földbõl. A telepesek megakadályozták a parasztokat a termés betakarításában, vagy rajtuk ütöttek a hazafelé vezetõ úton, és kifosztották õket. Mi, Palesztina nemzetközi és izraeli barátai, úgy jöttünk ide, mint a hét szamuráj abban a régi Kuroszava-filmben, hogy segítsünk a parasztoknak olajbogyót szedni, s hogy megvédjük õket az útonállóktól.

Sok jó cselekedetet lehet végrehajtani ezen az öreg Földön, s ezek közül szerintem a legjobb és legkellemesebb az, ha az ember segíti a palesztinokat. A kibuc nem veheti föl ezzel a versenyt. A fiatal kibucnyikok általában unalmas és közömbös alakok, az öreg kibucnyikok pedig, nos, hát õk öregek. A kibucban az embernek csak akkor lehet társa és társasága, ha vannak ott más idegenek is. A palesztinok viszont nagyon barátságosak és nyitottak, és boldogan beszélgetnek mindenkivel. A nemzetköziek valósággal sütkéreznek ebben a barátságosságban, élnek a bûbájos falvakban, nézik a meleg kék eget a páratlan szépségû palesztin hegyvidék fölött, és élvezik a parasztok mesébe illõ vendégszeretetét. S ha idõnként rájuk lõnek a telepesek vagy a katonák, az igazán nem nagy ár a sok mulatságért, egy kis szórakoztató közjáték az IDF részérõl. De hisz éppen ez kell a szamurájoknak.

A palesztinok segítõi nagyon is másféle népség, mint a kibucok önkéntesei. Nagyon sokfélék. Található közöttük 19 éves uppsalai egyetemista, brightoni háziasszony, grúziai tiszteletes, bostoni tanító, francia farmer és olasz parlamenti képviselõ is. Közös jellemzõjük a szenvedõk iránti részvét, a természetes igazságérzet, és persze a vakmerõség. Az izraeli tankok árnyékában tevékenykednek, és saját testükkel védik az olajfákat és az embereket. Az olajszüret a szamariai hegyekben igazán élvezetes, de nem a félénk lelkeknek való idõtöltés. Nekünk sem kellett sokáig várnunk, hogy megismerjük a kellemetlenebb oldalát is.

Szedtük a bogyókat, teltek a zsákok a zöld arannyal, amikor hirtelen egy dzsip bukkant föl a hepehupás, köves úton, és nagy fékcsikorgással, óriási porfelhõt kavarva állt meg nem messze tõlünk. Nyomában egy nagyobb jármû is megérkezett, katonákkal megrakott páncélozott szállítókocsi. A dzsipbõl kiugrott egy alak, s M16-os automata puskájával célba vette a fán lévõ egyik gyereket.

-Takarodjatok innen, rohadék arabok! ordította brooklyni akcentussal. Aztán fölkapott egy követ, s a hozzá legközelebb álló munkások felé hajította. A kezén találta el az egyik

parasztot, aki nem tudott idõben félreugrani.

-Ha csak egy lépést is közeledtek, lövök! kiáltotta, amikor valaki megpróbált beszélni vele. Nagy darab, ápolatlan, nekivadult férfi volt, s láthatóan nagyon igyekezett hisztérikus állapotba hergelni magát.

-Ne merjetek hozzányúlni az olajfákhoz! - Visította a parasztok felé.

Az út kanyarulatában három ember tûnt föl, futva közeledtek. Valószínûtlen kinézetûek voltak. Felborotvált homlokukra kicsiny fekete dobozkát kötöttek keskeny fekete szíjakkal, s csupasz karjukra is fekete szíjakat tekertek. A zsidók egyébként a reggeli imánál használják az ilyen imaszíjakat és a többi kelléket, amelyek most úgy néztek ki ezeken az alakokon, mint egy harcias törzs amulettjei. Ezek a felénk rohanók fekete nadrágot és fekete trikót viseltek, s fekete csíkos fehér kendõ lobogott a hátuk mögött. Ránk fogták a fegyvereiket. Úgy néztek ki ezek a zsidó rituális öltözékbe bújt fiatalemberek, mintha valami démon szállta volna meg õket, mintha Józsué könyvébõl szedték volna a képzeteiket. Már nem is csodálkoztam, amikor az egyik hosszú, görbe kardot húzott elõ. Egy nemrégiben bemutatott film, "Az idõgép" jutott róluk eszembe, ahogy hirtelen megjelenik a bõsz Morlock serege és rátámadnak a bukolikus Eloira.

Lökdöstek a nõket és sértegették a férfiakat, szemükben csak úgy villogott a gyûlölet. A megfélemlített palesztin földmûvesek hátrahúzódtak. Én meg, mint valami fegyvertelen szamuráj, megpróbáltam szót érteni a támadókkal.

Hadd szedjék már le az olajbogyót ezek a parasztok! kérleltem õket. Ezek az õ fáik, ez az õ életük. Legyetek jó szomszédai egymásnak!

Tûnj el, te arabbarát! - Sziszegte az egyik felém. Az ellenségeinket védelmezed. Ez a mi földünk. Ez a zsidók földje. A gójoknak semmi keresnivalójuk itt.

Békésebb körülmények között valószínûleg elnevettem volna magam: ezek a megzavarodott, New Yorki fiatalemberek el akarják kergetni õseik földjérõl Izrael népének tulajdonképpeni és törvényes leszármazottait. Mert micsoda hihetetlen ostobaság kétezer éves jogokra hivatkozni egy olyan országban, ahol a földtõl való ötéves távolmaradás eltöröl minden korábbi jogosultságot! Mert ezeknek az alakoknak a "zsidó" õsei valószínûleg az eurázsiai sztyeppékról vándoroltak ki, és soha életükben nem látták Palesztinát. És mert még a régi zsidók sem nagyon éltek és jártak Izraelnek a Bethel, Karmel és Jezréel közé esõ vidékén. Ezzel a logikával a Bukarestbõl érkezett román vendégmunkások is elkergethetnék Firenze lakosait, mondván, hogy õk az ókori rómaiak közvetlen leszármazottai. De most, a reánk szegezõdõ puskacsövek elõtt, nem volt kedvem nevetni.

- Miért égetitek föl az olajültetvényeket? Már az olajfák is az ellenségeitek?

-Igen, az ellenségünk olajfái a mi ellenségeink. És ti is az ellenségeink vagytok! rikácsolta a csupaszíj fiatalember. Antiszemiták!

Ez a szó mágikus erõvel hat az amerikaiakra. Ha egy amerikait antiszemitának minõsítenek, akkor az illetõnek térdre kell borulnia, és örök szerelmet és hûséget kell esküdnie a zsidó népnek. Én csak tudom, hiszen naponta kapok leveleket olyan emberektõl, akiket "antiszemitának" neveztek, mert Palesztinát merték támogatni, s most

nem tudnak mit kezdeni ezzel a minõsítéssel. Pszichológiai elsõsegélyben szoktam részesíteni õket: büntettek már meg engem szovjetellenes tevékenységért, és kiátkoztak Amerikaellenes nézeteim miatt, úgyhogy nekem már nem okoz különösebb megrázkódtatást, ha még azt is rám kenik, hogy zsidóellenes vagyok. Manapság, ha valakit nem neveznek antiszemitának, akkor az azt jelenti, hogy az illetõ rossz úton jár, beszorult valahová Sáron és Soros közé.

Akárcsak az "arabbarát" vagy a "négerbarát" jelzõ, az "antiszemita" is képzettársítások révén feketíti be viselõjét. Gyakran használják ezt a jelzõt a telepesek, a mesterkém Foxman, a rasszista Kahane rabbi, a USA Today-tulajdonos Mort Zuckerman, Conrad Black, Barbara Amiel férje, a tömeggyilkos Sáron, a háborús uszító Richárd Perle, a zugügyvéd Tom Friedman, az uzsorás Shylock, és a fizess-ha-sírsz holokauszt-siránkozó Elie Wiesel. Megkapta ezt a minõsítést T. S. Eliot és Dosztojevszkij, Genet és Hamsun, Szent János és Yeats, Marx és Woody Allen és ez már elég jó társaság ahhoz, hogy az ember ne bánja, ha idesorolják. No, itt meg a mi amerikai telepeseink elbizonytalanodtak egy pillanatra, a derék izraeliek elkezdtek magyarázkodni, ám a végén a stramm kis manchesteri angol lány volt az, aki felvillantotta a britek felsõbbrendûségét, és megmentette a helyzetet, közönségesen odavetve a jövevényeknek, hogy "Basszátok meg!".

-Az M16os csöve azonnal a lány felé fordult. A katonák érdeklõdéssel figyelték a fejleményeket. A katonákhoz szóltam.

-Állítsátok már le õket! Fegyvert fognak ránk!

-Még nem lõttek le benneteket válaszolt az õrmester.

A katonák nem avatkoznak közbe, bármit tegyenek is ezek a Morlockok, de ha mi szembeszállunk velük, akkor abban a pillanatban lesújt ránk a zsidó állam félelmetes katonai ereje. És ezzel a Morlockok is tisztában voltak: összetörték Dave fényképezõgépét, ellökték Angiet, sértegették a lányokat, és kövekkel dobálóztak.

-Nem akarjátok leállítani õket? kérdeztem megint a katonákat.

-Bocs, haver. Ezekkel csak a rendõrség foglalkozhat válaszolt a tiszt. De ha nagyon ragaszkodsz hozzá, TÉGED letartóztathatunk.

A hadsereg a palesztinokkal foglalkozik, a rendõrség meg a telepesekre vigyáz ez az egyszerû trükk a zsidó géniusz egyik legnagyobb találmánya. Az ötletet valószínûleg a Kínát gyarmatosító európaiaktól vették át, akik külön-külön rendõrséget és jogszabályokat alkalmaztak az európaiakra és a kínaiakra. Ezért van az, hogy a Morlockok azt csinálnak, ami nekik tetszik. A palesztinok láthatóan idegesek voltak: õk nem harcosok, hanem egyszerû parasztok, akik egyáltalán nem meghalni jöttek ide az asszonyaikkal és a gyerekeikkel, hanem azért, hogy leszedjék a termést a saját olajfáikról. A telepesek sportból vagy szórakozásból öldösik a falusiakat, akár provokálják azok õket, akár nem. Az elmúlt héten is lelõttek néhány olyan parasztot, aki kimerészkedett a saját földjére olajbogyót szedni. Ha a falusiak netán védekezni próbálnának, kezet mernének emelni egy zsidóra, akkor mindegyiküket lemészárolnák, de még a falujukat is eltörölnék a föld színérõl. De hát az olajbogyót le kell szüretelni, s így ez a patthelyzet fennmarad.

Minden bajt ezek a rohadt telepesek okoznak! fakadt ki Uri, ez a derék izraeli fiatalember, aki tõlem jobbra állt szemben a telepes banditákkal. Nélkülük békében élhetnénk. Útlevéllel jönnénk Jasszufba, mint a turisták. Miattuk, a telepesek miatt van minden.

És valóban, könnyû, már-már kötelezõ volt gyûlölni ezeket a gonosz fiatalembereket, akik tönkretették a termést és kiéheztették a falvakat. Ezt a konkrét települést a néhai Leibovich professzor nyomán a kahanista vagy judeonáci hitvallás védõbástyájaként ismerik. Õk azok, akik ünnepelték Rabin miniszterelnök meggyilkolását; õk bálványozták a brooklyni tömeggyilkos Baruch Goldsteint; õk publikálták Rabbi Álba betiltott könyvét, amely nyíltan hangoztatja, hogy a zsidók vallási kötelessége a nem zsidók legyilkolása. Ezek annyira gonosz emberek, hogy semmi erõfeszítést nem kíván a meggyûlölésük és az Úrival való egyetértés.

De ahogy elnéztem a katonák rezzenéstelen arckifejezését, egy gyermekkori emlék jutott eszembe. Oroszországban az utcai csirkefogók nem támadnak rá csak úgy az idegenekre. Hanem ráküldenek az emberre egy kisgyereket, aki megpróbál megszabadítani bennünket a pénztárcánktól. És ha ellökjük a pimaszkodó kölyköt, akkor a csirkefogók bandástul lerohannak, mert bántani merészeltük az õ kis barátjukat. És nem sok értelme van haragudni arra a kis kölyökre, hiszen õt csak odaküldtek az igazi gazemberek.

És itt ezeket az eszelõs fiatalembereket szintén az igazi gazemberek küldték ide. Ezért nem rebben a katonáknak a szeme sem, ha a telepesek rátámadnak a parasztokra. Ez egy ilyen munkamegosztás: a gazemberek kiéheztetik a parasztokat, a hadsereg védelmezi a gazembereket, a kormány pedig áldását adja az egészre. Miközben az izraeli hadsereg a palesztinokat tartja sakkban, addig az amerikai hadsereg Irakot, az egész régió hatalmi egyensúlyának egyetlen támaszát revolverezi, az amerikai diplomaták pedig folyton vétót jelentenek be a Biztonsági Tanácsban. S mögöttük nem nehéz észrevenni a legnagyobb gazembereket, akiknek mit sem számítanak az olajfák, a parasztok vagy a katonák. A láncolat egyik végén a bezsongott brooklyni telepesek állnak, kezükben az M16-os automata puskákkal, a másik végén pedig Bronfman és Zuckerman, Sulzberger és Wolfowitz, Foxman és Friedman.

És valahol a két végpont között ott vagyunk mi, izraeliek és amerikai zsidók, akik úgy szavazunk, ahogy kell, és fizetjük az adót is és támogatjuk a programot, mert a mi támogatásunk nélkül Wolfowitz kénytelen volna egymaga meghódítani Bagdadot, Bronfman pedig sajátkezûleg gyújthatna fel minden egyes olajfát.

De hát minden embernek és minden állatnak megvan a maga parazitája, úgyhogy nekünk is el kell boldogulnunk a magunkéval. A jasszufi parasztok, és nemzetközi támogatóik, vagyis hát mi magunk ott álltunk, lecövekeltünk és nem voltunk hajlandók meghátrálni. Megérkezett a rendõrség, és elvonult tárgyalni a telepesekkel. Kis idõ elteltével egy magas, majdnem kopaszra nyírt, mosolygós összekötõ tiszt jött oda hozzánk.

49 Szedhetik az olajbogyót, de dolgozzanak odalent a völgyben, ahol a telepesek nem látják magukat, és nem kezdenek megint kellemetlenkedni.

Sovány vigasz volt ez nekünk, kompromisszumos gyõzelem, de nem számított. Legalább folytathattuk a szüretelést. Lebotorkáltunk hát a völgybe, melynek lejtõit teraszokkal erõsítették meg, és megint nekiláttunk a bogyószedésnek. Ott lent kevesebb és apróbb szemû bogyó termett. A parasztokat már három éve kitiltották a saját földjeikrõl, pedig az olajfa állandó gondoskodást kíván. Ha minden rendben mehet, akkor szamár vontatta,

õsrégi típusú ekével minden évben körbeszántják a fákat; traktor egyébként sem tudna mozogni ezeken a keskeny teraszokon. Ha elmarad a szántás, akkor a téli esõ csak leszalad a lejtõkön, s a víz nem jut el a fák gyökeréig. A teraszokat is folyamatosan karban kell tartani. De ezek a munkák most mind szünetelnek, mert a parasztok jobbnak látják, ha nem ragadnak ásót-kapát, hiszen azokat veszedelmes fegyvernek tekintik jól felfegyverzett ellenségeik.

Most tehát megint pergett a zöldfekete bogyóesõ a kezünkre, a vállunkra és a földre terített ponyvára. A zöld és a fekete bogyó is ugyanazon a fán terem, ugyanolyan olaj is sajtolható belõlük, de az Isten mégis különbözõnek teremtette õket, magyarázta Husszein. Az Isten ezzel is jelezni akarja, hogy mi is különbözõek vagyunk, és ez így is van jól, ettõl lesz a világ szebb és változatosabb, csak ne feledkezzünk el arról, ami bennünk közös emberi.

Uzsonnázni egy nagy olajfa alá telepedtünk le. Umm Tarik, a színes népviseletbe öltözött, egyetlen helybéli nõ frissen kisült, olívaolajjal bõségesen meghintett, nagy, kerek kenyereket hozott. Az olajból jutott a kecskesajtdarabokra is. Hasszán körbeadta a zirt, az Almaforrás vizével töltött palesztin korsót. A zir külsõ oldala hûvös és nedves, apró vízcseppek gyöngyöznek rajta. Porózus agyagból készült, s így állandóan "verejtékezik", ami hûti a benne tárolt italt. Az évek során a pórusok eltömõdnek, s akkor a korsóban már bort vagy olajat is lehet tárolni.

Kár, hogy nem járhatok el Ramat Ganba (Tel Aviv elõvárosába) mondta Hasszán. Hiányzik nekem. A zûrzavar elõtt sokat dolgoztam ott, házakat festettem. Jó munka volt, és jemeni munkaadóm is rendes volt hozzám, szinte családtagként bánt velem. Néha ott is alhattam, és esténként sétálgattam a Tel Avivi tengerparton. De most már két éve nem mozdultam ki a faluból.

Mindenkinek jó emlékei vannak azokból az idõkbõl, amikor még eljárhattak dolgozni Nyugat-Palesztina városaiba, és hazahozhattak némi pénzt is. Kölcsönösen elõnyös szisztéma volt ez az újonnan érkezettek és a parasztok számára mélységesen egyenlõtlen, de azért elviselhetõ állapot. A gazdálkodók és a falusiak a világ minden táján eljárnak a városokba dolgozni, amikor a földeken nem kell vetni vagy éppen aratni. Az itteniek számára a "zsidó" Tel Aviv és Ramat Gan semmivel sem volt idegenebb hely, mint az "arab" Nablusz vagy Jeruzsálem, minthogy ez is, az is ugyanahhoz az országhoz tartozott. Palesztina nem nagy ország, s Jasszuf éppen a közepén található: balra ötven kilométerre van a tenger, jobbra ötven kilométerre a Jordán határ. A tengerpart ipari városai már jóval Izrael megalakulása elõtt kiépültek, egyebek közt a jasszufi parasztok munkájával, akik így egy kicsit, ám teljes joggal a magukénak is érezték ezeket a városokat. A rendszer azonban felborult, amikor a zsidók elkezdték elrabolni a parasztok földjeit.

Látják, ugye, ezt a települést fordult felénk Husszein. Az apám valamikor azon a domboldalon vetette a búzát. Ezek elõször elvették a földet, aztán valósággal bezártak bennünket ebbe a faluba. Most már csak kevés földünk van, munka meg nincsen.

A Szentföld történetében az isteni ígéret története köszön vissza jegyezte meg a tiszteletes. Krisztus azt mondta: mindenki kiválasztatott. Mire a zsidók azt felelték: sajnáljuk, de nem mindenki, csak mi. Most a palesztinaiak azt mondják: éljünk együtt ezen a földön. Mire a zsidók azt felelik: sajnáljuk, de ez a föld csak a miénk.

Létre kell jönnie egy független palesztin államnak mondta Uri. Saját zászlóval és reális határokkal. Barak mindenkit becsapott, amikor azt javasolta, hogy külön entitásokra

osszák fel a földjeiteket. Vissza kell mennünk az 1967-es határok mögé, és akkor minden rendben lesz.

Na, tudjátok-e, hogy a Talmud hogyan igazít el a felosztás dolgában? kérdeztem. Szóval, az úgy volt, hogy két ember talált egy vállkendõt, s mindketten azt mondták, hogy "ez az enyém". Nem tudtak megegyezni, elmentek hát a bíróhoz. A bíró ezt kérdezte tõlük: "Hogyan osszam ketté ezt a kendõt?" A elsõ ember ezt mondta: "Oszd el fele-fele arányban, egyenlõen." A második pedig ezt: "Nem úgy van az, mert az enyém az egész." Mire a bíró: "Úgy látom, nincs nézeteltérés köztetek a kendõ egyik felét illetõen, mert mindketten egyetértetek abban, hogy az a második emberé legyen. Ezért én a megmaradt fél részt egyenlõen fogom elosztani, s így az elsõ ember, az igazság keresõje egynegyed részt kap a kendõbõl, míg a második, az önzõ, háromnegyedet." Ez a zsidó hozzáállás. Talán nem ártana, ha a palesztinok is megtanulnák.

Kamal szedett némi rõzsét, és tüzet rakott a kávéfõzéshez. Kamal idõsebb ember volt, fontos ember a helyi és az azon túli politikában, s köztiszteletnek örvendett a faluban. 1967-ben, alig húszéves korában elszakították újszülött kislányától, mivel az izraeliek negyven év börtönre ítélték az ellenállásban való részvételéért. S akkor szabadult csak a ramlehi börtön örök félhomályából, amikor a "kislánya" már huszonegy éves volt.

Nekünk is van egy történetünk a talált holmi felosztásáról mondta Kamal. Mert volt egyszer egy nõ, aki talált egy gyermeket, s hazavitte és felnevelte. Aztán megjelent egy másik nõ, a vér szerinti anya, és visszakövetelte a gyermeket. Nem tudtak megegyezni, elmentek hát ítéletért Abu Zárad sejkhez. A sejt ezt mondta: "Ketté kell vágatnom a gyermeket, s mindkettõtöknek jut egy fél rész." Az egyik nõ azt mondta: "Jó, felezzük el a gyermeket." A másik viszont tiltakozott, hogy az õ gyermekét ne darabolják föl. És a sejk ennek a második nõnek adta a gyermeket, mert az volt az igazi anya.

Én meg jól elvörösödtem szégyenemben. Kamal semmi újat nem mondott nekem, de abbéli igyekezetemben, hogy valami okosat mondjak, elfeledkeztem a salamoni bölcsességrõl, s most ez az ember, a bibliai hõsök igazi leszármazottja emlékeztetett rá. A palesztinok, mint az az igazi anya, nem egyeznek bele a kettéosztásba. És a történelem is õket igazolja: Palesztinát nem lehet felosztani. A palesztinoknak szükségük van az ipari városokra, ahol mezõgazdasági holtidényben dolgozhatnak, s ahol eladhatják az olajukat; szükségük van a közeli tengerpartra, vagyis szükségük van az egész, osztatlan földre, ahogy az embernek is szüksége van mindkét kezére és mindkét szemére.

A telepesek mindazonáltal nem szörnyetegek, hanem inkább csak tökéletesen félrevezetett emberek. Hozzám hasonlóan túl sokat olvasták a babiloni Talmudot és túl keveset a palesztinai Bibliát. Hihetetlen erõvel vonzotta õket ez a föld, így kerültek Szamaria hegyei közé. Egyesülni akartak Palesztina megigézõ földjével, amelyet egy nekrofíliás bizarr vonzalmával szerettek. Készek voltak megölni ezt a földet, csak hogy megkaphassák. Nem igazodtak ki a helyi viszonyokban, s megél hetesüket az Amerikában gyûjtött pénzekbõl fedezik. Gyûlölet helyett én inkább szánalmat érzek a telepesek iránt. Különleges lehetõséget kaptak, hogy békében éljenek a szomszédaikkal és az egész földdel, de õk elszalasztották ezt a lehetõséget. Azzal, hogy tönkreteszik a földet, a maguk újabb számûzetését készítik elõ. A gyermek az igazi anyáé lesz, s ezért a palesztin gyõzelem is elkerülhetetlen, hiszen Salamon ítélete csupán az isteni ítélkezés evilági példázata.

De hol vannak a jó zsidók? türelmetlenkedhet az olvasó. A kiegyensúlyozottság, a politikai korrektség, vagy a mi megnyugvásunk kedvéért mutassatok nekünk néhány jó

zsidót! Nemcsak a telepesek vannak a világon, hanem a Békét Most és más palesztinbarát mozgalmak is.

És különbséget kell tennünk egyfelõl a brutális telepesek és támogatóik, másfelõl pedig a liberális izraeliek, a hagyományos munkáspárti szavazók között. A zsidó soviniszták palesztinok nélküli Palesztinát akarnak. Aztán majd kínai vendégmunkásokat hozatnak, meg oroszokat a kínaiak védelmére. Ez nyilvánvalóan elég visszataszító társaság.

A liberális izraeliek el tudnak képzelni valamiféle közös jövõt, amelyben a palesztinok elhagyhatják felügyelet alatt tartott bantusztánjaikat, és munkavállalási engedéllyel járhatnak el Tel Avivba dolgozni, hogy ott aztán zaklassa õket a rendõrség, társadalombiztosítás nélkül robotoljanak, alig minimálbérért, jól kizsákmányolva. A testvéri egyenlõség no nem valami mennyei állapot, hanem a helybeliekkel szembeni egyszerû fair play gondolata ugyanúgy idegen a liberális izraeliek, mint a telepesek számára. A bennszülötteknek hajlandók volnának zászlót és himnuszt adományozni, de megfosztanák õket a földjüktõl és hagyományos életmódjuktól.

Az izraeliek e két fajtájának közös jellemzõje, hogy egyként elutasítják Palesztina gondolatát. Azt a dalt fújják, hogy "új, beton és aszfalt borítást kap Izrael õsi földje". A liberálisok arról álmodoznak, hogy megteremtik Amerika csúcstechnikás, kicsinyített mását, s ehhez nincs szükségük a szamariai hegyekre. A soviniszták pedig Palesztinának még az emlékét is ki akarják radírozni, s megteremteni a gyûlölet és bosszúállás birodalmát.

És csak kevesen, nagyon kevesen értettük meg, hogy különleges lehetõséget kaptunk a palesztinoktól való tanulásra. Keleteurópai arroganciánkkal kioktatni és megváltoztatni akartuk õket, pedig tanulnunk kellene és nekünk magunknak megváltozni. Nem elég segíteni nekik; a hódítóknak alkalmazkodniuk kell a meghódítottak magasabb rendû civilizációjához. Ezt már sokan csinálták elõttünk is: a gyõzedelmes vikingek alkalmazkodtak az angliai, a franciaországi, az oroszországi és szicíliai állapotokhoz; Nagy Sándor diadalmas görögjei egyiptomivá és Szíriáivá váltak; a mandzsu császárok kínaiak lettek. Nekünk érdekünk, hogy velünk is megtörténjék ugyanez, mert egyébként arra vagyunk kárhoztatva, hogy újra megteremtsünk egy gettót önmagunk, s egy másik gettót a többiek számára.

Végy egy hangyát, s az hangyabolyt fog építeni. S vegyél egy zsidót, az meg gettót épít. Végy egy palesztint... Nos, Musza barátom meghívta idõs édesapját egy szamariai faluból új vermonti házába, s az öreg ott elkezdett teraszokat építeni és olajfákat telepíteni.

A palesztinok elképzelni sem tudják önmagukat a föld és az ahhoz kötõdõ sajátos életforma nélkül. Ezer évvel ezelõtt, a nagy aszály után az õseik szimbiózisba léptek az olajfával, a szõlõvel, a szamárral, a kis hegyi forrásokkal és a hegytetõkön lévõ síremlékekkel. A tájnak, a népnek és az isteni szellemnek ez az egységes komplexuma a palesztinok nagy vívmánya, amelyet évszázadokon keresztül mind a mai napig megõriztek. Ha ezt valakik ellehetetlenítik, akkor az emberiség leszakad a horgonyáról, és összezúzódik a történelem sziklazátonyain. Nagy kitüntetés volt számunkra, hogy ezek az emberek elfogadták szerény segítségünket.

Este visszaballagtunk a faluba, Husszein tágas házába. Ez a ház akár Cannesban vagy a kaliforniai Sonomában is állhatna. Nagy teraszán beduin nádszékeken ültünk. Husszein barátságos, de büszke macskái az ölünkbe ugrottak, tartózkodó leányai pedig édes

mentateát szolgáltak föl. Régi falusi szokás szerint szomszédok kukkantottak be, hogy elbeszélgessenek egy kicsit az idegenekkel. Az asztalokon és a korlátoszlopokon kis petróleumlámpák világítottak. Az izraeli hûbérurak nem voltak hajlandók bekötni a falut az elektromos hálózatba. De még ennek is volt elõnye, mert így háborítatlanul gyönyörködhettünk a sötét égre felkúszó októberi teliholdban, amely ezüstös fénnyel borította be a teraszos hegyoldalakat, a háztetõket, de még a hegyoldalban megbúvó, zöldesszürke Merkava tankot is, melynek gépágyúi a falura és Jasszuf néma, õs-öreg, göcsörtös olajfáira szegezõdtek.

Óda Farriszhoz, avagy A lovag visszatérése

[Ode to Farris or The Return of the Knight]

A gázai övezetbe senkit nem engednek se ki, se be. Szögesdróttal vették körül, kapuit lezárták, s még az elõírt dokumentumokkal sem lehet meglátogatni a világnak ezt a legnagyobb, szigorúan õrzött internálótáborát, több mint egymillió palesztin lakhelyét. Az izraeli hadsereg, amely valamikor a harci erényeirõl volt híres, mára közönséges börtönõrséggé változott. Az izraeli hadsereg taktikája még az 1930-as években alakult ki: "Nem szükséges egymillió embert megölni: öld meg a legjobbakat, s a többi meghunyászkodik". Ezt a taktikát elõször az angolok és zsidó szövetségeseik vetették be az 1936-os palesztin felkelés idején. Azóta e föld legjobbjait, a potenciális palesztin elit több ezer tagját gyilkolták meg. S az izraeli hadsereg most megint ezt a módszert alkalmazza "a nyakas bennszülöttek lehiggasztására", rutinszerûen lövöldözve le a potenciális lázadókat.

Könnyû dolguk van: a Közel-Kelet legnagyobb és legerõsebb hadseregének és ennek az atomhatalomnak minden fegyvere megvan, ami csak létezik a világon, míg a palesztinoknak csak a kövek maradnak és könnyû kézifegyverek. Nemrég az izraeliek elfogtak egy Gázába tartó, hajórakomány fegyvert. A hadsereg büszkélkedett a nagy gyõzelemmel, de kifejezte "aggodalmát" is. És volt is okuk az aggodalomra. Az izraeli hadseregnek 1973 óta nemigen kellett tartania attól, hogy a szembenállók visszalõnek. Az izraeli katonák hozzászoktak a könnyû munkához. Szeretnek fegyvertelen gyermekekre lövöldözni.

Gáza egy fantáziavilág, s leginkább egy Börtönbolygó-féle, kommersz scifi tucatfilmre emlékeztet. Drótkerítése titkot õriz: az itt élõ nép töretlen hitét. Kommersz film ez az egész, de akik benne élnek, azok nem tucatemberek.

Ez a titkos üzenet egy tizenhárom éves fiú, Farrisz Odeh képében érkezett meg Palesztinából. Farrisz volt az az ifjú palesztin Dávid, aki Gáza peremvidékén szembeszállt a zsidó Góliáttal, ahogy azt Laurent Rebours AP fotoriporter halhatatlan felvétele megörökítette. Ezen a képen a rettenthetetlen Farrisz Palesztina szeretett védõszentjének, Szent Györgynek az eleganciájával hajít követ egy páncélozott szörnyetegre. A megvadult kutyát elkergetõ falusi kölyök hidegvérével szállt szembe az ellenséggel. A kép október 29-én készült, s pár nappal késõbb, november 8-án egy izraeli mesterlövész hidegvérrel lelõtte a fiút.

Hõs volt ez a gyerek, poszterének ott a helye a Che Guevaráé mellett, s nevét ugyanolyan tisztelettel kell kiejteni, mint Gavrocheét, Victor Hugó regényében, A nyomorultakban a barikádon harcoló utcagyerekét. A legyõzhetetlen, kiolthatatlan emberi szellem jelképe õ.

Farrisz más korban bukkant föl, akkor, amikor a hõsiesség még nem volt szitokszó, amikor az emberek a nemes ügyért meghalni is készen indultak a csatába. Jelkép értékû, hogy a gyermek családnevének jelentése "lovag", utóneve pedig azt jelenti, hogy "visszatérés". Alakjáról tényleg a régi idõk hõs lovagjainak visszatérése juthat eszünkbe. Ez a szellemiség teljesen idegen az olcsó, kommersz hedonizmustól, napjaink fõ ideológiai irányzatától, melyet bõségesen adagol nekünk az amerikai popkultúra. Farrisz hagyatéka az izraeli ördögi tervek kudarcának bizonyítéka. Ez az ifjú lázadó izraeli katonai megszállás alatt született, s az izraeli katonákkal való harcban esett el.

A reménységnek ezt az üzenetét nem azonnal értették meg Palesztina barátai, mivel hozzá vagyunk már szokva a palesztin szenvedés és mártíromság képzetéhez. írásainkban önkéntelenül is átvesszük a "lélekben veletek vagyunk" kissé elpuhult hozzáállását, mivel a szerencsétlen áldozatok, ugyebár, együttérzést és sajnálatot érdemelnek. Csakhogy a palesztinoknak egyáltalán nincs szükségük a mi sajnálatunkra. Csodálat, szeretet, szolidaritás, hõsöknek kijáró tisztelet, vagy éppen irigység ez mind rendben van, de a sajnálat, az fölösleges. Ha sajnáljuk õket, akkor sajnálhatnánk Leonidász spártai király háromszáz, a thermopülei szoros védelmében elesett katonáját, a Guderian német tábornok tankjait a saját testükkel feltartóztató orosz katonákat, vagy akár Gary Coopert is a Délidõ címû filmben. A hõsöket nem sajnálni kell: õk a mi erkölcsileg felemelõ példaképeink.

Eleinte nem tudtuk hová tenni Farrisz képét. A szenvedés története egy összegörnyedõ és a szemünk láttára meghaló Muhammad Dorrah képét vetíti elénk, aki gyermekbajtársa lehetne a lángoló napalm-pokol elõl mezítelenül menekülõ vietnami kislánynak.

A Visszatérõ Lovag, Farrisz Odeh imázsa a szentképek másik fajtáiéhoz tartozik: a hõsökéhez. Ott van a helye az Iwo Jimai amerikai tengerészgyalogosoké mellett, vagy egy templomban, földijének, Szent Györgynek az ikonja mellett. Végül is a szent lovag itt szenvedett mártírhalált és palesztin földben nyugszik, nem messze Farrisztól, a liddai régi bizánci templom kriptájában.

A palesztinok ellenségei jobban értik ezeket az összefüggéseket, mint a palesztinok támogatói. A zsidó kézben lévõ amerikai sajtó fáradhatatlanul munkálkodott Farrisz emlékének kiradírozásán, mivel igazán nem hiányzik neki a hõsi szenvedélyek elterjedése. Az MSNBC.com meghirdetett egy esztelen közvéleménykutatást: szavazni kellett Az Év Fotójára de csak a mártír Dorrah képe és egy kutyás kép között lehetett választani. (Mindig választást kínálnak, de úgy, hogy jól választani ne lehessen.) A kutyás képre a Los Angelesi izraeli konzul és sok Izraeltámogató szavazott, Palesztina barátai pedig Dorrahot választották. Az igazán fontos képet, Farriszét nem bocsátották szavazásra.

De ez még nem volt elég. A Washington Post elküldte saját tudósítóját, Lee Hockstadert Palesztinába, hogy rombolja le a harcban elesett gyermek emlékét. Ez az AIPAC által kiadott szennylap megbízhatott Hockstaderban, akinek a riportjai kötelezõ olvasmányok lehetnének az újságíróiskolákon, a dezinformáció címû tantárgy keretében. Amikor izraeli tankok és ágyúnaszádok lõtték a védtelen Betlehemet, Hockstader ezt írta: "Betlehem bibliai városában (naná, hogy nem a Születés városaként említi!) az izraeli katonák és a palesztinok tankokkal, rakétákkal, helikopterekkel, géppisztolyokkal és kövekkel vívják a harcot egymás ellen."191 Nem lepõdnék meg, ha Hockstader úgy mesélne a II. világháborúról, hogy abban atombombákkal harcoltak egymás ellen az amerikaiak és a japánok.

Hockstader annak rendje és módja szerint jogosnak tünteti fel a polgári lakosság elleni izraeli támadásokat az ilyen mondatokkal: "Az izraeli szóvivõ szerint a rajtaütések korlátozottak s lényegében védelmi jellegûek. De az izraeli kormány szélesebb összefüggésekben szemléli a dolgokat, megjegyezve, hogy a rajtaütések lehetõvé teszik a helyi katonai parancsnokok számára, hogy rugalmasabbak legyenek a szinte megfoghatatlan ellenséggel szemben." Hockstader "szélesebb összefüggésekben" szemléli az izraeli akciókat, de riportjaiban a palesztinok nem egyebek õrült terroristáknál: "A palesztinok azzal fenyegetõznek, hogy az izraeliek nagy árat fognak még fizetni ezért az úgymond agressziós háborúért. Az Iszlám Ellenállási Mozgalom, a Hamasz egyik képviselõje további öngyilkos és lõfegyveres merényletekre szólított fel Izrael ellen."

Egy Hockstaderfigyelõ, Francois Smith ezt írta a világhálón: "Meg vagyok sértve, hogy ez a fickó azt képzeli, hogy én annyira hülye vagyok, hogy el is hiszem, amit ír. Legyetek résen ezzel a Lee Hockstaderral. Szerintem ez az ember valamilyen megbízatást teljesít."

Tényleg így van: az a megbízatása, hogy erõsítse a zsidó fölényt, és bemocskolja a palesztinokat. És Farrisz deheroizálása nagyon jól beleillik ebbe a megbízatásba. Hockstader elment Gázába és azt jelentette, hogy Farrisz rossz gyerek volt, nem engedelmeskedett az anyukájának és az apukájának, kerülte az iskolát, "kamasz fenegyerekként" viselkedett, szinte kívánta a halált, s egy izraeli mesterlövész nagy kegyesen teljesítette ezt a kívánságát. Hockstader nem felejtett ki semmit: a kölyköt akkor lõtték le, amikor kõért hajolt le, s ezért meg kellett ölni; attól lett híres, hogy "nagy hûhót csaptak a halála körül", anyja meg egyébként is "tízezer dolláros csekket kapott Szaddam Husszein iraki elnöktõl".

Hockstader nem kockáztatott semmit. De ha azt merte volna írni, hogy a Hebronban megölt csecsemõ telepes szülei kívánták a gyermekük halálát, vagy megemlített volna egy zsíros csekket, amelyet a szülõk kaptak a sabrai és szatilai mészárostól, vagy ha "nagy hûhónak" titulálta volna az izraeli reakciót, nos, akkor Hockstader nem jutott volna ki élve Izraelbõl, s a Washington Post tulajdonosa, Katherine Graham élete végéig sem bocsátott volna meg neki.

A zsidóknak sikerült megfélemlíteniük ellenfeleiket, és nemcsak szómágiával. Lord Moyne brit közel-keleti államminiszter, több tucat brit katona és több száz palesztin vezetõ esett áldozatul az 1940-es években a Szentföld megszerzéséért harcoló zsidók merényleteinek, míg aztán a terrorizált britek 1948. május 15-én vitorlát nem bontottak a Haifáiöbölben és nem távoztak Palesztinából. San Franciscóban még ma is halálos fenyegetéseket kap a zsidó terrorista csoportoktól két békeaktivista, Labib Kobti katolikus pap és Michael Lerner rabbi, és õk nagyon komolyan is veszik ezeket a fenyegetéseket.

A palesztinok elég békés parasztok és városlakók. Tudják, hogyan kell gondozni az olajfát és a szõlõt, hogyan kell z/'rt készíteni, amely még a legforróbb hamszinban is hidegen tartja az ivóvizet. Szép kõépületeik Palesztina minden szegletében megtalálhatók, verseket írnak és tisztelik a szent sírokat. Nem harcias nép ez, és semmiképpen sem gyilkos hajlamú. Döbbenten és hitetlenkedve néznek bele a zsidók által irányított sajtó tükrébe, amelyben véres terrorista álarccá maszkírozták át az arcukat. Ugyanakkor ezek a parasztok igenis megtudják nekünk mutatni, hogy mi a hõsiesség, amikor valamilyen ellenség el akarja venni a földjeiket. A palesztinok már évezredekkel ezelõtt bizonyították a vitézségüket, még a Bírák idejében, amikor õseik a tengeren jött hódítók ellen harcoltak.

Az 1930-as években egy lelkes orosz zsidó nacionalista, Sáron politikai pártjának megalapítója, Vlagyimir Zejev Zsabotyinszkij történelmi regényt írt (a saját, orosz anyanyelvén) Sámsonról, s ebben a regényben részletesen elmeséli az öngyilkos merénylõ bibliai történetét, aki megölt háromezer embert (Bírák könyve 18, 27.) és az ellenséggel együtt maga is meghalt. Ezt a regényt pár évvel ezelõtt modern héber fordításban is kiadták Izraelben, s az egyik napilap, a Davar szemleírója érdekes eltévelyedésre hívta föl a figyelmet.

Zsabotyinszkij értelmezésében az angolok a modern filiszteusok voltak, az izraeliták pedig a zsidók. Csakhogy a mai izraeli olvasó számára a regénynek az az olvasata, hogy a palesztinok dicsõséges harcot folytattak az izraeli elnyomás ellen. A civilizáció magas fokára jutott és fejlettebb katonai technológiával rendelkezõ filiszteusok, ezek a tenger felõl érkezett országdúlók, a patti síkság nagy jólétben élõ telepesei és a hegyvidék agresszív meghódítói az olvasó szemében a mai izraeli zsidókat jelentik. Sámson népe pedig, a hegyvidék szülöttei, akik meg vannak gyõzõdve a maguk õshonosságáról és hisznek abban, hogy az ehhez a földhöz való kötõdésük végül is mindenképpen meghozza katonailag oly félelmetes hódítók feletti gyõzelmet, a mai olvasó számára csakis a belsõ területek mai palesztin lakóit jelentheti.

És van is ebben valami, tekintettel arra, hogy a palesztinok a bibliai Izrael, az õshonos lakosság valódi leszármazottai, akik elfogadták Krisztust és örökre a Szentföldön maradtak, míg azok, akik elvetették Krisztust, arra ítéltettek, hogy mindaddig idegen földön kóboroljanak, amíg be nem látják vétküket. Az izraeliek tisztában vannak ezzel. Tel Aviv genetikai laboratóriumaiban a "zsidó DNS" kutatói büszkén lobogtatnak minden olyan vizsgálati eredményt, amely nem túl meggyõzõen a zsidók és a palesztinok vérrokonságát próbálja bizonyítani. Jól tudják ugyanis, hogy ingatag alapokon áll a zsidók igénye a büszke Izrael névre. Mert mint III. Richárd, mi is megkaparintottuk ugyan a címet és a koronát, de nem érezzük magunkat biztonságban mindaddig, amíg a törvényes örökösök életben vannak. Ez a pszichológiai magyarázata annak, hogy miért viszonyulunk olyan esztelen kegyetlenséggel a bennszülött palesztinaiakhoz.

Az izraeliek palesztinok akarnak lenni. Átvettük az ételeiket, s a falafeljüket és a hummuszukat saját nemzeti ételeinkként szolgáljuk fel. Átvettük tõlük az itt honos kaktuszt, a szabrát, amely mostanában a lerombolt palesztin falvak helyén tenyészik, és átvettük az itt használatos fiú és lányneveket is. Modern héber nyelvünket sok száz palesztinai szó teszi elevenebbé. Egyszerûen bocsánatot kell kérnünk tõlük, régen elveszített testvéreinkként meg kell ölelnünk õket, és tanulnunk kell tõlük. Ez az egyetlen reménysugár ebben a mai nagy sötétségben.

Ahogy a modern izraeli régészeti kutatások kiderítették, háromezer évvel ezelõtt a hegyvidéki törzsek (a bibliai Bné Izrael) végül is megtalálták az együttélés módját a partvidéki "tengeri népekkel", és együtt, Sámson és Delila gyermekeiként lettek a Biblia szerzõinek, Krisztus apostolainak és a mai palesztinoknak az õsei. A filiszteusok technikai fölényének és a hegyvidékiek földszeretetének összefonódása teremtette meg az ókori Palesztina spirituális csodáját. Nem lehetetlenség és nagyon is kívánatos, hogy a történelem megismételje önmagát, s akkor a palesztinai gyermekek tudatában és tankönyveiben egymás mellé kerül a tank ellen harcoló ifjú Farrisz, Dávid király és Szent György alakja.

[Ezt 2001 nyarán írtam, abban az igyekezetemben, hogy megváltoztassam a palesztin harcról alkotott képet: hogy a szánalom helyett csodálatot ébresszek iránta.]

Ütközet Palesztináért

[The Battle for Palestine)

A Palesztin hegyvidék Nabluszból Jeruzsálembe vezetõ fõútvonala a szamariai hegyek egyik keskeny hegyszorosán, a Haramije vádin vezet keresztül. Az olajfával beültetett, meredek hegyoldalak között néha tágasabb terek nyílnak, amelyekbe falvak települtek, például az apró En Szinja, a tágas házaknak ez a takaros és bájos halmaza, vagy a csodaszép Szindzsil, amely a keresztes vitézként idekerült hûbérúrról, Raymond de SaintGilles toulousei grófról kapta a nevét. Ez itt Palesztina szíve, ahol minden egyes kõ õsi harcok és csetepaték emlékét õrzi. Szeretem ezt a vidéket: Szindzsilben az 1940-es években Amerikába kivándorolt helybéliek idegenben született fiaként fogadtak. En Szinjában pedig egy öreg paraszt "Mose Saret barátom"-ról mesélt nekem, errõl a palesztinai zsidóról és izraeli államminiszterrõl, aki ott nevelkedett a faluban, még évekkel a cionista szegregáció elõtt. Ittam a kicsiny, En al Haramije nevû forrásból, amely felett egy romos török karavánszeráj õrködik, a közelben pedig egy másik rom, Baldvin Király Tornya vigyázza a hegyszoros déli bejáratát. Ahogy elnézzük a körvonalait, bizony kedvelt leshelye lehetett ez az útonállóknak, és valóban, a "Haramijevádi" pontosan ezt is jelenti: haramiák völgye.

Március 3-án egy palesztin Rob Roynak egy öreg, második világháborús karabéllyal sikerült leterítenie egy egész csapat, állig fölfegyverzett zsidót, katonát és telepest vegyesen. Egymás után lelövöldözte õket, majd sértetlenül elmenekült. S ezzel egy csapásra összerombolta az izraeli katonai dicsõség túlburjánzott mítoszát. Izrael támogatói többé nem nyilatkozhatnak megvetõen az arabok bátorságáról, soha többé nem mesélhetik a történeteiket a hatnapos háborúban a Sínai félszigeten elhagyott cipõkrõl. Ez a palesztin Karameh hõstettét ismételte meg, és visszaszerezte a palesztinok becsületét.

És egészséges alternatívát kínálnak az öngyilkos merénylõk morbid attrakcióival szemben, és éppen jókor. Én már régóta szeretném lebeszélni palesztin testvéreimet errõl az õrültségrõl, de nem szeretném, ha a cionizmus ideológiai eszközét látnák bennem. Én megértem a sahidok (mártírok) motivációit, tisztelem a bátorságukat, de mélységesen helytelenítem a tetteiket. Ezek ellentétes hatást érnek el, eredménytelenek és értelmetlenek. Biztos vagyok abban is, hogy egyes öngyilkos szervezetekbe vastagon beépült az izraeli elhárítás: ezek az élõ bombák ugyanis túl gyakran robbannak fel rosszkor és rossz helyen, rosszul megválasztott célpontoknál. S ezeket a robbantásokat nagyszerûen fel tudja használni az izraeli propagandagépezet. Ezeknek a fiataloknak a halála az emberiség szörnyû vesztesége. Úgy áldozzák fel magukat, ahogy Ábrahám fia is ment az áldozati oltárra, de akkor az irgalmas Isten végül adott helyette egy kost.

Ez a fegyveres palesztin más útját mutatta meg a dicsõségnek, olyan utat, amely nem a halál völgyén vezet keresztül. A Haramije szorosnál lezajlott ütközet történetét bárdoknak kell megénekelniük, és tanítani kellene a gerillaharcosoknak szerte a világon. Egy tíz ellen, a Magányos Harcos lecsapott a palesztinai zsidó uralom leggyûlöltebb szimbólumára, egy ellenõrzõpontra, ahol az unatkozó, túltáplált és szadista izraeli katonák naponta alázták meg, verték meg, s néha ölték is meg a helybelieket.

Az izraeli katonák épp az ütközet elõtti napon hajtottak végre egy kegyetlen és gyáva gaztettet. Férje kíséretében egy szülés elõtt álló palesztin nõ érkezett az ellenõrzõponthoz. A katonák átengedték õket, s aztán utánuk lõttek. A férj meghalt, a terhes nõ megsebesült,

kórházba került, és ott szülte meg a gyermekét. A katonák semmi büntetést nem kaptak, de a hadsereg "sajnálkozását fejezte ki" a túlélõknek.

Az izraeli hadsereg legfõbb törekvése az, hogy kiszolgáltatottá és védekezésre képtelenné tegye a helyi lakosságot. Az izraeli katonák fegyvertelen civileket is meggyilkolnak. Kedvenc áldozataik a gyermekek, kedvenc fegyverük a messze hordó, nagy tûzerejû mesterlövészpuska, kedvenc szórakozásukról pedig így számolt be "az izraeli haderõ sötét oldalának" szakértõje, a New York Times Közel-keleti Irodájának egykori fõnöke, Chris Hedges: a katonák elkezdik sértegetni a menekülttábor gyerekeit, s aztán közéjük lõnek és megnyomorítják õket, ha közeledni merészelnek a gyilkos csapdához.

A terhes nõ lelövése azonban már ugyanolyan végzetes tett volt, mint a lévita ágyasának bibliai lemészárlása. Palesztina Ura és Istene észrevette fiainak nyomorúságos helyzetét. A cionista katonák gonosztette büntetést kívánt. Az Úr által az engedetlenség esetére kilátásba helyezett átok visszahullott Izrael gyermekeinek fejére (5 Móz. 28.). Bármit derítsen is ki a hadsereg vizsgálóbizottsága, az eseménynek ez a legvalószínûbb magyarázata. Az az Isten, aki Góliáttal szemben gyõzelemre segítette a pásztorfiú Dávidot, gyõzelemre segítette a Haramijevádi magányos harcosát is.

Az ellenõrzõpont elleni rajtaütés halálos csapást mért az izraeliek beteges felsõbbrendûségi komplexusára. A gyávák és a szadisták nem tudják elviselni a vereséget: embergyilkos dühvel reagáltak hát rá. A hadsereg általános támadást indított a palesztin falvak és városok ellen. Amikor ezeket a sorokat írom, a katonák a mentõsökre lövöldöznek, akik megpróbálják elvonszolni a sebesült civileket. Amerikai harci gépeikkel izraeli pilóták egy gázai iskolát bombáznak vaktában. A Golán-hadosztály kommandósai harckocsik támogatásával Tul Karem menekülttáborait ostromolják. Sáron tábornok korábbi hõstettének, a szabrai és satilai mészárlásnak a megismétlésére készülnek. Hadmûveleti kézikönyvük a WaffenSS egyik parancsnokának memoárja a varsói gettó leigázásáról. Az izraelieknek imponál a Wehrmacht 1943-as, rendkívül alacsony veszteségi szintje, s ezt a haditettet szeretnék megismételni a palesztinok legázolásával.

Sáron pedig túltett Hitleren is: a náci diktátor ugyanis gondosan kerülte, hogy nyíltan adjon parancsot a zsidók meggyilkolására, míg a zsidó vezetõ leplezetlenül szólított fel a televízióban a gójok megölésére. Sok német megundorodott a náciktól és "átállt", s a szövetségesek soraiban harcolt a Harmadik Birodalom ellen, de a zsidók még mindig nem merik felmondani a Harmadik Malkuth iránti hamis hûségüket. Azok az izraeliek, akiknek van még lelkiismeretük, nem óhajtanak közvetlenül részt venni az etnikai tisztogatásokban. Ez dicséretes dolog, de önmagában még kevés. Ernst Thálmann és Joe Slovo példáját kell követnünk, átállni a front másik oldalára, és beállni a Gáza és Tul Karem barikádjain küzdõ palesztin harcosok közé. A Guardian címû brit napilapban Jonathan Freedland "hõsöknek" nevezte az izraeli tiltakozókat. Én ezt a kitüntetõ címet a Haramije szoros mesterlövészének tartom fenn.

A Hold városa

[The City of the Moon]

A boltív a hold elõtti tisztelgés, mivel két, egymással szembeállított félholdból áll. A telihold adja ki a már a rómaiak által is kedvelt, legtökéletesebb dongaboltozatot. A csúcsos muszlim boltívek hetedik napi fogyó félholdakból vannak kialakítva. Nabluszban

a holdhónap minden napjának megtalálható a megfelelõ boltíve, s még a megfordított ívek is fogyó félholdakból vannak megszerkesztve. Az építészet szorgalmas kutatója a boltív kimerítõ történetét tárhatná fel ebben a palesztin városban.

A kasbában, vagyis az erõdben egymást követik az árkádsorok, s mögöttük az egymásba nyíló, árnyas termek. A Salahie mecset közelében a tengerészeti térképek szélrózsáira emlékeztetõ alakzatot alkotnak a föld alatti átjárók. Tekintetem egy nyílás fekete pupillájára siklik, majd a fényképezõgép rekeszlemezeire hasonlító boltíveken akad meg. Nablusz egy vakondtúrás; mintha csak szorgalmas bányásztörpék nemzedékei ásták volna ki az óváros szilárd kõházai alatt azokat a kanyargós, hosszú járatokat, amelyek összekötik a bazárokat, a mecseteket és a templomokat.

Husszein vezet bennünket a föld alatt: õ kiismeri magát ebben a labirintusban. Amely az elviselhetetlen bezártságot jelentené bárhol máshol, itt azonban véd és eltakar, mint az anyai ölelés. Elrejt bennünket az Átokhegyen megtelepedett mesterlövészek sasszeme és éjjellátó készülékei elõl. Át kell azonban vágnunk egy nyílt területen is, egy arányosan kialakított olaszos téren, közepén egy barátságos kis játszótérrel. Odalapulunk a zömök gyarmati épület falaihoz. Mi nem a szûk és nyomasztó alagutaktól félünk, hanem épp ellenkezõleg: a nyílt terektõl.

Golyók fütyülnek a levegõben s csapódnak be valahol a falakba. Felugat egy géppuska, is, és hamarosan sortüzek és nyomjelzõ lövedékek fényorgonája világítja be a hegyi éjszakát. A várost fél éve, április óta ostromolják, s a zsidók idõnként rálõnek a lakókra. A téren a házfalak tele vannak aggatva a meggyilkoltak portréival: itt egy ötéves kisfiú, amott egy fiatal lány, arrébb pedig egy bajuszos, életerõs kinézetû harcos. Fölöttük ott ragyog, szinte dicsfénnyel koronázza meg õket a Szikla templom aranyozott kupolája, a tökéletes harmóniának ez a palesztin mintapéldánya. Nabluszban az ember sosincs egyedül: minden lépésünket a mesterlövészek és a mártírok tekintete követi.

A "vadásznak rám" furcsa érzése fog el. Eszembe jut, amikor elõször lõttek rám, a sárgásszürke, kopár hegyeken a Szuez-Kairó autóút fölött. Az egyiptomi tüzérség nyitott tüzet ránk, a fiatal ejtõernyõsökre, akik éppen akkor értünk földet a sivatagban. A becsapódó lövedékek fölverték körülöttünk a homokot és a port, s megremegett a lábunk alatt a föld is, ugyanúgy, mint az elõzõ téli hadgyakorlaton, ahol a támogató tüzérség elszámolta magát, és majdnem minket talált telibe egy sorozattal. "Mit csináltok, idióta tüzérek?! ez volt most is az elsõ gondolatom. Mi vagyunk itt, ti pedig minket lõttök! Még a végén el is találtok bennünket!" De a következõ pillanatban rájöttem, hogy ez most nem a téli hadgyakorlat, hanem egy igazi háború, és most szándékosan lõnek ránk, hogy megöljenek bennünket.

Besurrantunk egy modern épületbe, s a széles lépcsõn fölmentünk a második emeletre az internetkávézóba. A kávézó tele volt: sok fiatal fiú és leány, dacolva a mesterlövészek fenyegetésével, idejött erre a sajátos menedékhelyre. Voltak köztük harcosok is, akik a lövöldözések közötti szüneteket használták ki: AK géppisztolyukat föltették a monitorok tetejére, és eseteitek egy kicsit netes barátaikkal Kaliforniától Bahreinig, Stockholmtól Damaszkuszig.

Én is küldök egy üzenetet innen Nabluszból egy izraeli fórumra, és gyorsan meg is kapom a választ Tel Avivból egy bizonyos Dávid Silvertõl: "Én aztán nem sajnálom és nem siratom el õket. Én MINDEGYIKÜKET elzavarnám a pokolba. A gyerekeikkel, a lányaikkal, a fiatal asszonyaikkal, és a nagyanyjukkal együtt, a hazugságaikba vetett

együgyû hitükkel és a visszataszító ravaszkodásukkal együtt, a türelmükkel és bánatukkal, a nevetésükkel és sírásukkal, az ételükkel, a büszkeségükkel és hõsiességükkel, a bosszúvágyukkal és a munkaerejükkel együtt. KIFELÉ! Az apjuk, a férjük és a nagyapjuk is egy rohadt gyilkos, gyilkosok csodálói, gazemberek, tolvajok, gyávák és beteges hazudozók. A kiûzés után lehet, hogy elkezdik keresni a barátságunkat, de én erre nem építenék." Hát, ennyit "a zsidók veleszületett részvétérzésérõl és erõszaktól való irtózásáról", ahogy azt JeanPaul Sartre írta 1945-ben.

Egy gõzt sziszegõ olasz presszógépen zöld és piros fények villognak. A mai városi háború tényleg fantasztikus állapotokat teremt: a számítógépek rá vannak kapcsolva a világhálóra, a faxokból szépen kinyomtatva sorjáznak elõ a legfrissebb hírek, két lövöldözés között kinyit a pékség, megérkezik egy rokon Kentuckyból, s az ifjú harcosok a helyi egyetemen holnap esedékes vizsgájukra készülnek.

Nehéz felfogni, hogy ott, a völgy túloldalán ugyanilyen életkorú fiúk vannak, akiket azért küldtek ide a tengerparti kisvárosokból, hogy leverjék és megalázzák Nabluszt. Pedig ez az igazság. Aztán valami nagy robbanás rázta meg a házat, a monitorok képe összezavarodott, majd elsötétült. Ez egy házilagosan barkácsolt akna volt, mondta az egyik fiú. Nem, ez egy 81 milliméteres mozsár volt, mondta a másik. Fölpattantak, lerohantak a lépcsõn, és ki az utcára. Mi meg rohantunk utánuk a csillagfényes éjszakába. Az izraeliek ilyen idõtájban gyakran küldenek felderítõket a városba. Betörnek a házakba, és kínzókamrák

65ba hurcolják az embereket. Azt mondják, azért, hogy információkat szedjenek ki belõlük, de van más céljuk is: a megkínzott ember, akár a megbecstelenített leány, lélekben megtört és megalázott ember lesz. Az izraeliek több mint százezer palesztint és számtalan libanonit kínoztak meg. A palesztin harcosok most azért szaladtak ki az utcákra, hogy megállítsák ezeket a hóhérokat, vagy legalábbis bosszút álljanak rajtuk.

Az erõviszonyok nagyon egyenlõtlenek: ezekkel a fiatal fiúkkal és lányokkal a világ második vagy harmadik legerõsebb hadserege áll szemben, amelyet még az egyetlen szuperhatalom is támogat. Ha az izraeliek akarnák, bármikor, éjjel-nappal betörhetnének az óvárosba. 2002 véres áprilisában több mint ezer embert mészároltak le Nabluszban. Egy egész, nyolctagú család akkor halt meg, amikor tankok és páncélozott buldózerek rájuk döntötték a házukat a város szélén. Egy másik házat F16-os harci gép bombázott, és a helyhatóság emberei csak nagy nehézségek árán tudták kiemelni a romok alól két idõs nõ holttestét.

A város mégiscsak él. Amikor szünetel a lövöldözés, az emberek elõjönnek az otthonaik biztonságából, és kijárási tilalom ide vagy oda, elmennek a piacra. A zöldségárusok elõhúzzák kerekes standjaikat, fûszerillat tölti be a levegõt, a közeli falvakból idõsebb asszonyok óvakodnak be, hogy eladják olívaolajukat és a kisajtolt olajbogyót. A mecsetek tele vannak, bár nem nyújtanak biztonságot: az izraelieket nem zavarja, ha mecseteket vagy templomokat kell tûz alá venniük. Áprilisban egy kis katolikus kápolnát romboltak le; az ortodox Szent Demeter templomot csak a csoda mentette meg, amikor egy közvetlenül elõtte becsapódó rakéta letarolta a fél utcát. Egy tank bedöntötte a város legöregebb mecsetje, a Zöld al Hadr falát, amelyet azóta helyreállítottak.

A helyreállítás gyorsasága csodálatra méltó. Ahogy az izraeli tankok elvonulnak a romok mellõl, nyomban megjelennek a helyhatóság javítóbrigádjai. Kiemelik a halottakat és kimentik a sebesülteket, és hozzálátnak a ház kijavításához. Az izraeliek rombolási

tempójával mégsem tudnak lépést tartani a nablusziak. Az izraeli tankok lánctalpa föltépi a bazárok keramitburkolatát, és tönkreteszik az új vízellátó rendszert. A friss rombolás nyomai elvegyülnek az 1927-es nagy földrengés által hagyott romokkal, meg a még régebbiekkel is, amelyek a Kr. e. II. évszázadból valók, amikor a zsidók eltörölték a föld színérõl Nablusz elõdjét, Szihemet. (Négyezer éves ciklopfalai viszont még ma is állnak a Balata menekülttábor szélén, a város határában.)

De a város nem hal meg. Palesztinában a zsidó uralom véres volt és kegyetlen, de eléggé rövid életû. A zsidó hódítók a Kr. e. II. század második felében igázták le a vidéket. Városait lerombolták, a helybéli lakosságot elûzték, rabszolgává tették, vagy "másodrendû bennszülött zsidóvá" minõsítették, mint például Galileában is. A népnyúzó adóztatás, a népirtás és az apartheid már akkor is igen elterjedt gyakorlat volt. Hatvan évvel késõbb partra szállt itt Pompeius Magnus római hadvezér, és felszabadította a palesztinokat a zsidó elnyomás alól.

Miután a római hadsereg leverte a lázadó zsidókat, a leszerelt római katonák összeházasodtak a csinos helybéli nõkkel, és újjáépítették az általuk Neapolisnak, vagyis Neblusznak nevezett várost, ahol a stílusok kontinuitása és a lakosok tüzes temperamentuma is a város névrokonára, Neapolisra, vagyis Nápolyra emlékeztet. Házai úgy nõnek ki a földbõl, mint a fák, s jól szemléltetik a történelmi korok folyamatos átmenetét. A római alapok remekül megtartják a bizánci elsõ emeletet, amott abbászida arab építmény emelkedik, majd jön a keresztesek által épített városháza, emitt meg a legújabb renoválások láthatók, amelyek a májusi izraeli bombázás nyomait tüntették el.

Ilyen háza van Husszeinnek is. A pince boltozatát valószínûleg egy helyi kõmûves rakta valamikor Titus Flavius idejében, a tetõt viszont nem is olyan régen hozták helyre. A tetõn állunk, és nézzük az elõttünk magasodó, nagy, sötét Átokhegyet, rajta az izraeli katonai állással. A körben futó szögesdrótkerítés fölött reflektorok fénye világít, s a tankok motorjai úgy bõgnek, mint valami sárkányok, amelyek csak a jelre várnak, hogy lerohanjanak és fölfalják a várost. Odalent az utcán harcosok egy csoportja lóbálja a géppisztolyát. A völgy túloldalán, az Áldáshegy tetején most nem látszik ide a Szent Szûz temploma és egy szamariai templom helye. Fények villannak föl és homályosítják el a csillagokat, mi pedig máris szaladunk lefelé, ahogy egy nehéz géppuska elkezdi sorozni a várost.

Az újra látogatott József

[Joseph Revisited]

Manapság nem könnyû meglátogatni Józsefet. Az ideges izraeli katonák úttorlaszokkal vették körül Nablusz városát; árkok és földhányások teszik járhatatlanná a legkisebb ki és bevezetõ utakat. Egy normális reggelen bejárók érkeznek a környékbeli falvakból dolgozni vagy vásárolni. Most csak azok jönnek, akik kockára merik tenni az életüket, és a városiak is az életüket kockáztatják, ha kimerészkednek házaikból, mert a katonák figyelmeztetés nélkül lõnek. De azért gyalogszerrel még be lehet jutni Szamaria õsi fõvárosába.

A város úgy lapul meg az Ebalhegy és a Gerizimhegy két kebelhalma között, mint valami illatozó mirhapárnácska. Nablusz nem más, mint a Titus Flavius által a Római Birodalom fénykorában alapított Neapolis. Ebbõl a török fürdõkkel is rendelkezõ, palesztin San Franciscóból még a római hagyomány sem halt ki. A város nevezetességei közé tartozik

még a fûszeresen illatos olívaszappan, a kubbeh, és az itteni lakosság bátor szelleme. Szívós gerillaharcot folytattak Napóleon ellen, szembeszálltak az egyiptomi betolakodókkal, és sakkban tartották a zsidó telepeseket is. A legutóbbi felkelés során Nablusz a kitüntetõ Dzsabal anNar, vagyis A Tûz Hegye címet nyerte el. Az izraeliek ritkán merészkedtek be az óváros szûk utcáiba. Ma ez a hajlíthatatlan õsi város a félelmet nem ismerõ tanzim harcosoknak ad otthont.

Azért jöttem ide, hogy felkeressem a Szentföld egyik legszebb síremlékét, József sírját. József a Biblia és a Korán történeteinek a hõse. Ez a helybéli legény Egyiptomban "megcsinálta a szerencséjét", majd Izrael hazavitette, hogy az õsi földben temessék el. A helybeliek tisztelettel tekintettek a síremlékre, hiszen Palesztina hegytetõin és keresztútjainál sok a szent sír és a kegyhely. Az ilyen helyek valahogy mélyen a palesztin lélekben gyökereznek; idõben megelõznek minden modern hitet, túléltek minden vallási reformot, és még mindig képesek az Isten felé fordítani az embert.

Elnevezésüket persze nem szabad készpénznek venni, minthogy azok az idõk múlásával változnak. Ali Sejknek például legalább egy tucat sírja van, de még Józsué bin Nunnak is jutott pár darab. Más sírhelyeknek viszont több nevük is van; az Olajfák hegyén lévõ barlangüreget a keresztények például Pelágia sírboltjának nevezik, a muzulmánok Rabia al Adavijának, a zsidók pedig Huldának. Egyes ortodox muzulmán, keresztény és zsidó papok ellenzik ugyan a sírok tiszteletét, ám a köznép mégiscsak felkeresi ezeket a helyeket, hogy lélekben egyesülhessen az istenivel, hogy az Istentõl segítséget, dicsõséget és sikereket kérjen a férfiaknak, s gyermekáldást és szeretetet a nõknek. Ebbõl a szempontból József sírja sem kivétel. Egyszerû, kupolás, nemrég felújított építmény ez, ott áll Szihem õsi dombja mellett. Nincs olyan nap, hogy ne lehetne itt látni dúsan hímzett fekete ruhába öltözött palesztin parasztasszonyokat, amint leróják tiszteletüket a szûzies szeretõ sírjánál, akinek hosszú szempillái megnyitották Zulejka szívének erõdkapuit is.

Pár hónappal ezelõtt József sírjával volt tele minden hírmûsor és tudósítás. Nablusz lakói küzdöttek az állig felfegyverzett izraeli katonákkal õsük, József földi maradványai felett, ahogy annak idején az akhájok küzdöttek a trójaiak ellen Patroklosz holttestéért. Körülbelül negyven palesztin halt meg ott, míg az izraeliek veszteséglistáján egy halott és néhány sebesült zsoldos szerepelt. A tûzpárbajok képsorai bejárták a világot: láthattuk, ahogy tombol a harc, rohannak a mentõk a kórházakba és a hullaházakba, s ahogy a nehézgéppuska-sorozatok szaggatják a köveket és az emberi húst. A tévéképernyõk virtuális valóságához csatlakozott azoknak a szakértõknek a hangja, akik felsorakoztatták a zsidó szent helyekkel szembeni arab gyûlölet megdönthetetlen bizonyítékait.

A feldúlt sír meséje hosszú ideig vezetõ hír maradt. Egy tekintélyes oroszországi iszlám hittudós annyira ingerült lett, hogy nyílt levelet intézett a palesztinokhoz, elítélve a sírgyalázást. A nagy nemzetközi újságok kemény hangú vezércikkeket írtak a témában. Egy idecsöppent marslakónak az volna a benyomása, hogy a palesztinok legfõbb óhaja és kedvtelése a zsidó szent helyek meggyalázása. S azok számára, akik lemaradtak volna az elsõ 108 szájbarágásról, a New York Times a múlt héten is megismételte az egész sztorit.

És ez csak egy eset a sok, szerintem túlságosan is sok közül. Ez a nagy példányszámú zsidó amerikai újság mindig felébreszti a gyanakvásomat. Eszembe jutnak 1990es riportjaik a készülõdõ moszkvai pogromokról, amelyekbõl csak nem akarózott megvalósulni semmi, de a riogatás nagyon is jó volt arra, hogy egymillió zsidó áttelepüljön Izraelbe. Emlékszem a temesvári "mészárlás" 90 000 áldozatáról szóló beszámolóikra, s arra is, hogy kiderült: az adatokat ezerszeresen nagyították föl. És

emlékszem, milyen nagy hangon tiltakozott a New York Times a namíbiai kubai beavatkozás ellen, amely tulajdonképpen megtörte a délafrikai apartheid gerincét. Ismerve a palesztinokat, akik nemzedékek végtelen sora óta imádkoznak a szent helyeknél, én nem tudtam elhinni, hogy most hirtelen sírgyalázásra készülnének.

II.

Amit aztán József nyughelyénél találtam, arról a régi zsidó vicc jutott eszembe: "Igaz, hogy Kohn egymilliót nyert a lottón? Igaz, de csak tíz dollárt, és nem lottón, hanem pókeren, és nem nyerte, hanem veszítette." Romokra számítottam, de a sír ott ragyogott õsi szépségében. Háborúskodásnak már semmi nyoma rajta. A nabluszi önkormányzat a legjobb kõmûveseket fogadta fel, meghívott egy olasz szakértõt is, és eredeti állapotában állíttatta helyre a szent építményt. Eltávolították a szögesdrótot, a géppuskafészkeket, a páncélozott harci járműveket, a katonák nyomorúságos kantinját és az õrök tüzelõállásait. Eltûnt az izraeliek által kiépített katonai támaszpont, hogy átadja a helyét a restaurált szent síremléknek. Nagy öröm volt most számomra újra meglátogatni Józsefet, minthogy korábbi látogatásom, egy hónappal a felkelés kitörése elõtt, igencsak zavarba ejtõ volt.

Akkor két turista, egy keresztény és egy zsidó társaságában látogattam el Nabluszba. Megnéztük a szamaritánus zsinagógát, ittunk Jákob kútjának vizébõl a templomban, benéztünk a Zöld mecsetbe, és úgy döntöttünk, hogy Józsefnél is lerójuk kegyeletünket. Egy idõs palesztin rendõr, aki még a brit hadseregben kezdte pályafutását, engedélyezte számunkra a sír meglátogatását, de figyelmeztetett, hogy úgysem fognak odaengedni bennünket. És igaza lett. Az izraeli hadseregbe besorozott orosz fiatalemberek ugrottak elõ sisakban, puskával, és közölték velünk, hogy ha be akarunk lépni az épületbe, akkor elõbb el kell menni a városon kívül lévõ fõparancsnokságra, alávetni magunkat a biztonsági ellenõrzésnek és kikérdezésnek, s azután visszatérni a páncélozott buszon. Úgyhogy szépen továbbéltünk valami könnyebben megközelíthetõ nevezetesség felé.

József sírját már nemzedékek óta tisztelték és látogatták a nablusziak, aztán az izraeliek 1975-ben elfoglalták. A hírhedt oslói megállapodás egy fegyveres izraeli enklávénak engedte át ezt a helyet egy palesztin város szívében. És egy kabbalista szekta Jichak Ginzburg rabbi által vezetett jesivája lett belõle. Ez a név valahogy ismerõsen cseng a fülünkben. Ginzburg rabbi a Jewish Weeknek adott egyik interjújában kijelentette, hogy egy zsidónak joga van kivágni egy nem zsidónak a máját, ha ezzel megmentheti a saját életét, mivel egy zsidónak az élete összehasonlíthatatlanul értékesebb, mint egy nem zsidóé. Az interjú készítõje megkérte õt, hogy tompítsa kissé ezt a kijelentést, de a rabbi nem visszakozott egy jottányit sem. Sok izraeli lap közölte le aztán ezt az interjút, mivel a "Ginzburg" név eléggé közismert.

Egy évvel korábban Ginzburg tanítványai megrohantak egy közeli szomszédos falut, s az egyik szektatag megölt egy tízenhárom éves leányt. Letartóztatták és bíróság elé állították. Ginzburgot a védelem tanújaként idézték be, s õ eskü alatt kijelentette, hogy egy zsidót nem lehet elítélni egy nem zsidó meggyilkolásáért, mivel a "Ne ölj!" parancsolata csak a zsidók megölését tiltja. Egy nem zsidó megölése legföljebb vétség lehet, mondta, minthogy "nem lehet összehasonlítani egy zsidó vérét és egy nem zsidó vérét". És bármilyen kínos is ez, Ginzburg mégsem tett mást, csupán elismételte a zsidó törvényeket értelmezõ Halakha szokásos fejtegetéseit.

Cultural History of the Jews (A zsidók kultúrtörténete) címû mûvében Zvi Howard Adelman idézi Ginzburgot és néhány kollégáját. Egyik kabbalista eszmetársa, Izrael Ariel

rabbi ezt írta 1982-ben, a szabrai és satilai mészárlás idején: "Bejrút Izrael földjének a része... Vezetõinknek habozás nélkül be kell hatolniuk Libanonba és Bejrútba, és megölni ott mindenkit. Még az emlékük se maradjon meg."

Adelman levonja a következtetést: "Sok izraeli zsidó, s különösen a vallásos zsidók és külföldi támogatóik továbbra is ragaszkodnak ahhoz a hagyományos zsidó etikához, amelyet a többi zsidó inkább figyelmen kívül hagy vagy kimagyarázni igyekszik."

Kétségtelen, hogy sokan vannak, akik zsidónak tartják magukat, de mit sem tudnak õseink kissé kétértelmû vallási hagyományairól és erkölcseirõl. Ezek a hagyományok ma is élnek; sok éven át voltak ugyan tetszhalott állapotban, de aztán életre keltek. A Héber Egyetem egykori professzora, Izrael Sahak érdekfeszítõ, rövid tanulmányt írt errõl a témáról, a zsidó hagyomány háromezer évérõl, és olyan kemény tényeket sorakoztatott fel, amelyeket a mai zsidók nem nagyon ismernek.

Ginzburg és szektája népszerûbb az amerikai zsidók körében, mint Izraelben, de a felelõsség a miénk is. Az izraeli kormány támogatásban részesítette Ginzburgot, és arra kényszerítette a palesztinokat, hogy fogadják el ezt a gyûlölt enklávét Nablusz szívében. Az amerikai zsidók támogatták Ginzburgot, az izraeli zsidók pedig harcoltak szektájának megvédéséért. A jeruzsálemi szent helyek fölötti, közelgõ összecsapások e kis fõpróbájában húsz fiatal palesztin fizetett az életével azért a jogáért, hogy imádkozhasson a sírnál, s én biztos vagyok abban, hogy Jákob fia József a palesztinok oldalán küzdött, hogy megszabadítsa ezt a sírt az agresszoroktól.

III.

Most, mint 1975 elõtt is, a helybeliek és a turisták, muszlimok és szamaritánusok, zsidók, keresztények és szabadgondolkodók korlátozás nélkül felkereshetik ezt a helyet (ha persze át tudnak vergõdni az izraeli ellenõrzõpontokon, és nem találják meg õket az izraeli orvlövészek). A látogatók virágot helyezhetnek az egyik legkedveltebb bibliai hõs továbbá Koránpróféta és Jami szufi relevációjának igazságkeresõje sírkövére. József hazatért azok közé az emberek közé, akik mindig is tisztelték õt. Szabadon látogatható, csak kéretik a tankokat otthon hagyni.

A palesztinok a katonai támaszpontot támadták, nem a szent helyet. Jeruzsálem, Betlehem és Hebron szent helyei biztonságban lesznek palesztin kézben, ahogy biztonságban voltak eddig is, számtalan generáció életében. A helybeliek tisztelete nélkül egyik sem maradt volna fenn. Kérem, jusson eszükbe ez az összefüggés, ha netán Jeruzsálem problémája lesz napirenden.

A József sírja körüli események ilyetén való alakulása újabb bizonyítéka annak, hogy az amerikai tömegmédia nem megbízható forrás. Ez a hatalmas ország, ez a félelmetes szuperhatalom afféle Móricka-szemlélettel szerzi be az ismereteit és tájékozódik a világpolitika tengerén. És ha a médiacézárok félrevezettek bennünket Palesztina ügyeiben, akkor miért gondolnánk, hogy más ügyekben viszont tisztességesek? A palesztinok szenvedése talán segít az európaiaknak és az amerikaiaknak észrevenni a hajójuk elõtt rejtõzõ sziklazátonyokat.

(Ezt az esszét Nabluszban írtam 2001 februárjában, a József sírjáért folyó harcok után.)

Az erõszak alapköve

[Cornerstone of Violence]

Most, hogy az F16-osok ismét bombázzák a palesztin városokat, és fiatal emberek ismét feláldozzák a saját életüket és elveszik a másikét, Martin Indyk a New York Timesban kijelenti, hogy "az erõszak egyre fokozódik"."51 A BBC és a CNN is csatlakozik hozzá, mint valami kórus egy görög tragédiában, és "Erõszak Palesztinában" címû riportokban visszhangozza Indyk kijelentéseit. Bush a maga Olümposzáról újabb felszólítást bocsát ki, hogy "szakítsák meg az Erõszak ördögi körét". Ezt a megfoghatatlan és ok nélküli "Erõszakot", úgy látszik, nagybetûvel kell írni, mint a "Haragot" az Iliász legelsõ sorában.

Ez az örökbecsû költemény egy felhívással kezdõdik: "Haragot, istennõ, zengd Péleidész Akhilleuszét..." Homérosz világában a "Harag" ("Szenvedély", "Háború", "Szerelem", "Remény") "megszemélyesítendõ állapot". Manapság hajlamosak vagyunk "egy haragos Akhilleuszt" vagy "egy erõszakos férjet" látni a per se Harag vagy Erõszak helyett. Hacsak nem a zsidó állam az erõszak elkövetõje, mert akkor visszatérünk az erõszak mint "önálló létezõ" koncepciójához, és elfelejtjük, hogy az erõszakosság visszataszító és erkölcstelen emberi viselkedésforma. Az emberek komolyan vitatkoznak arról, hogy a Béke megteremtése érdekében hogyan kell kezelni az Erõszakot.

A valódi világban az erõszak nem olyan, mint az idõjárás. Mindig valaki mûveli, s általában meg is tudjuk állapítani, hogy ki ez. Így volt ez akkor is, amikor beindították a "Mitchellfolyamatot", és lassan elkezdett csökkenni a naponta meggyilkoltak száma, a zsidó fundamentalisták lerakták a Harmadik Templom alapkövét, s a hadsereg ezt egy orgyilkossági hullámmal követte Nabluszban és Ramallahban. Sáron orgyilkosai nem fékezték meg gyilkolászási hajlamaikat, amíg egy öngyilkos merénylõ nem kényszerült reagálni a dologra.

Ez nem véletlen egybeesés volt. Izraelben és Amerikában a zsidó elit azt akarja, hogy folytatódjék a palesztin felkelés. Nem békét akarnak, hanem alacsony intenzitású konfliktust. A palesztinokkal folytatott harc lehetõvé teszi az izraeli vezetõk számára, hogy egyben tartsák heterogén közösségeiket, s azok ne essenek egymás torkának. S ami még fontosabb: a háború alkalmat kínál a zsidó vezetõknek szerte a világon, hogy folytassák a világzsidóság, e lecsengett középkorú konstrukció újjáélesztését célzó fáradságos munkálkodásukat. Ezért nincs semmi értelme az "Erõszak" ellen és a "Békéért" szónokolni. Amíg a szupremacionista zsidó állam létezik, addig az gondoskodni is fog az erõszakról és a béke elhárításáról.

A legújabb orgyilkosságoknak az is volt a céljuk, hogy hullahegyekkel rejtsék el az alapköves provokációt. Ennek az obskúrus ceremóniának az értelmét tovább homályosította a média fõvonala, és minden vele kapcsolatos tájékoztatás titokzatos és homályos. A Reuters például ezt jelentette 2001. augusztus 3-án: "Az izraeli rendõrség megostromolta a muszlimok által al Haram al Sarifnak nevezett Templomhegyet, miután a palesztinok kövekkel dobálták meg az odalent, a Siratófalnál imádkozó zsidókat."

II.

De hát miért kezdték a palesztinok hirtelen kövekkel hajigálni a zsidókat? A történetbõl kihagyták a legfontosabb részt, az alapkõsztorit, s így az átlagos amerikaiak vagy

európaiak azt szûrték le az egészbõl, hogy azok a "vad" muszlimok merõ rosszindulatból megtámadták a békésen imádkozó zsidókat. Ebben a tekintetben ijesztõ volt az angol nyelvû média egyöntetûsége. Az amerikai médiánál megint objektívebb BBC némileg pótolta a hiányt, megemlítve, hogy "az izraeli katonák a muszlimok kõdobálására válaszul behatoltak a mecsetekbe", s ezzel utalt az alapkõre is a beszámoló végén. Úgy tûnik, a Saronra vonatkozó BBC dokumentumok közlése a bátorságnak olyan egyedi megnyilvánulása volt, amelynek megismétlõdésére egyhamar nem lehet számítani.

Ami az amerikai hálózatokat illeti, a híradás továbbra is következetes. Percnyi megingás nélkül követik az izraeli irányvonalat. Nekünk pedig épp ezért kell ismét áttekintenünk az alapkõ különös, már elfelejtett történetének részleteit. Ez nem egy átlagos izraeli provokáció volt. Felidézte azt a kabbalisztikus átkot, amelyet Jichak Rabin miniszterelnökre mondtak ki. 1995-ben az izraeli média tudósítást közölt jelentõs kabbalista személyiségek összejövetelérõl, akik a gonosz szellemeket idézték meg, és könyörögtek hozzájuk, hogy oltsák ki a miniszterelnök életét. Nem sokkal ezután Rabint le lõtte egy zsidó vallási fanatikus. A ceremónia egyik szervezõjét bíróság elé állították, és gyilkosságra való felbujtásért börtönbüntetésre ítélték.

Ha fel akarják fogni ennek az alapkõletételnek lényegét, akkor képzeljék el a következõ szituációt: egy szép vasárnap reggel felébrednek kertvárosi házukban, megisszák a kávéjukat, és elindulnak a templomba. Ott aztán izgatott tömeg fogadja önöket. A templom elõtt egy kisebb csapat áll, katonák és rendõrök szoros védõõrizetében, és éppen egy hatalmas hirdetõtábla felállításán szorgoskodik, s a táblán ez a felirat olvasható: "Ezen a helyen 2001-ben zsinagóga épül." A háttérben buldózermotorok zúgása hallatszik, meg a hangszóróból egy rabbi hangja, aki áldást mond az új zsinagógára. Önök valószínûleg ugyanolyan hisztérikus állapotba kerülnének, mint a Hitchhiker's Guide to the Calaxy (Galaxis útikalauz stopposoknak) hõse. Már most gondolják el, hogy itt nem a Szent Péter vagy a Szent Sír templomról van szó, hanem az önök plébánia templomáról, és akkor meg fogják érteni a jeruzsálemiek érzéseit.

A Templomhegyi Lojalisták, akik megrendezték ezt a ceremóniát, csupán egy kicsi és periferikus csoportot alkotnak, de ugyanezt már nem lehetne elmondani arról a testületrõl, amelyik szabad utat adott nekik. A Legfelsõbb Bíróság, felülbírálva a rendõrség tiltakozását, engedélyezte az általuk szervezett megmozdulást egy baljós idõpontban, Ab holdhónap 9., misztikus jelentésû napján. A zsidó állam teljes hatalmi apparátusát, rendõrök és katonák ezreit mozgósították, hogy meg lehessen rendezni a ceremóniát. És ezért hasonlíthatjuk a lojalisták erõs kis csapatát a fogorvos acéltüskeszerû vizsgálóeszközéhez, amely mélyen behatol a fogba, ellenõrizendõ, hogy elhalt-e már az ideg.

E fájdalmas vizsgálat eredményei egyértelmûek voltak. Az ideg nyilvánvalóan nem halt még el, s a palesztinok gyors mozgósítása arra kényszerítette a zsidókat, hogy más helyszínre tereljék a lojalista felvonulást. A ceremóniára az Óvároson kívül került sor, a tervezettnél kissé korábban. Az egész csak néhány percig tartott, s a kõ visszakerült régi helyére, az USAkonzulátus mély, biztonságos árnyékába. Az acéltüskének ez a döfése éles fájdalmat okozott és a megjósolható reakciót váltotta ki a jeruzsálemiekbõl, aztán jött a mecsetben tartózkodó hívõk elleni dühödt rendõrattak, amit érzékletesen írt le egy fiatal amerikai lány, Rebecca Elswitt. (16) Mi volt az oka ennek az egész zavargásnak? A palesztin kölykök miért merészeltek összetûzni a hírhedten brutális határrendõrséggel? Miért oly fontos ez az alapkõ?

III.

A zsidók közül sokan, de keresztény-cionista szövetségeseik is úgy gondolják, hogy le kell bontani a Harám al Sarif ékességét, a VII. századi jeruzsálemi Szikla mecsetet, s annak romjain zsidó templomot kell felépíteni. Nem imádkozás céljára, minthogy a hagyományos júdaizmus tiltja az Úr Hegyének bármiféle háborgatását. A misztikus hajlamú zsidók azonban meg vannak gyõzõdve arról, hogy ez a cselekedet teljessé és visszavonhatatlanná teszi a zsidó világuralmat. S ez a hit nem a hibbantak és ütõdöttek kizárólagos sajátja, s még csak nem is a cionistáké, hanem elég széles körben élõ meggyõzõdés.

A nyugati média általában muszlim-zsidó összeütközésnek állítja be a konfliktust. Ezek a zsidók azonban zsidó-nem zsidó konfliktust látnak benne, más szóval Jákob és Edom összeütközését. Az õ felfogásuk szerint a Templomhegy a hatalom varázserejû gyûrûje, amelyet fel kell venniük, ha eljön az idõ. Ahogy Tolkien könyvében, A gyûrûk urában az a gyûrû, itt ez is elõ kell hogy idézze a Messiás eljövetelét.

A zsidó misztikusok szerint a zsidók Messiása nem a keresztény Messiás, nem az a szelíd Jézus, aki az egész emberiségnek hozott üzenetet. A zsidók Messiása örök szolgaságra veti a föld népeit, s a választott népet a világmindenség urává teszi. Az õ Messiásukat, a Föld Népeinek Leigázó Urát "Antikrisztusnak" nevezték el azok az egyházatyák, akik nagyon is jól ismerték a zsidó tanítást.

Ahogy az évezredet jelölõ számjegy 1-esrõl 2-esre váltott kozmikus homokfutónk számlálóóráján, sok fejben apokaliptikus gondolatok támadtak. Nem ez az elsõ eset, hogy egyes zsidók világuralomról és az Antikrisztus örök királyságáról álmodnak. Csak most már nukleáris fegyverrel is rendelkeznek, szupermodern harci gépekkel és hadihajókkal, óriási gazdagsággal, az USA támogatásával, készséges "keresztény cionista" rabszolgák tízmillióival, és az engedelmes és könnyen irányítható nemzetközi média széles hálózatával.

Tíz évvel ezelõtt egy neves izraeli újságíró, Nahum Barnea ezt írta a Jediot Aharonolban: "Az 1970-es és 80-as években rendkívüli módon megnõtt az amerikai külpolitikára gyakorolt zsidó befolyás. E be folyás eredményeképpen Izrael kapja az amerikai külföldi segélyek legnagyobb részét. De ez a befolyás mítoszokat is generált. Ez a mítosz elvezet bennünket Cion bölcseinek jegyzõkönyvéhez, ahhoz a könyvhöz, amelyben kijelentik, hogy a világot a zsidók kormányozzák. A szituáció végtelenül ironikus. A zsidók évtizedeken át keményen küzdöttek Cion bölcseinek mítosza ellen, az antiszemitizmus morbid megnyilvánulásának minõsítve azt. Most a zsidók a maguk elõnyére használják ki ugyanazt a mítoszt. Néhányan még hisznek is benne." Israel Shahak hozzátette: "A kormányzó Likud párt (hogy a szélsõjobbot ne is említsük) õszintén hisz a mítoszban (a zsidó világuralomban és a nem zsidók szolgasorba taszításában)." Ezek a megjegyzések azonban korrekcióra szorulnak.

A zsidóknak van egy vitatkozási hagyományuk: eltúlozzák opponenseik kijelentéseit, s így könnyebben cáfolhatóvá teszik azokat. Senki sem gondolja, hogy a zsidók kormányoznák a világot. Túl félelmetes feladat volna az. A kérdés az, hogy van-e a zsidókban egy globális mértékû uralmi ambíció. Hogy szeretnék-e kormányozni a világot. Nos, egyesek szeretnék, mások meg csendben egyetértenek velük.

A vezetõ izraeli napilap, a Haarec azt jelentette, hogy Sáron, akárcsak elõtte Barak, idõnként titokban tanácsot kér a kabbala mágusaitól. Elég divatos dolog ez manapság: a kabbala iskolái, tanfolyamai és üzletei behálózták már az egész zsidó államot. Tanaik szerint a Szentföld pusztasággá válik. S ez nem választás kérdése. A kabbala szerzõje a hagyomány szerint az I. századi misztikus, Simeon ben Johai, akinek legismertebb tanácsa így hangzik: "Tipord el a kígyók legjobbjainak fejét, öld meg a nem zsidók legjobbjait."

Az uralkodásnak ez az archaikus modellje, a népirtás és a leigázás archaikus vallási kontextust kíván. Sok izraeli érzi a gyûlölet és uralkodás õsi szellemének újjáéledését. A Haarec hétvégi mellékletében megjelent egy kis elbeszélés. Ebben az egyik amerikai elnököt, aki vonakodott teljesíteni a kabbalisták parancsait, beosztottai leváltották. A zsidók arra rendeltettek, hogy kormányozzák a világot, hirdette a vezetõ kabbalista Leichtman rabbi az orosz-izraeli újságban, a Vesztyiben megjelent hosszú cikkében. Az izraeli internet csevegõfórumain találunk ennél durvább dolgokat is. Idézik például az egykori zsidó költõ, Uri Zvi Greenberg egy régi költeményét, amelyben a szerzõ a nem zsidók kiirtására szólít fel. Greenberg nem elégedne meg a palesztinokkal, mint néhai Menahem Begin, de még az arabokkal sem, mint Izrael legfõbb spirituális tekintélye, Obadiah József rabbi. Edom hagyományos, kódolt megnevezése az európai és amerikai nem zsidóknak kiirtása plauzibilis lehetõségnek tûnik a kabbala híveinek lázas elméjében.

IV.

Ez a hangulat átszivárog a zsidó diaszpórába is. Az Egyesült Államok szívében, az atlantai Zsidó Közösségi Központban nemrég vitát rendeztek, melyen részt vett egyebek közt az izraeli konzul, egy zsidó üzletember, egy neves atlantai rabbi és a New York Times egyik riportere. Egy megfigyelõ ezt írta nekem: "Leginkább a rabbi kijelentésein döbbentem meg. Miközben hangsúlyozta, hogy õ nem cionista, kijelentette (magnóra vettük), hogy az õ meglátása szerint Izrael létrehozásának végsõ célja az, hogy ez az állam a hatalom és gazdagság világellenõre legyen. A zsidók végül is megbuktatják majd a világ kormányait, és a világ vezetésére alkalmas pozíciókat foglalnak el. S mindez érzései szerint néhány éven belül bekövetkezhet."

Még az Antikrisztus genetikai rekonstruálásáról is beszélnek. A projekt mögött, a jelek szerint, egy kiváló független értelmiségi áll, Dr. Avi Ben Ábrahám. Ez a nem hétköznapi ember nemrég tért vissza Izraelbe Kaliforniából, ahol néhány évig egy Star Trekféle mélyfagyasztási projekten dolgozott gazdag zsidók számára. Aztán abból a rengeteg pénzébõl palotát épített Caesareában a Földközi tenger partján, Tel Avivtól ötven kilométerre északra, és felvette a kapcsolatot Dr. Severino Antinori olasz genetikussal. Ben Ábrahám, aki hihetetlenül fiatalon, 18 éves korában szerzett orvosdoktori címet, egy Haarec-interjúban is célozgatott a terveire. Amelyekre pár nappal ezelõtt volt oly kedves felfigyelni a New York Daily News; ennek a lapnak a tulajdonosa pedig nem más, mint Mortimer Zuckerman zsidó szupremacionista milliárdos, a Zsidó Amerikai Szervezetek Konferenciájának vezetõje.

A gyûlölet és a bosszúállás emberei készen állnak a hatalom gyûrûje, a Templomhegy megszerzésére, az Antikrisztus uralmának kierõszakolására és fenntartására. De ezt egy középkori tiltás, az Issur liomah miatt nyers erõvel nem lehet végrehajtani. A dolgok siettetése visszaüthet. Egy brooklyni vallási vezetõt, a Lubavicsi rabbit a tanítványai potenciális Messiásnak tartottak, s ezért õ soha többé nem ment el a Szentföldre. Nem érezte magát eléggé felkészültnek erre az erõpróbára. Közben Palesztina gyermekei féken tartják ezeket a vallási fanatikusokat. Sáron és õrült hívõkbõl álló bandája pedig erõpróbát

tart Jeruzsálemben az Orient-ház, egy Husszein-kastély elfoglalásával. Ha ezt így, zavartalanul meg lehet csinálni, akkor az újabb lépést jelent a Hatalom Gyûrûje felé.

Jevgenyij Zamjatyin, az orosz lélekbúvár író írt egy evangélium ihletésû rövid mesét. Ennek hõse templomot akar építeni, de nincsen hozzá pénze. Ezért az országúton lesbõl megtámad egy kereskedõt, halálra kínozza õt, s az így kicsikart pénzbõl megépíti a templomot. Meghív egy püspököt, sok papot és közhalandót is, de azok rövid idõ múlva elhagyják a templomot, amely bûzlik a gyilkosságtól. Ártatlanok vérébõl nem lehet templomot építeni. Zamjatyin idõsebb kortársa, egy odesszai zsidó gondolkodó, a "spirituális cionista" Ahad HaAm egyszerûen és szépen fejezte ezt ki: "Ha ez a Messiás lesz, én nem szeretném megérni az õ eljövetelét".

(Ezt az esszét 2001 augusztusában írtam.)

Konvoj Betlehembe

[Convoy to Betlehem]

Egy vadonatúj Audi, úgy összegyûrve, mint valami üres cigarettásdoboz az ideges láncdohányos hamutartójában: ez a látvány fogadott bennünket Betlehem kapujában. Más autók üveg és acéltörmelékké lapítva. Az izraeli harckocsizók, mint minden rosszindulatú punk, szeretik összetörni a kocsikat és a szemétgyûjtõket. A sarkon kisgyerekek guggoltak és belemerültek a töltényhüvelyekkel folytatott játékukba, igyekezve kihasználni a hirtelen beállt tûzszünetet. Betlehem csendes volt, most elõször az október 10-i vasárnap óta, amikor az izraeli Merkaba tankok dübörögtek be Krisztus városába, hogy végrehajtsák Sáron dédelgetett tervét, Palesztina visszafoglalását.

Csendes volt a város, amikor új erõ jelent meg a vidéken: jeruzsálemi keresztények érkeztek, hogy felmentsék ostromolt szomszédaikat. Csodálatos, a keresztes hadjáratra emlékeztetõ látvány volt, amikor a Szolidaritási Konvoj, különféle felekezetek katolikusok, ortodoxok és muszlimok püspökeinek és papjainak vezetésével, magasba emelt keresztekkel és zászlókkal áttörte a fojtogató izraeli blokádot, hogy végigvonuljon a félig rommá lõtt utcákon a Születés Temploma felé. Bush afganisztáni "keresztes hadjáratától" eltérõen ezt a keresztes menetet boldogan fogadták a keresztények és a muszlimok is, minthogy nincs viszály e két, békésen egymás mellett élõ közösség között. Elmentünk a kiégett (telitalálatot kapott) Paradise Hotel, a derékba tört villanyoszlopok és az izraeli mesterlövészek által meggyilkolt fiatal fiúk és lányok képei mellett, s a helybéliek elõbújtak rejtekhelyeikrõl, hogy csatlakozzanak a menethez.

Az izraeli tankok elhagyták a fontosabb utcákat, és elvánszorogtak a tanyájukra, mint a zsákmányuknál megzavart sárkányok. Menet közben nagyon sok régi barátommal találkoztam, helyi boltosokkal és idegenvezetõkkel. Nagyon el voltak keseredve: ebben a helyzetben, amikor dúl a háború, nincsenek turisták és nincs jövedelem, csak a reménytelenség. Jeruzsálem és Betlehem együtt áll vagy együtt bukik. Betlehem tulajdonképpen Jeruzsálem elõvárosa. Gyakran szoktam idejárni a turistáimmal és zarándokaimmal ebbe a jómódú polgárvárosba amely tele van tágas villákkal, hatalmas szuvenír-boltokkal, népes görög-palesztin családokkal, takaros öltözékû apácákkal, valamint turisták és számûzöttek tömegeivel , hogy lerójuk tiszteletünket a Születés templomában, Justinianus nagy, díszes építményében, Palesztina legrégebbi, épen maradt épületében.

A templom elõtti Manger tér tele volt helybéliekkel, akik kihasználták az alkalmat, hogy a zárt redõnyök mögött töltött hosszú napok után végre láthatnak egy kis napfényt. Múlt vasárnap egy izraeli orvlövész megölt egy tizenhat éves kórista fiút, Johnny Thaljiehet, aki a templom lépcsõjén állt, s akinek a szelíd arca most egy sebtében kinyomtatott plakátról tekint reánk. Ezt a teret éppen két évvel ezelõtt, a millenniumi ünnepekre építette újjá olaszos stílusban a PFSZ, s immár nem úgy nézett ki, mint a közvetlen izraeli fennhatóság napjaiban, amikor ide nem illõ, rendetlen parkolóhely volt a határrendõrség dzsipjei és a turistabuszok számára.

A templomban az egyháziak és világiak tömegében észrevettem egy magas amerikait. Büszke felsõ ajak, göndör haj, egzotikus fejfedõ: Jeremy Milgrom rabbi volt az, a Rabbik az Emberi Jogokért elnevezésû szervezettõl. Azt hittem, én vagyok itt az egyetlen zsidó mosolygott. De biztos vagyok abban is, hogy izraeliek ezrei jönnének el, ha tisztában volnának a helyzettel.

Hát, igaz, ami igaz: az izraeli televízió, amely ugyanolyan szolgálatkész, mint Sztálin médiái, nagyrészt elhallgatta az inváziót, és csak békés képeket mutatott, ahogy a baráti tankok ott állnak a csendes utcákon. Csakhogy elõzõ este Jeruzsálemben nagy zsidó tömeggyûlés volt, amely felszólított minden nem zsidó kiûzésére a Szentföldrõl. Az izraeli tévé péntek este, közvetlenül az invázió elõtt azt közölte, hogy az izraeli zsidók kétharmada támogatja ezt a végsõ megoldást. Ugyanakkor mindegyikünknek megvan a választási szabadsága, és Milgrom rabbi az élhetõ júdaizmust választotta. Nagyon megörültem, hogy itt láthatom õt: Isten a megmondhatója, de ennek a Szodomának tényleg szüksége van néhány igaz emberre.

A templom belsõ falait ragyás foltokként borították a golyónyomok: az izraeli harckocsizók Krisztus bölcsõjén gyakorlatoztak nehéz géppuskáikkal. Eszembe jutott William Dalrymple "remek, hatásos és lenyûgözõ (Financial Times) ", From the Holy Mountain (A Szent Hegyrõl) címû könyve, amelyben ezt olvashatjuk: "... támadáshullámok az egyházi ingatlanok ellen Izraelben. Egy jeruzsálemi templomot, egy baptista kápolnát és egy keresztény könyvesboltot porig égettek, és megpróbálták felgyújtani az anglikán templomokat Nyugat-Jeruzsálemben és Ramlehben, valamint két templomot Akkóban. A Sion-hegyi protestáns temetõt nem kevesebb mint nyolcszor gyalázták meg."

Dalrymple mindehhez hozzáírhatta volna még Dániel Korén izraeli sorkatona történetét is, akinek a lövedékei porrá zúzták Krisztus és Szûz Mária szobrát a jaffai Szent Antal templomban. Megemlíti viszont Jeruzsálem zsidó "polgármesterének", Ehud Olmertnek a dolgait, aki szétromboltatta a városban nemrég feltárt keresztény kolostorok és templomok maradványait, hogy még az emlékét is eltörölje a szentföldi keresztény jelenlétnek ez ugyanaz az Olmert polgármester, aki további három palesztin házat romboltatott le azon a délelõttön, ami; kor mi Betlehem utcáin sétáltunk.

A Születés barlangjában néhány gyertya égett, s a Csillagnál egy palesztin család imádkozott, ahogy az õseik mindig is csinálták Sáron kegyetlen elõdje, Nagy Heródes király uralkodása óta.

Nem véletlen egybeesés, hogy ez az invázió éppen akkor kezdõdött, amikor az amerikai légierõ Afganisztánt bombázta. Sáron kormánya nyilvánvalóan ki akarta használni az afganisztáni hadjáratot, hogy elterelje a figyelmet saját palesztinai hódításairól. A tolvaj minden szerencsétlen helyzetben csak újabb lehetõséget lát a lopásra. S miközben

Közép-Ázsia sivatagaira figyelünk, miközben Amerika frászt kap a borítékokban küldött fehér poroktól, miközben a segélyszervezetek nem bírnak az éhezõ afgánok tömegeivel, s miközben az angolamerikai hadiflotta blokád alá veszi a fontosnak tûnõ iraki vagy szíriai helyszíneket, nos, addig az izraeliek elragadják a maradék Palesztinát is, és kiradírozzák Krisztus emlékét a saját szülõföldjén.

De más olvasata is van az eseményeknek. Semmi kétségünk nem lehet afelõl, hogy valamennyire az izraeliek keze is benne van a szeptember 11-i eseményekben. Az Egyesült Államokban Izrael támogatói keményen szorgalmazták az afganisztáni és a többi háborút. Talán elképzelhetetlen, hogy a tornyok éppen azért dõltek le, és Afganisztánt éppen azért bombázták, hogy Sáron megkapja a soha vissza nem térõ lehetõséget a Végsõ Megoldásra?

Sáron emberei aztán az amerikai tömegmédiában megadták neki a támogatást, megindítva az arabellenes és általában rasszista szólamok újabb hullámát. "Oszama bin Laden ravasz, hízelkedõ, szemita képe bámul ránk minden híradásból, alig leplezetten provokálva az amerikai nézõk rasszizmusát. Dr. Joseph Goebbels sem csinálhatta volna jobban" írta Dávid Irving angol történész Amerikából. Õ csak tudja õ ugyanis Goebbels életrajzírója.

Bush elnök azonnali izraeli visszavonulást követelt. Soffo voce hangerõvel persze, minthogy a keményebb "nincs mirõl tárgyalni!" hangot az afgánok számára tartotta fönn. Majd meglátjuk, kinek az akarata érvényesül, s hogy az elnök statútuma eljut-e Izraelig is, hogy ugatása megfékezhetõ-e egy odaharapással. A Damsel in Distress (Bánatos kisasszony) címû vidám regényében P. G. Wodehouse leír néhány mondatot, amely tökéletesen illik Bush elnökre is: "Az ön érvelése hibátlannak tûnik. De mi van akkor? Megtapsoljuk a Logika Emberét, de mi van a Cselekvés Emberével? Mit szándékozik Ön tenni ebben a vonatkozásban?"

A nagy templom után a menet átvonult Bét Dzsallába, Betlehem testvérvárosába. Bét Dzsalla két kórházát találat érte, s a vaktában lövöldözõ izraeliek tíz embert öltek meg. A gyászoló családok ott álltak a templomkertben, halottaik fényképeit szorongatták, és fogadták a részvétnyilvánításokat. Különösen megindító volt Rania Eliasz sugárzó szépsége, azé a húszéves lányé, akit saját hálószobájában ölt meg az izraeliek lövedéke. Éppen modellt ült a fényképésznek abban a fehér menyasszonyi ruhában, amelyben most eltemették.

Bét Dzsalla ijesztõen néz ki, de hajlíthatatlan. Utcáin géppisztolyos fiatalok álldogáltak. C'est le Tanzim, a népi milícia, magyarázta egy kopt pap a maronita barátainak. A vagány Tanzimlegények a maguk barettsapkájukban Fidel ifjú barbudóira emlékeztettek, mintha magához tért volna A palesztin forradalom. Ahogy a menet elvonult, ismét bejöttek a tankok, s az ikervárosok fölött a kézifegyverek ropogása hallatszott megint.

Az ellenõrzõpontnál egy nagydarab, barna bõrû keleti zsidó taxis vett föl. Két hatalmas markában játékszernek tûnt a Mercedes masszív volánja. Mintha csak ikertestvére lett volna annak a szép szál Tanzim gerillának, akit tizenöt perccel és ötszáz méterrel azelõtt láttam az Aida menekülttáborban. Egész életemet az arabok között töltöttem mondta ez az ember. A feleségem is azt mondja, hogy lélekben én arab vagyok. Nekünk együtt kell élnünk. De most, hogy folyik ez a háború, nincsenek turisták, nincs jövedelem és nincs remény. Jeruzsálem és Betlehem együtt áll vagy együtt bukik.

Hát igen, a hivatalos agymosás ellenére a vízválasztó mindkét oldalán hallgatólagos megértés uralkodik: a Szentföldet nem lehet megosztani; mindannyiunknak egyenlõnek kell tekintenünk mindkét részét. Igazán elég hely van itt imádkozni, játszani, olajfát nevelni, komputerprogramokat írni és turistákat kalauzolni. A tankoknak viszont el kell tûnniük, az Izrael és Palesztina közé húzott mesterséges határral együtt.

(Ezt azután írtam, hogy 2001 októberében az izraeliek benyomultak Betlehembe.)

Az utolsó akcióhõsök

[The Last Action Heroes]

Az idén a Kelet májusban ünnepelte a húsvétot, jóval késõbb, mint a Nyugat. Nem valami ünnepi hangulatban, mivel a betlehemi Születés temploma akkor már egy hónapja ostrom alatt állt. Kiéheztetett papok és laikusok feküdtek a barlangban, ahol a Szûz megszülte Krisztust; az izraeli lövészek által meggyilkolt rendõrök tetemeit a Jesszé fáját ábrázoló arany üvegablak alatt halmozták egymásra. A támadók idõrõl idõre gyújtórakétákat lõttek a bazilika fatetõzetére, és figyelték, hogy a hosszú éhezéstõl elgyengült védõk hogyan próbálják eloltani a tüzet. De a húsvét meghozta a maga csodáját, amelyet ezúttal ISM-nek hívtak.

De mi is ez az ISM? A válaszért távolodjunk el pár száz méterre a templomtól, a Holt tenger felé szelíden lejtõ hegyekre nézõ széles teraszon, az út kettõs kanyarja fölött. Egy kis bizánci szentély van ott, közvetlenül egy ciszterna mellett. A keleti szél finom sivatagi porral fújta be mozaikpadlóját, és a közismert tövisek törik át vörös keresztjeit. Ez is kapcsolódik a vízhez, mint a Szentföld sok szent sírja, s egy legendás hõstett emlékére Bir Daúdnak (Dávid Kútja) nevezték el.

Történt egyszer, hogy a síkság városaiból érkezett hódító hadsereg hadat üzent a terrornak, körülvette és elzárta a külvilágtól ezt a hegyi falut, hogy elfogjanak egy helybélit, Daúd palesztin terroristavezért, aki megtámadta a hódítók településeit. De a társai, emberek tarkabarka csoportja nem engedelmeskedett a behatolóknak. Átcsúsztak az útellenõrzéseken, s a biztonsági intézkedésekkel dacolva belopóztak a faluba, és vittek egy kis ivóvizet a betlehemi kútból Daúdnak, vagyis Dávid királynak, ahogy most nevezzük õt.

Évezredek teltek el, s ezt a hõstettet megismételték Dávid király mai társai, az ISM (International Solidarity Movement), vagyis a Nemzetközi Szolidaritási Mozgalom aktivistái, amikor Palesztina földje évtizedek, ha ugyan nem évszázadok óta a legdrámaibb konfliktusok és nemzetközi beavatkozás színterévé vált. Ifjú európaiak és amerikaiak, férfiak-nõk vegyesen, akik túl késõn születtek ahhoz, hogy csatlakozhassanak az 1936os köztársasági Spanyolország nemzetközi brigádjaihoz, most az ISMhez csatlakoztak, és eljöttek ide, Betlehem és Hebron zöld hegyei közé. Zûrzavaros idõkben érkeztek: az izraeli vezetõk aprólékos tervet dolgoztak ki a palesztinok elûzésére és kiirtására és az árja Németországhoz hasonló tiszta zsidó állam megteremtésére. Az ISM-aktivisták azonban már a puszta jelenlétükkel is zátonyra futtatták ezt a tervet, s megmentették a helybéli parasztokat a rombolástól és az elûzéstõl. Ezek a fiatalok veszélyben élnek, macska-egér játékot játszanak az izraeli mechaszlim ("exterminátorok") járõreivel, elugrálnak a mesterlövészek golyói elõl, s ott maradnak a védtelen falvakban a parasztokkal. S ha Dávid király túl távoli és megfoghatatlan az önök számára, akkor hasonlítsák õket a

Schwarzenegger-filmhez, az utolsó akcióhõsökhöz.

S bár néhányuknak zsidók a szülei, elvetik a Peacenik cionisták által szorgalmazott, "csak zsidóknak"féle szeparatista terveket. Küzdenek az egyenlõségért, "A Jó Emberek Internacionáléjáért", ahogy Iszaak Bábel mondaná. Folke Bernadotte országából, Abe Lincoln országából, és T. H. Lawrence országából érkeztek. Néhány ISM-aktivista részt vett már Seattle, Göteborg és Genf erõszakmentes tiltakozásaiban is, amelyeken a globalizáció és a cionizmus kétfejû sárkányával szálltak szembe. Mások 2002 áprilisában érkeztek a Szentföldre, éppen Izrael keleti hadjáratának kezdetére, amikor Sáron pribékjei hozzáláttak a házak lerombolásához, az olajfák kitépéséhez, palesztinok ezreinek koncentrációs táborokba deportálásához, több száz ember, köztük nõk és gyermekek lemészárlásához Nabluszban és a dzsenini menekülttáborban. Amikor az izraeli hadigépezet berontott Betlehembe is, több mint kétszáz helybéli keresett menedéket a templomban.

A menedéknyújtás hagyománya egyébként még a kereszténységnél is régebbi idõkre nyúlik vissza. A templomok mindig is menedéket kínáltak az arra rászorulóknak gondoljunk csak Victor Hugó Notre-Damei toronyõrére. Latin-Amerikában az üldözöttek, az illegális bevándorlók és a szakszervezeti vezetõk gyakran menekültek a templomokba, a második világháború idején pedig sok ezer zsidót mentettek meg a templomok és a kolostorok. Ezért hihették a betlehemiek is, hogy biztonságban lehetnek a kereszténység legrégebbi templomának vastag falai mögött.

A betlehemi Születés templomát Kr. u. 325-ben építették, a Szentföld három nagy keresztény építménye egyikeként amelyek közül csak ez maradt fönn. Viharos történelme tulajdonképpen szerencsésen alakult: Kr. u. 614-ben a hódító perzsák nem hajtották végre zsidó komisszárjaik parancsát és nem voltak hajlandók lerombolni, és 1009-ben a szaracénok is megtagadták az õrült egyiptomi kalifa, Hakim rombolási parancsát, miközben a testvérépítményt, a Szent Sír templomot mindkét alkalommal felgyújtották és lerombolták. 1099-ben Tankréd, Galilea késõbbi fejedelme ötven kilométerre innen, ellenséges területen, Latrunban kapta a hírt, hogy az ellenség le akarja rombolni a Születés templomát, s ezért lovagjai élén még akkor éjjel Betlehembe vágtatott, hogy megmentse a szent építményt.

Jeruzsálem keresztes királyai ebben a templomban koronáztatták meg magukat, s az angol és a francia uralkodók drága ajándékokat küldtek e püspökségnek. Falait 1145-ben káprázatos mozaikkal díszítették, s azokon még ma is látható a Jesszé fája, az Élet fája, és a feltámadt Krisztus sebeit megérintõ Hitetlen Tamás alakja. 1932-ben az angolok csodálatos, IV. századi padlómozaikot tártak fel, s Kr. u. 2000-ben Jasszer Arafat újjáépíttette a bazilika elõtti Jászol teret. A templomot az évszázadok során hívõk milliói keresték fel, s így az emberek joggal hihették, hogy vastag falai mögött biztonságra lelnek.

De a zsidókat nem érdekli a templomok szentsége. Bár ebben a tekintetben nem egységes a véleményük: Kook rabbi, a legfõbb izraeli vallási tekintély cionista tanítványainak szent meggyõzõdésük, hogy az összes templomot minél elõbb le kell rombolni, s azután következhetnek a mecsetek. Számukra a kereszténység eltüntetése még a palesztinok elûzésénél is fontosabb feladat. Tradicionalista ellenfeleik viszont úgy vélik, hogy nem kell elsietni ezt a dolgot, mert majd úgyis elintéz mindent a bosszúállás zsidó Messiása, csak ki kell várni, hogy eljöjjön. A nem vallásos zsidóknak meg egyszerûen minden mindegy, így aztán a zsidó hadseregnek semmiféle morális problémát nem okoz körülzárni a templomot, vagy éppen minden idõk legkegyetlenebb ostromát megindítani e két

évezredes építmény ellen.

Negyven ottani pap és szerzetes maradt a templomban, valamint 200 menekült. Az izraeliek egy teljes hónapon át nem engedték, hogy bárki is vizet vagy élelmiszert vigyen az ostromlottaknak. S mint a középkori várostrom-záraknál, az emberek itt is éheztek és éhen haltak; nem segített rajtuk a felforralt esõvíz sem, a belefõzött fûvel és citromlevéllel. Az õsi templomot a hullák és az elgennyedt sebek bûze töltötte be.

A templom körül távcsövekkel-kamerákkal fölszerelt mesterlövészek álltak lesben, és azonnal tüzeltek minden mozgó alakra. Még az ostrom megindítása elõtt agyonlõtték a kórista fiút, Johnnyt, s amikor ezeket a sorokat írom május 4-én, húsvét szombatján, megöltek egy templomszolgát is. És mindezt büntetlenül tehették, minthogy szövetségesükké szegõdött a nyugati média. A nagy dán mesemondó, Hans Christian Andersen Hófehérke címû meséjében van egy varázstükör, amely eltorzítja a valóságot, s a szép dolgokat csúnyának mutatja, a csúnyákat meg szépnek. A CNN varázstükrében ez a régi-régi templom is átváltozott, s lett belõle "az a hely, ahol egyes keresztények szerint Jézus született". A menekültekrõl azt mondták, hogy "terroristák". A papok és a szerzetesek "túszokká" változtak e Hófehérke varázstükrében. Az ostromlottak jajkiáltásait pedig nem közvetítette az izraeliek által irányított nyugati média.

És ebben a reménytelen helyzetben lépett közbe az ISM. Amikor a Szentföld nagypéntekre készülõdött (a palesztin keresztények többsége a jeruzsálemi görög ortodox egyházhoz tartozik), a két tucatnyi önkéntes két csoportra oszlott: az egyik csoport elterelõ hadmûveletet indított Alistair McLean bestsellere, a Navarone ágyúi mintájára. S miközben az esztelen vakmerõségtõl elképedt izraeli katonák elkezdték kergetni õket, a második csoport nekiiramodott és el is érte a templom kapuit. Vittek némi élelmet és vizet a szenvedõ ostromlottaknak, mégiscsak valami jót húsvét vasárnapra. A történelemkönyvekben valószínûleg "húsvéti mentõakcióként" fog szerepelni ez a hõstettük.

Amikor a cionizmus eltûnik a színrõl, e bátor fiatalok nevét kõbe vésik majd a templom falán. A sekrestyében Bouillon Gottfriednak, a Szent Sír védelmezõjének (aki az elsõ keresztes hadjárat vezetõjeként visszautasította a koronát, de elfogadta ezt a titulust) kardja mellett ott látjuk majd a Születés Temploma Védelmezõinek baseballsapkáit és sportcipõit is.

A templomba a következõk jutottak be, vállalva az ostrommal járó éhezést és minden veszélyt:

Alistair Hillman (NagyBritannia), Allan Lindgaard (Dánia), Erik Algers (Svédország), Jacqueline Soohen (Kanada), Kristen Schurr (USA), Larry Hales (USA), Mary Kelly (Írország), Nauman Zaidi (USA), Stefan Coster (Svédország) és Róbert O'Neill (USA).

Az elterelõ hadmûveletre vállalkoztak, s ezért a börtönt vállalták:

Jeff Kingham (USA), Jo Harrison (NagyBritannia), Johannes Wahlstrom (Svédország), James Hanna (USA), Kate Thomas (NagyBritannia), Marcia Tubbs (NagyBritannia), John Caruso (USA), Nathan Musselman (USA), Nathan Mauger (USA), Trevor Baumgartner (USA), Thomas Kootsoukos (USA), Ida Fasten (Svédország), Huwaida Arraf (USA).

Az elterelõ hadmûveletet végrehajtó csoportot letartóztatták, mivel elkövették azt a hallatlan bûncselekményt, hogy húsvétkor élelmet vittek a templomban éhezõ menekülteknek: elsõ lépésként a férfiakat elkülönítették a nõktõl, és a törvénytelen zsidó település, Ecion börtönébe zárták õket. A nõket Jeruzsálembe vitték, aztán bíróság elé állították, és kitoloncolásra ítélték õket. A börtönbe vezetõ úton az angol lányok leugrottak a rabszállító kocsiról és elfutottak. Egyiküket elfogta egy izraeli civil, aki nem röstellt késsel fenyegetni egy fiatal lányt. A másik kettõ még mindig szökésben van, a svéd lánnyal, Idával együtt.

Megmutatták, mi az igazi polgári engedetlenség, s hogy milyen nagy dolgokat képes végrehajtani egy erõszakmentes és humanitárius akció még az izraeli megszállás brutális körülményei között is. Amikor mindezt írom, az emberek még mindig fogságban vannak az elfoglalt Hebronban, kiszolgáltatva a fanatikus telepesek kénye-kedvének.

Nem követtek el bûncselekményt Izrael területén mégis kitoloncolásra ítélték õket, s tíz évig nem léphetnek Izrael földjére. Az ember már csak abban reménykedik, hogy Izrael állam apartheid politikája elõbb véget ér. A rájuk kiszabott büntetés is azt bizonyítja, hogy az izraeliek számára a "Palesztin területek" csupán egy jogi fikciót jelentenek, amelyet tetszés szerint hol komolyan vesznek, hol nem. Mi azonban egyre csak ugyanazt követelhetjük: egyenlõséget mindenkinek, zsidóknak és nem zsidóknak egyaránt, Palesztina egész területén.

Hivatásos újságíróként nagyon sajnálom, hogy az ostromnak, az áttörésnek, az elterelõ hadmûveletnek, a felmentésnek, a megmentésnek, a letartóztatásnak, a megszökésnek és a konfrontációnak ez, a nagy templom árnyékában lejátszódott, feszültségekkel teli, húsvéti drámája, az egész dolog lényege nem jutott el az európai és amerikai nagyközönséghez, hogy ezt a dolgot nem ismertette az összes tévéállomás és az összes napilap.

De azt már egyáltalán nem sajnálom, sõt nagyon is örülök neki, hogy az ostromzárat áttörõ kölykök egyike az én fiam volt.

Júdea hegyei

[Hills of Júdea]

Egy kis radikális szervezet, a Taajus élelem és vízszállító konvojt indított útnak Jattá ostromgyûrûbe zárt parasztjainak. Kétszáz izraelivel, zsidókkal és palesztinokkal mentem oda, s elég ijesztõ és lehangoló állapotokat találtam. De elõbb néhány szó magáról a helyrõl. jattá nem más, mint Calabria palesztinai megfelelõje: zordon, kopár hegyek, sziklás meredélyek, nagy néha egy-egy egy kis forrás, csenevész fû, s néhány birkanyáj a pásztorával. Ez a tulajdonképpeni, bibliai Júdea, Dávid király szülõföldje. Itt élt számkivetettként, míg király nem lett, s a Karmel, Jattá és Maón helyneveket említi a Biblia is. Az itteni parasztok nem sokat változtak a bibliai idõk óta. Ugyanúgy élnek ma is, ugyanúgy terelgetik nyájaikat. Házakat nem építenek: barlangokban, tágas-levegõs barlangokban laknak az állataikkal együtt. Ezek a barlangok a közeli Betlehem barlangjára emlékeztetnek bennünket, arra, amelyben Jézus született. A parasztok gyûjtik az esõvizet, és mély gödrökben tárolják. Jó kiállású emberek: magas termetûek, ragyogó fehér a foguk és barátságos a mosolyuk. Õriznek egy helyi nyelvjárást és olyan bibliai hagyományokat is, amelyek máshol már nem élnek.

A zsidók viszont azt a cionista legendát kedvelik, mely szerint õseinket elûzték errõl a vidékrõl, melyet aztán arab nomádok népesítettek be. Ez egy nagyon szép legenda, csakhogy a régészet épp az ellenkezõjét bizonyítja. Dél-Júdea parasztjai sohasem hagyták el lakhelyüket, sohasem tanulmányozták a Talmudot, sohasem beszélték a jiddist vagy a ladinót, viszont mindig is parasztok voltak és azok is maradtak. Egyes romantikus románok azt állítják, hogy õk a rómaiak egyetlen igazi leszármazottai, és az olaszok csak afféle jöttmentek. Az olaszoknak nagy szerencséjük, hogy a románok nem olyan erõsek és erõszakosak, mint a zsidók.

Dél-Jatta parasztjainak viszont nem volt ekkora szerencséjük. Az izraeli állam elkobozta a földjeiket, berobbantotta a barlangjaikat, s buldózerekkel tönkretette a víznyerõ helyeiket. Brooklynból és Oroszországból jött zsidók telepedtek meg a hegytetõkön, s piros tetõs kõházakat építettek ott. Aztán behoztak több száz thai és kínai vendégmunkást, hogy dolgozzanak nekik. Kutat fúrtak a hegyekbe, s ezzel elapasztották a helyi kis forrásokat.

Az egykori barlanglakók most ott tanyáznak a kopár hegyeken. De bárhol verik is föl a sátraikat, azokat az izraeli hadsereg azonnal lerombolja. Odamentünk és beszéltünk ezekkel a parasztokkal. Megmutatták nekünk a romokat. Nem könnyû lerombolni a barlangokat és tönkretenni a forrásokat, de a modern technikával nem is lehetetlen vállalkozás. Ha van elég dinamit, akkor vissza lehet robbantani a barlangok lakóit a kõkorszakba. Amit láttunk, az megmagyarázza, hogy Amerika miért vonzódik Izrael iránt.

Izrael/Palesztina annak a világnak a modellje, amelyet Amerika akar megteremteni. Itt a parasztok és nyájaik szomjan halnak, a hegytetõkön pedig ott tündöklõlnek a Választott Nép úszómedencés villái. Ennek a népnek hatalmas hadserege van, és sok-sok munkása, akik semmiféle jogokkal nem rendelkeznek. S hogy az egész világot Palesztinává változtassák, megindították a harmadik világháborút a harmadik világ ellen.

Miközben a parasztokkal beszélgettünk, odagördült mellénk egy dzsip. Azért jöttünk, hogy megvédjük magukat közölte a tiszt.

De nekünk nincs szükségünk védelemre felelték az aktivisták.

Akkor is megkapják a védelmet. Nem hagyjuk, hogy zsidók és arabok csak úgy, a mi jelenlétünk nélkül találkozzanak válaszolta erre a tiszt, mint egy ódivatú gardedám egy középkori népszínmûbõl.

Végül aztán visszautaztunk. Csodálatos ez a hely mondta az egyik lány. És olyan jól tudnánk együtt élni.

Igaza volt. Palesztina gyönyörû hely, és nagyon jól ki tudnánk mi itt jönni egymással. Egy feltétellel. Ha egyenlõ jogaink lennének. Zsidóknak és nem zsidóknak egyforma törvényes védelem jár, egyforma szavazati jog, s ami még fontosabb: egyforma vízivási jog. Lehet, hogy ez túl radikális követelésnek tûnik. De a palesztinai események nagyon sokat jelentenek, mivel mágikus kapcsolat van a Szentföld és a világ között. Ha itt megteremtjük az egyenlõség világát, akkor egyenlõség lesz máshol is.

Csakhogy a világ most épp az ellenkezõ irányba halad. Amerika hamarosan bombázni fogja Irakot és Afganisztánt, és menekültek milliói árasztják majd el Európát. Az európai életformát lerombolják. A gazdagok megmaradnak a fegyveresen védett, kis településeiken, a hadsereg pedig majd felrobbantgatja a kutakat és forrásokat.

Valószínûleg ez az egyik célja az amerikai Új Világrendnek, amely mögött elég jól kivehetõen sejlik föl a bosszúállás õsrégi szelleme.

Hazafelé a kocsi rádiójából az amerikai elnök szólt hozzánk. Bush a nácikhoz hasonlította a muszlimokat. Pár évvel ezelõtt az apja a kommunistákat hasonlította a nácikhoz. Úgy látszik, az amerikaiak csak két ideológiát tudnak elfogadni az egész világon. Az egyik a neoliberalizmus, vagyis a jaj a legyõzötteknek elve, a másik pedig a cionizmus.

Április a legkegyetlenebb hónap

[April Is The Cruellest Month]

Egy csodálatosan szép tavaszi napon, amikor a Szentföld fölött halványkék az ég, és mindenütt zöldell a fû, légkondicionált buszok viszik a turistákat a síkság városaiból a hegyvidék városaiba. Nem sokkal a fél út megtétele után, közvetlenül a Bab alVad, vagyis a Völgykapu rekonstruált török kori vendégfogadója mögött a busz páncélozott harci jármûvek pirosra festett roncsai mellett halad el. Ez az az útszakasz, ahol az idegenvezetõk elõadják a szokásos szöveget: "Ezek a jármûvek azoknak az izraeli hõsöknek az emlékét õrzik, akik áttörték a kilenc arab állam agresszióját által Jeruzsálem köré vont blokádot." A szövegben az arab államok száma aszerint változik, hogy éppen milyen hangulatban vannak az idegenvezetõk, és milyennek ítélik az aktuális közönséget.

A Jeruzsálembe vezetõ útért súlyos harcok folytak az 1948-as palesztinai polgárháborúban, melyek eredményeképpen a síkság cionista zsidói elfoglalták Jeruzsálem virágzó nyugati felét, benne az arab nemesek, valamint a német, görög és örmény kereskedõk nagy fehér kõházaival. E harcok folyamán a cionisták elfoglalták a semleges, nem cionista zsidó területeket is. Nagy etnikai tisztogatást rendezve elûzték a nem zsidókat, a helyi zsidókat pedig gettókba terelték. S hogy teljesebbé tegyék ezt a fényes haditettet, amerre csak elhaladtak, a földdel tették egyenlõvé a palesztin falvakat.

A rozsdásodó roncsok nem a legmegfelelõbb hátteret szolgáltatják a szabvány izraeli szövegekhez, és nem szolgálhatnának egy valósághû film díszleteiként sem. Mesterséges kreálmányok ezek, hiányzik belõlük a filmrendezõk által megkívánt hitelességnek még a látszata is. A blokád és az agresszió sztorija színjáték csupán, s nem forgatókönyv. A turisták számára folyton újrajátszott propagandaelõadás ez a Siratófal és a Holokauszt Múzeum közötti nonstop utaztatáson.

Az ezért az útért vívott harcok 1948 áprilisában fejezõdtek be, hetekkel azelõtt, hogy Izrael május 15-én kinyilvánította függetlenségét, s még azelõtt, hogy az arab szomszédok szedett-vedett csapatai behatoltak volna Palesztinába, hogy megmentsék az õshonos lakosság maradékát. Ahogy T. S. Elliot mondotta, április a legkegyetlenebb hónap. És ilyen volt az a végzetes április is, amikor a palesztinok arra ítéltettek, hogy öt évtizedre földönfutóvá váljanak. A harcok csúcspontja Jeruzsálem kapui elõtt volt, ott, ahol a Szaharovkertek egy temetõre néznek, egy elmeotthonra és a Deir Jasszinra.

A halálnak sok neve van. A csehek Lidicének hívják, a franciák Oradournak, a vietnamiak My Lainak, a palesztinok pedig Deir Jaszszinnak. 1948. április 9-én éjjel az Ecel és a Lehi zsidó terrorista csoport rátámadt a békés falura, és lemészárolt mindenkit, férfiakat, nõket és gyermekeket. Nem akarom itt most fölelevenìteni a levágott fülek, fölmetszett hasak, megerõszakolt nõk, felgyújtott férfiak, a kõfejtõbe hajigált hullák vagy a gyilkosok által

rendezett diadalmenet véres történetét. Lényegét tekintve minden tömegmészárlás egyforma, Babi-Jartól a láncfûrészes bandán át Deir Jasszinig. A Deir Jasszini mészárlást azonban különlegessé teszi három mozzanat.

Az egyik: itt rengeteg a dokumentum és a szemtanú. Más zsidó harcosok a Haganából és a Palmahból, zsidó cserkészek, a Vöröskereszt és a jeruzsálemi angol rendõrség képviselõi kimerítõ jelentéseket írtak az eseményekrõl. Ez csupán az egyik palesztinmészárlás volt a sok közül, melyeket a zsidók követtek el az 1948-as háborúban, de a többi nem kapott ekkora figyelmet. S valószínûleg ez is csak azért, mert ott volt a szomszédságában Jeruzsálem, a Palesztinai Brit Mandátum székhelye.

A másik: a Deir Jasszini mészárlásnak a saját tragikumán is túlmutató végzetes következményei voltak. A szörnyû hír hallatán tömegével menekültek el az emberek a környékbeli palesztin falvakból, s így a zsidók nyugat felõl zavartalanul közelíthették meg Jeruzsálemet. A menekülés bölcs és racionális döntés volt a civil lakosság részérõl. Miközben ezeket a sorokat írom, a tévém a háborús övezetbõl menekülõ' macedón falusiakat mutat. Anyám családja 1941. június 22-én elmenekült az égõ Minszkbõl. Apám családja ott maradt, és ott is pusztult. Az én szüleim a háború után a többi menekülttel együtt visszatérhettek a szülõvárosukba. A palesztinokat azonban mind a mai napig nem engedték vissza.

A harmadik: a gyilkosok karrierje. Az Ecel és a Lehi bandák két parancsnoka, Menahem Begin és Jichak Samir késõbb Izrael miniszterelnöke lett. Egyikük sem mutatott semmiféle megbánást, s élete végén Menahem Begin egy olyan házban élt, ahonnan szép kilátás nyílt Deir Jasszinra. Semmi nürnbergi bíróság, semmi megtorlás és semmi bûnbánat csak virágokkal telehintett út egészen a Nobel-békedíjig. Menahem Begin büszke volt erre a hadmûveletre, és a gyilkosokhoz írott levelében gratulált nekik a hazafias kötelesség teljesítéséért. "Izrael történelmének alakítói vagytok" írta. Jichak Samir szintén boldog volt, hogy a dolog hozzájárult álma megvalósításához: a nem zsidók elûzéséhez Izrael földjérõl.

A hadmûveleti parancsnok, Júda Lapidot szintén nagy karriert futott be. Fõnöke, Menahem Begin az oroszországi zsidók Izraelbe kivándorlását szorgalmazó kampány vezetésével bízta meg. Lapidot szolidaritást és családegyesítést követelt, s az "Engedjétek elmenni a népemet!" emlékezetes jelszavával õ vezényelte a New Yorki és a londoni tüntetéseket. Aki kiállt az oroszországi zsidóknak azért a jogáért, hogy kivándorolhassanak Izraelbe, az valószínûleg találkozott már ezzel a névvel. A Deir Jasszini vérfoltokat azóta már nyilván lemosta a kezérõl. Az oroszországi emigránsok politikai megdolgozása céljából még Lapierre és Collins bestsellerének, a Deir Jasszini eseményeket megszépítõ "Ó, Jeruzsálemének orosz nyelvû "verzióját" is kiadatta.

De van még egy további oka is annak, hogy ez az esemény történelmileg különlegesnek tekinthetõ. Deir Jasszin a világ elé tárta a cionista taktika minden elemét. Miután fény derült a tömeggyilkosságra, az izraeli vezetés az egész gaztettet ráfogta... az arabokra. Dávid Ben Gurion, Izrael elsõ miniszterelnöke kijelentette, hogy arab martalóc bandák hajtották azt végre. Aztán, amikor ez a változat megdõlt, a zsidó vezetõk megpróbálkoztak a kármentéssel. Bocsánatkérést intéztek Abdallah emírhez. Ben Gurion nyilvánosan elhatárolta magát és kormányát a mészárlástól, kijelentve, hogy az beszennyezte minden becsületes zsidó nevét, s hogy a gaztettet szakadár terroristák követték el. Ben Gurion píár-technikáit mindmáig büszkeséggel emlegetik a derék cionista-szimpatizáns külföldi "liberálisok".

Micsoda borzalmas, félelmetes történet mondta egy humanista zsidó, amikor autómmal elhaladtunk Deir Jasszin megmaradt házai mellett. De Ben Gurion elítélte a terroristákat, akik megkapták méltó büntetésüket tette még hozzá.

Meg válaszoltam. Büntetésül a legmagasabb állami pozíciókba helyezték õket.

Alig három nappal a mészárlás után a terrorista bandákat beolvasztották a kiépülõ izraeli hadseregbe, a parancsnokok magas beosztásba kerültek, s egy általános amnesztia eltörölte a bûneiket. Ugyanaz volt a forgatókönyv a Sáron miniszterelnök által végrehajtott, történelmileg bizonyítható elsõ atrocitás esetében: elõször letagadtak mindent, azután bocsánatot kértek, majd jött a megkegyel mezes és az elõléptetés. A Sáron által vezetett alegység a palesztin Kibja faluban házakat robbantott fel a lakókkal együtt, majd lemészárolt körülbelül hatvan férfit, nõt és gyermeket. Miután fény derült a gyilkosságra, Ben Gurion miniszterelnök elõször az arab martalóc bandákra fogta az egészet. Amikor ez nem jött be, elkezdte az arab zsidókat hibáztatni, akik állítólagos arab mentalitásukkal önkényesen indítottak bosszúhadjáratot a parasztok legyilkolására. Sáron számára ez a szokásos diadalmenet volt a miniszterelnöki posztig. Néha már az a benyomásunk, hogy úgy lehet valakibõl a legkönnyebben miniszterelnök, ha elõzõleg tömegmészárlást hajt végre.

Ugyanez ismétlõdött a Kafr Kasemi mészárlás után, ahol az izraeli katonák felsorakoztatták és legéppuskázták a helybéli parasztokat. Amikor a tagadás eredménytelen volt, és kommunista parlamenti képviselõk feltárták a véres tényeket, a tetteseket hadbíróság elé állították, és hosszú börtönbüntetésre ítélték. De egy év sem telt bele, és a tettesek már szabadlábon voltak, s a gyilkosok parancsnoka az Israel Bonds fõnöke lett. Fogadni mernék, hogy addigra már lemosta a vért a kezérõl.

Most, ötven év elteltével a zsidó elit elhatározta, hogy ismét megpróbálja revízió alá vetni a Deir Jasszinban történteket. A történelem hamisításban élenjáró amerikai cionista Szervezet, a ZOA (Zionist Qrganization of America) az amerikai adófizetõk pénzén kiadta a Deir Yassin: History of a Lie (Deir Jasszin: egy hazugság története) címû brosúrát. A ZOA revizionistái a saját ellenségeik, a "holokausztagadók" módszerét alkalmazták: egyszerûen figyelmen kívül hagyták a túlélõk, a Vöröskereszt, a brit rendõrség, a Zsidó Cserkészek és más zsidó megfigyelõk beszámolóit, akik ott voltak a mészárlás helyszínén. Nem érdekelte õket Ben Gurion beismeréssel felérõ bocsánatkérése sem, hiszen e bandák vezére végül is a zsidó állam miniszterelnöke lett. A ZOA szerint kizárólag a gyilkosok beszámolói hitelesek. Már tudniillik akkor, ha ezek a gyilkosok zsidók.

De akadnak még igaz emberek, és talán ez lehet az oka annak, hogy a Mindenható nem töröl el bennünket a föld színérõl. Létezik egy Deir Jasszin Emlékbizottság (Deir Yassin Remembered), amely küzd az emlékek meghamisítása ellen. Könyveket ad ki, találkozókat szervez, s azon munkálkodik, hogy emlékmûvet állíttasson a tömeggyilkosság helyszínén, hogy az ártatlan áldozatoknak legalább ennyi elégtétel jusson, és "örök nevet" kapjanak, "amely soha el nem vész" (Izaiás könyve 56, 5.). Ezt meg kell tenni még azelõtt, hogy Deir Jasszin és a szomszédos falvak túlélõ leszármazottai visszatérnek a menekülttáborokból apáik földjére.

(Íródott 2001. április 9én, a Deir-jasszini mészárlás emlékére.)

Fájdalmas Szûzanyánk

[Our Lady of Sorrows]

A názáreti Angyali Üdvözlet fõ templomban a Mária elõtt tisztelgõ mûalkotások elragadó gyûjteménye látható. Itt kék és arany virágok között egy színpompás kimonót viselõ kecses Szûz tartja a karjaiban a hagyományos japán uralkodói palástba öltöztetett Gyermeket; ott francia, cluny iniciálékról átvett naiv Madonnaarc tekint reánk; a kínai Mennyek Királynõjének alakját nemes fába faragták tajvani hívek; amott a Virgen del Cobre gazdagon díszített kubai szobra, aztán a lengyel Fekete Madonna, a bizánci Istenanya nyájas arca, megint arrébb pedig egy amerikai modernista acél Madonna tekint le reánk a templom falairól, s egyesít bennünket az egyetlen nagy emberi családban. Nemigen találunk a világon még egy, annyira általános és megrendítõ ábrázolást, mint a Szûz és a Gyermek alakja.

Bárhol is járunk, a nyugat-spanyolországi Santiago de Compostelától Oroszország aranykupolás dómjaiig, a fagyos svéd Uppsalától a konstantinápolyi Hagia Szophiáig, mindenütt találkozhatunk ezzel az imádandó arccal. A legkiválóbb mûvészek örökítették meg az irgalmas Szûzanyát, a Gyermek iránti szeretetét és a Megfeszített miatti fájdalmát. Botticelli gránátalmával festette õt meg a napkeleti királyok között; alakja megihlette Michelangelót és Raffaellót, Cimabuét és Tizianót, van der Weydent és Fra Filippo Lippit. A fiatal leány és az anya, a védtelenség és a védelmezés, a csodálat és a szeretet eme különös ötvözete teremtette meg civilizációnk spirituális és inspirációs bázisát.

A Szûz megjelent egy mexikói parasztnak, s virágokkal borított alakja véget vetett a harcoknak, és egyetlen nemzetben egyesítette az õshonos amerikaiakat és a spanyolokat. Õ adott rózsafüzért Szent Domonkosnak, s egy levelet portugál kisgyermekeknek Fatimában. Mohamed próféta megmentette és nagy becsben tartotta egy mekkai sírban talált ikonját, írja Maxim Rodinson. Megjelent a Szûz egy gazdag zsidó bankárnak, Alphonse Ratisbonnenak, aki aztán beállt szerzetesnek és megépítette En Karimban a Cion Nõvérei kolostort. Egy palesztin muszlim egy libanoni menekülttáborban megõrizte a Szûz képét, melyet még a szülõföldjérõl, Galileából hozott magával, olvashatjuk Elias Khoury Bab AlSamsz címû regényében (héberre fordította Mose Hakham, kiadta Anton Sammasz). A szír ûrhajósok pedig az õ védelméért imádkoztak a Szednyaja kápolnában, mielõtt a szovjet ûrrepülõgépen elindultak volna az ûrbe.

A középkori legendákban a zsidók gyakran a Szûz ellenségeiként szerepelnek. A Talmud végtelenül kegyeletsértõ és ellenséges módon nyilatkozik róla. A jeruzsálemi Via Dolorosán egy bizonyos oszloptöredék azt a helyet jelöli, ahol a hagyomány szerint a zsidók rátámadtak személyére, 592-ben Antiochiában pedig a zsidókat rajtakapták, amint tönkretették a képmását. Ezek régi történetek, most pedig van néhány új tény. Ezen a héten Betlehemben egy zsidó rálõtt a Szent Szûzre. A Születés Városában egy zsidó katona az amerikai technológiával, amerikai adófizetõk pénzén gyártott, félelmetes Merkava-3-as tankból ötven méterrõl tüzet nyitott a Szent Család templom tetején álló Madonnaszoborra.

A Szûz elveszítette az egyik karját, és az a szép arca is megsérült. Besoroltatott hát õ is a közé a száz palesztin nõ közé, akiket a háború mostani fellángolása óta lõttek le a zsidók. Ez a látszólag fölösleges vandalizmus nem lehetett a rossz célzás eredménye. Egyetlen terrorista sem rejtõzött a kórház templom tetõtornyán álló karcsú szoboralak mögött. És ötven méterrõl nem szokás rosszul lõni vagy rossz célt választani. Ez csak parancsra

történhetett; vagy egy zsidó fanatikus spontán érzelemkitörése volt. Nem lehet ezt kizárni, ha belegondolunk, hogy világunk teljes sebességgel pörög visszafelé a sötét középkorba, s hogy Izrael milyen eredményesen élesztette újjá a kereszténység iránti hagyományos zsidó ellenszenvet.

Bármilyen szándék húzódott is meg a lövés mögött, az az utolsó próbája volt a tudatkontroll-rendszernek: vajon ismertté válik-e szélesebb körben is ez a szentséggyalázás? És vajon felzaklatja-e a kereszténység szívét? De a dolog ismeretlen maradt, és a kereszténység nem reagált olyan erõsen, ahogy a muszlimok tették, amikor zsidó szélsõségesek szentséggyalázást követtek el a Mária-hegyen. A próba kétszeresen is negatív eredménye nyilván megerõsítette a kezdeményezõk minden reményét. A világ tömegmédiáját New Yorktól Moszkváig, Párizstól és Londonig keményen tartják markukban a zsidó szupremacionisták. A Ramallah és Betlehem elleni legújabb izraeli invázió tényét például a mögé a fõcím mögé dugták el, hogy "Sáron keresi a béke útját". Az ENSz határozat szép csöndesen egyenlõségjelet tett az agresszorok és az áldozatok közé. A nyugati média fõvonala a hallgatás leplével fedte el a Szentföld jajkiáltásait.

Alexander Cockburn ezt írja: "Az újságírásban valószínûleg tabutéma azt feszegetni, hogy a zsidók milyen mértékben tartják ellenõrzésük alatt a médiát. Ahogy a múlt héten Jude Wanniski is megjegyezte Supply Side Investor címû webhírlevelének napi margószéli feljegyzésében: nem túlzás azt állítani, hogy az itteni médiában a zsidók ellenõrzik az Izraelrõl szóló híradásokat."

A dolgot tulajdonképpen jelentette a Reuter, s a rémisztõ képet megörökítette az AP egyik fotóriportere is. Vagyis a hír elérhetõ volt a világmédia számára. Mégsem közölte egyetlen jelentõsebb újság vagy folyóirat sem. Ehelyett inkább a keresztény antiszemitizmusról szóló cikkeket jelentettek meg.

A Nyugat lelkiismerete a Közel-Kelettel kapcsolatban kettõs látásban szenved. A terrorista akciókat a zsidók követték el a palesztinok ellen, de maga a palesztin név a terrorizmus állandó jelzõjévé vált. A palesztinokra holokauszt vár; a zsidó katonák számokat írnak a homlokukra és a karjukra, elszakítják egymástól és koncentrációs táborokba küldik az embereket s közben gomba módra szaporodnak a zsidó holokauszt emlékmûvei. Izrael és az USA figyelmen kívül hagyják a nemzetközi törvényeket, de az õ ellenségeiket minõsítik "ordas nemzeteknek".12" Miközben a palesztin városokat izraeli tankok özönlik el, a Wall Street Journal a törvénytelenül megválasztott jeruzsálemi "polgármester", Ehud Olmert Izrael ostrom alatt címû cikkét közli. Palesztinában a zsidók lövik a templomokat, tûzre vetik a szent könyveket és üldözik a zsidókat, ám a hírszerkesztõket és a papokat a keresztény antiszemitizmus izgatja.

Napjainkban az antiszemitizmus vádja a legsúlyosabb sértéssé vált. Vagy talán mindig is az volt? A velencei kalmárban Shylock a keresztények gyûlöletére panaszkodik, holott õ az, aki gyûlöli a kereszténye ket, mert nehezményezik uzsorási dolgait. Shylock ugyanis nem a hitelkamatot csökkenti, hanem Antonióról nyúzza le a húst és a bõrt, s közben a diszkrimináció hangoztatásával takarózik. Ha Shakespeare darabjában Portia a mi modern attitûdünkkel volna megáldva, akkor inkább hagyná Shylockot, hogy kivágjon egy darabot a húsából, és nem tiltakozna, nehogy antiszemitizmussal vádolják meg õt.

A közös lelkiismeret õrzõi valószínûleg ebben a szellemben döntöttek úgy, hogy nem foglalkoznak a betlehemi szentséggyalázással vagy nem tulajdonítanak jelentõséget neki. A Nyugatnak ez a nagy nyugalma nemcsak a Közel-Kelettel kapcsolatban ijesztõ,

minthogy ez valószínûleg a civilizációnk halálát jelenti.

A civilizáció nem maradhat életben, ha szakrális szíve megszûnik dobogni. Ha a hit elveszti relevanciáját, a civilizáció meghal írta a történelemfilozófus Arnold Toynbee, az ókori Egyiptom összeomlását magyarázva. Nincs élet szakralitás nélkül, visszhangozza a gondolatot Mircea Eliade vallásfilozófus. Akár elfogadjuk a történelemfilozófiát, a misztikus szövegeket vagy a pragmatikus szociológiai tudományokat, kár nem, és akár Durkheimet követjük, akár Heideggert, a végsõ konklúzió ugyanaz: a betlehemi Szûz sorsa iránti közömbösség baljós elõjel a nyugati keresztény civilizáció számára. Mert azt jelenti, hogy az európaiak és az amerikaiak elveszítették szakrális gyökereiket, s a profanizált civilizáció pusztulásra van ítélve, ha idõben vissza nem fordulunk a szakadék széléről.

[írtam 2002 márciusában, a Betlehem elleni újabb izraeli invázió után.]

Abúdi Szent Borbála

[St Barbara of Aboud]

Abúd az egyik legszebb palesztin kis falu; a vidék leginkább Toscanára emlékeztet. Öreg kõházai lankás domboldalakon sorakoznak. A balkonokra szõlõ fut fel, az utcákon sûrû levelû fügefák kínálnak árnyékot. A tágas udvarházak és a kifogástalanul tiszta utcák a falu jómódjáról árulkodnak. Az idõs férfiak fallal elkerített, árnyékos kis zugban üldögélnek, kõpadokon, mint az ifjú Télemakhosz által összegyûjtött ithakai vének. Ez itt a bibliai "városkapu", más szóval egy divan. Az öregeknek gyerekek hoznak kávét és friss gyümölcsöt. A helybeliek nem gázai vagy deheisei menekültek; itt, mint valami idõutazásban, megláthatjuk a lehetõséget, azt, hogy milyennek kellene lennie a Szentföldnek.

A több évezredes Abúd a hagyomány szerint a Krisztushitet magától Krisztustól kapta, amit a helyi templom is bizonyít. Ez a világ egyik legrégebbi ilyen építménye, Constantinus császár idején, a IV. században (egyes régészek szerint még korábban) emelték. A templom igazi különlegesség, gondosan restaurálták és vigyáznak is rá. Bizánci oszlopfõin keresztet és pálmaágakat láthatunk. Nemrég egy Õsi, arám nyelvû kõtáblát találtak, amely a templom déli oldalán volt befalazva.

Vannak itt más templomok is: egy katolikus, egy görög ortodox, és egy amerikai építésû Isten Temploma. És van egy új mecset is, minthogy a szentföldi keresztények és muszlimok nagy békességben élnek egymás mellett. December 17-én a muszlimok és a keresztények együtt mennek el az õsi bizánci Szent Borbála templomba, amely egy helyi leány, ma a falu védõszentje nevét viseli. Egy dombon áll, másfél kilométerre a falutól, s egyike ez azoknak a keserédes, félig romos templomoknak, amelyek még mindig vonzzák az imádkozókat; ilyen még a szafuriei Szent Anna templom és a latruni Emmanus templom. Fal Nélküli Szent Borbálának neveznék, ha Angliában állna. A szent a domb aljában nyugszik egy barlangszerû üregben, amelynél a parasztok gyertyát gyújtanak és közbenjárásért imádkoznak. A Vatikán ll. utáni zavaros napokban a katolikus egyház kizárta a szentek sorából a palesztin mártír Borbálát, aki azonban máig kedvelt szentje a keleti egyházaknak. Szent Borbála csodálatos új templomokat kapott Floridában és Washingtonban, a nagy orosz dekadens festõ, Vasznyecov által alkotott lélegzetelállító szépségû portréja pedig a kijevi Szent Vlagyimir katedrálisban tekint le a hívõkre. Pár

évvel ezelõtt Abúd lakossága valamelyest restaurálta a sírhelyet, és felújította a vasárnapi imádkozás szokását.

Az izraeli hadsereg 2002. május 31-én felrobbantotta a Szent Borbálát, a Szentföld keresztény múltjának ezt az élõ-eleven emlékét. Nem tudom, ezek az aknászok elmondták-e a zsidó vallási kódex, a Sulhan Aruh által ilyen alkalmakra elõírt áldást: "Áldott vagy Te Urunk, a Világ Fejedelme, Aki lerombolod a Hivalkodás Gyülekezeteit." A rombolás a betlehemi ostromot követte; amikor a zsidók a közmondásos negyven napon és negyven éjen át, a katolikus nagypéntektõl az ortodox húsvét vasárnapig ostromolták a Születés Templomát. A rombolás olyan csöndben zajlott, annyira oda sem figyeltek rá, hogy valószínûleg folytatása lesz még.

A kereszténység igen elõkelõ helyen szerepel a zsidó céllistán. "A zsidók engesztelhetetlen haragot táplálnak a keresztények iránt" tanúsítja Origenész a III. században, s a XIX. században megerõsíti õt Freud: "Legnagyobb ellenségünk az Egyház"; hasonlóképpen nyilatkozik a történész Graetz: "Mindenen túlmenõen a kereszténység szétzúzásán kell munkálkodnunk". (23)

Barátnõm, a kedves Miriam, aki Palesztina nagy barátja, amikor értesült a szentséggyalázásról, ezt írta nekem: "Nemcsak a templomok kerülnek sorra. Ezek lerombolnak mindent, ami fontos és értékes."

Hát igen, barátnõmnek igaza van: a zsidók nemcsak a templomokat rombolják le. A közeli Nabluszban részben lerombolták a Zöld mecsetet, ezt a legrégebbi fennmaradt épületet, amely a fölött a barlang fölött magasodik, ahol Jákob siratta elveszett fiát, Józsefet. Palesztina egyik legjelentõsebb szentélye ez, egyidõs a Szent Borbála templommal; elõször bizánci templom volt, azután szamaritánus zsinagóga, a környékbeli nem zsidó izraeliták imádkozóhelye. Szamaritánus papok mutatták meg nekem. Egy szent helyet a Szentföldön mindig sokan látogatnak, s azután ismét templommá változtatták, és boldoggá avatta Melisende királynõ, a Szent Sír építõje. Nyolcszáz évvel ezelõtt alakították át mecsetté, akkor, amikor Chartres és Köln dómjait emelték. A mecset éppen másfél évezredes fennállását ünnepelte, amikor egy izraeli tank nekirontott. S hogy az izraeliek megmutassák a pártatlanságukat, Nabluszban tûz alá vették a Szent Fülöp püspöki templomot, s kijárási tilalmat rendeltek el a Szent Lukács kórház számára.

Miriamnak igaza van, amikor azt mondja, hogy ezek lerombolnak mindent, amiben lélek és szellem van. Ide tartozik a természet is, hiszen az az inspiráció nagy kincsestára. Jeruzsálemben volt egy kútforrás, a legnagyobb ilyen víznyerõhely az egész hegyvidéken. Jeruzsálem is neki köszönheti a létét. Rengeteg neve volt már, egyebek közt Gihon (a Bibliában), Ein Szittna Miriam (Szûz Máriáról) és Ein Szilvan (egy közeli faluról). Sok híres esemény kapcsolódik ehhez a kúthoz. Dávid király katonái bemásztak az aknájába, Jézus a vízmerítõ medencénél gyógyított vakokat, Hezekiah király fél kilométer hosszú alagutat ásatott, hogy a falakon belülre vezesse a vizét, s így azt az asszír hadsereg ne érhesse el. Ezt a kutat mindig nagy tisztelet övezte, s alsó kivezetésénél egy régi mecset is áll. Júliusi forró napokon sokszor gázoltam bele mellig a hûs alagútba, ittam a kristálytiszta vizet, majd jöttem elõ a medence törött római oszlopai fölé magasodó fügefánál.

Azután, több mint egy évvel ezelõtt, Ehud Olmert, Jeruzsálem úgynevezett "polgármestere", a palesztin otthonok nagy lerombolója, elfoglalta a forrást. Elzárta a bejáratot, orosz õrséget és néhány katonát állított mellé, majd a kulcsokat és a

szivattyúházat a telepeseknek adta. A palesztinok a közelébe sem mehetnek. Mostanság a Gihonkút halott. Tiszta víz helyett a város szennyvize folyik az alagútjában. Vagyis osztozik sok más palesztinai forrás sorsában. Egyeseket kerítéssel vettek körül, másokat lebetonoztak, szivattyúállomásokkal elapasztottak vagy szennyvízzel megmérgeztek. Mindegyiket a zsidók ölték meg.

És már szinte hallom: "Ne mondjon zsidókat! Mondjon inkább 'cionistákat'!" Megtenném, de akkor igazságtalan volnék a külföldön élõ zsidókhoz. Hiszen õk oly keményen dolgoznak: Izrael mellett tüntetnek Brüsszeltõl San Franciscóig; pénzt gyûjtenek az izraeli katonák számára; hajszát indítanak mindenki ellen, aki támogatja Palesztinát; megakadályozzák, hogy a bizánci templomok felrobbantásáról szóló hírek bekerüljenek az újságokba. Még hogy õk ne érdemelnék ki, hogy a cionista vállalkozás lelkes támogatóinak tekintsük õket?! "Olyan elviselhetetlenné teszik az életet, hogy a palesztinok inkább elvándorolnak" írta a mindig lényeglátó Miriam. De itt nem egészen értek vele egyet. Abúd falu szélén nemrég két hatalmas, amerikai gyártmányú Caterpillar buldózert láttam, ezeket a páncélozott, mozgó erõdöket. Fenyegetõen sötétlettek a tájban, mint a Gonosz Birodalmának gépszörnyetegei, és egymás után emésztették el az olajfákat. Ez a céljuk. Hogy romboljanak. Nemcsak templomokat és nemcsak mecseteket, hanem mindent, ami a Szellemre emlékeztet, a szent olajat adó olajfáktól az áldást kínáló forráskutakig. így hódolnak õk az elátkozott Arctalan Rombolónak.

Néha még azt is elpusztítják, amit pedig meg akartak menteni. A Szentföld egyik legkedvesebb történelmi emléke volt az õsi, kupolás szentély Ráhel Sírjánál. Nemcsak a zsidóké volt, de a zsidók mindig fölkereshették, azokkal a palesztin asszonyokkal együtt, akik Ráhel közremûködését kérték gyerekszülés elõtt. Hogy kizárólag az övék legyen, a zsidók elõbb magas fallal vették körül a szentélyt, majd minden ok nélkül lerombolták. Arra vannak kárhoztatva, hogy holt és lélektelen gettót hozzanak létre mindenütt, ahol csak megtelepszenek.

A híres, XIX. századi belga író, Charles de Costei ezzel a mondattal zárja a holland protestánsokat máglyára küldõ és megkínzató II. Fülöp rémtetteinek leírását: "Nem lelte örömét az emberek megkínzásában "A zsidóknak is ez a sorsuk a Szentföldön: eltüntetik a Szellem emlékeit, de nem lelik örömüket a pusztításban.

P. S: Gyors témaváltásként az javaslom olvasóimnak, hogy a következõ módon számítsák ki, hogy milyen arányú az általuk olvasott újságban a zsidó befolyás: az összefirkált zsinagógafalról szóló tudósítások terjedelmét (négyzetcentiméterben) osszák el a felbecsülhetetlen értékû bizánci Szent Borbála templom lerombolásáról szóló tudósítás terjedelmével (négyzetcentiméter). Megsúgom a várható eredményt: a zéró nevezõjû törtek értéke "végtelen".

A kedveltek városa

[The City of Beloved]

Nevük emlékeztet kissé a középkori erkölcsi tandrámák szereplõire, de ennek a három nõvérnek nem Remény, Bûnhõdés és Kegyelem a neve, hanem Amál (Remény), Taura (Forradalom) és Tahrir (Felszabadítás). Ugyanúgy vannak öltözve, mint a diáklányok bárhol a világon, például a Yale vagy a Tel Avivi Egyetemen. Ugyanolyan könyveik és CDik vannak, amilyeneket ma reggel a fiam polcán láttam. De mosolyuk, ez a csodálatos,

boldog mosoly teljesen szokatlan, ha figyelembe vesszük a körülményeiket is.

Szüleiket ötven évvel ezelõtt ûzték el délrõl, õseik házából, pusztán azért, mert nem voltak zsidók. A lányok így egy halili menekültcsaládban születtek. És születtek gyorsan egymás után, mintha csak be akarták volna hozni azt a késedelmet, amit apjuk hosszú börtönévei okoztak. De az apa csak rövid ideig lehetett a gyermekeivel, mert a szíve felmondta a szolgálatot, amikor egy telepes gázgránátot hajított a nappali szobájába. A legfiatalabb lány, Amál középiskolás, Tahrir pedig már másodéves az egyetemen, építészetet tanul, a mûvészetnek azt az ágát, amely kövekbe és házakba álmodja a gondolatait. Az õ saját házuk, ez a szerény, nagy ablakos, háromszobás kõház, amely a völgy szõlõskertjei között bújik meg, pusztulásra van ítélve.

A pusztulás hírnökei odakint állnak, és a szomszéd ház romjait bámulják, a beszakadt lapos tetõt, meg egy õsz hajú, csillogó kékszemû nõt, aki abban a romhalmazban keresgélt, amely tegnap még az otthona volt.

Jalla, ufi kvar! rikácsolta egy magas zsidó lány az idõs nõnek. Tûnj el innen!

Egy ott tébláboló katonatiszt készségesen segített neki. Megismételte a parancsot arabul, s amíg az asszony kifelé kecmergett a kráterbõl, lefordította a lánynak, amit az asszony válaszolt neki. Az új lába mondta. Ötezer sékel. Több mint ezer dollár, épp egy hónapja vette. Csak a jobb alkalmakkor csatolta föl, s tegnap, amikor leromboltuk a házát, a régi lába volt rajta.

Nem, a lábát 1948-ban veszítette el, amikor Jeruzsálem óvárosát ágyúzták válaszolt a tiszt kérdezés nélkül is egy magas, tekintélyes kinézetû, elegáns szürke öltönyös, féltenyérnyi kippát viselõ férfinak. Közben két buldózer eltologatta az idõs hölgy házának romjait, gondosan kiszaggatva és a földbe taposva a bíborvörös szõlõsorok maradványait is.

Ebben az évszakban bíborvörösbe öltöznek a Halil környéki dombok. Szõlõtermelõ vidék ez, amelyet észak felõl Betlehem választ el az olajtermelõ tájaktól. A széles teraszok, a vöröses száraz talaj, a népes birkanyájak, a kis források, az erõs hit és a jó bor földje ez. Pár évszázaddal ezelõtt az itteniek elhagyták ortodox keresztény hitüket és áttértek az iszlámra, de még ma is készítenek bort, évezredes kõprésekkel sajtolva ki a mustot. Õsszel a gazdagon hímzett, hosszú fekete ruhába öltözött asszonyok a Damaszkuszi Kapunál árulják a súlyos, aranysárga, hamvas és édes szõlõfürtöket. Amikor a feleségem az elsõ fiunkat szülte, ugyanilyen fekete és bíborvörös ruhát ajándékoztam neki, amelyet hosszú hetekig varrtak az asszonyok egy Halil közeli faluban.

Bármennyire is szeretem Halil szõlõtermelõ vidékét és az itteni embereket, ez nem az a hely, ahová szívesen járogat az ember. Mint valami görög tragédiában, a szörnyû végzet érte el a várost. Perszeusz történetében a tengeri szörny Jaffa szüzeit falta föl, Halil végzete pedig lassan elemészti a várost és annak népét. Minden nap elkoboznak egy házat, felgyújtanak egy üzletet, vagy megölnek egy embert. Halil most úgy néz ki, mit azok a félig megemésztett tárgyak, amelyeket a halászok szoktak találni a kibelezett cápák gyomrában. Még felismerhetõ rajta a büszke város régi dicsõsége, de a fele már odavan. Aki látogatott már szép, fiatal, de halálosan beteg leányt, az ismeri ezt az érzést...

Normális idõkben Halil vidékét csodálkozó szemekkel járnák a látogatók, hiszen ez ma is a Biblia földje: az itteni népek élete évezredek alatt alig változott. Ugyanazok a pásztorok és szõlõmûvelõk élnek itt s falvaik nevéhez rengeteg emlék kötõdik. A híres palesztin

bandita Daúd, a késõbbi Dávid király Maanban szedett védelmi pénzt; Ámosz próféta Tukuában nevelkedett; Gád Halhulban van eltemetve. Halilt Hebronnak nevezték, késõbb Szt. Ábrahámnak, azután Haliinak, vagyis Kedvesnek, mivel a Közel-Kelet nagy kulturális hõsének, Ábrahámnak volt az ékessége. Ez a királyok és próféták eredeti Júdeája: júdeai, de (a hangzási hasonlóságok ellenére) nem zsidó, és nem sok kapcsolata van a régi zsidókkal, akik sohasem merészkedtek erre a déli, aszályos vidékre. Josephus Flavius ókori zsidó történetíró nem ismerte ezt a tartományt; az olyan zsidó könyvek, mint a Talmud és a Misna, alig említik Hebront és Betlehemet. A zsidók "Idumeának" nevezték a vidéket, s "idumeieknek" júdeai lakóit. (A zsidók hasonló módon "Szamariának" nevezték Izrael földjét és "szamaritánusoknak" az itteni izraelitákat, minthogy ki akarták sajátítani a Biblia örökségét.) Az õshonos júdeaiak, vagyis Halil népe ezzel nem sokat törõdött: õk csak mûvelték ugyanazokat a földeket és látogatták ugyanazokat a szent helyeket, amelyeket az õseik, a Biblia hõsei is.

És mindeneknél jobban kedvelték az Ibrahimije mecsetet, amely az Isten Által Kedvelt Ibrahim (vagyis Ábrahám), az emberiség spirituális úttörõje emlékét õrzi. Ez a durván vésett kõkockákból emelt építmény a homályba veszõ régmúltból származik. A keresztesek csodaszép bazilikát építettek az õsi alapokon, s Kairó és Damaszkusz, Isztambul és Bagdad jóakaratú uralkodói iszlám versekkel díszítették falait. A halili mecset szentséget és kegyelmet áraszt magából a szellem forrásaként, ahogy azt a júdeai hegyek kútforrásai is teszik. Hát igen, ez a Szentföld sajátossága: a Mindenható kõolajat adott a szomszédainknak, és kimeríthetetlen készleteket az isteni szellemiségbõl a halilieknek. De míg a kõolaj egy idõ után elfogy, a szellemiség egyre bõvebben árad. Talán ezért volt olyan nehéz az ellenségnek betörnie ide.

A halili óváros nem más, mint az Ibrahimije mecset körül egymás hegyén-hátán összezsúfolódott középkori házak sokasága. Olyan szorosan épültek egymás mellé, hogy alig lehet közöttük elférni. És most még vaskerítésekkel és szögesdróttal is körülvették õket, amelyeken csak két bejárat nyílik. És ennél a két bejáratnál is a legszigorúbban ellenõrzik az áthaladókat. A katonák kétszer is megvizsgálták a dokumentumainkat, és átkutatták mindenünket, mielõtt beengedtek volna aj palesztin Gulag legsötétebb börtönévé változtatott Kedves városába.

Ezen a Pokolba vezetõ úton az én Vergiliusom egy különleges ember volt, az Alabamából ideszármazott Jerry Levin. Egy azóta már megszûnt libanoni CNN-iroda fõnökeként majdnem egy évet töltött a Hezbollah fogságában, s azóta a halili óvárosban él keresztény békeaktivisták kis csoportjával. Ezek az emberek visznek élelmet az ostromlottaknak, próbálják megvédeni a város lakóit, és tûrik-szenvedik a telepesek és a hadsereg minden zaklatását és agresszióját. Levin zsidónak született, de aztán Krisztus követõjévé szegõdött, és osztozik a világ elnyomottainak sorsában.

Ne csináljon nagy ügyet az én libanoni fogságomból figyelmeztetett kesernyés mosollyal. Errefelé mindenki sokkal hosszabb és sokkal keményebb börtönévekrõl tudna beszámolni.

A vasrácsok mögül gyerekszemek figyeltek bennünket. Az utcák kihaltak voltak: a helybéliek már hónapok óta nem közlekedhettek saját városuk kövezett járdáin. Az igazából soha meg nem szüntetett kijárási tilalmat évekkel ezelõtt vezették be. A boltokat felgyújtották és kirámolták a fosztogató telepesek; a falakra héber betûs feliratokat firkáltak: "Öld a gójokat, az a jó zsidóknak!", "Kahane rabbinak van igaza!", "Áldott légy, Dr. Goldstein!"

Bekopogtunk egy ház vaskapuján, s hallottuk, ahogy odabent eltolják a nehéz reteszeket. Aztán a kapu lassan résnyire nyílt, éppen akkorára, hogy beférjünk. Felmentünk a keskeny lépcsõn a tetõre. A mecset grandiózus épülete tõlünk alig kétszáz méterre magasodott, de a helybeliek ritkán merészkednek ilyen messzire. A háztetõket keskeny pallók kötik össze, s így az ostromgyûrûbe zárt haliliak mégiscsak meg tudják látogatni a szomszédaikat. Gyermekeik, mint a madarak, tetõrõl tetõre szökellnek e pallók segítségével, vagy csak bámulnak kifelé a rácsokon az alattuk húzódó utcákra. Az utcákon most a telepesek az urak, úgyhogy õk teljes nyugalomban járkálhatnak ott. Ezek a telepesek rendszeresen betörik az ajtókat és megtámadják a lakókat, megverik õket, s bútoraikat kihajigálják az ablakon. Hát ezért vannak sok ajtón vastag keresztrudak és erõs zárak. A haliliak még vásárolni sem merészkednek ki: az élelmet európai és amerikai önkéntesek szállítják házhoz nekik. Sokan menekülnek el ebbõl az elviselhetetlen állapotból, otthagyva ott

106 hónukat, szõlõskertjüket és minden ingóságukat, s inkább a számûzetést választják. Ebben a félig elemésztett városban már csak a legerõsebbek maradnak.

Egyszer egy amerikai barátom, Michael azt kérdezte tõlem, hogy a palesztinok folytatnak-e erõszakmentes küzdelmet is. Nos, Halilban egy palesztin minden nap, minden órában és minden percben erõszakmentes küzdelmet folytat az életben maradásért. Szánnivaló ez az egész küzdelem, és nem is nagyon sikeres. A szörnyetegnek, úgy látszik, egy Perszeuszra volna szüksége, hogy jobb belátásra térjen.

Kimentünk a szûk kis utcára. Egy telepes reánk kiáltott az árkádok homályából.

-Arabok! Takarodjatok innét!

A sarkon egy katona lehiggasztotta az ordibálót. Ezek nem arabok. Hanem internacionalisták.

Az még rosszabb! mondta erre a telepes, egy idõs, keleteurópai zsidó. És erõs akcentussal angolul kezdett ordibálni. Gó evéj! jú ár not vantid hír! [Menjetek innét! Semmi keresnivalótok itt!]

De neked se! -válaszoltuk neki és elmentünk a mecsethez. Három vonalban vették körül a katonák, akiknek többségét nemrég hozták ide Ukrajnából és Etiópiából. Újra és újra ellenõriztek bennünket, kérdezték, honnan jöttünk és miért, megmotoztak és fémdetektorral is átvizsgáltak, minden mozdulatunkat katonák figyelték, s a szemükbõl csak úgy sütött a kiapadhatatlan gyûlölet. Hát, így jutottunk el Ábrahám hatalmas síremlékéhez. És mégis, elfogott és megrendített a hely szentsége, mintha egy hatalmas tengerár kapta volna föl a lelkemet. Magasra. Nagyon magasra. Én még most sem tudom, hogy egy szent hely az ott eltemetett szent emberektõl lesz-e szent vagy éppen fordítva: a szent embereket eleve szent helyekre temetik. De az biztos, hogy ez szent hely volt.

Ahogy megfordultam, ott láttam a szent helyet kisajátító telepeseket. Fekete csíkos fehér imasál borította a vállukat. Merõn bámultak rám.

- Ez egy arab! mondta az egyik.

- Nem. Inkább német.

- Nem, ez egy izraeli személyi igazolvánnyal rendelkezõ arab. Ezért néz olyan szemtelenül mondta az elsõ.

- Te arab vagy? kérdezte a második.

- Az hát - bólintottam neki.

-Takarodj innen, te féreg! ordította erre.

A telepeseket tulajdonképpen nem is a Kedves sírja foglalkoztatta Volt ott nekik egy másik sír, amelynél imádkozhattak: a Brooklynból elszármazott tömeggyilkos Dr. Goldsteiné. Aki 1994 purimján szerzett magának dicsõséget. Nos, a purim az egyetlen vidám, lakomázó ünnep a zsidók kalendáriumában, annak a szép kis tömegmészárlásnak az évfordulója, amelyet úgy 2400 évvel ezelõtt hajtottak végre bosszúálló õseik Perzsiában, legyilkolva 75 000 férfit, nõt és gyermeket.

1994 purimján Dr. Baruch Goldstein belépett a mecsetbe két gép. pisztollyal és egy csomó tartalék tölténytárral. Az éber õrkatonák bennünket egy körömreszelõvel sem engednének most be, de õt nem állították meg. Goldstein belépett az imaterembe, felkiáltott, hogy "boldog purimot!", és tüzet nyitott. Körülbelül harminc fegyvertelen imádkozót ölt meg, mire a túlélõk ártalmatlanná tudták tenni a dühöngõ fenevadat. S ahogy kivitték sebesültjeiket és halottaikat a mecsetbõl, a katonák is tüzet nyitottak és "boldog purimot!" kiáltással újabb húsz embert öltek meg. Amikor a mészárlás híre eljutott az izraeli parlamentbe, a Knesszetbe, Hanan Porát, a Zsidó Nacionalista Vallási Párt vezetõje "boldog purimot!" köszöntéssel fogadta képviselõtársait.

Dr. Goldsteint nagy részvéttel és tisztelettel temették el, és a sírjához tömegével zarándokolnak a telepesek és az õ csodáióik Izraelbõl, Amerikából és a világ minden tájáról. Fiatalka, duci zsidó leánykák jönnek ide, virágot hoznak és gyertyát gyújtanak a síron. Fiatal zsidó katonák támasztják amerikai M16-os géppisztolyukat a sírkõhöz, és imádkoznak segítségért és támogatásért a szent emberhez. Ifjú párok esküsznek itt örök hûséget, s idõs férfiak imádkoznak kaddist Goldstein lelki üdvéért.

A tömeggyilkosság után hallatszottak olyan hangok is Izraelben, hogy el kellene távolítani a telepeseket Halilból. De az izraeli kormány az áldozatok megbüntetése mellett döntött: a mecset felét elfoglalták a zsidók, és a helybélieknek megtiltották, hogy az Istennek Kedves Ábrahám sírjánál imádkozzanak. Az óváros kapuit lezárták, több tucat palesztin házat elkoboztak és leromboltak, és a város fõutcájáról kitiltották a palesztin forgalmat. A végeredményt illetõen tehát nem sok különbséget látunk: akár zsidó gyilkol, akár zsidót gyilkolnak meg, a zsidó állam számára ez is, az is jó ürügy arra, hogy újabb földeket raboljon el, és megbüntesse a palesztinokat.

Így aztán péntekenként a telepesek elmennek Ábrahám sírjához, amelyet õk ugyanúgy tisztelnek, mint a keresztények és a muszlimok, csak éppen más okból. Míg számunkra Ábrahám a spirituális atya, az a férfiú aki megtalálta és megmutatta az emberiségnek az Istenhez vezetõ tat addig a telepesek biológiai õsüket, s így a Szentföld kisajátításának igazolóját látják benne. (Mark Twain egyik elbeszélésének hõse, Adams persze lepipálja õket is, hiszen õ egyenesen Ádám leszármazottjának tartja magát.) Ha azt állíthatnák, hogy George Washington zsidó volt, akkor biztos, hogy kisajátítanák még a Fehér Házat is. (Bár, ha belegondolunk, már meg is tették...) Ez a torz szemlélet mélyen gyökerezik a zsidó lélekben, s Natalie, a mellénk szegõdött kedves izraeli újságírónõ ezt kérdezte tõlem:

-A helybeli arabok is õsüknek tekintik Ábrahámot?

Az egész világ a spirituális õsének tekinti õt próbáltam megmagyarázni neki Ábrahám nem biológiai, hanem spirituális és egyetemes hitét. Emlékeztettem, hogy Ábrahám megtagadta az atyját, Mohamed megtagadta saját törzsét, és Krisztus is elhárította testvérei hívását, mondván: neki a lelki testvérei fontosabbak, mint vér szerinti rokonai, de az én magyarázatomnak nem sok hatása lehetett Natalie megcsontosodott szemléletére.

Péntekenként aztán tényleg a telepesek az urak a városban. A hadsereg különösen szigorú kijárási tilalmat vezet be, és egyetlen gójnak sem engedi meg, hogy odakint járkálva beszennyezze egy zsidó útját. A katonák még a játszani kimerészkedõ gyerekekre is tüzet nyitnak. A város levegõt sem vehet, amíg az utolsó zsidó is el nem tûnik a szögesdróttal körülvett, jól õrzött zsidótelep kapui mögött. Halil remekül, és a képmutató és émelyítõ zsidó vezércikkeknél egészen biztosan érzékletesebben szemlélteti, hogy mik is a zsidók valódi szándékai a világ irányításával kapcsolatban.

De a legutóbbi péntek más volt. Amikor az erõs fegyveres õrség bekísérte a telepeseket a lakóhelyükre, és éppen úton volt visszafelé a laktanyába, a gerillák tüzet nyitottak rájuk. Ezek a harcosok nem akarták utánozni a zsidó tömeggyilkost. Hagyták, hogy az imádkozok békében hazatérjenek otthonaikba, s csak ezután kezdtek lõni. Mintha idepottyant volna egy Perszeusz, hogy meglátogassa egy kicsit a szörnyet.

Az agymosott izraeli katonák meggyõzõdéssel hisznek a faji felsõbbrendûségükben, fegyvereik legyõzhetetlenségében, a Legfelsõbb Fõparancsnok védelmében és a bennszülöttek megalázkodó béketûrésében. Abban is hittek, hogy végérvényesen sikerült megtörniük a haliliak lelkét. Arroganciájukban és vakmerõségükben azonnal elkezdték üldözni az ellenséget. A harcosok azonban behúzódtak egy dûlõútra a szõlõskertek közé, s ahogy az izraeli katonák odaértek egyenesen belefutottak a halálos kelepcébe.

A dzsihád harcosai azt az õsrégi, már a római történetírók által is említett cselt alkalmazták, amelyet a gyöngék szoktak alkalmazni az erõsekkel szemben, s amely a híres német drámaíró, Bertold Brecht A Horatiusok és a Curiatiusok címû darabjában is visszaköszön. Két római család, a Horatiusok és a Curiatiusok képviselõi a harcmezõn találkoznak. A gyengébb Horatiusok menekülést színlelnek, s amikor nehéz fegyverzetû ellenfeleik üldözõbe veszik õket és szétszóródnak a nagy hajszában, a Horatiusok hirtelen visszafordulnak, és egyenként legyilkolják õket.

Az eredményben nem is volt semmi meglepõ: a karabéllyal felszerelkezett dzsihád harcosok tizenkét állig felfegyverzett zsidót öltek meg, köztük Halil legfõbb gyötrõjét, a város ezredes-gauleiterét, a hebroni hadosztály parancsnokát. S persze a harcosok sem menekülhettek el: amikor arra a nemes elhatározásra jutottak, hogy csak a katonákat támadják meg és a telepeseket békén hagyják, megpecsételték a saját sorsukat is. De legalább bebizonyították, hogy szellemük ugyanolyan erõs, mint nagy szentélyük sziklaszilárd alapjai.

Gyakran halljuk, hogy a palesztinoknak ezt vagy azt kellene csinálniuk. Hogy ne öljék meg az ellenséget, ha az leveti katonai egyenruháját, és civilben járkál a szabadnapján. Hogy körültekintõbben válasszák meg célpontjaikat, mert különben a dolog "a kívánttal ellentétes hatású" lesz. A halili rajtaütés ékesen bizonyítja e jó tanácsok jámbor együgyûséget. A katonák elleni támadás a legtisztességesebb megoldás volt, amit egy elnyomott választhat az elnyomójával szemben. Az amerikai elnök mégis "szégyenletes

bûncselekménynek" titulálta; az ENSz fõtitkára "szörnyû, véres gaztettnek" nevezte, a félrevezetett pápa pedig "az imádkozok lemészárlásáról" beszélt. Ezen még az izraeli vezérkari fõnök is csak nevetett, túlzásnak minõsítve a "mészárlás" kifejezést. Katonáink harc közben estek el, mondta. De azért parancsot adott a szõlõskerti dûlõút mentén épült házak lerombolására.

Vagyis teljesen mindegy, hogy a palesztinok mit csinálnak: akár izraeli gyermekeket gyilkolnak meg, akár izraeli katonákkal harcolnak, akár pedig õket gyilkolják a telepesek, mindenképpen õket tekintik bûnösnek, mert nem engedelmeskedtek a zsidóknak. Akik harc nélkül megadták magukat, nem fognak megbocsátani nekik. De a halili palesztinok, a világnak ez a legjobban megalázott népe, ismeri az igazságot És ezért marad meg a széles, boldog mosoly a három nõvér, Regény, Forradalom és Felszabadítás ártatlan arcán.

A kedves izraeli újságírónõ, Natalie úgy érezte, valahogy ki kell egyensúlyozni a sztorit, hogy elfogadható legyen a fõszerkesztõk számára is.

- De miként vélekednek önök a Tel Avivban, izraeli civilek ellen elkövetett merényletekrõl? kérdezte a lányoktól, akiknek a háza éppen a lerombolásra várt. Nem tudom, hogy nagyapám a staniszlawowi gettóban mit válaszolt volna egy német újságírónak arra a kérdésére, hogy miként vélekedik a szövetséges bombázások német áldozatairól. Valószínûleg azt válaszolta volna, amit a kanadai zsidó szemleíró, Mordecai Richler: "Örülök, hogy minden értelmes katonai cél nélkül bombázták Drezdát."

A rajtaütés helyétõl nem messze álltunk, a három nõvér széles verandáján. Tekintetünk elárulhatta érzelmeinket, mert a telepesek egy csoportja meg a körülöttük állók felénk fordultak. Az egyik telepes, egy jól táplált zsidó odaszólt nekünk:

-A mi oldalunkra kellene állnotok! Mert hát zsidók vagytok, vagy nem? És itt vagy mi, vagy õk. Hallgass a véred szavára, és segítsd a népedet az ellenségeivel szemben!

-Muszáj volt lerombolni ártatlan emberek házát csak azért, mert a közelben valaki rálõtt a katonáitokra? kérdezte Jerry.

Az elegáns, magas, szürke öltönyös úr szúrós szemekkel nézett ránk. Amerikai volt, Wise rabbi, New Yorkból.

-Hogyan merészelsz házakról beszélni, amikor itt emberi életek vesztek el? vetette oda.

-Maga New Yorkban is lerombolna egy házat, ha annak a közelében megölnének valakit a társai közül? kérdeztem tõle.

-Ó, igen, le bizony! bólogatott büszkén Wise rabbi, és valami vérengzõ mosoly ült ki az arcára. És én elhittem neki. Ez tényleg ledózeroltatná a Harlemet, ha egy fekete megölne egy zsidót. Hiszen a világ Wise rabbijai számára egy gój élete vagy háza mit sem ér, olyan, mint egy darázsfészek, amit le kell verni. Halilban, vagy ahogy õk nevezik, Hebronban aztán szabadon kiélhetik a vágyaikat.

A rosszindulatú telepeseknek és brutális katonáknak ebben a városában aligha akadt ennél a Wise rabbinál gonoszabb ember. A telepesek, a katonák védelmében és támogatásával, pokollá változtatják a helyiek életét, de õk valójában ennek az embernek az akaratát és parancsait teljesítik. Õ az, aki az amerikaiaktól gyûjtött dollármilliókat szállítja nekik, és

támogatást szerez nekik az amerikai Kongresszus folyosóin. Nagyon sajnálom az amerikaiakat, ezeket a szorgalmas és nagylelkû embereket, akiket becsapnak és Mordor rabszolgáivá tesznek a politikusaik.

De hát maga zsidó, nem igaz? makacskodott a rabbi.

Ha maga is az, akkor mi semmiképpen sem feleltem neki. Úgy éreztem, képtelenség zsidónak maradni Halilban. És valóban, azok a zsidók, akik úgy érzik, hogy már nem elég a kormányuk politikája elleni tiltakozás, most könnyebben vállalkoznak a korábban elképzelhetetlen dolgokra. így például Neta Golan, ez a nagyszerû izraeli lány, aki ott maradt az ostromlott Kufr Haritban a palesztinok között, a Kegyelem hitét választotta. A keresztény hívek álma a Palesztina romjain Jézushoz megtérõ zsidókról most teljesen váratlanul még valósággá is válhat, ahogy, szembesülve a hebroni pokolban a valódi, gyõzedelmes júdaizmussal, egyre több zsidó fordul el undorodva ettõl az egésztõl. A híveknek igazuk volt: a zsidók szentföldi összegyülekezése megvilágosíthatja a jó embereket, akik a saját szemükkel látják ezt a totális sötétséget és nem kérnek belõle.

Ezért olyan fontos az intifáda: ez lehet egy egyetemes, világméretû intifáda elindítója. Amely nem állhat meg a Szentföld határainál. Tudom, ez a gondolat idegen a palesztinok számára. Õk a saját falvaikért és városaikért harcolnak, a szabadságért és az egyenlõségért, s azért, hogy akadálytalanul imádkozhassanak a szentélyeiknél. Õk úgy látják, hogy ha a telepesek elveszítik privilégiumaikat, akkor minden probléma megoldódik. De Wise rabbi és a hasonszõrûek számára ezeknek az embereknek a leigázása és Palesztina birtoklása nélkülözhetetlen evilági bizonyítéka a sikerességüknek, és nem egykönnyen mondanak le róla. Minden visszatér tehát az erkölcsi tandrámához: Halil Reménye nem más, mint a Vitatkozás Felszabadításának és a Világméretû Intifádának a nõvére.

---2. rész---

Izrael Shamir:Rasszista állam? 2/4

Galilea virágai

[Galilee Flowers]

Amikor 1543-ban a tájfun kergette portugál kétárbocos hajók megközelítették Japán partjait, az elképedt tengerészek nem akartak hinni a szemüknek: a meleg tavaszi napon az elõttük megjelenõ trópusi szigetet elborította a hó. Az igazi hét világcsoda egyikét csodálhatták meg, a japán vadcseresznye, a szakura virágzását. Amikor a kegyes ég elárasztja a földet ezzel a csodás ajándékkal, a japánok elfelejtik feleségüket és gyermekeiket, a kötelességeiket, a munkaadójukat és a számláikat. Csak üldögélnek naphosszat a fák alatt, szakét isznak, és verseket írnak, melyek rövidek és élesek, mint a kardjaik. így hát ezekben a napokban én is hátat fordítottam az emberek által támasztott bajoknak, kiültem egy fa fehér bodor felhõje alá, és csak néztem a mandulafák fehér és rózsaszín virágözönét, amely ilyenkor elborítja a galileai dombokat. Ez a mi szakuránk, és a mi lehetõségünk arra, hogy elmerüljünk a virágok szemléletében. A levegõben édes illatok szállnak, az ég szikrázóan kék. A fák alatt a buja, zöld fûben sárga százszorszépek táncolnak, s itt-ott egy-egy lila ciklámen és tûzpiros szellõrózsa is tündököl. Az egész látvány fenséges hátterét pedig a behavazott Dzsabal al Sejk (Hermonhegy) hatalmas tömege szolgáltatja. Palesztina tulajdonképpen Japán testvére.

A táj minden hasonlósága ellenére azonban vannak itt különbségek is. Az a domb, amelyen ülünk, hófehér, mint Jaffánál a tenger habja, és... egy falu, Birim romhalmaza. Ha Japánban volnánk, itt most minden tele volna élettel. Birim azonban már ötven éve halott. S még halálában is szép, mint a folyón lebegõ Ophelia a preraffaelita Millais festményén. Nem háborúban pusztult el. Keresztény lakóit jóval az 1948-as háború után üldözték el. Azt mondták nekik, jobban teszik, ha "biztonsági okokból" egykét hétre eltávoznak. Nem volt más választásuk, mint szót fogadni az izraeli tiszteknek és elköltözni. Aztán a házaikat felrobbantották, a templomukat pedig szögesdróttal vették körül. Fordultak a birimiek a legfelsõbb bírósághoz és a kormányhoz, vizsgálóbizottságot kértek és kérvényeket írtak. Nem használt semmi. Így aztán ötven éve élnek már a szomszédos falvakban, s vasárnaponként visszatérnek meglátogatni a templomot, amelynek kertjébe mind a mai napig temetik halottaikat. Földjeiket a környék béli zsidók sajátították ki.

Az izraeli hadsereg megérkezése elõtt ebben a most romokban heverõ, elárvult faluban keresztény földmûvesek éltek muszlim uralom alatt, s teljes békességben két szomszéd falu, Nebi Jósa muszlim és Szafed õsi szefárd zsidó lakóival. Ez a kis galileai Guernica már önmagában is szertefoszlatja a "rettenetes" iszlámmal szembenálló "zsidó-keresztény" civilizáció mítoszát. Ez a mítosz alkotja az alapját a keresztény cionista mozgalomnak. Lelkes támogatói között ott találjuk Mark Rich barátját, az újdonsült New Yorki polgárt, W. J. Clintont, és Sáron egyik jó barátját, G. W. Busht is.

A Közel-Kelet bajai elég visszataszítóak a mostani muszlimgyalázás nélkül is. A New York Times Izraelbarát tollforgatói gyakran idézik a dzsihád vérfagyasztó jelmondatait, s elevenítik fel a vallásháborúk és az üldözések szörnyû emlékeit, hogy bizonyítsák az iszlám kegyetlenségét és intoleranciáját. Egy felsõosztálybeli zsidó hölgy, Barbara Amiel, aki történetesen a Pinochetimádó médiamágnás, Conrad Black felesége és vezérlõ csillaga, a "kirekesztõ" iszlámról és a zsidó "mértéktartásról" írogat. A gyûlölet felszítása érdekében az izraeli lobbi mindent megpróbál bevetni. Izrael állam megalapítása elõtt az

arab sejkeket romantikus hõsökként ábrázolták a Rudolph Valentino fõszereplésével készült filmek. Manapság viszont az Izraelbarát hollywoodi producerek propagandafilmeket gyártanak a borostás képû muszlim terroristákról, Edward D. Wood, Jr. alvállalkozói közremûködésével. Ezt az új elõítéletességet százszorosára erõsíti a Keresztény Cionista Kongresszus, amely meghirdette "Palesztina kereszténye inek megvédését a muszlim üldöztetéssel szemben". Ezek az emberek valószínûleg nem sétálgattak még Birim romjai között.

Újabb email érkezik a laptopomra, ezúttal Gázából. Ott az izraeli lövedékek elõl próbál kitérni egy amerikai, San Franciscói hölgy, Alison Weir, s vigasztalja a halálra rémült palesztin kisgyerekeket. Nekem pedig ezt írja: "A probléma az, hogy ha az ember ismeri az igazságot, akkor az túl kegyetlen és túlságosan is az ellentéte annak, amit gondolni szoktunk, és amit még ma is gondol mindenki ahhoz, hogy kimondjuk. A hazugság túl nagy, az elnyomás teljes körû, és a palesztinok élete túl szörnyû ahhoz, hogy racionálisan lehessen írni róla."

Hát igen, Alisonnak igaza van. Óriási hazugsággal állunk szemben, elv belegázol a muszlimok becsületébe, s amelynek most már véget kellene vetni. Én nem hiszem, hogy a Közel-Kelet problémáinak bármi közük is volna a valláshoz. De ha Izrael támogatói föl akarják ébreszteni a vallási intolerancia szunnyadó szellemét, hogy összeugrasszák a kereszténye ket és a muszlimokat, akkor ahhoz nekünk is volna egykét szavunk.

Ha ezeket a keresztény cionistákat Krisztus is érdekli, nemcsak Cion, akkor jobb, ha tudják, hogy a zsidók és a muszlimok mit éreznek Krisztus iránt. Rami Rozen ekképpen jellemzi az idevonatkozó zsidó hagyományt a jelentõs izraeli napilapban, a Haarecben megjelent hosszú cikkében'261: "A zsidók ma ugyanolyan érzelmekkel viseltetnek Jézus iránt, mint a IV. században vagy a középkorban... Nem félelem ez, hanem gyûlölet és megvetés." "A zsidók évszázadokon át eltitkolták a keresztények elõtt Jézus iránti gyûlöletüket, s ez a hagyomány ma is folytatódik." "Õ [Jézus Krisztus] undorító és visszataszító", jelentette ki egy jelentõs mai zsidó vallási gondolkodó. "Ez az undor a mélyen vallásos zsidóktól terjedt át a szélesebb izraeli publikumra", tette hozzá Rosen.

Karácsony elõestéjén, ahogyan arról egy jeruzsálemi lapban, a Kol Halrban olvashattunk, a haszidok hagyományosan nem olvasnak szent könyveket, mivel ez megmenthetné Jézust az örök kárhozattól (a Talmud szerint Jézust üstben fõzik a pokolban). Ez a szokás már majdnem kihalt, de a habadi haszidok, ezek az izgága nacionalisták ismét feltámasztották. Én még ma is emlékszem, hogy az öreg zsidók hogyan köptek egyet, ha keresztény templom mellett mentek el, és hogyan átkozták a halottakat a keresztény temetõ mellett elhaladva. Tavaly egy zsidó Jeruzsálemben is felfrissítette ezt a hagyományt. Leköpte a Szent Keresztet, amelyet körmenetben vittek a város utcáin. Az illetõt a rendõrség mentette meg a kirobbant zavargásban, de a bíróság 50 dollár pénzbüntetésre ítélte, hiába tiltakozott, hogy õ csak vallási kötelességét teljesítette.

Tavaly a legnagyobb izraeli képes újság, a Jedihot Aharanot különkiadása megjelentette a középkorban összeállított anti-Evangélium, a Toledoth Esnu szövegét. Ez már a harmadik ilyen reprint az utóbbi idõben; az egyik egy napilapban jelent meg. Ha az Evangélium a szeretet könyve, akkor a Toledoth a Krisztusgyûlölet könyve. Ennek a könyvnek a hõse Júdás. A Toledoth szerint Jézus bûnben fogant, csodatételei hókuszpókuszok voltak, feltámadása pedig színtiszta csalás.

Jézus szenvedésével kapcsolatos fejtegetéseiben Joseph Dan, a jeruzsálemi Héber Egyetem zsidó miszticizmusprofesszora ezt írta: "Az egyház által vonakodva elismert modern zsidó apologéták szeretik a rómaiakat hibáztatni a történtekért. De a középkori zsidó egyáltalán nem akarta áthárítani a felelõsséget. Azt igyekezett bebizonyítani, hogy Jézust meg kellett ölni, és büszke is volt arra, hogy megölette Jézust. A zsidók gyûlölték és lenézték a kereszténye

(Dan professzor hozzáteszi még, hogy nem nagyon lehet kétségbe vonni, hogy Jézus kivégzéséért zsidó ellenségei viselik a legfõbb felelõsséget.) Az izraeli zsidók (a Jesua helyett) még ma is a megvetõ és "pusztuljon a neve" jelentésû Jesu névvel illetik Jézust. Még ma is folyik a vita arról, hogy az Õ neve vajon szitokszó lette vagy sem. A szavak hasonló játékával az Evangéliumot "Avon Gilaionnak", vagyis A bûn könyvecskéjének nevezik. Szóval, a keresztény cionisták barátai ilyen nemes érzelmekkel viseltetnek Krisztus iránt.

És mi a helyzet a muszlimokkal? Nos, õk tisztelik Krisztust. Olyan kifejezésekkel illetik, mint "Isten Szava", "Logosz", "Messiás", "Krisztus" és "a Próféta", s Ábrahám, Mózes és Mohamed mellett õt is Isten Hírnökének tekintik. A Korán több fejezete is elbeszéli Krisztus történetét, szûztõl való születését és a zsidóktól elszenvedett üldöztetését. Szentséges anyjára is csodálattal tekintenek, s a szeplõtelen fogantatás tanát az iszlám is elfogadja. Krisztus neve ragyogja be a Harám al Sarif aranyos építményét. A muzulmán hit szerint ezen a helyen találkozott Jézus és az iszlám alapítója, s együtt imádkoztak. A hadith, a muszlim hagyomány ezt mondja a próféta nevében: "Nem tiltjuk meg neked, hogy higgyél Krisztusban; ezt megparancsoljuk neked." A muszlimok szerint Mohamed próféta nem más, mint a vigasztaló és közbenjáró Szentlélek, akinek eljövetelét maga Jézus jövendölte meg (János 14, 16.). A muszlimok tisztelik a Jézus életéhez kötõdõ szent helyeket: a Mennybemenetel helye, Lázár sírja és a Születés helye egy mecset szomszédságában található, és szabadon megközelíthetõ a keresztények számára.

Jézust a muszlimok (és a protestánsok közül is sokan) nem tekintik istennek, de azt vallják, hogy õ a Messiás, a Felkent, a Paradicsom lakója. Ez a vallási elképzelés, amelyet magukévá tettek a nesztoriánusok és sok korai egyház, de amelyet elvetett a kereszténység fõáramlata, kitárta a kapukat azok elõtt a zsidók elõtt, akik nem tudták elfogadni a Szentháromság tanát. S épp ezért tért át a VII. században sok palesztin zsidó és keresztény az iszlám hitre. Ott maradtak a szülõfalujukban, nem vándoroltak ki Lengyelországba vagy Angliába, nem tanultak meg jiddisül és nem tanulmányozták a Talmudot, csak terelgették továbbra La nyájaikat és ültették az olajfákat. Hûségesek maradtak szülõföldjükhöz és az emberi testvériség nagyszerû eszméjéhez.

Hebron déli részén, Szusziah romjain jól látható, hogy két évszázad folyamán hogyan változott át lassan mecsetté, ahogy a közeli barlangok lakói felhagytak a babiloni mágusoktól örökölt kirekesztõ hitükkel, és áttértek az iszlámra. Ezek a pásztorok még mindig ott élnek, ugyanazokban a barlangokban. Az izraeli hadsereg tavaly kétszer is megpróbálta elûzni õket, hogy területet szerezzen a Brooklynból jött telepesek számára.

De miért is merengek én a mandulafák virágzásának idején a Krisztushoz való zsidó és muszlim viszonyulás kényes témáján? Hát csak azért, mert valakinek meg kellene állítania az Izrael támogatói által mûködtetett gyûlölködés-körhintát. S mert a "zsidó-keresztény" kódnyelvet arra használják, hogy igazolják vele a birimi templom körül a szögesdrót és Betlehem körül a tankok jelenlétét. Mert kötelességünk elmozdítani az akadályt a vakok útjából.

A mai zsidóknak még mindig Krisztus-komplexusuk van. Akár bevallják, akár tagadják, ez a különös érzés nevezzük a Krisztussal szembeni tudat alatti ellenségességnek ma is megvan a zsidókban, még a legliberálisabbakban is. Vessük össze az Oidipusz-komplexussal. Az ember nem létesít szexuális kapcsolatot az anyjával és a lányával, és általában nem rombolja le a templomokat. De ezek az elfojtott érzelmek mégiscsak befolyásolják viselkedésünket.

A keresztény cionisták többsége egyszerû, félrevezetett lélek, jó szándékú, de kevés ismerettel rendelkezõ ember. Azt hiszik, hogy "a zsidókat támogatják", pedig csak a kereszténygyûlölet szellemét erõsítik a zsidóságon belül. Nem véletlen, hogy a cionista biblia, a León Uris által írt Exodus hõsének ez a felirat állt szobája falán: "Mi feszítettük meg Krisztust." Nem véletlenül mondta nekem tegnap egy izraeli katona a betlehemi úttorlasznál, hogy "Kiéheztetjük a bestiákat" és ez utóbbiakon a Születés városában született kereszténveket értette. Nem véletlen, hogy Izraelben máglyára vetették az Evangéliumot, s hogy széles körben terjesztik az Evangéliumellenes irodalmat; hogy a keresztény hitre tért új bevándorlókat üldözték és deportálták; hogy az új kereszténvellenes törvény értelmében a keresztény hit minden hirdetõjét bebörtönözhetik; s hogy a Szentföldön az izraeli régészek a föld színérõl is igyekeznek eltüntetni a keresztény szent helyeket és emlékeket.

A keresztény cionisták vezetõinek, akik bizonyosan ismerik a tényeket, de gyanútlan nyájukat az Antikrisztus ösvényére terelik, én ezt üzenem: "Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik énbennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára és a tenger mélységébe vessék." (Máté 18, 6.)

Zsidó testvéreimnek pedig ezt mondom: a középkorú zsidók meggyõzõdése nem kötelez minket semmire. Minden zsidó maga döntheti el, hogy a nem zsidók elpusztításáért imádkozik, vagy pedig Birim és Betlehem lakóival együtt elfogadja a Szentföld áldását. A zsidóságon belül mindig megtalálhatók azoknak a prófétáknak a leszármazottai, akik békét és áldást kívántak hozni Ádám minden gyermekére. És bennük teljesedik majd be a prófécia, amely oly igaz, mint ez a mandulavirágzás: "Áldottabb leszel minden népnél."

(Ez az írás 2001 tavaszán született, egyebek közt azért, hogy megrendítse a "zsidó-kereszténység" amerikai fantazmagóriáját, s hogy segítsen a hívõ kereszténveknek megérteni a zsidó és a keresztény hagyomány valódi viszonyát.)

A Mamillai víztároló

[Mamilla Pool]

Manapság tényleg felgyorsultak az események. Tegnap még alig mertük kiejteni a nyers "apartheid" szót a palesztinokkal szembeni hivatalos diszkrimináció izraeli politikájával kapcsolatban, de ma, amikor Sáron tankokkal és rakétákkal löveti a védtelen városokat és falvakat, ez a jelzõ már szelíd eufémizmusnak tûnik. És igazságtalan sértésnek a délafrikai fehér elnyomókkal szemben. Hiszen õk nem vetettek be ágyúkat és tankokat az õslakossággal szemben, és nem vették ostromzár alá Sowetót. És nem vonták kétségbe saját kafferjaik emberi mivoltát.

A zsidó elnyomók ezt is alaposabban csinálták. Mintegy varázsütéssel visszarepítettek bennünket Józsué és Saul világába.

Ahogy a megfelelõ jelzõ keresése folytatódik, a szókimondó Róbert Fisk azt javasolja, hogy minõsítsük "polgárháborúnak" a palesztinai eseményeket. De ha ez polgárháború, akkor egy borjú lemészárlását bikaviadalnak is nevezhetjük. Hiszen oly nagy az erõkülönbség. Nem, ez nem "polgárháború", ez hátborzongató népirtás.

Történetünknek ez az a pontja, ahol egy derék zsidónak elõ kéne kotornia a zsebkendõjét, és kétségbeesetten felkiáltania: "Hogyan lehettünk képesek mi, az üldöztetés örök áldozatai, ilyen szörnyûségeket elkövetni!" De nem érdemes lélegzetvisszafojtva várni ezt a pillanatot. Elõfordult ilyesmi már korábban is, és elõfordulhat még a jövõben is.

A zsidók nem vérszomjasabbak, mint a többi nép. De a népirtások mögött itt a kiválasztottságnak, a rassz vagy a vallás felsõbbrendûségének õrült eszméje munkál. Ha valaki azt hiszi, hogy Isten az õ népét választotta ki a világ urának, és azt hiszi, hogy a többiek nem egészen emberek, akkor azt ugyanaz az Isten fogja megbüntetni, akinek a nevét hiába vette a szájára. Mert nem szelíd békává, hanem mániás gyilkossá fogja változtatni õt.

Amikor a japánok az 1930-as években szintén beleestek egy kicsit ebbe a betegségbe, kifosztották Nankingot, és megették a hadifoglyok máját. Az árja felsõbbrendûség agyrémével megfertõzött németek holttestekkel töltötték meg Babij Járt. A Józsué és a Bírák könyvének figyelmes olvasóiként az Egyesült Államok alapító atyái szintén megpróbálkoztak a "kiválasztott" nép ötletével, és majdnem tökéletesen sikerült kiirtaniuk az amerikai õslakókat.

A zsidók kiválasztottságeszméje újra és újra népirtáshoz vezetett. Jeruzsálem jaffai kapujától (Bab alHalil) nem messze volt valamikor egy kis falu, Mamilla, amelyet alig pár éve romboltak le az új ingatlantulajdonosok. S a helyén, az elegáns Hilton Hotel szomszédságában, hatalmas "falut" húztak föl a dúsgazdagok számára. Kicsit távolabb ott van az arab nemesek õsi temetõje és a Mamillai víztároló, amelyet még Pontius Pilátus ásatott ki. Az építkezés alatt a munkások több száz csontvázra bukkantak egy temetõüregben. Az üregben egy keresztet is találtak, rajta a felirat: "Csupán Isten ismeri a nevüket." Az amerikai zsidó Herschel Shanks által kiadott Biblical Archaeology Reviewben Ronny Reich izraeli régész hosszú cikket írt errõl a felfedezésrõl.

Az itt talált halottakat Kr. u. 614-ben temették el, Palesztina történetének a XX. századig legszörnyûbb esztendejében. Adam Smith skót tudós ezt írta Historical Geography of Palestine (Palesztina történeti földrajza) címû mûvében: "a vidéken még mindig látható a 614-es borzalmas pusztítás, ennek nyomai nem tûnnek el soha".

Kr. u. 614-ben Palesztina a római utódállam, a Bizánci Birodalom része volt. Túlnyomórészt keresztények lakta vidék, virágzó mezõgazdasággal, fejlett öntözõrendszerrel és gondosan kiépített teraszokkal. A zarándokok rajokban tódultak a szent helyekre. A Constantinus császár által épített Mennybemenetel temploma az Olajfák hegyén és a Szent Sír mindmáig a világ emberkéz alkotta csodáinak számítanak. A kietlen júdeai tájra nyolcvan kolostor hozott életet; ezekben értékes kéziratokat gyûjtöttek, és imádkoztak az Úrhoz. Az egyházatyák, a betlehemi Szent Jeromos, a caesareai Órigenész és Euszébiosz emléke még elevenen élt. Az egyik legjobb palesztinai író, az ún. kis próféták méltó társa, az áldott Janus Moschus épp akkoriban fejezte be Pratum Spirituálé (Spirituális rét) címû munkáját.

És volt errefelé egy kis, gazdag zsidó település is; ezek az emberek zárkózottan éltek, fõként libériásban a Genezáreti tó partján. Tudósaik éppen befejezték saját Talmudváltozatukat, hitük, a rabbinikus júdaizmus kodifikációját. De instrukcióért a perzsa Babilónia nagy tekintélyû és befolyású zsidó közösségéhez fordultak.

II.

614-ben a helyi, palesztinai zsidók szövetkeztek babilóniai hittársaikkal és segítettek a perzsáknak elfoglalni a Szentföldet. A támadásban 26 000 zsidó vett részt. A perzsa gyõzelem után a zsidók nekiláttak a palesztinai keresztények tömeges legyilkolásának. Felgyújtották a templomokat és a kolostorokat, megölték a papokat és a szerzeteseket, tûzre vetették a könyveket. A tabgai csodálatos Halak és Kenyerek bazilika, a Mennybemenetel Templom az Olajfák hegyén, a Damaszkuszi kapuval szembeni Szt. István templom és a Hagia Sión a Sion hegyen csak a legfontosabb néhány tétel a lerombolt épületek hosszú listájáról. A támadást valójában csak kevés templom élte túl. A feneketlen Tûzszurdoknál (Vádi anNar) épült Szt. Sabas kolostort csak távoli elhelyezkedése és a meredek sziklaszirtek mentették meg.

A születés temploma csodás módon kerülte el a pusztulást: amikor a zsidók parancsot adtak a lerombolására, a perzsák megmakacsolták magukat. Ugyanis perzsa királyok portréinak hitték a Napkeleti Bõinek mozaikképét a párkányzat fölött.

S ez a pusztítás még nem is a legsúlyosabb gaztett volt. Amikor Jeruzsálem megadta magát a perzsáknak, sok ezer helyi kereszténytyet vetettek fogságba, és elhajtották õket a Mamillai víztároló közelébe. Ronny Reich izraeli régész ezt írja:

"Valószínûleg a legtöbbet ígérõ vevõnek adták el õket. Egyes források szerint a Mamillai tárolónál a keresztény foglyokat zsidók vásárolták meg és ott a helyszínen le is mészárolták õket."

History of the Jews (A zsidók története) címû mûvében Henry Hart Milman oxfordi professzor kíméletlen nyíltsággal jellemzi az eseményeket: "Elérkezett végre a gyõzelem és a bosszú régen várt órája, és a zsidók ki is használták az alkalmat. A szent város megszentségtelenítését keresztény vérrel mosták le. A perzsák állítólag pénzért árulták a szerencsétlen foglyokat. S a zsidók bosszúvágya erõsebb volt a kapzsiságuknál is: nem haboztak mélyen az erszényükbe nyúlni, s azután mind egy szálig legyilkolták a drága pénzen megvásárolt rabokat. Abban az idõben azt beszélték, hogy 90 000 ember lelte így halálát."

A mészárlás egyik szemtanúja, Szt. Sabasi Sztrategiosz élénkebb képet fest a borzalmakról: "Azután a gonosz zsidók... szerfelett örvendeztek, mivel gyûlölték a kereszténytyeket, és aljas tervet eszeltek ki. Ahogy régen ezüstpénzen vásárolták meg az Urat a zsidóktól, úgy most õk vásárolták meg a fogságba esett kereszténytyeket... Hány lelket mészároltak le Mamilla víztározójánál! Hányan haltak éhen és szomjan! Hány papot és szerzetest vágtak le karddal! És hány szüzet, ha ellenálltak a meggyalázásnak, szántak halálra ellenségeik! Hány szülõ pusztult el gyermeke holtteste fölött! Hány olyan ember lett Krisztus vértanúja, akit megvásároltak, majd legyilkoltak a zsidók! Ki számolhatná meg annak a rengeteg embernek a hulláját, akiket Jeruzsálemben öldöstek le?"

Sztrategiosz 66 000-re becsüli e mészárlás áldozatainak a számát.

Egyszerûen szólva, a zsidók azért váltották ki drága pénzen a kereszténveket a perzsa katonák fogságából, hogy legyilkolhassák õket a Mamilla víztárolónál, és annak vize vérré változott. A zsidók csak Jeruzsálemben 6090 ezer palesztinai keresztényt öltek meg, ami mai arányokra átszámítva majdnem 1,5 milliót tesz ki (az Encyclopaedia Britannica szerint a föld össznépessége akkoriban 300 millió körül lehetett, hússzor kevesebb, mint ma). Pár nappal késõbb a perzsa katonaság fölfogta a gyilkolás mértékét, és leállította a zsidókat.

III.

Ronny Reich, becsületére legyen mondva, a mészárlásokért nem próbálja a perzsákra hárítani a felelõsséget, ahogy azt mostanában sokan teszik. Megállapítja, hogy "a perzsa birodalom nem vallási alapokon nyugodott, s így volt benne némi hajlandóság a vallási toleranciára". Ez a becsületes ember nyilvánvalóan alkalmatlan arra, hogy a Washington Postba írjon. Annak a lapnak az izraeli tudósítója ugyanis szemrebbenés nélkül azt írná, hogy az a tömeggyilkosság nem volt más, mint "megtorló csapás a zsidók részérõl, akik sokat szenvedtek a keresztény elnyomás alatt".

A palesztinai keresztények 614. évi holokausztja elég jól van dokumentálva, és leírását megtalálhatjuk a régi könyvekben. Csak az újabb útikönyvekbõl és történelemkönyvekbõl cenzúrázták ki. A zsidó apológiáról szóló briliáns expozéjában Elliott Horowitz leírja, hogy szinte minden zsidó történész elkendõzte a tényeket, és átírta az egész történetet. És az elleplezés ma is folytatódik. Az újabb keletû izraeli publikációk a perzsákat hibáztatják, ahogy a szabrai és satilai mészárlásért is a libanoni maronitákat tették felelõssé. Horowitz ezt írja:

The Destruction ofthe European Jews (Az európai zsidók megsemmisítése) címû munkájában Raul Hilberg azt állítja, hogy "a megelõzõ csapás, a fegyveres ellenállás és a megtorlás szinte teljesen hiányzik a zsidó gettótörténelem kétezer évébõl". Avi Yona, a vezetõ izraeli történész, León Polyakov, a History ofAnti-Semitism (Az antiszemitizmus története; kiadva a tolvaj Marc Rich pénzén) címû mû szerzõje és sokan mások is elkendõzik a 614-es holokausztot, hallgatnak róla vagy kerek-perec letagadják. Benzion Dinur, a Jad Vasem Holokauszt Múzeum volt igazgatója eufemisztikusan szólt az olvasóihoz, olyan nyelven, amelyet sértõnek érezne õ maga is a zsidókkal szemben, s kijelentette, hogy "az ellenszegülõ kereszténveket keményen megregulázták".

Horowitz tehát kimutatja, hogy a zsidó történészek és ideológusok hírhedten megbízhatatlanok és apológiára hajlamosak. Persze "nem minden zsidó", hiszen itt van például Horowitz, Finkelstein és a többi csodálatos ember, de õk lennének az elsõk, akik egyetértenének a fenti kijelentéssel. A tendenciózus, eltorzított történelemírás által megerõsített képmutatás és az örökké viselt áldozatmez a forrása a sok mai zsidóra jellemzõ rögeszmének. Ez a rögeszme szinte megrészegíti a zsidóid és rendkívüli erõt ad nekik saját eltorzított történetük elõadására. A valóságnak ez a masszív eltorzítása bizonyos értelemben az ideológiai harc gyõzedelmes gladiátoraivá változtatja a zsidókat. Lehet, hogy ez sikeres stratégia, de akkor is egy mentális betegség, amely veszélyezteti a zsidók lelkét és más emberek életét.

A zsidók nem állnak egyedül ezzel a történelemben. A németeket megrészegítette Versailles igazságtalansága, s Adolf Hitler aztán hangot adott ennek a részegségnek. A Toronto Sun munkatársa, Eric Margolis az örményekrõl ír, akiket a saját holokausztjuk története hozott tûzbe. És az 1990-es években ezerszámra mészárolták le békés azeri szomszédaikat, és földönfutóvá tettek 800 000 bennszülött nem örményt. "Itt az ideje

felismerni a világ minden szörnyûségét", vonja le a következtetést Margolis. Itt az ideje felismerni a lázító és egyoldalú történetírás veszélyét, teszem én hozzá. A tendenciózus valóságtorzításnak ugyanezt a szisztémáját alkalmazták a militáns feminizmus, a kommunizmus, a pszichoanalízis, a neokonzervativizmus, a neoliberalizmus, a cionizmus és egy sor kisebb jelentõségû mozgalom zsidó aktivistái; ezzel mámorosították meg és tüzelték föl a támogatóikat az ideológiai harcra.

Mindennek eredményeképpen aztán egy pszichotikus, beteg világban élünk. Egyetlen kommunikációs eszközünk, a média csak súlyosbítja a bajt, és végromlásba taszít bennünket. A józan észhez való visszatérés érdekében támogatnunk kell a kiegyensúlyozott közbeszédet. S mivel a zsidók oly nagy befolyásra tettek szert a mai világban, a torzító zsidó közbeszédet le kell bontani, és a mártíromság koronáját óvatosan el kell távolítani.

614 tragikus eseményeinek ismét meg kell jelenniük a történelemkönyvek lapjain, mert csak ez segíthet a zsidóknak kigyógyulni paranoid téveszméikbõl. Az események ismerete nélkül ugyanis nem tudjuk megérteni a jeruzsálemiek és Omar ibn Khattab kalifa között 638-ban létrejött szerzõdés lényegét. Ebben a Szulh al Kudszban, vagy; kapitulációs szerzõdésben Szofroniosz pátriárka azt kérte, hogy védjék meg Jeruzsálem lakóit a kegyetlen zsidóktól s ezzel a nagy hatalmú arab vezér egyet is értett.

A 614-es népirtás a legszörnyûbb, de nem az egyetlen ilyen gaztett volt, amit a zsidók elkövettek azokban a zavaros években. Bár az is egy szép történet, amit a Biblia mesél el Kánaán Józsué általi meghódításáról, s amely oly mély hatást gyakorolt a zsidó lélekre. A VII. század az erõs zsidó befolyás évszázada volt, és igencsak bõven kivette a részét a népirtásból.

Alig pár évvel 614 elõtt, 610-ben az antiochiai zsidók legyilkolták a kereszténeket. Graetz zsidó történész a következõket írja:

[A zsidók] "rátámadtak keresztény szomszédaikra és bosszút álltak rajtuk az elszenvedett igazságtalanságokért; megöltek mindenkit, aki a kezükre került, s a holttesteket máglyára vetették, ahogy a keresztények is tették velük egy évszázaddal korábban. Anasztasziosz pátriárkát, akit különösen gyûlöltek, gyalázatosan megkínozták, végigvonszolták az utcákon, mielõtt végeztek vele."

Graetz szerint, mint az izraeli hadsereg más szószólói szerint is, a zsidók mindig csak "megtorolják" a rajtuk esett sérelmeket. Ezt a dogmát nem a CNN vagy Sáron találta ki: mélyen gyökerezik a zsidó lélekben, végsõ önigazolási eszközként. Ez a történész (zsidó kollégáihoz hasonlóan) nem tartotta szükségesnek megemlíteni ezt:

Az antiochiai zsidók felvágták Anasztasziosz pátriárka hasát, arra kényszerítették õt, hogy a saját beleit rágja, s heréit az arcába csapták.

IV.

Az arab hódítás után a palesztinai keresztények többségéhez hasonlóan a palesztinai zsidók többsége is elfogadta az Üzenethozó, vagyis a Próféta üzenetét, bár némiképp eltérõ okokból. A helyi keresztények az iszlámot a nesztoriánus kereszténység egyfajta, ikonok és görögök nélküli válfajának tekintették, amelyben nem érvényesül Konstantinápoly befolyása. (A helyi keresztények számára mind a mai napig problémát

jelent a palesztinai egyházban érvényesülõ görög dominancia.) A helybéli zsidó közember számára viszont az iszlám visszatérést jelentett Ábrahám és Mózes hitéhez. Õ ugyanis nem nagyon igazodott el új babilóniai hit bonyolultságaiban. Az itteni zsidók nagy többsége tehát muszlimmá lett, és beleolvadt a palesztin népességbe.

V.

A mai zsidóknak nem kell bûntudatot érezniük a régi korok zsidói által elkövetett dolgokért. A fiúk nem felelõsek atyáik bûneiért. Szép cselekedet lett volna, ha Izrael ezt a tömegsírt, s mellette a bizánci mozaikos kápolnát kicsiny, de megrendítõ emlékhellyé változtatta volna, amely emlékeztetné polgárait e föld történelmének szörnyû napjaira és a tömeggyilkos hajlandóságú felsõbbségtudat veszélyeire. Az izraeli hatóságok azonban inkább szétdúlták az egészet, s föld alatti parkolót építettek a helyszínen. Azzal nem elégedetlenkedik senki.

A zsidó öntudat ébren tartói, Amos Oz és mások tiltakoztak az õsi maradványok megsemmisítése ellen. No, nem a mamillai sírra gondoltak. A Harám al Sarif mecset épületegyüttesének fenntartói ellen írtak egy beadványt, mert azok ásattak egy huszonöt centi mély árkot egy csõvezeték számára. Nem zavarta õket az sem, hogy a Haarecben a vezetõ izraeli régész fejtette ki, hogy az árok bármi kárt okozna az õ tudományának. Ozék továbbra is olyanokat írtak, hogy "a muszlimoknak ez a barbár cselekedete a jeruzsálemi zsidó örökség eltüntetését célozza". A beadvány aláírói között nagy meglepõdéssel és sajnálattal fedeztem föl Ronny Reichet is. Az ember azt hinné, õ csak tudja, kik tüntették el a zsidó történelmi örökség nyomait a mamillai tározónál.

A cenzúrázott történelem torz valóságképet szül. A múlt megismerése nélkül nem alakulhat ki a józan gondolkodás. A németek és a japánok megismerhették az apáik által elkövetett bûnöket, szembenézhettek erkölcsi tévedéseikkel, s így szerényebb, kevésbé gõgös emberek lettek, olyanok, mint a többi nép. Mi, zsidók viszont mind a mai napig képtelenek voltunk megszabadulni a kiválasztottság fennhéjázó tudatától, s így borzasztó helyzetben vagyunk.

Ezért még mindig él bennünk a felsõbbség tudata, s még mindig tömeggyilkosságokba visz bele bennünket. 1982-ben Amos Oz találkozott egy izraelivel, aki megosztotta az íróval azt az álmát, hogy õ szeretne lenni a zsidó Hitler a palesztinok számára. És újra és újra hallani azt a szóbeszédet, hogy ez a potenciális Hitler nem más, mint Ariel Sáron. Akár igaz ez a szóbeszéd, akár nem, az álom lassan valósággá válik.

A Haarec a címoldalán közölt egy fizetett hirdetést, egy rabbicsoport által aláírt fatvát. A rabbik azt tudatták az olvasókkal, hogy Izmael (az arabok) teológiai értelemben Amalekkel azonos. Az amalekiták Izrael õsi ellenségei; errõl a törzsrõl a Biblia azt írja, hogy sok bajt okozott Izrael gyermekeinek. A történet szerint Izrael Istene megparancsolta népének, hogy mind egy szálig irtsa ki Amalek törzsét, s öljék meg még az állataikat is. Saul király azonban kontármunkát végzett, mert kiirtotta az amalekitákat, de megkegyelmezett az eladósorba került, férjezetlen leányoknak. Ez a "kontárság" aztán a koronájába került. Csakhogy az amalekiták kiirtásának parancsa még mindig ott szerepel a zsidó hit tantételei között, bár évszázadok óta senki sem azonosította a megvádolt törzset egyetlen ma élõ népcsoporttal sem.

Akadt azonban egy kivétel, amely jól mutatja, milyen veszélyes is lehet a hatalom. A II. világháború végén néhány zsidó, köztük a késõbbi miniszterelnök, Menahem Begin is, a

németekkel azonosította az amalekitákat. Egy zsidó vallási szocialista és antifasiszta harcos, Abba Kovner még titkos tervet is kidolgozott 1945-ben a német városok vízellátó rendszereinek megmérgezésére, hogy így öljön meg "hatmillió németet". A mérget Izrael késõbbi államelnökétõl, Efraim Katzirtól kapta. Katzir azonban valószínûleg "csak" pár ezer német hadifoglyot akart megmérgezni. A terv szerencsére megbukott, amikor Kovnert a brit hatóságok lefülelték egy európai kikötõben. A történet abban a Kovner életrajzban olvasható, amelyet tavaly adott ki Dina Porát professzor, a Tel Avivi Egyetem Antiszemitizmus Kutatóközpontjának vezetõje.

Érthetõ nyelvre lefordítva: a rabbik által kiadott /árva azt jelenti, hogy vallási kötelességünk legyilkolni az arabokat, a nõket és a csecsemõket is, de még az állataikat is, az utolsó macskáig. A liberális Haarec, amelynek fõszerkesztõje és tulajdonosa elég tájékozott ahhoz, hogy pontosan értse ennek a fatvának az üzenetét, nem habozott leközölni a hirdetést. Néhány palesztin aktivista nemrég bírált engem, mert kapcsolatban állok az orosz Zvatra hetilappal, s mert idéztem az amerikai Spotlight hetilapból. Csak azt nem értem, miért nem ítéltek el azért is, mert a Haarecbe is írok. Hiszen a Zavtra és a Spotlight sohasem közölt népirtásra felszólító hirdetéseket.

De nem volna igazságos, ha csupán a Haarecet emelnénk ki. Egy másik zsidó lap, a The Washington Post hasonlóan szenvedélyes népirtási felszólítást közölt Charles Krauthammer tollából. Saul királynak ez a nagy szakértõje nem támaszkodhat olvasóinak bibliai ismereteire, ezért Powell tábornok haditettét veszi elõ, a fejvesztetten menekülõ iraki katonák lemészárlását az öbölháború végén. Idézi Colin Powellnek az iraki hadsereggel kapcsolatos kijelentését: "Elõször is szétszórjuk, azután pedig megöljük ezeket." Krauthammer számára az idézetek gondos kiválogatásakor az sem volt fontos, hogy olyan mondatot találjon, amelyben a legyilkolt arabokat az "ezek" helyett az embereknek kijáró "õket" névmással illetik. Az öbölháború utolsó szakaszában borzasztóan sok, fegyvertelenül visszavonuló irakit mészárolt le hidegvérrel az amerikai légierõ, s a tetemeket óriási, jelöletlen tömegsírokba dózerolták a sivatagban. Ennek a tömegmészárlásnak a becslések szerint százezer, de akár félmillió áldozata is lehetett. Csak Isten tudja a nevüket.

Krauthammer azt szeretné, ha ez a haditett Palesztinában is megismétlõdne. "Ezeket" már itt is szétszórták: az izraeli hadsereg hetven részre szakította õket. Minden készen áll a nagy öldökléshez. "Öld meg ezeket!", kiáltja Krauthammer szenvedélyesen. Csak az nyugtalanítja, hogy a perzsák megint véget vethetnek a vérfürdõnek, mielõtt hullákkal telik meg a Mamillai víztároló. Az õ nyugtalankodása a mi reményünk.

Apokalipszis most

[Apocalypse Now]

A Hyde Park zöld füvén egy vén csavargó sétál, nyakában ütött-kopott papundekli táblával: "A Vég közeleg". Már évek óta így járkál, ha ugyan õ az az alak, akit körülbelül harminc éve láttam itt. De az álló óra is megmutatja egyszer-egyszer a pontos idõt. Lehet, hogy most tényleg eljött az a rettenetes idõ?

A mágikus ötszög találatot kapott, és Bábel tornya is leomlott szeptember 11-én. A Szentföldön a zsidók az urak. A dollár árfolyama magas, de a kereszténység alkotóereje elérte csúcspontját; üzletei tele vannak, de templomai üresek; sok a díler, az ügynök és a

bróker, de kevés a mûvész, a költõ és a szent. Árvizek és aszályok, nyári hóviharok és téli kánikulák, megmérgezett folyók és kiszáradt tavak emlékeztetnek bennünket arra, hogy Földanyánk beteg, nagyon beteg. Az apokalipszis már elérkezett, s az utóbbi években ezt egyre többen érzik így.

Justin Raimondo írt egy cikkecskét a Weekly World Newsba ("ezt a nevetségesen szenzációhajhász bulvárlapot senki sem venné szívesen a kezébe a szupermarket pénztársoránál"), ezzel a bizarrul jövõbelátó témával: "A Sátán arcképét fotózták le az amerikai Kongresszus fölött!" Még egy képet is mellékeltek, amelybõl árad a leplezetlen gonoszság egy hosszúkás, gúnyos arc villan elõ egy feketén gomolygó füstfelhõbõl, õrült tekintete gonoszul villog, s a szája sátáni gúnykacajra görbül, A Weekly World News idéz "egy meg nem nevezett, veterán CIA ügynököt", aki ezt mondta:

A kép a terrornak olyan portréja, amilyet még soha senki nem látott ebben az országban. Valami természetfölötti ez? Az életnek valamilyen formája? Ez talán és üsse kõ, csak felteszem a kérdést, ez talán maga a Sátán?

Ez az érzés, amely azelõtt kizárólag a túlfûtött fantáziájú és túlérzékeny embereket, vagy a Weekly World News elszánt olvasóit jellemezte, most átcsapott a társadalmi érzékenység küszöbén. Moszkvában és New Yorkban, Jeruzsálemben és Bagdadban, Párizsban és Berlinben laikus és gyakorlatias emberek ezzel a kérdéssel üdvözlik egymást: "Ez már a világ vége?" "Igen, ez már az", válaszolt a kérdésre a jeles amerikai filozófus, Immánuel Wallerstein, de beleillesztett egy óvatos fenntartást könyvének nagyon is aktuális címébe: Az általunk ismert világ vége. És arra a következtetésre jutott, hogy az emberi történelem egy nagyon hosszú periódusa most elérkezett egy megjósolhatatlan végponthoz. Az általunk, a szüleink és a nagyszüleink által ismert világ mintha tényleg a végét járná.

Wallerstein szerint "az általunk ismert világ" körülbelül 500 éve alakult ki Nyugat-Európában, és csúcspontját az Egyesült Államokban érte el. Ezt a világot az emberi fejlõdés sajátos, "kapitalizmusnak" vagy "piacnak" nevezett eltorzulása jellemzi. Wallerstein merészen visszautasítja az "elkerülhetetlen fejlõdés" axiómáját, kijelentve, hogy ez nem volt szükségszerû folyamat, hanem inkább csak véletlenszerû negatív fejlemény, egy aberráció. Szinte minden társadalomban megvoltak a kapitalizmus és a piacgazdaság bizonyos elemei, de ezek csak marginális szerepet játszhattak. Az egészséges társadalmak tudták, hogyan lehet korlátozni õket. S amikor a kapitalista elemek megpróbáltak a szélrõl a középpontba nyomulni, amikor sikeresen törtek elõre, akkor kisajátítással vagy lázadásokkal el is intézték õket. Wallerstein az élõ szervezet immunrendszeréhez hasonlítja ezt a mechanizmust. Európában a kapitalizmus fellendülése torz fejlemény volt, az európai társadalmi struktúrák immunrendszerének hirtelen összeomlása. A vírus kiszabadult, s Európa megindult a nagy politikai és katonai sikerek útján.

Hogy megértsük a nyugati sikerek mibenlétét, vegyünk példának egy ostromlott várost. Amíg a kiéhezett és legyengült polgárok érzik, hogy közös a sorsuk, addig erõt merítenek a testvériségbõl. De ha az individualizmus, a "mindenki magáért" érzése válik uralkodóvá, akkor néhányan nagy felfedezésre jutnak: egy kis kannibalizmussal meg lehet szabadulni az éhezéstõl. Ha a társadalom erõs, ezeket a "felfedezõket" kiveti magából. De ha meggyengül a testvériség és a közös sors érzése, akkor a kannibalizmus lesz az úr a városban. És a kannibálok viselkedését sikeres stratégiának fogják tekinteni. És utánozni is fogják õket, minthogy általában mindenki szereti utánozni az elismert, sikeres embereket.

S ugyanezt látjuk a nemzetek közösségénél, a nem nyugati társadalmakban, amelyeket csábít az individualizmus eszméje, és most igyekeznek utánozni a nyugati sikereket. Bizonyos szint elérése után azonban ez a tendencia egyre rombolóbb erõvé válik. Rombolja a természetet és a társadalmat, s most már a végpusztulás szélére juttatott bennünket. Lehet, hogy már régen elérkeztünk ide, az oligarchia Vaspatájának uralma alatt, ahogy azt Jack London írta 1910-ben, de az 1917-es forradalom megrendítette a világot, s egy új alternatívát kínált, írja Wallerstein.

Nyugat-Európa és Észak-Amerika népeinek lehetõségük nyílott kiépíteni a jóléti társadalmat, amelyben a középosztály kiemelkedett, s a munkásság is elégedett volt, a harmadik világ pedig egy idõre mentesült a megtorló akcióktól és a gyarmati hódítástól. 191 7 elõtt Anglia nem habozott ágyúnaszáddal lövetni Simonoszeki japán várost, egy brit diplomata ellen elkövetett merénylet megtorlásaképpen. 1917 elõtt Európában olyan nagyok voltak a társadalmi különbségek, mint most a harmadik világban. A szocialista rendszer 1991-es összeomlása után a történelemnek ez a hosszú, szélcsendes idõszaka véget ért. Visszatértünk 1914-be, állítja Wallerstein.

Vajon azt jelenti-e ez, hogy az 1917-ben vereséget szenvedett eliteknek sikerült visszaszerezniük elvesztett pozícióikat? Nos, nem errõl van szó. A régi elitek már leléptek a színrõl, és új társadalmi és spirituális erõ jött létre. Egyik értekezésemben "mammonitáknak", vagyis Mammon imádóinak neveztem õket. A mammoniták az egész világon harcoltak a régi elit ellen, alkalmanként szövetségre lépve a baloldallal. Az orosz forradalmat a hagyományos orosz elit kiirtására és elûzésére használták fel. Angliában és Skandináviában a régi elit a társadalmi demokrácia megjelenésével veszítette el a hatalmát. Németország és Olaszország elitjét a II. világháború vitte el. Amíg a régi elit volt hatalmon, a mammoniták azokat az egyenlõsítõ programokat támogatták, amelyek az elit hatalmát és erõforrásait a közönséges embereknek igyekeztek átadni.

Nagy reménységek kora volt ez. A mammonita gazdagság és kapcsolatrendszer hatalmas ereje segítette az egyenlõség erõit, és nem túl sokan gondolkoztak el azon, hogy mik is lehetnek a céljai az õ nagy hatalmú szövetségeseiknek. Amíg a bankárok, a jogászok és a médiatulajdonosok támogatták a humanista programokat, a humanisták nem foglalkoztak saját mélyebb gondolataikkal. Hiba volt ez, mert a mammoniták idõközben irányításuk alá vonták a közbeszédet, s annak uraivá, alakítóivá váltak.

Hogy megértsük ezt a koncepciót, gondoljunk csak Woody Allen egyik korai filmjére, a Mi van, Tigris Lily?-re. Az amerikai rendezõ fogott egy másodosztályú japán filmet, megvágta egy kicsit, és új, teljesen más szöveget rakott alá. És született egy új film, az események új kifejtésével. S mint egy mozifilmet, a mi világunkat is sokféleképpen lehet interpretálni. Nézzünk meg például egy jó filmet, például a Tavaly Marienbadban-t hang nélkül vagy egy számunkra ismeretlen nyelven, és a bizonytalanságok száma ugrásszerûen meg fog nõni. Márpedig a mi világunk bonyolultabb, mint Alain Resnaisnek ez a filmje, és csak a közbeszéd teszi számunkra értelmezhetõvé az események áradatát. A szabad közbeszédben különbözõ vélemények hangzanak el a "film" tartalmáról, s a "nézõ" igyekszik valamilyen középsõ álláspontra helyezkedni. Az irányított közbeszédben az irányítók készítik elõ a szövegeket (narrative), és kirekesztik a számukra kellemetlen véleményeket. A "nézõt" pedig az irányítók kívánságának megfelelõen beterelik "az ajánlott közbeszéden belüli középsõ területre".

Henry Kissinger például az amerikai külpolitika irányítójaként elpusztította Kambodzsát. Ez a kis délkeletázsiai ország több amerikai bombát és aknát kapott, mint a II.

világháborúban Németország. A borzalmak túlélõi az amerikaiak által elfoglalt fõvárosban kerestek menedéket, elviselhetetlen méretûre duzzasztva annak lakosságát. Azután Pol Pot gerilláinak sikerült megverniük az amerikai csapatokat és átvették az uralmat Kambodzsa romjai fölött. Az egyetlen lehetséges megoldást választva visszaküldték az embereket az amerikaiak által aknamezõkké változtatott, lerombolt falvaikba. A közbeszéd irányítói elbeszélték gyászos történetüket, elhallgatva a Kissinger által elrendelt szõnyegbombázásokat, és jól kidomborítva a normális élethez való erõszakos visszatérés áldozatait. Most már tudunk a kambodzsai halálmezõkrõl, de eszünkbe sem jutnak az amerikai bombák, tudunk a "kommunisták kegyetlenségérõl", de elfeledkezünk a mammoniták atrocitásairól. A közbeszéd egységesített gépezetének megteremtése azzal vált lehetõvé, hogy az irányítók uralmuk alá vonták a médiát és az egyetemeket, s hogy kizárták a közembert a diskurzusból.

Az 1968-as forradalom kudarca után a mammoniták elérték céljukat, és integrálódtak a régi elit maradékával. Rövidebbre fogták az egyenlõségrõl és a polgárjogokról való beszédet, és új programot fogadtak el, az ember leigázásának programját. (A burzsoázia az 1789-es francia forradalom idején hasonlóan használta ki az alsóbb néposztályok hatalmát és haragját. A munkások és a parasztok eltávolították a régi, arisztokrata elitet, azután az új burzsoá elit hátat fordított nekik, és Napóleon katonai zsenijét kihasználva átvette a hatalmat.)

1968 után az örökmozgó történelem új útra tért. A mammonitáknak többé semmi szükségük nem volt a demokráciára vagy a jóléti államra. Egy Napóleonra volt szükségük, hogy jól beássák magukat a hatalomba. Az oligarchia erõi szeptember 11-e után ezért kérdõjelezik meg a Bili of Rightst, a demokratikus szabadságjogokat, az ENSz Alapokmányát és a nemzetközi szerzõdéseket, és teremtik meg a néhány milliárdos, a megszorongatott középosztály, a pauperizálódott munkásság, s az erõs hadsereg és rendõrség szép új világát. A tervük az, hogy a zûrzavar végén rendíthetetlen pozícióba kerüljenek. De a feneketlen sötétségnek ez az órája a reménykedés ideje is.

A holnap rejtve van elõttünk, méghozzá jó okokból. Wallerstein szerint elérkeztünk a történelem nagy útelágazásához, egy történelmi keresztúthoz, ami ezer évenként jó, ha egyszer szokott bekövetkezni. Az elágazás már önmagában is bizonytalanságot jelent. Vagyis olyan idõszakot, amikor az egyes ember jelentéktelennek tûnõ cselekedete is megváltoztathatja a dolgok menetét. A stabilitás idõszakában még az óriási erõfeszítések sem igen hoznak látható eredményt. Az emberek néhány évszázadon keresztül a történelem eleve elrendelt és elkerülhetetlen kimenetelében hittek: a marxista álomban, a jóléti államban vagy Krisztus második eljövetelében. A bizonyosságnak ez a korszaka immár véget ért. Újabb sötét középkorba zuhanhatunk vissza, egy vigasztalan anti-Utópiába, s gyermekeink nem fogják megbocsátani nekünk a passzivitásunkat. Vagy kapálózhatunk még egy darabig és remélhetjük a legjobbakat.

Kari Marx az emberi történelmet a termelési eszközök birtoklásáért folyó osztályharcok történelmeként írta le. Pedig valószínûleg jobban illik rá az eszmék háborúskodása. A kabuli Al-Dzsazíra tévéállomás bombázása, nem sokkal a belgrádi Szerb TV bombázása után újabb bizonyítéka annak, hogy milyen fontosak is a szavak. És valóban, az újságok, a tévék, az egyetemek és a mozi tulajdonosai, röviden a közbeszéd irányítói napjainkban a legerõsebb hatalmi tényezõvé nõtték ki magukat. Õk határozzák meg a sorsunkat, s nem az olaj vagy az acélipar vezetõi. A legfontosabb háború manapság a közbeszéd területén folyó háború: a közbeszédet fel kell szabadítani, és visszaadni az embereknek.

Ez a kérdés most az egész világon az érdeklõdés homlokterébe került. Japántól Kaliforniáig és Malajziától Franciaországig az emberek különbözõ stratégiákkal próbálnak szembeszállni a kihívással. S egyre többen a valláshoz fordulnak, abban látják a védekezés fegyverét. Ösztönösen megérzik a vallástól elválaszthatatlan testvériségben rejlõ óriási erõt és lehetõséget. Nem voltak kannibálok az ostromlott Isten Városában, minthogy a lelki-szellemi közösségben egyesült emberek eltávolítják a bûnöst, és nem engednek csábításának. E megközelítésmód további bizonyítéka az ellenség reakciója, amely mindennél jobban gyûlöli a "fundamentalizmust", legyen az muszlim, ortodox vagy katolikus. Bolygónk vezetõ mammonita ereje, a Nagy Sátán a "fundamentalistákat" nevezte ki a terror elleni háborújában az elsõ számú ellenségének, közvetlenül a kommunista utópia összeomlása után. De a baloldal és a jobboldal "világi" erõi haboznak csatlakozni a nem várt szövetségesekhez. Ezért kell nekünk újraértékelnünk ember és Isten viszonyát a szabad világért folytatott harcunkban.

II.

Az ember õsidõk óta tudja, hogy a legfontosabb dolog a világon a Fenségeshez való viszonya. Sok király élt már, de a csak a templomok élték túl a századok mindent elnyelõ örvényeit. Ha lefelé hajózunk Felsõ-Burma kietlen tájain az Irrawaddy folyón, egy részen olyan kép fogad bennünket, mintha ûrhajók szálltak volna le a part menti hegyoldalakra. Égbe mutató, csúcsos szentélyek sokasága az. Messze innen, a Nílus partján Dendera sokoszlopos temploma emelkedik, s õrzi az éjistennõ, Nut becses és mulandó képét. Az istennõ teste folyóként úszik az égen, kanyarulata derékszöget formáz. Délre, a folyó túlpartján szfinxek kettõs sorfala vezet Karnak templomaihoz. Az egyiptomiak felépítették az örökkévalóságnak a piramisokat, hogy azok túléljék az emberiséget és a pusztulást. És templomokat építettek, hogy emlékeztessenek bennünket: a legfontosabb dolog a világon a Fenségeshez való viszonyunk.

Az oroszországi Szuzdal közelében, a Nyeri folyócska gyakran elárasztott, alacsony partján áll egy páratlan szépségû, kicsiny, hófehér templom, a Közbenjárás temploma. Már messzirõl világít, mint a gyertyaszál. Körülbelül nyolcszáz évvel ezelõtt építették, de még ma is eláll a lélegzetünk a látványától. A Francia középhegység egy eldugott szegletében a Conquesi katedrális falát elborítják a szentek román stílusú figurái. A jeruzsálemi mecset tökéletes kupolája évszázadok óta ragyog Kedron mély völgye fölött, mint valami hatalmas világítótorony a háborgó tengeren. A Szt. Sabas kolostor a meredélyen húzódik meg, mindössze pár kilométerrel lejjebb a Kedron mentén. Masszív oszlopok veszik körül az õsi sztúpát Ayutthaya szigetén, Sziám õsi fõvárosában. Az ember akárhol jár, mindenütt megtalálja õseink különös szépségû és fontosságú alkotásait a sarkköri Nidaros katedrálistól a himalájai Tiangbocse kolostorig, a mekkai Kába-kõtõl a Santiago de Compostelláig, Stonehenge fenséges megalitjától a Machu Picchu csiszolt kõlabirintusáig. Ezek mind emlékeztetnek bennünket az életcélunkra, a feladatunkra és az esetleges jutalomra az út végén.

Életcél? Van egyáltalán életcélunk? Bizony, az embernek van célja ezen a földön. Évezredek óta azt tekinti életcéljának, hogy eljusson Istenhez. A csaták és ölelések között Isten felé fordultak. Lapozzuk csak föl az Odüsszeiát vagy a Beowulfot, Dantét vagy Chaucert, Tolsztojt és Goethét, s ezzel a gondolattal a könyvek minden lapján találkozni fogunk. Manapság viszont ezt a gondolatot nagy odafigyeléssel kirekesztik a köztudatból, és egy másik életcélt tolnak elõtérbe, a vagyonhalmozást. Nem a laza és toleráns hedonizmus lett a követendõ minta, hanem a lendületes és odaadó kapzsiság. De a belénk ültetett, velünk született életcél továbbra is velünk marad, és az ember harmóniában és

egységben szeretne élni a Szellemmel és a Földdel is. És nemcsak egyénként, hanem emberiségként is szeretnénk elérni ezt az életcélunkat.

A természet, az Isten vagy az evolúció általában megjutalmazza a helyes magatartást. A párosodás például nélkülözhetetlen mozzanata az utódok elõállításának, ugyanakkor igen kellemetes foglalatosság is. S mivel a vallás is "helyes magatartásnak" tekinthetõ, az is képes megjutalmazni az embert.

Megjutalmazni? Ha hinni lehet Engelsnek, a jelentõs forradalmi gondolkodónak, akkor a vallás nem egyéb, mint a természet ismeretlen erõitõl való félelem. Az õsember nyilván nem értette a villám mibenlétét, s ezért kitalálta magának a villámlás istenét, írja Engels. Az õsember istenképe csupán saját társadalmának tükörképe volt, s az egy Isten nem más, mint az egy király égi ikerpárja. Itt nincsen jutalom, csupán félelem, s minél gyorsabban számoljuk föl a félelem forrását, annál gyorsabban érjük el az igazságos társadalmat. Ésszerûen hangzik. De ha elfogadjuk Engels istenfelfogását, akkor elfogadhatjuk Marcus Aureliusnak a szerelemrõl vallott nézeteit is. A szerelmi élvezet, írja Elmélkedéseiben a római filozófus-császár, nem más, mint "belsõ dörzsölõdés, bizonyos inger kíséretében fellépõ nyálkakiválás". Hát, ez egy impotens ember vélekedése, mondhatnánk erre. És ez az értékelés helytálló Engelsszel kapcsolatban is. Mert az az ember, aki képtelen átélni a spirituális egyesülés testi szenvedélyének vagy ekstázisának viharát, az bizony súlyosan fogyatékos és szánalomra méltó.

A vallás az Istenivel való egyesülés egyik útja. Ez az egyesülés a legnagyobb jutalommal járó élmény, amit csak az ember ismer. Sok neve van: ekstázis vagy kegyelem, eufória vagy transz, megvilágosodás vagy nirvána; és sok szintje is, az ima emelkedettségétõl az áldozás vagy úrvacsora lelki borzongásán át az istenségben való teljes feloldódásig. Ugyanolyan jól ismert és sokszor leírt érzés ez, mint a szexuális kielégülésé, és hasonló is ahhoz. Mi lehet jobb egy tizenöt éves szõke csajjal való szexelésnél, tette föl a kérdést Woody Allen. És rögtön meg is válaszolta: "Két tizenöt éves szõke csajjal szexelni." Csakhogy a kegyelemmel összehasonlítva Woody Allennek ez az álma körülbelül annyira kellemes élmény, mint kitölteni az adóívet. A kegyelem érzését semmi sem tudja felülmúlni: sem a kemény drogok, sem a hallucinogén savak.

Viktor Pelevin mai orosz írónál szerepel az a jelenet, amelyben három ember beszélget a tábortûz körül, s közben hallucinogén gombát rágcsál. A drogok nem a valóságot változtatják meg, hanem kinyitják tudatunk néhány zárt termét mondja az egyik. Ki lehet-e nyitni ezeket a termeket drog nélkül? kérdezi a másik. Létezik ez a drogmentes megoldás válaszolja a tanítójuk. Ezt alkalmazzák a templomokban és a kolostorokban. Ott el tudják érni az állandó "feldobottságot" is. De akkor miért nem ismerjük azt a módszert? kérdezi a gombaevõ, s a tanító megadja a magyarázatot: Ennek ismerete lerombolná a Piacot. Az emberek ugyanis nem a fogyasztásra, a hajtásra és a lopásra koncentrálnának, hanem az isteni kegyelem elérésére. És akkor befellegzett a zsíros profitnak.

Ezt a "titkot" a legutóbbi idõkig a világon mindenki ismerte. S bár a nagy emelkedettséget valószínûleg csak a boldog kevesek érték el, azért még egy szokásos vasárnapi imádkozás is képes egy hétre elegendõ örömöt adni az embernek. Aki reménykedhetett a magasabb örömök és az isteni kegyelem elérésében. És ez összeegyeztethetetlen volt a piaccal, amely tényleg csak szerény helyet foglalt el a társadalom életében. Az emberi társadalom a templom, az imaház vagy a mecset körül szervezõdött; az volt a legfontosabb építmény, amelyet egy új településen az elsõk között húztak fel, mert tudták, hogy az ember lelki szükségletei ugyanolyan komoly dolgok, mint az anyagi szükségletek.

III.

Arra vagyunk kondicionálva, hogy elfogadjuk a materialista okoskodást, és elvessük azokat a magyarázatokat, amelyek egy más síkon mozgó erõkhöz igazodnak. Fontos összetevõje ez annak az aberrációnak, amely az embereket a világ spirituális komponensének elvetésére ösztönzi. Az aberráció kialakulása elõtt egy tisztán materiális törvényekkel megmagyarázható, totálisan materiális világnak már a puszta ötlete is habókosságnak számított volna. Az emberek világképe tértõl és idõtõl függõen változik, de sohasem volt tisztán materialista, és ennek komoly okai voltak. Szinte lehetetlenség tisztán materialista fogalmakkal leírni a világot.

A régi filozófusok a világot spirituális-materiális, több rétegû kontinuumnak tekintették, amelyben a Jó és a Rossz, az erények és bûnök népek és eszmék erõi félig önálló léttel rendelkeznek. Ezeket az erõket istenekként, angyalokként és démonokként ábrázolták. Az Újszövetség a Világ Fejedelmérõl és más erõkrõl beszél, amelyek szemben állnak az emberrel. Szent Pál tudatában volt az eljövetel nehézségeinek, minthogy "nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.'"401

A régi bölcsek látásmódja jobban alkalmazkodott a valósághoz. A veszedelmeket és a megmenekülést, a katasztrófákat és a jólétet könnyebb a magasabb erõk interakciójával, mint pusztán anyagi tényezõkkel vagy az Isten hangulatváltozásaival megmagyarázni. Hogy a trójai háború miért tartott tíz teljes esztendeig, azt könnyebb megmagyarázni a Trójáét, illetve a görögöket pártoló istenek harcával, mint például Heléna szépségével vagy a kereskedelmi érdekekkel. A hidegháborút is lehet az orosz közösségi szellem és az amerikai Mammon harcaként értelmezni. A harmadik világ népei ellen indított, hamarosan kirobbanó harmadik világháborút a vallásos tudat "Armageddonként" értelmezheti.

A vallásos és a materialisztikus közötti kapcsolatot az Isten és az ember kölcsönviszonyának vizsgálatával lehet megérteni. Az ember istenkeresését gyakran hasonlították a földi szerelemhez. Ez a felfogás jelenik meg Jami, a Naksbandii szerzetesrendhez tartozó szúfi sejk, Juszuf va Zuiajkha címû allegorikus költeményében. Mavlana Nur al Din 'Abd al Rahman Jami Kr. u. 1483-ban, hetvenéves korában írta ezt a költeményt. A káprázatos szépségû Juszuf Istent képviseli, Zulejka pedig a misztikus lelkét szimbolizálja. Ha ezt szem elõtt tartjuk, akkor ez a szerelmi történet tulajdonképpen az Isten szeretetének elnyerésére irányuló emberi törekvést ábrázolja írta Alice Shamir a Juszuftörténet belsõ összefüggéseit megvilágító tanulmányában.

De nemcsak az ember törekszik Isten felé. Az Isten is szeretné elérni az embert. Nabluszban, ebben az ostromgyûrûbe zárt palesztin városban, a Zöld mecset vastag szõnyegén ülve az ima szavait figyeltem.

Te szereted a ramallahi Aisát, s õ is szeret téged, mondja a pap. Szeretnél vele lenni, és õ is szeretne veled lenni. De te nem juthatsz el Ramallahba, mert a Kalandia ellenõrzõ pont elválaszt benneteket. Te gyakran elmész Kalandiába, de az izraeli katonák sohasem engednek át. Aisa is gyakran eljön az ellenõrzõ ponthoz, de azon õ sem mehet át. Üzeneteket küldõtök egymásnak, telefonáltok egymásnak, és távolról integettek egymásnak. Ugyanez történik az Isten és a lélek között, a Sátán játssza itt az ellenõrzõ pont szerepét.

Istennek ezeket az ember elérésére irányuló kísérleteit a Biblia is leírja, elõször Isten és Izrael egyesüléseként, majd ennek kudarca után isten inkarnációjának nagy tetteként. A transzcendens Isten végrehajtja a legmagasabb rendû csodát, és az ember immanens testében inkarnálódik. De Isten ellenlábasa gyakorlatilag még ezt az erõfeszítést és áldozatot is képes tönkretenni.

Szergej Averincev, a jeles kortárs orosz filozófus emlékeztet a bibliai hit paradox voltára, és felteszi a kérdést: "Hogyan tudott a mindenütt jelenvaló, transzcendens és spirituális Isten a jelenlétével megszentelni egy specifikus helyet, ott tartózkodni a Szentek Szentjében vagy Mária méhében, az Ember-Jézus testében vagy az eucharisztia, az oltáriszentség kenyerében és borában?" Averincev rámutat, hogy a hit egyik tantétele, az Ószövetségben Isten szájából elhangzó kijelentés, "És az Izrael fiai között lakozom, és nékik Istenük leszek'"4'1, ismét felbukkan az Evangéliumban: "És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk."1421. Nyilvánvalóan csoda ez, egészen pontosan az emberi létezés csodája. Fantáziáink arról, hogy egyszer majd fölfedeznek bennünket a szuperintelligens és jóindulatú földönkívüliek, tulajdonképpen materialisztikus interpretációi genetikai memóriánknak: az Ember és a Fenséges kapcsolatának.

Averincev feltár egy Isten által inspirált gondolatot: "a Világ Fejedelme",1431 vagyis az Isteni Jelenléttel szemben ellenséges erõ megpróbálja elszakítani egymástól a Transzcendenst az Immanenstõl, becsapni a Teremtés ajtaját a Teremtõ orra elõtt, s ilyenképpen megtisztítani a természetet minden természetfelettitõl. És van ennek az erõnek egy kéretlen szövetségese is, a vakbuzgó racionalista, aki igyekszik eltüntetni a népi hiedelmek vagy az ezoterikus pluralitás minden nyomát, s így elérni a tiszta transzcendentalizmust. Mély gondolat ez: a Sátán támogat (vagy gerjeszt) olyan elképzeléseket, amelyek kizárják az Isteni kegyelmet az életünkbõl. Az õ megafeladata a világ profanizálása, míg az Isten megafeladata az, hogy szentséggel töltse meg ezt a világot. A Sátán világában a szeretet és a szerelem árucikk csupán; az Isten világában a szex a kozmikus szeretet manifesztációja. A Világ Fejedelme azt akarja, hogy az ember feledkezzen meg a spirituális életrõl, az Isten pedig aa akarja, hogy az ember emelkedjen fel Õhozzá.

Az Isten nem közömbösen figyeli sorsunk alakulását; s ugyanígy Van ezzel az õ nagy ellenlábasa is, akit a Jób könyvébõl ismerhettünk meg. Õk még mindig folytatják az új eszmék játszmáját a nagy sakktáblán. Sátán képes megrontani Isten minden elképzelését; de az Isten csodálatos dologgá tudja változtatni a Sátán minden tervét. Gondoljunk például a Krisztus földje iránti szeretetre, amelybõl a gyilkos keresztes háborúk lettek, miképpen a materialista kommunizmus is a szívek nagy felemelkedését hozta. A mostani szereplõk nem közvetlenül cselekszenek, így nekünk emberként az a feladatunk, hogy megtaláljuk a helyes lépéseket, s így segítsük gyõzelemre Istent a nagy sakkjátszmában. A régi idõk önhitt harcosai azt mondogatták: "Isten velünk van." A mai kor szerény bölcselõi inkább így fogalmaznak: "Istennel vagyunk."

Ha meg akarjuk érteni az eseményeket és a következményeket, akkor olyan merész lépésre kell elszánnunk magunkat, amilyenre még sohasem gondoltunk. A materialista és a spirituális kutatás 500 éven át el volt választva egymástól, s nekünk is azt tanították, hogy ezeket külön kezeljük. A valóságnak ez a javasolt felfogása nem az a dualisztikus manicheista megközelítés, amellyel most házalnak az apokaliptikus III. világháború proponensei. Nem egyszerûen fekete-fehér ez a kép, elég sok benne a szürkés árnyalat. Próbáljuk hát integrálni ezt a két irányvonalat, az Immanensét és a Transzcendensét, hogy megkapjuk a világ teljes képét.

Nagy csodálkozással fedezzük majd föl, hogy ez a két vonal párhuzamosan fut egymás mellett, mint ugyanazt a valóságot leíró két különbözõ nyelv. A modernitás felfedezte például a természet szeretetét, s "környezetvédelemnek" nevezte el és a "zöld" kódszínt adta neki. Egy keresztény társadalom a "Miasszonyunk szeretetének" is nevezhetné. És valóban, Dosztojevszkij az Anyaföldet az Istenanyával azonosította. A természet tönkretétele a Szûz elutasításával hozható összefüggésbe. A népi hiedelmek vagy az ezoterikus pluralitás minden nyoma", amit Averincev említ, azokra a helyi szellemekre utal, amelyeket még ma is imád az emberiség kevésbé materialista része.

Vallási értelemben az "Új Világrend" nem más, mint az Antikrisztus Birodalmának kezdete, azé a birodalomé, amely az életünk spirituális elemeinek maradéktalan felszámolásán alapszik. Gyakorlati értelemben pedig ez a világrend nagyszabású kísérlet az ember totális leigázására.

IV.

Nem olyan könnyû ez, mint amilyennek látszik. Az embert négy kötelék fûzi ehhez a világhoz: a szülõföld, a család, a lakóhelyi közösség és e Isten. Amíg ezek a kötelékek léteznek, az embert nem lehet leigázni. Ez a négy sarokpont a Kereszt õsi alakját reprezentálja, ahogy azt a mai palesztinok õsei a sziklákra és falakra fölfestették. A Kereszt, a régiek nagy misztikus, a laikusok elõtt rejtve maradó jele nagyon régóta kivégzési eszköz is Ismerte már Mózes is, aki kereszttel jelölte meg népének homlokát, míg körülöttük a halál angyala tombolt. A kereszt megtalálható a palesztinai és egyiptomi régészeti ásatások legrégebbi rétegeiben is.

A rézkorban, Krisztus elõtt több mint ötezer évvel a régi palesztinok, a Beerseba melletti Tel Abu Matar barlanglakói apró kavicsokkal rakták ki a kereszt jelét, és mindegyikük viselt is egy keresztjelet. "A kereszt alakú jellel a bajt, a rosszat akarták elhárítani és védelmet kapni", írta a neves régész, Jack Finnegan. A Bibliai idõkben "tau" volt a neve, a görögök pedig "khínek" hívták. Veszély esetén Dávid király a kereszt (tau) jelét mutatta. Ezékiel próféta üdvözülést ígért azoknak a jámboroknak, akik siránkoznak a Jeruzsálemben (Sáron és Olmert által?) elkövetett jogtalanságok miatt. Ezek a jó emberek a kereszt üdvözítõ jelét viselik majd homlokukon (amit mind a mai napig láthatunk az egyiptomi és az etiópiai kereszténveknél).

A damaszkuszi frigy esszénusai idézték Ezékielnek ezeket a sorait, minthogy nyilvánvalóan ismerték "a védelemnek, a megszabadításnak és az üdvözülésnek ezt a jelét".148' Jól értették ezt az egyházatyák, Origenész és Tertullianus is, akik érdeklõdhettek palesztinai kortársaiknál. A jeruzsálemi Templom papjait a homlokukra tiszta olívaolajjal rajzolt kereszttel szentelték fel,'491 mintha Krisztus nevét írták volna rájuk. így aztán nem véletlenül választották a keresztet Jézus kivégzéséhez: ellenségei így akarták cáfolni és hiteltelenné tenni az üdvözülés gondolatát. Krisztus követõi azonban elfogadták a kihívást, és nyilvánossá tették ezt a titkos jelet. Felrajzolták a homlokukra: "Ez az apostolok hagyománya", mondták a keresztény származású palesztinok Caesareai (késõbb: Nagy Szent) Vazulnak Kr. u. 375-ben. Írásaikban a gnosztikusok megõrizték ezt a gondolatot.

Mint már említettük, a kereszt spirituális jelentése az ember négy kötelékére utal. Az ember kötõdik a szülõföldjéhez, a családjához, népéhez és Istenhez. Amíg az ember legalább egyet megõriz ezekbõl a kötelékekbõl, addig nem lehet õt totálisan megvesztegetni, totálisan korrumpálni vagy totálisan leigázni. De azért szüksége van mind

a négyre, méghozzá helyes arányban. Ha törõdik a családjával, de elfelejti a lakóközösségét, ha szereti Istent, de elfordul a szülõföldjétõl vagy fordítva, akkor hosszú távon bukásra van ítélve.

Az õsi leigázási paradigma új szószólói a Sátán munkáját kívánják elvégezni és eltávolítani világunkból az Isteni Jelenlétet. Ezért aztán harcolnak a hit ellen, lerombolják a természetet, profanizálják a szeretetet, s a területi, társadalmi és családi kötelékek elszakításával gyökértelenné teszik az embert. Ezt csinálják mindenütt, Vermonttól Afganisztánig. Palesztina azonban az új világrend próbapályája, ahogy az 1936-os Spanyolország is próbapályája volt az elõretörõ fasizmusnak.

A Szentföld azért különösen alkalmas erre a szerepre, mert õshonos lakói mélyen kötõdnek a földjükhöz, és naponta tesznek tanúságot Isten mellett. A föld szentsége itt nem véletlen egybeesés, hanem a páratlan táj és nép jellemzõje. Ezen a hegyen, annál a forrásnál, annál az öreg fánál egyesültek Istennel a palesztinai hõsök, Ábrahám, Dávid és Jézus. A Palesztin hegyvidék falvainak horgonyai az emberiségbe kapaszkodnak, s nélkülük a viharok összetörnének bennünket a sziklazátonyokon.

Az emberek küzdenek az elgyökértelenítés ellen, de eszközeik gyakran hibásak, vagy rosszul választják meg õket. A modern nacionalizmus is egy tévedésen alapuló, mechanikus védekezési forma, hiszen a nemzet fikciója akkor kerül elõ, amikor a legfontosabb kötõdési forma, a közösség és a föld szeretete már tönkrement. Szemléletes példáját kínálja ennek az összefüggésnek a német nacionalizmus.

Amíg a német társadalom megõrizte a gyökereit, a németek szerették a saját városaikat és falvaikat, kis királyságaikat és fejedelemségeiket. Beethovent és Bachot hallgattak,ették a maguk wurst mit sauerkrautját, és boldogan provinciálisak és elégedettek voltak. De amikor szétszakadozott a társadalom szövedéke, a németek a német hazafiság fantomját választották gyógyírnak. A bécsi piktor, Adolf Hitler gyökértelen bevándorló volt Németországban, olyan ember, aki már nem kötõdött a szülõföldjéhez és közösségéhez, családjához és egyházához. S ami csak súlyosbította a helyzetét, még csak nem is volt tudatában ezeknek a veszteségeknek. Németország és a német nép iránti szeretete kirekesztette tudatából német tájat és talajt. Ezért álmodozott Kelet-Európa és Oroszország meghódításáról, hogy aztán megteremthesse ezeken a földeken az új árja uralkodó faj birodalmát, ahogy annak idején az angolszászok is megteremtették az Egyesült Államokat az amerikai õslakók földjein. Hitler nem értette, hogy a német földrõl elmozdított németek elveszítenék az általa olyannyira csodált tulajdonságaikat. A népek természetes szülõföldjén túli régiók felé irányuló terjeszkedés életveszélyes vállalkozás.

[szerk] Elég egy pillantást vetni a Versaillesi/Trianoni békeszerzõdés utáni határokra, hogy meglássuk a fentiek abszurditását. A lengyel uralom alá került németek irtása és a folyamatos szovjet határprovokációk miatt kényszerült Hitler a keleti hadmûveletekre.

Hitler a maga nacionalista elképzeléseit a zsidó gondolkodás gazdag tárházából kölcsönözte. A zsidók imádják a zsidókat; a német és más nacionalisták ezt a bûnös egocentrizmust utánozzák. A faji magasabbrendûség, az uralkodó faj és az Untermensch gondolata sok szenvedélyes zsidó vallási tanításban is elõbukkan. A népirtást megengedi, sõt meg is parancsolja az Ószövetség, és az "Irtsátok ki Amalek nemzetségét" parancsa még ma is szerepel az ortodox júdaizmus 613 parancsa között a 604.-ként. Nemrég Bar Ilan ortodox rabbi A népirtás parancsa a Tórában címmel összefoglaló tanulmányt tett közzé, amelyben megvilágítja és a pozitív parancsolat szintjére emeli a népirtás

gondolatát. (De mi most nem foglalkozunk a praxis, vagyis a teóriák gyakorlati alkalmazásának kérdésével.)

A zsidó és a német náci megközelítés mély hasonlóságait már 1942-ben észrevette a kiváló orosz teológus, páter Szergej Bulgakov. A zsidóknak ez a barátja fájlalta, hogy "Izrael gyermekei üldöztetésnek vannak kitéve Európában a tegnapi gyõzelem után", de megjegyzi, hogy "a zsidó öntudat nem más, mint a saját nemzetiség bálványozása. Ez zsidó rasszizmussá degradálódik, míg a német rasszizmus annak csupán féltékeny paródiája.

Mint sok plagizátor, Hitler sem vette észre a különbséget. A zsidók nem területhez kötõdõ csoportot alkotnak, míg a németek a saját területükön alakultak ki, és az volt az õ támaszuk is. A területhez kötõdõ népek nem terjeszkednek túl a természetes határaikon, mert azokon kívül nem tudnak létezni. Ennek bizonyítékai egyebek közt a Pennsylvaniában és az USA más vidékein letelepedett németek, akik elveszítették etnikai hovatartozásukat, és amerikaiakká váltak.

Ezt a tévedést meg lehet érteni. Hitlert elborzasztotta a zsidók sikeressége, "a zsidók elõretörése", s elhatározta, hogy lemásolja a zsidó stratégiát. Õ is elkezdte bojkottálni a zsidó üzleteket és vállalkozásokat, ahogy a korabeli Palesztinában a cionista zsidók bojkottálták a nem zsidó vállalkozásokat, és nem vettek föl nem zsidó alkalmazottakat. A zsidók tömeges elûzésének ötlete pedig a palesztinok áttelepítésének koncepcióját másolta, amelyet a cionisták tûztek ki célul 1896 Theodor Herzl óta, s amelyet 1948-ban meg is valósítottak.

Kevin McDonald amerikai pszichológus a náci doktrínát "a zsidó stratégia tükörképeként", s így a zsidókat fenyegetõ legnagyobb veszélyként jellemezte. Azt jósolta, hogy a jövõben "a zsidók elõretörése" miatt aggódó nem zsidó európaiak és amerikaiak át fogják venni a júdaizmus egyes elemeit a csoportszolgálat, a kollektivista ideológiák és a társadalmi szervezetek alkalmazásával. McDonaldnek igaza van, amikor azt írja, hogy "ezáltal a júdaizmus, mint csoportevolúciós stratégia mélységes hatást fog gyakorolni a nyugati nemzetek fejlõdésére". Konklúziója pedig elég pesszimista: a zsidó stratégia gyõzelemre van ítélve, akár a zsidók, akár a befogadó nemzetek alkalmazzák.

Egy fehér fajvédõ számára ez a konklúzió felhívás a zsidó stratégia sürgõs alkalmazására a befogadó nemzet védelmének érdekében. Egy zsidó fajvédõ pedig úgy véli, hogy a zsidó stratégiát csak a zsidók alkalmazhatják. De számunkra, nem rasszisták számára a júdaizmus önmagában véve is rossz, akár a németek, akár a zsidók, akár pedig az angolszász fehér protestánsok alkalmazzák. Van lehetõség egy teljesen másféle, nem zsidó reagálási módra. A lemásolás stratégiája önpusztító vállalkozás; de léteznek másféle, a terület és a helyi tartalom nem zsidó koncepcióin alapuló stratégiák.

A nacionalizmus eltér a tényleges és az átélt nemzeti tartalomtól. Egy minden kötõdéssel rendelkezõ angolnak nincs szüksége angol nacionalizmusra, minthogy õ együtt lélegzik Angliával. Az õ lelkét teljesen megtöltik a helyi tartalmak, s nincs is hely benne az "angolság" számára. Ha egy angol azt érzi, hogy elveszítette kötõdéseinek egy részét, akkor az angol eszme szeretetével próbálja kárpótolni magát. A nacionalizmus a helyi kötõdések romjain virágzik ki. Ha egy embernek meggyengül a kötõdése Toscanához, Kenthez vagy Burgundiához, akkor pótszerként Olaszországra, Angliára vagy Franciaországra lesz szüksége. A nacionalizmus végül sovinizmusba csap át, és teljesen elfeledkezik a valódi helyi tartalmakról.

Az amerikai szuperhazafiakból, a neokonzervatívokból / [szerk] mint ismeretes, az amerikai neocon irányulás tagjainak legtöbbje izraeli-USA kettõs állampolgár, és hazafiasságuk legfeljebb izraeli, de nem amerikai / teljességgel hiányzik az amerikai nemzeti tartalom. Támogatják a korlátlan bevándorlást az Egyesült Államokba, minthogy nem érdeklik õket amerikai honfitársaik. De nem érdekli õket az emberiség többi része sem és még arra is képesek, hogy Izrael kedvéért atomcsapást mérjenek Irakra, Ábrahám szülõföldjére. Az emberek, akiket persze jogosan riaszt ennek a szektának az agresszivitása, könnyen terelhetõk pacionalistaellenes, az egyetemes és kozmopolita programok felé. lehet, hogy csak a két rossz, az arcnélküliség és a sovinizmus között tudunk választani?

Van reális alternatíva; nemcsak a két rossz, a nacionalizmus Szküllája és a mindegy hol vagyok gyökértelenségének Kharübdisze létezik: ott van a szeretet egy konkrét régió és falu iránt. Ahogy Faulkner szerette Yoknapatawphát, Barth Marylandét, Joyce Dublint, Rolland Burgundiát, s ahogy Firenze körül forgott Dante és Botticelli minden gondolata, az megadja számunkra az egyetemes emberi természet kulcsát: a helyi kulturális és élettartalom, szemben az absztrakt általánosságoktól eltérõen, valóban létezik.

A cionista vezetõk a maguk olcsó szofisztikájával azt hajtogatják, hogy "palesztin nép nem létezik". Mint minden szofista, õk is csak féligazságot mondanak, a teljes igazságot elhallgatják. A palesztinok helyi élettartalma olyan gazdag volt, hogy semmi szükségük nem volt a gyökértelen ember nacionalizmusára. A palesztinok a saját falvaik népe; számukra Dzsifna és Taiba, Nászra és Biram pótolhatatlan és helyettesíthetetlen. Tulajdonképpen ezt a beállítódást tükrözi a Kereszt felirata is: "A názáreti Jézus".

A sok közül ez az egyik, amit megtanulhatunk a palesztinoktól. A szeretet a lakóközösség, a falu, a város és azok népe iránt a nemzet és az állam dicsõséges eszméje nélkül. Amerikai kontextusban ez azt jelenti, hogy a szövetségi államok jogai fontosabbak a szövetségi hatalomnál, és a megye elõbbre való, mint a szövetségi állam, s a falu is, mint a megye. Néhány jó dolgot eltanulhatunk a svájciaktól: az ember csak akkor emigrálhat Svájcba, ha befogadja õt valamelyik területi közösség, így helyes ez: ha néhány gazdag liberális vagy neokonzervatív támogatja a bevándorlást, akkor fogadják csak be a szomszédságukba, saját szomszédjukként a bevándorlókat. Azt hiszem, ez a megoldás szinte teljesen megszüntetné a bevándorlást.

A helyi kulturális és élettartalom, "a nemzet" absztrakciójával szemben, ténylegesen létezik. És védelmet nyújt a globalizáció elidegenítõ és egységesítõ pestisével szemben is. Én egyetértek a nacionalizmus és a nemzetállam bírálóival: a nacionalizmus teljes kudarcot vallott mindenütt, Olaszországtól Japánig és Szerbiától Izraelig. A nacionalizmus bizonyos értelemben a zsidó önimádat XIX. századi nem zsidó utánzata volt. Tengernyi vért ontott ki, maffiaszerû struktúrákat hozott létre, korlátozta a szabadságjogokat, és viszályt szított mindenfelé. De mi legyen az alternatívája? Talán a Pax Americana alapján manapság kiépülõ mammonita, egyetemes szuperállam? Vagy a zsidó stratégia utánzása a gyökértelenné vált nemzeti csoportok által a multikulturális társadalomban? Nem. Az alternatívát falvaink és városaink egyedülállósága, egyéni jellege kínálja. A hatalmat le kell osztani, le egészen a helyi közösségek szintjére. Ezen a szinten nincs helye a bürokráciának és a manipulatív "demokráciának". Ez menti meg a hétköznapi embereket az okos szakértõk és a gazdag mogulok diktatúrájától.'"1 Meg kell tanulnunk palesztin testvéreinktõl szeretni falvainkat és városainkat, és ugyanolyan egyedivé tenni õket, amilyen például Dzsifna vagy Firenze. Az ember csak akkor lehet jó hazafi, ha szereti a saját városát is. Odüsszeusz sem véletlenül vágyakozott Ithaka, nem pedig Görögország

után.

Sok jó ember utasítja el a cionizmust és hasonlítja azt a gyarmatosító telepesek mozgalmához vagy a német nemzeti szocializmushoz. Ami igaz, az igaz: a cionizmus gyakorlata feldúlta Palesztina gyönyörû földjét, és nagy koncentráló eszközként mûködött az amerikai és a világ más részén élõ rasszista zsidó vezetõség kezében. A cionizmusnak megvan a maga indítéka, amelyet, sajnos, nem sokat fognak emlegetni a politikai korrektség korában. Próbáljuk meg részletesebben is kifejteni. A cionizmus és az antiszemitizmus nemcsak támogatták és táplálták egymást, ahogy azt az anticionisták szokták mondogatni. A korai cionisták azt gondolták, hogy bizonyos zsidó sajátosságok rosszak, elõnytelenek, s ezért azokat fel kell számolni, lehetõleg úgy, hogy Palesztina vagy Uganda kemény természeti viszonyai közé kell helyezni a zsidókat. A cionisták "galutijut'-nak, (diaszpóratulajdonságoknak) nevezték a hagyományos zsidó szemléleti beállítódást, de az alapvetõen a zsidósággal volt azonos, ahogy az antiszemiták látták.

Nemrég a fürge észjárású, amerikai zsidó anticionista Lenni Brenner magyarázatokat fûzött Chajim 1914-es leveléhez. Weizmann, a vezetõ cionista és Izrael elsõ államelnöke fontos tárgyalást folytatott Lord Balfourral (a Balfourdeklaráció szerzõjével), és Balfour bizalmain közölte, hogy "neki [Weizmannak] sok antiszemita gondolata van. [Weizmann] kifejtette neki, hogy a cionisták is egyetértenek a kulturális antiszemitákkal." Brenner diadalmasan levonja a következtetést: egyszerû angol nyelvre lefordítva, Balfour köszönetet mondott Weizmannak az õ antiszemitizmusa megerõsítéséért."

Ez elég furcsán hangozhat a hízelgõ-talpnyaló zsidó írásokhoz szokott fiatal olvasók számára, pedig az elsõ cionisták elég szigorúak voltak az általuk ismert zsidókhoz. Számukra a rengeteg zsidó ügyvéd, pornódíler, valutakereskedõ, lobbiaktivista, bankár, médiacézár, ingatlanmogul és liberális újságíró, Weizmann szavaival, "nemkívánatos, demoralizáló jelenség" volt, vagy, Dávid Ben Gurion durvább megfogalmazásában, "a föld szemete". A cionizmus elfogadta az antiszemitizmus fõ premisszáját, és javasolt egy gyógymódot, a Mao stílusú "átnevelést" egy távoli, elszigetelt földterületen.

A történelem azonban másként döntött. A galutijut, a (diaszpórabeli) zsidóság nyerõ stratégiának bizonyult a Mammonimádó Nyugaton. Az említett ügyvédek és médiacézárok elbûvölték az amerikaiakat, és sokuk, zsidók és nem zsidók számára követendõ példát kínáltak. Az izraeli cionizmus elvesztette lendületét, katonai diktatúrává degenerálódott, s ma csak az elbûvölt Amerikából érkezõ segélyekbõl tudja fenntartani magát. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a korai cionisták "antiszemita" kirohanásai mind tévedések voltak, mint ahogy a világi siker sem a dolgok egyetlen értékmérõje.

A (diaszpórabeli) zsidó szemléleti beállítódásnak volt egy különösen furcsa és egyedi jellemzõje. Amikor a derék zsidó ifjak a XIX. század végén elhagyták a zsidó városkák biztonságos életét, és beléptek a nem zsidó világba, tudatára ébredtek a zsidó lét egy tragikus elemének: a természettõl való majdnem totális elválasztottságának. A zsidókat a természet egyáltalán nem érdekelte; sem versben, sem prózában nem írták le, nem festették meg, nem kapcsolódtak hozzá; és a schtettl-jeiken (jiddis: zsidó kisváros. A fordító megjegyzése) kívül nem törõdtek a környékkel, a tájjal. A zsidó fiatalok úgy érezték, hogy ezen változtatni kell. Néhányan elköltöztek Argentínába, ahol Hirsch báró megpróbálta a földhöz kötni a zsidókat. Mások a Krímben vagy Palesztinában létesítettek telepeket.

Azt tervezték, hogy így majd megszabadulnak a zsidóságuktól, Nem érdekelte õket az elnevezés (bár egyesek ragaszkodtak az izraeli, a zsidó vagy a kánaánita megnevezéshez), csak "a zsidó" tulajdonságok érdekelték õket, s szerettek volna megszabadulni azoktól és újra egyesülni a Természettel. S minthogy nem voltak hithû cionisták, elmondhatjuk, hogy néhány zsidó származású embernek sikerült megszabadulnia ettõl a tulajdonságtól, anélkül, hogy elmentek volna Palesztinába. (Õket talán helyesebb volna "zsidó származásúaknak", s nem "zsidóknak" nevezni.) Az izraeli zsidók nagy többsége nem került közelebbi kapcsolatba a földdel Palesztinában, minthogy ezt aligha lehet megtenni a helybeliekkel való összeolvadás nélkül.

A zsidóságnak a természettõl való elfordulását különbözõképpen magyarázták, de lényegében ugyanerrõl beszélt a neves orosz történetíró, az "orosz Toynbee", Lev Gumiljov, aki az "etnoszt" a saját földjéhez kötõdõ embercsoport minõségének tartotta. Az etnosz nem létezhet a maga ökológiai élõhelye nélkül. Gumiljov antropogén (ember alkotta) környezet népeként határozta meg a zsidókat (vagy az újjá nem szervezett diaszpórazsidóságot, mondanák a cionisták). Ezért oly könnyû egy zsidónak változtatgatni az élõhelyét: nem tartja semmire sem a természetet, és a modern nagyvárosok alapvetõen mind egyformák. És ezért van elõnyben a zsidó a versengés során: amíg, mondjuk, egy angol tudatának egy részét a Brit szigetek természeti környezetében szükséges készségek és ismeretek foglalják le, addig a zsidó tudat csodálatosan tud koncentrálni az ember alkotta környezetben való boldogulásra.

Gumiljov a hagyományos zsidók - nem zsidók dichotómia helyett egy másikat kínál: az ember alkotta környezet népe versus természeti környezet népe. Ez nem esik egybe a város/falu felosztással, ugyanis városlakók is integráns részei lehetnek a környezetüknek. Például a csodálatosan szép régi városok, Firenze és Oxford, Jeruzsálem és Mekka, Szuzdal és León lakói. Ezek a városok virágként bontakoztak ki az adott helyen, mûvészetet teremtettek, katedrálisokat vagy mecseteket építettek, s egyediek és egyetemesek tudtak lenni egyszerre. A világ metropoliszai Párizs, London, New York, Bombay vagy Sanghaj a világcivilizációk találkozóhelyei. Velük ellentétben a modern, ember alkotta nagyvárosok Milton Keynes, Luton, St. Denis, a mi Holonunk, vagy New Jersey elõvárosrengetege arctalanok, egymástól alig különböznek, és nincs saját kultúrájuk.

Egy etnosz a saját ökológiai élõhelyén tud csak sikeres lenni, idegen élõhelyen nem. Annak érdekében, hogy gyõztesen kerüljön ki a többi etnikai csoporttal folytatott küzdelembõl, igyekszik alkalmazkodni a környezetéhez, vagy a környezetet igyekszik hozzáigazítani a saját szükségleteihez. Hasonló helyzetet figyelhetünk meg a nagy hallal birkózó halász esetében: a hal igyekszik a saját közegébe, a vízbe behúzni a halászt, mert helyesen feltételezi, hogy ott õ tud gyõzni. És a halász is igyekszik a saját közegébe, a szárazföldre kirángatni a halat, hiszen biztos abban, hogy ott az övé a gyõzelem.

A (diaszpóra) zsidóság épp ezért hajlik arra, hogy kizárja a (számára) idegen természeti környezetet, s egy ember alkotta környezettel helyettesítse, amelyben már tudja, hogyan alkalmazza saját stratégiáját. És ugyanolyan ösztönösen teszi ezt, ahogyan a hal igyekszik a tengerbe belerángatni a halászt. E stratégia szép példáját szolgáltatja a Reichmannok kanadai zsidó dinasztiája.

Ez a jámbor ortodox zsidó család ingatlanügyekkel foglalkozott Kanadában, Angliában és más országokban. Ausztriából, Hitler elõl vándoroltak ki Kanadába, s az 1980-as évekre a becsült vagyonuk elérte a 40 milliárd dollárt. A Reichmannok találták ki a

bevásárlóközpontot, a plázát, azt a nagyvárosi intézményt, amely az egész világon megváltoztatta az emberek életét. A plázák tönkretették a társadalmilag integrált belvárosokat, megfojtották a hagyományos kisboltokat, megfosztották kenyérkereseti lehetõségeiktõl a kézmûveseket és támogatták a világmárkák termelõit, a nagyvállalatokat, az autó elterjedését, az elõvárosi életet és a társadalmi dezintegrációt. A plázák eltüntették a helyi termék vagy termelõ elõnyét az importált vagy központilag gyártott javakkal szemben, mert a plázákban nincsenek hagyományos boltok vagy hagyományos vásárlók, nincs hûség és családi hagyományokon alapuló kézmûvesség.

A plázák mesésen gazdaggá tették a Reichmannokat; ahogy a kanadaiak mondják, léteznek gazdagok, szupergazdagok és a Reichmannok. A család anyagilag támogatott különbözõ zsidó jótékonysági szervezeteket és izraeli terveket, és sok pénzt költött az oroszok (az "orosz zsidók") izraeli bevándorlására. De a bennszülött izraeli társa, dalomnak több kárt okoztak, mint amennyi jót tettek vele. A plázák el. szürkítették Tel Avivot és Nyugat-Jeruzsálemet, mivel a pénzesebb vásárlók átszoktak a plázákba, s így a helyi boltocskák, s nyomukban a helyi kávézók, a helybéliek találkozási helyei elveszítették vevõiket és vendégeiket. A valamikor szoros kohézióban élõ izraeli társadalom dezintegrálódott, és különbözõ csoportok egyvelegévé bomlott szét. /\ bevándorlók gyermekei, akik egyébként sem nagyon kötõdtek az itteni tájhoz és környezethez, nem játszanak többé a júdeai domboldalakon, hanem a plázákban lõdörögve töltik szabadidejüket, s így hozzászoknak az ember alkotta környezethez és a szórakozás egyik válfajaként megjelenõ "shoppingoláshoz". Ezeket a plázagyerekeket könnyû áthelyezni egy jeruzsálemi plázából egy torontóiba: ott is ugyanazokkal a márkákkal találkoznak, és azt is a Reichmannok építették. Így tehát a (diaszpóra) zsidóság trendjének sikerült tönkretennie a cionista utópiát, és a földkerekség sok országának társadalmi életét és hagyományait.

VI.

A pláza nem üres helyen jelenik meg. A késõbbi plázák vásárlói az I. világháború után nagy tömegben épített, négyszögletes, egyforma lakótömbökben nõttek fel. Gropius, Le Corbusier és Niemeyer találta ki õket, gyakorlatilag ugyanolyanok mindenütt a világon, még az én szülõvárosomban, Novoszibirszkben is. Ezek a lakótömbök ember alkotta környezetbe helyeztek bennünket; kapcsolatuk a helyi környezettel, a nemzeti hagyományokkal és a természettel nincsen, és soha nem is volt. A világháborúk nagy pusztításai után felépített arctalan városok különösen lehangolóak, de a modernista trend gyakran lerombolta a háborús õrület által nem érintett városokat is.

A svédek például felkérték Oscar Niemeyert, bevándorlók Brazíliában született gyermekét, Lucio Costa és Gregory Warszawchik tanítványát, hogy mûködjön közre Stockholm városképének megszépítésében. Niemeyer erre azt javasolta, hogy rombolják le a Gamla Stant, az óváros középkori magját, s építsenek a helyére egy sor kockaháztömböt. Ezt a tervet szerencsére elvetették, de kompromisszumos megoldásként mégiscsak ledózerolták a Hotorget XIX. századi, szép központi részét, és egyforma háztömböket húztak fel a helyén. Ugyanilyen paneltömbökkel találkozhatunk Moszkva egykor csodaszép, XVIII. századi Arbat kerületében. Niemeyer, a Szovjetunió nagy barátja befolyással volt a Sztálin utáni Oroszország tömeges lakásépítkezés programjaira is, amelyek ember alkotta környezet lakóivá változtatták az oroszok nagy tömegeit.

Egyszer elvittem sétálni az orosz tévé egyik rendezõjét, egy csinos moszkvai fiatal nõt az En Dzsedi kanyonba, Palesztina egyik legszebb vidékére, ahol források fakadnak, kis

tavak vize csillog, s a zöldellõ domboldalakon vadkecskék szaladgálnak. Nem tudták volna ennek az egész kanyonnak az utánzatát inkább egy eilati fürdõhelyen megcsinálni? panaszkodott a hölgy a kirándulás után. És komolyan gondolta, hiszen ennek a városlakónak már csak teher a természetben járkálni, bármilyen szép is a táj. És nincs õ egyedül. A nagyszerû arab udvarházakat mutogattam egyszer Jeruzsálemben orosz turistáknak, amikor ez a fanyalgó megjegyzés ütötte meg a fülemet: "Hát, talán ezekben is lehet lakni, ha nincs más választás." Viszont a Jeruzsálem peremén épült szabványos panelházak nagyon tetszettek nekik.

A vidéki Oroszországot szintén átalakították a szabvány lakóházak és a kollektivizálás bevezetésével, valamint a népesség tömeges városba áramlásával. Végül Oroszország két paradigma földje lett, az ember alkotta és a természetes környezet egymástól elkülönült szférája. Ez a megosztottság érezhetõ lett a mûvészetben, az irodalomban, a politikában, a gazdaságpolitikában és a társadalmi struktúrában. Az ember alkotta környezet dominanciája majdnem totális volt, ahogy a posztsztálini kommunista vezetõk egyre nyugatiabbakká váltak a kívánságaikban és igényeikben. A disszidens ellenzék még erõsebben támogatta az ember alkotta politikai intézkedéseket. A táj, a természeti környezet írói és mûvészei marginalizálódtak.

Az ember alkotta paradigmának ez az elõretörése gyászos következményekkel járt Oroszországra nézve. Természeti környezetét tönkretették; folyóit ipari hulladékkal megmérgezték, falvaikat pedig gazdaságilag életképtelennek nyilvánították, és letörölték a föld színérõl. Az 1991-es év eseményei aztán beteljesítették a hatalomnak és befolyásnak ezt az ember alkotta kezekbe való átjátszását, amit látványosan jelzett a zsidó oligarchák, néhány szupergazdag bankár és ipari mogul meteorszerû egekbe emelkedése.

Hasonló folyamatok játszódtak le másutt is, és az ember alkotta paradigma uralkodóvá vált a világon. Már most én nem hiszem, hogy Niemeyer, a Reichmannok és az ember alkotta környezet más létrehozói tudatosan munkálkodnak a (diaszpórabeli) zsidóság világuralmának elõmozdításán, ahogy azt az összeesküvéselméletek hívei szívesen feltételezik. Egyesek öntudatlanul cselekedve hoztak létre egy olyan, ember alkotta környezetet, amelyben könnyebben boldogulnak. Mások egyszerûen még azt is képtelenek fölfogni, hogy az ember alkotta környezet halálos veszedelmet jelent a természetes ember számára, s az emberek ellenállását az elõítéletességgel magyarázzák. Ezek az erõs akaratú és makacs személyiségek azt gondolják, hogy õk jobban tudják, mi a jó az embereknek. S nyilván azt sem értik, mi volna a jó nekik maguknak.

Ahogy a hal igyekszik berángatni a halászt a tengerbe, a zsidó médiatulajdonosok ugyanúgy, ösztönösen cselekedve alakították ki az ember alkotta dolgokat elfogadó közvélekedést; a zsidó pénzemberek bõkezûen finanszírozták az ember alkotta projekteket; a zsidó ingatlanfejlesztõ vállalkozók lakótelepeket építettek és forgalmaztak, mivel szimpatizáltak az ember alkotta világgal, és úgy gondolták, hogy ebben az új világban õk könnyebben tudnak mozogni. Én úgy látom, hogy ezek az akciók nem annyira tudatosak, mint inkább ösztönösek voltak, hiszen a palesztinai zsidó kolóniában szintén elõfordulnak mind a mai napig. És bár nem kétséges, hogy ezek az emberek mélységes szimpátiával viseltetnek Izrael iránt, s Niemeyer még egy ideig ebben az országban is élt, de tevékenységük ugyanolyan romboló következményekkel járt Izraelben, mint a világ más részein.

Ezt a folyamatot azokhoz a fejleményekhez is hasonlíthatjuk, amelyek akkor játszódtak le, amikor a brit bevándorlók gyarmatosították Észak-Amerikát. Meg kellett küzdeniük a

helybeliekkel, Amerika õslakóival, akik tökéletes összhangban éltek a természettel. A telepeseknek, ha életben akartak maradni, választaniuk kellett: vagy õk változnak meg, vagy megváltoztatják a természetet. Fenimore Cooper Nyomkeresõje olyan ember volt, aki alkalmazkodott a természethez és az õslakos amerikaiak életformájához. Ha az amerikai õslakosság elég erõs lett volna ahhoz, hogy leállítsa vagy korlátozza az európaiak beözönlését, és ha az angol gyarmatosítók is úgy lelkesedtek volna a "vadakért", mint a franciák, akkor bizonyára kialakult volna valamiféle alkalmazkodás.

Az angol telepeseket, ezek a buzgó protestánsokat, az Ótestamentum fanatikusait azonban szintén a kiválasztottság tudata hajtotta, hogy új Izraelként megismételjék Józsué hódításait. Az õslakosságot ennek megfelelõen "kánaánitáknak" tekintették, akikre az érvényes, hogy "ûzzétek ki a földnek lakóit" (Mózes IV. könyve 33, 53.) és "eltörlé õket és azoknak városait" (Mózes IV. könyve 21, 3.). Az Ótestamentum szemlélete (amelyet módosított az Újtestamentum és a Korán) a totális háború szemlélete, a megsemmisítésé, az elûzésé és az uralkodásé. Az Ótestamentumhoz forduló gyarmatosítók hadat üzentek a kevésbé kiválasztottaknak. És ezért nemcsak az õslakosokat gyilkolták meg és ûzték el, amikor csak alkalmuk nyílott rá, hanem a természetet is rombolták: lemészárolták a bölényeket, megmérgezték a kutakat és tönkretették a prérit. A környezetrombolás természetes módszere egy idegen csoport fölötti uralom megszerzésének.

A természet rombolásával a Sátán munkáját folytatták, mivel a Sátán gyõzedelmeskedik (Isten mentsen meg tõle!), ha az Isteni Jelenlét minden nyoma kitakaríttatik ebbõl a világból. A természet az isteni inspiráció forrása, s õ, aki ott lakozott az izraeliták sátraiban és Mária méhében, ott lakozik a hegyvidéken a hegyi szentély alatti forrásban is. És a Sátán épp ezért akarja tönkretenni a természetet és az embernek a képességét a természettel való kommunikálásra azok kezével, akiknek tökéletesen világi okaik vannak arra, hogy így cselekedjenek.

VII.

A táj, a környezet rombolásának okait gyakran tisztán pénzügyi jellegûeknek állítják be. Ha elapad egy gyönyörû forrás, ipari szennyvíz áraszt el egy folyót, kivágnak egy erdõt vagy elhordanak egy hegyet, akkor hajlamosak vagyunk az emberi kapzsiságot hibáztatni. Csakhogy ezekkel a jelenségekkel akkor is találkozhatunk, ha a háttérben nem munkál a profitszerzési vágy. Szülõföldemen, Szibériában sok falut tüntettek el, és egész tájakat tettek tönkre mesterséges tavak és vízi erõmûvek létesítésével. Szovjet-Szibériában nem volt profitmotiváció, és nem volt szükség olyan nagy mennyiségû elektromos áramra sem. (54) Ezrével említhetnénk a hasonló példákat, ahol tényleges profithajsza vagy profitnyereség nélkül folyik a természetrombolás. A világháló egyik legtehetségesebb írója, Diane Harvey elkeseredetten teszi föl a kérdést:

"Csupán megtévesztõ látszat, hogy céltudatossági kapcsolat állna fönn a Föld irányító elméi és a természeti világ kétségbeejtõ' pusztítása között. Mert mi motiválhatta e bolygó jelenlegi tulajdonos mûködtetõit, hogy hagyják toxikus sokkállapottá degradálódni az egész világot átfogó életfenntartó rendszereket? A természet haláltusája egyre nyilvánvalóbb, de a végzetes következményekkel járó emberi tevékenység zavartalanul folyik tovább, mintha ennek az állapotnak semmi kihatása nem volna az emberi életre. Fel kell tennünk a kérdést: ezek, az egész bolygó megmérgezéséért felelõs emberek ott a süllyedõ hajó parancsnoki hídján tényleg teljesen elveszítették a józan eszüket? És csak nézünk: a szerzésvágynak ezeket a megrögzött szorgoskodóit valóban ennyire hatalmába kerítette és eszüket vette ez a fõbûn? Az értelmetlen káosz örvénye hurcol bennünket a

mindent elnyelõ feneketlen mélység felé?"

Diane Harvey, akárcsak Immánuel Wallerstein, hõsies erõfeszítéseket tesz a látszólag értelem nélküli viselkedés értelmezésére, és ez majdnem sikerül is neki a kapzsiság fogalmának kiterjesztésével. Erre a következtetésre jut: "A globális nagyvállalati hatalmi struktúrák... minden idõk legnagyobb üzleti lehetõségévé változtatták a természetrombolást. S ezt azzal a szándékkal tették, hogy totálisan az õ természetpótlékjaiktól függjön ezután az emberiség, s hogy épp a természetes létezés ilyen, nekünk eladni szándékozott pótlékai révén tartsanak ellenõrzésük alatt bennünket. Ki merem jelenteni, hogy a korporációs totalitarianizmus erõi szándékosan és tudatosan rombolják le ezt az egész világot, hogy azután nagy haszonnal az utánzatát adják el nekünk."

Harvey diagnózisa lehangoló, de még mindig nem elég nyugtalanító. Mert ugyan ki ígérte meg Miss Harveynek, hogy tényleg meg fogja tudni vásárolni azokat a pótlékokat, a levegõt és a vizet a rémálmokkal fenyegetõ holnapokban is? Végül is a kapzsiság és a profit, még kapitalizált körülmények között is, lassú mûködésmódot feltételez. És lassanként arra a felismerésre is eljuttatnak bennünket, hogy a kapzsiság nem egy elemi részecske, és nem is egyszerû erõtényezõ. Ott rejtõzik mögötte egy régebbi és sötétebb tényezõ, az uralmi vágy. Az uralom számára a kapzsiság csupán eszköz a cél elérésére. Hát igen, jó dolog levegõt eladni Miss Harveynek, jó nagy haszonnal. De lehet, hogy még jobb dolog megtagadni tõle a levegõ eladását, és végignézni a haláltusáját. Hiszen az én õseim is, az uralmi vágy megszállottéiként, Jeruzsálem perzsa kifosztása után hajlandóak voltak nagy pénzeket fizetni a keresztény foglyokért, hogy aztán, minden profithajszolás nélkül egyszerûen lemészárolhassák õket. Az utolsó szót nem a profit mondja ki, és a kapzsiság sem a bûnök bûne. Semmiféle kapzsiság nem magyarázhatja, hogy egy milliárdos miért törekszik újabb milliárdok megszerzésére. Más játszmában utazik õ: a minél nagyobb hatalom megszerzésének játszmájában.

Mint már említettük, az uralkodáshoz rabokra, rabszolgákra van szükség, és senkit nem lehet leigázni mindaddig, amíg megõrzi kapcsolatát a természettel. Épp ez a fõ oka a természetrombolásnak; az ember leigázása érdekében van szükség rá. De az uralomra törekvés és a természetrombolás mögött még valami mást is megfigyelhetünk. Mint Kolumbusz matróza a szárazföld megpillantásakor, mi is hitetlenkedve dörzsöljük a szemünket: ez nem lehet igaz!

Bõ kétszáz éven keresztül a kereszténység megpróbált Isten nélkül élni. Egyesek tagadták Isten létezését, mások nem, de hívõk és hitetlenek egyaránt az Isten e világbeli jelenléte nélkül igyekeztek magyarázatot találni egzisztenciális problémáinkra. Jó és rossz törekvéseink és vágyaink épp elégségesek, normális esetben. Newtontól Einsteinig több tudóssal kapcsolatban is él az a kvázi-anekdota, hogy amikor megkérdezték õket, miként vélekednek Istenrõl, így feleltek: "Nem volt rá szükségem, hogy ezt a fogalmat is bevegyem a képleteimbe." William Occam, ez a XIV. századi ferences barát és skolasztikus filozófus (akirõl egyébként A rózsa neve címû thrillerjének fõalakját mintázta Umberto Eco) fogalmazta meg a késõbb "Occam borotvájaként" emlegetett elvet, mely szerint nem kell a feltétlenül szükségesnél több tényezõt figyelembe venni. S ezen azt értette, hogy két, egymásnak ellentmondó magyarázat közül az egyszerûbbet kell választani. S általában ezért nem alkalmazunk mi sem spirituális kategóriákat a világi események magyarázatánál.

S míg nyugodtan heverésztünk ebben a totálisan materiális világunkban, a középkori logika egy másik elve, a manifesztáció törvénye ? behálózni készült bennünket. Ez a törvény kimondja, hogy "egy létezõ entitás végül is megmutatkozik". A meg nem mutatkozó entitást ezért nem létezõnek is minõsíthetjük, nem veszítünk vele semmit. Elméletileg tudjuk, hogy bizonyos sebességnél a tér már nem írható le az euklideszi geometria õsi szabályaival. Itt már csak a hannoveri tiszteletes zseniális fia, Bernhard Riemann által a XIX. században kidolgozott új geometria segít. Gyakorlatilag azonban a tudatunk nem volt hajlandó ezt elfogadni amíg aztán valósággá nem vált.

Elméletileg egy hívõ embernek fel kell készülnie a spirituális világ az Isten és az alsóbb erõk megnyilvánulásainak megfigyelésére. Gyakorlatilag azonban nem vagyunk hajlandók hinni egy ilyen lehetõségben. Egy svéd lelkésznõtõl megkérdezték, mit tenne, ha látomása támadna, amelyben Szent Brigitta jelenne meg. "Rendelnék két korsó sört meg egy nagy adag marhasültet válaszolta a hölgy , és ha ettõl sem lennék jobban, akkor felkeresnék egy pszichiátriai klinikát." Már most, ha egy pap így áll hozzá a dologhoz, akkor mit várjunk a világi, a laikus emberektõl?

Amikor elfordultunk Istentõl és kirostáltuk Õt az életünkbõl, akkor az ellenségének segítettünk a nagy küzdõtéren. S most az Õ befolyása és tervei kitapinthatóvá váltak, s ezt a tényt semekkora adag marhasült és sör sem homályosíthatja el. Az emberi történelem legutóbbi fejleményeit, a nagyszabású természetrombolást és a szellem ellen indított háborút nem lehet elfogadhatóan megmagyarázni racionális és materiális okokkal. A nagyvállalatok nagyon is emberi figuráin túl, a kapitalizálódott kapzsiságon túl, és az uralomvágy paradigmáján túl az arctalan Romboló mutatta meg a maga jelenlétét, mint egy Lord Darth Vader a leigázott bolygón.

Zsidók és palesztinok: az elsõ találkozás

[The Jews and Palestinians: First Encounter]

A Palesztin hegyvidék, a Közel-Kelet szíve, a hegyek és mély völgyek szép vidéke hétezer éve viszonylag stabil és állandó népességgel rendelkezik. Szerény vidék ez, nincsenek különösebb természeti kincsei, és a fontos kereskedelmi útvonalak is elkerülték. A palesztinaiak õsidõk óta termesztenek itt olajbogyót és szõlõt, terelgetik a nyájaikat, és imádják az Istent, akit a hegytetõkön, a szent ligetekben, a források mellett vagy a nagy, vén fák alatt lakozó szent kettõsnek vagy négyesig képzeltek el. A hímnemû istenség volt a Szellem, a nõnemû pedig a Föld, s ketten együtt alkották az általunk ismert világot. Az ember nõnemû az Éghez képest, és hímnemû a Földhöz viszonyítva. Ez a hit, nagyon mélyen, még mindig él bennünk: a Miasszonyunk, az õ Fia és helyi szentek tisztelete jelenti a kapcsolódást a földhöz kötõdõ és szellemre tekintõ szép hagyománnyal.

A régi palesztinoknak epikus történetfüzérei vannak Bné Izrael törzseirõl az õ legendabéli õseikrõl. Kulturális hõseik, Ábrahám és Dávid sok történetben szerepelnek, akárcsak kortársaik, Prométheusz és Akhilleusz. Ezek a "régi szép idõk" történetei voltak, mint a britanniai Arthur király legendája, de lényegük nem pusztán a nosztalgiázás. Ezek a történetek az embernek az Istenhez vezetõ útját írták le, ahogy azt Ábrahám, a spirituális útkeresõ felfedezte. Vagyis a palesztinok alkották meg a bibliai történeteket, amelyek közül néhányat azután leírtak. Palesztina lakói sohasem létesítettek erõs államot, s Dávid és Salamon történetei épp azok voltak, amik: érdekes történetek. Kisebb államaikat leigázta Asszíria és Babilon, s azóta szervesen integrálódtak a Bilad as Samba, vagyis a

Termékeny Félholdba, a hegyvidék népeként máig megõrizve identitásukat.

A zsidóság, ez a vallási szövetség vagy misztikus vallásközösség Kr. e. az V. és III. század között jött létre a Közel-Kelet nagyvárosaiban, a perzsiai Szuzától és a babilóniai Kteszifontól a szíriai Antiochiáig és az egyiptomi Alexandriáig. Azokban az években a régi világ összeomlott, és egy új világ jött létre. A babiloni, perzsa és makedón hódítások óriási zûrzavarában elpusztultak a falvak és a kis városok. A földönfutóvá vált parasztok, a lerombolt templomok papjai és a birtokaiktól megfosztott nemesek beáramlottak az elsõ nagy kozmopolita városokba. És a hagyományos támogatás, helyi isteneik és szentélyeik nélkül kellett boldogulniuk. Erre azzal reagáltak, hogy támogató testvérközösségeket hoztak létre, melyek Ízisz és Mithrász kultuszához vagy orphikus, eleusziszi és dionüszoszi misztériumvallásokhoz kapcsolódtak. Az Encyclopaedia Britannica a következõket írja:

A különbözõ misztériumvallások nem zárták ki egymást, de más-más társadalmi csoportokat vonzottak. A görög és római városok középosztálya a dionüszoszi társaságokat kedvelte, a szépség és jókedv Tituszát hirdetõ ünnepségeket. Íziszt a kikötõk és a kereskedõvárosok alsó középosztálya imádta. Itáliában a Nagy Anya hívei fõként a mesteremberek voltak. Mithrász pedig a katonák, a birodalmi tisztviselõi és a felszabadított rabszolgák istene volt.

Így tehát az emberek nem az etnikai hovatartozás, hanem temperamentum és egyéni tulajdonságok alapján választottak a misztérium, vallások között. Az egyik közösség a láthatatlan Istent választotta, aki viszont õket választotta. Istenüknek a sivatag és a villámlás õsi istenének a nevét, a Jahvét adták, önmagukat pedig Jahve követõinek jahvidáknak nevezték. (Az isten neve sémi eredetû volt, de a végzõdés már görög, minthogy a városokban görögül beszéltek.) Ebbõl származik a zsidók Önmegnevezése, a "jehudim". A korabeli íziszkultuszról szólva az Encyclopaedia Britannica ezt írja:

Az Ízisz-misztérium magasabb pozíciói az egyiptomi papi kasztban született személyek számára voltak fenntartva. Az ebbe a kasztba való beleszületés sokkal többet számított, mint a tehetség vagy a képzettség. Ez aztán korlátozta a papok minõségét, és jelentõs hátrányt okozott a közösségnek a más vallásokkal való versengésben. Létezett azonban a vallási csoporton belüli elõmenetelnek egy másik útja is, amely a görög vagy római származásúakat illette. Egyiptomban kiemelkedett a laikusoknak egy külön csoportja ezek voltak a szentély õrzõi, a pastophorusok. A papi kaszt minden tagjánál alacsonyabb rangúak voltak, de a görög és a római városokban a pastophorusok tekintélye az egyiptomi papi kaszténak felelt meg. Gyakorlatilag a pastophorusok voltak a közösségek vallási vezetõi.

Hasonló helyzet alakult ki a zsidóknál, akiknél a papságot a jeruzsálemi templom papi kasztja adta, az íziszkultusz pastophorusainak pedig a farizeusok voltak a megfelelõi. A közösség tagjai nem a Közel-Kelet térképén alig észrevehetõ, kicsiny júdai fejedelemség lakosai közül kerültek ki; ez a fejedelemség már egyébként is több száz évvel korábban elveszítette rövid életû állami függetlenségét. Júda népe nem nevezte magát sem "zsidónak", sem "jehudimnak", de késõbb a nevek hasonlósága megteremtette a zsidók júdeai eredetének mítoszát. Az ilyen szócserék igen gyakoriak a történeti folklórban: a mai orosz nacionalisták az oroszok saját nevét, a "russzki"-t az ókori itáliai törzs, az etruszkok nevébõl származtatják. Az izraeliek úgy vélik, hogy a Jeruzsálem, Jerusalajim név a héber salom (béke) szóból származik, nem pedig a naplemente szemita istenének, Szalemnek a nevébõl. A feldúlt Szalem látogatói azonban nyilván úgy vélekednek, hogy ebben a

városban sokkal több a gyönyörû naplemente, mint a békés nap.

Kr. e. a II. században zsidók milliói éltek nagy városokban. Neveik betûik alapján ítélve a legkülönfélébb etnikai származásúakként voltak tagjai a vallási közösségnek. A kicsiny Júda nem lehetett képes ekkora embertömeget produkálni, ráadásul olyan embereket, akik tudatilag (szintén helytelen módon) Izraellel, Júda nagy szomszédjával és ellenségével azonosultak volna. A zsidók a jeruzsálemi papok és a nem palesztinai farizeusok átvettek egy adagot a palesztinai Bné Izrael történetébõl és hagyományaiból, összeállították a régi szövegeket, összekapcsolták, meghúzták és kiegészítették õket, s így teremtették meg az általunk ismert Ószövetséget. Ugyanúgy felhasználták Izrael történeteit és hagyományait, ahogy a Kr. e. VIII. századi dór dalnok, Homérosz is felhasználta az Iliász és az Odüsszeia összeállításakor "a mükénéi Görögország udvari hõsköltemények" (írja Róbert Graves az Akhilleusz haragja címû mûvében), vagy ahogy a Kr. e. VI. századi athéni türannosz, a Homérosz mûveit megjelentetõ Peiszisztratosz tette. A mai, tárgyilagos tudósok többsége, a Tel Avivi Egyetemen dolgozó Israel Finkelsteintõl a Koppenhágai Egyetemen dolgozó Thomas Thompsonig bizonyos mértékben egyetért ezekkel a megállapításokkal.

A bibliai alakok biológiai leszármazottait, a szikhemi és hebroni palesztinokat vélhetõen nem különösebben érdekelték az Antiochiában és Ktesziphonban elvégzett szerkesztõi munkálatok. Õk csak éltek a falvaikban, és még most is ott élnek, s imádják Krisztust és a Szüzet, vagy éppen Allahot ugyanazokon a helyeken, ahol õseik Élt és Anathot, Jahvét és elmaradhatatlan társát, Aserát imádták. Még ma is olajfákat nevelnek, és kövekkel dobálják a buldózereket, ahogy õseik is meghajigálták Góliátot. Cornwall farmereit sem nagyon érdeklik a Morte d'Arthur legfrissebb kiadásai, és nem üldögélnek a Kerekasztal mellett sem.

Már most mi volt a Biblia szerkesztõinek nagy újítása? Az ember eredeti teológiai interpretációjában általában felbukkan az Ég és a Föld szerelmi egyesülésének emléke, amely a férfi és a nõ szerelmében is tükrözõdik. A teremtés õsi mítoszait értelmezve a gnosztikusok Gaia (a Föld) és Isten Szellemének õseredeti egyesüléséről beszéltek. Ádám lelke egylényegû volt Krisztussal és Szófiával, de kötõdött Gaiához és a Világ Fejedelméhez is. Az Evangéliumban azt olvassuk, hogy a Szûzanya egyesült Isten Szellemével, s ez az egyesülés nemzé Krisztust.

A férfi és a nõ egyesülése arra a kozmikus ölelésre emlékeztet, amelybõl az ember született, s ez volt az õsi templomokban elõadott misztériumjátékok központi eleme.

A mi esetünkben az égi és a földi szerelem mélységes összefonódásának ezt a genetikai emlékét a szerelem profanizálásával próbálja tönkretenni a Világ Fejedelme. A pornográfia terjesztése elválaszthatatlan eleme ennek az igyekezetnek, és Afganisztánban a "fundamentalisták" fölötti amerikai gyõzelem elsõ eredményeképpen friss szenny, kiadványszállítmányok érkeztek a helyi piacokra. A régi idõkben a szex valami szent dolog volt, és a szerelem papnõit "kedesának" "szent nõknek" nevezik az õsi bibliai szövegek. (A modern fordításokban gyakran sajnos a félrevezetõ " templomi prostituált" kifejezés szerepel.) Manapság viszont már a házasság is elveszítette szentségét.

Sigmund Freud, Friedrich Engels és Marcus Aurélius nyomdokain járva, az égi szerelmet a földi szexuális hajtóerõ szubsztitútumaként (szublimációjaként) interpretálta. Ha az ember nem szenved szexuális kielégületlenségtõl, akkor nem fog érdeklõdni az isteni szeretet és szerelem iránt, mondja Freud. Ilyen gondolatok csak annak az embernek, egy spirituális és érzéki impotens személyiségnek a fejében vetõdhetnek föl, aki sohasem élte

át a kegyelmet vagy egy nõ szerelmét. Mindez azonban tökéletesen beleillett a Világ Fejedelmének a transzcendens és az immanens elválasztására irányuló terveibe. És ezt segítették elõ a közbeszéd Irányítói is, akik egyelõre sikert arattak, s épp ezért nem könnyû ma nekünk megérteni a Biblia szerkesztõinek alapgondolatát.

Õk ugyanis a palesztinai szövegeket a Testvérközösség (az õ elnevezésükben "Izrael") és az õ Istenük közötti szeretet történetévé alakították át. Ez az átalakítás két különbözõ olvasatot tesz lehetõvé. Az egyik az ember és az Isten szövetségének eredeti gondolata, ahogy azt Ábrahám és Mózes értelmezte. "Ábrahám nem zsidó volt, hanem egy hanif", vagyis istenkeresõ ember, Mohamed próféta megfogalmazása szerint. Az ember és az Isten egyesülése mindent fel akart ölelni.

De volt itt egy másik olvasat is, amelyet különösen a közösség vezetõi támogattak. Számukra a Testvérközösség a nõi istenség helyét foglalta el. Marx ezt írta: "Izrael irigy istene a pénz." És bár ez tényleg igaznak tûnik, Izrael igazi istene mégis inkább... Izrael. A félrevezetett zsidók Izraelt imádják, vagyis önmagukat, mint Isten isteni hitestársát. Istenné emelték önmagukat, megteremtve az autoerotika vallási megfelelõjét.

Ezt, a zsidó hit és az autoerotika közötti kapcsolatot észrevette a néhai izraeli színmûíró, Hanoh Levin is a Fürdõszobakirálynõ címû korai darabjában. Az Udvarlás címû novellában egy izraeli lány, Hulda Dever ül egy padon a parkban, tökéletesen elbûvölve saját belsõ bûbájosságától. Megáll mellette Boáz, a fiatal katonatiszt.

HULDA. Ülök, tehát vagyok.

BOÁZ. Én nem tartozom azok közé, akik leülnek.

HULDA. Engem Huldának hívnak. Hulda Dever vagyok. Tel Avivhan születtem, jó hírû családban, apám építész, anyám pedig rovatvezetõ egy lapnál. Úgy neveltek, mintegy hercegkisasszonyt. 17 éves koromban, amikor még a fiúkkal hetyegtem a középiskolában, már kineveztek Gáza és ÉszakSinai Ejtõernyõsök Szépének az 1967/68as pénzügyi évre, ruganyos és kemény cicijeimnek köszönhetõen. Most a doktorimat írom hadijogból, és felkészítem magam egy békés és boldog életre Izrael államának és népének érdekében.

BOÁZ. Boáz hadnagy vagyok. Barátaim, miniszterek és külföldi tudósítók "Merész Boáznak" hívnak, de én nem szeretem ezt a nevet, mert hétköznapi tisztnek tartom magam, aki teljesíti katonai kötelességét. Mindenki ugyanazt tenné a helyemben, az általam vezetett híres harckocsis rajtaütésben, amelyért megkaptam a Hõsi Csillagot, egyenesen a pápa kezébõl. Nem mintha tudnám, hogy miért kaptam, hiszen mindenki ugyanazt tette volna a helyemben. Báró sérómat és szikrázó szemeimet vidám gyermekkoromból õriztem meg, amelyet rovatvezetõ apámmal és ortopéd orvos anyámmal töltöttem. Most briliáns parancsnok és stratéga vagyok, naponta bizonyítom a képességeimet Izrael államának és népének érdekében.

HULDA. Õsz van.

BOÁZ. Én nem tartozom azok közé, akik fölfigyelnek arra, hogy most õsz van vagy nincs.

HULDA. Rendszerint nem így szoktam megnyilatkozni, s az ismerõseim általában vidám és komolytalan fiatal lányt látnak bennem. Pedig valójában én az Õsz leánya vagyok, s lelkemnek végzete az egzisztenciális szomorúság. A júdaizmus sorsa izgat engem, s

gondolataim a holokauszt jelentõsége körül járnak.

BOÁZ. Ismerem ezt az érzést, bár nem szívesen vallom be. Csak Isten tudja, hogy én egy gondolkodó és kimûvelt ember vagyok, és a csatatéren, a sebesültek és halottak között összeszorítom az ajkaimat és átérzem a kabbalával való szilárd kapcsolatot.

E párbeszéd után Hulda szenvedélyesen megöleli saját magát, s Boáz is belekezd az öndicséretbe:

HULDA. Csodálatos Hulda...

BOÁZ. Vagány Boáz...

Az éles szemû Hanoch Levin észrevette a zsidók legfontosabb jellemvonását: az önimádatot és önbálványozást. A vallási jellegû kollektív egoizmust. Az átlagos egoizmus messze van az igazi öntömjénezéstõl. Ezért próbálja a zsidókat utánozni sok szervezet: a Union Corse, a maffia, a szabadkõmûvesek és a "régi iskolatársak" rendszere, de egyik sem ér a nyomába az eredetinek.

A zsidók önistenítése miatt szakadék támadt az isteni Izrael és a többi ország és nemzet között. Izrael fõrabbija, a júdaizmus legtekintélyesebb mai védelmezõje, Kook rabbi ezt írta: "A zsidó lélek és a nem zsidó lélek közötti különbség nagyobb és mélyebb, mint az emberi lélek és egy barom lelke közötti különbség", mivel a zsidó lélek integráns része az Izraelnek nevezett istenségnek. Sok szakíró észrevette már, hogy a zsidókat a klikkszellem mozgatja, a kölcsönös támogatás és a kívülállók totális semmibevevésének hajlandósága. De ezek az írók csak ritkán értették meg, hogy miért sikeres stratégia ez az alapviselkedés, minthogy nem vették figyelembe a vallási komponenst. A zsidók nem egyszerûen az anyagi boldogulás kedvéért gyakorolják a szolidaritást; magasabb céljuk is van vele: a világ minden népével el akarják ismertetni Izrael isteniségét. (Az anyagi jólét aztán már megjön magától.)

A modern zsidók nemigen értik meg a zsidó nép iránti érzéseiket. Tudatában vannak az odatartozás mély érzésének, de a deifikáció eleme már kívül reked a tudatukon. Az azonban még így is nagyon fontos jellemzõjét adja a zsidó viselkedésnek. A zsidók azonnal és hevesen reagálnak minden olyan, negatívnak vélt értékelésre, amely a zsidók egészére vagy az egyes zsidókra vonatkozik. A heves és szûnni nem akaró zsidó reagálás arra késztette Charles Dickenst, hogy sajnálkozását fejezze ki Fagin (neve erre rímel: Begin) ábrázolását a Twist Olivérben.

Azóta nemigen akad író, aki negatív zsidó figurát merne szerepeltetni a mûveiben. Le Carrenak sikerült Single and Simple (kb.: Egyszerû és becsületes) címmel egy olyan könyvet megírnia a Szovjetunió felbomlásáról és az orosz köztulajdon tömeges szétlopásáról, amelyben egyetlen zsidó sem bukkan fel. Ez olyan, mintha könyvet írnánk a maffiáról az olaszok említése nélkül. Le Carrenál van ugyan egy sötét fira, a dolgokat a háttérbõl manipuláló ügyvéd, valami Lidsky vagy Slutsky aki azonban lengyel, ahogy azt a szerzõ többször is hangsúlyozza. Hát igen, Le Carre óvatos duhaj, a lengyelek, vagy akár az olaszok vagy az angolok meg nem nagyon izgatják magukat. Senki sem izgatja magát, csak a zsidók, mert a bírálat mögött szentségtörõ támadást vélelmeznek istenségük, a zsidó nép ellen.

Alekszandr Szolzsenyicinnek is volt szerencséje találkozni ezzel a problémával, minthogy könyvében bonyolult zsidó figurák szerepelnek. KGB-tisztek, besúgók, börtönfõtisztviselõk. A szerzõ egyiket sem démonizálja, de nem is farag szentet belõlük. Mégis azonnal megtámadták, és megoldásként azt javasolták neki, hogy írjon bele a könyvébe egy fõ alakot, egy "nemeslelkû, erõs és bátor zsidót". Szolzsenyicin erre nem volt hajlandó, mire levelet kapott a vezetõ orosz zsidó értelmiségi Pomeranc asszonytól, aki ezt írta: "A Nép az élet igazi alapja, s szent és egylényegû az Istennel. S aki az egész Nép ellen szólal fel, az Isten ellen beszél." Szolzsenyicin kétségbe vonta az asszony õszinteségét: "Úgy látszik, csak akkor beszélhetnénk 'egész népek' tulajdonságairól, ha ígéretet tennénk önmagunk elítélésére és a zsidók dicsõítésére."

Pomeranc asszony megjegyzésében azonban volt némi õszinteség is. Világosan és egyértelmûen fejezte ki a zsidó nép iránti zsidó érzést: ez egy istenség, minthogy csak egy istenség lehet "szent és egylényegû az Istennel", s aki az istenség ellen beszél, az magától értetõdõ módon az Isten ellen is beszél. így aztán Kr. e. az Vlll. században kialakult a zsidó misztériumvallás. Az önistenítés rövid távon sikeres stratégiának bizonyult, amíg általában az emberek föl nem ismerték ezt az egoisztikus megközelítést és el nem fordultak tõlük. A zsidó közösségek ellenõrzésük alá vonták a Közel-Kelet kereskedelmi és politikai életét. Zsidók alig éltek Palesztinában, a bibliai történetek helyszínén, minthogy ebben a régióban nem voltak nagyobb városok. Kr. e. 450-ben a fáradhatatlan Hérodotosz bejárta Palesztinát (amelyet "Palesztinaként emleget, bár a zsidó apologéták szerint ez az elnevezés a rómaiaktól származik a Kr. u. II. századból"). És Hérodotosz nem látott arrafelé zsidókat, és még Jeruzsálem is túl kicsi volt ahhoz, hogy említésre méltassa. A Cionhoz való visszatérés, ahogy azt az Ezrában elbeszélik, csak egy sztori volt. Évszázadokkal késõbb azonban a zsidók valóban idejöttek Palesztinába és Jeruzsálem romokban heverõ erõdjét fõ erõsségükké és menedék! hellyé építették ki.

A testvérközösségek szokásos eljárása volt ez. A Szent János Lovag, rend Rhodosz szigetén, azután pedig Máltán létesített támaszpontot. A rabló nuzairik a hegyek között ütöttek tanyát, Alamút bevehetetlen várában. És a gazdag és törekvõ zsidóknak szintén szükségük volt egy hadmûveleti központra. Felépítették hát Jeruzsálemet, és hozzáláttak a helybeli lakosság leigázásához. A véres makkabeusi háborúkban (Kr. e, 168-110) leverték a palesztinokat, s egy részüket az új hit felvételére kényszerítették. De az áttérteket nem kezelték egyenrangú társként. A palesztinok, Ábrahám és Dávid vér szerinti leszármazottai másodrendû polgárok ('am haarec) maradtak ebben a zsidó nemzetközösségben. Még a papok helybéli leszármazottai is bizonytalan státusú figuráknak számítottak.

A zsidók és a palesztinok között a viszony ilyenképpen már akkor is olyan rossz volt, mint manapság. A zsidók elõszeretettel alkalmazták a népirtás módszerét, s napjainkban a régészek a tömegmészárlások elborzasztó nyomait tárják fel mindenfelé, Maresától Szikhemig. Az elfoglalt városok lakóit kardélre hányták, a templomokat felgyújtották, a túlélõket halálra adóztatták. Amikor Kr. e. 63-ban Pompeius római hadvezér megérkezett Palesztinába, a helybeliek felszabadítóként üdvözölték. Palesztinában nem egészen 80 évig tartott a zsidók uralma, és nem is tarthatott tovább, mert a zsidók még abban a kegyetlen korban is túl könyörtelen hódítóknak bizonyultak.

A zsidók tehát elveszítették Palesztina nagyobbik részét, de Jeruzsálemet és környékét még 130 évig sikerült megtartaniuk, s ebbõl a központból ez a nép megpróbálta irányítani az általa ismert világot. Az elsõ század elsõ fele a zsidó befolyás nagy megerõsödését hozta. Több millió zsidó élt Rómában és a parthus birodalomban, de még több volt az "istenfélõ" szimpatizáns a nem zsidó felsõ néposztálybeliek körében, akik szívesen

látogatták a zsinagógát.

(S hogy miért a felsõbb osztálybeliek és nem az átlagpolgárok? Nos, azért, mert a "miénk" és az "övék" vagy a "saját csoport" és "idegen csoport" közötti mély szakadék zsidó attitûdje különösen vonzó a felsõbb osztályok számára. Így nyugodtabban élvezhetik a legnagyobb luxust, miközben semmibe veszik a szegényebb néprétegek kívánságait és szükségleteit. A neoliberalizmus sem más, mint a világ dolgainak általános kategóriákban megfogalmazott zsidós megközelítése, és azt már tudjuk, hogy ez jó a felsõbb néposztályoknak és rossz az alacsonyabb sorúaknak, akiktõl gyakran még az élethez való jogot is elvitatják.)

Rómában minden második matróna megtartotta a szombatot. Abban az idõben a birodalmi elit nagy részét zsidók tették ki, és Seneca ezt fogalmazta meg a maga veretes latin nyelvén: "victi victoribus leges dederunt" ("a legyõzöttek szabnak törvényt a gyõzõknek"). Tacitus panaszait pedig akár Pat Buchanan is írhatta volna. A zsidó befolyás akkor érte el a csúcspontját, amikor a nagy piromániás Néró császár, egyes zsidó források szerint, áttért a zsidó hitre.

A mi korunkkal való hasonlóság még meghökkentõbb, ha meggondoljuk, hogy a zsidók felemelkedése és elõretörése mindkét esetben történelmileg nagyon rövid idõ, alig több mint száz év alatt zajlott le. Sulla (megh. Kr. e. 78-ban) uralkodása alatt a rómaiak épp oly kevéssé ismerték a zsidókat, mint az amerikaiak Monroe elnök (Kr. u. 1824.) idején, míg Néró (megh. Kr. u. 68-ban) már épp oly jól ismerhették õket, mint napjainkban Clinton elnök.

Krisztus napjaiban a zsidóság elég vegyes társaságot alkotott. Tájékozott, okos emberek szervezete volt, amely Babilontól Rómáig és Alexandriáig terjeszkedett. Ezek a különbözõ etnikai származású emberek különbözõ nyelveken beszéltek, de hasonló volt a temperamentumuk és a jellemük. A palesztinai "zsidók" többsége helyi lakos volt, akiket erõszakkal térítettek zsidó hitre a Hasmoneus királyok idején, Kr. e. 168 és 110 között. A palesztinok másodrendû bennszülöttek ('am haarec) maradtak, akiknek akár az életükkel is az elsõ osztályú zsidókat kellett szolgálniuk.

ATalmudban gyakran tesznek említést a bennszülöttekrõl. Például így: "Az ember lánya inkább legyen az oroszlánok martaléka, mint hogy férjhez menjen egy helybélihez." Johanan rabbi kijelentette: "Egy helybélit ugyanúgy nem tilos szétmarcangolni, mint egy halat." A nagy Éliezer rabbi ezt mondta: "Helyes dolog leszúrni és ledöfni egy helybélit, még akkor is, ha jom kippur szombatra esik." Elképedt tanítványai megpróbálták pontosítani a dolgot: "Miért nem a helybéli 'leöléséről, levágásáról' beszélsz, mester?" Mire õ ezt felelte: "A levágáskor áldást kell mondani, leszúráskor viszont nem." Levágás elõtt ugyanis meg kell áldani az állatot, hogy megnyugtassák a lelkét, de Éliezer rabbi, úgy látszik, nem óhajt még egy áldást sem vesztegetni a "bennszülöttekre" (vagyis még annyi tiszteletet sem adna meg nekik mint egy állatnak).

A zsidó misztériumvallás vezetõi az egész világra ki akarták terjeszteni ezt a hitet. Persze nem úgy, hogy zsidóvá tegyék az egész emberiséget, mint ahogy palesztinai hûbérbirtokukon sem voltak hajlandók egyenlõnek tekinteni a betérteket az "igazi zsidókkal". Inkább azt szerették volna elérni, hogy az emberiség imádja a zsidóságot, bálványozza Izraelt, vegyen részt az õ istenségük tiszteletében, mivel "Izrael Istene" az õ szemükben nem egyéb volt, mint Izrael népének szelleme. És ez a "zsidó uralmi tervek" lényege, amely tervek gyakorlatilag megvalósultak ma az Egyesült Államokban, s kisebb

mértékben Nyugat-Európában is.

2000 évvel ezelõtt azonban az uralmi tervek füstbe mentek. A másodosztályú polgárok, a galileai betértek szorosan kötõdtek a földjükhöz. Szerették ezt a földet, a teraszokat és az olajfákat, a szõlõskerteket és a forrásokat. A földön és a földbõl élõ nép pedig nem érti, miért kellene neki uralkodnia, de szolgaságba sem akar kerülni. A palesztinok Ábrahám, Isten vendégszeretõ gazdája, és Dávid, a régi palesztinai király leszármazottainak tartják magukat. És egy cseles fogással kijátszották az önimádat tévedését: mindenkire kiterjesztették a Testvériséget, megalkották belõle az egyetemes Egyházat, visszatérítve így a zsidó hitet a palesztinai gyökerekhez, Ábrahám és Mózes hitéhez. Az így létrejött végeredményt ezért nevezik "a zsidó hit beteljesülésének".

A misztikusok és a spiritualisták azt mondhatják, hogy a jóság ereje csodálatos módosítást hajtott végre, és a népek meghódítója helyett a testvériség szelleme testesült meg egy kis palesztinai faluban, Názáretben. Ma egy kis épület áll ott, az Irgalmas Szamaritánus fogadó, a rablók által kifosztott és félholtan a pusztában sorsára hagyott utazóról szóló jézusi példabeszéd emlékét hirdetve. A történet szerint egy arra járó pap kikerülte a szerencsétlent, egy lévita is elment mellette, de egy szamaritánus testvéreként bánt vele, és megmentette az életét. A zsidók ugyanúgy gyûlölték a szamaritánusokat, mint a mai izraeliek a palesztinokat, méghozzá ugyanazon okból: A szamaritánusok voltak Izrael valódi leszármazottai, amelynek a nevét átvették a zsidók. A szamaritánus felmagasztalásával Jézus szakított azzal a hagyománnyal, amely nem tekintette embernek a másik törzsbelit. Ráadásul a magasba emelte Istent, és megszüntette a zsidók önistenítését. (Ennek az önistenítésnek a nyomait föl lehet fedezni az Énekek énekének keresztény szövegértelmezésében, amely leírja az Egyház [Új Izrael] Isten iránti szeretetét.) így aztán nem is csoda hogy a farizeusok és a papok halálra ítélték õt.

Az isteni büntetés gyorsan érkezett. A zsidók által uralt és lezüllesztett Római Birodalom magához tért, és lerombolta a Jeruzsálemi Templomot, felszámolva a zsidó hit területi központját. Azután még vagy száz évig tartó lázadások és háborúk következtek, mire meg tudták törni és le tudták igázni a zsidóságot. Ilyenképpen az emberiség isteni közremûködéssel korrigálta a tévedésüket, elutasította a mindent uraló egoizmusukat, és folytatta szokásos, nehézségekkel teli életét. A zsidóság romjain kivirágzott a kereszténység, ahogy a pillangó bújik ki a levedlett hernyóbõrbõl.

A palesztinai zsidók többsége elfogadta Krisztust, és a palesztin nép integráns és megkülönböztethetetlen részévé vált. Hosszú folyamat volt ez, miközben egyesek az Egyházhoz csatlakoztak, mások pedig felvették az iszlámot, a kereszténység közel-keleti, zsidó elemekkel teli, bennszülött formáját, a protestantizmus elõképét.

A Római Birodalomban zsidók milliói tették ugyanezt, és asszimilálódtak Egyiptomban és Itáliában, Hispániában és Görögországban. A régi júdaizmus már a kimúlása elõtt is túl régiesnek számított, akárcsak Krisztus napjaiban, az állatáldozatok õsi vallása idejétmúlttá vált, s az emberek új formákat és új értelmet kerestek. A kereszténység átvette a régi zsidó hit minden jó elemét: Krisztus Izrael Istenének mindent magához ölelõ transzfigurációja volt, s az Egyház a megtartó közösséget és Isten együttes szolgálatát kínálta, de sohasem vált az öndicsõítés tárgyává, minthogy az emberek tudatában a nõi Istenség helyét a Szent Szûz, az Istenanya foglalta el. (Évszázadokkal késõbb a Mária-kultusz kálvini lerombolása az önistenítéssel, vagy az ifjú Marx kifejezésével a "zsidósággal", s végsõ soron a zsidók elõretörésével volt összefüggésben.)

A zsidók szoros összetartása azonban nem tûnt el. A ügyes-okos emberek kis csoportjai a többi országban végrehajtották a maguk ellenreformációját, és új, erõteljesen kereszténye llenes és nemzsidó-ellenes hitet alakítottak ki. Hitvallását a Birkát Haminim, az Eretnekek kiátkozása tartalmazza. Eredeti, a kairói Cenízában fennmaradt formája közvetlenül a keresztények ellen irányult, de késõbb megváltozott és kezdeti irányultsága elhomályosult. Kezdetben ugyanis a gójok iránti puszta gyûlölet vallása volt ez.

A nem zsidók elleni legotrombább jelzõket és törvényeket az új hit fogalmazta meg. (A rabbinikus júdaizmus például megengedhetõnek tartotta egy nem zsidó csellel való megölését: rá lehet venni az illetõt, mondjuk, hogy ereszkedjen le a kútba, azután pedig elvihetjük a létrát, és sorsára hagyhatjuk a szerencsétlent. S hogy bûnbe ne essünk, csupán arra kell "emlékeznünk", hogy az a létra kellett nekünk valamire.)

A júdaizmus bírálói (az "antiszemiták") sok könyvet publikáltak, tele a Talmudból és késõbbi zsidó írásokból vett szörnyû idézetekkel. A zsidók ifjabb nemzedéke nem hisz ezeknek a könyveknek, mert sértõnek találja õket. A tanult zsidók idõsebb nemzedéke ismeri ezeket a dolgokat, de vonakodik elismerni az idézetek pontosságát. Pedig azok megerõsítésre találtak a júdaizmus kereszténye llenes tendenciájának modern kifejtésében, ahogyan azt néhány izraeli és amerikai zsidó tudós is kimutatta, egyebek közt Israel Shahak és Norton Mezvinsky, Israel Yosef Yuval és Ábrahám Shafir, akinek a philadelphiai Dropsie Egyetemen írott disszertációja a legjobbak közé tartozik, és még kiadóra vár. Másfelõl viszont néhány izraeli rabbi manapság nyíltan ismételgeti hol szóban, hol írásban a nem zsidók ellen megfogalmazott legszörnyûbb dolgokat. Álba rabbi is írt egy ilyen értekezést, melyben azt bizonygatja, hogy egy zsidónak joga van elvenni egy nem zsidó életét. Ez az értekezés a tömeggyilkos Baruch Coldstein emlékének ajánlott kötetben jelent meg.

Ez a gyûlölködés végül lecsillapodott, de sohasem ismerték el, és sohasem szabadultak meg tõle. És ezért tér vissza akkora virulenciával abban a pillanatban, amikor a zsidó vezetõség bátorítást ad neki.

Visszajátszás

[Take Two]

Húsvét vasárnapja gyönyörû, új reményekkel és új ígéretekkel kecsegtetõ nap. Kétezer évvel ezelõtt a két szellem, az emberi testvériség és mások leigázása szelleme közötti elsõ összecsapás véget ért. Jézus ezt tanította: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat, még akkor is, ha az egy szamaritánus, vagyis a zsidók hagyományos ellensége. Ezt mondta: nem lehet egyszerre imádni az Istent és a Mammont, a kapzsiság istenét: választani kell. És éppen ezért gyûlölték korának árutermeléspárti közgazdászai és bankárai. Halálra ítélték õt, s a Birodalom szolgálatkészen végre is hajtotta az ítéletet, csak hogy ne kelljen konfliktusba kerülnie ezekkel a mindennél fontosabb erõkkel. Atyáink sem mertek ellentmondani a vezetõiknek. Az uralomvágy szelleme gyõzött, de a testvériség szelleme nem tûnt el. írt nekem húsvét alkalmából egy jeruzsálemi pap, Naim Ateek: "Itt Palesztinában Jézus megint a Keresztutat járja. Akinek van szeme a látásra, az meglátja az országban meredezõ keresztfák százezreit, melyeken palesztin férfiak, nõk és gyermekek vannak megfeszítve. Palesztina egyetlen hatalmas Golgotává vált, a Koponya Hegyévé."

Ismét összefogtak Krisztus megfeszítésére a zsidó hatalom erõi és a kapzsiság imádói. Az

Amerikai Egyesült Államok, ez az új Róma megint segédkezet nyújt, és hajlandó vállalni a hóhér szerepét. Most rajtunk a sor, hogy válasszunk.

A történelem hihetetlen ajándékot kínál nekünk, a visszajátszást, ahogy a filmesek mondják. De mi nem ismételhetjük meg atyáink tévedését, és nem hunyhatunk szó nélkül szemet vezetõink tervei felett. Most lehetõségünk van jóvátenni azt a tévedést, és megakadályozni a keresztre feszítést.

A zsidó húsvét alkalmával azt szoktuk emlegetni, hogy mindannyiunknak úgy kell tekintenie önmagára, mintha személy szerint is rabságból szabadult volna. Én azt állítom, mindannyiunknak, zsidóknak és nem zsidóknak úgy kell tekintenünk önmagunkra, mintha személy szerint is ott állnánk a Keresztúton, és döntenünk kellene, hogy végrehajtsák-e a kivégzést. Kétezer évvel ezelõtt csak Jeruzsálem népe volt jelen, miközben Krisztust fölhajszolták a Golgotára. Most, a XXI. század globális falujában az egész emberiség lehet a szemtanúja ennek a tragikus és elhúzódó eseménynek. Mindannyian ott állunk a Keresztút mentén. A vészjósló kérdést, miszerint "feszíttessék-e meg ez az ember?", mindannyiunkhoz intézik. Ha nem szólalunk meg, akkor megérdemeljük, hogy "Krisztus gyilkosainak" nevezzenek bennünket. De ha tiltakozunk, akkor megváltoztathatjuk a történelmet. A múlt bûnének vérvörös színe hófehérré válik.

Kétezer évvel ezelõtt a testvériség szelleme felemelte a fejét, hogy reményt adjon a második összecsapáshoz. Ha ez a szellem ismét vereséget szenved, akkor örökké rabszolgái maradunk arctalan urainknak. Akik magát a Földanyát gyilkolják meg, s a földet Mordor pusztaságává teszik. Szükségünk van erre a gyõzelemre, nehogy megbéklyózzanak mindannyiunkat az uralkodás sötét erõ. Ezúttal merjünk ellentmondani nekik.

Részesedjetek, testvéreim, velem együtt Palesztina kenyerébõl és borából az Emberi Testvériség új frigyének jeleként, elhatározásunk és döntésünk esküjeként: Krisztus ezúttal nem fog meghalni a kereszten.

(Ez, a barátaimnak 2001 húsvétján küldött magánjellegû levél utóbb komoly vitákat váltott ki.)

Krisztus gyilkosai

[Christ Killers]

A pszichológusok a képzelet felszabadítása érdekében szeretnek asszociációs játékot játszani a pácienseikkel. Mondanak egy szót, s az embernek azonnal rá kell vágnia az elsõ szót, ami eszébe jut, például: "ágy" "szex", "férj" "fizet", "inni" "rendõrség" stb. Ezek a válaszok segítenek a pszichológusnak megérteni a páciens gondolkodásmódját. De ültessünk csak le egy zsidót a kanapéra, és súgjuk oda neki azt a szót, hogy "Krisztus", mire õ azt fogja válaszolni, hogy "maguk Krisztus gyilkosainak neveznek bennünket".

Én a palesztinok, Krisztus szeretett gyermekei meggyilkolását Krisztus meggyilkolásához hasonlítottam, mire két fiatalember azonnal szóba hozta a zsidó panaszt, hogy "ez Krisztus gyilkosainak nevezte a zsidókat". Bosszantott a dolog, mert nem ezt mondtam, hiszen nem is ez véleményem. De ezek ezt úgysem hitték volna el nekem.

Amikor II. János Pál pápa ellátogatott az Umajjád Kalifátus õsi fõvárosába, Damaszkuszba, a fiatal szíriai vezetõ emlékeztette hallgatóságát a Palesztináért folyó harc transzcendens jelentõségére. A palesztinok Krisztus és a Próféta ellenségeivel harcolnak.

Basar Asszad szavai megütközést keltettek a zsidókban. Az izraeli törvényen kívüli emberöléseket" (értsd: gyilkosságokat) mindig támogató Conrad Black egyik újságja méltatlankodva írta: "Ez a legrosszabb fajta antiszemitizmus megnyilvánulása volt. Az istengyilkosság vádja évszázadokon át szolgált ürügyül a 'Krisztus gyilkosainak' nevezett zsidók üldözéséhez."

Kérem, olvassák el ezt még egyszer. Basar Asszad nem mondta és nem is célzott rá, hogy a zsidók ölték meg Krisztust. És én sem: nem létezik ugyanis generációkon átívelõ kollektív bûnösség. De a közbeszéd urai jobban tudják, hogy ki mit akart mondani. És ugyanígy azt is jobban tudják, hogy a "jelentéktelen" Arafat helyett kinek kellene képviselnie a palesztin népet, jobban tudják, kinek kell irányítania Irakot, hogy ki támadta meg Amerikát, és Amerikának kit kell megtámadnia, és még azt is jobban tudják, hogy a feketéknek Cynthia McKinney helyett kit kellene választaniuk ahogy azt is jobban tudják, hogy mi tulajdonképpen azt mondtuk, hogy "a zsidók ölték meg Krisztust". Úgy várnak erre, mint a szenvedélyes szeretõ a vágyai beteljesülésére, vagy mint a bátor katona a harci riadóra, minthogy tudják már, mit válaszoljanak. Addig ismételgetik, amíg mi is ezt nem mondjuk, mint a viccben.

Egy zsidó vicc szerint egy zsidó zaklat a kérdéseivel egy kínait a New Yorki metrón. "Maga zsidó?" "Nem" válaszolja a kínai. De a zsidó addig nyúzza, addig kérdezi tõle mindig ugyanazt, amíg a kínai belefárad az egészbe és kimerülten ráhagyja: "Hát jó, zsidó vagyok". A zsidó elégedetten rámosolyog: "Milyen különös. Hiszen maga nem is úgy néz ki, mint egy zsidó."

Ez a vád hamis. Ez egy kereszténységellenes rágalom. Sem az egyházatyák, sem a régi idõk "jobboldali vallási fanatikusai", sem pedig a keresztesek nem vádolnák meg a ma élõ zsidókat Krisztus meggyilkolásával pusztán azért, mert õseik közül egyesek részt vettek Krisztus meggyilkolásában. Ennyire õk sem voltak ostobák, és ma sem az senki. Ez a vád nem más, mint zsidó koholmány. A kiváló tudósnak, Dávid Flussernek igaza volt: "A zsidókat semmivel sem lehet több joggal Krisztus meggyilkolásával vádolni, mint a franciákat azzal, hogy máglyára küldték Jeanne d'Arcot vagy a görögöket, hogy halálra ítélték Szókratészt."

De akkor a zsidók miért ragaszkodnak ehhez a hamis vádhoz? No azért, hogy eltereljék a figyelmet a jogos vádról: a Krisztussal, a kereszténységgel és a keresztényekkel szembeni ellenségességrõl. Kedves néhai tanárom, Dávid Flusser nagyon eleven észjárású és ügyes zsidó apologéta volt, aki hajlandó és képes volt igazolni bármit, amit a zsidók csináltak. Érvelése korrekt, de hiányzik belõle az õszinteség. Mert tényleg: a franciákat vajon miért nem hibáztatják a Szûz máglyahaláláért és miért nem tekintik "a Szûz ellenségeinek"? Nagyon egyszerû okból: bár a helyzet mutat némi hasonlóságot (külföldi megszállás, korrupt helyi bírók), a francia nép elítélte a Jeanne d'Arcot máglyára küldõ bírákat, s a Szüzet nemzeti szentjükként tisztelik. A régi zsidók viszont kihívó büszkeséggel emlegették õseik cselekedetét. Boldogan értettek vele egyet, és szorgalmasan másolgatták az Evangéliumot, azt a kéziratot, melynek a zsidók szerint ezt a címet is lehetne adni: "Hogyan gyilkoltuk meg Krisztust?"

Kik ölték meg Krisztust?

[Who killed Christ?]

T. R. Reid, a Washington Post munkatársa, Izrael rendíthetetlen támogatója kijelentette: ideje volna már, hogy a keresztények ne ismételgessék a történelem teljes eltorzítását, miszerint nagyrészt a zsidók felelõsek Jézus megfeszítéséért. Az egyháznak át kell írnia a Szenvedés történetét követeli Reid, s felhívását megismétli a Blackféle Boston Globe is. S minthogy az USA Kongresszusa általában követi az AIPAC utasításait, valószínû, hogy az Evangéliumot is hamarosan betiltják az Egyesült Államokban. És nemcsak ott: az amerikai zsidók keményen harcolnak az évszázados hagyományokon alapuló oberammergaui passiójáték betiltásáért.

Az Evangélium szerint Jézust a zsidók fõpapja és az õ eszmetársai ítélték halálra, s az ítéletet a zsidó legfelsõbb bíróság, a szanhedrin erõsítette meg, majd az elítéltet átadták az ország római helytartójának az ítélet végrehajtása céljából. A régi zsidó teológusok és tudósok még boldogan helyeselték a dolgot, de a modern zsidó történészek és hittudósok állítása szerint az egész történetet az antiszemiták találták ki, azért, hogy gyûlöletet keltsenek a zsidók iránt.

Hajim Kohen, az izraeli legfelsõbb bíróság egyik bírája azt írta, hogy a zsidók sohasem ítéltek volna halálra egy ártatlan embert. Az eol zsidó tudós (és, sajnos, fanatikus nacionalista), Hijam Makkobi azt tanítja, hogy Jézus a zsidókért és a nem zsidó uralom ellen harcolt, ezért a rómaiak ölték meg. Dávid Flusser, a kumráni tekercsek izraeli kutatója szerint a Szenvedéstörténetet sok évvel az események után írták, a katolikus egyház zsidóellenes ideológiai hadjáratában. Mások tagadják, hogy a zsidóknál szokásban volt a keresztre feszítés vagy egyáltalán a halálbüntetés.

A zsidó források azonban cáfolják ezeket az állításokat. Még a Krisztus elõtti idõkben egy zsidó fõpap nyolcvan boszorkányt feszíttetett keresztre egyetlen napon, olvashatjuk a Talmudban. Ha Jézus a zsidókért harcolt volna, akkor úgy tisztelték volna õt is, mint a maszadai lázadókat. És ebben az esetben a messiási cím iránti igénye sem lett volna akadálya semminek: Simeon Bar Kochbát, Palesztina utolsó zsidó uralkodóját Messiássá nyilvánította Akiba rabbi, az akkori idõk legtekintélyesebb zsidó vallási vezetõje, és Bar Kochbát mind a mai napig igen nagyra értékelik. S még jobb cáfolattal szolgálnak a néhai lubavicsi rabbi nagyszámú hívei. Ennek a szakállas öreg zsidónak a poszterportréi, "Messiás, a Király" felirattal, sok izraeli ház falát borítják ma is. Vagyis még a Messiás halála sem lehet akadálya a zsidók tiszteletének szemben a zsidó kirekesztés elutasításával.

A keresztény történészek és hittudósok, Alexandriai Origenésztõl és Caesareai Euszébiosztól Chestertonig arra az álláspontra helyezkedtek, hogy az evangéliumi leírás, miszerint valóban a zsidó vezetõk ítélték halálra Jézust, tökéletesen megfelel a valóságnak. A hagyományos zsidó források, a Midrástól a késõ középkori írásokig szintén igaznak fogadták el a történetet, sõt, még helyeselték is a történteket. Ráadásul a júdaizmus szellemi vezetõi folytatták a Krisztus és a keresztények elleni harcot. Az utolsó zsidó király, Bar Kochba katonái 135-ben lemészárolták a kereszténeket. Jemenben Juszuf Zu Navasz zsidó uralkodó 519-ben felgyújtotta a templomokat, és több ezer keresztényt gyilkoltatott meg. A palesztinai keresztényeket 529-ben és 614-ben öldösték le. Ezek után a háborúskodás ideológiai téren folytatódott. A középkor tele van kifejezetten durva keresztényellenes zsidó propagandával. Ennek példái megtalálhatók a Jézusról szóló

írások nemrég kiadott, Jesu through Jewish Eyes) (Jézus zsidó szemmel) címû gyûjteményes kötetében, amely tartalmazza a IX. században arabul írt, hírhedt dolgozatokat, a Toledot jeshut és a Nestor Hakomert is. Jeruzsálemben még ma is osztogatnak olyan propagandaanyagokat, amelyek Júdást "Izrael megmentõjének" titulálják. Összefoglalva tehát, ez az oka annak hogy a zsidókat "Krisztus ellenségeinek" nevezték.

A keresztények visszavágtak, és õk is lemészároltak egy csomó zsidót A mai, elferdített közbeszéd egyik sajátossága, hogy a keresztény zsidóüldözéseket jól ismerjük, míg a zsidó kereszténylüldözéseket a feledés homálya borítja. "Auschwitz utáni keresztény teológia" létezik, de nem tudunk "Mamilla utáni" vagy "Deir Jasszin utáni" júdaizmusról. A zsidó vezetõk ezzel a történelemhamisítással igyekeznek destruktív lelkifurdalást ébreszteni a keresztényekben. És épp ezért olyan fontos megértetni mindenkivel, hogy a zsidók és a keresztények viszonya nem volt mindig olyan egyoldalú, ahogyan azt a zsidó apologéták szeretik bemutatni.

Zsidók kontra Krisztus

[Jews versus Christ]

A Krisztus elleni, évezredes ideológiai háború a zsidóság legfontosabb komponensévé vált, és még most is itt van velünk. "Jobb Hitlert szolgálni, mint Krisztust" ezt merte kijelenteni egy jól ismert izraeli rabbi. Krisztus elfogadása a létezõ legrútabb bûn egy zsidó számára, és így érzi ezt a közösség nagy többsége. A zsidók ugyanis nem egyszerûen csak "nem keresztények", ahogy mi például "nem buddhisták" vagyunk: õk kereszténységellenesek. Ez a jellegzetesség még ma is él, amikor pedig a zsidók többsége már nem tartja magát a vallási elõírásokhoz. A Hazatérési Törvény értelmében például egy megkeresztelkedett zsidó nem kaphat izraeli állampolgárságot. Nemrég néhány derék amerikai zsidó nyílt levélben mondott le "hazatérési" jogáról. Egyszerûbben is megtehették volna: meg kell keresztelkedni, és az embert máris megfosztják ettõl a jogtól.

Nyilvánvalóan sok zsidó van, aki másként gondolkodik. Monolitikus csoportok nem léteznek, mindegyiknek megvannak a maga másként gondolkodói. Még a náci pártban is voltak emberek, akik összeesküvést szõttek Hitler ellen. De ez nem azt jelenti, hogy ne létezett ina náci ideológia. Az orosz kommunisták milliói között mindenféle véleményt képviselõ embereket lehetett találni, de a párt szilárdan õrizte a maga struktúráját és ideológiáját. Ezért hát nem szabad pusztán azért gyûlölni valakit, mert zsidó, vagy mert valamilyen párt tagja, de az eszméiket így is nyugodtan elvethetjük.

Én, pedig felvilágosult szülõk gyermeke voltam, hosszú évekig nem tudtam rávenni magam arra, hogy belépjek egy templomba. Templom megpillantásakor én már nem köptem egyet, mint annak idején a dédapám, de még engem is arra tanítottak, hogy lenézzem és "ostoba elõítéletnek" tartsam a kereszténységet. A zsidó hitet viszont sohasem tartották elõítéletnek a mi köreinkben. Egy zsidó fiatal foglalkozhat a buddhizmus tanaival vagy imádkozhat az asramban, még a keringõ dervisekkel is táncolhat, de a kereszténység szóba sem jöhet, az az õ számára abszolút tilalmas dolog. J. D. Salingerhez hasonlóan sok zsidó fiatal épp ezért a távolról importált buddhizmusban kereste a spiritualitást: tényleg nem mertek Krisztushoz közeledni. A zsidó ehet disznóhúst, sõt, még egy sikszét is elvehet feleségül, az nem olyan nagy bûn, de a kereszténységgel szembeni ellenséges érzületet már az anyatejjel szívjuk magunkba.

A zsidóknak a keresztényekrõl alkotott véleménye teljesen érdektelen volna, ha a zsidók a Holdon élnének. És akkor is elviselhetõ volna, ha a zsidók cipõpucolók vagy gyapotszedõk volnának. Ki lehetett bírni, amikor a zsidókat látható módon megkülönböztette az öltözékük és a viselkedésük, mint például a középkorban. De amióta a zsidók az amerikai elit fontos részévé váltak, masszív jelenlétük megbontotta a társadalom és a spiritualitás finom szövetét.

S ez már különösen veszélyes, mivel a mi hármas tagolású ökumenénk (a nyugati kereszténység, a keleti ortodox világ és az Iszlám) spiritualitása Krisztusra épül. Róma, Assisi, Chartres, Köln és Canterbury katedrálisai, Damaszkusz, Bagdad és Jeruzsálem mecsetjei, Botticelli, Andrej Rubljov és Blake festményei, Rumi, Elliott, Blok és Brodszkij nagyszerû költeményei ebbõl a forrásból fakadnak. Olyan alapvetõ dolog ez, mint a föld és a víz a civilizáció számára. Még a kereszténységgel vitatkozó szerzõk, például Rabelais, Voltaire, Majakovszkij és Marx is érré az alapra támaszkodnak. Krisztus eltávolítása megöli a nyugati civilizációt, ugyanolyan hatásfokkal, mint a légkör elszennyezése. Az emberek nem fognak meghalni, de a civilizáció összeomlik ha kiveszik szent egységének tartóoszlopait.

Ennek az összeomlásnak a következménye az USA mai szörnyû állapota. Ez, a milliárdosok és éhezõ gyermekek emberi jogokat semmibe vevõ, neofasiszta állama hadifoglyokat kínoz Guantanamón, felrúgja a nemzetközi jog minden normáját, és agressziót készít elõ a szuverén Irak ellen, nem sokkal Afganisztán lerombolása után szóval, ez az égés* nem más, mint a tönkretett kereszténységen kivirágzott morális perverzió. Barátom, a jelentõs amerikai iszlám hittudós, Maria Hussain ezt írta: "A kereszténység nagyon gyönge volt az Egyesült Államokban. Ann Arborban, ahol felnõttem, az ember NEM ejthette ki Jézus nevét, ha nem akarta, hogy kinevessék, és nyilvánosan NEM ismerhette el, hogy hisz a kereszténységben, ha nem akarta, hogy elkerüljék a barátai."

Keresztény cionizmus mint társadalmi neurózis

[Christian Zionists as a social neurosis]

A zsidóimádó keresztény cionisták sajátosan egyedi amerikai jelensége nem más, mint a zsidó elitek által gerjesztett erõs bûntudat következtében fellépõ társadalmi neurózis eredménye. Ezek az egyszerû keresztény lelkek megpróbálják egyesíteni a Krisztus iránti szeretetüket a zsidók társadalmilag indukált bálványozásával. Keresik a zsidók egyetértését, miközben ragaszkodnak az egyházhoz is. Csakhogy ezek az egymással ellentétes erõk eltorzítják a lelküket, ahogy a gyerekek testét torzították el a középkori mutatványosok. Segíteni kell nekik, hogy helyreállíthassák Krisztusszeretetüket, és megszabaduljanak a zsidóktól való érzelmi függõségtõl.

A keresztény cionisták megjelenését már 1902-ben megjósolta egy bécsi zsidó, Solomon Ehrmann. Egy olyan jövõrõl beszélt, amikor "el lesz zsidósítva [verjudet] az egész emberiség, és egységbe lesz forrasztva a judeo-szabadkõmûves a Bnai Brithtel." S most, amikor a Bnai Brith erõs támogatója Saronnak és Foxmannak, már értjük, hogy ezeket a keresztény cionistákat mindenestõl elzsidósították.

Szánalomra méltó spirituális állapotuk figyelmeztessen bennünket: kereszténység és a júdaizmus NEM tükörképei egymásnak. Mert míg az egyház üdvözíteni akar minden

zsidót, egyenlõvé tenni õket a többi hívõvel, és testvérré tenni, addig a zsidók elzsidósított keresztény cinistákká, a zsidók érzelmi és spirituális rabszolgáivá akarják változtatni a kereszténveket. Vagyis a harc még nem ért véget. Ideológiai, nem faji küzdelem ez; és a zsidó származású keresztények mindig fontos afféle iránytûszerepet játszottak bizonytalankodó testvéreik számára, minthogy ez a harc a zsidó lelkekért is folyik. S bármennyire drágák is azok, egy szemernyivel sem drágábbak, mint más népek lelkei. Ha nem vesz újabb lendületet a zsidó befolyás elleni spirituális és ideológiai küzdelem, akkor tartani lehet attól, hogy a keresztény cionisták fogják alkotni az Egyesült Államokban a legnagyobb és leghatalmasabb felekezetet, s azután átszivárognak majd Európába is.

Dávid Perlmutter professzor ezt írta nekem:

Igen, úgy 20 évvel ezelõtt az "izraeli lobbi" még valóban fõként zsidókból állt. És a választási kampányadományok nagy jelentõségûek voltak. De most az evangélikus keresztények vannak domináns helyzetben, s a legtöbb politikus névlegesen Izraelbarát, s nem azért, mert zsidó pénzeket akarnak szerezni, hanem vagy azért, mert hisznek a "szent" ügyben, vagy odafigyelnek az evangélikus szavazók óriási tömegeire. Bush nem azért olyan körültekintõ Saronnal, mert zsidó, hanem azért, mert a választói elégedetlenkedtek. Ez az, amit a legtöbb arab és izraeli nem ért de ami nagyon is jól látható itt az egyházaknál és a fõvárosban. Az amerikai evangélikus keresztények minden tekintélyes vezetõje jobban pártolja Izraelt, mint az általam ismert legtöbb zsidó, és szeptember 11-e óta a saját személyes keresztes hadjáratuknak tekintik a dolgot. A hagyományos izraeli lobbi (az AIPAC, stb.) szinte már mellékes tényezõvé vált.

A zsidókat gyakran nevezik "kovásznak" arra utalva, hogy milyen ügyesen tudják elzsidósítani az embereket. Ez a képességük az Egyesült Államokban a közbeszédben, a médiában és az egyetemeken elfoglalt pozícióikon alapul. Ha a hitszónokok nem éreznék a médialordok nagy támogatását, akkor valószínûleg nem volnának ennyire Izraelbarátok. Ha az egész kereszténység nem volna ilyen mélyrehatóan aláásva, akkor a hívek sem éreznék kötelességüknek, hogy támogassák az izraeli népirtó, apartheid államot.

Megméretett és...

[The Failed Test]

Az Allenby Street színes mulatozói között, egy zsúfolt étteremben a vidám Tel Avivi éjszakában hirtelen látomásom támadt: megjelent egy angyal, harci öltözetben, és három szót írt a falra: "Mene, tekel, ufarszin." A szótárban ott a fordítás: "Megméretett és könnyûnek találtatott."

A legsötétebb napok voltak ezek Izrael népe számára. Sötétek, mert az általunk és apáink által az igazságtalanság ellen elmondott panaszok és tiltakozások körülbelül annyira bizonyultak hitelesnek, mint egy háromdolláros bankjegy.

1968-ban fiatal zsidó kölyökként azt firkáltam orosz szülõvárosomban a falakra, hogy "El a kezekkel Csehszlovákiától!". Alekszandr Galics zsidó orosz költõ szép mély hangja még most is itt cseng a fülemben: "Polgártársaim! Szülõföldünk veszélyben van, tankjaink idegen földet taposnak!" Néhány orosz zsidó tüntetett az invázió ellen a Vörös téren, és jól összeverték õket a rendõrök. A becsületet a lojalitásnál és az emberiséget a vérségi kapcsolatnál többre becsülõ orosz polgárokként tiltakoztunk a Budapestre, Prágába, majd

Kabulba behatoló szovjet tankok ellen. Ugyanabban az idõben az amerikai zsidó fiatalok a vietnami amerikai intervenció ellen tiltakoztak, az európai zsidó fiatalok pedig a rasszizmus ellen. Teltek-múltak az évek, s most a mi zsidó tankjaink gázolnak idegen földön.

Zsidó hadseregünk civileket gyilkol, házakat rombol le, és ostromzárral éhezteti ki a falvakat. Az általunk elkövetett gaztettek egyenértékûek az oroszok által Csecsenföldön és Afganisztánban és az amerikaiak által Vietnamban elkövetett gaztettekkel. Tényleg izraeli értelmiségiek tiltakoznak tömegesen a Pennsylvania Avenue vagy a Trafalgar Square nálunk lévõ megfelelõin, és amerikai zsidók emelik fel a hangjukat a palesztinok amerikai fegyverzetû gyilkosai ellen, és tényleg orosz zsidók szólalnak fel a Szentföld leigázott nem zsidóinak emberi jogaiért? Semmi baj! Tanult, mûvelt embereink nagy buzgalommal magasztalják a zsidó katonák bátorságát, elismeréssel emlegetik a mi zsidó mesterlövészeink biztos kezét, dicsõítik a zsidó nép óriási humanitását, annak a zsidó hadseregnek az emberségét, amely nagy kegyesen visszafogja magát, és naponta csak pár tucat embert sebesít és nyomorít meg.

Nagyapám, aki a cári Oroszországban a zsidók számára kijelölt úgynevezett "Letelepedési Övezetben" élt, a szabad költözködés jogát hiányolta. A mi nemzedékünkben Anatolij Scsaranszkij az emberi jogokért folytatott harc jelképes alakjává vált. Ugyanakkor a saját országunkban a nem zsidókat szögesdróttal körülvett rezervátumokba és koncentrációs táborokba zárják, amelyek messze túltesznek a régi orosz "Letelepedési Övezeten".

Egy palesztin nem tud átmenni a szomszéd faluba a zsidó nélkül, és állandóan "lecsekkelik" õt a mi csekistáink. És csak álmodhat arról, hogy egyszer megláthatja a szülõföldje partjainál hullámzó tengert hiszen nem hagyhatjuk, hogy a palesztinok beszennyezzék zsidó tisztaságú tengerpartjainkat.

A zsidók hosszú éveken át tiltakoztak a foglalkoztatási és iskolázási diszkrimináció ellen. Ugyanakkor a mi zsidó államunkban bevezettük a totális nemzetiségi diszkrimináció rendszerét. Az állami tulajdonú Elektromos Mûveknél a harmincezer alkalmazott közül mindössze hat a nem zsidó (0,05%).

A nem zsidók a lakosság negyven százalékát teszik ki a Jordán folyó és a Földközi tenger között, de közülük csak minden negyediknek van szavazati joga. Nem zsidók egyáltalán nincsenek a Legfelsõbb Bíróságnál, a légierõnél és a titkosszolgálatoknál. És egyetlen egy nem zsidó sem dolgozik a legfõbb, jaj-de-liberális újságnál, a Haarecnél.

II.

Az izraeli események fényében érdemes újra megvizsgálnunk a diaszpórazsidóság panaszait. Mi valójában nem az emberi jogokért küzdöttünk, hanem a zsidók jogaiért. A szabad költözködés és a szavazás jogáért de csak a zsidók számára. Egyetemes szavazójogról beszéltünk, de csak a zsidók szavazati jogára gondoltunk. És semmi bajunk nincs az invázióval és a megszállással, amennyiben mi vagyunk a támadók és a megszállók.

A géppisztolyos gazfickó elõtt felemelt kézzel álló gyermek látványa csak akkor zavar bennünket, ha az a gyerek zsidó. A nem zsidó gyerekekre büntetlenül lehet lövöldözni. S amikor a zsidó költõ Bialik azt írja, hogy "Az Ördög nem talált ki megfelelõ büntetést a gyermekgyilkos számára", valójában csak a zsidó gyermek gyilkosára gondolt. Amikor

elborzasztották a pogrom jelenetei, Bialik azon borzadt el, hogy az erõszak a zsidók ellen irányult. Egyébként a pogrommal mint olyannal nincs semmi baj. Pár héttel ezelõtt Felsõ-Názáret zsidói pogromot indítottak a názáreti nem zsidók ellen, ami után egyetlen pogromcsikot sem állítottak bíróság elé. Az izraeli rendõrség úgy segédkezett, hogy... megölte a pogrom néhány áldozatát. S ami még borzasztóbb, a ramallahi és a bétdzsallai pogromot tankokkal és géppuskázó helikopterekkel hajtották végre.

A cári Oroszországot, a "pogromok birodalmát" rettenetesen gyûlölték, és végül le is rombolták nagyapáink. Ugyanakkor az összes XIX. századi oroszországi pogromnak kevesebb volt az áldozata, mint ahány embert mi itt pár hét alatt meggyilkolunk. A legszörnyûbb, kisinyovi pogromban állítólag negyvenötén haltak meg, és hatszáz volt a sebesült. Az elmúlt három hónap alatt viszont itt négyszáz palesztint öltünk meg, és sok ezret sebesítettünk meg. A cári Oroszországban az egyes pogromok után minden orosz író és értelmiségi elítélte a felbujtókat. A zsidó államban viszont alig pár tucatnyian jöttek össze tüntetni Tel Avivban, a Zsidó írószövetség pedig egyenesen áldását adta a nem zsidók elleni pogromokra.

1991-ben az orosz zsidók többsége szembefordult a kommunizmussal és magasba emelte a magántulajdon zászlaját. Õk persze a zsidó magántulajdonra gondoltak, minthogy mi a legnagyobb nyugalommal kobozzuk el a nem zsidók tulajdonát.

Tegyenek egy sétát Jeruzsálem legszebb negyedeiben, barangolják be Talbiehet, a régi katamon görög és német kolóniákat, és gyönyörködjenek a csodaszép palotákban. Azoknak nem zsidó, keresztény és muszlim tulajdonosaik voltak németek, örmények, görögök, angolok, oroszok és palesztinok. Aztán mindegyiket elkobozták és zsidóknak adományozták. És az elmúlt néhány hét során is több száz hektárnyi nem zsidó földterületet koboztak el, s több tucat nem zsidó házat vettek el vagy romboltak le.

Közvetlenül a letartóztatása elõtt az orosz zsidó médiamágnás Guszinszkij Izraelbe látogatott és áradozva támogatásáról biztosította a zsidó államot. Ezzel egyidõben azt is követelte, hogy a Nyugat segítse õt az orosz hatóság elleni harcában, amely elvette tõle a tévéállomását. Az, hogy Guszinszkij Izraelt támogatja, annak bizonyítéka, hogy neki nincs kifogása úgy általában az elkobzás ellen; õt csak a zsidó tulajdon elkobzása zavarja. Tiltakozik a zsidók letartóztatása ellen, de tõle aztán a nem zsidók életük végéig ott rohadhatnak a zsidó állam börtöneiben.

Nekünk pillanatok alatt sikerült lerombolnunk mindazokat a tartós sikereket, amelyeket a zsidók értek el a demokráciáért, az emberi jogokért és az egyenlõségért vívott harcban. Mert pontosan mi is riasztott bennünket a német nácikban? A rasszizmusuk? De hiszen a mi rasszizmusunk ugyanolyan elterjedt, és potenciálisan ugyanolyan virulens! A Jeruzsálemben kiadott orosz nyelvû, Egyenes Beszéd címû újság több száz orosz zsidót kérdezett meg, hogy miképpen vélekednek a palesztinokról. A jellemzõ válaszok ilyenek voltak: "Én megölném az összes arabot", "Minden arabot meg kell semmisíteni", "Az arabokat el kell innen zavarni", és "Egy arab az arab. Végezni kell mindegyikkel." Nem vagyok biztos abban, hogy 1938-ban Berlinben egy utcai közvéleménykutatás ennél sötétebb eredményeket hozott volna ki, hiszen a "végsõ megoldás" náci gondolata csak 1941-ben kezdett körvonalazódni.

III.

Úgy látszik, mi zsidók csak addig küzdöttünk a rasszizmus ellen, amíg az valaki másnak a rasszizmusa volt. Elleneztük a halálbrigádokat és a Sonderkommandókat, minthogy ezek ellenünk léptek fel. Viszont a mi gyilkosainkat, a mi zsidó Sonderkommandónkat megilletõdött tisztelettel szemléljük. A zsidó állam az egyetlen a világon, amelynek hivatalosan felállított halálbrigádjai mûködnek, s folytatják a politikai gyilkosság és a középkori kínvallatás gyakorlatát. De ne ijedjenek meg, kedves zsidó olvasóim: mi csak a nem zsidókat kínozzuk és öljük meg.

Elleneztük a gettót, amíg mi voltunk gettóba zárva. Most viszont a legliberálisabb izraeli béketerv is kerítéssel, szögesdróttal és zsidó tankokkal körülvett nem zsidó gettók létesítését irányozza elõ, melyek környékén a zsidó tulajdonban lévõ gyárakban az Arbeit macht a nem zsidókat frei. A gettóknak persze megadjuk a függetlenséget, csak elõbb elvesszük tõlük a jövedelemszerzés és létfenntartás minden forrását.

Az izraeliek számára az agymosás már az óvodában elkezdõdik. Azt tanítják nekik, hogy a Választott Néphez tartoznak, amely Über Alles áll. Azt sulykolják beléjük, hogy a nem zsidók nem teljes értékû emberek, s ezért nyugodtan meg lehet ölni õket, és el lehet venni a földjeiket. Végül is Izrael teljesített legalább egy ENSz határozatot: azt amely a rasszizmus egyik formájának nevezte a cionizmust.

Engem nagyon elkeserít, hogy az internacionalista nevelés, amelyben mi orosz zsidók annak idején a Szovjetunióban részesültünk, nem tudott ellenállni a zsidó felsõbbrendûség megmételyezõ cionista propagandájának. S a legjobban az bánt, hogy a Szentföldön morálisan összeomlott a saját orosz közösségem.

Az angyal felírta azokat a lángoló szavakat, a próféták bûnbánatra szólították fel az embereket, s nekünk még mindig van választásunk. Választhatjuk Ninive és a bûnbánat útját, visszaadhatjuk az elrabolt tulajdont, megadhatjuk a teljes egyenlõséget a nem zsidóknak, véget vethetünk a diszkriminációnak és a gyilkolásnak, és reménykedhetünk, hogy Isten megbocsát nekünk, ha nem is miattunk, de legalább kutyáink és macskáink kedvéért. Vagy pedig továbbra is járhatjuk a bûn útját, mint Szodoma lakói, és várhatjuk Palesztina haragos egébõl a kénköves és tüzes esõt.

(Legelsõ angol nyelvû értekezésem: 2001 januárjában jelent meg az Interneten, majd sok száz oldalon és egy tucat nyelven bukkant föl. Retorikai okokból sok olvasó félreértette, de számomra fájdalmas felismerés volt: a hagyományos zsidó közbeszéd egy hazugságon alapul.)

Dulcinea megbecstelenítése

[Rape of Dulcinea]

Elie Wiesel megható szavai csodálatos képet festettek a zsidó néprõl, amely évszázadok óta epekedik a szeretett és imádott Jeruzsálem után, s nemzedékrõl nemzedékre becézgetve adja át a Szent Város nevét.

Ez a hatásos kép engem, a jaffai izraeli írót valami ismerõs, de megfoghatatlan dologra emlékeztetett. Végül akkor találtam meg a kapcsolatot, amikor belelapoztam gyûröttre olvasott Don Quijote kötetembe. Wiesel sajátos módon szellemidézõ cikke oly csodálatosan emlékeztet a Búsképû Lovag halhatatlan szerelmére a szépséges Dulinea del

Toboso iránt. Don Quijote egész Spanyolországot bebarangolta, mindenfelé a hölgy nevét kiáltozva. És félelmetes haditetteket hajtott végre, legyõzte az óriásokat, akikrõl kiderült, hogy valójában szélmalmok, igazságot szolgáltatott az elnyomottaknak, s mindezt a szerelme kedvéért. S amikor úgy döntött, hogy már méltóvá vált szíve hölgyének szerelmére, fegyverhordozójával, Sancho Panzával elküldte neki hódoló üdvözletét.

Én pedig most Sancho Panza kissé zavarba ejtõ helyzetében találom magam. Tájékoztatnom kell uramat, Don Wiesel Quijotét, hogy Dulcineája jól van. Szerencsésen férjhez ment, van egy csomó gyereke, és minden idejét leköti a mosás meg a többi házimunka. Amíg õ, a lovag az útonállókkal harcolt és kormányzókat helyezett vissza a hivatalukba, addig másvalaki gondját viselte az õ szerelmének, táplálta, keresett rá, ágyába bújtatta, s anyává és nagyanyává tette õt. Úgyhogy ne rohanjon annyira, kedves lovag, ahhoz a Dulcineához, mert még megszakad a szíve.

Elie, az a Jeruzsálem, amelyrõl ön oly meghatóan ír, most éppen nem lakatlan, és sohasem volt az. Boldogan élt évszázadokon át egy másik nép, a jeruzsálemi palesztinok ölelésében, s ez a nép gondoskodott róla. Gyönyörû várossá tették, csodálatos ékszerrel, a Harám al Sarif aranykupolájával díszítették, csúcsíves árkádos és oszlopcsarnokos házakat építettek, s ciprusokat és pálmafákat ültettek bele.

A palesztinok nem bánják, ha New Yorkból Zaragozába vezetõ útján meglátogatja õket a kóbor lovag. De légy észnél, öreg harcos. Ne lépj ki a történet kereteibõl, és tartsd magad az általános illendõséghez. Don Quijote nem rohant bele dzsipjével Dulcineába, hogy megbecstelenítse régi szerelmét. Szeretted õt, ez rendben van, és sokat gondoltál rá, de ez nem jogosít fel téged arra, hogy meggyilkold gyermekeit, ledózerold rózsakertjét, és fölrakd a csizmádat az ebédlõasztalára. Minden szavad arról tanúskodik, hogy kevered a vágyaidat a valósággal. Azt kérdezed, miért ragaszkodnak a palesztinok Jeruzsálemhez. Hát azért, mert õk oda tartoznak, mert ott élnek, és ez az otthonuk. Tudom, ábrándoztál róla a te távoli Erdélyedben. Sokan vannak így szerte a világon. Szerelmed tényleg nagyon szép, és megérdemli, hogy álmodozzanak róla.

II.

Sok nép rajongott ezért a városért a századok során. Svéd farmerek el hagyták a szülõfalujukat, s ideköltöztek, hogy a Vesterekkel, ezzel a chicagói istenfélõ keresztény családdal együtt felépítsék a takaros Amerikai kolóniát. Egy másik Nobel-díjas, Selma Lagerlöf mûveiben olvas, hatunk róluk. Az Olajfák Hegyének lankáin az oroszok építették föl a kecses Mária Magdolna templomot. A keresztesek által hátrahagyott romok között pedig az etiópok építették föl a Feltámadás kolostort.

Az angolok meghaltak érte, és építészeti örökségként ott hagyták a Szent György és a Szent András katedrálist. A németek a csinos Német kolóniát építették, s a város betegeit a Schneller Kórházban ápolták. Az én jámbor dédapám az 1870-es években költözött vastag falai menedékébe egy litvániai zsidó faluból, és sorsközösséget vállalt a vendégszeretõ jeruzsálemiekkel. És örök nyugalomra is itt lelt, a Feltámadás napjáig az Olajfák Hegyének oldalában. Az itt említettek egyike sem akarta megbecsteleníteni Dulcineát. Pusztán ott hagyták maguk után, rajongásuk testamentumaként, az építészeti bokrétákat.

Rengetegen vannak, akik szeretik Jeruzsálemet. Csalárd módszer Elie Wiesel részérõl a muszlimok és a zsidók közötti huzavonára redukálni az ezért a városért folytatott küzdelmeket. Itt arról van szó, hogy a birtoklás vágya és a birtoklás ténye áll szemben

egymással. S ebben az esetben a megoldást az atyáink által még tisztelt Tízparancsolatban kell keresni. Atyáink tudták, hogy a tisztelet még nem jogosít fel a birtokba vételre. Protestánsok milliói tisztelik a katolikusok tulajdonában lévõ Getszemáni kertet, de a kert ettõl még nem megy át az õ tulajdonukba. Katolikusok milliói látogatják Mária sírját, amely azonban még mindig a Keleti Egyházé. A muszlimok generációk óta hajtanak térdet Jézus betlehemi szülõhelyénél, de a templom azért keresztény marad.

III.

Ahogy a víz öntötte el a gremlineket Spielberg filmjében, a cionizmus is úgy árasztotta el Kelet-Európa életvidám zsidó népét. És ez vette rá õket arra, hogy etnikai tisztogatást rendezzenek, és elûzzék Nyugat-Jeruzsálem nem zsidó lakóit, hogy a Schneller-féle kórházból és templomból katonai bázist létesítsenek, s hogy Holiday Fogadót építsenek Rader Sejk nagy tiszteletben álló sírhelye fölé. A zsidó állam megtiltotta betlehemi kereszténynek, hogy a Szent Sírnál imádkozzanak, és nem engedélyezi a negyven évesnél fiatalabb muszlimoknak, hogy észt vegyenek a pénteki imán az Al-Aksza mecsetben. Hát ezt nevezhetjük a szeretve szeretett Szent Város megbecstelenítésének.

E megbecstelenítés igazolására ön, Elie Wiesel Salamon király és Jeremiás nevét emlegeti, s a Koránt és a Bibliát idézgeti. Én pedig egy haszidikus zsidó mesét elevenítek föl, amelyet bizonyára ön is hallott gyerekkorában. Egy zsidó midrás, egy legenda szerint Ábrahámnak volt egy lánya. S egy jámbor haszid megkérdezte a rabbiját, hogy Ábrahám miért nem adta feleségül a lányát fiához, Izsákhoz. A rabbi azt válaszolta, hogy Ábrahám nem akart egy legendabéli leányt hozzáadni az õ valóban létezõ fiához.

A legendák adják az álmok tartalmát. Vannak bûbájos és vannak elborzasztó legendák, de egyiknek sincs olyan érvényessége, mint egy telekkönyvi kivonatnak vagy egy politikai platformnak. Elie, ön bizonyára nem óhajtaná elveszíteni saját New Yorki lakását a Mormonok Könyvében olvasható néhány verssor miatt. Ez a játszma, persze, nem különösebben releváns, de én lejátszom még egy kört önnel a közönség szórakoztatására. Mint minden régész megmondhatja önnek, Salamon király temploma ugyanúgy a fantáziák birodalmába tartozik, amelyikhez Ábrahám leánya. Ráadásul, nem mintha ez túl sokat számítana, a "Jeruzsálem" név egyetlen egyszer sem fordul elõ a zsidó Szent Könyvben, a Tórában.

Óhajt még néhány játszmát? Mert van itt még néhány. A zsidókat még csak meg sem említi a zsidó Biblia. Vegye csak le azt a vastag könyvet polcáról, és ellenõrizze. Az ön által megemlített nagy és legendás alakok közül Dávid királytól a prófétákig egyetlen egyet sem nevez ez a könyv "zsidónak". Ez a népnév a nagyon késõi Eszter könyvének perzsiai történetében bukkan fel elõször és utoljára. A zsidók önazonosítása Izrael törzseivel és a bibliai hõsökkel körülbelül annyira hiteles, mint az a történet, mely szerint Rómát a trójai királyfi, Aeneas alapította. Ha a mai törökök, akik "Trója leszármazottainak" tartják magukat, megszállnák Rómát, felrobbantanák Borromini barokk remekmûveit és elûznék a város lakóit, hogy helyreállítsák Aeneas történelmi jogait, akkor csupán a cionisták ostoba dolgait utánoznák.

IV.

Õseink, a zsidók jámbor kelet-európai népe, akiknek a nyelve a jiddis volt, hagyományos módon a bibliai hõsök félelmetes kinézetû címeroroszlánjaival ékesítették magukat. Az õ állításuk, miszerint ezektõl a hõsöktõl származnának, épp annyira hiteles, mint Thomas

Hardy ambiciózus vidéki leányának, Tessnek az igényei. De még ez a kitalált figura sem mesterkedett azon, hogy kilakoltassa a lordokat a várukból, és magának követelje az uradalmat.

Egyszer keresztény zarándokokkal ballagtam a hatalmas Szent Sír templom felé, amikor megállított egy haszid zsidó. Azt kérdezte, hogy társaim zsidók-e, s amikor nemleges választ kapott, meglepetten kiáltott föl: "Mit keresnek ezek a gójok a Szent Városban?" Ez az ember még sohasem hallott a szenvedéstörténetrõl, s Jézus neve az õ számára csupán szitokszó. S én is meg vagyok lepõdve, hogy a Bostoni Egyetem egyik zsidó professzora ugyanolyan tájékozatlan, mint ez a tanulatlan haszid zsidó. Jeruzsálem ugyanis szent városa hívõk millióinak: katolikusoknak, protestánsoknak, keleti kereszténynek, szunnita és siíta mohamedánoknak, és sok ezer haszid és szefárd zsidónak. Egyébként pedig Jeruzsálem, mint város, ugyanolyan, mint a világ bármelyik más települése: azoké, akik benne laknak.

Ha ez az õsi város még húsz évig cionista uralom alatt marad, egy új Newark lesz belõle, és örökre elvész eredeti bája. Jeruzsálemet vissza kell adni a lakóinak. Az elkobzott talbiehi és liftai, katamoni és malkhai ingatlanokat vissza kell adni tulajdonosuknak. Wiesel professzor, legyen szíves ugyanannyira tisztelni a nem zsidók tulajdonjogait, ahogy a nem zsidóktól is elvárja, hogy tartsák tiszteletben az ön jogát a saját, szeretett házára. Jeruzsálem szent helyeinek jogi helyzetét a 150 éves nemzetközi status quo rendezte el, amit nem kellene megpiszkálni. A legutóbbi kísérlet ennek megbolygatására Szevasztopol ostromához és Balaklavánál a könnyûlovasság támadásához vezetett. A következõ kísérlet akár atomháborúhoz is vezethet.

(Ez, a 2001 januárjában született írás válasz egy hosszú cikkre, amelyet az amerikai zsidó holokausztaktivista és Béke-Nobeldíjas Elie Wiesel írt.)

Mese a két államról

[A Tale of Two States]

Pár héttel a második palesztin intifáda kitörése elõtt a Tel Avivi Cinemaque tér felé sétáltam. A késõ délutáni frissítõ szellõben néhány nyugdíjas sétálgatott családtagjaival ebben a polgári negyedben. A padokon üldögélõ idõsebb hölgyek kötögettek, a gyerekek pedig zászlókat rajzoltak nagy papírlapokra. Ez a nagy békesség egyben az izraeli béketábor megemlékezése is volt az oslói megállapodások hetedik évfordulójáról. A fõ szónok Uri Avneri volt.

Ez a tisztes õsz hajú, jóképû férfi most is, mint mindig, arról az elképzeléséről beszélt, hogy két, együtt élõ államot kellene létrehozni a Szentföldön: a zsidó állam mellett egy független Palesztinát is. Minden szó igaznak csengett, de az egész körülbelül annyira volt érdekes, mint a tegnapi újság, mint egy újra vetített régi tévésorozat. Nem is meglepõ, hogy a rendezvényt elkerülték a fiatal aktivisták, mivel a hagyományos béketábor már nem vonzza az új, dinamikus nemzedéket. Mr. Avneri mostanában pedig az interneten eleveníti fel azt a régi, lendületét vesztett beszédet, és szólít fel a két államos megoldásra.

Kérem, ne értsenek félre. Én tudom, hogy Uri Avneri jó szándékú ember, a palesztin jogok bátor támogatója, az ügyért sokat dolgozó aktivista és tehetséges szervezõ. A baj csak az, hogy az õ politikai programja ugyanolyan végérvényesen halott már, mint a dodó madár.

Szálljunk le a földre, és nézzünk szembe a kemény tényekkel: a palesztinai két állam ötlete egy nagy blöff, és mindig is az volt. A mindössze tizenkilenc évig tartó felosztás után Palesztina harminchárom éven át egységes volt. Negyven éves kor alatt egyetlen izraeli vagy palesztinai sem emlékszik az 1948-67 közötti "felosztási évekre". Ez az az idõszak, amelyre Mr. Avneri úgy emlékszik vissza, mint valami elveszett paradicsomra. Pedig egyetlen izraeli politikus sem akadt, beleértve a nemrég elhunyt Mr. Rabint is, aki komolyan gondolkodott volna a történelmi Palesztina bármelyik részének átengedéséről. A végtelenségig elnyúló tárgyalások csupán arra szolgáltak, hogy megpuhítsák a közvéleményt. Harminc évvel ezelõtt az izraeli énekes, Arik Einstein biztosított bennünket arról, hogy "a megbeszélések hamarosan folytatódnak". És ezek még mindig ugyanazt a régi nótát fújják.

Idõközben az "ideiglenes katonai megszállás" füstköde mögött keménykedõ izraeli vezetõség elkobozta a palesztin földeket és házakat, hogy teret nyissanak a zsidó telepeseknek, s ezrével börtönözte be és gyilkolta a palesztinokat. Az egymást követõ bal ?s jobboldali izraeli rezsimek végig fenntartották ezt a törvényi fikciót hogy megfoszthassák polgári jogaitól a leigázott népességet. Ragyogó ötlet volt, tényleg a zsidó géniusz terméke: a végtelenségig nyújtani a tárgyalásokat, s közben lebegtetni a két állam megvalósításának lehetõségét.

A tisztesség kedvéért el kell árulnom palesztin és izraeli barátaimnak: titeket jól átvertek. Okosaink csúnya játékot ûztek veletek, üres ígéretekkel kábítottak, az Avneri által is folyton elõadott "két állam" ócska, régi meséjével. A palesztinok számára mindig is csupán két út létezett a rabságból való megszabadulásra. Az egyik Izrael legyõzése; a másik a hozzá való csatlakozás. A harmadik út, valamiféle új felosztás, illúzió csupán: a szamár orra elé lógatott, kívánatos, de elérhetetlen sárgarépa.

Ha kedvelném az összeesküvéselméleteket, könnyen el tudnám képzelni, hogy az izraeli békemozgalom szándékosan készítette elõ ezt a buktatót a mi ingatag apartheid struktúránk számára. Hogy a [régi fegyverszüneti] Zöld Vonal állandó újrarajzolgatásával valójában áldásukat adták a palesztinok állampolgári jogoktól való megfosztására a saját földjükön. Ugyanakkor azzal, hogy "megszállt területeknek" neveztek bizonyos földeket, fölmentették magukat az alól, hogy küzdjenek a palesztinoknak az ország politikai életébõl való kirekesztése ellen. A területek megszállásának bírálatával pedig megvalósuláshoz segítették a független palesztin bantusztánok létesítésének fondorlatos tervét.

De egy ilyen konspiráció feltételezéséhez túl csavaros észjárásra volna szükség. Én nem hiszem, hogy Avneri és a béketábor a Sabak irodáiban kapott volna eligazítást. Csupán nagyon szerettek volna hinni abban, hogy az izraeli hadvezérek tisztességes békét kötnek majd a palesztinokkal.

Egy James Bond filmet nézve elõbb-utóbb még egy kisgyerek is rájön, hogy a fõhõst nem fogják megenni a krokodilok, és nem is fog bennégni a felgyújtott házban, és egyáltalán, semmi okunk ilyen fejleményeket várni. Nos, arra meg még kevesebb okkal számíthatunk, hogy az izraeli kormány majd méltányos és igazságos békét fog kötni a palesztinokkal. Ezek a kormányok mindig kivonulási stratégiát alkalmaznak a "békefolyamatban".

II.

Pontosan milyen fajta "békét" tud kínálni Izrael? A cionista hit népszerû õrzõjében, a New York Timesban publikált cikkében (2000. XII. 15., 1.) egy derék amerikai zsidó, bizonyos

Richárd Bernstein a leendõ elnök, Bush figyelmébe ajánlotta hasonszõrû szakértõ-barátjának, Róbert Káplánnak nemrég megjelent könyvét. Aki feltárta a valódi izraeli béketervet: "Évtizedek óta azt hallom, hogy vagy Nagy Izrael lesz ott, vagy egy palesztin állam. Most kiderült, hogy mindkettõ megvalósul: egy palesztin miniállam, amelynek nem lesz fennhatósága a saját légtere és autósztrádái fölött sem; ez a miniállam a dinamikusan fejlõdõ Izraelen belül helyezkedik majd el, amely továbbra is vonzza majd a munkaerõt a határokon túlról is, ekként teremtve meg Nagy Szíria számára egy stabilizáló erõt."

Köszönjük szépen, kedves Bernstein és jóindulatú Kaplan, hogy feltárták elõttünk Izrael és amerikai cionista szövetségesei igazi szándékát: azt, hogy örökre rezervátumokba akarják zárni a palesztinokat, és arra akarják kényszeríteni õket, hogy jordániai és szíriai testvéreikkel vetélkedjenek az izraeli uraik által kínált munkalehetõségekért. Hát ez az a béke, amelyrõl az izraeli galambok turbékoltak.

Ha beválik a dolog, talán az Egyesült Államok is átveszi az ötletet és függetlenséget adományoz, Dél-Bronx fõvárossal az amerikai afro-hispán népességnek. Az új állam körülbelül ötszáz, autósztrádákkal és megerõsített betonfalakkal körülvett enklávéból állhatna, és otthont adhatna az összes nem fehér amerikainak. De ha ez a béke, akkor én inkább a háborút választom.

Minél többet gondolkodom rajta, annál kevésbé hajlom arra, hogy a legjobb szándékokat tételezzem fel a béketáborról. Túl gyakran használják ezt a szörnyû kifejezést: "a zsidó állam". Nem túl nehéz megérteni, hogy miért: a cionizmus annak a nyers biológiai rasszizmusnak az éveiben vált nagykorúvá, amely szerves részét alkotta a Weininger, Nordau, Chamberlain és Hitler által kidolgozott ideológiának. A cionizmusnak is az volt a meggyõzõdése, hogy az embert a vér köti a nemzethez. Számukra egy zsidó mindig, örök idõkig zsidó marad, s innen származik a "két államot a két nemzetnek" koncepciója S a békemozgalom is mindenek elõtt egy "zsidó állam" gondolatát védelmezi. E két állam közül a második, Palesztina maradék része pedig csupán esetleges melléktermé a folyamatnak.

III.

A "kétnemzetiségû állam" szintén félreértés csupán. Nincs itt két nemzet, külön zsidók és külön arabok, ahogy azt el szeretnék hitetni velünk. Itt egy csomó közösség van: ramlai marokkóiak, asdodi oroszok, caesareai milliomosok, tapuahi telepesek, a Mea Shearim teológusai és ophakimi etiópok. Ezek és a nem kevésbé sokféle õshonos palesztinok alkothatnák a Szentföld sokszínû mozaikját. Ezek a közösségek csak a cionista elit, a '48 elõtti telepesek és korosodó gyermekeik képzeletében alkotnak két nemzetet. Ennek az "Elsõ Izraelnek" jó oka van, hogy ragaszkodjék ehhez a fantáziaszüleményhez, minthogy ez a kisebbség még mindig kisajátítja a hatalmat a közösségek fölött és élvezi az ebbõl fakadó összes elõnyöket.

Kívülálló soha még csak közel sem kerülhetett a hatalmi centrumhoz. Sem egy orosz (a választópolgárok 20 %a), sem pedig egy marokkói (30%) nincs olyan független hatalmi helyzetben, hogy befolyásolhassa Izrael politikáját. Amikor egy keleti zsidót választottak meg az államelnökség nagyrészt ceremoniális posztjára, az "Elsõ Izrael" mély gyászba süllyedt.

Az uralkodó elit sajnálatos problémája az, hogy kifogytak a tehetségekbõl és az ötletekbõl. A kizárólagosságot az extremitásig fokozták, s a katonaság tiszteletét valóságos bálványimádássá változtatták. Az a szánalmas bohózat, ahogy Sáron tábornok, a Nagy Fehér Remény harcol a hatalomért Barak tábornokkal és az egykori kánai gyilkossal, Simon Peresszel, elég meggyõzõ bizonyítéka az "Elsõ Izrael" teljes csõdjének. A cionista elképzelés összeomlott. Már csak a vér és a háború tartja mozgásban a Gólemet.

IV.

A rasszista realitás és illúziók füstköde mögött mi máris az egyesített Palesztinában élünk. A Zöld Vonal csak a tudatunkban létezik, miközben az apartheid tengerének hullámai mindkét oldalról csapdossák ezt vonalat. Közös érdekünk a fikció maradéktalan eltüntetése és a mindenkire kiterjedõ törvény elõtti egyenlõség megteremtése egész Palesztinában (Izraelben) a Jordán folyótól a Földközi tengerig. És akkor ugyanaz az egyetlen törvény fog vonatkozni mindenkire, a helyben születettekre és az újonnan érkezettekre, ahogyan azt a Biblia parancsolja nekünk: ugyanaz legyen a törvény az afikimi kibucnyikok és jattai fellahok számára.

Ez már évekkel ezelõtt is megvalósulhatott volna, ha az izraeli baloldal nem dédelgette volna a felosztás illúzióját. Jeruzsálem esete ebben a tekintetben igen tanulságos. A város palesztin népességének az egyesített Jeruzsálem egyharmadának joga volna részt venni a helyhatósági választásokon és képviselõt küldeni a városi tanácsba. Csakhogy ezek az emberek elfogadták az izraeli béketábor ostoba tanácsát, és a Zöld Vonal fenntartása érdekében bojkottálták a választásokat. Katasztrofális döntés volt ez, s mindenképpen felül kell vizsgálni. Gondoljunk csak arra, hogy Izrael nem volna képes lerombolni a jeruzsálemi házakat; a kelet-jeruzsálemi palesztinok jobban élnének, ha részt vettek volna a választásokon. Szavazataik elmozdíthatták volna Ehud Olmertet, Jeruzsálem zsidók által megválasztott rasszista polgármesterét, és ez nagy felszabadulás volna. Már ez az egy cél is megéri, hogy a palesztinokat a szavazáson való részvételre biztassuk.

A Zöld Vonal nélkül a megszállás szörnyûségei már rég véget értek volna, ugyanúgy, ahogy Palesztin Galileában is megszûnt 1966-ban a katonai közigazgatás. A Knesszet tagjainak az a 40 százaléka, amelyet a palesztinok választhatnának meg, képes volna hatályon kívül helyezni az összes diszkriminációs törvényt, ideértve a Gazdátlan Ingatlan Törvényét és a jelenlegi Állampolgársági Törvényt is.

Egy képviseleti államban a palesztin menekültek hazatérése nem okozhatna semmiféle traumát. Ha Deir Jasszinba visszatérhetnének régi házaikba a parasztok, az senkinek nem okozna semmiféle próbámat. Sejk Munisz parasztjainak meg kellene elégedniük egy tisztes kárpótlási összeggel a Tel Aviv Egyetem részérõl, amely az õ földjeiken épült fel. És lehet, hogy ebbõl az összegbõl új házakat építenének az egyetem közelében, vagy egyszerûen lakásokat vásárolnának Ramat Aviv Gimelben. Ötletekért bátran fordulhatunk a lengyel törvénykezéshez: Lengyelország is vissza tudta adni az elüldözött zsidók ingatlanát, anélkül, hogy kilakoltatta volna a jelenlegi lakókat és használókat.

A Zöld Vonal eltüntetése valóban hasznos volna mindannyiunk, de még a telepesek számára is. Hiszen nekik is biztonságban kell élniük egyenlõ polgárokként, ebben a mi nemzetközösségünkben. Az õ felsõbbrendûségüket védelmezõ hadsereg nélkül kénytelenek lesznek normálisan, jó szomszédok módjára viselkedni, vagy... visszatérni Brooklynba.

Hogyan jutunk hát el végre az ígéret Földjére? De hiszen már most is ott vagyunk! A történelmi Palesztina egységes, de az apartheidet még nem sikerült felszámolni. Van már egy államunk, de nincsen még demokráciánk. Le kell állítani a megszállás és a két állam retorikáját. Nincs szükségünk trükkökre vagy "kreatív megoldásokra", megteszi nekünk a régi jó egyetemes szavazójog is, az "egy ember, egy szavazat" rég bevált módszere. Hiszen ugyanezt követeltük annak idején Kelet-Európában a nagyapáinknak is. Akik azt százötven évvel ezelõtt megkapták a nem zsidóktól; épp itt van tehát az ideje, hogy megadjuk ezt az alapvetõ jogot e föld palesztin õslakosainak is.

Nincs értelme odakiáltani az elmerülõ uzsorásnak, hogy "Nyújtsa a kezét!" Nem tudja, hogyan kell kezet nyújtani. Inkább ezt kiáltsuk: "Fogd meg a kezem!", és akkor bele fog kapaszkodni.

Ez volt a szúfi bölcs, Hadzsi Naszreddin tanácsa. Ezt kell mondanunk: "Annektáljátok a területeket, de adjatok teljes egyenjogúságot a palesztinoknak." S ez nem azt jelenti, hogy helytelen a katonai megszállás elleni harc. Épp ellenkezõleg, a megszállás maga a helytelen dolog, ahogy helytelen volt Názáret és Akkó katonai közigazgatás alatt tartása 1948 és 1966 között. De ebbõl a helyzetbõl nem a felosztás jelenti a kiutat, hanem a befogadás és az egyenlõség.

1948-ban Sir John Glubb, az Arab Légió brit parancsnoka kénytelen volt átengedni a zsidó államnak a Háromszög területét, benne Taibe és Umm el Fahm falujával. Glubb egy dologhoz ragaszkodott: a parasztoknak a lakóhelyükön kell maradniuk, és meg kell kapniuk minden jogot Izrael államában. Ennek eredményeképpen most virágzó településeink vannak, amelynek lakói egyáltalán nem óhajtanak a javasolt palesztin államban élni. Ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy a befogadás jobb, mint a felosztás.

A húgocska disznóságai

[Kid Sister]

Nem sokkal az intifáda elõtt az amerikai Kongresszus Izraelt támogató határozatot fogadott el és felszólította a palesztinokat, hogy sztoikus nyugalommal törõdjenek bele a sorsukba. Most, négy hónappal és négyszáz halottal késõbb a Kongresszus megerõsítette az álláspontját, és szívbõl jövõ áldását küldte Sáron tábornoknak. Ilyen eredményt még az izraeli parlamentben sem lehetett volna elérni. Épp ezért a háborús bûnök kivizsgálására kiküldött ENSz bizottságot is rövid úton elintézték: hogyan merészelnek háborús bûnökrõl beszélni? A múlt héten félresöpörték a Mitchell bizottságot is. Válaszul az amerikai harci gépek elkezdték bombázni... Irakot. (Ez, ugye, valami tévedés lesz?)

A naiv kívülállók csodálkozhatnak, hogy Izrael hogyan úszhatja meg büntetlenül az általa elkövetett háborús bûnöket, elnyerve még az amerikai Kongresszus áldását is. Talán valami isteni támogatás munkál itt? Természetesen nem. Más tényezõknek lehet köszönetet mondani a dolgok jelenlegi állásáért. Mi, izraeliek teljes sértetlenséget és mentességet élvezünk, és szemernyi kétségünk sem lehet afelõl, hogy ha kormányzatunk úgy dönt, konzervhúst csinál a palesztinokból, akkor a New York Times buzgón fogja méltatni e konzerv kiváló tápértékeit. Márpedig ha ez a szándékuk, akkor fel kell gyorsítaniuk a folyamatot, mivel a mostani blokáddal a palesztinok napról napra veszítenek jelentõségükbõl.

A barikádok izraeli oldalán minden a legnagyobb rendben van. Az izraeli fizetõeszköz, a sékel erõs. Még a nagy tekintélyû pénzember, Soros György is tudja, hogy nem volna szerencsés azzal manipulálnia, mint az angol fonttal tette. Bili és Hillary Clintonnak ez a nagy támogatója nem riadt vissza attól, hogy a font és Anglia ellen fogadjon, hogy a dollár és az amerikai gazdaság kárára üzleteljen. Besszre játszott, és kijelentette: "Nem hiszem, hogy a piacot hazafias elvek alapján lehetne mûködtetni" Az izraeliek azonban a különleges megoldásokról híresek, és az óvatosság (vagy, netán, az igazi hazafiság?) távol tartja õket a mi partjainktól.

A Tel Avivi tõzsde indexe emelkedni kezdett arra a hírre, hogy az Intel kerek ötmilliárd dollárt készül befektetni Izraelben. Ebben csak az a szép, hogy a palesztinok elleni hadjáratot és Tel Aviv felvirágoztatását is az amerikai adófizetõk és befektetõk finanszírozzák. 1967 óta körülbelül 170 milliárd dollárt kaptunk az amerikai néptõl. Ebbõl a pénzbõl etetni és iskoláztatni lehetett volna Amerika összes hátrányos helyzetû gyermekét. Kárpótlást lehetett volna fizetni belõle az afrikai rabszolgák leszármazottainak, és segíteni õket problémáik megoldásában. Ez az összeg megmenthette volna a betegeket és a nincsteleneket; Afrikát földi paradicsommá változtathatta volna. De ezt a pénzt elorozták és a mi kikötõinkbe szállították. Az izraeli lobbi által a szenátorokba és kongresszusi képviselõkbe beruházott minden egyes dollár százszorosan térült meg, ahogy azt már a Biblia is megígérte.

Az adófizetõk pénzén kívül Izrael támogatói a befolyásos üzletemberek dollármilliárdokat fektettek be a részvényesek által rájuk bízott pénzbõl. Az Intel befektetése vagy a hasonló vállalkozások mellett nem szólnak meggyõzõ üzleti érvek: Izraelben nem nagyon található például szakképzett munkaerõ, a szakmunkásokat ugyanúgy importálni kell, mint bármi mást. Országunkban a befektetési kockázat nagy, a profit pedig szánalmasan alacsony. De ezek a befektetõk mindig valaki másnak a pénzével játszanak.

II.

Izrael támogatói nagy tételekben kopasztják meg Amerikát, de járnak õk más zsákmány után is. Angliában egy cseh zsidó bevándorló, aki a "Róbert Maxwell" nevet vette fel, dollármilliárdokat lopott el a brit munkavállalók nyugdíjalapjaiból, s a pénzt Izraelbe továbbította. Maxwellt aztán gyanús körülmények között holtan találták meg, de Izrael azóta sem adta vissza az ellopott pénzt. Egy másik angliai botrányban Shirley Porter asszonyság, a szupermarketlánctulajdonos és egykori westminsteri polgármester, Jack Cohen üzletember leánya hûtlenül kezelt 50 millió dollárt, és bõkezû adományokkal örvendeztette meg az elpusztított palesztin falu, Sejk Munisz romjain felépített Tel Avivi Egyetemet. Porter asszonyt bûnösnek találta és 27 millió font pénzbüntetésre ítélte a Brit Legfelsõbb Bíróság. De mivel minden vagyonát már rég átvitte Izraelbe, a büntetést azóta sem fizette ki. S Izrael most sem adta vissza az ellopott vagyont. De nézzünk át Franciaországba: izraeli és helyi zsidó pénzemberek egy csoportja körülbelül 40 millió dollárnyi közpénzt utalt át Izraelbe, majd Tel Avivba távozott és eltûnt. Egy nagyobb szabású akcióban néhány párizsi textilgyáros sok milliót utalt át Tel Avivba, s néhányuk most bíróság elõtt felel a tetteiért. Lev Csornij orosz zsidó és izraeli állampolgár, a jelcini demokrácia nagy támogatója "privatizálta" az orosz alumíniumipart, amely a világ legnagyobb nyersanyagtartalékaival rendelkezik. Most ennek az iparágnak a jövedelme egyenesen a csodaszép Szavionba, az izraeli Beverly Hillsbe áramlik, miközben odahaza, a fagyos Szibéria rideg tájain a népesség nyomorba süllyedt. A svájciak és a németek még mindig dollármilliárdokat fizetnek Izraelnek az elkobzott zsidó javakért, miközben Izrael soha egy fillér kárpótlást sem fizetett a gójoktól elkobzott javakért. Az európaiak

alázatosan teljesítik fizetési kötelezettségeiket a zsidó kölcsönök leghatalmasabb behajtói, a könyörtelen Kray testvérek fenyegetése mellett.

Izrael tengeren túli támogatói úgy mûködnek, mint egy óriási Hoover-masina, amely kiszipolyozza az egész világot és elszivattyúzza a pénzét. Gondoljunk csak Mark Richre, erre a tolvaj milliárdosra, akinek megkegyelmezett Izrael leghûségesebb támogatója, Bili Clinton. Rich a Moszad ügynöke volt. Vagy emlékezzünk Fujimorira, Peru tolvaj exelnökére. Neki izraeli bankok segítettek a pénzmosásban. A palesztinok és barátaik néha arról siránkoznak, hogy képtelenek létrehozni az izraeli lobbi ellensúlyozására a maguk arab lobbiját. Csakhogy megfeledkeznek a legfontosabb dologról. Az izraeli lobbira minden amerikainak oda kellene figyelnie, nemcsak a palesztinoknak. Ha ömlik kifelé az olaj egy megsérült tankhajóból, akkor az a legénységet és a tulajdonosokat is kell, hogy izgassa, nem csupán a halakat. Izrael támogatói minden amerikaitól lopkodják a Pénzt, és ellenszenvet ébresztenek Amerika potenciális külföldi barátaiban. Önös hatalmi érdekbõl sok amerikai politikus támogatja ezt a pénzlopást. Személyes politikai ambícióikból visszaélnek választóik bizalmával.

John F. Kennedy elmondta Gore Vidalnak, hogy Harry Truman 1948-ban közel állt ahhoz, hogy veszítsen az elnökválasztáson, de egy cionista támogató adott neki 2 millió dollárt készpénzben, s ezzel megmentette a vereségtõl. Ennek aztán az lett az eredménye, hogy Amerika megszavazta a zsidó állam létrehozását. És a példa ragadós A politikusok kenõpénzeket zsebelnek be, kegyelmeket eszközölnek ki, "adományokat" fogadnak el, és segédkezet nyújtanak az izraeli lobbinak az amerikai nép folyamatos fosztogatásában.

Az amerikai zsidók saját, közvetlen hozzájárulása nem túl jelentõs, és az is adómentes. Aligha volna elegendõ a palesztinokat gyilkoló helikopterek és rakéták beszerzésére és az általunk már megszokott izraeli jóléti életstílus finanszírozására. De amit Izrael támogatói a kampányok támogatására gyûjtenek össze, az már elég a politikusok lekenyerezésére és komoly amerikai pénzek elsíbolására az USA kincstárából. Ha egy ilyen svindlivel mondjuk a líbiai lobbi próbálkozna, akkor a média azonnal azt követelné, hogy az érintetteket külföldi ügynökökként vegyék bûnügyi nyilvántartásba. Az izraeli lobbi ezen a területen alaposan kihasználja a nemzeti médiában dolgozó amerikai zsidók és jobboldali keresztény cionisták szolidaritását.

Ahmed Amr, egy seattlei független újságíró arról panaszkodott, hogy az amerikai médiában nincsenek arab-amerikaiak. "Lehetséges kérdezte , hogy amiképpen a fehérek nem tudnak nagyot ugrani, akképpen az arab-amerikaiak nem tudnak írni? Lehetséges, hogy írni fõképpen csak a zsidó úriemberek tudnak?" Pedig Amr is tudhatná, hogy mi a helyzet. A nemzeti média fõáramába még az írni tudó zsidó sem juthat be, ha nem hajlandó támogatni Izraelt. Izrael támogatói elhallgattatják a palesztinokért szót emelõ amerikaiakat, még az olyan neves zsidó értelmiségieket is, mint Noam Chomsky. És elhallgattatták a "bennszülött" angol-amerikaiakat is. Az értéktõzsde indexe emelkedik és csökken, csakhogy Délen most nem bukkan fel egy új Faulkner, New Englandben egy új Cheever, s Marylandben egy új John Barth. A Hollywood-gyártotta filmek üres szórakoztatássá silányultak, arabgyûlölõ szemétté.

III.

A palesztinok és az egyszerû amerikaiak, továbbá a brit és a francia polgárok ellenségei nem "a zsidók" önmagukban, ahogy azt egyesek gondolják. Ezer és ezer nagyszerû zsidó származású ember van orvosok, mûvészek, rabbik vagy éppen munkanélküliek. Nagy

részük ellenzi az Izrael által elkövetett bûnöket és az AIPAC (az amerikai Izraelbarát lobbi) politikáját. Egyesek ott vannak az emberi jogokért folytatott küzdelem frontvonalában. A szervezett többség viszont egyetért az önjelölt zsidó vezetõség követeléseivel.

A habozó amerikai zsidók Raymond Chandler Hosszú álom (Big Sleep) címû regénye egyik fõhõsének, a nõvérnek a helyzetében találják magukat, aki leplezi a fékezhetetlen húgocskája által elkövetett bûncselekményeket. Talán önök is emlékeznek rá: a regényböl minden idõk egyik legjobb amerikai filmje készült, a forgatókönyvíró William Faulkner volt, a rendezõ Howard Hawks, a két fõszereplõ pedig Humphrey Bogart és Lauren Bacall. Ahogy a disznóságok elpalástolása folytatódik, a húgocska kezdi azt hinni, hogy õ bármit büntetlenül megtehet ha éppen embert akar ölni, hát azt is. Gaztettei azonban a végén már veszélyeztetik nõvére látszólag szilárd pozícióját. A becsapott Lauren aztán Bogarthoz fordul segítségért a kisasszony megzabolázásához, mielõtt az az õ vak támogatóinak a fejére rogyasztaná az egész házat.

Spirituális kifejezésekkel élve, Izrael vak támogatása juhokra és kecskékre osztotta a zsidókat (Máté 24, 32.), a szentek fiaira, illetve a Mammonimádók fiaira, a próféták, illetve gyilkosaik leszármazottaira, az egyetemes emberiség, illetve a nemzeti kirekesztés elkötelezettjeivé, az Üdvözítõt várókra és a nem zsidók leigázását tervezgetõkre. Az elõbbiek áldotta teszik a zsidó nevet, de azok, akik részt vesznek a szegény parasztok sanyargatásában az Izrael által indított hadjáratban, akik hagyják, hogy palesztinok senyvedjenek a börtönökben, nos, azok mindenképpen és csakis gyalázatot hoznak mindannyiunk fejére.

Izrael támogatóinak szövetsége etnikailag nem monolit. Beenged a soraiba nem zsidókat is. A csatlakozáshoz elég, ha valakit nem érdekel a szegények, a gyöngék, az elnyomottak nyomorúsága. És megfordítva: minden olyan zsidó kirekesztõdik belõle, aki elítéli az izraeli bûncselekményeket. Biológiai bûnösség vagy erényesség nem létezik. A Naturel Karta hívõ zsidói kimaradtak ebbõl a szövetségbõl, és inkább a palesztinok egyenjogúsítását támogatták. Így tett a Jews for Justice és sok más egyén és szervezet is, akik nem csatlakoztak politikai szervezetekhez, csupán távol tartották magukat a rossztól. A jó szándékú francia arisztokrácia már 1789-ben fellázadt az ancien régime ellen; nem várták meg, míg 1793-ban mûködésbe lép a "nemzeti borotva".

Amerika közös érdeke, zsidóké és nem zsidóké egyaránt, hogy elõször is teljes kereskedelmi embargó alá helyezzék Izraelt, olyan embargó alá, amilyennel Líbiát vagy Irakot sújtották. A tisztán zsidó állam koncepciója ugyanolyan rossz, káros elképzelés, mint egy tisztán fehér vagy árja állam koncepciója. Palesztina/Izraelnek demokratikus állammá kellene alakulnia az EGY EMBER EGY SZAVAZAT elv alapján. Ne izguljanak miattunk, izraeliek és palesztinok miatt: mi, Ábrahám gyermekei jól megférünk egymással. Csak szûnjék meg a generálisok juntájának támogatása, és szép korszak virrad fel mindannyiunk számára.

Egy demokratikus Izrael/Palesztina meg fog szabadulni a cionista Hoover-masinériától. Don Quijote hosszú õrültsége véget ér. A munka gyümölcsét pedig azok fogják élvezni, akik azt megérdemlik, nem pedig az izraeli tábornokok. És az amerikaiak megint szívesen látott vendégek lesznek a Közel-Keleten. Ki tudja, talán még a híres amerikai mozi is feltámad arany hamvaiból.

Egy új Portnoy panaszai

[New Portnoy's Complaint]

A bécsi zsidó pszichiáterek úgy döntöttek, hogy mégsem hívják meg Edward Said palesztin származású amerikai professzort, akit pedig elõzõleg felkértek, hogy tartson nekik elõadást Sigmund Freud emlékére. A professzort ugyanis látták, amint követ hajított az izraeli határ felé. A pszichiáterek azt mondták, hogy ez elég sokat elárul a tudatalattijáról. Bezzeg õk sohasem hajigálnának köveket, mint ez a vad arab a Columbia Egyetemrõl; õk megelégszenek Sáron rakétáival.

Én úgy gondolom, hogy ha ezt az eljárást lehet alkalmazni Said professzorral szemben, akkor bizony alkalmazni kellene másokkal szemben is. Egy nemzedékkel ezelõtt, 1969-ben Philip Roth arra vállalkozott, hogy Portnoy panaszai címû regényében megszondázza egy kor

196 társ amerikai zsidó tudatalattiját. Hõse, Alexander Portnoy a pszichiáter díványán fekszik, s a zsarnokoskodó anyjával és kamaszkori szexuális élményeivel kapcsolatos belsõ érzéseirõl beszél. Vajon mirõl dünnyögne egy mai Portnoy egy új (2001es modell) díványon?

Fontos támpontokat szerezhetünk, ha belenézünk a sajtóba. A New York Observer munkatársa, Philip Weiss azt írta, hogy a zsidók olyanok a politikában és a médiában, mint a feketék a kosárlabdában. A vezetõ médiaközpontok, amilyen például a New York Times Corporation és a Washington Post tökéletesen kóserek, zsidók a tulajdonosaik s vezércikkeik és kommentárjaik többségét zsidók írják. Hangjukban a zsidó amerikaiak tudatalattija szólal meg. Nagyon kevés kivétellel Izraelt támogatják, annak palesztinellenes politikáját és hõs vezetõjét, Sáron tábornokot.

Hogy országunkban milyen helyzet alakult ki, azt jól tudjuk. A zsidók uralnak mindent. A helyi nem zsidó lakosságnak alig vannak jogai. Nagy többségüknek szavazati joga sincs. Tulajdonukat elrabolták, önálló megélhetésük forrásait tönkretették. Városaikat ostromzár alatt tartják, aktivistáikat orvul legyilkolják, asszonyaik és gyermekeik éheznek. Õk nem férnek hozzá a közmédiához és a jóléti rendszerekhez; még a tengerpartra sem mehetnek ki. És ez nem titok, ezt mindenki tudja. Nyíltan beszélnek errõl az izraeli médiában.

Igazságtalan túlzás volna azt állítani, hogy az izraeli zsidók gyûlölik a gójokat és mindegyiküket el akarnák üldözni. Conrad Black, brit és kanadai lapok tulajdonosa szavaival élve "ez egy goebbelsi hazugság volna". Izrael százezrével importálja a gójokat: kínaiakat, thaiföldieket, románokat, ukránokat, oroszokat és négereket. Az izraeli munkaügyi minisztérium csupán az elmúlt néhány hónapban több ezer vendégmunkás-engedélyt adott ki. Az izraeli zsidók örömmel fogadják a gójokat, minthogy azoknak nincsenek jogaik, nem követelõznek, és hajlandók minimálbérért is dolgozni. S ha valami probléma adódik, abban a pillanatban fölzsuppolják õket az elsõ hazafelé tartó repülõgépre.

Ez az az ország, amelyet lelkendezve dicsért William Safire, Tom Friedman és más öntudatos zsidó az országos médiában. "Mondd meg, mit szeretsz, s megmondom, ki vagy" figyelmeztet a latin közmondás. A médiában tevékenykedõ amerikai zsidók Izraelbarát beállítottsága nagyon jól elárulja, hogy tudat alatt hogyan is viszonyulnak õk az

egész világhoz.

Kedvenc neoliberális globalizáló trendjük nem más, mint arra ira nyúló törekvés, hogy az egész világot, s benne az Egyesült Államokat is Palesztinává változtassák, amelyben egy kicsiny uralkodó osztály egy nagy biztonsági gépezet és a jogfosztott, elszegényített bennszülöttek élnek majd. De azért legyünk méltányosak a sajtó embereivel Lehetnének õk még ennél is rosszabbak. Az amerikai zsidóság leghangosabb része túl puhának tartja õket. A washingtoni tudósító, Nitzan Horovitz például ezt írja:

Az amerikai Izraelbarát lobbi (AIPAC) hajthatatlanabb, mint bármelyik izraeli kormány, beleértve a Saronét is.

Ez egy zsidó szupremacionista szervezet, mondta Josszi Beilin izraeli exminiszter, akit igazán nem nevezhetnénk valami nagy liberálisnak.

Mit gyûlölnek ezek a palesztinokban? A palesztinoknak megvannak a gyökereik, harmóniában élnek a környezetükkel, szeretik a falvaikat, ragaszkodnak a földjükhöz, és nagyon jól elboldogulnak zsidó irányítás nélkül is. A zsidó szupremacionisták le akarják rombolni a társadalmukat, elkobozni a földjeiket, és zsidó gyárakban verejtékezõ rabszolgává akarják változtatni õket. Ha ez az, amit a 2001 es Portnoy érez a palesztinok iránt, akkor vajon miért viseltetne másféle érzelmekkel a többi gój iránt? Egy rendes bécsi pszichiáter betegnek és valószínûleg közveszélyesnek is nyilvánítaná õt. Mert ugyanolyan beteg õ, mint bármelyik bigott Ku Klux Klan-tag, csak éppen a média fölötti uralmának köszönhetõen sokkal nagyobb a befolyása.

II.

De mibõl fakad Portnoynak ez a nagy befolyása? Miért változott ilyen nagyot 1969 óta? Phillip Weiss a zsidók sikerességével magyarázza a dolgot, azzal, hogy sikerült áttörniük a korlátokat, meggazdagodniuk és vezetõ pozíciókat elfoglalniuk a felsõ körökben. Weiss ezt írja: "Nem vállalkozom annak eldöntésére, hogy milyen mértékben zsidósodott el az államgépezet. Tizenkét százalék vagy ötven? Szerintem úgy harminc lehet." De még ez a 30 százalék is bõven elegendõ bármilyen koncepció reklámozására, ha a másik 70 százalékot nem érdekli a dolog. Sok pénzügyi vállalkozásban 10 százalékos vezetõi részesedés is épp annyit ér, mint a teljes tulajdonlás, minthogy a vagyon többi része a kisrészvényesek tömegei között oszlik meg.

Az Egyesült Államokra vonatkozó megbízható statisztika híján érdemes egy pillantást vetni az apartheidkori Dél-Afrika gazdaságára. A gyûlöletkiadványnak" aligha nevezhetõ brit hetilap, az Economist becslése szerint a lakosság 0,03 százalékát kitevõ zsidók kezében volt abban a gazdag országban a tõkevagyon 60 százaléka. A maradék 40 százalékon pedig a többiek: angolok, búrok, indiaiak és bennszülött négerek osztoztak.

A pénz hatalmát az emberek tudata feletti hatalommá fordította át a média feudális struktúrája. A csúcson a médiacézárok vannak, a tulajdonosok. Tõlük kapják hatalmukat hûséges csatlósaik, a fõszerkesztõk, akik szintén kiválogatják a maguk hûséges zsoldosait. A struktúra nem egymagában áll: kapcsolódik a pénzügyi és a kereskedelmi struktúrákhoz, a reklámok legfõbb szállítóihoz. A reklámok szállítói fontosabbak, mint az olvasók. Angliában a munkásosztálybeli vevõkört megcélzó újság, a Daily Herald csõdbe jutott. Mert ötször annyi olvasója volt ugyan, mint a The Timesnak, de hirdetésekbõl csak fele annyi pénzt tudott beszedni. Egy átlagos újság bevételeinek körülbelül 75 százalékát a

reklám teszi. A rádió és tévécsatornák esetében ez a szám majdnem 100 százalék. Nem csoda tehát, hogy a média csak a saját "fizetõs" patrónusainak tartozik felelõsséggel, a kivételezett helyzetben lévõ keveseknek, egy elitklub tagjainak.

A közvélekedéssel ellentétben a média lényege nem a továbbított üzenet. És még csak nem is az üzlet. Lev Csornij, az az orosz zsidó milliárdos, aki egy másik exizraeli mágnásnak, Berezovszkijnak adta el hatalmas médiabirodalmát, nemrég egy interjúban tömören összefoglalta a lényeget: "A média nem más, mint politika." A média a közvélemény alakításának, egy nemzet tudata feletti uralomnak az eszköze. Volt idõ, amikor az olvasók még produkáltak némi visszajelzést. De ez az idõ már elmúlt. Az egyszerû emberek még ma is birtokolják Amerika testrészeinek többségét, és õk alkotják az izomzatot, de az idegrendszert és az agyat kisajátította a médiamágnások, a pénzemberek és vezetõ üzletemberek szûk köre vagy klubja, vagyis az új világhatalom. Õk döntik el, hogy Amerika mit gondoljon. Amerikaiak döntik el és erõszakolják ránk, hogy miképpen bánjunk a bolygónkkal, az amazonasi esõerdõktõl az ostromlott palesztin falvakig.

A Klub a pluralizmus látszatát kelti a sajtóban. Az Egyesült Államokba látogató orosz politikusok és újságírók gyakran elcsodálkoznak, hogy egy ilyen hatalmas és sokszínû országban mennyire szûk a megjelenített vélemények skálája. "Maguk meg tudták csinálni azt ami a kommunistáknak nem sikerült" szokták megjegyezni. És valóban, az amerikai sajtó és tévéhírek között különbségeket már alig lehet fölfedezni. Noam Chomsky nemrég ezt írta nekem: "A New York Times szerkesztõi és eszmetársaik nem voltak hajlandók nem 'elkerülte a figyelmüket', hanem nem voltak hajlandók!. egyetlen szót sem leírni arról, hogy példátlan mennyiségû katonai helikoptert küldtünk Izraelnek. A múlt héten ütötték nyélbe a Pentagon és az izraeli hadsereg közötti legújabb, 5,5 milliárd dolláros üzletet a legfejlettebb Apache gépek szállításáról. Tisztában vannak azzal, hogyan reagálna erre az amerikai lakosság. A mai napig errõl a hatalmas közpénz-átpumpálásról egyetlen kis véleményhír jelent meg az északkarolinai Raleigh egyik újságjában. Jómagam megpróbáltam személyesen érdeklõdni azoknál a szerkesztõknél, akiket hosszú évek óta ismerek. Nem jutottam semmire. A fegyelem és az egység tényleg imponáló. Nagyot tévednek, akik azt hiszik, hogy Sztálin megteremtette a totalitarianizmus netovábbját."

Hát igen, Joszif Sztálinnak még nem volt ilyen engedelmes médiagépezete vagy modern technikája. Amely még mindig nem használta ki teljesen a benne rejlõ lehetõségeket, minthogy a három legnagyobb tévéhálózat még csak most tervezi, hogy közös és egységes hírmûsort sugároz majd minden este, hogy Amerika minden egyes háztartásába ekképpen juttassa el az üzenetet. A festõ Diane Harvey elkeseredetten írta: "Fõ módszerük az, hogy a közönséget egy egész, mérgezõ információ és igazságpótlékokból összegyúrt világszemlélettel etetik. A teljes körû, komplett Világhazugságot, amit a legtöbb ember el is hisz, nagyon céltudatos, integrált és gondosan irányított koholmányok szakadatlan áradatából építik fel és tartják fenn. Az igazság szelleme kimúlt, s a világméretû totalitarianizmus egy elõretörõ változata új, halálos ölelésébe fonja az emberi szabadságot."

III.

Paradox módon ez a gépezet épp azért sebezhetõ, mert annyira félelmetes. Palesztina leigázása és lerombolása csupán az egyik alkalmazási módja. Ne kérdezd, kiért szól a harang, érted is szól, mert egyetlen ember sem sziget, mondta az Erzsébetkori költõ, John Donne, imígy hirdetvén az ember közös emberi voltát. Ezek a szavak vitték 1936-ban Spanyolországba a szabadságért harcolni Ernest Hemingwayt, mert a szabadság egy és

oszthatatlan. Mi 1968-ban ismételtük el zekét a szavakat, és most megint el kell õket ismételnünk. Az Egyesült Államokban a szabadságért folytatott küzdelem és a Palesztináért folyó harc ugyanannak a háborúnak a része.

Ha a Mindenható bajt küld ránk, mondja egy zsidó tanmese, mindjárt küldi a gyógymódot is. A gyógymód a mi esetünkben a demokrácia. A médiát ki kell venni a gazdag emberek kezébõl, és vissza kell adni a népnek. Izraelt-Palesztinát demokratizálni kell, egyenlõ jogokat kell adni a zsidóknak és a nem zsidóknak. És ez lesz a gyógymód Portnoy új panaszaira.

Egy bizonyos pontig
(Elõadás az UNESCO 2001 júniusi tényfeltáró konferenciáján)
[Up To A Point. An Address to the UNESCO conference on Getting the Facts Right in June 2001.]

A médiavilágot nagyon jól mutatja be Evelyn Waugh nagyszerû regénye, a Bomba hír (The Scoop). A regény fõ cselekménye Afrikában bontakozik ki ugyan, de fontos dolgok történnek a Fleet Streeten, a Daily Beast tulajdonosának, Lord Coppernek az irodájában is. A médiabáró idõrõl idõre megkérdezi külföldi szerkesztõjét: Japán fõvárosa Yokohama? Hong Kong mihozzánk tartozik? A szerkesztõnek két "biztonsági", elõre kész válasza van. Ha Lord Coppernek igaza van, akkor ezt feleli: Kétségtelenül, Lord Copper. Ha viszont a lord hülyeséget mond, akkor ezt: Egy bizonyos pontig, Lord Copper. És ez az a két határpont, a kétségtelenül és az egy bizonyos pontig az, ami között a média fõvonalának mozgásszabadsága van. Mi újságírók másoktól függõ teremtmények vagyunk. Szeretnénk õszinték és tisztességesek lenni, de gondolnunk kell a hiteltartozásunkra és a mesterségünkre is. S ha áthágnánk a médiatulajdonosok által kijelölt határokat, akkor máris nézhetnénk valami új foglalkozás után.

Ami már most Palesztinát illeti, a szóba hozható, engedélyezett témák csokra olyan karcsú, mint Zulejka Dobson dereka. Én úgy látom hogy a témák határai egybeesnek a belterjes zsidó izraeli közbeszéd határaival, Merectõl Saronig. Ha a Mandela elõtti Dél-Afrikával vetjük össze, akkor hasonlít a fehér belterjes közbeszédhez a nacionalistáktól a progresszívekig, nem sorolva ide az ANCt. Véleményem szerint ez a közbeszéd kirekesztõ, sõt szupremacionista. Alapja a palesztinai zsidó uralom fenntartása. Nem kínál egyenlõséget, de még csak biztonságos jövõt sem a helybélieknek. De ez az egyetlen, amit az ember még kimondhat. Szabad támogatni palesztin rezervátumok létesítését, amivel az ember biztosan bekerül az izraeli "liberálisok" táborába, vagy lehet támogatni a tömegek elüldözését és az etnikai tisztogatást, s akkor az embert keményvonalasnak vagy héjának fogják nevezni. Ezek a közbeszéd szilárd határai. Aki átlépi ezeket a határokat, és szót emel a zsidók és a nem zsidók egyenlõségéért a Szentföldön, az egykettõre odakint találja magát. S a hangját elnémítják, valószínûleg örök idõkre.

Ezt saját tapasztalatból is megerõsíthetem. Jaffában élek, ebben a vegyes lakosságú városban. Vannak ott palesztinok, marokkóiak, izraeli askenázi zsidók és oroszok, s elég szépen együtt tudunk élni. De nagyon sok ember, aki Jaffában született, most menekülttáborokban él, és pusztán vallása vagy etnikai hovatartozása miatt nem térhet vissza a városba. Morális képtelenségnek tartom, hogy egy New Yorki, egy párizsi vagy éppenséggel egy hozzám hasonló novoszibirszki zsidó idejöhet és élhet Jaffában, miközben egy itt született, idevalósi ember nem térhet haza. Én szót emeltem a palesztin menekültek visszatéréséért és azonnal elveszítettem az állásomat a Haarecnél. Az állítólag

legliberálisabb izraeli napilapnál.

A palesztinai sajtótudósítások már csak azért is speciálisak, mert a belföldi hírek számára sajátos szóhasználatot fejlesztettek ki. Ha én megölöm Ahmedet, akkor azt fogják jelenteni, hogy "Ahmedet megölte egy izraeli". De ha, ne adj isten, Ahmed öl meg engem, akkor azt fogják írni, hogy "meggyilkoltak egy zsidót".

Mint a Dr. Jekyll és Mr. Hydeban, egy izraeli gyilkolhat; de ha egy izraelit meggyilkolnak, akkor rögtön átváltozik zsidóvá. "Zsidó" atrocitásokról és gyilkosságokról abszolút tilos beszélni. A "zsidók" mindig csak áldozatok. Gyakran úgy tûnik, hogy három nép él Palesztinában: zsidók, izraeliek és palesztinok. Az izraeliek elkövethetnek bûncselekményeket, de akiket gyilkolnak, azok az ártatlan és mindig ártatlan zsidók. Ha valaki összetéveszti ezt a két szót, és "zsidónak" mer nevezni egy gyilkost, akkor azt antiszemitának kiáltják ki, és számíthat arra hogy elveszíti az állását.

Nem lehet olyan bonyolult dolog a mi helyzetünkrõl tudósítani. Talán még egyszerûbb is, mint a világ más, forróbb helyszíneirõl. A nemzeti önrendelkezés jogát, beleértve az autonómiát vagy a függetlenséget is, nem könnyû realizálni, ahogyan arról például a korzikaiak is tudnának mesélni. A palesztinai állapotokat könnyebb ismertetni: itt nincs szó nemzeti önrendelkezésrõl, csupán az alapvetõ emberi jogokról. Koszovó? Koszovóban az albánokat kirekesztették és üldözték a szerb hatóságok, de az albánoknak mindig megvolt a technikai joguk a szavazásra, és a jugoszláv kormány sohasem fosztotta meg õket az állampolgárságuktól. Távoli, másodosztályú állampolgárok voltak, de mégiscsak állampolgárok. A törökországi kurdok? Nekik is van választójoguk.

Palesztináról mindenképpen könnyebben lehetne tudósítani, de ez mégsem megy. Egy újságíró marginális témákról írhat és beszélhet, például a Zöld Vonalon túli zsidó telepesekrõl. De a palesztinai zsidó uralom alapvetõ hatalmi struktúráját tilos megkérdõjelezni. Nem mondhatjuk ki, hogy a palesztinoknak nincs szavazati joguk, hogy nem költözhetnek el a saját országuk egy másik részére, s hogy nem térhetnek vissza az otthonaikba az általuk ismert egyetlen hazában.

Meglátásom szerint nagy jelentõsége van a média palesztinokkal szembeni elfogultságának, mert szinte mindent elárul az Egyesült Államok és Európa hatalmi struktúrájáról. Egyedülálló visszajelzést kínál nekünk a médiamágnások obskúrus világából. És, mondani sem kell, hogy a "beépített" újságíróknak nem sok mozgásszabadságuk van, hogy tudósítsanak errõl a visszajelzésrõl. Mindig nagyon készségesen csak annyit írnak, hogy "kétségtelenül".

Az okok nyilvánvalóak. Túl sok médiamágnásunk ért egyet a zsidó felsõbbrendûség gondolatával, és ezek mindenütt megtalálhatók a világon. Angliában ott van például Conrad Black, aki sok kanadai, amerikai és izraeli újságnak is a tulajdonosa. A mi országunkban övé a The Jerusalem Post. Amikor megvette ezt a lapot, elbocsátotta a stábot, és a saját ízlésének megfelelõ embereket vett fel. Ez a Black jobboldali cionista, a zsidó szupremácia buzgó támogatója.

Az Egyesült Államokban túl sok van belõlük ahhoz, hogy végig számoljuk õket. De azért említsük meg külön is Mortimer Zuckerman médiamágnást, az Amerikai Zsidó Szervezetek Elnöki Konferenciájának vezetõjét, minden amerikai zsidó szervezet örök nagybácsi, kaját. Ó Amerika egyik leggazdagabb embere; vagyonát ingatlanspekulációval szerezte, s övé a harmadik legnagyobb "komoly" amerikai képes hetilap, a US News and

World Report. Övé a The Daily News címû bulvárlap, amelyet New Yorkban és New Jerseyben olvasnak. Lapjai gyakran veszik védelmükbe a piaci erõk brutális uralmát. Egy kivételt azonban mindig tesznek: minden évben arra szólítják fel az amerikai adófizetõket, hogy nagylelkûen adakozzanak Izrael számára. Két izraeli exminiszterelnök, a háborúpárti Likudból Netanjahu, és a kissé kevésbé "héja" munkáspárti Barak is támogatta Zuckermant, hogy elnyerje az Amerikai Zsidó Szervezetek Elnöki Konferenciájának vezetõi posztját. Ez a fajta Ku Klux Klán, az amerikai zsidó szervezeteknek ez az ötvenkét fejû társasága a legbigottabb testület az amerikai politikában. A Haarec nemrég azt jelentette, hogy Mortimer Zuckerman elvált siksze (Itt: nem zsidó nõ A fordító megjegyzése) feleségétõl annak érdekében, hogy elnyerje az óhajtott posztot. Mert ha továbbra is együtt él egy nem zsidó nõvel, akkor nem igazán bíznak meg benne zsidó milliárdos kollégái. És Zuckerman ma az egyik legbefolyásosabb lapkiadója.

A világ másik végén, Oroszországban a tévéállomások és a napilapok szintén izraeli állampolgárok kezében vannak. Egyikük, Vlagyimir Guszinszkij kénytelen volt megválni a maga tévéállomásától. De az õ mélyen elkötelezett Izraelbarát stábját villámgyorsan átvette egy másik, a szintén izraeli állampolgár, Csornij kezében lévõ csatorna. Ez a Csornij 1985-ben még könyvelõ volt, s havi 100 dolláros fizetésbõl élt. Ma 5 milliárd dolláros vagyona van, gyakorlatilag övé az egész orosz alumíniumipar, és az izraeli Beverly Hillsben él. Most éppen eljárás folyik ellene harmincnégy gyilkosság, pénzmosás és az orosz maffia gaztetteiben való részvétel vádjával. Kissé korábban tett találó megjegyzése szerint "a média nem üzlet; a média nem más, mint politika és befolyásolás". Csornij arra használja a maga médiabirodalmát, hogy Oroszországban elfojtson minden Izraelbírálatot.

Nemrég egy fiatal orosz katonai attaséval beszélgettem az egyik nyugati fõvárosban. A maguk izraeli szituációja hasonló a miénkhez, mondta nekem , de a mi Csecsenföldünk ezer kilométerrel arrébb van, a maguké meg ott az orruk elõtt.

- Azt akarja mondani kérdeztem , hogy a csecseneknek nincs szavazati joguk?

Az ifjú attasé elképedt. Nem tudta ugyanis, hogy a palesztinoknak nincs szavazati joguk. Csornij, Guszinszkij és Berezovszkij, vagyis a három nagy hatalmú, izraeli állampolgárságú médiamágnás médiája gondoskodott arról, hogy ez valahogy titokban maradjon.

Az izraeli médiamágnásoknak ez a csoportja, Washingtontól Moszkváig, nem az izraeli érdekek alázatos kiszolgálója. Izrael támogatása azonban beletartozik a programjukba. A lista elsõ helyén a globalizáció és a neoliberalizmus áll ezt õk "a piaci erõk szabadságának" nevezik. Politikai téren gyanakvással szemlélik a demokráciát és a személyes szabadságjogokat, miközben folyamatosan követelnek nagyobb mozgásszabadságot a nagyvállalatoknak.

A kölcsönös támogatás szintén nagyon fontos számukra. Amikor Guszinszkij ellen vizsgálat folyt sikkasztás vádjával, a New York Times és a Washington Post, vagyis a néhai Mrs. Kathryn Graham és Mr. Sultzberger gyakorlatilag azonos vezércikket és szerkesztõségi állásfoglalást tett közzé a "független orosz sajtó" támogatására. Itt a "független" szót, úgy látszik, "zsidó tulajdonban lévõ"-nek kell fordítani.

Márpedig ez elég nyugtalanító fejlemény. Amikor egy egyiptomi üzletember megvette a londoni Harrods áruházat, a lapok szinte dührohamot kaptak. "Idegenek kezére jut nemzeti

örökségünk!", harsogták a szalagcímek. Izraelben egyetlen külföldinek sem engedik meg, hogy újságja legyen. Volt egy gazdag orosz zsidó, Grigorij Lerner, aki megpróbált megvásárolni egy újságot Izraelben. Hat év börtönt kapott, különféle maffiabûncselekmények címén. Érdemes megjegyezni, hogy amíg nem ütötte bele az orrát a média körüli ügyekbe, az égvilágon senkit sem érdekeltek az õ maffiaügyei. Egy iraki zsidó is megvásárolt egy újságot s hamarosan õ is börtönben találta magát. Ugyanis, mint tudjuk, a média nem üzlet, hanem egy ország idegrendszere.

Meggyõzõdésem szerint Palesztina ügye sokkal fontosabb önök, európaiak és amerikaiak számára, mint az igazságtalanság bármely más esete. Mivel ez azt bizonyítja, hogy a zsidó médiamágnásoknak ez a nemzetközi csoportja egyre nagyobb hatalomra tesz szert. Én rjo tapasztalom, hogy a zsidó újságírók ugyanolyan objektívek tudnak lenni, mint bárki más. Hiszen a Palesztináról szóló legjobb tudósításokat is zsidó újságírók készítik Susanne Goldenbergtõl (Guardian) Gideon Levyig (Haarec). De hát könnyebb a tevét áttuszkolni a tû fokán, mint egy objektív médiamágnást találni. Ezt a problémát meg lehetne oldani, ha az újságokat is úgy kezelnénk, mint az értékes vízforrásokat és más, rendkívül fontos közvagyont. Ha tudni illik nem akarjuk átengedni az összes ilyen lapot az "etnikai sajtó" sötét birodalmának, és a semmibõl felépíteni a szabad sajtó új hálózatát.

A vámpírölõk

[Vampire Killers]

A vámpírokról szóló népmesék sokféle módszert és eszközt kínálnak az olvasóknak, amelyek segítségével meg lehet szabadulni a visszajáró lelkek által mûvelt borzalmaktól. Már egy maréknyi temetõföld is megteszi, a fokhagyma még jobb, de a leghatékonyabb a kereszt. Csakhogy ezek a csodaszerek néha csõdöt mondanak. Roman Polanski hátborzongató horrorkomédiájában, a Vámpírok báljában a fõhõs egy kereszttel próbál elriasztani egy zsidó vámpírt. A zsidó megértõ mosollyal néz vissza reá, mintha csak a Hegedûs a háztetõn-bõl jött volna, és kivillantja az agyarait. A kereszttõl õ nem ijed meg. Polanski filmje jut eszembe, amikor figyelem a holokausztviták újabb hullámát.

A revizionista történészek (ellenfeleik holokauszttagadóknak nevezik õket) találkozót akartak szervezni Bejrútban, hogy megvitassák, mire is jutottak a náci népirtással kapcsolatban. Mire az amerikai zsidó elit, az Amerikai Cionista Szervezettõl (Zionist Organization of America; ZOA) a Rágalmazásellenes Ligáig addig követelte a konferencia betiltását, míg a libanoni kormány nem teljesítette a kérésüket.

A ZOA nem önmagában véve ellenzi a revizionizmust. Hiszen ez a szervezet maga is élen járt a történelemtagadásban, és az amerikai adófizetõk pénzén kiadta a "Deir Jasszin: egy hazugság története" címû brosúrát. Deir Jasszin az a békés palesztin falu volt, amelyet 1948. április 9-én megtámadott az Etzel és a Lehi zsidó terrorista csoport, mészárolta a férfiakat, a nõket és a gyermekeket. Nem szeretném most fölelevenníteni a levágott fülek, kiontott belek, megerõszakolt nõk, benzinnel leöntött és felgyújtott férfiak, a kõbányába dobált holttestek vagy a gyilkosok diadalmenetének véres történetét. Lényegét tekintve minden tömegmészárlás egyforma.

A ZOA revizionistái a saját ellenfeleik, a "tagadók" minden módszerét felhasználták és hasznosították: figyelmen kívül hagyják a túlélõk, a Vöröskereszt, a brit rendõrség, a Zsidó Cserkészek és a mészárlás helyszínén jelen lévõ zsidó megfigyelõk

szemtanúbeszámolóit. Figyelmen kívül hagyják még Ben Gurion bocsánatkérését is, hiszen, végül is, ezeknek a bandáknak a parancsnoka a zsidó állam miniszterelnöke lett. A ZOA csak a gyilkosok beszámolóinak ad hitelt. Már tudniillik akkor, ha ezek a gyilkosok zsidók.

Ha viszont zsidók az áldozatok, akkor ugyanezek az amerikai cionista szervezetek össztüzet zúdítanak minden revizionista próbálkozásra. Ez az erkölcsileg tarthatatlan hozzáállás kétségtelenül kapóra jött a Bejrútban összejött társaságnak. Ugyanis az õ logikájuk szerint, ha a zsidók mindenféle meséket adnak elõ arról, hogy mi történt 1948-ban, akkor valószínûleg a holokauszttal kapcsolatos zsidó visszaemlékezéseket sem lehet komolyan venni.

Errõl nekünk egy nem is olyan régi, sikeres hisztériakeltés jut eszünkbe. A romániai, temesvári vérengzésrõl nagy terjedelemben számolt be a New York Times, a BBC, a CNN és a többi hírcsatorna, azt állítva, hogy Ceausescu cinkosai körülbelül 90 ezer embert gyilkoltak le. Ceausescut aztán rövid úton kivégezték, a Nyugat barátai kerültek hatalomra, ám a független vizsgálat azt derítette ki, hogy csak 96 ember halt meg, a korábban becsültnél ezerszer kevesebb. A szeptember 11-i elsõ jelentések 60 ezer áldozatról, s köztük 4 ezer izraelirõl szóltak. Ma már tudjuk, hogy 3 ezer ember halt meg, s köztük talán 40 volt a zsidó, hússzor kevesebb az összes áldozatnál és százszor kevesebb a becsült zsidó halottnál.

Hasonló mennyiségi hisztériakeltéssel találkozhattunk a kisinyovi pogrom után. Kezdetben a zsidó szemtanúk és szervezetek 500 halottról beszéltek, majd a szám egyre csökkent, s végül megállt az eredeti egytizedénél, 48-nál. Mai történészek megjegyzik, hogy a cári Oroszország összes pogromjában a zsidó áldozatok száma körülbelül egyharmada volt az ukrán parasztok által a zsidó burzsoázia ellen vívott nem túl intenzív háborúskodás (melyet egyesek most "ukrán intifádá"-nak" neveznek) összesített veszteségének. Hát ez tényleg nem az a történet, amit nekünk zsidóknak tanítottak az iskolában.

Az 1648-as, Hmelnyickij kozákjai által végrehajtott hírhedt zsidó mészárlásnak az eredeti becslések szerint 500 ezer zsidó áldozata volt, amirõl egy mai zsidó történész, Jonathan Israel kiderítette, hogy ezt a számot, ha ragaszkodunk az igazsághoz, tízzel kell osztani. Israel azt is megkérdõjelezi, hogy ott egyáltalán bármiféle zsidómészárlás lett volna; úgy véli, a zsidók egyszerûen éppen annyit szenvedtek az ukránok, a lengyelek és a zsidók közötti polgárháborúban mint bárki más.

Ezeken a sikereken felbuzdulva a revizionisták arattak még néhány sikert, és az emberzsírból fõzött szappanról szóló mesék háttérbe szorultak, a még ennél is fantasztikusabb sztorikkal együtt. A revizionisták megkérdõjelezik a zsidó áldozatok tényleges számát is. Ez nem könnyû ügy, minthogy magának az "áldozat" terminusnak a jelentése is az éppen aktuális meghatározástól függ.

Az "áldozatmeghatározás" szép példáját kínálta a múlt hét végén a Haarec. Amikor 1991-ben véget ért az öbölháború, annak egyetlen izraeli áldozatáról szóltak a jelentések. Ma a hivatalos nyilvántartásban száz izraeli áldozata van ennek a háborúnak, akiknek a leszármazottai járadékot kapnak az iraki kormánytól. Az áldozatok egy része a felfokozott stressztõl halt meg, mások nem tudták levenni a gázálarcot és megfulladtak. A Haarec azt állítja, hogy az izraeli hatóságok nagyon sok további áldozatkérelmet utasítottak el.

A II. világháborús zsidó áldozatok számának megbecsülésénél a zsidó szervezetek elõvették a zsidóság háború elõtti létszámának becsült adatait, kivonták belõlük a háború utáni számokat, s kijött nekik ötmillió olyan zsidó, aki a háborúban pusztult el. Ebben a számban benne vannak azok a zsidó katonák is, akik a harctéren estek el, mint például az én nagybátyám is, Leningrádnál. És benne van az én elaggott nagyapám is, aki éhen halt Stanisiawow zsidó negyedében. Benne vannak a betegségek, a tífusz és az alultápláltság áldozatai. Mindenképpen nagy szám jön ki, hiszen szörnyû volt a háború is. Belorussziában például, ahol sok zsidó élt, minden negyedik ember elpusztult ebben a háborúban, akár zsidó volt, akár gój.

Épp ezért kell elutasítanunk a zsidó holokausztnak már a fogalmát is; mert az mesterségesen elválasztja a meghalt zsidókat a haló sorsra jutott, szintén sokat szenvedett honfitársaik tömegeitõl. Ez a fogalom elválasztja Ábrahám katona nagybátyámat Iván bajtársától akivel együtt haltak meg a lövészárokban. Ez a fogalom elválasztja öreg nagyapámat városának más öregjeitõl, akik ugyanakkor haltak meg. Elválasztja fiatal nagynénémet lengyel barátjától, akivel együtt géppuskázta õt le egy német vadászgép. Ez tehát a kirekesztés fogalma, s ezért el kell vetni. El kell vetni, mert megmérgezi a zsidók tudatát, a nem zsidók gyûlöletére és saját kivételességük tévhitére csábítja õket.

A revizionisták azonban más irányvonalat követnek: karrierjüket és vagyonukat kockáztatva igyekeznek megingatni, az õ kifejezésükkel élve, a "holokauszt mítoszát". Meg tudjuk érteni a kihívást. Manapság nyíltan kétségbe lehet vonni a Szeplõtelen Fogantatást vagy (esetleg) Izrael néhány alapító mítoszát. Ugyanakkor a holokauszt kultuszát a bíróságok által kikényszerített tilalom védi mindenféle olyan kutatástól, amely a kétség árnyékát vetíthetné e szent dogmára. A dogmák a maguk módján vonzzák a kritikus elméket. Csakhogy e vörös muleta mögött a bika hegyes szarvai a puszta levegõt döfködik. A gázkamrákról vagy a szappangyártásról szóló érveket meg lehet kérdõjelezni, de azok teljesen irrelevánsak. Hol van a matador?

Bátor lépést tett Norman Finkelstein a maga nagy sikerû The Holocaust Industry (A holokausztipar) címû mûvével. Van azonban egy lényeges különbség Dr. Finkelstein és a Bejrútban összegyülekezett revizionista történészek között. Finkelstein, a holokauszttúlélõ szülõk gyermeke tartózkodott a tények esetleg törvénytelen taglalásától, és a holokausztkultusz ideológiai konstrukciójára koncentrált.

Meg is kapta a magáét. Az "Ügyvédek Határok Nélkül" elnevezésû zsidó szervezet már be is perelte õt Franciaországban. Ezeket az ügyvédeket egyáltalán nem zavarta, amikor az izraeli igazságszolgáltatási gépezet hat hónapos felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte egy nem zsidó gyermek zsidó gyilkosát. A kisujjukat sem mozdították, amikor Szuadot, a tizenöt esztendõs leányt magánzárkába csukták, megtagadták tõle az ügyvédi segítséget, és pszichikai kínzásnak vetették alá. Látványosan távol tartják magukat az izraeli hadbíróság tárgyalásaitól" amelyeken egy egyszemélyben ítélkezõ zsidó tiszt, nem ismertetett bizonyítékokra hivatkozva, súlyos börtönéveket szabhat ki egy nem zsidó polgári személyre. Ezek az ügyvédek a jelek szerint mégiscsak ismernek bizonyos határokat.

Finkelstein nekilátott kifürkészni a mi diszkrét zsidó bájunk titkát amely képes megnyitni az amerikaiak szívét és a svájci bankárok pénzesládáit. És arra a következtetésre jutott, hogy mindezt az európaiak és az amerikaiak bûntudatára apellálva tudjuk elérni.

A holokausztkultusz nélkülözhetetlen ideológiai fegyverré vált. Bevetésével a világ egyik legfélelmetesebb, az emberi jogok megsértésének elborzasztó hosszúságú listájával

rendelkezõ katonai hatalma az áldozatállam szerepében tetszeleghet, az Egyesült Államok legsikeresebb etnikai csoportja pedig elnyerhette az áldozat státusát.

Finkelstein remek elemzését kínálja a holokausztkultusznak és meglepõ felfedezésre jut: az egész nem más, mint néhány kliséből Elie Wiesel bánatos hangja által összefércelt ingatag konstrukció.

Finkelstein nincs is tudatában felfedezése jelentõségének, minthogy még ma is azt hiszi, hogy a holokausztkultusz egy nagyszerû koncepció, amelynél talán csak a kerék feltalálása a fontosabb. Megoldotta a gazdag és befolyásos emberek örök problémáját, elhárítva a szegények és kizsákmányoltak irigységét és gyûlöletét. Lehetõvé tette Mark Rich és más szélhámosok számára, hogy csaljanak és lopjanak; és lehetõvé tette az izraeli hadsereg számára, hogy büntetlenül gyilkoljanak gyermekeket és éheztessenek nõket. Véleményével sok izraeli ért egyet. Ari Savit, a Haarec jól ismert írója ezt 1966-ban fogalmazta meg a legjobban, amikor az izraeli hadsereg több mint száz civil menekültet gyilkolt meg a libanoni Kanéban: "Büntetlenül gyilkolhatunk, mert a holokausztmúzeum a mi oldalunkon áll." Boáz Evron, Tom Segev és más izraeli írók hasonló módon reagáltak a dologra.

Finkelstein álláspontját a következõkben lehet összefoglalni. A zsidóknak sikerült a kör négyszögesítése, és megoldották azt a problémát, amely összezavarta az arisztokráciát és a gyártulajdonos milliomosokat. Konkrétabban: az együttérzésre és a bûntudatra apellálva lefegyverezték opponenseiket.

Csak csodálni tudom Finkelsteint, hogy olyan kitartóan hisz felebarátai jó szívében. Szerintem hisz a tündérmesékben is. Az én tapasztalataim szerint az együttérzésre és a bûntudatra hivatkozással legföljebb egy tányér ingyenlevest lehet szerezni. Talán. Nem számlálatlan dollármilliárdokat. Finkelstein nem vak. Felfigyelt például arra, hogy a nácik másik áldozatcsoportja, a cigányok szinte semmit sem kaptak az együttérzõ Németországtól. S hogy az amerikaiakban mennyi a kollektív bûntudat az õ vietnami áldozataikkal szemben (öt millió halott, egymillió özvegy, Coventrymértékû tájrombolás napalmmal "fûszerezve"), azt nemrég érzékletesen fejezte ki William Cohen védelmi miniszter: "Nincs itt helye semmiféle bocsánatkérésnek (együttérzésrõl nem is beszélve). A háború az háború." A rendelkezésére álló összes tény ellenére Finkelstein csak a keresztjét markolássza és azzal igyekszik elriasztani a vámpírt.

Mi az az erõforrás, ami a holokausztipart mûködteti? Nem fölösleges vagy teoretikus kérdés ez. Gõzerõvel folyik egy újabb palesztin tragédia elõkészítése a városok lassú megfojtásával. Minden nap kitépnek a földbõl egy fát, lerombolnak egy házat, és meggyilkolnak egy gyereket. Jeruzsálemben a zsidók a nem zsidók elleni pogrommal tették emlékezetessé a purimot, amit bõven ismertettek a helyi újságok. Hebronban Kahane rabbi ifjai pedig a tömeggyilkos Goldstein sírjánál ünnepelték meg a purimot. Szóval, nincs helye itt a kertelésnek.

Az Ulyssesben Bloom a saját megalkotójának, James Joycenak az ír felszabadítás véres koncepciójával szembeni érzéseit fejezi ki, amikor fingik egyet az egyik ír szabadságharcos sírjánál. A nagyapám, a nagynéném és nagybátyáim a II. világháborúban pusztultak el. De én esküszöm az õ emlékükre, hogy ha én azt gondolnám, hogy a holokausztkultusz miatti bûntudat okozza akár csak egyetlen palesztin gyerek halálát is, akkor nyilvános vizeldévé változtatnám a holokausztemlékmûvet.

A holokausztkultusz ingatagsága, és az a könnyedség, amivel dollármilliárdokat képes kiszipolyozni, elég meggyõzõen bizonyítja, hogy erõs hatalom áll e mögött a kultusz mögött. Ez a hatalom megfoghatatlan, láthatatlan, nehezen körülírható, de valóságos. Nem a holokausztból származó hatalom ez, a holokausztkultusz inkább csak feltárja a valódi hatalommal rendelkezõk robusztus izmait.

Az Egyesült Államok újdonsült vallásosságában néha "judeo-kereszténységnek" nevezett holokauszt elhomályosította Krisztus szenvedését, miközben Izrael állam létrehozása kiszorította a Feltámadást megszilárdítva a zsidók központi szerepét az amerikai közbeszédben'

S épp ez az oka annak, hogy a revizionisták minden erõfeszítése hiábavaló. Azok az emberek, akik támogatják ezt a kultuszt, bármit képesek támogatni, hiszen õk uralják a közbeszédet. A holokausztkultusz csupán egy kisebb mértékû megnyilvánulása a képességeiknek. Ez a hatalom lekicsinylõ mosollyal tekint Finkelstein felismeréseire.

Bankárok és bankrablók

[Bankers and Robbers]

"A svájci holokausztpénz mítosznak bizonyult" tette közhírré most szombaton (október 13-án) a The Times, fellebentve kissé a fátylat a zsarolás és rablás bizarr és visszataszító drámájáról. A dolog 1995-ben kezdõdött, amikor két fontos személyiség, Edgár Bronfman (a Zsidó Világkongresszus elnöke) és Ábrahám Burg (az izraeli politika emelkedõ csillaga) humanitárius látogatást tett svájci bankokban. Több milliárd dollár van a maguk bankjaiban, amelyeket zsidók tettek be a II. világháború elõtt jelentették ki. Azt kívánjuk, hogy ezeket a pénzeket haladéktalanul fizessék vissza, amíg még életben vannak a zsidó holokauszt túlélõi. Hadd élvezzék a viszonylagos jólétet életük utolsó éveiben. Márpedig Bronfman és Burg olyan emberek, akikre a bankok és biztosítótársaságok igencsak odafigyelnek.

Edgár Bronfman az apjától, Samtõl örökölte a maga milliárdjait. Sam pedig italcsempészettel kereste a vagyonát: Kanadában fõzette a whiskyt, amelyet aztán gengszeterhálózata a nagy tavakon keresztül az USA-ba csempészett az amerikai szesztilalom éveiben. Sam Bronfman késõbb uzsorás lett, amivel még többet keresett. Nem sokkal a halála elõtt azt kérdezte tõle egy riporter, hogy szerinte mi volt az emberiség legnagyobb találmánya. "A hitelkamat" válaszolta önmagához híven az öreg Sam.

A bûncselekménnyel szerzett és az adósokból kipréselt tõke jól jöhet a politikában is és persze a zsidó politikában is, mivel így valaki akkor is fontos emberré válhat, ha nem választják meg semminek. Mindig bérelhet két szobát egy irodaházban, kirakhatja a feliratot, "Zsidó Felszabadítási Szervezet", és a dolgok már mennek is maguktól. Az ilyen címeket és elnevezéseket szerzõi jog nem védi. A Bronfman-féle Zsidó Világkongresszus pontosan ilyen apró szervezetecske volt, bár imponáló titulussal. Bronfman elõtt kedves zsidó bácsikák ültek elnöki székében, például az elõdje, Nahum Goldmann, de nem sok vizet zavartak. Bronfman óriási pénzével azonban ez a szervezetecske hatalmi struktúrává változott.

Avrum (Ábrahám) Burg, az izraeli Knesszet (parlament) szóvivõje és az izraeli Munkapárt egyik elnökjelöltje egy jelentõs izraeli politikus fia apja a Nemzeti Vallási Párt egyik

vezetõje volt, és több mint negyven éven át miniszterként szolgált minden izraeli kormányban. Avrumnak volt egy jó mondása az ABC 2001. augusztus 2-i Nightline címû mûsorában, amikor kijelentette, hogy "a palesztinok olyan emberek, akikhez az ember nem szívesen adná feleségül a lányát". Avrumnak szponzorra volt szüksége a politikai elõmenetelhez, Bronfmannak pedig megbízható izraeli partnerre a tervei megvalósításához.

Ilyen fontos úriembereket egyetlen bank vagy biztosítótársaság sem utasíthat vissza. Rövid ellenállás után a svájciak is megadták magukat, és a zsidók címzetes vezére nagy zsák pénzzel távozhatott. "Ezek a zsidók a holokausztjukra hivatkozva akarják kifosztani a bankjainkat és biztosítóinkat", füstölögtek a svájciak. De tévedtek.

Ez a sztori ugyanis az Átdolgozott Cion bölcsei mintájára kezdõdött, ám a folytatás már A nagy balhé címû híres gengszterfilm forgatókönyvét követte. Hat év telt el, de szinte semmi pénz nem maradt már a Bronfman és Burg által kreált nemzetközi bizottságok jó szándékú markában. Gyakorlatilag semmit sem adtak a zsidó holokauszt túlélõinek. A pénzt szépen eltüntették ugyanazok, akik igazságtételt követeltek az áldozatok számára. Nemrég a tekintélyes Los Angeles Times megírta az igazságot:

A holokausztkorszak biztosítási vitáinak rendezésére létrehozott nemzetközi bizottság az értesülések szerint több mint 30 millió dollárt költött a munkatársak díjazására, szállodai számlákra és újsághirdetésekre, miközben az igénylõknek mindössze 3 millió dollárt osztott ki.

A bizottság tagjai elit utazási ügynökséget és szórakoztatóközpontot alapítottak; a Los Angeles Times pedig hozzáteszi: "A dokumentumok szerint 1998 óta a bizottság legalább 18 gyûlést tartott, mindegyiken 100 körüli résztvevõvel London, Jeruzsálem, Róma, Washington és New York szállodáiban."

A kényszermunkások kárpótlásával kapcsolatban az Independent ezt írta:

Míg a holokauszt áldozatai 2500-7500 dollár közötti összeget kapnak (talán), addig a megállapodásokat tetõ alá hozó ügyvédek fejenként több mint egymillió dollárt vágnak zsebre.

A Times azt jelentette, hogy a svájci bankok ellenõrizték az alvó számlákat, és azt találták, hogy azok nem is a holokauszt zsidó áldozataihoz tartoznak. Hanem fõként azokhoz "a gazdag nem zsidókhoz akik egyszerûen megfeledkeztek a pénzükrõl".

Már most a svájciak nem azért fizettek másfél milliárd dollárt Bronfmannak és Burgnak, mert azok meggyõzõ igényekkel léptek fel. Hanem azért fizettek, mert nem volt más választásuk. Bronfman (és Mark Rich) fontos támogatója volt Bili Clintonnak, és Clinton teljesítette hûséges támogatója minden kérését, talán csak Zürich bombázására nem volt még hajlandó.

A sztori egyes részletei már a CUNY professzor Norman Finkelstein nagy sikerû, Holokausztipar címû könyvében is elõbukkantak, és nagy vitákat váltottak ki. Finkelstein kifogásolta a zsidó szervezetek zsaroló módszereit. Mire azok hazugnak és antiszemitának minõsítették õt. Most, könyvének megjelenése után egy évvel újabb meglepõ és szaftos hírek kezdenek kiszivárogni. Ha az információkat sikerül bizonyítani, akkor a XX. század legnagyobb bankrablásának lehetünk szemtanúi.

Finkelstein professzor, úgy látszik, valamiben tévedett: a zsidógyûlölõk bosszúságára a nagy fosztogatás áldozatai nem csak a bankok és a biztosítótársaságok voltak, hanem a zsidó származású egyszerû emberek is. És a zsidók nagy meglepetésére a fosztogatók önjelölt zsidó vezetõk voltak, akik a zsidó nép képviselõinek szerepében tetszelegtek.

II.

Aki minderrõl lerántotta a leplet, nagyon is különbözik a New Yorki professzor Finkelsteintõl. Martin Stern egy gazdag brit üzletember, fõként ingatlanügyekben, zsidó és cionista ügyletekben érdekelt. Londonban dolgozik, s a hétvégéit tágas, jeruzsálemi lakásában tölti, az ortodox negyedben.

5tern futólag találkozott egy svájci bankárral az Alpok egyik felkapott üdülõhelyén, s ez a találkozó indította be a holokausztigények gépezetét. A bankár egy érdekes kis történetet mesélt el Sternnek. Bankja, az Union Swisse (USB) 1987-ben komputerizálta az ügyintézését, és sok, 1939 óta alvó számlát fedezett fel. A bank vezetõi arra a következtetésre jutottak, hogy ezekbõl a betétekbõl körülbelül 45 millió svájci frank (30 millió USA dollár) valószínûleg a háború alatt vagy azóta meghalt zsidóké lehetett.

- Nem akarjuk megtartani senki másnak a pénzét mondta a becsületes svájci bankár. Ezért a Zsidó Világkongresszushoz fordultunk, s megkértük, hogy segítsen felkutatni ezeknek a betéteknek az örököseit. A Világkongresszus erre azt válaszolta, hogy ez nem az õ feladatuk. A svájciak megvonták a vállukat, és átutalták a Vöröskeresztnek a 30 millió amerikai dollárt.

Martin Stern rácsodálkozott a történetre, és elmesélte az izraeli rádióban. Két héttel az adás után Bronfman és Burg "véletlenül" bekopogtatott a Svájci Bank-Korporációhoz és követelte a pénzt. Mint már említettük, a pénzt meg is kapták, de saját céljaikra fordították. Martin Stern úgy látta, ebben az ügyben õ is érintett, s ezért figyelemmel kísérte a további fejleményeket.

S aztán egyre nagyobb aggodalommal szemlélte, hogy mi történik a holokausztpénzekkel. Az igénylõ konferencia a saját magának kifizetett jutalékokon felül 43 millió dollárt költött az orosz zsidóknak küldött élelmiszercsomagokra. Bronfman és Burg nem említette ezt a dolgot, amikor a svájci bankokba mentek. Azt viszont követelték, hogy a bankok gyorsítsák fel a túlélõ számlatulajdonosok illetve, örököseik kifizetését. Ezek szerint mégiscsak megváltozott a Világkongresszus feladata.

Családi körülményei folytán Stern egy hasonló történetre bukkant egy biztosítótársaság, a Generáli környékén. A II. világháború elõtt a Generáli nagy olaszországi biztosítócég volt, olasz zsidó kézben. A II világháború elõtt sok biztosítótársaság zsidó kézben volt, s abban az idõben a biztosítás a kisemberek bankja volt magyarázza Stern. A Generálinak komoly érdekeltségei voltak Palesztinában, valamint a Balkánon és Olaszországban. A háború, az olasz fasizmus és a holokauszt ellenére a Generáli megtartotta zsidó kötõdéseit. Nem akarta követni a svájciak és a németek példáját, és közölték, hogy fogalmuk sincs a háború elõtti kötvényekrõl. Stern a saját költségén utánajárt a dolognak, és sikerült is rábukkannia egy titkos lerakatra, ahol a Generáli nagyfõnökei õrizték a háború elõtti kötvényeket. Kiderült hogy a Generáli óriási összegekkel tartozik a biztosítottai örököseinek" Stern felfedezése rákényszerítette a Generálit korábbi taktikája feladására; a biztosító beleegyezett a fizetésbe, s csak azt kötötte ki, hogy személyesen kártalaníthassa a kötvénytulajdonosokat.

III.

Már most, ha az elhunytak nem zsidók lettek volna, akkor örököseik nem kapták volna vissza kötvényeik értékét az érintett banktól vagy biztosítótársaságtól. De, mint azt önök is megsejthették már, mi zsidók másfélék vagyunk. Másfélék bizony, mert naivabbak vagyunk mindenki másnál. És ezért megyünk bele abba, hogy mindenféle közvetítõk, zsidó vezetõk intézzék a (nagyrészt nem zsidó) világ fontos ügyeit.

A zsidó vezetõk 1950 óta nagy vagyonokat szereztek, minthogy közvetítõként és igencsak enyves kézzel õk továbbították a túlélõknek és az örökösöknek járó kárpótlási pénzeket. Az izraeli zsidók a kárpótlást és az életjáradékot izraeli csatornákon keresztül kapták, az európai zsidók pedig egyenesen a gójoktól kapták a pénzt. Elképesztõ módon a zsidók által kifizetett túlélõk mindig kevesebbet kaptak, néha sokkal-sokkal kevesebbet. A zsidó állam, a zsidó bankok és a zsidó szervezetek minden tranzakción sokat kerestek, és nem hagytak ki egyetlen lehetõséget sem, ahol be lehetett vetni valamilyen trükköt. Amikor Izraelben magas volt az infláció szintje, a túlélõk életjáradékát mindig alulindexelték. A bankok pedig mindig késve utalták át a pénzeket.

Amikor az orosz zsidók megérkeztek Izraelbe, a zsidó vezetõknek sikerült megállapodniuk Németországgal a túlélõk kártalanításában. Csakhogy a németek által átutalt pénzek oroszlánrésze a zsidó szervezetek, a közvetítõk és egyéb dílerek kezében maradt.

Bárkit, aki megbízott a mi zsidó testvéreinkben, jól átvertek, minthogy a zsidó testvérek kifosztása a zsidó szélhámosok, vezetõk és bankárok kedvenc idõtöltésévé vált. Egy cinikus ember erre így is reagálhatna: magának a zsidó népnek a kitalálása volt a szélhámosok legjobb ötlete. Nagyapáink idejében ez a dolog még nem mûködött ilyen jól, mert a zsidók tudták, hogy egy zsidó szélhámos a saját zsidó testvéreit ugyanolyan gyorsan átveri, mint a gójokat, s talán még azoknál is gyorsabban és alaposabban. De ebben az esetben valahogy megfeledkeztünk errõl a régi tapasztalatról.

IV.

Miután Martin Stern rábukkant a kötvényekre, a Generáli Biztosítótársaság hajlandónak mutatkozott az együttmûködésre és fizetésre. De az izraeli és zsidó politikusok benne akartak maradni a játszmában. Megállapodtak a Generálival, hogy fix összeget fizet a zsidó kötvénytulajdonosoknak. Hibbant ötlet volt: hiszen akár vallási, akár etnikai csoportnak tekintjük a zsidókat, õk mindenképpen magánszemélyként kötöttek életbiztosítást. Ráadásul nem hatalmazták fel az izraeli politikusokat, hogy képviseljék õket. Csakhogy a megállapodást a politikusok kötötték meg, õk kapták a dollárszázmilliókat, amelyekbõl létrehozták a Generáli Alapítványt, s azt azután a sajátjukként kezdték használni. Megfeledkeztek a zsidó kötvénytulajdonosok érdekeirõl, s azt valószínûleg mindig is csak szónoki fordulatnak tekintették.

Június elsejéig a kötvényekkel kapcsolatos 1250 megkeresésbõl a Generáli Alapítvány mindössze 72-vel foglalkozott. A kötvénytulajdonosokat ide-oda küldözgették, gyakran indoklás nélkül elutasították õket vagy egyszerûen nem válaszoltak nekik. Azok meg elkeseredésükben az olaszokhoz fordultak, akik azonnal fizettek. Ez újabb bizonyítéka volt annak, hogy nekünk, zsidóknak úgy hiányoznak a zsidó közvetítõk, mint üveges tótnak a hanyattesés. Ugyanezen idõ alatt az Alapítvány megbízottai "ex gratia humanitárius kifizetést" teljesítettek. Élelmiszercsomagokat küldtek az oroszországi zsidóknak, hogy Izraelbe csábítsák õket. Én a magam részérõl biztosra veszem, hogy a Generáli is

boldogan táplálta volna az oroszországi zsidókat, és fokozta volna a cionista lelkesedésüket, csak azt nem értem, hogy az izraeli politikusok miért nem kérték fel erre a céget már az egyeztetõ tárgyalások során.

Martin Stern fölfedezte, hogy a Generáli Alapítvány megbízottai az alapítvány pénzén gyakran repülnek Olaszországba, s ha kevésnek bizonyul ez a pénz, akkor nem haboznak újabb, nagyobb hozzájárulást kérni a Generálitól. A probléma átnyúlt az óceánon, s az amerikai igénybejelentõk egy idõ után arra jöttek rá, hogy az õ kérvényeiket a politikusok "rendezték". Az amerikai zsidó szervezetek támogatták izraeli haverjaikat. A szisztéma egyik fontos játékosa volt Lavvrence Eaglebumer a korábbi amerikai külügyminiszter. Ez a nagy ember elnököl a zsidó vezetõk azon bizottságában, amely a holokaussttal kapcsolatos biztosítási követelésekkel foglalkozik, és évenként 350 ezer dollár fizetést vág zsebre. Stern úgy látja, hogy a biztosítási megállapodási pénzbõl aligha lehet kielégíteni a kötvénytulajdonosok követeléseit. És éppen ezért háborodott fel azon a felelõtlenségen, amellyel Bronfman és Burg urak "más, arra méltó ügyekre" pazarolják az alapítvány pénzét.

A zsidó szervezetek jól megizzasztották ugyan a svájci és a német bankokat, de már korántsem voltak olyan nagylegények, amikor egy zsidó bankkal kerültek szembe. Itt van például az izraeli Bank Leumi, amely valószínûleg több elpusztult zsidó betétjét õrzi, mint bármelyik svájci vagy német bank. Az izraeli bankárok egyáltalán nem sietnek visszaadni, ami visszajár. Úgy ragaszkodnak a pénzhez, mintha az hozzájuk nõtt volna. A II. világháború elõtt sok zsidó helyezte el a megtakarításait Brit Palesztina legnagyobb zsidó bankjában, az Anglo-Palestine Bankban, ahogy a Bank Leumit 1948 elõtt nevezték. Egyesek betétkönyvet nyitottak, mások széfet béreltek. És nem csupán zsidók használták a bankot annak trezorjai palesztinai keresztények és muszlimok óriási vagyonát is õrizték.

Az 1948-as nagy felfordulásban sok palesztin veszítette el a bankbetétjét. Az izraeli bankok minden lehetõséget kihasználtak a palesztin pénzek zárolására, és azt is hagyták, hogy feleméssze azokat a meglóduló infláció. De a zsidók sem jártak jobban. Úgy tûnik, a legrosszabb hely, ahová egy zsidó beteheti a pénzét, az éppen a Bank Leumi, Izrael nemzeti bankja. A holokauszt túlélõk és az áldozatok örökösei pedig kõfalakba ütköztek, amikor azt követelték, hogy a Bank Leumi tegye hozzáférhetõvé a kutatás számára a dokumentációját.

A privatizáció során a Generáli lett a Bank Leumi egyik résztulajdonosa. A Migdal Insurance, a Generáli és a Bank Leumi egymásba fonódó üzleti csoportosulás lett, gyanús elõéletû üzletemberek tulajdonában. Ezek az üzletemberek ott ülnek e cégek igazgatótanácsában, osztoznak a jutalékokon, és ide-oda mozgatják a pénzeket.

Martin Stern fölfedezte, hogy az 1950-es években a Bank Leumi vetõsége minden külsõ ellenõrzést és felügyeletet megkerülve és a dologról még csak jegyzõkönyvet sem vezetve felnyitotta az összes alvó széfet. Tartalmukat barna borítékokba rakták, és a nyilvánosság számára titkos helyen tárolták. Kis színes adalékként azt is elmesélték Sternnek, hogy volt egy nagy láda, amely hosszú éveken át ott állt az egyik bankteremben, a gépírókisasszonyok nagy bosszúságára, akiknek a harisnyáját folyton kiszaggatták a láda sarkai. S amikor kinyitották ezt a ládát, egész rakás kincset találtak benne, amelyet nyilvánvalóan a kopt egyház helyezett annak idején biztonságba. Nos, ezeket a kincseket azóta sem kapta vissza a kopt egyház.

Martin Stern nem akarta elhinni, hogy ilyen felháborító módon fel lehet rúgni a banktörvényeket. A holokauszt-túlélõk és örököseik érdekében vívott harcában Stern azt követelte, hogy a Bank Leumi vezetõi tegyék közzé a bank által felnyitott és kiürített széfek tulajdonosainak a nevét. Galia Maor, a bank vezérigazgatója elõször azt is letagadta, hogy kinyitották volna a széfeket. S amikor elétárták a bizonyítékokat, szemrebbenés nélkül kijelentette, hogy "csak szerelmes leveleket találtunk". Kíváncsi volnék, hogy a zsidó szervezetek elfogadnának-e egy ilyen választ, mondjuk a svájciaktól.

A valutabetétek sorsa nem sokban különbözött a széfek tartalmának sorsától, minthogy a Bank Leumi mindkét mérkõzésbõl gyõztesen került ki. AII. világháború elõtt egy bizonyos Mrs. Klausner betett ebbe a bankba 170 angol fontot, ami mai értéken számolva 25 000 amerikai dollárt tesz ki. De amikor ez a Mrs. Klausner ki akarta venni a betétjét, 13 izraeli sékelt vagy 4 amerikai dollárt ajánlottak neki. S a jövõbeli kellemetlenségek elkerülésére a bank vezetõi elkezdték megsemmisíteni a régi dokumentációt.

A Bank Leumiban folyó ügyeskedésre felfigyelt az izraeli sajtó és a Knesszet (az izraeli parlament), és elhatározták egy parlamenti vizsgálóbizottság felállítását. Félévi intenzív alkudozás árán végre összeállt a bizottság, amelynek megbízóleveléből azonban nagyon érdekes módon kimaradt valami. A túlélõk azt követelték, hogy hozzák nyilvánosságra azoknak a személyeknek a nevét, akik fél évszázadon át rejtegették az õ betéteiket de ez a követelés nem szerepelt a megbízólevélben. S ami még botrányosabb, a bizottságnak olyan személyek is tagjai lehettek, akik maguk is felelõsek a dolgok jelenlegi állásáért. Zvi Barak például a Bank Leumi vezetõségének volt a tagja. Ezenkívül ott ül a Generáli alapítvány vezetõségében is. Õt küldték ki egy kis kutakodásra a svájci bankokba, s most azt várják tõle, hogy a saját bankjában csípje fülön a bûnösöket.

Michael Kleiner a Herut párt jobboldali parlamenti képviselõje. Ezt írta a parlamenti vizsgálóbizottságnak: "A Bank két különbözõ szekcióban semmisíti meg a dokumentumokat, s most mélységes kételyek merülnek fel a holokausztbetétekkel, s különösen a széfek barna borítékjaival kapcsolatban."

A Bank Leumi újabban a nagy tételekben mûvelt pénzmosási ügyleteirõl vált híressé, amikor kiderült, hogy Vladimir Montesinos és az õ fõnöke, a perui exelnök Alberto Fujimori által ellopott milliók a Leumi egyik svájci fiókjában landoltak. Az ember nem érti, hogyan lehet használni ezzel a bankkal kapcsolatban a "tisztára mosni" kifejezést, hiszen ha ezek mosnák ki, még egy zsebkendõt is piszkosabban kapnánk vissza, mint ahogy beadtuk.

VI.

A zsidó vezetõk a legnagyobb sikert 1991-ben Németországban érték el, amikor Kelet-Németország csatlakozott a Német Szövetségi Köztársasághoz. 1945 után a szocialista Kelet-Németország nem adta vissza a vagyont a háború elõtti német tulajdonosoknak, akár zsidók voltak azok, akár nem zsidók. Volt ebben valami logika. A keletnémetek nem fogadták el a "zsidó nép" koncepcióját. Egyformán kezelték a német polgárokat, akár zsidók voltak, akár nem. Úgy gondolták, hogy a zsidó elkülönültség náci eszméje 1945-ben letûnt a színrõl. Hát, tévedtek. Nyugat-Németország 1950-ben elfogadta a zsidóság feudális koncepcióját, amikor kárpótlást fizetett a zsidó javakért no, nem a túlélõknek vagy örököseiknek, hanem Izrael államnak és a más országokban mûködõ zsidó vezetõknek. S ezt a kárpótlást a nyugatnémetek 1991-ben megismételték. Tegyük fel, a példa kedvéért, hogy két német, Moses és Péter elesett a háborúban, s

mindkettõjüknek maradt némi ingó és ingatlan vagyona Kelet-Németországban. A nem zsidó Péter vagyona a német kormány tulajdonában maradt, amíg meg nem találták az örököseit. Ha nem voltak örökösei, a vagyon a német népé lett. A zsidó Moses vagyona azonban Bronfman és Burg uraknak, a zsidó nép vezetõinek és képviselõinek, a kárpótlási Konferencia tagjainak a kezébe került. A németek átengedték a Konferenciának azt a vagyont, amely az õ zsidó állampolgárukhoz tartozott Kelet-Németország területén. (Egyáltalán mit jelent az, hogy "zsidó tulajdon"? Létezik talán "gój tulajdon" is? Most vajon miért nem háborognak a zsidók, akik mindig is tiltakoztak a zsidóvá minõsítés ellen? Egy Bernstein leégett házáért a kárpótlást miért a "zsidóság" kapja? Egy ügyvéd számára bármi, aminek/akinek tulajdona és jogai vannak, az kétségtelenül létezik. A zsidójáé is létezik, hiszen van "zsidó tulajdon", amely a zsidóságot illeti, ha az egyes zsidó tulajdonos már halott.)

---3. rész---

Izrael Shamir:Rasszista állam? 3/4

A Konferencia 44, senkit sem képviselõ emberbõl álló, fiktív testület volt. Egyeseket a hangzatos nevû Angol-Zsidó Társaság delegált, amelynek mindösszesen körülbelül ötven tagja lehet. Az izraeli zsidók millióit csak két ember "képviseli". És ennek a Konferenciának kellene megtalálnia Moses és más zsidó származású németek törvényes örököseit.

A zsidó vezetõknek azonban támadt egy jobb ötletük. Tudták, hogy sok tulajdonos soha nem fog jelentkezni, hogy visszakövetelje a házát, s így a vagyontárgyakat õk szerezhetik meg. De a kapzsi gazembereknek még ez sem volt elég. Kitûztek egy dátumot, amely után már nem fogadják el az örökösök igénybejelentését. A zsidó géniuszhoz illõ zseniális húzás volt ez: harminc milliárd dollár értékû vagyonhoz jutottak így, látszólag jogszerûen. Most már nem kell komolyan venniük az örökösök jogos követeléseit. És a dollármilliárdok az õ számláikon halmozódnak föl.

Az amerikai zsidó túlélõ-szervezetek harcot indítottak a zsidó vezetõk ellen. Azt követelik, hogy a Konferencia hozza nyilvánosságra az általa megszerzett vagyon teljes listáját, hogy találja meg a valódi örökösöket, és adja át az õket megilletõ vagyonrészt. Azt fontolgatják, hogy pert indítanak Németország, Olaszország és más országok ellen, amiért valamilyen titokzatos ok folytán bevezették a "zsidó vagyon" középkori fogalmát. Azt mondják, hogy a vagyon csak az egyes zsidóké lehet, nem pedig valamilyen furcsa és általános "zsidó-vagyon"tulajdonosé. Mint történetünkbõl is kitûnik, az ilyen elképzelések csak az önjelölt zsidó vezetõknek használnak, mert így fenntarthatják megszokott életszínvonalat, de a zsidó származású átlagembereknek épp ideje volna elbúcsúzniuk a zsidó szolidaritás drága illúziójától.

Szent Fermin fiestája

[Fiesta of St Fermin]

Nemrég Észak-Spanyolországban utazgattam, s Navarra õsi fõvárosában kötöttem ki. Pamplonában Szent Fermin fiestáját ünnepelték, és sok ezer aficionado tolongott a híres arénához vezetõ szûk utcákon. Volt ott egy csomó külföldi is, akik megilletõdött képpel járkáltak az egykor Hemingway által is koptatott utcaköveken. Délelõtt fiatal fiúk szaladgáltak az utcán, ügyesen ugrálva félre az õket kergetõ bikaborjak elõl. Izgalmas show volt, fölment a nézõk adrenalinszintje, de vér szerencsére nem folyt. Este, az arénában azonban már más volt a helyzet: felnõtt férfiak küzdöttek felnõtt bikákkal. Ezek a hegyes szarvakkal fölszerelkezett, szénfekete, fél tonnás monstrumok egy expresszvonat sebességével robogtak, s minden izomcsomójukban egy bullterrier elszántsága feszült.

A küzdõteret övezõ tribünök két nagy szekcióra vannak osztva. A Sombra szekcióban a felsõbb osztálybeli közönség kimérten tapsolgatja meg a látottakat. Fontos emberek vásárolják meg az ide szóló jegyeket, s odalent a matador nagyon igyekszik, hogy megmutassa nekik a tudományát. A Sombra szekció padjain, a szikrázó pireneusi napsütésben egyszerûbb emberek üldögélnek, elõ-elõveszik kosaraikból a sangriás butykosokat, otthonról hozott uzsonnáikat megosztják az idegenekkel, és vidáman éneklik Szent Fermin dalát. Õk is szeretik a bikaviadalt, de odalent az arénában a fontos és izgalmas események valahogy mindig inkább a másik szekcióhoz közelebbi térfélen játszódnak le.

A matador hihetetlenül közel engedi magához a bikát, s épp csak egy kicsit hajol el, hogy testét elkerüljék a halált hozó szarvak. Ha az állat átlátná a helyzetet, akkor az embernek nem sok esélye volna túlélni a vele való találkozást. De a bika figyelmét elvonják a muletával, ezzel a vörös posztóval, amelyet a matador a szeme elõtt lenget. S az állat nem a matadort támadja, hanem a posztóra ront rá. A végén aztán belefáradva a hiábavaló erõlködésbe és elkeseredve a posztó elleni támadások teljes hiábavalóságán, a bika megáll, lehajtja a fejét és megadóan várja a kínjaitól megszabadító kardpengét.

A bikaviadal nagyon jó hasonlat a palesztinai állampolgári jogokért folytatott kilátástalan küzdelemre. A palesztin népesség közé berakott zsidó telepek olyanok, mint a vörös posztó. Ezek a telepek bosszantóak, mivel tönkreteszik a hegyvidéki tájak bibliai szépségét. Bosszantja az bért a szemmel látható igazságtalanság, hiszen ezekre e telepekre csak zsidók mehetnek be, gójok oda nem tehetik be a lábukat. Bosszantó hogy ?Csak zsidóknak!" fenntartott autóutak léteznek ezen a földön. Bosszant mindenkit a telepesek provokatív viselkedése, akik egyetlen alkalmat sem hagynak ki, ha megalázhatják szomszédaikat. Bosszantó, hogy kivágják az olajfákat, és ronda díszfákat ültetnek a helyükre. így aztán támadjuk õket, de a matador mindig arrébb lép, s odafönt a fontos emberek elégedetten tapsolnak.

Észre kellene már venni, hogy nem érdemes a bika haragját a félrevezetõ és bosszantó muletára irányítani. A településekkel való állandó foglalkozás csak figyelemelterelés. Ha messzemenõ következtetéseket nem von le valaki, akkor még zsidó újságokban, a Haarecben és a New York Timesban is bármikor bírálhatja az illegális zsidó telepeket. Csakhogy a vörös posztó mögött ebben az esetben is ott áll valaki. És léteznek olyanok is, akik a bika ellen küldik õt. A matador nem más, mint Izrael állam. Egyetlen napig sem állhatna fönn egyetlen település sem, ha nem állna mögötte az izraeli hadigépezet. Amikor Hebron õshonos lakosságát hónapokra kijárási tilalommal sújtják, akkor ezt az akciót az izraeli hadsereg hajtja végre, nem pedig az a négyszáz zsidó telepes. Csakhogy ott ül egy ember a Sombrában, aki parancsol a matadornak. Izrael nem volna képes elkövetni az atrocitásait, ha nem kapna külföldrõl is támogatást.

II.

Maxim Rodison ismert francia marxista és a Próféta életrajzírója "telepesállamnak", gyarmatnak nevezte Izraelt. Csakhogy minden gyarmatállamnak megvan a maga anyaországa, a külsõ hatalom forrása. Francia-Algériát Franciaország irányította és támogatta. Az USA is telepesek államaként indult, s anyaországa Anglia volt. De miféle külsõ hatalom támogatja Izraelt? Mi az õ anyaországa? Nem az Egyesült Államok. Hanem a fontos zsidó közösségek, s elsõsorban és mindenek elõtt az amerikai zsidó közösség konstellációja.

Õk küldik a pénzt, õk szervezik a nyilvános támogatást és õk befolyásolják Izrael állam politikáját. Jól láthatóan héjábbak még Sáron Likudjánál is. Ezeknek az amerikai támogatóknak a szívéhez alighanem a néhai Kahane rabbi állt a legközelebb. A tengeren túli zsidóknak ez, az Uri Avner által találóan "az izraelieknél is izraelibbnek" nevezett tüneménye több okból is létezik. De én most csak egy okkal szeretnék foglalkozni: az amerikai zsidókat senki sem veszi ágyútûz alá, ha megindítanak valamilyen akciót. Õk odafönt ülnek az árnyékban, és a matadort küldik harcolni.

Akik Hebron és más palesztin települések ostromára küldik az izraeli katonákat, háborítatlan nyugalomban élnek New Yorkban vagy Los Angelesben, nézik a tévét, és

nyomást gyakorolnak kongresszusi képviselõikre, hogy támogassák a mészárlást. Ezek az emberek bujtogatnak a palesztinok ellen elkövetett háborús bûncselekményekre, és nem nyugtalanítja õket semmi. Épp itt az ideje hát, hogy egy kicsit megzavarják ezt a nagy nyugalmukat.

Egy háború nem ér véget mindaddig, amíg fõ mozgatói nyugodtan üldögélhetnek. A héten Michael L. Calderon emlékeztetett bennünket: "A franciák, az amerikaiak és a délafrikai búrok nem azért hagytak föl Algéria, Indokína, Namíbia és Angola kiszipolyozásával, mert hirtelen mindannyian jószívûekké váltak volna." És valóban: ezt a gyõzelmet két fronton kellett kivívni. Az egyik a tényleges háborús front volt, ahol Algéria, Vietnam, Angola és Kuba polgárai szenvedtek. A másik front pedig a nemzetközi nyomás és a hazai tiltakozás volt.

Meg kell hát nyitni a palesztinai háború második frontját, és tudni fogjuk, hogy kikre kell nyomást gyakorolnunk, és kik ellen kell tiltakoznunk. Véleményem szerint a fõkolomposok a médiamágnások és a szervezett zsidó közösségek önjelölt vezetõi: Bronfman, Foxman, Sulzberger és a többiek. Gonosz és nagy hatalmú emberek ezek, s én megértem Palesztina barátainak kívánságát, hogy igyekeznek kevésbé félelmetes ellenséget keresni, olyanokat például, mint a hebroni telepesek. Sajnos, ez épp olyan hiábavaló igyekezet, mint az elveszett pénzt a villanyoszlop körül keresni pusztán azért, mert ott van világos, ott lehet látni. Az elgurult pénzérmét ott kell keresni, ahol leejtettük, még akkor is, ha egy darabig sötétben kell tapogatózni.

Most már nem lehet tovább halogatni az amerikai zsidó közösség vezetõivel való konfrontálódást. De eddig vajon miért nem került erre sor? Nos, valószínûleg azért, mert még mindig él az az általános késztetés, hogy ne õket hibáztassuk a palesztinok tragédiájáért, és mindent az "amerikai imperialista politika" számlájára írjunk. Még Palesztina nagy barátja, az általam oly nagyra becsült Noam Chomsky is hajlik erre a véleményre.

Nemrég Bostonban, a Massachusetti Mûszaki Egyetemen (MIT) tartott elõadásban azt mondta, hogy Amerika Izraelbarát politikája mögött nem a zsidó lobbi befolyása áll, hanem az amerikai elit érdeke. Sajnálom, de ezzel nem érthetek egyet. Amicus Plató, sed magis amica veritas. ("Platón barátom, de még inkább az igazság." A fordító megjegyzése.)

Chomsky véleményével sok jó ember ért egyet, pedig mindannyian szintén támogatják a palesztinokat. Rendszerint Chomsky klasszikus mûvét, a The Fateful Trianglet (A végzetes háromszög) idézik, vagy úgy nyilatkoznak, mint a derék Dr. Gábor Mate, aki ezt írta nekem: Miközben Bronfmanék és kollégáik kétségtelenül kiveszik a részüket zsidó és nem zsidó közvélemény félrevezetésébõl és megzavarásáig õk azért mégiscsak aprócska tényezõk az amerikai politika által szolgált valódi érdekekhez viszonyítva. Az USA multinagyvállalati államának stratégiai érdeke, hogy a Közel-Keleten legyen egy engedelmes, atomfegyverrel is fölszerelkezett pitbullja, amely elég ingerlékeny és agresszív ahhoz, hogy parancsszóra nekiugorjon az arabok torkának, ha épp arra van szükség, de amely eléggé függõ helyzetben van ahhoz, hogy rövid pórázra lehessen fogni, ha úgy kívánják a körülmények. Ahogy az egyik amerikai külügyi illetékes mondta pár évvel ezelõtt: "Izrael a mi elsüllyeszthetetlen anyahajónk a Közel-Keleten."

Ha figyelmesebben megvizsgáljuk ezt az érvelést, akkor kártyavárként omlik össze az egész konstrukció. Amerikai harci gépek ugyanis még háború idején sem landolnak ezen

az "anyahajón" megvannak a támaszpontjaik máshol, Szaúd Arábiában, Törökországban stb. Ciprust is nevezték már ilyen "elsüllyeszthetetlen anyahajónak", aztán könnyû szívvel hátat fordítottak neki. Ami a pitbull engedelmességét illeti, arra nem érdemes sok szót vesztegetni, amióta kiderült, hogy fegyvert szállított Kínának. S hogy Izrael megbízható szövetséges volna, nos, arra sem lehet mérget venni. Ha úgy látják, hogy Amerika túl rövidre fogja a pórázt, akkor egyes izraeli politikusok azonnal más szövetségest fognak keresni, például Oroszországban és a mérhetetlenül gazdag és hatalmas orosz zsidó közösségben.

Vannak, akik az "olajérdekekkel" magyarázzák az amerikai politikát. Már most a helyzet az, hogy Palesztinában legföljebb olívaolajat lehet találni. Az pedig nem várható, hogy Izrael lerohanja Szaúd Arábiát és Iránt Amerika olajellátásának biztosításáért ez ugyanis fölrobbanta az egész Közel-Keletet.

Annak az elképzelésnek sincs sok alapja, hogy Izrael afféle "helyi megbízott" vagy "kiküldött csendõr" volna. Egyetlen olyan amerikai vállalatot sem ismerek, amely ne járna jobban, ha Amerika nem Izraellel hanem, mondjuk, Törökországgal volna ilyen szoros szövetségben Ahogy egy palesztin elemzõ írja:

Törökország például jobb befektetés volna olyan, "normális" regionális hatalomként, amely az USA politikáját támogatná, és csak fele anynyiba kerülne. Minthogy muszlim ország, még arra is igényt tarthatna hogy a gyengébb arab országok "vezetõje" legyen.

Ehhez hozzátehetjük, hogy Törökország 1917-ig a térség hagyományos vezetõje volt, s neki volt a legnagyobb és legerõsebb, s ráadásul tökéletesen Amerika és Nyugatbarát hadserege. Más szóval, elég gyenge lábakon áll az az elképzelés, miszerint Izrael Amerika szolgálatkész bábja volna. Edward Hermán, aki Chomsky mellett a Manufacturing Consent társszerzõje, egyetért ezzel.

A zsidó lobbi rendkívül fontos. Én már közvetlen módon is kifejtettem ezt, mire bírálatokat kaptam olyan baloldali személyektõl, akik szerint ez a lobbi sokkal kevésbé fontos tényezõ, mint az USA közel-keleti stratégiai érdekei. Mindig is az volt a meggyõzõdésem, hogy ennek a lobbinak legalább akkora súlya van; és nagy szerencséje, hogy a két dolog összeegyeztethetõnek bizonyult.

Az önjelölt zsidó vezetõséget direkt, kreatív és nem erõszakos eszközökkel lehet támadni. Jó példáját szolgáltatták ennek a Berkeley Egyetem 1968-as hagyományokat õrzõ diákjai. Két kaput építettek a campus bejáratánál, egyet a zsidóknak, egyet pedig a nem zsidóknak, hogy az amerikaiak némi benyomást szerezhessenek arról, hogy milyenek is az izraeli "Csak zsidóknak!" fenntartott utak. El tudok képzelni nagy halom földet Mr. Bronfman vagy Mr. Foxman kocsibehajtóján. Jó zsidóként bizonyára tartják magukat idõsebb Hillel útmutatásához, és nem teszik mással azt, amit maguknak nem kívánnak. S minthogy támogatják a palesztin kocsibehajtók eltorlaszolását, bizonyára tetszeni fog nekik, ha õk is ugyanilyen elbánásban részesülnek. S ugyanilyen logika alapján, ha már támogatják az illegális telepeket, akkor minden bizonnyal õk is örömmel fogadnák, ha valamiféle derék idegenek tábort ütnének az õ telkükön.

Azt hiszem, az ilyen táborozások vidám dolgok volnának, és sok jóindulatú, zsidó származású amerikait vonzanának. Végül is az õseik Délen a fehér uralom ellen tiltakoztak; most a fiaik tiltakozhatnak a palesztinai zsidó uralom ellen, anélkül, hogy el kellene utazniuk a városukból. Egy unalmas szövetségi hivatal elõtti unalmas

demonstráció helyett, az al Kadr hegyein az izraeli katonákkal való veszélyes összetûzés helyett a Nem Az Én Nevemben mozgalom tagjai, a Rabbik az Emberi Jogokért as a hasonló szervezetek harcot indíthatnának a valódi ellenség ellen odahaza, a jó öreg Amerikai Egyesült Államokban. Együtt más amerikai aktivistákkal, egyebek közt a palesztin menekültekkel.

Ez a kísérlet választ adna arra a kérdésre, hogy mekkora befolyása van a zsidó lobbinak az amerikai és palesztinai eseményekre. Meggyõzõdésem, hogy nagyon eredményes volna, ha valódi nyomás alá helyeznék Mr. Bronfmant és szupergazdag barátait a Sombrában, hogy vessenek véget a palesztinellenes háborúskodásnak. Ez talán megadná a jelet a matadornak, hogy ne a mészárszékbe, hanem inkább a teheneihez haza küldje a bikát.

(Sok pozitív reagálás ellenére egyetlen amerikai zsidó aktivista sem merészelt tüntetni a "saját" közössége ellen. Azt akarták, hogy szolid angolszász nevû óriáscégek és intézmények ellen demonstráljanak, de õk maguk nem vállalkoztak ilyen lépésre. Hát, elég kiábrándító az ilyesmi... Én pedig visszatértem az amerikai zsidó befolyás kérdéséhez.)

Tökfilkók

[Nincompoop]

Bush elnök megérdemli, hogy kinevezzék Kiváló Cionistának, jegyezte meg Cahi HaNegbi, izraeli banditából lett miniszter, amikor az amerikai elnök szavainak visszhangja elült a Közel-Kelet június végi forróságában. Nem, Busht a Likud vezetõségébe kellene kooptálni , vágott vissza Yossi Szarid ellenzéki vezetõ. Simon Peresz izraeli munkapárti vezetõ a szokásosnál is ostobább képet vágott, amikor Bush elvetette kedvenc hivatkozási alapját, "az amerikai beavatkozás veszélyét". Peresz és Szarid sohasem szimpátiából vagy humanizmusból emelt szót a Palesztinai emberi jogok mellett, hanem azért, hogy megvezessék támogatóikat a hírhedten nacionalista izraeli szavazótáborban. "Bánjunk ugyanolyan kíméletlenül a palesztinokkal és földjeikkel, mint a [jobboldali] Likud, de ápoljuk gondosan speciális kapcsolatainkat az Egyesült Államokkal? Az amerikaiak ezt nem fogják megengedni, s ezért kénytelenek vagyunk emberi módon viselkedni." Mára azonban ez a kényszerû interpretáció érvényét vesztette. Az amerikaiaknak tökmindegy, õket egyáltalán semmi sem érdekli, s most Izrael zavartalanul folytathatja menetelését egy fasiszta rémálom-állapot felé.

Keserû mosollyal nézem át a tavalyi emaileket és cikkeket; ifjabb Busht akkor választották meg elnöknek. Sok jobboldali okos szakértõ oda nyilatkozott, hogy a zsidók elvesztették befolyásukat az amerikai politikában. "Zsidók a Bush kabinetben? Ne örüljünk annyira", panaszolta a New York Observerben Phillip Weiss. Justin Raimondo az Antiwar.com-on szinte ujjongott, hogy a jelek szerint háttérbe szorultak a zsidók. Alig pár hónappal késõbb már rájöhettek, hogy csupán káprázat volt az angolszász uralom visszaszerzése az Egyesült Államokban. A zsidó vezetõk nagyon ravaszul tömik pénzzel a republikánusokat és a demokratákat is, a bal és a jobboldal szinte összes jelöltjét, s ezzel el tudják érni az általuk kívánt jelöltek megválasztását. Lehet, hogy nem tudnak megrendelni egy konkrét személyt az egyik vagy a másik pozícióba, de befolyásolni tudják a választható személyek listáját, így aztán a választás végeredményének már nem sok jelentõsége van. Tudják, mit akarnak: a tökfilkókat szeretik, a korlátolt intelligenciájú, kompetenciájú és akaratú, kétes erkölcsiségû figurákat, s tökmindegy, hogy Bushnak vagy Gorenak hívják azokat. "Gyengekezû vezetõt választani" ez a neve annak a játszmának, amelyet egy feltörekvõ

etnikai vagy kisebbség játszik, ha a tömegek még nem állnak készen valódi vezetõjük elfogadására. A Babilon-ban és más scifi filmekben a földönkívüliek a gyenge jellemû embereket szeretik megtenni földi helytartójuknak. A történelembõl okulva teszik ezt. Az elsõ évezred második felében a nagy eurázsiai államban, Kazárországban zajlott le egy ilyen hatalomátvétel.

A bennszülött kazárokat a türk nemesség kormányozta és védelmezte az általuk választott király, a kán vezetésével. A VI. és a VIII. század között több hullámban érkeztek hozzájuk zsidó menekültek, elõször a Szasszanida Perzsiából, azután az Abbászida Irakból és Bizáncból. A jóindulatú és toleráns türk kánok azt hitték, hogy hasznos, okos és szorgalmas alattvalókat kaptak, ám a jövevények pillanatok alatt átvették az uralmat Kazárország fölött.

A zsidók egy darabig õrizgették a hagyományos nemesi kormányzás látszatát, és egy nagyon erélytelen kánt ültettek a trónra. 803-ban aztán a zsidó Obadiah lett Kazárország igazi ura, s közben minden évben egyszer megmutatták a népnek a gój kánt, mint Obadiah törvényes hatalmának bizonyítékát. Végül aztán elzavarták az utolsó nem zsidó kánt, véset ért a kazár uralomnak a látszata is, és egy zsidó bég nyíltan átvette az ország fölötti hatalmat.

Gyakran olvashatjuk, hogy a zsidó vezetõk tömegesen térítették zsidó hitre a kazárokat. A zsidó regényíró Arthur Koestler úgy vélte, hogy a mai keleteurópai (askenázi) zsidók ezeknek az áttért kazároknak a leszármazottai, de két neves orosz tudós, a régész Artamonov és a történész León Gumiljov arra a következtetésre jutott, hogy a közrendû kazárokat nem térítették zsidó hitre. Gumiljov szerint a zsidók uralkodó osztályt alkottak Kazárországban, és nem osztották meg a hitet vagy a fontos pozíciókat a kívülállókkal. A kazárok etnikailag és vallásilag idegen uralom alá kerültek. Nekik kellett eltartaniuk a hadsereget és a rendõrséget, és pénzelniük a kalandor külpolitikát. S végül elveszítették az országukat.

A kormányzó zsidók nagyon jól éltek, de nagyon rövid ideig: miután teljesen átvették a hatalmat, a Kazár Birodalom alig száz év leforgása alatt tökéletesen szétzilálódott. Az ilyen rendszerek nem sokáig maradnak fenn, mivel lerombolják saját hatalmi bázisukat. A kazároknak tulajdonképpen mindegy volt, hiszen úgysem részesedtek a birodalom mesés gazdagságából. Tatárok, kazahok és egyéb sztyeppéi népek lettek belõlük. Szomszédaiknak sem hiányzott a Birodalom, amely szeretett népirtással és rabszolgakereskedelemmel foglalkozni. A zsidók pedig elvándoroltak a kifosztott Kaszpi-medencébõl a jéghideg Lengyelországba és Litvániába, és ezer éves történelmi téli álomba merültek.

A kazáriai zsidóknak egy tökfilkó-kánra volt szükségük, mivel hatalmuk korántsem volt még teljes, és a követeléseiket csak egy ilyen tökfilkó volt hajlandó teljesíteni. Bush közel-keleti beszéde azt bizonyítja, hogy ez a gazdag és befolyásos családból származó figura olyan, mint a kocsi fényszórói elé került nyúl. Megkezdõdött a visszaszámlálás: az Amerikai Birodalom megindult a szétesés felé.

Mesebeli királyfi

[Prince Charming]

Mit eszik rajta? hangzik a féltékeny leszólás. Miért halmozza el ajándékokkal? Mi van benne, ami belõlünk hiányzik?

Erre a nõre sok pénzt kell költeni és sok jó szándék kell hozzá, és nem véletlenül: ez egy vérengzõ kis szajha, akinek számtalan hitvány trükk kötõdik a nevéhez. És mégis, ez az általában szûkmarkú és krajcároskodó gavallér nagylelkûen gondoskodik róla, és keményen védelmezi õt, nekimegy az ellenségeinek és elhallgattatja a bírálóit. Vajon mi lehet a nagy titok a közel-keleti Cion Leánya és az óceánon túli Szuperhatalom sajátos szerelmi afférja mögött?

Ezek a kérdések nem hagyják nyugodni az embert, és arra késztetnek, hogy feltárjuk korunk nagy anomáliájának forrását. S mint a Nílus forrásának múlt századi felkutatásához, ehhez is a fehér vadász halálmegvetõ, az oroszlánnal is szembenézni képes bátorsága szükségeltetik, meg persze egy Sherlock Holmes detektívtehetsége.

A mostanában kedvelt magyarázat homályosan hivatkozik "az amerikai nagyvállalatok stratégiai érdekeire", amit néha úgy kell érteni, hogy az amerikai hadiipar akarja eladni a termékeit az araboknak. Mások inkább arról beszélnek, hogy "Amerikának támaszpontra van szüksége", vagy legalábbis egy "csendõrre" a zavaros térségben. Az idealisták az "amerikaiak bûntudatában" hisznek, a zsidó holokauszt hosszú árnyékában, vagy éppen a "pszichológiai hasonlóságokban". Egy másik termékeny iskola az olajjal próbálja magyarázni az anomáliákat, mondván, hogy az arab olajat amerikai ellenõrzés alatt kell tartani. És ugyan ki tudná jobban ellátni ezt a feladatot, mint a hithû, haszid zsidók?

Azt kell látnunk azonban, hogy ez az iskola mindent az olajjal próbál megmagyarázni, legyen szó az afganisztáni háborúról, az Irak ellen indítandó támadásról, az India és Pakisztán közötti feszültségrõl, vagy éppen a palesztinai zûrzavarokról. Nekem errõl az ókori görög filozófusok jutnak eszembe, akik abban hittek, hogy az egész világ egyetlen õselembõl épül fel.

Thalész szerint az "arkhé", a minden dolgok "õseivé" a víz. Anaximenész szerint viszont a levegõ. Hérakleitosz szerint pedig a tûz.

Minden hírcsatorna beindul, a szakértõk kórusával, amikor felvetõdik a kérdés, hogy mi mozgatja a közel-keleti amerikai politikát.

És minden nagyon meggyõzõnek tûnik, amíg az embernek eszébe nem jut a PFSZ fürge eszû londoni munkatársa, Afif Szafije szellemes megjegyzése: "Palesztinában rengeteg olaj van. Olívaolaj."

Ha meg akarjuk érteni Cion Leányának titokzatos vonzerejét, akkor emlékezetünkbe kell idéznünk, hogy Uncle Sam nem az elsõ szeretõje ennek a merész leányzónak. Hiszen ott vannak Bush elõdei, a Brit Birodalom 1917-1922-ben és a Szovjetunió 1945-1949-ben, és tökéletesen ismerjük a forrásokat és a motivációkat is. A régi dokumentumokat megszellõztették, nyilvánosságra hozták és elemezték nálunk okosabb emberek is; nekünk már csak összegeznünk kell munkájuk gyümölcseit, és kitalálnunk, hogy "mi vonzotta oly nagyon õket".

II.

Az elsõ mesebeli királyfi, akit búgó hangjával ez a hölgyemény elcsábított, a brit külügyminiszter Lord Balfour volt, aki ígéretet tett, hogy a zsidók nemzeti hazájává változtatja Palesztinát. Az angolok megszegték az araboknak tett ígéreteiket, elfoglalták Palesztinát, kierõszakolták a területen a zsidó uralmat, megöltek vagy számûztek minden ellenszegülõ palesztin vezetõt, lerombolták a palesztin gazdaságot, és a bennszülöttek megregulázására kiképezték az izraeli fegyveres erõk rohamosztagosai. És viszonzásként szinte semmit sem kaptak. Palesztinát mûködtetni drága mulatság volt, és folyton csak baj volt vele. És a hitszegõ Albion is egyre népszerûtlenebbé vált a Közel-Keleten. A brit katonákat és tisztviselõket egymást váltogatva gyilkolták a palesztinok is és a nehezen kiengesztelhetõ cionisták is.

Különös viselkedésükre hagyományosan ugyanolyan magyarázatot adnak, mint az amerikai támogatásra. Megint sorakoznak az olyan, semmitmondó közhelyek, mint az "imperializmus", az "olaj", a "stratégiai jelentõség" és az "oszd meg és uralkodj" (nem szerepel viszont a "bûntudat" és a holokauszt, minthogy a dolog még jóval Hitler elõtt történt). Csakhogy "a Londonban és Palesztinában hatalmon lévõk hivatalos dokumentumaiból, memorandumaiból és leveleibõl" összeállított, s a döntõ, 1917-1922-es évekre vonatkozó csinos kis kollekcióban egyetlen egy utalás található Palesztina gazdasági értékére; egy vezetõ brit politikus azt írta, hogy "Palesztinának semmiféle stratégiai jelentõsége nincsen". Olajról az egész paksamétában említés sem esik.

A Whitehall zárt ajtói mögötti magánbeszélgetésekben nyoma sem lelhetõ fel az oszd meg és uralkodj imperialista kívánságának. Épp ellenkezõleg, a brit vezetõk "súlyos zavargásokra számítottak a cionisták részérõl" (Allenby tábornok). Ahogy Lord Cecil tömören kifejezte, "mi (angolok) semmit sem fogunk nyerni ebbõl" (ti. Palesztina birtoklásából). Az angoloknak nem kellett Palesztina; szerettek volna megszabadulni tõle, de nem mertek. A Palestine Papers nem veszi elõ az "imperialista" beavatkozást és az "olajtényezõt" a cionisták és a Brit Birodalom közötti viharos viszony magyarázataként.

Egy éles szemû izraeli író, Tom Szegev egészen más motivációkra mutat rá One Palestine, Complete (Egy Palesztina, teljes egész) címû, angol nyelven megjelent, nagy sikerû könyvében. Amerika zsidó szakértõi szerint ez a könyv "gondos feldolgozás" (Jewish Week), "érdekfeszítõ'" (Hadassa Magaziné), "információs határkõ" (Houston Jewish Herald), Sáron nagy csodálója, Ron Grossman pedig azt írta róla a Chicago Tribuneben, hogy "briliáns... a korszak roppant izgalmas bemutatása".

Szegev nem körülményeskedik. Elveti az olajstratégiára mutogató magyarázatokat, s a könyve legelején leszögezi, hogy Anglia azért tette, amit tett, mert "vezetõi erõsen hittek abban, hogy a nagy hatalmú világzsidóság" befolyásolni tudja a világ eseményeit, akár az Egyesült Államokban, akár a forradalmi Oroszországban. A brit kormány arra a következtetésre jutott, hogy megéri elfoglalni Palesztinát, elnyomni a lakosságát és átengedni az egészet a cionistáknak: és a világzsidóság kegyeit keresve meg is tette ezt.

Lloyd George miniszterelnök "félt a zsidóktól", s emlékirataiban azzal magyarázta a cionisták támogatásáról hozott, nagy jelentõségû döntését, hogy a háború megnyeréséhez sürgõs szükség volt egy szövetségre, "egy megállapodásra a zsidósággal", "ezzel a nagy befolyású hatalmi tényezõvel, amellyel érdemes jóban lenni".

A zsidók mindenképpen szerették volna meghatározni az I. világháború kimenetelét. Képesek voltak rávenni az Egyesült Államokat, hogy jobban kapcsolódjék be a háborúba, s az orosz forradalom színfalak mögötti valódi mozgatóiként azt is irányítani tudták, hogy

Oroszország miképpen viszonyuljon Németországhoz. A zsidók a legtöbbet kínálónak ajánlották fel magukat, és ha Anglia nem siet nyélbe ütni az üzletet, akkor a németek vették volna meg õket.

Az elõrelátó Lloyd George a brit nagykövetek eléggé egybehangzó jelentéseire támaszkodva alakította ki az álláspontját. "A zsidók befolyása nagyon nagy írta washingtoni megbízottja. Jól szervezettek, s különösen a sajtóban, a pénzügyekben és a politikában erõs a befolyásuk." A törökországi követ azt jelentette, hogy a zsidókkal kialakított nemzetközi kapcsolat reális erõtényezõ volt Atatürk forradalma mögött. Lord Cecil külügyi államtitkár így összegezte a dolgokat: "Nem hiszem, hogy túl lehetne értékelni a zsidók nemzetközi hatalmát". A Nemzetközi Ügyek Királyi Intézete pedig kijelentette, hogy "a zsidók szimpátiája létfontosságú volt a háború megnyeréséhez".

Maguk a zsidók tökéletesen egyetértettek az egységes és nagy hatalmú zsidóságnak ezzel a képével, írja Szegev. A postaügyi miniszter Herbert Sámuel, ez a zsidó és cionista 1915-ben azt javasolta, hogy Palesztinát adják a zsidóknak, s így "a világban szétszóródott zsidók millióinak, s benne a kétmilliós amerikai zsidóságnak minden nemzedéke örökké hálás lesz". (Aztán nem telt bele húsz esztendõ sem, és megkezdõdtek a britek elleni cionista terrorakciók.) Sámuel a jellegzetes angol kerteléssel azt írta, hogy "az egész zsidó rassz jóindulata bizonyára sokat fog még érni". A cionista vezetõ Chajim Weizmann "mindent megtett, hogy erõsítse ezt a benyomást", mondja Szegev. "Felidézte a zsidó hatalom mítoszát" és "megerõsítette azt a brit hajlandóságot, amely mindenütt és minden fontos esemény mögött zsidókat lát." De a britek csak 1917-ben haraptak rá a horogra, amikor katonailag kétségbeejtõ helyzetbe kerültek. Az orosz front a bolsevikok nyomása alatt összeomlóban volt, s a németek a nyugati frontra csoportosították át a hadosztályaikat. Az angolok ekkor határozták el, hogy megkötik az üzletet a zsidókkal, hogy azok vonják be Amerikát az európai háborúba.

III.

Tom Szegev persze nem fedezte föl Amerikát, de bevezetett egy nagyon Praktikus szófordulatot, a "vélelmezést" ("perception"). Nagyon bölcsen nem azt mondja, hogy "a zsidók akkora hatalommal rendelkeztek, hogy a britek jobbnak látták megegyezni velük, lemondani Palesztináról, s a folyamat során föláldozni brit katonák ezreit és palesztinok millióit". Inkább egy olyan kifejezést használ, amely tökéletesen elfogadható még a politikai korrektség legszigorúbb õrei számára is: nem "zsidó hatalomról" van itt szó, hanem "vélelmezett zsidó hatalomról". A "hit a zsidó hatalomban" volt a mozgató tényezõ, akárcsak annak idején a "hit a boszorkányokban". Ez a megfogalmazás lehetõvé teszi, hogy nyugodtan folytassuk vizsgálódásunkat, s a valóságos kontra vélelmezett mellékesen felvetõdõ, ám eléggé fogas kérdésének eldöntését egy késõbbi idõpontra halasszuk.

A vélelmezés majdnem ugyanolyan jó dolog, mint a valóság, írta Mark Twain Az egymillió fontos bankjegyben. Ennek az elbeszélésnek a hõsét mindenütt milliomosnak tekintik, pedig nincs egy vasa sem. És mégis milliókat keres a puszta vélelmezés alapján.

A Tom Szegev könyvérõl a New York Timesban megjelent recenzió azt állítja, hogy Balfour és a cionisták más brit támogatói "antiszemita megfontolásokból cselekedtek". Érdekes megállapítás: még a zsidó államot minden eszközzel támogató, elkötelezett keresztény cionisták is "antiszemitának" tekintendõk, ha a zsidók hatalmát vélelmezik és emlegetik. A II. világháború elõtt az volt az antiszemita, aki negatív jelenségnek tekintette a zsidó hatalmat. A háború után viszont már csak az maradhatott ártatlan, aki észre sem

vette a zsidókat. Ezért nem könnyû akadálytalan és nyílt vitát folytatni a zsidó hatalom valóságos mértékérõl, s ezért borzasztó nehéz mérni és bizonyítani a befolyást, és nem is akad újság vagy tévécsatorna a nyugati világban, amely akár csak érinteni is merészelné ezt a témát.

Szegev azzal is védi magát, hogy az angoloknak tulajdonítja azt az ostoba vélekedést, miszerint "a zsidók irányítják a világot". Ezt Lloyd Georgetól Hitlerig soha egyetlen épelméjû ember sem gondolta így. A világ túl nagy és túl bonyolult ahhoz, hogy irányítani lehessen. De a zsidó apologéták gyakran vádolják ellenfeleiket ezzel a túlzással, amelyet persze elutasítanak, s az ügyet a maguk részérõl lezártnak is tekintik. Mi persze ezt nem vesszük be, és egy kicsit még nyitva tartjuk a kérdést.

Szegev nem foglalkozik azzal, hogy a karakán brit politikusok és tisztviselõk miért dõltek be ennek az illúziónak, s miért a zsidóknak tulajdonítottak "döntõ befolyást", s miért nem a nyugatafrikai törzsi varázslóknak vagy a kínai taoista bölcseknek. Ezt a hiátust a Kalifornia Egyetem professzorának, Alfréd S. Lindemannak a Cambridge University Press által megjelentetett vaskos kötete tölti ki, az Ézsau könnye.

Lindemann megemlíti az 1905-ös orosz-japán háborút, amikor is az amerikai bankár Jacob H. Schiff egyrészt megakadályozta, hogy az oroszok a nemzetközi piacokon hozzájussanak azokhoz a kötvényekhez, amelyekbõl a háborút akarták finanszírozni, másrészt pedig pénzügyi támogatást nyújtott Japánnak, s így a háború az oroszok megalázó vereségével végzõdött. Shiff aztán azzal hencegett, hogy "a nemzetközi zsidóság mindennél nagyobb hatalom". Simon Wolf, a szintén jelentõs amerikai zsidó vezetõ és az elnökök bizalmasa pedig imigyen oktatta ki az oroszokat: 'A zsidók uralmuk alatt tartják a világ nagy részét. Semmi értelme elleplezni azt a tényt, hogy az Egyesült Államokban a zsidók fontos tényezõi a közvélemény alakításának és a pénzügyek ellenõrzésének... mindenütt érvényesülõ és erõs befolyást gyakorolnak.

1905-ben, az orosz-japán háború után ezeket a hencegéseket igaznak is tekintették. Winston Churchill és Theodore Herzl szilárdan hitt abban, hogy a nemzetközi zsidóság óriási befolyással van a nemzetközi kapcsolatokra. Lindemann professzor így foglalja össze a dolgot: "nem tévedtek, amikor úgy vélték, hogy a zsidók hatalmi tényezõt jelentenek a világban, méghozzá egyre erõsödõ hatalmi tényezõt, különösen annak a befolyásnak köszönhetõen, amelyet az energikus Egyesült Államokra tudnak gyakorolni".

Lindemann egyetért azzal, hogy a Balfour deklaráció mögöttes oka Balfournak és Wilson amerikai elnöknek az a félelme volt, hogy esetleg a németek tesznek egy ilyen nyilatkozatot, amivel a befolyásos zsidókat a központi hatalmak mellé állítják, s akkor befellegzett az angolamerikai háborús erõfeszítéseknek.'801 Az angolok ezért siettek túllicitálni a vélelmezett zsidó befolyás más potenciális megvásárlóit.

IV.

Egyáltalán nem tartozik mostani vizsgálódási körünkbe annak eldöntése vagy akár csak boncolgatása, hogy a zsidók valóban leszállították-e az általuk ígért javakat vagy képesek voltak-e erre, vagy hogy egyáltalán léteznek-e a zsidók. Elegendõ most annyit mondani, hogy bizonyára így történt. Amerika friss csapatokat dobott át az európai csataterekre, a kimerült német hadsereget megverték, s a versaillesi békeszerzõdés megpecsételte Németország és Palesztina sorsát. A németek és német zsidók közötti hagyományosan jó viszony örök idõkre megromlott annak a vélekedésnek köszönhetõen, hogy a zsidók

Németország ellenségeivel szövetkeztek össze. Végül is a zsidó kisemberek, a német kisemberek és a palesztin kisemberek fizettek szörnyû árat az amerikai zsidó vezetõség ambícióiért.

A háború után a britek nem merték becsapni a zsidókat, mert most meg azzal a fenyegetéssel néztek szembe, hogy a zsidók ezúttal az oroszok mellé állnak. A brit katonai hírszerzés feje, MacDonogh tábornok figyelmeztette a Birodalom legfelsõbb köreit:

Palesztinában nem a Szíriával vagy bármi mással való topográfiai viszony a legfontosabb tényezõ, hanem az, hogy ez a térség az egész világon érdekli a zsidókat. A cionisták azt mondták nekem, hogy ha a zsidók nem kapják meg Palesztinában azt, amit kértek, akkor kénytelenek lesznek bolsevikká változtatni az egész zsidóságot, és minden országban támogatni a bolsevizmust, ahogy azt Oroszországban is tették.

Nemrég az izraeli jobboldal, nevezetesen Sáron, Lieberman és Netanjahu többször is kijelentette, hogy ha a zsidó nép nem kapja meg Palesztinában, amit kért, akkor azontúl Putyin elnök Oroszországát fogják támogatni. És elég volt néhány izraeli miniszternek ellátogatni Oroszországba, hogy megszilárduljon az amerikai vezetés Izrael iránti elkötelezettsége, jóllehet az "orosz szövetség" üres fenyegetõzés volt csupán. Most, évszázadok óta elõször, a zsidók elveszítették két nagyhatalom közötti, vélelmezett politikacsináló pozíciójukat. Putyin Oroszországa túl gyönge ahhoz, hogy Amerikát fenyegesse; a radikális baloldal is elég gyenge, és nincsenek azonosítható zsidói; az európai zsidók pedig még nem heverték ki a II. világháborút. Az izraeli vezetõk szerencséje (vagy ügyessége), hogy az Egyesült Államokat a tökfilkó Bush vezeti, s nem olyan emberek, mint például Nixon vagy Lord Curzon. Ez utóbbi így nyilatkozott 1920 márciusában:

A cionisták olyan zsidó államot akarnak, melyben az arabok "vágják a fát és hordják a vizet". Ezzel én nem értek egyet. Én azt szeretném, ha az araboknak is volnának esélyeik, s én nem akarok egy zsidó államot.

De Nixont 1974-ben megbuktatták a zsidó kézben lévõ Washington Post közremûködésével, és Lord Curzon is furcsa körülmények között vesztette életét.

S ahogy azt Curzon megmondta, a Brit Birodalom nem sokat nyert a zsidókkal kötött ügyleten, még középtávon sem. Németország 1918-as legyõzése pirruszi gyõzelemnek bizonyult, mert csak felgyorsította a Birodalom bomlását. Sok politikus panaszkodott késõbb, hogy a zsidókkal való szövetkezés forszírozása és 1915-17-ben a gyõzelem hajszolása helyett okosabb lett volna békét kötni Németországgal.

A palesztinai brit uralom nem hozott Angliának sem befolyást, sem profitot, sem stratégiai elõnyöket, és nem garantálta a zsidó támogatást sem, hogy a hálát már ne is említsük. A zsidóság szervezett derékhada Amerikát támogatta, a zsidó kommunisták Oroszországot támogatták, a zsidó jobboldal pedig Mussolini és Hitler felé tekingetett, inspirációt és támogatást remélve. A militáns cionista szervezetek, a Hagana, az Irgun és a Stern megalázták, terrorizálták és gyilkolták a brit katonákat és tisztviselõket. Az angolok elég gyorsan rájöttek, hogy nagy hiba volt belemenni az alkuba. Megértették, mint oly sok vezetõ elõttük és utánuk, köztük például Jasszer Arafat is, hogy nagyon hosszú nyelû merõkanálra van szükség, ha az Ördöggel akarunk egy tányérból enni.

Az angol mesebeli királyfi és Cion Leánya közötti szerelmi affér így tehát véget ért, de a leányzó nem lett magányos és elhagyatott. A brit szépfiú helyét Joszif Sztálin vette át. 1945-49-ben a Szovjetunió lett a cseperedõ zsidó állam nagy támogatója. Oroszország megszavazta Palesztina felosztását, elsõként ismerte el Izraelt, és (csehszlovák csatlósai közvetítésével) õ volt a cionisták legfõbb fegyverszállítója, miközben a Nyugat blokádot épített ki a palesztin oldalon. Az orosz gavallér, brit elõdjének példáját követve, végül is dobta a leányzót, és a palesztinok mellé állt. Az orosz politika furcsa cikcakkjai felkeltették a politikusok és politikakutatók érdeklõdését, s õk az elõre megjósolható magyarázatokat adták: "Sztálin meg akarta vetni a lábát a Közel-Keleten", "a szovjetek bíztak a palesztinai zsidók kommunistabarátságában", "az oroszok alá akarták ásni a brit imperializmust", és persze megint hallhattuk az "olaj", az "expanzionizmus" és az "imperializmus" szavakat.

E magyarázatok mindegyike elfogadhatónak tûnik. Számunkra, izraeliek számára a kedvenc magyarázat Oroszország és az izraeli baloldal közös cselekvéséhez kapcsolódik. 1948-ban Palmah harcosai, akik között volt néhány orosz vagy lengyel származású is, a Vörös Hadsereget utánozták, és orosz dalokat énekeltek. A geostratégák azt hajtogatták hogy az oroszok kikötõt keresnek a Földközi tengeren, a politikakutatók pedig arról beszéltek, hogy folyik a harc a közel-keleti befolyásért az orosz medve és a brit oroszlán között.

Mi sem tudnánk megadni a helyes választ, de tavaly Moszkva és Tel Aviv külügyminisztériumainak közös kiadásában megjelent két, szó szerint súlyos dokumentumkötet arról a korszakról. Fellapozhatjuk bennük például a Sztálin által írt Ül. kapott titkos leveleket, és teljes képet kaphatunk a második szeretõ meséjérõl. "Hát igen, a cionista államnak általunk nyújtott támogatás teljes szakítást jelent az antikolonialista és antiimperialista mozgalmak támogatásának régi szovjet hagyományával. Igen, ez a döntésünk meg fogja mérgezni a kapcsolatunkat az arab világgal. Igen, ez Palesztina õslakos népének leigázásához fog vezetni. De a Szovjetunió oldalára állíthatja az amerikai zsidókat, s az amerikai zsidók majd kiszolgáltatják nekünk az USA-t." Nos, valójában tehát így okoskodtak a szovjetek, Sztálin és az õ emberei.

Azokban az években az amerikai zsidók erõs szovjet-szimpátiája vezetett egyebek közt a Rosenbergperhez, és McCarthy szenátor már a levegõben érezte, hogy "mi van". Sztálint, mint elõtte az angolokat, nem nagyon érdekelte Palesztina. És a Brit Birodalmat sem tekintette komoly ellenfélnek, hiszen a két világháború után Anglia romokban hevert. Sztálint nem érdekelte az olaj sem. Viszont ugyanúgy gondolkodott, mint az angolok: megadjuk a zsidóknak, amit akarnak, s õk ezt támogatással viszonozzák.

Volt szüksége némi idõre, míg rájött, hogy tévedett. Izrael erõs embere, Dávid Ben Gurion felnyitotta potenciális moszkvai barátai szemét, kijelentve, hogy Izrael elsõ és legfontosabb barátai és urai továbbra is az amerikai zsidók. Amikor az elsõ izraeli nagykövet, Golda Meir megérkezett Moszkvába, Sztálin a zsidó szolidaritás hihetetlen fellángolását tapasztalhatta. A Kreml komisszárjainak feleségei, Molotovától Hogyishívjákováig könnyek között rohantak Mrs. Meirhez, mint valami rég elveszett nõvérükhöz. Az orosz zsidók túl sok fontos pozíciót foglaltak el, és most ezrével tolongtak az izraeli nagykövetség elõtti utcákon. Sztálin azt remélte, hogy Izrael támogatásával lenyûgözheti az amerikai zsidókat, de most azt kellett konstatálnia, hogy Izrael révén az amerikai zsidó vezetõk csábították a maguk oldalára az oroszországi zsidókat. És ahelyett, hogy neki sikerült volna egy ötödik hadoszlopot becsempészni New Yorkba, hagyta, hogy (izraeli szövetségesükön keresztül) az amerikaiak aktiválják a maguk moszkvai ötödik

hadoszlopát. Sztálin alábecsülte azt a hatást, amelyet Izrael képes gyakorolni a zsidók tudatára. Beletekintve ebbe az örvénybe, visszakozott, amilyen gyorsan csak tudott.

VI.

Izrael két korábbi fontos partnere azért támogatta ezt az államot, mert úgy vélték, hogy az amerikai zsidó befolyás afféle kapcsoló a szuperhatalom vezérlõasztalán. így képzelték: adjuk meg a zsidóknak, amit akarnak (Palesztinát), s õk megadják nekünk, amit mi akarunk (Amerikát). Akár a valóságot, akár a vélekedést nézzük, azt kell látnunk, hogy pórul jártak. A klasszikus angol rémdrámában, A majom mancsában egy varázseszköz teljesíti tulajdonosa kívánságát, de olyan szörnyû módon, hogy az illetõ utóbb nagyon megbánja a dolgot. A zsidókkal való szövetkezésnek hasonló következményei vannak. Akik ezzel próbálkoztak, megkapták, amit kívántak: a háborúban a gyõzelmet és az amerikai zsidók oroszbarátságát de aztán nagyon meg kellett bánniuk az egészet.

A zsidó hatalomba vetett hit azonban ma is általános a világ elitjeinek körében. Sok ország ezért küldi legjobb és legtapasztaltabb nagyköveteit Tel Avivba, általában a washingtoni nagyköveti poszt betöltése elõtt vagy után. Ez az oka annak is, hogy ha egy ország ki akarja eszközölni Washington kegyeit, akkor közvetítõt meneszt Tel Avivba. Az izraeliek aztán továbbítják a kérést az USA-ba a megfelelõ emberekhez, s a dolog a jelek szerint mûködik.

Ez az egyik legelterjedtebb hiedelem az Egyesült Államokban is. Az amerikai politikusok azért támogatják Izraelt, mert osztják Lloyd George és Herzl véleményét. És tiszteletben tartják a Jacob Schiff örökösei által megkövetelt feltételt, és soha, de soha ki nem ejtik a szájukon azokat a rettenetes szavakat, hogy "zsidó hatalom". Egy tabuktól mentes világban egy új Henry Miller nem a szexszel sokkolná olvasóit, hanem a zsidókról és láthatatlan hatalmukról beszélne.

Vélelmezés volna csupán? Lehet. De a hagyományos amerikai elitek kétszeresen is hitelt adnak neki: elküldik az embereiket az utóbbi évszázad harmadik nagy háborújába mások vélelmezett érdekeiért harcolni, s az õ pozícióik napról napra fogyatkoznak a fõasztalnál. Ez a vélelmezés borítja vérbe Irakot és Palesztinát, küldi a pénzt Izraelnek, s torzítja el a közbeszédet. Nem hiába mondogatta Mark Twain: a vélelmezés majdnem ugyanolyan jó, mint a valóság.

(A kaliforniai Stanford Egyetemen és a kairói Amerikai Egyetemen elhangzott elõadás. Politikailag korrekt módon igyekszik elemezni a zsidó hatalmat és e hatalomnak az Egyesült Államokat érintõ lehetséges kihatásait)

Orient Expressz

[Orient Express]

Mint az Apokalipszis négy lovasa, az ismeretlen kamikazék nekihajtottak óriásgépeikkel az amerikai világuralom két látható szimbólumának, a Wall Streetnek és a Pentagonnak. Testük hamuvá és füstté vált, s még azt sem tudjuk, kik voltak. Elvileg bárkik lehettek: amerikai nacionalisták, amerikai kommunisták, amerikai fundamentalista keresztények, amerikai anarchisták szóval bárki, aki elveti a dollár és az M16-os kettõs istenségét, aki gyûlöli a tõzsdét és a külföldi intervenciót, aki az amerikaiak Amerikájáról álmodik, aki

nem akarja támogatni a világuralmi törekvéseket. Lehettek ezek az emberek Manhattanbe visszatérõ bennszülött amerikaiak, vagy olyan négerek, akik még mindig nem kaptak kárpótlást a rabszolgaságért.

Lehettek szinte bármilyen származású külföldiek, mint ahogy a Wall Street és a Pentagon romjai is a világ sok-sok nemzetének képviselõjét temették maguk alá. A németeknek a drezdai holokauszt juthat eszébe, melyben ártatlan menekültek százezreit pusztították el az amerikai repülõgépek által ledobott gyújtóbombák. A japánok soha nem felejtik el Hirosima nukleáris holokausztját. Az arab világ még mindig szenved a folyamatos iraki és palesztinai holokauszt miatt. Az oroszok és a keleteurópaiak Belgrád miatt szégyenkeznek. A latinamerikaiak Panama és Grenada jenki inváziójára gondolnak, a lerombolt Nicaraguára és a lombtalanított Kolumbiára gondolnak. Az ázsiaiak milliókban számlálják a vietnami bombázásokban és a laoszi CIA hadmûveletekben elpusztult halottaikat. Még egy amerikabarát orosz televíziós sem tudta megállni, hogy ki ne jelentse: "Az amerikaiak most megérthetik a bagdadiak és a belgrádiak érzéseit".

A Lovasok bárkik is lehettek, akiknek a házát elárverezte a bank, akiket kirúgtak a munkahelyükrõl s többé nem kapnak munkát, akiket Untermenschnek nyilvánított az új Herrenvolk. Lehettek oroszok, malájok, mexikóiak, indonézek, pakisztániak, kongóiak, brazilok vagy vietnamiak, mert mindegyikük gazdaságát a Wall Street és a Pentagon tette tönkre. Bárkik lehettek a lovasok, mindenkinek is nevezhetjük õket. Kilétük teljesen érdektelen, minthogy üzenetük sokkal fontosabb a személyüknél, s célpontjaik kiválasztása elég hangosan és világosan árulkodik üzenetük lényegérõl. Én csak arra volnék még kíváncsi, hogy a negyedik lovas vajon Hollywood vagy a New York Times székháza felé akart-e repülni...

Ezeknek az embereknek a kiléte más okból is teljesen érdektelen. A zsidó elit már elõre kijelentette: ezek csak arabok lehettek. Mi meg úgy gondoljuk, hogy Oklahoma után nem kellene annyira sietni a következtetésekkel. De az én honfitársaim, az izraeli politikusok türelmetlen népség. A manhattani tüzek még el sem hamvadtak, amikor már elkezdték politikailag kiaknázni a helyzetet. Ehud Barak "élõben" feltûnt a BBC-n, és három percen belül elkezdett "arafatozni". Ikerpárja, Bibi Netanjahu a CNN-en rögtön az arabokra, a muszlimokra és a palesztinokra hárította a felelõsséget. Simon Peresz, ez a régi, beaszalódott boszorkánymester pszichiátriai tanácsadóként az öngyilkosság ellen beszélt, a palesztin támadásokra emlékeztetve hallgatóságát. Kicsit idegesnek tûnt: nehéz leigázni az olyan embereket, akik nem félnek a haláltól. Ez a régi kánai gyilkos még az Evangéliumra is hivatkozott. Az izraeliek nyomulása már-már az elviselhetetlenségig fokozódott. Inszinuáltak és uszítottak, az amerikaiak holtsápadt képébe vágva a maguk kívánságlistáját: Kérjük, rombolják le Iránt! És Irakot! És persze Líbiát is!

A legintenzívebb közfigyelem elsõ huszonnégy órájának összes lehetõségét maximálisan kiaknázta a zsidó propaganda. Egyetlen tényt sem ismerünk még, de máris felhangzott az arabgyalázók kórusa. S miközben mi, zsidók, teljesen érthetõ módon hevesen tiltakozunk a megbélyegzõ "zsidózás" ellen, egyáltalán nem zavar bennünket, ha a mi köreink kezdenek felháborító rasszista gyalázkodásba. Egy józanul gondolkodó arab aktivista így figyelmeztette az övéit az al Awdában: "Ha általánosító, mindenkire vonatkoztatható inszinuációkat és kijelentéseket hangoztatunk a zsidókról, akkor azzal tökéletesen marginalizáljuk és diszkreditáljuk a szervezeteinket." De akkor meg hogyan lehetséges, hogy az arabokra vonatkozó "általánosító, mindenkire vonatkoztatható inszinuációk és kijelentések" végtelen áradata ugyanakkor nem "marginalizálja és diszkreditálja" tökéletesen az ezeket hangoztató zsidó szervezeteket és médiát? Úgy látszik, a zsidók

elõjoga el dönteni, hogy kit és kit nem lehet marginalizálni Amerikában.

A kapcsolat persze gondolatilag adott volt, minthogy Izrael tulajdonképpen kicsinyített modellje a lendületesen elõretörõ világglobalizációnak. Semmiféle bizonyítékok nem voltak a palesztinok ellen, az izraeliek és a nyugati televízióknál dolgozó ügynökeik mégis elárasztották a világot a Kelet-Jeruzsálemben örömmámorban kitörõ palesztinok képeivel. Ez az igazság csúnya eltorzítása volt. Hiszen senki sem örvendezik az ártatlan civilek halálán, de az emberek örülhetnek a gyûlölt jelkép összeomlásán. Amerika a maga gyõzelmét ünnepelte a nagy II. világháborús gyõzelem napján, és nem a németek, a japánok halálát. S amikor az amerikaiak 1991-ben örültek a Bagdad ellen indított cirkálórakéták "pontos találatainak", akkor a sikereiket élvezték, s nem az égett emberhús szagát.

Az úgynevezett "palesztin örömujjongások" ilyenképpen nem mások, mint a visszataszító agymosási igyekezet kitalálásai, egyenesen a náci propagandafiókból elõrángatva. A korábbi zsidó találmányra emlékeztet, mely szerint a palesztinok profitlesésbõl küldik halálba a gyermekeiket. Mindkét hazugság annyira embertelen, annyira felháborító, hogy inkább kiagyalóikat minõsíti. Én sajnálom a palesztinokat, a föld legtöbbet rágalmazott és becsmérelt népét. És még jobban sajnálom az amerikaiakat, akik beveszik a zsidó kézben lévõ amerikai média által terjesztett mérget. Nem veszik észre, hogy Izrael ügynökei meg akarják lovagolni az amerikaiak halálát. Felejtsük el a palesztinokat az egész világon nagy volt a lelkesedés.

Agatha Christie Gyilkosság az Orient expresszen címû krimijében a kiváló detektív, Poirot rendkívül bonyolult helyzetben találja magát: tulajdonképpen a vonat összes utasának jó oka volt arra, hogy leszámoljon a kellemetlen öregúrral. Kedves amerikai barátaim: az önök vezetõi az öregúr helyzetébe hozták az önök szép, nagy országát.

Az izraeliek maximálisan kihasználták az eseményt. Megöltek húsz palesztint, köztük egy kilencéves kislányt is, harckocsikkal vonultak be Dzseninbe és Jerikóba, és leromboltak húsz nem zsidó házat Jeruzsálemben. A jelentések szinte derûsek voltak, a "mi megmondtuk elõre" stílusában, s az izraeli tévé szakértõi egy órára már le is vonták a következtetést, hogy a támadás "jó volt a zsidók számára". Nagyon jó! - jelentette ki Bibi Netanjahu. S hogy miért jó? Hát azért, mert fokozza az Izraelnek nyújtott amerikai támogatást.

Az öngyilkos támadásnak valóban lehet ilyen következménye. Amerika, a világgal való zavaros kapcsolataival, belesodródhat az erõszak egy újabb ciklusába. Bosszú bosszút követ majd, amíg az egyik felet el nem törli a föld színérõl egy atomcsapás. Úgy tûnik, Bush elnök ezt a megoldást kedveli. Hadat üzent Amerika és Izrael ellenségeinek. Bush még azt sem fogta föl, hogy ezt a háborút az USA már hosszú évekkel ezelõtt meghirdette, s csupán arról van szó, hogy annak frontja most érte el az Államok partjait. Oly sokan vannak már torkig Amerika ököljogpolitikájával, hogy a következõ támadáshoz már meg is kezdõdött a visszaszámlálás.

Pedig volna Amerikának más választása is: a Wall Street és a Pentagon elleni fájdalmas támadást a bûnbánatra való utolsó felszólításként is értékelheti. Lecserélheti tanácsadóit, és az egyenrangúság normáinak tiszteletben tartásával megújíthatja kapcsolatait a világgal. S nyilván meg kellene zaboláznia a Wall Street és a média hatalommániás zsidó akarnokait, és el kellene határolódnia az izraeli apartheidtõl. S akkor ismét az egész világon tiszteletnek örvendõ, kissé provinciális ország lehetne, Walt Whitman és Thomas

Edison, Henry Ford és Abe Lincoln kedélyes Amerikája.

Most Bush elnökön a sor, hogy válasszon az ótestamentumi bosszúvágy és az újtestamentumi szeretetvágy között.

(Hát, most már azt is tudjuk, mit választott: megtámadta Afganisztánt, és háborút indít Irak ellen.)

(A szeptember 11-i támadás után írtam, és pár nappal később publikáltam.)

Jiddis Medina

[A Yiddishe Medina]

Amerika hosszú háborúra készül. "Terrorizmus elleni háborúnak" nevezi az akciót, holott csupán "az ellenség elleni háborúról" van szó. Noam Chomsky találó definíciót adott: "Terrorizmus az, amit ellenünk követnek el". Csakhogy ebben a háborúban sok ezer embertestvérünket fogják legéppuskázni, napalmmal elégetni, vagy akár atombombával elpusztítani. Fiúkat és lányokat, még meg sem született magzatokat és õsz-öreg embereket löknek oda a bosszú oltárára, és mészárolnak le rituálisan.

Bush elnök "keresztes hadjáratnak" nevezte a vállalkozását. Errõl Aquitánia marcona lovagjai és a jámbor frank harcosok jutnak eszünkbe, akik beálltak a Kereszt zászlaja alá, és ajkukon a Miasszonyunk nevével indultak hosszú és nehéz zarándoklatra. A nemes szándékból azonban a valóságban egészen más lett. A keresztes hadjárat afféle nyugati dzsihád lett, és iszonyú vérontásba torkollott. A keresztesek vad és zabolátlan népsége kifosztotta az akkori világ legszebb keresztény városát, Konstantinápolyt, és vérrel áztatta Jeruzsálem szent földjét. Az egyik krónikás, Caeni Radulf ezt írta a szíriai Maarra városából a bajtársainak: "nyársra húzták a csecsemõket, megsütötték és felfalták õket". Kegyetlen emberek voltak, de én mégsem szeretném a Bushféle keresztes hadjárattal összekapcsolni és így beszennyezni ezeknek a gyilkosoknak és kannibáloknak a nevét. Mert õk legalább a dicsõséget keresték, és nem a bosszúvágy, ez a leginkább keresztényietlen, sõt keresztényellenes érzés hajtotta õket.

Az Evangélium lényege ugyanis éppen a bosszú elvetése. Ez volt a nagy különbség a (keresztény) Egyház és a zsinagóga, az ezer évekkel ezelõtt született két testvér között. Ez a belsõ, lényegi különbség a két, egymástól eltérõ hit között: míg a kereszténynek imádkozniuk kell az ellenségeikért is, a zsidók folyton csak a bosszúról álmodoznak.

II.

Az õsi bibliai júdaizmus, a zsidók és a keresztények közös õsvallása a "Messiás" két eltérõ értelmezését tartalmazta. Mindkét értelmezés megtalálható az Ótestamentumban. A zsidók és a keresztények közötti szakadásban mindkét hit a saját értelmezését tette uralkodóvá. A keresztények számára Krisztus a megváltást hozza el, a zsidók Messiása viszont a bõszét. Ezt az összefüggést nagyszerûen fejti ki a kiváló izraeli tudós, Iszrael Jakob Juval, a Héber Egyetem professzora nemrég megjelent Two Nations In Your Womb (Két nép a méhedben) címû könyvében. A "bosszúálló megváltást", ahogy Juval nevezi, askenázi zsidók vezették le õsi farizeusi forrásokból, s ez a tan azóta is a Zsinagóga uralkodó doktrínája.

Amikor Dr. Iszrael Juval megjelentette a júdaizmus bosszúteológiájáról szóló, egyenes beszédû könyvét, nagy lelkesedéssel fogadták izraeli kollégái, de az amerikai zsidóknak nagyon nem tetszett. Dr. Ezra Fleischer vehemens kritikát írt róla, s egyebek közt kijelentette: "Jobb volna, ha az ilyen könyvek meg sem jelennének, de ha már megjelentek, akkor felejtsük el õket."

Juval professzor sok régi zsidó szöveget idéz álláspontja alátámasztására. "Az idõk végezetén (amikor a Messiás eljön) az Isten elpusztítja, megöli és kiirtja az izraeliek kivételével az összes népet" ahogy azt egy XIII. századi német zsidó, Sefer Nitzahon Yashan írta. Klonimus ben Júda liturgikus költõ pedig arról vizionált, hogy "Isten keze gójok hulláival van tele".

A vérengzés és pusztítás még szörnyûbb víziói elõzték meg a zsidók elleni elsõ, XI. századi támadásokat. Száz évvel a keresztesek által indított invázió elõtt Reb Simon ben Jichak arra kéri az Istent, hogy "húzza elõ kardját, és kaszabolja le a gójokat". S hogy ezt a dolgot meggyorsítsák, az európai zsidó hittudósok új és szörnyûséges átkokat találtak ki a keresztények és Krisztus ellen, s beiktatták azokat húsvéti és jom kippúri liturgiába, de még a napi imákba is, a II. században már kialakult imaátkok mellé.

A bosszúállás Messiását tulajdonképpen másként nevezik a keresztény teológiában. Úgy hívják, hogy Antikrisztus. A keresztény teológusok igyekeztek feltárni ennek az apokaliptikus figurának a tulajdonságait. Damaszkuszi Szent János azt jövendölte, hogy az Antikrisztus a zsidóknak és a zsidókért fog eljönni, Krisztus és a keresztények ellenében. (Damaszkuszi Szent János az iszlám nagy barátja volt, s az örökérvényû Korán muszlim dogmáját a keresztény Logosztan egyik formájának tekintette.) Az egyházatyák az Antikrisztus uralmát a júdaizmus ideiglenes térhódításának tekintették. A X. században Bizánci Szent András azt jövendölte, hogy Izrael királysága helyreállíttatik, s onnan emelkedik majd föl az Antikrisztus. Ilyenképpen tehát a zsidó és a keresztény teológusok egyetértenek abban, hogy Messiásaik ugyanolyan ellenpólusai egymásnak, mint a tézis és az antitézis, mint a Krisztus és az Antikrisztus.

Izraelnek és az apokalipszisnek ezt a közeli kapcsolatát sok millió hívõ keresztény érzékeli az Egyesült Államokban, õk azt tanulták, hogy az Antikrisztus eljövetele Krisztus második eljövetelét elõzi meg. De lelkészeik által félrevezetve paradox következtetést vonnak le, és az Antikrisztus oldalára állnak. Elfeledkeznek arról, hogy "az Ember Fia eljön, ahogy írva vagyon, de jaj azoknak", akik az Antikrisztus mellé állnak.

A zsidóság nem az Antikrisztus. De a bosszúálló Messiás képzete nagyon veszedelmes ideológia, ami ellen fel kell lépni. Az Ó vagy az Újtestamentum eszközeivel, vagy az általános humanista értékekre való hivatkozással. Mert különben ez az ideológia megmérgezi a közbeszédet.

III.

Tévedés volna az Egyesült Államokat vagy az amerikai zsidókat vádolni a bosszúállási hajlandósággal. Amerika speciális eset, minthogy az ottani zsidókat és keresztényekbõl kialakultak a "judeokeresztények", vagy pontosabban "judeoamerikaiak".

Ahogy Kari Marx fogalmazott, "a zsidó szellemnek a keresztény világ feletti gyakorlati uralma Észak-Amerikában jutott egyértelmû, teljes kifejezõdésre".

Sok amerikai, zsidók és nem zsidók egyaránt, bosszúért kiáltanak: "Az ilyen emberekkel csak egyféleképpen lehet elbánni. Meg kell ölni néhányukat, még akkor is, ha közvetlenül nincsenek benne ebben a dologban." Ezt mondta a volt külügyminiszter, Lawrence Eagleburger, aki a Németországgal szembeni követelések zsidó szervezetét vezeti (évi 300 ezer dollárért). "Erre a hihetetlen, XXI. századi Pearl Harbourra egyszerû és gyors választ kell adni: megölni a gazembereket. Golyót a szemük közé, darabokra szaggatni vagy megmérgezni õket, ha másként nem megy. S az ezeknek a férgeknek otthont adó városokat vagy országokat kosárlabdapályává kell bombázni" jelentette ki Steve Donleavy a New York Postban. A Washington Postban Rich Lowry pedig úgy vélte, hogy "ha letaroljuk Damaszkusz vagy Teherán felét, vagy bármit, amit kell, az már a megoldás fele".

A legszemléletesebb állásfoglalást Ann Coultertõl, a World Jewish Review megbecsült munkatársától idézhetjük: "Most nem érünk rá azzal pepecselni, hogy kiderítsük, pontosan kik is vettek részt ebben a terrorista támadásban... Le kell rohanni országaikat, megölni vezetõiket és keresztény hitre (!?) téríteni õket. Annak idején nem bajlódtunk csupán Hitler és fõtisztjei felderítésével és megbüntetésével. Szõnyegbombáztuk a német városokat, megöltük a civileket is. Ilyen a háború. És most háború van."

Miután ezeket leírta, Coultert azon nyomban kirúgták a laptól, és fölvették a Commentary címû, neokonzervatív zsidó magazinhoz.

Az amerikai sajtónak ez a bosszúszomjas szelleme a nyugati közbeszéd egyik aberrációja. Ha a keresztény és az iszlám országok irodalmát lapozgatjuk, akkor azt látjuk, hogy a bosszú csak ritkán témája a fontosabb könyveknek. Nyikolaj Gogolnak van egy rémtörténet elbeszélése, A szörnyû bosszú, vagy említhetjük még Prosper Mérimée Colomba címû kisregényét a korzikai vendettáról. S ez minden. Az angolok mindig is valami tisztességtelen, az angolokhoz semmiképpen sem illõ dolognak tartották a bosszút. A "bosszúálló" szó negatív csengésû a keresztény és muszlim kultúrában. A zsidó kultúra ezzel szemben át van itatva a bosszúvággyal, ahogy az egyenesen az Ótestamentumból árad, az Újtestamentum vagy a Korán megtisztító szûrõje nélkül.

Ezt mi, zsidók, mindenkinél jobban tudjuk. A kiváló amerikai zsidó újságíró, John Sack remekül mutatja be a dolgot Eye for an Eye (Szemet szemért) címû könyvében, melyben a zsidók által a német polgárok ellen a II. világháború után véghezvitt bosszúhadjáratot írja le. A kínzásokat, a "törvényen kívüli" gyilkosságokat, a tömeges megmérgezéseket és más szörnyûségeket. Nem valószínû, hogy önök meg tudják szerezni ezt a könyvet, mivel a zsidó elitnek sikerült betiltatnia és eltávolíttatnia a könyvesboltokból.

Nem meglepõ, hogy Izrael a mindennapi politikájába is beiktatta a bosszúállás gyakorlatát. A palesztinok elleni támadásait peulot tagmulnak, vagyis megtorló hadmûveletnek nevezik. Az egyik ilyen akciót a jelenlegi miniszterelnök, Ariel Sáron tábornok hajtotta végre 1953. október 14-én, amikor Kibja faluban a katonáival meggyilkolt körülbelül hatvan földmûvest, nõket és gyermekeket is. Libanon 1982-es inváziójáról, amelyben 20 000 libanonit és palesztint, keresztényt és muszlimot öltek meg, a londoni izraeli nagykövet elleni merényletkísérlet megtorlásául indították meg. A legutóbbi intifáda idején minden izraeli terrorakciót "megtorlásnak" vagy "válaszcsapásnak" minõsítettek az izraeliek és a zsidó kézben lévõ amerikai média.

Ez a zsidó bosszúállási mánia túlélte az Atlanti-óceánon való nem veszélytelen átkelést is. Az amerikai zsidók létrehozták Hollywoodot, s Hollywood a bosszúállást választotta fõ

témájául. A három testõr legújabb amerikai feldolgozásában d'Artagnant a bosszúállás szelleme mozgatja, pedig ez a motívum nem szerepel sem a könyvben, sem a francia filmfeldolgozásban. Valójában a gonosz Mordred, Lady Winter fia az, aki bosszúról álmodik. De az új amerikai film szerint, amelyet egy zsidó amerikai készített, a bosszú legitim, vállalható érzés. Az amerikai mozi bizonyos értelemben a kollektív zsidó tudatalatti kifejezõdése, és az amerikai psziché megteremtésének legfõbb tényezõje. A bosszúállás Hollywoodból terjedt szét az egész földön, s ez hozzájárult annak a világnak a kialakításához, amelyben ma élünk.

Más szóval, nem volt ott szükség zsidó összeesküvésre. A trieri rabbi unokája, aki egyébként a keresztény Egyház intézményeiben nõtt fel, Kari Marx jegyezte meg az 1840-es (!) években, hogy Amerika (akár csak egyetlen etnikai zsidóval vagy anélkül) "zsidó" szellemiségû állammá vált, s magáévá tette a pénzsóvárság és elidegenedés "zsidós" ideológiáját. Marx egyik tanítványa, Werner Sombart hasonló következtetésre jutott Amerika zsidó szellemiségét illetõen, bár szerinte Amerika a kezdetek kezdetétõl zsidókkal együtt és zsidók által alakítva fejlõdött. A viszonylag éretlen Amerika nem volt képes ellenállni a zsidó mentalitás befolyásának, s így zsidó állammá, Izrael nagy nõvérévé vált.

Ez a magyarázata az amerikai zsidók sikerességének: hiszen az csak természetes, hogy egy "zsidó" államban az igazi zsidók sikeresebbek a többieknél. A dicsõség és a vagyon ilyen gyors megszerzése nem lehet ok a beképzeltségre és öntömjénezésre, sõt, épp fordított a helyzet. A nagy amerikai filozófussal, Immánuel Wallensteinnel egyetértve én inkább azt mondanám, hogy napjainkban az anyagi siker az erkölcsi romlottság jele. A "siker" és a vagyon nem Isten jóindulatának a jele. Nem is lehet azé az Istené, aki a szegényeket áldotta meg. Egy rablóbanda sikeres tagja bukott ember Isten szemében. Világunk, benne az éhezõ milliárdokkal és egy szupergazdag kisebbséggel immorális és antikrisztiánus, ugyanolyan antikrisztiánus, mint a judeoamerikai "keresztes hadjárat".

Ez a magyarázat lehetõvé teszi számunkra a korábban feltett kérdés megválaszolását: Amerika a zsidó lobbi vagy "az amerikai cégek valódi érdekei" miatt támogatja Izraelt? A nagy valószínûséggel igaz válasz a következõ: a zsidó lobbi az izraeli jobboldalt támogató, túlzott befolyású testület, Amerika egésze pedig egy nagyobb "zsidó" állam, melynek a Közel-Keleten kívül is vannak érdekei.

Ez az elõfeltevés megold egy sor dilemmát. Magyarázatot ad Izrael támogatásának hihetetlen mértékû, 99 százalékos megszavazására. Megmagyarázza a holokausztmúzeumokat, a holokausztkutatást és a holokausztfilmeket. Megmagyarázza a zsidók központi szerepét az amerikai életben, mivel Amerika most azon a hagyományos zsidó szemüvegen keresztül nézi a világ eseményeit, hogy "jó-e ez a zsidóknak?"

Ez magyarázza az USA durbani távolmaradását. G. W. Busht nem zavarta, hogy konfliktusba kerül Európával és Japánnal, és nemet mondott a kyotói szerzõdésre. Fütyült arra, hogy Oroszország és Kína megharagszik, ha õ fölrúgja a SALT-szerzõdést. De itt meghallotta a Gazdi Hangját. Afrika és Ázsia gõgös semmibe vétele, az amerikai néger közösség sértõ lekezelése, a rasszizmus elleni nagyszabású küzdelem elvetése csak újabb bizonyítéka, hogy az USA Izrael nõvérállamává vált.

Nemrég Vlagyimir Putyin elnök igyekezett igazolni a csecsének ellen indított hadjáratát a Newsweekben. Azt mondta, hogy a csecsen vezetõk "nyilvánosan felszólítottak a zsidók kiirtására", amibõl az következik, hogy csak az antiszemiták bírálják az õ háborúját. Már

most a helyzet az, hogy Csecsenföldön nincsenek zsidók, s így a csecsen vezetõknek a zsidókról alkotott véleménye irreleváns, ha meg akarjuk tartani az antiszemitizmusnak azt a hagyományos jelentését, miszerint ez nem más, mint "zsidóellenes elõítélet vagy rasszizmus". Ebben a formában ma már nem létezik, mint azt másutt már kifejtettük, de a szónak most új jelentése van. A McCarthy korabeli amerikaellenesség vagy a brezsnyevi Szovjetunióban emlegetett "szovjetellenesség" megfelelõjévé vált.

Az amerikaiak idegessé válnak és rikácsolni kezdenek, ha úgy érzik, hogy megkérdõjelezik a zsidók iránti lojalitásukat. Aki elutasítja az új amerikai világszemléletet, Amerikában vagy máshol, az per definitionem nyomban antiszemitának minõsül. Ezért nevezik "antiszemitának" még a zsidó származású tisztességes embereket is, például Noam Chomskyt és Woody Allent, Szent Pált és Kari Marxot. Õket általában elutasítja a zsidó közösség, de nevüket általában felhasználják az általuk támadott struktúra védelmezésére.

A zsidó közösség elleni támadást nem a rasszizmus egy formájának tekintik, minthogy a közönséges rasszizmust minden nehézség nélkül tolerálják, különösen, ha az arabok (a zsidók új ellenségei) vagy a feketék (a zsidók régi ellenségei) ellen irányul. A Szovjetunióban a zsidóuralom éveiben (19171937) "felségsértésnek" számított az antiszemitizmus, és egy zsidóellenes megjegyzésért fõbe lõtték az embereket. A strasbourgi Manfréd Sticker azért kampányolt, hogy a helyi egyetemet Dr. Schweitzerrõl nevezzék el, miközben a zsidó közösség egy olyan zsidó tudóst szemelt ki névadónak, akinek alig volt köze a városhoz. A dolognak az lett a végeredménye, hogy Manfréd Sticker hat hónapos börtönbüntetést kapott. Alexander Chancelor ezt írta a Guardianban (a sokat mondó Ez nem fekete-fehér címmel) a merénylet áldozatává vált holland jobboldali politikusról: Hát igen, az iszlám ellensége volt, de megfelelt a zsidóknak, s így nem számított rossz fiúnak.

Amikor elõadásokat tartottam a Harvardon, az Emoryn és más amerikai elitegyetemeken, azt vettem észre, hogy a diákok nem ismerik Arnold Toynbee nevét. A XX. század legnagyobb angol történetfilozófusa elkövetett egy hibát: a palesztinok tragédiájáról beszélt. Az afrikai rabszolgaságot pedig a zsidó holokauszttal felérõ tragédiához hasonlította. Ennek következményeképpen Toynbee kitörlõdött és eltûnt az amerikai köztudatból. Amerikai vagy brit könyvesboltokban gyakorlatilag képtelenség megkapni G. K. Chesterton mûveit. Ezt a nagyszerû esszéistát a boltok szinte nem is létezõ "keresztény szekciójába" számûzték, s ritkán megjelenõ újabb kiadásait bedugják a Gonosz pápák és a Jézus Rabbi közé.

Ez, a közbeszédben érvényesülõ befolyás a magyarázata az amerikai (és az európai) értelmiség engedelmességének. A judeoamerikai államban a zsidók kialakították a maguk "Egyházát", a maguk ideológiai elitjét. S egy értelmiségi jobban jár, ha "csak" pedofilnak nevezik, s nem antiszemitának.

IV.

Annak ellenére, hogy az USA zsidó-keresztény állammá vált, még ma sem egyszerû választ adni arra a kérdésre, hogy ki is uralkodik kin a zsidók, Izrael és az USA ménage a trois-jában. Ez a három drámai szereplõ ugyanolyan titokzatos és semmivel sem kevésbé veszélyes alakzatot formál mint amilyen a Bermuda-háromszög. Fél évvel ezelõtt néhány kétes hitelû hírforrás azt közölte, hogy Sáron kijelentette egy kormányülésen:

Az USA felõl nyugodtak lehettek. Az a mi irányításunk alatt áll." A kijelentést természetesen tagadták, de ahogy a palesztin felkelés egyre inkább egy Józsué stílusú irtóhadjárattá fordul át, miközben az Egyesült Államok támogatja a terrorizmus elleni harcot", kételyeink egyre fokozódnak.

Gyakran tagadják "a zsidó népként" (vagy zsidóságként, a zsidókként) ismert korporatív entitásnak már a puszta létét is. Úgy kétszáz évvel ezelõtt a zsidóság ugyanolyan kétségtelenül létezett, mint Franciaország vagy az Egyház. Õseink ennek a területen kívüli államnak, a gazdagok és a rabbik által irányított tekintélyelvû, félbûnözõi rendnek voltak a tagjai. Vezetõségét Kanálnak hívták (ami héberül közösséget jelent), ez hozta a fontos döntéseket, s az egyszerû zsidó követte az utasításokat. A vezetõség feudális uralkodóként rendelkezhetett a zsidók élete és tulajdona fölött. A gettó falain belül nem létezett véleménynyilvánítási szabadság. A szembeszegülõ zsidót halálra is ítélhették. Aztán jött az emancipáció, s a Kahal hatalmát kívülrõl és belülrõl egyaránt megtörték. A zsidók felszabadultak, és országaik polgáraivá váltak.

Manapság a zsidóknak egy olyan új nemzedéke lépett színre, amely nemigen hallott Józsefrõl. Az apologetikus agymosás évei elfeledtették velük, hogy nagyapáink miért akarták ledönteni a zsidó közösség börtönfalát. A zsidósághoz tartozás vitás kérdéssé vált. Mi, zsidók leszármazottai országunk polgárai vagyunk-e, vagy a zsidó nép polgárai? Létezik-e a "zsidóság" ugyanúgy, ahogy bármelyik állam létezik, vagy üres szófordulat az egész?

Itt egy paradoxon van: a zsidó vezetõk azt akarják, hogy a zsidó afféle lopakodó vadászgép legyen, amely hol látható, hol nem. Emitt géppuskáz, de a légvédelem sehol sem látja. Azt mondják: "Ezt mondta Hitler is", vagy "Ezt abban a hamisítványban, a Cion bölcseinek jegyzõkönyvében agyalták ki", de elfelejtik hozzátenni, hogy bele van ez írva Izrael Függetlenségi Nyilatkozatába is. Az ugyanis Izraelt "a zsidó nép államaként" határozza meg, s ezért fordul felé, mint a zsidóság látható (és területileg rögzített) része felé oly aránytalanul nagy figyelem és befolyás. Ez az oka annak, hogy a karrierdiplomaták a Tel Avivi nagyköveti posztot tartják a legrangosabbnak és leginkább kívánatosnak. A "zsidó nép" fogalma azonban csupán egyetlen elismerést kapott a nemzetközi jogban, amikor is Németország 1950-ben és 1991 ben a zsidó népet ismerte el a végrendelet nélkül elhalálozott zsidók hátramaradt örökösének. Az izraeli büntetõjog lehetõvé teszi Izrael állam számára, hogy eljárást folytasson és ítélkezzen a földkerekségen bárki ellen, aki egy zsidó személye, egészsége, élete, vagyona vagy méltósága ellen követett el valamit, még akkor is, ha annak a zsidónak semmiféle kapcsolta nincs Izrael állammal.

Mi, emancipált zsidó szülõk gyermekei, ugyanúgy meg vagyunk lepõdve ezen, mint bárki más. Semmi sem készített föl bennünket a zsidóság csodálatos visszatérésére. Nemrég még eltûnõben volt, sõt, holttá nyilvánították, s mi kezdtük szabad embernek tekinteni magunkat A dolgok azonban a szemünk láttára változtak meg drasztikusan, s most hûségnyilatkozatot várnak tõlünk ez iránt a testület iránt, különben kiközösítés és megalázás a részünk, néha a megélhetésünk elvesztése vagy valami még rosszabb. A zsidóság (kéretik nem összekeverni ezt a fogalmat a középkori zsidók leszármazottainak millióival) újból helyet kért magának a világpolitikában, és befolyása alá vonta az egyetlen szuperhatalom, az USA "agyát".

Isaac Deutscher, zsidó marxista és Trockij életrajzírója az elsõ zsidók között volt, akik fölfigyeltek erre a jelenségre. Who is a Jew (Ki a zsidó) címû értekezésében (Jewish

Quarterly, London, 1966) felveti, hogy különbséget kell tenni a "zsidó" és a "zsidóság" között. Míg a zsidók különbözõ világnézetû és életvitelû egyének, addig a zsidóság egy kvázi-nemzeti képzõdmény, saját vezetõséggel és cselekvési programmal. Deutscher szerint a zsidóság már eltûnõben volt, de a II. világháború hamujából "feltámadt a zsidóság fõnixmadara". "Úgy vélem, kívánatosabb volna a zsidók életben maradása és a zsidóság kimúlása írta , de a zsidók irtásának hatására a zsidóságba újból visszatért az élet."

Az új életre kelt zsidóság önjelölt vezetõsége a szupergazdag Mammonbálványozókkal való szoros kapcsolat révén feljutott a hatalom csúcsára. Megmámorosította õket befolyásolási képességük, és az ellenzék teljes hiánya. Támogatják, de túl gyöngének tartják a háborús bûnös Saront. Lehurrogták viszont Paul Wolfowitzot, a zsidó amerikai szuperhéját. Minden izraeli politikus tudja és figyelembe is veszi, hogy nagy hatalmú zsidók vannak Amerikában és másutt is, akik örökké tartó háborút akarnak Palesztinában. Az orosz és amerikai hadseregek által aI világháborúban számukra elhozott felszabadítást a nem zsidó világ feletti személyes gyõzelmüknek tekintik, a Talmud és a kabalisztikus tanok áItal megjövendölt zsidó világuralom új korszaka jelének.

Isaac Deutscher az õ befolyásukkal magyarázza az izraeli változásokat:

Egy gazdag amerikai zsidó, egy "világias üzletember" a maga New Yorki, philadelphiai vagy detroiti nem zsidó ismerõsei és barátai között a szíve mélyén büszke arra, hogy a Választott Néphez tartozik, Izraelben viszont a vallási obskurantizmus és reakció támogatására használja a befolyását. Igyekszik életben tartani a talmudi rasszista kirekesztés és felsõbbrendûség szellemét. Táplálja és szítja az arabokkal szembeni ellenségeskedést.'891

Furcsa volna, ha ez a "gazdag zsidó" csak a távoli Izraelben érvényesítené a befolyását. Ez a befolyás még erõsebb a saját hazájában, az Egyesült Államokban, ahol "a talmudi rasszista kirekesztés és felsõbbrendûség" ugyanazon szellemét támogatja, Amerika "zsidós" szellemiségével teljes összhangban.

Ezeknek a gazdag embereknek nincs szükségük Palesztina földjére. Eszük ágában sincs kivándorolni Izraelbe, és annak szõlõskertjeiben robotolni. Izraelt és népét csak nélkülözhetõ eszközként használják a világméretû játszmában. A nem zsidók együttérzését a gyöngeség jeleként értékelik. Barátságosságukban megalázkodást látnak. Mint macska az egérrel, úgy játszottak a Születés Templomával, hogy ellenõrizzék, mikor múlik ki végképp a kereszténység, mikor válik reakcióképtelenné. Ezzel egyidõben fenyegetik a jeruzsálemi mecseteket, és cirkálórakétákat irányítanak Bagdadra. A kereszténység és a júdaizmus helyett új hitet kínálnak: a Megfeszítést a Holokauszttal helyettesítik, a Feltámadást pedig Izrael Állam létrehozásával. Számukra a keresztény és iszlám szent helyek zsidó ellenõrzése a saját uralmuk látható bizonyítéka. E szent helyek lerombolása pedig a totális gyõzelem jele volna. S bizonyos értelemben igazuk is van: pusztulásra ítéltetett az a társadalom, amelyet megfosztottak szakrális értékeitõl.

Sok zsidó és zsidó származású ember érez valami fenyegetést a zsidóság fogalmában. Rendszerint ellenzik az "általánosítást", "egy egész nép bûnössé nyilvánítását" vagy a "gyûlöletkeltést". Elõször meghökkentett ez a reagálás. Aztán rájöttem, érvelésük annyira jó, hogy mások is átvehetnék. Kár volna veszni hagyni ezt a remek ötletet. íme, néhány példa:

- Hogyan merészelik azt állítani, hogy "az amerikaiak" dobtak atombombát Hirosimára! Én amerikai vagyok, és sohasem bombáztam Hirosimát.

-Önök azt állítják, hogy "az angolok kormányozták Indiát". Micsoda képtelenség! Több száz szegény angol munkást ismerek, akik soha sem kormányozták Indiát.

-Önök Algéria felszabadítását követelik. De hiszen ez franciaellenesség! Az igazi nézeteltérés ugyanis nem a franciák és a bennszülött algériaiak között van, hanem a kulturált emberek és az iszlám fanatikusok között.

-"Orosz imperialista politika?" Ez egy rasszista megjegyzés, amely gyûlöletet akar kelteni az oroszokkal szemben.

Nyilván önök is úgy gondolják, hogy ezek teljesen komolytalan dolgok. A politikát az elitek alakítják ki, a többség többé-kevésbé önként végrehajtja, a kívülállók pedig szenvedik a következményeit. A zsidóság ebben nem különbözik egyetlen más államtól vagy multinacionális vállalattól sem. A zsidó vezetésnek megvan a maga politikája, s képes azt különbözõ irányokban módosítani. S a hétköznapi zsidók természetesen helyeselhetik vagy elvethetik az éppen adott politikát.

Ez nem valami titkos értesülés, de jobb, ha az ember nem mondogatja hangosan. A zsidó elit például ráveheti Busht, hogy ilyen vagy olyan kérdésben adja be a derekát. Ez nyílt titok. A Távol-Kelettõl Skandináviáig az egész világ tudja, s néha szóba is hozza egy-egy rakoncátlankodó miniszterelnök vagy parlamenti szóvivõ. Az amerikai Kongresszus figyelmét nem kerüli el az ilyesmi, s rögtön halljuk is a rendetlenkedõknek címzett dörgedelmes tiltakozást, ahogy a felheccelt papucsférj is hõzöng a kocsmában, amikor az ivócimborái azt emlegetik, hogy otthon az asszony az úr. Bárki nyugodtan tehet olyan kijelentést, hogy az Egyesült Államokat a négerek, a protestáns fehérbõrû angolszászok, a szabadkõmûvesek vagy a kis zöld marslakók irányítják, és senki a füle botját se fogja mozdítani. Kijelenthetjük, hogy az országot a nagy világcégek irányítják, a Standard Oil vagy a Boeing és senki ránk sem fog hederíteni. De próbálja csak valaki azt kiejteni a száján, hogy "Amerikát a zsidók irányítják", s rögtön megnézheti magát. Akkor hát milyen is ténylegesen a zsidók helyzete az Egyesült Államokban?

Nos, ezt sokféleképpen lehet jellemezni. Õk képviselik az új judeoamerikai hit egyházát (ideológiai apparátusát), õk Amerika brahmin kasztja. Nagyon prominens, ha ugyan nem vezetõ etnikai kisebbségnek nevezhetjük õket. Az események ilyen alakulása furcsa, de nem egyedülálló. A legutóbbi idõkig például Angliát irányította az Etonban, majd Oxfordban vagy Cambridgeben végzettek diplomázottak szûk kasztja, akik ugyanolyan kirekesztõ hajlamúak, mint bármelyik zsidó; ezek még feleséget is a saját kasztjukon belül választottak.

Powell és Bush ezért nem adhat utasítást Saronnak. Van némi szabad játékterük, amíg a zsidók nem határoztak, amíg ez az egyedülálló entitás nem döntötte el, hogy mit is akar. Már most ezt a zsidóságot közös akarat vezérli, egyetlen cél és a saját hatalmuk tudata. Az összefogás és a hatalom mámora azt eredményezte, hogy ez az óvatos népség levetette az álarcot, felhagyott a színleléssel. Ez az új keletû nyitottság páratlan betekintést kínál a zsidók és Mammonimádó támogatóik lelkivilágába.

Egy autentikus szerzõ, Ron Grossman ezt írta a Chicago Tribuneban: "Mint humanistát, engem elborzaszt a városokon, bárkinek a városán keresztüldübörgõ tankok gondolata.

Szomorúan kellene lehajtanom a fejem a betlehemi és a ramallahi harcokról (inkább vérfürdõkrõl) készült tévéfelvételek láttán. De azért mindenkinek azt mondom: ne oktassanak ki bennünket és ne prédikáljanak nekünk. Ne akarjanak a jobbik énünkre hatni."

Hát igen, ne akarjunk a jobbik énjükre hatni, olyan ugyanis nincs nekik. "A jobbik énjük" csak egy eszköz volt, s most a valódi énjük jött elõ a maga összes brutális hatalmával.

VI.

Most pedig játsszunk forgatókönyvírósdit, és pergessük le a BBC néhány, témába vágó klipjét. Palesztinában az UNRWA vezetõje, Péter Hansen ezt mondta: "A színtiszta horrorról érkeznek a jelentések. Helikopterek géppuskázzák a civil lakónegyedeket; a tankok ágyúi sok száz embert sebesítettek meg, buldózerek rombolják le a menekültek házait, s hamarosan elfogy az élelmiszer és a gyógyszer." Holttestek tucatjai hevernek a dzsenini menekülttábor utcáin. A Születés Temploma, mint 614-ben, lángokban áll.

Idõközben New Yorkban több tízezer zsidó tûnt fel, támogatva a palesztinok izraeli mészárlását. Párizsban 150 000 zsidó özönlötte el az utcákat, hogy kifejezze Izrael iránti szolidaritását. Az izraeli zászlókat lengetõ és a saját zászlójukat idézõ kék-fehérbe öltözött (s a francia trikolórról elfeledkezett) zsidó tiltakozók a Place de la Republiquetõl a Place de la Bastilleig vonultak francia és héber dalokat énekelve, s ilyen fel iratokat cipelve: "Tegnap New York, ma Jeruzsálem, holnap Párizs."

Izraelben senki sem fejezhetné ki jobban a legtöbb izraeli vágyakozását, mint a miniszterelnök. Ezt a háborút nem a "háborúpárti" Sáron indította, ez mindannyiunk háborúja írja Gideon Levy, ez az érzõ" szívû és lelkiismeretû ember. És nehéz volna Saront hibáztatni a háború következményeiért is, minthogy ezt a háborús politikát az izraeliek elsöprõ többsége feltétel nélkül támogatja. Majdnem 30 000 polgárt mozgósítottak, akik egy emberként jelentkeztek is alakulatuknál, miközben a most is börtönben ülõ 21 szolgálatmegtagadóval a tiltakozó mozgalom tényleg jelentéktelennek minõsíthetõ. "Nem kérdeztük, hogy miért, mi csak jöttünk", mondta egy tartalékos a miniszterelnöknek, jól szemléltetve az izraeliekre ilyenkor oly jellemzõ "együtt" szindrómát. Tízezrek hagyják el az otthonukat, fordítanak hátat a normális életnek, s indulnak gyilkolni és legyilkoltatni, s még csak nem is kérdezik, hogy miért? Ez a csorda viselkedése vonja le a következtetést Levy.

Levy téved: a zsidóság valódi ereje és erõssége az, ami megmutatkozik ebben a hihetetlen összetartásban és szemérmetlen etnocentrizmusban. Mark Steyn (sic) például ezt írja a National Postban: "Minden civilizált ember egyetérthet azzal, hogy zsidókat gyilkolni rossz dolog". Nem "gyilkolni" rossz, hiszen akkor rossz dolog volna a palesztinok meggyilkolása is. Csak "zsidókat gyilkolni" rossz. Ez a szemlélet a Tízparancsolat zsidó olvasatán alapul: "Ne ölj zsidót". A keresztény parancs viszont így szól: "Ne ölj."

Dávid D. Perlmutter professzor ezt írja a Los Angeles Timesban: "Álmodozom: ó, bárcsak...! Ha 1948-ban, 1956-ban, 1967-ben vagy 1973-ban Izrael csak egy kicsit is úgy járt volna el, mint a Harmadik Birodalom, akkor ma az izraeliek háborítatlanul tudnának bevásárolni, pizzát enni, házasodni és ünnepelni a szent napokat. És természetesen a zsidóké, s nem a sejkeké volna a Perzsa öböl olaja." Az ilyen álmodozókat kíméletesen el kell távolítani az oktatási rendszerbõl, mivel még nem eléggé tökéletes nácik. De ne essünk kétségbe! A judeonácizmus ideológiája manapság erõsen nyomul elõre az Egyesült

Államokban.

A Spectator címû brit hetilap munkatársa, a szellemes, bár kissé sznob Taki a következõ anekdotikus bizonyítékát szolgáltatja a zsidó vehemenciának és célratörésnek: "Húsvét vasárnap, úgy ebéd körül, Izrael leggazdagabb asszonya, Irit Lando berontott a házamba és elkezdett Adam Shapiróról szónokolni a családomnak és a barátaimnak. Bár ez az asszony a feleségem egyik legrégebbi barátnõje, és tulajdonképpen meg is hívtuk ebéd utánra, én nagyon ideges lettem. Emlékeztettem Iritet, hogy az én házam nem az Izrael által elfoglalt területen áll. Hogy most éppen húsvét van. És mivel õ is tudja, hogy én miként vélekedem a palesztinok nyomorúságáról, jobb volna, ha õ témát váltana. Amit meg is tett: áttért a sajtóra, és azt kezdte fejtegetni, hogy a lapok miképpen adtak megnyilatkozási lehetõséget annak a rohadék áruló Adam Shapirónak."

Miközben az a néhány, zsidó származású "különutas" egyre jobban marginalizálódik, a zsidók en bloc felsorakoznak Sáron és Izrael mögé. Az amerikai hivatalosságoknak nincs más választásuk, mint érteni a szóból. Az amerikai nem zsidók már régen rájöttek: ha valaki karriert akar csinálni a politikában vagy a médiában, akkor teljes mellszélességgel támogatnia kell a zsidókat. Mert egyébként ebek harmincadjára kerül. S ha valaki bejutott az amerikai hatalom birtokosainak legfelsõ köreibe, akkor ismernie kell a dörgést, és tisztában kell lennie saját hatalmának korlátaival is.

VII.

Eric Alterman a Nationben közzétette azoknak az amerikai fejeseknek és szakértõknek a listáját, akik nyíltan és fenntartás nélkül támogatják Izraelt. Érdekes olvasmány; íme:

ROVATVEZETÕK ÉS HÍRMAGYARÁZÓK, AKIKRÕL ELMONDHATÓ, HOGY ÖSZTÖNÖSEN ÉS FENNTARTÁS NÉLKÜL TÁMOGATJÁK IZRAELT:

George Will, The Washington Post, Newsweek és ABC News; William Safire, The New York Times; A.M. Rosenthal, a New York Daily News korábbi fõszerkesztõje, késõbb rovatvezetõje, The New York Times; Charles Krauthammer, The Washington Post, PBS, Time és The Weekly Standard, korábban a New Republicnál; Michael Kelly, The Washington Post, The Atlantic Monthly, National Journal, és MSNBC.com, korábban a New Republicnál és a New Yorkernél; Lally Weymouth, The Washington Post és Newsweek; Martin Peretz, The New Republic; Daniel Pipes, The New York Post; Andrea Peyser, The New York Post; Dick Morris, The New York Post; Lawrence Kaplan The New Republic; William Bennett, CNN; William Kristol, The Wa shington Post, Weekly Standard, Fox News, korábban az ABC Newsnál; Róbert Kagan, The Washington Post és The Weekly Standard" Mortimer Zuckerman, US News és World Report (Zuckerman a Nagy Amerikai Zsidó Szervezetek Elnöki Konferenciájának is az elnöke) Dávid Gelertner, The Weekly Standard; John Podhoretz, The New York Post és The Weekly Standard; Mona Charen, The Washington Times; Morton Kondracke, Roll Call, Fox News, korábban a McLaughlin Groupnál, a New Republicnál és a PBSnél; Fred Barnes, The Weekly Standard, Fox News, korábban a New Republicnál, a McLaughlin Groupnál, és a The Baltimore Sun Sid Zionnál, a The New York Postnál és a New York Daily Newsnál; Yossi Klein Halevi The New Republic, Sidney Zion, The New York Post, korábban a The New York Daily Newsnál; Norman Podhoretz, Commentary; Jonah Goldberg, National Review és CNN; Laura Ingram, CNN, korábban az MSNBCnél és a CBS Newsnál; Jeff Jacoby, The Boston Globe; Rich Lowry, National Review; Andrew Suliivan, The New Republic; Seth Lipsky, The Wall Street Journal és The New York Sun, korábban a Jewish

Forwardnál; Irving Kristol, The Public Interest, The National Interest, The Wall Street Journal Editorial Page; Chris Matthews, MSNBC; Allan Keyes, MSNBC, WorldNetDaily.com; Brit Hume, Fox News; John Leo, US News and World Report; Róbert Bartley, The Wall Street Journal Editorial Page; John Fund, The Wall Street Journal Opinion Journal, korábban a Wall Street Journal Editorial Pagenél; Peggy Noonan, The Wall Street Journal Editorial Page; Ben Wattenberg, The Washington Times, PBS; Tony Snow, Washington Times és Fox News; Lawrence Kudlow, National Review, CNBC; Alán Dershowitz, Boston Herald, Washington Times; Dávid Horowitz, Frontpage.com; Jacob Heilbrun, The Los Angeles Times; Thomas Sowell, Washington Times; Frank Gaffney Jr, Washington Times; Emmett Tyrell, American Spectator, New York Sun; Cal Thomas, Washington Times; Olivér Ndrth, Washington Times, Fox News, korábban az MSNBCnél; Michael Ledeen, Jewish World Review; William F. Buckley, National Review; Bili O'Reilly, Fox News; Paul Greenberg, Arkansas DemocratGazette; L. Brent Bozell, Washington Times; Todd Lindberg, Washington Times; Michael Barone, US News and World Report, The McLaughlin Group;

Ann Coulter, Humán Events; Linda Chavez, Creators Syndicate; Cathy Young, Reason Magaziné; Uri Dan, New York Post; Dr. Laura Schiessinger, morality maven; Rush Limbaugh, radio host.

S hogy mi a legérdekesebb azoknak a nem zsidóknak a hosszú listájában, akik ösztönösen és fenntartás nélkül támogatják Izraelt? teszi fel a kérdést Kevin McDonald, a Kaliforniai Állami Egyetem professzora. Nos, tudni kell, hogy Izrael feltétel nélküli támogatása az a minimális követelmény és elvárás, ami nélkül az USA-ban az országos médiának még csak a közelébe sem lehet kerülni. A szakértõjelöltek aszerint kapják meg az "elõléptetést", hogy mekkora elkötelezettséget mutatnak Izrael (és vélhetõen más zsidó ügyek) iránt. Az Izrael iránti mértéktelen részrehajlást nehéz volna megmagyarázni valamiféle, az egyéni attitûdök eredményeképpen kialakuló hatékony szelektáló tényezõ nélkül. És itt van az a magától értetõdõ felvetés is, hogy míg az ezen a listán szereplõ zsidókat etnikai indítékú közremûködõknek kell tekintenünk, addig a nem zsidók nyilván ragyogó karriert csinálnak sajátos álláspontjuk kialakításával. A véleményformáló jelölteknek ezt a fajta szûrését megerõsíti az a tény is, hogy Joe Sobrant azért rúgták ki a National Reviewtól, mert azt merészelte felvetni, hogy az Egyesült Államok külpolitikáját ne az vezérelje, hogy mi a legelõnyösebb Izrael számára."

A karrieristákat aszerint válogatják ki, hogy mennyire képesek figyelmen kívül hagyni az amerikai nép érdekeit. Az elit összetételének és viselkedésének jó indikátorát kínálják az amerikai elit egyetemek felvételi adatai. A hagyományos amerikai vezetõ réteghez, a fehér angolszász protestánsokhoz tartozó diákok aránya 85 százalékról 35 százalékra csökkent, miközben a lakosság 2 százalékát kitevõ zsidók aránya 40 százalékra nõtt. Más szóval, jelentõsen csökkent egy nem zsidó esélye arra, hogy bekerüljön az elitbe. így aztán a hosszú éveken át zajló szelekciós folyamat eredményeképpen a zsidóbarát erõk hatalmi és véleményformáló pozíciókba kerültek az Egyesült Államokban. S így Amerika a maga ideológiájával már-már arra van ítélve, hogy új zsidó állammá váljék. Anthony Judge ezt írta: "Feltûnõ a párhuzam Amerika szokatlanul kirekesztõ felfogása, az 'Isten országa' és a 'választott népnek' Isten által ajándékozott ország Izraelkoncepciója között. Miért igazolják ezek a koncepciók mások földjének elfoglalását, az õshonos lakosság elûzését, megölését vagy 'rezervátumokba' zárását, és egy stratégiai terv kidolgozását a 'nyugati civilizáciõ más kultúrák tereibe való benyomulására?"

Az Amerikát megalapító zarándok atyák Új Izraelnek nevezték magukat. A Sátán azonban kegyetlen gúnyt ûzött az õ fehér angolszász protestáns leszármazottaikkal. Azt ígérte, hogy új zsidókká teszi õket, és be is tartotta a szavát. Csakhogy az amerikaiak alárendelt partnerekké váltak a judeo-mammonita szövetségben, s arra ítéltettek, hogy minden nap esküvel tegyenek hitet a hûségük mellett.

VIII.

McDonald professzor azonban kissé túlegyszerûsíti a zsidók nem zsidók általi támogatásának okait. Bushon és Rumsfelden, s persze a karrieristákon kívül vannak még jó nem zsidók is, akik támogatják a zsidókat, mint ahogy léteznek hitehagyott zsidók és "nem zsidós zsidók" is, Isaac Deutscher meghatározása szerint. Mindez a zsidó közösségen belül érvényesülõ, egymással ellentétes centrifugális és centripetális tendenciáknak a következménye. A nem zsidókkal való találkozásra adott egyéni reakciók alapján a zsidókat "peremzsidókra" és "centrumzsidókra" oszthatjuk. A peremzsidók kifelé igyekeznek a közösségbõl ún. vegyes házassággal, a kereszténység, a kommunizmus vagy más hit felvételével, Isten keresésével stb. A centrumzsidók viszont a közösség elsõbbségét hangoztatják a gójok elleni szakadatlan háborúskodásban. Az évezredek óta tartó huzakodásban a kereszténység a Centrum ellen hadakozik, a zsidóság pedig a Perem ellen.

Ezért létezik kétfajta "filoszemita". Az egyik, a jó nem zsidó új spirituális otthonra számít. A Biblia pozitív oldala befolyásolja õket, a "szeresd felebarátodat" gondolata. Kedvelik a közösségi szellemet, a valahova tartozás élményét, a zsidókból kisugárzó hagyományt. Kedvelik a "kívülálló" különös hangulatát, ami mindig is vonzotta a költõi lelkûeket. Sokan vannak, akik ki akarnak szabadulni közvetlen környezetük nyomasztó és fojtogató kötelékeibõl. Az ír regényíró James Joyce a zsidóságban kivezetõ utat látott az angolokkal való véres viszálykodásból. Az orosz költõnõ Marina Cvetajeva kívülállónak tekintette magát a saját szolid középosztálybeli családjában is, és azt írta, hogy "ebben a legkeresztényibb világban minden költõ zsidó". Woody Allen korai vígjátékainak bájos nõi figuráit pedig az örök idegen zsidó vonzotta.

Nem a véletlen hozza, hogy az ilyen emberek többnyire marginális helyzetbe került zsidókkal találkoznak a zsidó közösség peremén. Joyce zsidója az olasz zsidó író, Italo Svevo volt, Cvetajeváé az orosz kommunista kém, Szergej Efron. Diane Keaton és Mia Farrow zsidója egy mulatságos kívülálló, maga Woody Allen volt. S minthogy a zsidó közösség peremvidéke elég széles, ott mindig zajlik a nem zsidó elvándorlók legjobb fajtájával való keveredés.

A szövetségesek másik csoportját a kemény üzletemberek alkotják, akiket a zsidó ideológia gyakorlati oldala vonz. Tetszik nekik a maffia koncepciója, a pénzhajhászás, az erkölcsi szempontok és a társadalmi következmények figyelmen kívül hagyása, s mások tulajdonának, sõt életének semmibe vétele. Akik mindenkiben ellenséget látnak, s az életet szakadatlan háborúnak tekintik, azok észreveszik, hogy a zsidó ideológiában egyetlen idegent sem tekintenek "felebarátnak". A legkegyetlenebb uralkodók, fejedelmek és királyok ezért vették körül magukat zsidó tanácsadókkal és miniszterekkel. S tõlük tanulták meg, hogyan kell lenézni az alattvalóikat. Az olyan emberek, mint Néró és Kegyetlen Pedro, Conrad Black és Margaret Thatcher, a maffiakeresztapák és a harmadik világbeli diktátorok ezért a peremzsidókkal szemben inkább a centrumzsidókat kedvelik.

Szóval, a jó embereknek is megvannak a maguk zsidói, meg a rossz embereknek is megvannak a maguk zsidói. De van itt egy probléma: a jó emberek zsidói olyan kívülállók, akik bizonyos szempontból nem is igazi zsidók, míg a rossz emberek zsidói a nagy hatalmú zsidó vezetõk. S a zsidók társasága strukturálisan hierarchikus testület, amelyet erõsen befolyásol saját autoriter vezetõsége. A jó zsidókat akaratuk ellenére kihasználták a rossz zsidók. Albert Einstein hátat fordított a zsidó közösségnek, bírálta a cionizmust, nem járt zsinagógába, és rokonszenves férfi volt. Tudományos eredményeit azonban felhasználták a zsidók a maguk koncepciójának terjesztésére.

Azért történhetett ez meg, mert csak kevesen merik felismerni: a zsidóság nem nép, nem vallás és nem rassz. Hanem egy kvázi-vallásos szervezet; valami olyasmi, mint a katolikus egyház, csak ez az IMF-fel van összekapcsolódva. Mindenféle katolikusokat lehet találni, de a döntéseket Rómában hozzák. És mindenféle zsidókat is lehet találni, de a döntéseket a Wall Streeten hozzák.

A Centrum elleni harcban nagyon fontos, hogy támogassuk a Peremet. A keresztény egyház hagyományos megközelítése ez volt: harcolni kell a zsidók ellen a zsidók lelkéért. A vakbuzgó zsidó, "Õrült" Goldhagen azt állítja a könyvében, hogy az egyház antiszemita volt, s az õ politikája vezetett a zsidó holokauszthoz. Ennél nagyobbat nem is tévedhetett volna: az egyház a lelket akarta helyes útra terelni, nem a testet megölni. És tényleg így van: a zsidók valódi érdekei és a zsidók valahogy nem "illeszkednek" egymással.

A zsidó elitek tudják, hogy az embereknek meg kell hagyni a választás lehetõségét, s igyekeznek gondoskodni arról, hogy rosszul válasszanak. A mammonita zsidók ezért támogatják a cionista fanatikusokat. Azt akarják, hogy mi, zsidók két rossz, a fanatikusok és a mammoniták között válasszunk. De létezik egy "harmadikutas filozófia" is. Ennek ismerõi hisznek az emberiség nagy testvériségében, és elvetik mind a fanatikusok gyûlölködését, mind pedig a farizeusok világuralmi törekvéseit. Különbözõ politikai és vallási iskolákhoz kötõdhetnek, a politikai térkép bal vagy jobb oldalán is elhelyezkedhetnek, s hihetnek Krisztusban vagy Allahban, Leninben vagy Chomskyban, a New Ageben vagy Buddhában, a Mûvészetben vagy a Szerelemben. Szent Pál Izrael maradékainak nevezte õket. Az emberiséggel való összeolvadásukban beteljesülnek Krisztus szavai: a mag, amely meghal, él. S az a mag, amelyik él, meghal.

A halál és a feltámadás történetének ez a misztikus üzenete: ne féljünk a haláltól és az eltûnéstõl, mert ez az élethez vezetõ út. A zsidóként meghaló zsidók életben maradnak. Miután a függöny leereszkedett a spanyolországi zsidó közösségre, Avilai Szent Teréz és Istenes Szent János meghaltak, mint zsidók, és örökké életben maradtak. Az Amszterdamba és Marokkóba költözött számûzöttek nevére senki sem emlékszik: õk zsidóként maradtak életben, s azután örökre meghaltak. A dolog 1917-ben Oroszországban megismétlõdött: akik a forradalom mellé álltak, örökké élnek.

IX.

Pár hónappal ezelõtt az Amazonas medencében jártam, a Rio del Madre de Dios mély medre által szabdalt perui õserdõben. Ezen az isten háta mögötti vidéken kicsiny, csak pirogákkal hajózható folyócskák kanyarognak kilométereken át a végtelen erdõségekben. Puerto Maldonadóból indultunk, s bennszülött vezetõm a színpompás papagájok és a barátságos, a vállamra telepedõ majmocskák elveszett világába kalauzolt el. Egy keskeny ösvényen egy hatalmas fához érkeztünk. Nagyobbra nõtt, mint az õserdõ többi fája, vastag, kanyargó gyökerei messzire nyúltak ki. Ez a telegraffa, magyarázta a vezetõm. És

megütögette a fa törzsét, s a döngõ hang messze visszhangzott a dzsungelben. Az óriás ugyanis belül üreges volt.

Megnéztem közelebbrõl is, és észrevettem valamit, ami addig elkerülte a figyelmemet: a föld fölött körülbelül hét méter hosszan egy másik, félig az öreg fába beleolvadt pálmafatörzs nyomakodott fölfelé a rátapadó, sima kéreg alatt. Vagyis a telegraffa egy éktelen nagy, a pálmafára ránõtt parazita volt. Ennek az élõsdinek nem is volt saját törzse, csak fojtó ölelésébe fogta a pálmát, kiszívta és elapasztotta annak életnedveit. A fa belseje aztán elkorhadt, s az egekbe nyúló üreges törzs nagyszerû dobként szolgált a helybéli indiánok számára.

Tökéletes hasonmása volt ez az Amerikai Egyesült Államoknak, ennek a hatalmas és üreges fatörzsnek, amely a nemzetek erdõsége fölé magasodik, de belül holt és üres. Az Amerikai Birodalom elérkezett hanyatló szakaszába. A dollár még mindig világvaluta, az amerikai hadsereg még mindig félelmetes hadigépezet, a tõzsdén még mindig billió dollárok forognak, de a Nyugat nagy állama a spirituális nemlét állapotába süllyedt. Az USA politikai élete a Meroving királyok végnapjaira emlékeztetõ alkonyatba süllyedt. Egy kívülálló számára nehéz megérteni, hogy ez a 275 milliós nemzet nem volt képes jobb vezetõket találni, mint az a két tökfilkó, Bush és Gore. Szellemileg mindkettõ gyenge legény, alapvetõ ismeretekkel sem rendelkeznek, és teljesen híján vannak bármiféle politikai akaratnak. Valószínûleg egy átlagos város is alkalmasabb embereket találhatott volna, mint ez a két alak.

Az általános politikai hanyatlást szellemi leépülés kíséri. A tömegmédia és a közélet Amerikája elhülyült. Nincsenek már a háború elõtti könyvkiadás termékeivel összemérhetõ fontos új könyvek. Az amerikai tévé merénylet az emberi intelligencia ellen. A múzeumok ütött-kopott limlomokkal és az amerikai mûvészetet reklámozó videofelvételekkel vannak tele. A judeo-mammonita hatalomátvétel elapasztotta és a fogyasztás felé terelte Amerika életerõit.

X.

A Marx által is sokat kárhoztatott amerikai "zsidó" szellemiséget az egekig magasztalta Phillip Weiss zsidó amerikai újságíró:

Senki sem beszélhet arról, amit mi azért csendben magunkban nagyon is jól tudunk: a zsidók megváltoztatták Amerikát. A polgárjogi mozgalom a zsidó igazságosság értékeket hangoztatja. A médiában a még nagyobb hatalmú zsidók az információs kor eljövetelét gyorsították meg. A pszichológiában szakember zsidók és a hollywoodi zsidók, Seinfeld és Weinstein megváltoztatták a populáris kultúra nyelvét. Az oktatásügy egész társadalmat átható új eredményeiben a zsidó tanulásszeretet tükrözõdik. Én még a pénzügyekig vagy a jogtudományig sem jutottam el... Ezek a trendek kellemesebb és kreatívabb hellyé tették Amerikát. A zsidók szorgalmazták az egyház és az állam szétválasztását. Ha a szekularizált zsidók nem veszik át a kulturális hatalmat, akkor nem csökkent volna ilyen jelentõsen az egyháznak a közerkölcsökre gyakorolt hatása. És errõl mégsem beszél soha senki. Ez volt az utóbbi 25 év legfontosabb változása az elit kultúrájában, mégis szó nélkül hagyják.

Weissnek ez a szédült öndicsérete némi józanságra int. Ezeket a változásokat ugyanis nem biztos, hogy ennyire kedvezõnek kell tekintenünk. A zsidók megváltoztatták Amerikát az utóbbi 2530 évben, mondja Weiss. Ez aranykor volt az amerikai zsidók számára, mivel

hatalmuk és befolyásuk egyre növekedett. De ugyanezek az évek már nem voltak olyan örömteliek a nem kiválasztott amerikaiak számára. A neoliberalizmus buzgó szócsöve, az Economist címû brit hetilap nemrég ezt jelentette:

A szegények és a gazdagok közötti szakadék egyre mélyül. Amerikában az utóbbi húsz évben a népesség leggazdagabb egyötödének átlagjövedelme a legszegényebb egyötöd jövedelmének 9-szereséröl 15-szörösére nõtt. 1999-ben a brit jövedelmi egyenlõtlenség 40 év óta most érte el a legnagyobb mértéket.

A zsidó befolyás növekedéséhez divergencia társult: a gazdagok még gazdagabbak lettek, a szegények még szegényebbek, a középosztály pedig elveszett. Ez várható is volt, minthogy a zsidó közösség jóléte hagyományosan mindig a köznép érdekeinek rovására növekszik. A Biblia készen kínálja nekünk az õsmintát József és testvérei történetével õ ugyanis azon gazdagodtak meg, hogy a fáraó rabszolgáivá tették a egyiptomi közrangúakat. A zsidó közösség a néppel szembefordulva

264 király mellé állt Kegyetlen Pedro Spanyolországában és a XVII. századi Lengyelországban és Ukrajnában. A zsidónegyedek nem véletlenül épültek ki a királyi paloták közelében Európában mindenütt.

A médiában a még nagyobb hatalmú zsidók" aztán rázendítettek szokásos nótájukra: dicsõítették Izraelt, jajveszékeltek a zsidó holokausztról, támogattak minden piszkos ügyet az iraki tömeggyilkosságtól az amerikai feketék társadalmi felemelkedésének korlátozásáig. A zsidó kézbe került Hollywood még erõszakosabbá, moralizálóbbá, visszataszítóbbá és nyárspolgáribbá tette az amerikai filmeket. Van a filmgyártásnak egy kedves zsidó figurája is, Woody Allen, de õ nem Hollywoodban munkálkodik, és különben is antiszemitának tartják. A jogban a zsidók elõretörése nem igazságosabb, hanem csak jóval többet pereskedõ társadalommá tette Amerikát. "Az egyház és a társadalom szétválasztását" pedig kierõszakolt dekrisztianizálásnak és despiritualizálásnak tekinthetjük.

XI.

Az USA több vonatkozásban is zsidó állammá vált. Ugyanolyan biztonsági ellenõrzési módszerei és ugyanolyan holokausztmúzeumai vannak, mint Izraelnek, s itt is ugyanaz a szegénység jut sokaknak és gazdagság keveseknek. A hasonlóságra utalnak a barátai és az ellenségei is. Dávid Quinn azt írta a Sunday Timesban, hogy meglátása szerint az ír értelmiségiek oly mereven utasítják el az amerikai politikát, "annyira hevesen, nyilvánvalóan és irracionálisán (?), hogy az leginkább az antiszemitizmusra emlékeztet engem". Quinn így folytatja: "Az amerikaiak olyanok, mint a zsidók, mert õk is a fél világ kedvenc bûnbakjává váltak. A zsidókat azzal vádolták, hogy kezükben tartják a világ pénzügyeit; most már az amerikaiak ellen is ez a vád. A zsidókat azzal vádolták, hogy a kultúra és a mûvészetek irányításával a dekadenciát mozdították elõ. Most ez a vád éri az amerikaiakat is. A zsidókat azzal vádolták, hogy egy sor piszkos ügyben használták ki a hatalmukat. Most ez a vád éri az Egyesült Államokat is.

Tekintettel Amerika hatalmára és gazdagságára, valamint az ottani zsidó lobbi erejére, a Közel-Keleten igazán könnyû volt antiamerikanizmussal vegyíteni az õsrégi antiszemitizmust, hogy ebbõl aztán igazán mérgezõ fõzet jöjjön ki. Tízmilliók szívták magukba ezt a kotyvalékot, most ugyanolyan erõs amerikagyûlölet él bennük, mint sok németbe annak idején a Weimari Köztársaságban.

Oszama bin Laden és követõi ebbõl a gyûlöletbõl ugyanolyan logikus következtetésre jutottak, mint Hitler: ha valóban Amerika a felelõs a föld minden problémájáért, akkor Amerikát és népét el kell takarítani a föld színérõl."

Nagyon fontos cikk ez, mivel feltárul benne a judeoamerikanizmus egy szakértõjének a tudatalattija. Quinn a zsidókhoz és a neozsidókhoz fordul: támogassák Amerikát, minthogy Amerika zsidó állam, amely zsidó politikát folytat, és a szokásos zsidóellenes reakciókat váltja ki. Quinn azonosaknak tekinti a zsidókat és Amerikát, és felhasználja a neozsidó propaganda sok kliséjét is.

Az egyik klisé szerint a zsidó/amerikai politika elutasítása "irracionális", mivel ott a hittétel: "ne próbáljad megérteni, hogy miért vált ki elutasítást a te politikád". Elie Wiesel, a holokausztizmus prófétája minden alkalommal elismétli: "totálisan irracionális..., megmagyarázhatatlan..., oka sincs, csupán mindenkinek a tiszta gyûlölete a zsidók iránt". Tony Bayfield rabbi pedig a szokásos zsidó vehemenciával hajtogatja:

Rettenetesen dühös vagyok mindenkire, aki azt merészeli állítani, hogy az efféle cselekedetek (támadás a Pentagon ellen stb.) valamilyen módon megmagyarázhatók, sõt, netán még igazolhatók is.

Anélkül, hogy személyesen is ismerném Bayfield rabbit, megkockáztatok egy merész felvetést. Ha megemlítenénk neki Deir Jasszint vagy az iraki népirtást, akkor is elfutná õt a méreg: hogyan merészelik így összehasonlítani! Bayfield igazolhatónak tartaná ezeket a tömeggyilkosságokat, de legalábbis megmagyarázhatónak. De ha zsidók szenvednek, akkor azt valamilyen rejtélyes ok folytán nem lehet megérteni és megmagyarázni.

Quinn, mint az összes többi neozsidó apologéta, letagadja a letagadhatatlant. Szerinte Amerika nem ellenõrzi a világ pénzügyeit, hanem ezzel csak vádolják. Ugyanezen az alapon Amerikát csak vádolják azzal, hogy elfoglalja Észak-Amerika nagy részét. Quinn tudatában ez az Amerika egy szegény házban él, egy kis schtetlen (zsidó kisvárosban; jiddis. A fordító megjegyzése). Fogalmam sincs, hogy Dávid Quinn milyen származású, de nála aztán senki sem lehet nagyobb zsidó.

Quinn számára a zsidó uralom és az amerikai dominancia minden ellensége egy új Hitler, aki meg akarja gyilkolni az összes zsidót/amerikait. Nasszer Hitler volt, amikor államosította a Szuezi csatornát, és Arafat is Hitler volt, és Bejrút volt a bunkerja. Szovjet-Oroszország ugyanaz volt, mint ami a náci Németország attól a pillanattól kezdve, hogy Moszkva elnézte a neki jutott feladatot Hitler leverésében. Oszama bin Laden, vagy "tízmilliók a Közel-Keleten" mind új Hitlerré váltak. E mögött az összehasonlítás mögött az a gondolat húzódik meg, hogy a muszlimokkal ezekkel a "tízmillióival" ugyanúgy kell elbánni, mint Hitlerrel és az õ sok németjével a Weimari Köztársaságban".

A judeoamerikai közbeszéd a zsidó elõdöktõl örökölte ezt a démonizálási ötletet. A harag, a gyûlölet és a bosszúvágy beleszövése az ellenségrõl folyó közbeszédbe nagyon hatásos, hagyományos zsidó ideológiai fegyver. És a közösségen belül soha nem fordul elõ, mindig csak kifelé alkalmazzák. A démonizálás és a dühöngés általános bemocskolódást és részrehajlást hoz a közbeszédbe, és végül lerombolja a társadalmat. Shamuel Boteach rabbi, azelõtt Chabad rabbi az Oxfordi Egyetemen, jól szemlélteti ezt a zsidó hozzáállást A gyûlölködés ideje találó címû írásában:

A megfelelõ válasz ezeknek a gyáva gazembereknek, akik a szörnyû támadásokat végrehajtották Amerika ellen, az, hogy gyûlöljük õket minden idegszálunkkal, és megtisztítsuk magunkat a szimpátia minden morzsájától, amely netán meg akarná érteni az indítékaikat. A gyûlölet jogos érzelem... Ellentétben a kereszténységgel, amely azt tanítja, hogy tartsuk oda a másik orcánkat is a támadónak, és szeressük a bûnösöket, a júdaizmus arra kötelez bennünket, hogy megvessük a gonoszt, és minden áron álljunk ellent neki. Számunkra a megbocsátás és együttérzés kiterjesztése a bûnösökre is nemcsak alattomos dolog, hanem egyenesen kigúnyolása annak az Istennek, aki meg tud kegyelmezni mindenkinek, s ugyanakkor igazságot követel az ártatlanoknak. Hitlerre az egyetlen lehetséges reagálás a mérhetetlen megvetés és izzó gyûlölet. A javíthatatlan gonoszra csak egyféleképpen lehet reagálni: szakadatlan háborút kell folytatni ellene, amíg végképp ki nem pusztul a föld színérõl. Ki merem jelenteni, hogy ha egy kultúra nem gyûlöli Hitlert és kompániáját, akkor abból a kultúrából hiányzik az együttérzés. Kedvességet mutatni a gyilkos iránt nem más, mint az áldozat újbóli meggyalázása. így tehát az igazság érdekében a gonosz emberrel szembeni megfelelõ reakció az, ha minden idegszálunkkal gyûlöljük õt, és reméljük, hogy sohasem talál nyugalmat sem ezen a világon, sem a következõn.

XII.

Nem sokkal szeptember 11-e elõtt amerikai kongresszusi képviselõk látogattak el Palesztinába, s egyikük a lapok címoldalára került. Shelley Berkley nevadai demokrata képviselõnõ volt az, aki kijelentette Szaeb Erakat palesztin miniszternek: "Ez a mi országunk, mi nyertük meg a háborút. Ha a palesztinok nem akarnak zsidó fennhatóság alatt élni, én nem fogom tartóztatni õket."

Mármost kik ezek a "mi", akikrõl a méltóságos asszony beszél? Miss Berkley nyilván nem a "mi, amerikaiak"-ra vagy a "mi, nevadaiak"-ra gondolt, akik õt Washingtonba küldték. Tudomásom szerint Nevada nem indított háborút a Közel-Keleten. Néhány naiv ember azt is mondhatná, hogy itt "Izraelrõl" van szó, s még "kettõs lojalitással" is megvádolhatnák a képviselõnõt. Szigorú tanácsadói majd megfeddik õt azért, hogy cserben hagyta benne bízó választóit, és egy idegen ország szolgálatába állt. De ez tisztességtelen interpretáció volna. Miss Berkley nem pártolt át sehonnan sehova. Az amerikai Kongresszus és Szenátus sok más tagjához hasonlóan egyetlen ügynek elkötelezettje õ, és az a zsidóság ügye.

Miss Berkleynek tulajdonképpen igaza van. Ha a nevadaiakat és a többi amerikait nem zavarja, hogy súlyos zsidó befolyás alatt élnek, akkor a palesztinok miért nem tudják ugyanazt eltûrni? Az amerikaiakat láthatóan nem zavarja, hogy vagyonukat a nagy befektetési bankárok kezelik, a Mr. Greenspan vezette jegybank, a Federal Reserve égisze alatt. Jézus megvált, Mózes viszont befektet. A zsidó befolyás nem ér véget ott, ahol a pénz véget ér. Az amerikaiak ideáljait a pénzsóvárság és a siker kultuszát hirdetõ Hollywood alakította ki. Gondolataikat az egyetemeken és a médiában munkálkodó zsidó szakértõk szállítják nekik. Az egyszerûség kedvéért elfogadják a New York Times kotyvalékát. Történetük a holokauszttanulmányokra szûkült. Könyveiket Bellow és Malamud írja. Az amerikaiakat nem zavarja, hogy politikájuk irányítása olyan emberek kezében van, akik kizárólag a zsidó érdek elkötelezettjei.

Ha pedig ez õket nem zavarja, akkor miért zavar engem, egy izraeli zsidót, ahelyett, hogy büszke lennék magam is a testvéreim, az amerikai zsidók sikerére? Végül is nem akármilyen fegyvertény egyetlen puskalövés nélkül megszállni a világ szuperhatalmát. A

kérdés nem szónoki, van rá válasz, s az nem az "öngyûlölet". Én nagyon jól

268 megvagyok magammal és az általam ismert zsidók többségével. Külön-külön kedves és szimpatikus emberek vagyunk. Mint bárki más. De együtt már félelmetes és visszataszító társadalmi gépezetet alkotunk, eszelõsen ragaszkodva a hatalomhoz és a pénzszerzéshez. Én úgy szeretem "a zsidóságot", ahogy a nagy amerikai Henry Thoreau szerette az Amerikai Birodalmat, ahogy Voltaire szerette a katolikus egyházat, vagy Orwell Sztálin pártját.

A zsidóság az izraeli zsidók ellensége lett: azok az izraeliek, akik békességben akarnak élni palesztin szomszédaikkal, a templomokkal és a mecsetekkel, semmit sem tehetnek az amerikai zsidó vezetõség nyers erejével szemben. A jó szándékú izraeliek és palesztin szövetségeseik nem gyõzhetnek, ha ezt az erõt nem sikerül leküzdeni. Az északi, skandináv mitológiában Thor isten elment Utgard Lokihoz, a gonosz óriások királyához, hogy megmutassa a hatalmát. Utgard Loki istenei próbatétel elé állították: egy hatalmas ivókürtbõl kellett innia. Thor nekiveselkedett, de nem ment semmire, mert a kürt a tengerbe ért. Csak ennek a kapcsolatnak a megszakításával tudott volna megbirkózni a feladattal. Ha önök, tengeren túli olvasóim, elrekesztik a külföldi zsidó támogatás tengerét, akkor mi, izraeliek és palesztinok képesek leszünk elrendezni hazai dolgainkat. Az önök köreiben munkálkodó Izrael-támogatókat háttérbe kell szorítani, s ez önöknek épp úgy érdekük, mint nekünk.

XIII.

Az eszmék harcában van egy félelmetes tömegpusztító fegyver: az ellenfél démonizálása. Nincs jobb fegyverrendszer akkor sem, ha valaki le akarja rombolni a társadalmat. Nem szabad az embereket felosztani a Fény fiaira és a Sötétség fiaira.

A zsidók általában elég toleránsak a közösségen belül született eszmékkel szemben. A cionizmus megalapítója, Theodor Herzl minden volt, csak vallásos zsidó nem. A vallásos zsidók nagyon nem szerették õt. Mégis, amikor egy rabbit megkértek, hogy mondjon valami jót róla, a rabbi talált jó szavakat: Theodor Herzl sohasem beszélt világi dolgokról a zsinagógában, sohasem lépett be imaszíjakkal a toalettbe, és sohasem tanulmányozta a Talmudot karácsonykor. Már most az igazság az, hogy Herzl egyébként sem járt soha zsinagógába, sohasem viselt imaszíjakat, és sohasem tanulmányozta a Talmudot, pont. A zsidók ugyanilyen módon elég toleránsak voltak a kommunista Lev Trockijjal és a nácibarát Yair Sternnel szemben is, mert tudták, hogy minden eszmének vannak pozitív elemei. A mi idõnkben a baloldali ellenzék vezére, Josszi Szarid volt a meggyilkolt judeonáci miniszter, Zeevi barátja és megható dicshimnuszokat zengett róla.

De a külsõ világ számára a zsidók az örökké áldott kontra örökké átkozott koncepcióját kínálják, az izzó gyûlöletet, haragot és bosszúvágyat. A lelki-szellemi egyensúly helyrebillentése érdekében ezt a zsidó belsõ toleranciát egyetemessé kell tenni, a zsidó külsõ intoleranciát pedig el kell vetni.

A judeoamerikai gondolkodás továbbra is termeli, külsõ fogyasztásra az intoleranciát. Ronald Reagan "a Gonosz Birodalmának" nevezte a Szovjetuniót, Bush pedig "Hitlernek" titulálta Szaddam Husszeint. Barbara Amiel, Lord Black felesége és vezérlõ csillaga megjegyezte, hogy mostanság a zsidókat és Izraelt mutatják be a Gonosz Birodalmaként.

Tévedés, Ms. Amiel: Gonosz Birodalmak nincsenek, csak kontrollálatlanok.

Szovjet-Oroszország sem egy gonosz birodalom volt, s nem volt az a Sztálinban és a gulágban megtestesült kommunizmus sem. Solohov, Blok, Paszternak, Jeszenyin, Majakovszkij és Gyejneka a forradalom mellé állt, és annak eszméit mûvészi eszközökkel jelenítették meg. Az ember egyenlõségének és testvériségének megteremtésére irányuló, részben sikeres kísérlet országa volt ez, ahol bátor próbálkozást tettek a Mammon szellemének legyõzésére. A kommunisták és támogatóik megpróbálták fölszabadítani a munkásságot, lehozni a mennyországot a földre, eltüntetni a szegénységet és felszabadítani az emberi szellemet. A kommunizmus megteremtette Európában a társadalmi demokráciát.

Németország sem volt a Gonosz Birodalma, és nem volt az a Hitlerben megtestesülõ organikus tradicionalizmus szelleme sem. Nem véletlenül láttak pozitív elemet is ebben a világnézetben Európa legjobb írói és gondolkodói, egyebek közt Knut Hamsun, Louis Ferdinánd Celine, Ezra Pound, William Butler Yeats és Heidegger. Ha Oroszországot és Németországot nem démonizálták volna, akkor könnyen lehetséges, hogy nem jutottak volna el olyan szélsõségekig.

Helyre kell állítanunk a lelki-szellemi és a közbeszédbeli egyensúlyt amely a II. világháború utóhatásaként borult fel a burzsoá "judeoamerikai" mentalitás túlságosan is teljes gyõzelmének következtében Miközben elítéljük a szélsõségeket és a háborús bûnöket, Majakovszkijtól Poundig helyre kell állítanunk a szellem uralmát. Nem léteznek gonosz emberek, mindannyian Isten képére és hasonlatosságára teremtettünk, és minden eszmére szükség van új gondolatok megszületéséhez.

Az 1930-as és 40-es évek két nagy porondharcosa sok szörnyûséget követett el, de az vesse rájuk az elsõ követ, aki maga bûntelen. Drezda és Hirosima, valamint a Deir Jasszini és dzsenini tömegmészárlás után nem sok jelentkezõ akadhat. A két nagyot dedémonizálni kell, minthogy démonizálásuk veszélyesen felborítja az eszmék egyensúlyát.

De nem szabad démonizálnunk az ellenfeleiket sem. Amerika sem a Gonosz Birodalma. Észre lehet és észre is kell téríteni. És az általános emberi értékek között kell számon tartanunk az amerikaiak vállalkozó szellemét, találékonyságát, önbizalmát, korlátozást nem tûnõ szabadságvágyát és demokráciáját.

A zsidóság sem a Gonosz Birodalmának megtestesítõje. A zsidók jó szervezõk és közvetítõk, kitartóak és istenfélõk, könnyen lelkesedõk, ingerlékenyek és érzékenyek, elsõ osztályú gondolkodók és bátor katonák, utazgatás kedvûek, együttérzõ lelkûek és vidámak; vagyis a zsidókra szükség van az emberiség felvirágzásához.

De e tulajdonságok együtt akár romba is dönthetik a világot, ha nem tartják õket ellenõrzés alatt.

A szovjetek emberek millióit számûzték és ölték meg abban a törekvésükben, hogy eltöröljék a régi rendet. Lerombolták az õsi templomokat, elûzték földjeikrõl a parasztokat, és ugyanúgy törekedtek uniformizálásra, mint amerikai ellenfeleik. A nácik a történelem legszörnyûbb háborúját szabadították a világra, s szlávok és zsidók millióit gyilkolták meg. Most pedig a judeoamerikai erõk veszítettek el minden féket és mértéket 1945-ös és 1991-es nagy gyõzelmeik következtében. S ezt a helyzetet úgy értelmezik, hogy szabad kezet kaptak a világ végromlásba döntéséhez. GlobaJizációs programjuk eltünteti a világ minden szépségét és különleges jellemzõjét, elsekélyesíti a mûvészetet, megfojtja a szellemet, pusztítja a természetet, felszámolja a társadalmi vívmányokat, s urakra és

rabszolgákra osztja fel az emberiséget. Ahová csak beteszik a lábukat, ott eltûnnek a régi kávéházak és éttermek, s helyüket Starbuckok és McDonaldek foglalják el. A dolgozók elveszítik munkájukat, a múzeumok megtelnek szeméttel mûvészetet felváltja a televízió. Ennek ellenére ezeket is meg kell tartani, s nem eltüntetni.

A háborúról általában úgy beszélünk, mint az állami érdekek konfliktusáról. Csakhogy a végtelenségbe nyúló II. világháború az eszmék harcát is hozta. Gonosz és szükségtelen volt ez a háború, hiszen a különbözõ eszméknek örök küzdelemben egymás mellett kell létezniük ahogy azt a jin és a jang, a nõi és a férfi erõk példáján is szemlélhetjük. A judeoamerikai eszme viszont elférfiatlanítja a világot, ha engedik szabadon garázdálkodni. Ez a folyamat jól érzékelhetõ az Egyesült Államokban, ahol a férfiak már nem is mernek férfiak lenni. Beperelhetõk, ha utánafordulnak egy nõnek, de beperelhetõk akkor is, ha nem fordulnak utána. A híres angolszász hõsköltéményben, a Beowullban egy kegyetlen királynõ minden férfit megölet, aki szemet merészel vetni rá. Ha tudták volna, hogy a kegyetlen királynõ szelleme valamikor még uralni fogja az egész világot...

A judeoamerikai eszme szorosan kötõdik a biológiai élethez, de elfordul a szellemtõl. Nem véletlen, hogy uralma alatt sem nagy mûalkotások, sem új nagy eszmék nem születnek. Másfelõl viszont ellenfeleinek tisztán maszkulin tendenciái szintén veszélyeztették az emberi faj fennmaradását.

Az elmúlt évszázad három, egymással szemben álló nagy táborának volt egy közös jellemzõje: elutasították Krisztust, a spiritualitás alapját. A II. világháború egyetlen nagy vezetõje sem fordult soha Isten felé. A kommunisták féltek, s az amerikaiak még most is félnek Krisztust megemlíteni, mert attól tartanak, hogy kinevetik vagy megróják ezért õket a zsidók. A nácik kifejezetten kereszténységellenesek voltak, és belemerültek az okkultizmusba. Ez a negyedik elem, amely hiányzik az egyensúly helyreállításához.

Így aztán arra kell törekednünk, hogy szintézist alkosson a négy tendencia: a természet, a helyi gyökerek és a hagyományok õsi szeretete, a társadalmi-közösségi igazságosság az egész emberiség számára, az életszeretet és vállalkozó szellem, valamint spiritualitás. Ezek a Kereszt új jelentését szimbolizálják, s megteremtik az emberiség spirituális egységét, miközben megõrzik szépséges sokféleségét is.

XIV. a zsidók elõretörésének sok kutatója nehézséggel találja szemben magát. Darwinista ösztöneik arra a feltételezésre sarkallják õket, hogy a zsidók azért sikeresek, mert az átlagosnál jobb tulajdonságaik vannak. McDonald arra a következtetésre jut, hogy a zsidóknak genetikai okok ^a gondos neveltetés következtében magasabb az intelligenciájuk. Büszkeség töltött el engem is e munka olvasásakor, amíg körül nem néztem, hogy milyenek is a valóságos zsidók, az én szomszédaim. McDonald koncepciója nem állja ki a valóság próbáját. De ha nem a magasabb intelligencia a siker mozgatója, akkor mi?

A darwinisták azért tévednek, mert képtelenek a sikert a társadalom függvényének tekinteni. A hagyományos nem zsidó társadalmakban a siker példáját egy költõ, egy szent, egy mûvész, egy bátor harcos, egy jó munkás vagy paraszt kínálta, vagyis olyan valaki, aki mások életét tette jobbá. Homérosz görögjei számára az ügyes sportolók, hajósok, költõk, zenészek és táncosok voltak a siker modelljei, ahogy azt csodálatos eposzaikból is tudjuk. Ezek az idillben élõ emberek, akárcsak a régi idõk oxfordi diákjai, lenézték a kereskedõt és az üzletembert, és a jó hajóst becsülték.

A zsidók szerint a sikernek két különbözõ formája létezik. Az egyik a belsõ, a zsidó közösségen belüli siker, amelyet a Talmud tanulmányozásával lehet elérni. A másik pedig a külsõ, a zsidók és a nem zsidók által lakott nagyvilágban elért siker. Ennek a sikernek a mércéje a kíméletlenül felhalmozott pénz és hatalom.

Zsidó nézõpontból a zsidók mindig is sikeresek voltak, mivel mindig részük volt mindkét fajta sikerben. De a zsidók külsõ sikerét a nem zsidók a legutóbbi idõkig egyáltalán nem tekintették sikernek. Mindig akadtak nem zsidók, akik azonos álláspontón voltak a zsidókkal, gondoljunk például III. Richárdra vagy Harpagonra, de õket inkább szörnyetegnek tekintették, s nem a siker modelljeinek. A XIX. században a szörnyetegek szaporodása elérte a kritikus tömeget, s megszületett a mammonita világ. A közbeszédben való aktív részvétel (média + egyetemek) révén a zsidó gondolkodók és ideológusok elterjesztették a siker mammonita eszméjét, s azt a nyugati társadalom egyik értékmérõjévé tették. A modern Harpagon, például lacocca vagy Soros általában nagy elismerésnek örvend a mammonita közbeszédalakítók által létrehozott új társadalomban. A nyugati világ zsidóssá vált, ahogy Marx mondotta, és átvette a siker zsidó eszméjét. Egyszerûbben fogalmazva a zsidók nem "sikeresek lettek", hanem az õ normális viselkedésük vált a sikeresség mércéjévé.

Ha az Egyesült Államokban a közbeszéd irányítása a négerek kezébe kerülne, akkor valószínûleg a jó sportolókat és zenészeket kezdené mindenki sikeresnek tekinteni, míg az ügyvédeket és a bankárokat kudarcemberként lesajnálnák. Ez talán jobb volna az emberiség jövõje szempontjából, mint a pénz és a hatalom mostani bálványozása.

XV.

A zsidók még az anyagi sikereket sem valami csoda folytán érik el. Magyarázattal valószínûleg szolgálni tud két izraeli rendezõ és producer, Menachem Golan és Yoram Glóbus. Szerény képességû emberek ezek, akiknek filmkészítési érdemei semmiképpen sem lépik át a másodosztály határát, mégis vagyont szereztek Hollywoodban, és sok szörnyû filmet csináltak, amíg le nem áldozott a csillaguk. Sikerük kulcsa a vertikális hálózatépítés volt. Golan és Glóbus mindenfelé mozikat vásárolt föl Nagy-Britanniában, és a maguk által kiválasztott filmeket vetítették. És állandóan (na jó: majdnem mindig) szörnyen rossz filmeket választottak, minthogy nem volt sem ízlésük, sem tehetségük, sem mûveltségük. Azt mondták: ha az embernek már van egy mozihálózata, akkor nem kell aggódnia a filmjei minõsége miatt. A globalizálás és a hálózatépítés a minõségen alapuló versengés kiiktatásának módszere. Nem kell egy jobb kávéházat nyitni: könnyebb megvásárolni az összesét, és Starbuckot csinálni belõlük. Az emberek mindenképpen a mi kávéházainkba lesznek kénytelenek betérni.

A zsidó sikeresség második oka a mi kölcsönös pszichológiai kompatibilitásunk. Az ellenfelek általában zsidó "szabadkõmûvességet", már-már összeesküvést emlegetnek. De a zsidók számára teljesen természetes, hogy szeretik a hasonló dolgokat, ahogy, mondjuk, egy angol is szereti az angolszalonnás tojást. Csakhogy ez problémát jelent az emberi fejlõdés szempontjából. Prágában az 1920-as években élt két egyformán nagyszerû, de egymástól nagyon különbözõ író, az elidegenedett és absztrakt gondolkodású zsidó Franz Kafka, és a földön járó cseh kommunista Jaroslav Hasek. Mindkettõ remek író, mindkettõre szükség van az emberiség fejlõdéséhez, de Kafka zsenialitása könnyebben elfogadható a zsidók számára. S minthogy sokkal több zsidó irodalomprofesszor és lapkiadó van, mint cseh, az csak természetes, hogy Kafkát világszerte ismerik és elismerik, míg Hasek neve nem nagyon lépte túl Csehország határait. Sokkal több író utánozza

Kafkát, mint ahányan ismerik Haseket. Ennek eredményeképpen aztán az emberiség, s nem csupán Amerika, egyre inkább "zsidós" lesz. Ahogy az írók is tudják, úgy kell írniuk, hogy az vonzó és elfogadható legyen a zsidó szerkesztõk és professzorok számára. Egyébként legföljebb csak helyi sikerekre számíthatnak, így tehát a zsidók normális emberi hajlamai mindenféle konspiráció nélkül is hatnak az emberiség szellemiségére, egyre csökkentve annak csodálatos sokszínûségét.

Már most a problémát meg lehet oldani. Míg a magánkezdeményezések bizonyos mennyisége jó dolog, addig a hálózatépítést meg kell tiltani. Egy tulajdonosnak csak egy könyvesboltja, egy mozija vagy egy kávéháza lehet. És a második megvásárlására vagy irányítására tett kísérleteket büntetõjogi eszközökkel kell üldözni.

Egy északi vicc szerint egy eszkimót, aki a délebbi vidékekre barangolt, elüt a gõzmozdony. Szegény túléli a balesetet, de attól kezdve szétrugdal minden üstöt, katlant, amit csak lát. Addig kell lerombolni õket, amíg ilyen kicsik, mondta. A monopolizálást látva nekünk is a bölcs eszkimó tanácsát kell követnünk. Jobban járunk, ha száz különféle kávéházunk van, mint ha száz Starbuck hívogat minket.

Az emberi jövedelem felsõ határát az átlagos ipari munkabér kétszeresében kell megjelölni, se felett az összeg felett az adóknak el kell érniük a száz százalékot. A menedzseri juttatásokat szintén komolyan korlátozni kell. A médiát és általában a közbeszédet fel kell szabadítani. Ami a szellemi szférát illeti, láthatóvá és támadhatóvá kell tenni a zsidók fennhéjázó, elzárkózó hajlamait. A fennhéjázó, gõgös értelmiségi persze nem ellenség, de hagyományos uralkodási hajlamát a láthatóbbá tétellel és a felelõsségre vonhatósággal korlátok közé kell szorítani.

Meg kell teremtenünk az egységünket hirdetõ lelki-spirituális közösséget. Ehhez el kell törölni a kamatot, és meg kell szüntetni a faji diszkriminációt. Mózes V. könyvének 23/19. számú verséhez írott kommentárjában Szent Ambrus így vélekedik: "Attól szedjél uzsorakamatot, akit megölni sem volna bûn. Ahol jog van a háborúra, ott van jog az uzsorakamat szedésére is. Akik lelki-spirituális közösséget vállalnak testvéreikkel, azok nem követelnek uzsorakamatot. De ha ez a közösség megszûnik, akkor jön az uzsorakamat, a korlátlan kizsákmányolás és a rab szolgaság. A rabszolgaságot kálvinisták és zsidók vezették be Észak-Amerikában, miközben ez az intézmény ismeretlen volt azokon a területeken, amelyeken egyetlen Egyházban gyûjtötte össze az embereket a lelki-spirituális közösség.

A 22-es csapdája címû, szellemes regényében Joseph Heller szerepeltet egy tábornokot, aki hitetlenkedve kérdezi a tábori lelkészt' "Ugyanahhoz az istenhez küldte imádkozni az embereket, amelyikhez mi is szoktunk?" Ez a lelki-spirituális közösség nélküli világ mentalitása. Nem ok nélkül tiltja a Talmud a zsidónak, hogy együtt igyék bort egy nem zsidóval, hiszen a közös borozás tulajdonképpen lelki-szellemi közösséget is jelent. S minthogy a zsidó törvény szándéka az volt, hogy a zsidók alacsony intenzitású, de szüntelen háborúságban álljanak a nem zsidókkal, a zsidóknak azt is megtiltották, hogy kamatmentes kölcsönt adjanak a nem zsidóknak. Lelki-szellemi egység megteremtésével a társadalom megszabadulhat ezektõl a nehézségektõl.

Ezzel a zsidók felemelkedése átalakul az ember felemelkedésévé.

A zsidó nép hosszú históriája ismeretlen végpont irányába fordult. Ez a história a lelki-szellemi egység elutasításával kezdõdött, s a végén megint ez a kérdés vetõdik fel.

Ha a cionizmus és mammonita nagy testvére világméretû gyõzelmet arat, akkor eltûnik a sokszínûség, a könyörületesség és a szellem. Ha viszont a közösségiség szelleme gyõzedelmeskedik, akkor valóra válnak a régi próféciák. Akkor azt mondjuk majd: legyünk mi egy vérbõl valók, ez a palesztin nép, amely Ábrahám, az izraeliták és az apostolok leszármazottja, Palesztina jogos lakója, és az õ közeli rokonsága, a vándorló zsidó nép, amely hazatér majd atyái földjére, mint a tékozló fiú. A palesztin falvak, Kakun és Szuba elûzött lakói is hazatérnek majd, újjáépítik a lerombolt városokat, "és nem szaggattatnak ki többé az õ földjükbõl" (Amos próféta könyve 9, 15.). S a Szentföldön a népek két ága, a zsidók és a palesztinok egyesülnek majd, házasodnak egymással és ahogyan az a normannokkal is történt Kelet-Angliában, Szicíliában és Normandiában , új népet hoznak létre, amely soha többé nem fogja veszélyeztetni a világ békéjét.

(Akkor írtam, amikor Bush elnök meghirdette bosszúhadjáratát a harmadik világ ellen.)

A Cion Bölcsei és a közbeszéd irányítói

[Zhe Elders of Zion and the Masters of Discourse]

A Rejtett Kéz és Cion Bölcsei zavaros koncepciója haszontalan és fölösleges "A legújabb, az arab világot is érintõ vita A ló nélküli lovas címû tévémûsorral foglalkozik, amelyet november 5-én, szerdán, a szent ramadán hónap elsõ napján kezdtek sugározni több arab mûholdas csatornán. A vita abból fakad, hogy a mûsor részben a cári Oroszországban készült hamisítványra támaszkodik" írja Kaisz Sz. Szaleh ramallahi üzleti tanácsadó a nagyszerû Counter-Punch weboldalon. Ahogy az várható volt, Szaleh elítéli az adást, s figyelmezteti a palesztinokat és az arabokat, hogy tartsák magukat távol az antiszemitizmus régi, veszett farkasától, vagy ahogy õ fogalmaz, "az antiszemita bigottság importálásának trendjétõl".

Szaleh véleménye megegyezik Michael Hoffmanéval, akinek weboldalán megtalálható a Cion bölcseinek jegyzõkönyve. Hoffman szerint az arabok nem szorulnak rá arra, hogy régi és távoli forrásokból importálják antiszemita érveiket, minthogy rendelkezésükre áll a friss, kiapadhatatlan helyi forrás: a zsidó állam és a zsidó polgárok mindennapos viselkedése. Ez sokkal meggyõzõbb, mint a régi mesék.

A Cion... azonban még mindig jelen van, és még mindig szórakoztatja az embereket. Nemrég a jeles olasz regényíró és gondolkodó Umberto Eco fejtette ki a témával kapcsolatos véleményét a Guardian címû lapban. Eco így "magyarázza" a zsidókkal szembeni közérzületet: " [A zsidók]... kereskedelemre és pénzkölcsönzésre adták a fejüket hát ezért neheztelnek rájuk, mint 'értelmiségiekre'". Szerény ismereteim szerint nem az értelmiségiek szoktak pénzt kölcsönözni, hanem a bankárok és az uzsorások, akiknek a viselkedését viszont a valódi értelmiségiek ellenszenvesnek találják. Lehet, hogy Eco másféle "értelmiségi"definíciót tartogat számunkra. "Ez a hírhedt mû, a Cion bölcseinek jegyzõkönyve nem más, mint sorozatban gyártott régi hamisítványok felmelegítése, és bizonyítja is saját valószerûtlenségét, mivel nehezen hihetõ, hogy a gazemberek ilyen nyíltan elárulnák gonosz szándékaikat" vonja le következtetést Eco.

Egy ramallahi üzleti tanácsadónak még csak-csak meg lehet bocsátani, de Umberto Eco már észrevehetné, hogy definíciója ráillik néhány más könyvre is, például a Gargantua és Pantagruelre, erre a még régebbi hamisítványra, amely egy óriáscsalád igaz története akar lenni, "sorozatban gyártott régi koholmányok" alapján. A Don Quijote, a Pickwick Klub,

és Orwell 1984 címû regénye ugyanígy mind-mind valódi történeteket és eseményeket "akar" elõadni. Ezek is "hamisítványok", minthogy valaki másnak tulajdonítják õket: a Don Quijotét Sid Ahmed Benengelinek, a Gargantuát pedig Maítre Alcofribas Nasiernek.

A Cion bölcseinek jegyzõkönyvét leginkább "pszeudoepigráfnak" nevezhetjük, nem pedig "hazug hamisítványnak". Ugyanabba a kategóriába tartozik, mint a Thomas Friedman által jegyzett Clinton elnök levele Mubarakhoz. Végül is, a pszeudoepigráf régi és tiszteletre méltó mûfaj. De még jobb, ha "politikai pamfletnek" nevezzük Cion bölcseinek jegyzõkönyvét.

Ebben az értekezésben megpróbáljuk kideríteni, hogy Cion bölcseinek jegyzõkönyve miért nem hajlandó szépen lefeküdni és kimúlni. Nem kívánunk foglalkozni a "ki írta" szokásos kérdésével. Valódi szerzõje ismeretlen, és nehéz is elképzelni ezt a személyt, minthogy maga a mû nem más, mint irodalmi palimpszeszt. A régi-régi idõkben az írnokok és kódexmásolók használt pergamenlapokra is dolgoztak, amelyekrõl elõzõleg lekaparták a szöveget. Ez a lekaparás csak ritkán sikerült tökéletesre, így aztán az olvasó nem ritkán Apuleius Aranyszamár címû pajzán regényének és Assisi Szent Ferenc életrajzának (/ Fioretti di San Francisco) sajátos keverékével találkozhatott. A Cion bölcseinek jegyzõkönyvében régi és még régebbi történetek rétegezõdnek egymásra, s ez eleve lehetetlenné teszi az alkotó felkutatását. Minden szöveget a maga érdemei szerint kell kezelni, a szerzõség kérdésétõl elvonatkoztatva. Jorge Luis Borges ugyan megjegyzi, hogy a szerzõ fontos része a szövegnek. És ha tudnánk, hogy ez a mû valamilyen zsidó elitnek a valóságos tervezetét tartalmazza, akkor pillanatok alatt kész volna a válaszunk. De ez a mû valamikor a XIX-XX. század fordulóján jelent meg, "talált", apokrif alkotásként. Nagy sikerkönyv lett s még ma is az, bár egyes országokban (például a Szovjetunióban) már a puszta birtoklását is halállal büntették.

A Cion bölcseinek jegyzõkönyve névtelen szerzõje a társadalom átalakítását célzó nagyszabású tervrõl számol be, amelynek megvalósításával egy új oligarchia és leigázottak milliói jönnek majd létre. A végeredmény nem sokban különbözik attól, amit egy kortárs mû, az oaklandi nagy radikális, Jack London Vaspata címû regénye vetít elénk. London azonban látványos összeomlásra számított, míg a mi névtelen szerzõnk leigázáshoz vezetõ útja az Orwell-féle 1984 mintájú machiavellisztikus manipulációkon és tudatkontrollon halad keresztül.

A Cion bölcseinek az a problémája, hogy hátborzongató disszonancia van bárdolatlan nyelvezete és mély társadalmi és vallási gondolati tartalma között. Durva, paródiaszerû kifejtése ez egy sátáni, körmönfont és jól átgondolt tervnek, írta az irodalmi Nobeldíjas Alekszandr Szolzsenyicin a maga 1966-ban készült és 2001-ben kiadott Cionelemzésében. A Jegyzõkönyv... egy társadalmi rendszer modelljét mutatja be. Ennek tervezete egyszerûen felfoghatatlan a közönséges emberi elmék számára, ideértve a könyv közreadóját is. Két fejlõdési stádium dinamikus folyamata ez; az elsõ a destabilizálás, az egyre terjedõ szabadság és liberalizmus szakasza, amely társadalmi kataklizmában végzõdik, a második pedig egy új társadalmi hierarchia kialakulása. Bonyolultabb ez, mint az atombomba. Valószínûleg egy lángelme által kidolgozott terv ellopott és eltorzított változata. Mocskos antiszemita brosúrába illõ, undorító stílusa [szándékosan] fedi el a tiszta gondolatok és meglátások mélységét."

Szolzsenyicin tisztában van a Jegyzõkönyv fogyatékosságaival: "Stílusa egy ocsmány röpiraté, lendületes gondolatmenete megbicsakló és töredékes, tele van orrfacsaró ráolvasásokkal és pszichológiai ostobaságokkal. Az itt leírt rendszer nem szükségszerûen

kapcsolódik a zsidókhoz; lehet tisztán szabadkõmûves vagy bármi, miközben erõsen antiszemita irányultsága nem szerves része az elgondolásnak."

Szolzsenyicin a szövegen kísérletezve eltávolítja a "zsidók", a "gójok" és az "összeesküvés" szavakat, s így sok nyugtalanító gondolati összefüggésre bukkan. Erre a következtetésre jut: "A szöveg lenyûgözõen vetíti elénk két társadalmi rendszer, a nyugati és a szovjet jövõbeli képét. S miközben egy komoly gondolkodó 1901-ben valószínûleg meg tudta volna jósolni a Nyugat fejlõdését, vajon mit tudott volna mondani a szovjet jövõrõl?"

Szolzsenyicin szembeszállt a szovjet rezsimmel, volt bátorsága megírni és publikálni a szovjet elnyomást leleplezõ A Gulag-szigetcsoportot de arra már nem mert vállalkozni, hogy közreadja a Jegyzõkönyvvel kapcsolatos kutatásait is. Azt kérte, hogy ez az írás csak a halála után jelenjen meg, ám 2001-ben, akarata ellenére, kis példányszámban mégis csak kinyomtatták. Kövessük most Szolzsenyicin gondolatmenetét, és nézzünk bele a Jegyzõkönyv kristálygömbjébe, miközben átmenetileg figyelmen kívül hagyjuk annak "zsidó vonalát", és egy új, nem feltétlenül zsidó uralom alatt álló rendszer megteremtésének koncepciójára koncentrálunk. A nagy terv az emberi tudat és gondolkodás átalakításával kezdõdik (IV. Jegyzõkönyv): "Hogy ne legyen idejük az embereknek a gondolkodásra és megfigyelésre, az iparra és a kereskedelemre kell irányítanunk a gondolataikat. Így az összes nemzetet a nyerészkedési hajsza fogja lekötni." De ez hiábavaló igyekezet lesz, mert "spekulációs alapra kell helyeznünk az ipart is;... amit az ipar az országtól megvon, ki fog csúszni a nem zsidók kezeibõl a spekulációba, azaz a mi kezeinkbe fog kerülni.

S a túlélésért és a vezetõ pozícióért folyó megélénkült, válságokkal és megrázkódtatásokkal kísért küzdelem rideg és szívtelen, a vallásra erõs ellenérzésekkel tekintõ közösségeket hoz létre. Egyetlen kalauzuk a szerzésvágy, vagyis a Mammon lesz, amely köré valóságos kultuszt emelnek."

Az anonim szerzõ elõrelátása bámulatos: a Jegyzõkönyv megjelenésének idején még az ember volt a dolgok mértéke, de aztán eltelt kerek nyolc évtized, és Milton Friedman és a chicagói iskola kinyilvánította, hogy az egyetlen vezérlõ csillag a piac és a profit.

A tudat leigázásának eszköze a média, írja névtelen szerzõnk (Jegyzõkönyv): "A mai államok kezében van egy hatalmas erõ, amely irányítja a nép gondolkozását: ez a sajtó. A sajtóban megtestesül a szólásszabadság diadala. [A sajtó révén] megszereztük a hatalmat arra, hogy befolyásunkat érvényesítsük, miközben mi magunk a háttérben maradtunk. Kitöröljük az emberek emlékezetébõl azokat a történelmi tényeket, amelyeket nem szeretnénk, ha ismernének, és csak a nekünk tetszõeket hagyjuk meg nekik."

Nos, megjelent a könyv, s még évtizedek teltek el, míg színre lépett, észrevétlenül, a közbeszédünket ellenõrzõ emberek kis csoportja, a médiamágnások. A médiamágnások Berlusconi és Black, Maxwell és Sulzberger, Guszinszkij és Zuckerman dolgainak szabad kibeszélése ki van tiltva az általuk birtokolt médiából, miközben a szolgálatkészség elbûvölõ teljesítményeket produkál. A közbeszéd szabadsága ott maradt meg, an0' a (médiamágnásoktól) független média még létezik. Száz évvel ezelõtt ez az erõ még sokkal gyöngébb volt, és bámulatos, ahogy a névtelen szerzõ felismerte ezt a potenciált.

Egy évszázaddal a Világbank és az IMF megjelenése elõtt a Jegyzõkönyv szerzõi felismerték: a külföldi hitel a legjobb eszköz arra, hogy az országokat kiforgassák a

vagyonukból. "Amíg a hitel belföldi volt, a pénz az országban maradt, de a hitel külsõvé válásával minden ország alattvalói sarcot fizetnek az oligarchiának." És valóban azt látjuk, hogy minél nagyobb hitelt kapnak a szegény országok, annál szegényebbé válnak.

A tõkének a pénzemberek kezében való koncentrálódása, a média kevés kézben való koncentrálódása, az ellenszegülõ vezetõk törvénytelen meggyilkolása, az anyagi javakat elszivattyúzó s azt a Mammon papjainak tulajdonában felhalmozó részvénytõke, a nyereség (vagy a "piaci erõk"), mint a sikeres stratégia egyetlen mércéje... Hát igen, a jegyzõkönyv azért nem megy ki a divatból, mert az oligarchikus (és nem feltétlenül zsidó) uralom megteremtésének abban leírt terve a mostani világban éppen megvalósulóban van, s így hívják, hogy Új Világrend.

A jegyzõkönyvet néha szélsõjobboldali antiutópiának minõsítik. Pedig ez a mû a bal és jobboldali közbeszédbe egyaránt beleillik. Egy jobboldali író üdvözölné a törvény és a rend megszilárdítását, de a névtelen szerzõ alábbi jövendölését (VII. Jegyzõkönyv) akár manapság is írhatta volna egy liberális gondolkodó, például Noam Chomsky, látva az Új Világrend felé tartó átmenetet: "A fegyverkezés fokozása, a rendõrség létszámának növelése mindez lényeges a fent említett tervek végrehajtásánál. El kell érnünk, hogy a világ összes államában rajtunk kívül csak proletártömegek, valamint egynéhány, az érdekeinket kiszolgáló milliomos, rendõrség és katonaság legyen."

A névtelen szerzõ legmélyebb gondolata azonban megmarad a spirituális szférában: "A szabadság veszélytelen lehet, és megtalálhatja a helyét az állam gazdaságában anélkül, hogy ártana az emberek jólétének, ha a hit alapzatára, az emberi testvériségre támaszkodik. Ezen oknál fogva elkerülhetetlen számunkra, hogy aláaknázzunk minden hitet, hogy kiirtsuk az emberek tudatából Istennek és a Szellemnek már az elvét is, s a számtan' kalkulációkat és az anyagi igényeket ültessük a helyére."

A névtelen szerzõ összekapcsolja a hitet és az emberi testvériség eszméjét. A hit aláaknázása lerombolja a testvériséget. A kívánatos és gyönyörû tudatállapot helyére lépõ szabadság romboló erõvé válik, ha lekapcsolják a hitrõl. A hit helyett az ellenség a mammon követését ajánlja nekünk.

Ha beleolvasunk a mai (2002. november 16.) International Herald Tribunenek a pedofil papok és apácák elleni kirohanásába, eszünkbe juthatnak a Jegyzõkönyv alábbi sorai: "Gondunk van rá, hogy diszkreditáljuk a keresztény papokat és meghiúsítsuk küldetésüket, amely akadályozhatja terveink megvalósítását. Napról napra csökken a befolyásuk az emberekre. A kereszténység összeomlása küszöbön áll."

Ez a terv a szemünk láttára valósul meg: a vallást egyre inkább figyelmen kívül hagyják, a neoliberalizmus vagy Mammonimádat veszi át a helyét, miközben a szocializmus, a nem hitalapú testvériség megteremtésének ez a merész kísérlete összeomlott, ideológiai ûrt hagyva maga után.

Mindezt látva néhány megfigyelõ felkiáltott: "Az uralkodási terv igazi kifundálója a mi régi ellenségünk, a Világ Fejedelme, akinek végsõ célja az isteni jelenlét fölszámolása és az ember tönkretétele." Ez igaz, de a Világ Fejedelme nem képes közvetlenül cselekedni. Szabadon munkálkodó ügynökökre van szüksége, akik elfogadják a tervét. Ezek a fõ ügynökök és lehetséges szövetségeseik a pamflet szerint a pénztõkések és a közbeszéd, "a vélemény" urai.

Olyan politikusokat juttatnak a legmagasabb pozíciókba, akik "...ha nem engedelmeskednek utasításainknak, bûnvádi eljárással kell számolniuk, vagy el kell tûnniük. A választásokon olyan jelölteket kell kedvezõ helyzetbe hoznunk, akiknek valamilyen sötét, eltitkolt folt van a múltjában. Ezek, a leleplezéstõl való félelmükben, a mi megbízható ügynökeink lesznek." (VIII. Jegyzõkönyv) Számunkra, a Watergate és a Lewinsky ügy kortársai számára mindez nagyon ismerõsen hangzik.

Az elsõ stádiumtól (liberalizmus és szabadság) a második stádiumba (zsarnokság) való átmenet a mi korunkban zajlik. A New York Times 1968-ban még a szabadság lovagjait ünnepelte, 2002-ben viszont már a hazafias törvényt. Egy neves amerikai jogász, a Harvardon dolgozó Alan Dersowitz 180 fokos fordulatot tett az emberi jogoktól a kínvallatás joga felé. Ezt a pálfordulást, mint a régi elitek elleni harc mögött rejlõ célt, elõre jelezte a Jegyzõkönyv.

A nemességnek, amely a törvénynél fogva élvezte a dolgozók munkájának gyümölcsét, érdeke volt gondoskodni arról, hogy a munkások jól tápláltak, egészségesek és erõsek legyenek. Manapság a nemesség megbuktatása után a nép szívtelen, pénzhajhászó gazfickók markába került, akik irgalmatlan és kegyetlen igát akasztottak a munkások nyakába." (Jegyzõkönyv)

Kissé érzelemmentesebb kifejezésekkel élve, az új burzsoázia a nép támogatásával eltakarította a régi elitet, miközben szabadságot ígért és a régi elõjogok eltörlését. A gyõzelem után azonban az elõjogokat magának biztosította, és ugyanolyan gonosznak (vagy még gonoszabbnak) bizonyult, mint a földesúr. Marx, a Kommunista Kiáltvány nagyszámú kiegészítéseinek egyikében ezt az arisztokrácia nyavalygásának nevezte, és hiábavalónak tartotta, még ha részben jogos is. Marx azonban már nem lehetett szemtanúja annak a hasonló folyamatnak, amely a Szovjetunió végnapjaiban indult be. A felemelkedõ új burzsoázia átvette az irányítást a közbeszéd felett, meggyõzte az embereket, hogy az egyenlõség és a szabadság érdekében harcoljanak a nómenklatúra privilégiumai ellen, majd a gyõzelme után átvette és megsokszorozta a privilégiumokat, s elvetette az egyenlõséget és a szabadságot.

A Jegyzõkönyv megjövendöli, hogy színre lép egy új burzsoázia, a globalista Mammonimádók rétege, amely lényegébõl fakadóan ellenségesen viszonyul a régi elitekhez, a szellemhez, a valláshoz és a hétköznapi emberekhez. Hosszú idõn át õk voltak a baloldal és a demokráciára törekvõ csoportok mozgatói, de amikor elérték a céljukat, azonnal 180 fokos fordulatot tettek az oligarchia felé.

Ezt a fordulatot mennyiségi mutatókkal is jól szemlélteti az angliai örökösödési és földadó: amíg a fináncburzsoázia és a közbeszéd urai a régi uralkodó osztályok ellen harcoltak, addig az adók magasak voltak, s végül megfosztották hatalmi bázisuktól ezeket az osztályokat; a gyõzelem után viszont csökkentek az adók, hogy az új uralkodó osztályok konszolidálhassák hatalmukat. Lehetséges, hogy a régi rendnek voltak bizonyos elõnyei. És az majdnem bizonyos, hogy a régi rend felváltása másként alakulhatott volna, ha a nép átlátja az ellenség szándékait. De hát a történelmet nem lehet visszafordítani, és teljesen fölösleges a derék földesurak és a jóságos pártvezérek visszatérésérõl álmodozni.

Így tehát a (zsidókra és a konspirációkra való utalásoktól megtisztított) Jegyzõkönyv nagyon is hasznos, mivel leírja az Ú Világrend tervezetét és segítik annak ellenzõit, hogy kialakítsák a maguk védelmi stratégiáját az ellenség elgondolásaival szemben. De a zsidókra való hivatkozás nagy és fontos részét alkotja a szövegnek.

A zsidók és a Jegyzõkönyv

A Jegyzõkönyv az Új Világrend mozgatóit a szélsõségesen soviniszta manipulatív és hatalmi mániás zsidó vezetõkkel azonosítja. Ezek a vezetõk a Jegyzõkönyv szerint lenézik a közösség egyszerû tagjait; támogatják és kihasználják az antiszemitizmust, mivel az kiváló eszköz arra hogy uralmuk alatt tartsák "alacsonyabb sorban lévõ testvéreiket". A vezetõket beteges gójgyûlölõkként jellemzik, akik más népek kultúrájának és hagyományainak lerombolásán munkálkodnak, miközben a magukét gondosan õrzik. Céljuk az, hogy megteremtsék a világkormányzatot, és uralkodjanak a homogenizált és globalizált világban.

Céljaik és szándékaik rendkívül fonákul és ellenszenves módon vannak kifejtve. Szolzsenyicin arra következtet, hogy épeszû ember nem tárja elõ kedves elképzeléseit ilyen, önmagát lealacsonyító és ellehetetlenítõ formában. Az "aranyat sajtolunk ki a vérükbõl és a könnyeikbõl", "hatalmunk a munkások éhezésén alapul", "a forradalmárok a mi emberi eszközeink", "a gójok állatias gondolkodása" és a hasonlók mind olyan fordulatok, amelyeket Szolzsenyicin szerint csak a zsidók ellenségei tulajdoníthattak a zsidóknak. Szolzsenyicin úgy véli, hogy egy zsidó inkább homályosan fogalmazná meg az ilyen gondolatokat.

Nem teljesen meggyõzõ bizonyíték. Vannak, akik homályosan beszélnek, mások meg jobban szeretik a szókimondást. Egy örmény mondta nekem az azeri fõvárosban, Bakuban a régi-régi 1988-as esztendõben: "Az azeriek a mi barmaink. A mi örmény elménk nélkül az országuk napok alatt összeomlana, mert ezek ostoba szamarak." Pár hónappal késõbb a helyi erõszak kirobbanása kiûzte az okos örményeket Azerbajdzsánból, s azóta az azeriek egész jól elboldogulnak országuk igazgatásával. Dávid Ben Gurion, a zsidó állam elsõ vezetõje hasonlóan arrogáns megnyilatkozást tett: "Kit érdekel, hogy mit mondanak a gójok? Az számít, amit a zsidók csinálnak!" Ezt a kijelentés majdnem szó szerinti idézet a Jegyzõkönyvbõl.

A Jegyzõkönyv szerint a Bölcsek ezt mondták: "Isten szemében minden egyes áldozat a mi oldalunkon felér ezer gójjal." Ez a sor, az arrogancia csúcsa, nem egy antiszemita üres agyszüleménye. A Saron kormány két minisztere, Uri Landau és Ivet Lieberman is azt követelte, hogy ezer palesztin gójt öljenek meg minden egyes zsidó áldozatért. A zsidó templomhegyért rendezett egyik tüntetésen (2002. november 18.) egy zsidó szélsõséges felszólított minden zsidót, hogy ezer palesztin gójt öljön meg. Úgy látszik, a Jegyzõkönyv néhány gondolata nem idegen néhány zsidó számára.

Iszrael Sahak néhai izraeli tudós és Norton Mezvinsky amerikai zsidó író egy sor olyan, zsidó rabbik által tett kijelentést ismertet Zsidó fundamentalizmus Izraelben"? címû mûvében, amelyek egyáltalán nem lógnának ki a Jegyzõkönyvbõl. "A zsidó lélek és a nem zsidó lélek közötti különbség nagyobb és mélyebb, mint az emberi lélek és a barom lelke közötti különbség" (p. IX.). Sahak és Mezvinsky azt bizonyítja, hogy a dühöngõ zsidó sovinizmus nem tesz különbséget a palesztinok, az arabok és általában a gójok között. Más szóval, ami megtörtént a palesztinokkal, bármikor megtörténhet bármelyik másik nem zsidó közösséggel is, ha a zsidók útjában áll.

És valóban, ha a Jegyzõkönyvnek semmi köze nem volna a valósághoz, akkor ez a mû nem lehetne ennyire népszerû. A zsidók elég erõsek ahhoz, hogy uralmi ábrándjaik legyenek, s közülük egyesek valóban errõl ábrándoznak. Nyilvánvaló, hogy a könyv szövegébe bekerült néhány valódi zsidó elképzelés is. Más gondolatokat a "qui bono"

alapján tulajdonítanak a zsidóknak.

A Jegyzõkönyv legkevésbé elfogadható gondolata az a feltételezés, hogy a zsidók már õsidõk óta a világ feletti uralom megszerzésén mesterkednek. A szélsõségesen filoszemita álláspont tagadja a zsidók képességét a közös cselekvésre, és csak az imádság által egybefogott különálló egyénekként ábrázolja õket. Ezt az álláspontot nem fogadják el a zsidók, és az ellenkezik a józan ésszel is.

Szolzsenyicin nem hisz a Cion bölcseinek létezésében, bár "a zsidók tevékenységében megmutatkozó, a sikerességüket szolgáló összetartás és koordináció láttán sok szerzõ (Ciceróval kezdve) gondolta úgy, hogy létezik egy vezérlõ központ, amely irányítja a támadásaikat. A zsidók egy ilyen világközpont nélkül és konspirálás nélkül is megértik egymást, és képesek összehangolni az akcióikat."

A zsidók nagyszerûen össze tudják hangolni az akcióikat, de én kétlem, hogy léteznének olyan emberi lények, zsidók vagy angolok, oroszok vagy kínaiak, akik képesek volnának évszázadokon és kontinense ken átívelõ, hosszú távú terveket kidolgozni. Egy ilyen titkos terv létét még senki sem tudta bizonyítani. Az antiszemiták (azok az emberek akik tagadják vagy kétségbe vonják a zsidók elidegeníthetetlen jóindulatát a nem zsidó társadalom iránt) általában úgy érvelnek e terv valódisága mellett, ahogyan például Henry Ford tette. Az autókirály ezt mondta"Az egyetlen dolog, amit kijelenthetek a Jegyzõkönyvvel kapcsolatban az, hogy ez a mû nagyon ráillik mindarra, ami itt folyik. És valóban ráillik, kiált fel Victor Marsden, a Jegyzõkönyv angol fordítója.

Ez azonban még nem bizonyítja a zsidó összeesküvés létét. Hasonló eredményekre juthatunk, ha mindenestõl elvetjük az összeesküvési szálat, és az önérdek fogalmát alkalmazzuk a valódi zsidó közösségre, ahogy azt nagyon helyesen írta le Sahak Mezvinsky. Azt kívánjuk bizonyítani, hogy a Rejtett Kéz és Cion Bölcsei zavaros koncepciója haszontalan és fölösleges.

A hagyományos zsidó közösség struktúrája a cionista elméletalkotók kifejezésével élve "fordított piramishoz" hasonlítható: sok volt benne a gazdag ember, a tanult és irányító személy, és nagyon kevés a munkás. Furcsa állapotnak tûnhet, amíg meg nem értjük, hogy a cionisták mesterségesen elválasztják a zsidókat attól a társadalomtól, amelyben élnek. A zsidó "fordított piramis" nem létezhetett volna a nem zsidó alsóbb osztályok "álló piramisa" nélkül. A zsidók a nem zsidó társadalom hazai elitjeivel vetélkednek a nem zsidó munkások és parasztok kizsákmányolásában. A vetélkedõ felek eljárásmódja eltérõ. Míg a hazai eliteknek vannak közös értékeik is az alsóbb néposztályokkal, és rendszerint gondoskodnak némi felfelé irányuló mobilitásról is, addig a zsidó közösségnek saját struktúrája és saját értékei vannak.

A zsidó közösség gazdaságilag a kapitalista vagy kvázikapitalista kizsákmányolásnak volt a híve, ideológiailag azonban a saját vezetõi iránti hûségét deklarálta, elvetette az emberi közösséget a helybeliekkel, szélsõséges etnocentrizmus jellemezte, s faji és vallási szempontból felsõbbrendûnek képzelte magát a helybeliekkel szemben. Peremhelyzetben lévõ közösség volt, amely házasságot és barátságot nem kötött a helybeliekkel. És ilyen, marginális közösségként mentes volt azoktól a hosszú ideje meglévõ megfontolásoktól, amelyekkel a helyi elitek rendelkeztek.

Itt van például a XVII. századi ukrajnai zsidó közösség, amely kollektív fõadóbérlõként és haszonbérlõként mûködött, s a helybéliektõl fejenként HATSZOR annyi adót és illetéket

szedett, mint egy nem zsidó földesúr, írja Jeruzsálemben nemrég megjelent könyvében a jeles ukrajnai zsidó történész, Szaul Borovoj. A Maghreb államok zsidó közösségei is a gyarmatosító hatalmakat támogatták muszlim szomszédaikkal szemben. Hagyományaik tiltják a normális viszonyt a helybéliekkel, az õshonos lakossággal.

Tegyük fel, hogy az ilyen közösséget az önérdek mozgatja. Felejtsük el az összeesküvést, és felejtsük el a Cion Bölcseit, akár bölcsek voltak akár nem. A közösség egyetlen célja, hogy elõmozdítsa saját boldogulását. Egy marginális helyzetben lévõ közösség számára ez azt jelenti, hogy a lehetõ legszélesebben kell tartani a társadalmi szakadékot saját tagjai és az õshonos lakosság között, s közben minimalizálni kell a visszahatási képességet.

Az ilyen csoport, saját érdekeit követve, támogatni fog minden lépést az õshonos elitekkel szemben, kezdeményezze azt akár a király (ahogy azt a zsidók a francia forradalom elõtt tették), akár a lázadó alsóbb néposztályok. Nem a zsidók demokráciaszeretetébõl vagy rebellis természetébõl fakad ez, hanem a saját pozícióik javításának szándékából. Ideális helyzetet teremt a helyi elitek lemészárlása vagy elûzése, mivel a csoport tagjai ilyenkor elfoglalhatják azok pozícióit. Ez történt Szovjet-Oroszországban és Szovjet-Magyarországon az I. világháború utóhatásaként. Az õshonos elitek lemészárlása és elûzése elérhetõvé tette a konkurens zsidók számára a hatalmi és befolyásolási pozíciókat.

Az önérdek magyarázza a zsidók szoros kapcsolatát a rettegett Csekával, a szovjet titkosrendõrséggel. 1937-ig zsidók foglalták el a KGB ezen elõdszervezetének vezetõ posztjait, miközben oroszok milliói elveszítették az életüket vagy a szabadságukat. Ezek a hóhérok pedig megszerezhetõvé tették zsidó felebarátaik számára a munkahelyeket és házakat. Az orosz elitek lemészárlása és elûzése után a zsidók készen álltak az egyenlõségre, minthogy egy rabbi fia könnyedén versenghetett egy orosz munkás vagy paraszt fiával, amire nem lehetett volna képes, ha egy orosz nemes fiával áll szemben.

Az izraeli zsidók hasonló módon korlátozott egyenlõséget kínáltak a palesztinoknak 1966-ban, amikor már elkobozták a földek 90 százalékát, és elûzték az õslakosság 90 százalékát. Most a telepesek az egyenlõség kiterjesztését ígérik a megmaradt palesztinoknak, miután máshonnan elûzik a többségüket. Az Izraelnek nyújtott nagy zsidó támogatás fényében semmi okunk nincs feltételezni, hogy a Palesztinában tapasztalható zsidó modus operandi különbözik a külföldi zsidó szándékoktól.

Szolzsenyicin ezt írja: "A [forradalom idején] kivégzett katonatisztek oroszok voltak, a nemesek, a papok, a szerzetesek és a képviselõk oroszok voltak... Az 1920-as években a forradalom elõtti mérnököket és tudósokat számûzték vagy megölték. Õk is oroszok voltak, a helyüket viszont zsidók foglalták el. A legjobb orosz pszichiátriai intézet, a moszkvai tagjait letartóztatták vagy számûzték, a helyüket pedig zsidók foglalták el. A fontos pozícióban lévõ zsidó orvosok akadályozták az orosz orvostudósok szakmai elõmenetelét... Az orosz nép szellemi és mûvészi elitjének legjavát meggyilkolták, miközben a zsidók vígan éltek és gyarapodtak azokban az (oroszok számára végzetes) esztendõkben."

Az új zsidó elit nem azonosult teljesen Oroszországgal, hanem elkülönült politikát folytatott. Ennek végzetes következménye lett 1991ben, amikor a zsidók több mint 50 százaléka (szemben az oroszok 13 százalékával) Jelcin elnök nyugatbarát puccsát támogatta. 1995-ben a zsidók 81 százaléka a nyugatbarát pártokra szavazott, és csak 3 százalékuk a kommunistákra (szemben az oroszok 46 százalékával), ahogy arról a zsidó

szociológus Dr. Rivkina beszámol Zsidók a posztszovjet Oroszországban címû könyvében (1996).

Az örökké terjeszkedõ Amerikában a zsidóknak nem kellett meggyilkolniuk vagy eltávolítaniuk az õshonos elitet. Õk maguk váltak fontos részévé ennek az elitnek, irányítják a közbeszédet, és jelentõs pénzügyi befolyásuk van. S még ma sem azonosulnak a gój Amerikával: minden 4 évben arra kényszerítik a Kongresszust és a kormányzatot, hogy ötmilliárd dollárt küldjön az õ izraeli leszármazottaiknak, s most arra akarják rávenni Amerikát, hogy vívja meg az õ háborújukat Irakban. És igenis diszkriminálják a többi amerikait, mert egyébként a média vezetõ posztjainak 60 százalékát nem foglalhatták volna el zsidók.

És a franciaországi zsidók sem azonosulnak Franciaországgal. "Izraellel való azonosulásuk oly erõs, hogy az elhomályosítja kötõdésüket ahhoz az országhoz, amelyben élnek" írja Dániel Ben Szimon a Haarecben. Ezt a kettõs kötõdést nagyon világosan elmagyarázta nekem egy zsidó orvos Niceben: Ha Izrael és Franciaország között kell választani, akkor nem kérdés, hogy én Izraelhez érzem közelebb magam, jelentette ki habozás nélkül. Ez az ember Franciaországban született és nevelkedett; Franciaországban járt orvosi egyetemre; páciensei franciák; gyermekeivel és a feleségével franciául beszél. De szíve mélyén nagyobb vonzalmat érez a zsidó állam iránt.

Palesztinában a zsidókban semmi együttérzés nincs az õslakosok iránt. Elkülönített utakon utaznak, külön iskolákban tanulnak, s közben egy zsidó tízszer annyit fogyaszt a közös vízkészletbõl, mint egy gój, és hétszer magasabb a jövedelme. Így tehát a zsidó elkülönültség továbbra is jellemzõje marad sok zsidó közösségnek.

Saját jólétük érdekében a zsidóknak homályban kell tartaniuk különleges helyzetüket, gazdagságukat és hatalmukat az alábbi módszerekkel:

A holokauszttéma napirenden tartása segít leküzdeni az irigységet.

Egy monoetnikumú társadalomban a zsidók, mint az egyetlen idegen test, feltûnõen "kilógnak a sorból", és magukra vonják a figyelmet, míg egy multikulturális társadalomban alig lehet észrevenni õket. Ezért a zsidók támogatják a bevándorlást a nem európai országokból, mivel a betelepültek jelenléte megszünteti a zsidó kizárólagosságot.

Az úgynevezett politikai korrektség szintén eszköz arra, hogy megtiltsák a zsidó befolyásról szóló vitát.

A kereszténység és az Egyház elleni harc hasznos lehet egy nem keresztény közösség számára; ha az Egyház erõs volna, akkor a keresztények a saját, keresztény elitjüket részesítenék elõnyben.

A globalizáció természetes fejlõdést jelent egy, az egész földkerekségen elterjedt nép számára, ha ez a nép csak csekély jelentõséget tulajdonít a helyi dolgoknak.

Az õshonos lakosság elszegényedése csupán a másik oldala a zsidó közösség vagyonosodásának.

Összefoglalva, a Jegyzõkönyv által a zsidóknak tulajdonított eszmék nagy része (bár nem mindegyike) valóban hasznos vagy szükséges a zsidó közösségi jóléthez, anélkül, hogy

különösebb szükség volna a nem zsidók iránti heves gyûlöletre és/vagy a mitikus Cion Bölcsei titkos irányítására. Ez a magyarázata a Jegyzõkönyv hosszú életének. Paradox módon az izraeli apartheid politika nélkül ezek a tények észrevétlenek maradnának a befogadó közösségek számára.

Lóvá tett lovagok

[Love Labours Lost]

A civilizált New Yorkban egy lánynak, ha szeretné már lerázni kellemetlenné vált udvarlóját, nem kell gorombáskodnia. Csak küld egy felhívandó telefonszámot, s azon egy géphang elmagyarázza a gavallérnak, hogy "Az ön által hívott személy nem kíván kapcsolatot tartani önnel. Ha szomorú költeményt óhajt meghallgatni, kérjük, nyomja meg az EGYES gombot; ha ragaszkodik a kibékülés hiú ábrándjához, KETTES gomb; ha pedig szakértõi konzultációra és tanácsra van szüksége, HÁRMAS gomb."

A Guardian szerkesztõjének, Mr. Seumas Milnenek ez a fontos cikke tulajdonképpen egy elutasított szerelmes panasza. Úgy látszik, Milne nem volt képes túltenni magát a Cion Leányától kapott elutasításon. Imigyen búsong románcuk régi szép napjain: "a francia forradalom óta szorosan összefonódott a zsidóság és a baloldal sorsa. Marx óta a zsidók központi szerepet játszottak a politikai baloldal minden árnyalatában." Mr. Milnenek és a baloldalnak ezek szerint némi szakértõi konzultációra és tanácsra van szüksége (kérjük, nyomja meg a HÁRMAS gombot).

Minden elkezdõdik, és el is múlik egyszer, Mr. Milne. A francia forradalom elõtt a zsidók az arisztokráciaellenes despotizmust támogatták, s János király a Magna Chartát a zsidók tiltakozása ellenére írta alá. Napóleon után a zsidók a baloldallal kötöttek hosszú idõre szóló szövetséget. Hosszú, de nem örök idõre. Ez a szövetség megszakadt az 1968-as forradalom kudarca után. A zsidóság azóta új szövetséget kötött, méghozzá a globalizációs erõkkel. Láthattuk ennek az új szövetségnek a mûködését, amikor elõsegítették Margaret Thatcher gyõzelmét, majd a Munkáspárt jobbra tolódását Lord Levy védence, Tony Blair idején, az Egyesült Államokban pedig a globalizáció és a harmadik világháború programját (civilizációk összeütközése).

Gondolja csak meg, Mr. Milne: ha Cion Leánya frigyre tud lépni a baloldallal, akkor miért ne tudná váltogatni a partnereit? Tekintsük egy állandóan jótékony, rögtön a Mindenható Úristen után következõ erõnek? A zsidó vezetõség hasznot húzott a baloldallal kötött szövetségbõl, amíg az egy ambiciózus erõ volt, és a hagyományos felsõ osztályok ellen harcolt. De miután teljesültek e vezetõség elvárásai, többé már nem érdekelte õket egy ilyen szövetség fenntartása.

A zsidóságnak ezt a nagy és nyilvánvaló szimpátiaváltozását vagy harminc éven át nem nagyon beszélték ki a baloldalon. Mint az elhagyott szeretõ, a baloldal is csak reménykedett abban, hogy visszafogadja õt a szeretett leányzó. Ennek a reménynek egyik alapját szentimentálisan tárja elénk Mr. Milne: "A társadalmi igazságosság és az egyetemes jogok baloldali követelése természetes kapcsolatot hozott létre a régóta üldözött és a keresztény európai elit által kirekesztett néppel."

Miért kell "érdekházasság" helyett "természetes kapcsolatnak" nevezni a baloldalt támogató gazdag zsidó bankárokkal és laptulajdonosokkal kialakult viszonyt? Nagyon is

természetellenes volt ez a kapcsolat, az érdekelt felek nyilvánvaló osztályérdekei ellenében jött létre, és elkerülhetetlen felbomlás várt rá. A baloldal elfogadta a gazdag zsidók támogatását, tekintet nélkül azok indítékaira. Súlyos árat kellett fizetnie érte: elidegenedett a dolgozó osztályoktól, amelyek már elég tapasztalatot szereztek a zsidó-nem zsidó kapcsolatok, az Egyháztól való elhidegülés és a felsõbb osztályok kérlelhetetlen ellenségességének hosszú és fájdalmas története során. A zsidók kihasználták a baloldal energiáját, amíg az el nem fogyott; akkor aztán hûtlenül hátat fordítottak neki. Úgyhogy a baloldal most felhívhatja azt a bizonyos New Yorki telefonszámot, és meghallgathatja az elõre felvett üzenetet.

Mr. Milne kifogásolja, hogy a zsidók "antiszemitának" nevezik a baloldalt. Szerinte a baloldal erre nem szolgált rá. De ez itt tulajdonképpen meghatározás kérdése. Mr. Milne szerint "az antiszemitizmus nem más, mint zsidóellenes rasszizmus", és alkalmazása egyfajta "szégyenbélyeg". A zsidók szerint viszont az "antiszemitizmus" a zsidók politikáját ellenzõ politika. így aztán 1968-ig a jobboldal per definitionem "antiszemita" volt, mivel "szorosan összefonódott a zsidóság és a baloldal sorsa". Aztán változtak az idõk, s 1968 után a globalizációellenes baloldal (és jobboldal), valamint a környezetvédõ csoportok lettek per definitionem "antiszemiták". 1953-ban a McCarthyféle Amerikaellenes Tevékenységet Kivizsgáló Bizottság volt "antiszemita", de 2002-ben a leginkább ideologikus zsidó amerikai folyóirat, a Commentary szerint már az "Amerikaellenes" is azt jelenti, hogy "antiszemita".

Oroszországban az 1990-es években, amikor én ott a Haarec tudósítójaként dolgoztam, "antiszemitának" minõsítettek minden olyan megmozdulást, amely a "piaci erõk" ellen, a szocializmus mellett vagy a Szovjetunió megõrzése mellett lépett fel. A globalizációellenesség is "antiszemita", mivel ellenzi a cionista politikát. Vagyis az antiszemita minõsítés nem puszta megbélyegzés, hanem tulajdonképpen a definíciója minden olyan politikának, amely eltér a zsidóság jelenlegi elképzeléseitõl.

Ha önt NEM minõsítik antiszemitának, Mr. Milne, akkor sürgõsen vizsgálja felül írói ténykedését. De ha MÉGIS antiszemitának minõsítik, akkor az sem jelent túl sokat: a nála is lelkesebb amerikai zsidók még Wolfowitznak, a bigott cionista héjának, Sáron támogatójának is a fejéhez vágták, hogy antiszemita. Sõt, még Ariel Saront, Szabra és Satila, Kibja és Dzsenin tömeggyilkosát is az "antiszemita balosok" közé sorolták Benjámin Netanjahu véresszájú támogatói.

Hát ezért nincs értelme állandóan szabadkozni az érzékenységek megsértése miatt. A baloldal nyugodtan fogadja el a kínált definíciót, és intézze el vállrándítással, ha "antiszemitának" minõsítik, hiszen nyilvánvalóan ez volna a reakció egy "angolellenes" vagy "arisztokráciaellenes" megnyilvánulásra is. A zsidók ma már egyáltalán nem Les Miserables ("nyomorultak" A fordító megjegyzése.); az 1960-as évektõl kezdve az Egyesült Államokban és Európában olyan pozíciót foglalnak el, mint India legfelsõ kasztjának tagjai, a brahminok. A baloldalnak törekednie kell uralmuk megingatására, s közben meg kell õriznie és használnia kell saját képességeit és adottságait.

S ami még fontosabb, túl kell tennie magát az elhagyott szeretõ komplexusain, és újra kell értékelnie a zsidókkal szembeni viszonyulását a marxista tanítás fényében. Kari Marx (akit igazán nem lehet veleszületett zsidógyûlölettel vádolni) megszakította minden kapcsolatát a zsidósággal, és a világnak a zsidók alóli felszabadítására szólított fel. A baloldal késõbb elfelejtette Marxnak ezeket a szavait, amelyeket azonban igenis fel lehet eleveníteni.

Milne ezt írja: "a zsidók továbbra is számarányukon felüli mértékben vállalnak aktív szerepet a haladó politikai mozgalmakban egyebek közt a palesztin szolidaritási csoportokban is szerte a világon". Nagy a különbség Marx és a politikailag aktív zsidók nagy része között. Marx és Trockij zsidó származásúak voltak, akik felkarolták a munkásság ügyét, és megtagadták a zsidóságot. És valóban vannak ma is a zsidó származásúak között olyanok, például az al Avdah mozgalomban, akik követik ezt a magatartást. De vannak más zsidók is, akik titkos zsidó ügynökökként mûködnek "a haladó politikai mozgalmakban egyebek közt a palesztin szolidaritási csoportokban is". Az õ mûködésük lényege a korlátozások aláásása. A palesztinai háború rávilágított ezeknek a titkos ügynököknek a mesterkedésére, s így lehetõséget adott a baloldalnak a saját elkötelezettsége átértékelésére.

A zsidóság iránti érzelmi kötõdésektõl megszabadult baloldalnak ugyanazt az elbánást kell kínálnia a zsidóknak, mint amit a francia forradalom után kínált: egyenlõséget mindenütt, ideértve Palesztinát is. Egyenlõséget, nem privilégiumokat. A baloldal végül is nem a zsidó privilégiumok kedvéért harcolt az arisztokrácia és más hagyományos uralkodó osztályok ellen.

Milne ezt írja: "Jelenleg a két államos megoldás az egyetlen lehetõség a béke megteremtésére [a Közel-Keleten] az általunk belátható jövõben." Nos, épp ellenkezõleg, ez egy képtelen és igazságtalan megoldás, és sohasem fog megvalósulni. Az egyenlõség körülményei között viszont leépíthetõ a kirekesztõ zsidó állam, és átalakítható minden polgára államává, ahogy azt a világ többi országában is látjuk. Ez az út vezet el a békéhez, az igazságossághoz és a baloldal új felemelkedéséhez Európában és szerte a világban.

(Válasz Seumas Milne Az antiszemitizmusnak az elnyomás igazolására használt szégyenbélyege címû, a Guardianben megjelent cikkére.)

A világ vándorai

[On the Move]

Kora õsszel, amikor érik a gránátalma, útnak indultam a lerombolt palesztin falu, Szaffurie romjai felé. Itt született Mária anyja, s a település még mindig õrzi a keresztesek Szent Anna templomát. Kétezer évvel ezelõtt az akkori Szefforisz még fontos város volt, nem volt hajlandó csatlakozni a zsidó zelótákhoz, s hûséges maradt a Birodalomhoz. Kellemes otthont kínált annak az embernek, aki annak összeomlása után megújította a júdaizmust, a Fejedelem Júda rabbinak, valamint sok keresztény bölcsnek és római nemesnek. Túlélte az idõk minden megpróbáltatását mígnem elérkezett 1948, s vele az izraeli hadsereg, amely megostromolta és lerombolta. Lakói földönfutókká váltak, s menekülttáborokba vagy a közeli Názáretbe költöztek.

A halott falu ültetvényei rejtve maradnak a völgyekben, s minden évben telt, szép kerek, tûzpiros gránátalmákat teremnek, csak éppen senki nem maradt, aki leszedné õket. A romoktól nem messze épült zsidó telep lakóit nem érdekli a gránátalma sorsa, no meg azoké sem, akik ezeket a fákat ültették. A pusztulásnak ebben a birodalmában a piros gyümölcsöktõl roskadozó fák között ott rejtõzik egy szépen kirakott római padlómozaik, amelyet Galileai Mona Lisának is szoktak nevezni. Különbözõ színárnyalatú sok ezer kis köve egy büszke, egyenes orrú, feltornyozott hajviseletû, telt ajkú, hosszúkás arcot formáz, akantuszlevelekkel körülvéve.

Ez a mozaik mindig a mi csodaszép világunkra emlékeztet engem, a kisvárosok, a zöldellõ rétek, a civilizált nagyvárosok, a kastélyok és nyaralók, a folyók és patakok, s a templomok és mecsetek szemkápráztató mozaikjára. E mozaik minden része finoman kidolgozott, pontos és tökéletes. Sok ilyen mozaikot láttam már, és mindegyiket szeretem: a csillogó és átlátszó Balti-tenger sziklás, lapos szigeteit, ahol szalmaszõke gyerekek integetnek a rakpartokról az elhaladó hajóknak; La Francé Profonde de Conqueot, ezt a kis falut a Francia középhegységben a St. Jacquesba vezetõ zarándokút mentén, ahol egy keskeny, csobogó vizû folyócska keríti be a dombot, a palatetõs házakat és az ezer évvel ezelõtt kikövezett utcákat.; az orosz templomok kupoláit az Oka folyó magas füvû partjain, ahol édes dallamokat hallgatnak a virágos fejkendõs lányok; a suzhoui lányok visszhangozva csengõ hangját a templomok udvarán Dél-Kína zegzugos csatornái között; a trinidadi dohánykereskedõk barokk házait és az utcákon táncoló kubaiak büszkeségét; és a tetovált maszájok szép felépítésû testét a Serengeti szavanna tábortüze körül. Ez a világ gyönyörû, s lakói nagyon jó emberek.

Ezt a gyönyörû és bonyolult összképet közelgõ ellenségeskedések fenyegetik, minthogy ez a mostani harmadik világháború nemcsak a harmadik világ ellen folyik. Ez a háború már azelõtt megkezdõdött, hogy az elsõ bomba leesett volna Afganisztán sziklás földjére. Milliónyi új menekült van már úton, nagy felfordulást okozva és felkavarva Ázsiát. És nem lehet kétségünk, hogy a menekülthullám elõbb-utóbb rázúdul Európára.

Menekültek százezrei tartanak már most is Európa, Oroszország és a peremvidékek viszonylag stabil államai felé. S ezeket az embereket meg lehet érteni: amikor az Egyesült Államok azzal fenyegetõzik, hogy atomfegyvert vet be otthonaik ellen, a védtelen lakosságnak nem marad más választása, mint elmenekülni a célpontterületekrõl. Ezt a heves rohamot semmiféle határõrizet nem lesz képes feltartóztatni. Pakisztán lesz az elsõ de nem az utolsó. Ahogy az USA és Nagy-Britannia hosszú háborúvá változtatja "antiterrorista" keresztes hadjáratát, úgy lesz egyre több menekült, s végül meginog és összeomlik Európa törékeny társadalmi szerkezete. Európát, mint annak idején a Római Birodalmat, egyszerûen lerohanják, és nehéz választás elé állítják: vagy bevezeti az apartheid rendszerét, vagy elveszíti saját arculatát.

Megeshet, hogy Európa vétlen áldozat lesz ebben az amerikai õrületben, mint az ártatlan járókelõ egy westernfilm lövöldözõs jelenetében? Nekem úgy tûnik, hogy Európa az egyik igazi célpontja a készülõ offenzívának. Ezt persze nem akarják az Egyesült Államok egyszerû polgárai, de õket senki sem kérdezi meg. Az Egyesült Államok új uralkodó elitje, s az õ tengeren túli partnereik és ügynökeik felvették a tennivalók listájára a virágzó, független és összetartó Európa elpusztítását. Ennek a kívánságnak gyakorlati és rövid távú oka van: Európa Amerika versenytársa, túl független, és saját pénzegységet vezetett be, amely kiszoríthatja a dollárt. Európa kiegyensúlyozottabb politikát támogat Palesztinában. Európa túlságosan egalitárius: New Yorkban láttam egy liftesfiút, aki a lerombolt Panamából vándorolt be, és aki most gyakorlatilag a liftben lakik. Európában ilyen dolgokkal nem lehet találkozni, mivel Európát még nem mammonizálták.

Az új uralkodó elitek nem sokat törõdnek Krisztussal vagy Mohameddel, az igaz, de mélyen vallásos érzelmekkel viseltetnek egy régi istenség, a Mammon iránt. A kapzsiságnak ezt az õsi istenét úgy kétezer évvel ezelõtt nagyon szerették a farizeusok, ahogy azt az Evangéliumból is tudhatjuk. Jézus ezt mondta nekik: az ember nem szolgálhatja egyszerre Istent és a Mammont is. De a farizeusok gúnyos megvetéssel tekintettek reá, mert "pénzszeretõk valának". Ezt a hitet aztán háttérbe szorították a késõbbi fejlemények. A Mammon szeretete kapzsiságként, az egyik fõbûnként vált

ismertté, amelyet egyformán elítéltek a keresztény és az iszlám társadalmak.

De a pénzszeretet nem tûnt el teljesen. Kétezer évvel késõbb egy trieri rabbi unokája, Kari Marx forradalmi következtetésre jutott: a Mammonhit, "a zsidóknak ez a hétköznapi vallása", az amerikai elitek igazi vallásává lett. Marx helyeslõen idéz egy bizonyos Hamilton ezredest: "A Mammon a jenkik bálványa; nemcsak szájukkal imádják õt, hanem egész testükkel és lelkükkel. Szemükben a világ csak egy értéktõzsde, és meggyõzõdésük, hogy nincs is más céljuk ezen a földön, mint gazdagabbnak lenni a szomszédaiknál." Marx levonja a következtetést: "A zsidó szellemnek a keresztény világ feletti gyakorlati uralma Észak-Amerikában jutott egyértelmû és teljes kifejezõdésre."

A gyõzedelmes zsidó szellem alapja Marx szerint "a kapzsiság és az egoizmus volt, vallása az üzlet, istene pedig a Pénz". Marxnak ezeket a szavait és más gondolatait sokan ismerték, de mélyebb spirituális jelentésüket nem teljesen ismerték föl és nem véletlenül. A kapzsiság krédójának vallási jellemzõi nem mutatkoztak meg nyíltan, és el lehetett képzelni egy olyan kapitalistát, aki a saját érdekeit követi, s ezáltal elõmozdítja a közjót, ahogy azt Adam Smith is képzelte.

A helyzet azonban megváltozott a "neoliberalizmus" színrelépésével. Milton Friedman elõadásai elénk tárták a mammoniták, a régi/új hit fejeseinek megjelenését. Különböznek õk a hétköznapi pénzsóvár népségtõl, minthogy a kapzsiságot a más isteneket maga mellett meg nem tûrõ, féltékeny Isten szintjére emelték. A régi idõk gazdag emberei nem álmodoztak saját társadalmuk tönkretételérõl. Vigyáztak a földjükre és közösségükre. Elsõk akartak lenni a maguk köreiben. Afféle "emberpásztornak" tekintették magukat. Igaz ugyan, hogy a pásztorok meg-megeszik a juhokat, de nem adják el az egész nyájat pusztán azért, mert most éppen jó pénzt fizetnek érte.

A mammoniták az ilyen megfontolásokat a Mammon elárulásának tekintik. Ahogy Róbert McChesney írta Noam Chomsky Profit over People (A profit az emberek fölött) címû mûvéhez készített elõszavában: "Megkövetelik a vallásos hitet a szabályozatlan piac tévedhetetlenségében", vagyis, más szóval, a korlátozás nélküli egoizmusba és kapzsiságba vetett hitet. Nincsen bennük együttérzés azok iránt az emberek iránt, akik között élnek, nem tekintik a helyi lakosságot a "maguk fajtájának". Ha el tudják távolítani a helybéli lakosságot és szegény bevándorlókkal helyettesíteni õket a profitmaximalizálás érdekében, akkor ezt meg fogják tenni, ahogy megtették testvéreik is Palesztinában.

A mammoniták semmibe veszik Amerika népeit, de eszközként használják õket a világuralom megszerzésében. Álmaikban az ideális világ archaikus, vagy ha tetszik, futurisztikus: rabszolgák és rabszolgatartók vannak benne. S hogy megteremtsék ezt a világot, a mammoniták igyekeznek tönkretenni a társadalmi és nemzeti egységek kohézióját.

Amíg az emberek a saját földjükön élnek, a saját nyelvüket beszélik, a saját rokonaik és ismerõseik között laknak, a saját folyóik vizét isszák, és a saját templomaikban és mecsetjeikben imádkoznak, addig nem lehet rabszolgasorba dönteni õket. De ha földjeiket menekültek tömegei özönlik el, akkor a társadalmi struktúrájuk összeomlik. Elveszítik nagy elõnyüket, az együvé tartozás érzését, a testvériség érzését, s így a mammoniták könnyû áldozatává válnak.

II.

Az afgánok csodálatos emberek, bátrak, függetlenek és magabízók. A hegyeik tették õket ilyenekké, s mint minden hegylakó nép, õk is eléggé makacs és konzervatív természetûek. Az amerikai bombáktól való félelem a holland alföldekre és a francia városokba fogja kergetni õket, s akaratlanul, ám visszafordíthatatlanul megváltoztatják azt az országot, amelybe belépnek. Ez a folyamat már jó ideje zajlik. Ahogy a mammoniták globális politikája kiszipolyozza a harmadik világ szegény országait, elszivattyúzza a természeti kincseket és jövedelmeket, hitvány, Qu isi ingszerû helyi vezetõket támogat és lerombolja a természetet, egyre több ember lesz kénytelen csatlakozni az Európa és az USA felé tartó menekültáradathoz.

Ez a veszély már érzékelhetõ Európában. A jól ismert olasz újságírónõ, Oriana Fallaci a vezetõ milánói lapban, a Corriere della Serában siránkozott a "muszlim hordák" által elözönlött Európa szomorú sorsán. Fallaci úgy tekint a bevándorlókra, ahogy Romulus egy ravennai udvaronca tekintett a barbár germán harcosokra. "Szomáliai muszlimok rondították el, szarták össze és gyalázták meg három hónapon keresztül városom fõterét", írta. S hogy "Allah gyermekei" lehúgyozták a katedrális falait, hogy matracok vannak a sátraikban "hogy tudjanak ott aludni és baszni", és fõzésük bûzével és füstjével borították be az egész teret. S így Firenzét, "a mûvészet, a kultúra és a szépség egykori fõvárosát megsebezték és megalázták az arrogáns albánok, szudániak, bengálok, tunisziak, algíriak, pakisztániak és nigériaiak", akik "kábítószert árulnak" és kurvákat futtatnak. Fallaci felszólít az amerikaiak vezette keresztes hadjárat támogatására, és azt állítja, hogy "ha Amerika elbukik akkor vele bukik Európa is [...] és a templomi harangok helyett müezzinek hangja jön, a miniszoknya helyett a csador, a konyak helyett pedig a tevetej."

Mielõtt elítélnénk a stílust, vegyük észre a logikai hibát az érvelésében. Fallaci, a tapasztalt és már nem túl fiatal újságíró Amerikában a potenciális védelmezõt látja, nem pedig az õ és Firenze bajának okozóját. Neki Amerika esetleges gyõzelme, és nem veresége miatt kellene izgulnia. Ha ugyanis Amerika megnyeri az afganisztáni háborút, akkor Fallaci rémálma valósággá válik.

Fallaci nem akarja észrevenni, hogy a menekültek és a bevándorlók azért érkeznek Olaszországba, mert országaikat elpusztította az USA és annak szövetségesei. Fallaci nem találkozna albánokkal, ha a NATO nem dúlta volna föl a Balkánt. Nem találkozna szudániakkal, ha Clinton nem bombázta volna Szudánt. Nem látna Szomáliákat, ha Szomáliát nem tette volna tönkre az olasz gyarmatosítás, majd az amerikai intervenció. És sem õ, sem Amerika nem látna palesztin emigránsokat, ha Szaffurie parasztjai még ma is gondozhatnák gránátalmafáikat.

Senki, egyszerûen senki sem hagyná el a saját országát, annak különleges természeti környezetét és életstílusát, a saját rokonait és barátait, a szent helyeket és apái sírját egy olaszországi katedrális falai alatti kempingezés kétséges örömeiért. Ahogy a kiskacsáknak is megvan a maguk imprintingje, úgy az ember is azzal születik erre a világra, hogy a szülõföldjét szeresse. Az ifjú Télemakhosz összehasonlítja sziklás, sovány talajú szigetét Lakedaimón tágas mezõivel és virágzó szántóföldjeivel, s elmagyarázza az õt tartóztatni akaró vendéglátójának, hogy Ithakájában valóban egyáltalán nincsenek lónevelésre alkalmas mezõk, az õ szemében az otthoni kecskelegelõk mégis kedvesebbek, mint ez a gazdag és termékeny vidék. Az emberek akkor vándorolnak ki, ha országukat tönkreteszik. Az írek nem hagyták volna ott Erin zöld mezõit Chicago kedvéért, ha az angol kormányzat nem éheztette volna ki õket. És az én oroszaim sem jönnének ide, Palesztinát elfoglalni, ha Oroszországot nem tették volna tönkre Jelcin és Csubajsz Amerikabarát erõi.

A befogadó nemzetek számára jobbik esetben nyûg, rosszabbik esetben istencsapás a bevándorlás. Nem az õ hibájuk, egyszerû számbeliségi kérdés. Carlos Castaneda elment egy indián törzshöz, velük élt és ok minden eltanult tõlük. Biztosra veszem, hogy az indiánok is tanultak ezt-azt Carlos Castanedától. Már most képzeljük el, hogy a Yale és a Berkeley egyetemrõl sok ezer nagyszerû hapsi és csaj csatlakozik ahhoz az indián törzshöz. A törzs megszûnne létezni, hiszen nem tudná folytatni addigi életmódját. Míg egy-egy emigránst mindig szívesen fogadnak, hiszen színesíti a társadalmat, addig a tömeges bevándorlás már ugyanazt hozza, mint egy invázió.

Mindegy, hogy az emigránsok megszállókként, hódítókként vagy menekültekként érkeznek, a befogadó társadalmat akkor is megrázkódtatja a dolog. Ha képzettek és intelligensek, akkor kiszorítják a helybelieket az érdekes és fontos társadalmi pozíciókból, s megteremtik a maguk szubkultúráját. Ha erõszakosak, akkor más eszközökkel szerezhetik meg az uralmat. Ha pedig félénkek és alázatosak, akkor letörik a munkabéreket. Normális körülmények között ezért nem népszerûek a bevándorlók.

Régi kedves barátom, Miguel Martinez, aki felhívta az angol olvasóközönség figyelmét Fallaci cikkére, jogosan szörnyedt el az újságírónõ rasszizmusán. És igaza van, Fallaci úgy beszél, mint egy rasszista, akárcsak Ann Coulter, az amerikai "sötét alakoknak" ez az ostorozója. De Martinez nem vette észre, hogy van valami igazság Fallaci szavaiban. Akinek a kertjét letaposssák a bölények, nem veszi észre a bölényvadászt, aki kergeti az egész csordát, és az ártatlan állatokat hibáztatja. Martinez ezért téved: aki itt hibás, az a vadász bár az is igaz, hogy a kertet tényleg a bölények taposták le. A tömeges bevándorlás az emigránsnak és a befogadónak is szenvedésekkel jár.

A mammoniták viszont egyáltalán nem szenvednek. Õk szeretik a bevándorlást, mivel az leszorítja a munkabéreket. A vezetõ mammonita magazin a brit hetilap, az Economist vezetõje pár hete, az "új Pearl Harbour" elõtt, felszólított a harmadik világból érkezõ bevándorlók nagyobb mértékû befogadására. A legdinamikusabb, legjobban képzett afrikaiak, ázsiaiak és délamerikaiak hasznosak lehetnek Anglia, Európa és az USA számára, írta az Economist. Mert leszorítják az európai munkások bérét, s így növelik a vállalkozók profitját. Járulékos haszonként a népesség dinamikus részének kiáramlása gyengíti és könnyebben meghódíthatóvá teszi a "küldõ" társadalmakat. Ez a rabszolgakereskedelem tökéletesített változata: itt az önként jelentkezõ rabszolgák egymással vetélkednek, hogy feljuthassanak a rabszállító hajókra. A cikkben természetesen nem említették ennek a nagy kivándorlásnak az elõfeltételét: a harmadik világ országait le kell rombolni és el kell pusztítani.

A mammonitáknak maguknak is szükségük van a bevándorlókra. Egy belsõ kohézióval rendelkezõ és egészséges társadalom ösztönösen elfordul a kapzsi emberektõl, mivel a kapzsiság társadalmilag romboló erõ. Egy egészséges társadalomban a mammoniták páriák maradnának. A bevándorlás viszont gyengíti a befogadó társadalom belsõ kohézióját. A mammoniták nem szeretik, ha egy társadalomnak ilyen belsõ tartása és szilárdsága van: jobban szeretik, ha amorf és cseppfolyós, mert akkor könnyebb felszippantani. Ezért támogatják hát a bevándorlást. A bevándorlók pedig természetes szövetségeseiknek tekintik õket, s nem veszik észre, hogy a mammoniták úgy szeretik õket, mint a vámpír a friss vért. Ennek a belátásnak a hiányában a bevándorlók szavazataikkal támogatják Tony Blair és a New Yorki demokraták mammonita hatalmát. Oriana Fallaci kirohanásainak ezért inkább a mammoniták ellen kellene irányulnia, nem pedig az Európa utcáit és tereit ellepõ ártatlan bevándorlók ellen.

III.

Kalifornia mammonita szenátora, Diane Feinstein egyre több szegény mexikóit importál államába. Ezek az emberek õrá szavaznak, hosszú évekig távol tartják magukat a politikától, alacsonyabb bérért is hajlandók dolgozni, és gyengítik a szakszervezeteket. A született kaliforniaiak most rosszabbul élnek, de a szenátor asszonyt ez nem zavarja. Õt viszont sokan cionistának tartják, mivel támogatja Izraelt.

Õt azonban tévedés volna cionistának nevezni. A régi cionistáknak ugyanis az volt a véleményük, hogy az embernek gyökerekre van szüksége. A zsidók könnyed mobilitását fogyatékosságnak tekintették. Gyökereket akartak kínálni a gyökértelen zsidóknak a Szentföldön. A mammoniták nem értik, hogy minek az embereknek az efféle kötõdés, õk mindenkit gyökértelenné kívánnak tenni. A cionisták átlátták, hogy a mammonita életmód nem jó. A különféle társadalmi és neveltetési hátterû mammoniták a cionisták által elutasított életmódot fogadták el.

A cionisták ott tévedtek, hogy nem értették meg: a palesztinok nélkül nem valósíthatják meg azt a céljukat, hogy gyökeret verjenek Palesztinában. És azt sem vették észre, hogy egy zsidó származású ember bárhol gyökeret verhet, nemcsak Palesztinában. Egy zsidóból lehet amerikai, angol, orosz vagy éppen palesztinai. Ehhez csupán azonosulni kell a helybeliekkel, és különös tisztelettel viszonyulni az ország földjéhez. Minden föld az ígéret Földje annak, aki szereti. Akik arra kényszerítik Amerikát, hogy az amerikai szegények támogatása helyett Izraelnek küldjön dollármilliárdokat, azok nem lojálisak Amerikához. De nem lojálisak Izraelhez sem. Izraelt csupán az õ világuk modelljeként csodálják.

Sok jó ember utasítja el a cionizmust, mert az indította el Palesztina szeretett földjének masszív lerombolását és a palesztinok földönfutóvá tételét. A cionizmus azonban csak egy helyi betegség. Nagy testvére, a mammonitisz viszont már világméretû dögvész, amely "Nagy-Izraellé" akarja változtatni az egész világot, tele bevásárlóközpontokkal és lerombolt falvakkal, a kiválasztott keveseknek létesített telepekkel, és az olcsó munkaerõ forrásaként sok-sok menekülttel. A cionisták tönkretették Palesztina természeti környezetét, a mammoniták pedig az egész világon folytatják a természetrombolást. A cionisták a palesztinokat tették földönfutóvá, a mammoniták földönfutóvá tesznek mindenkit.

A cionisták Krisztus ellen harcolnak. A mai Izraelben Szent Pált és Szent Pétert börtönbe csuknák az evangéliumi tanok terjesztéséért. A mammoniták minden hit és minden meggyõzõdés ellen harcolnak, Krisztus és Mohamed, a nacionalizmus és a kommunizmus ellen is. A cionizmus ellenségei azt remélik, hogy a mammoniták megzabolázzák majd a cionistákat is, mivel azok túl független politikája akadályozhatja a mammoniták egész világot átfogó terveinek megvalósítását. De én azt mondom, Isten tolerálja a cionisták túlzásait, úgyhogy ebben a tekintetben nem lehet sokat várni a mammoniták terveitõl.

IV.

Ez nem egy megrögzött baloldali ember siránkozása. Tudunk mi együtt élni néhány gazdaggal, és eltûrünk bizonyos mennyiségû privilégiumot is. A baloldal és a jobboldal is jó dolog, a társadalomnak szüksége van rájuk, ahogy az egyenesen álláshoz is szükség van a bal és a jobb lábra is. Képzeljünk el egy tavaszi rétet a jeruzsálemi hegyekben, a varázslatos virágszõnyeget, amelyen az ember legszívesebben csak heverészne. De ha

tömegek tódulnak ki rá, akkor ott nem sok virág marad. Ha kerítéssel zárjuk körül, akkor viszont senki sem tudja élve? ni. A baloldalnak, illetve a jobboldalnak a paradigmája ez a két tendencia: az átengedés, illetve a megõrzés. Ezek helyes aránya lehetõvé teszi, hogy az emberek élvezzék a rétet.

A jobboldal konzervatív erõ, amely igyekszik megõrizni a hagyományos elitek hatalmát. Vigyáz a tájra, védi a természetet, életben tartja a hagyományt. A baloldal a társadalom mozgató ereje, az elevenség garanciája, a változás és a társadalmi mobilitás erõforrása. Baloldal nélkül egy társadalom elsorvad, jobboldal nélkül összeomlik. A baloldal adja a mozgást, a jobboldal garantálja a stabilitást. A mammoniták azonban a saját céljaikra létrehoznak egy pszeudobaloldalt és egy pszeudojobboldalt, és felvonultatják a valódi bal és jobboldal összes hibáját.

Az európai "valódi" jobboldalnak az együttérzés hiánya és a rasszista hajlam volt az egyik fogyatékossága. Reflexeik helyesek voltak: az emigránsok destabilizálják a társadalmat. De ez nem azért van, mert a bevándorlók alacsonyabb rendû emberek, ahogy a rasszisták állítják. Akkor is bajok keletkeznek, ha a legnagyszerûbb emberek vándorolnak be. A hollandok beköltöztek Indonéziába, s jelenlétükkel elég gyorsan elrontottak mindent. Valósággal tönkretették az országot. Erre az indonézek elkezdtek kivándorolni Hollandiába, s õk meg ott okoztak bajt. Az angolok katasztrófát hoztak Amerikára: kiirtották az õslakosságát. A gyarmatosítás gyakran kölcsönös károkozáshoz vezet: az angolok kifosztották Írországot, az írek meg csúnyán vissza-visszavágtak nekik.

A rasszizmus téves álláspont, mivel azt feltételezi, hogy egyes embercsoportok eleve jobbak vagy rosszabbak másoknál. Pedig minden ember egyforma és egyformán csodálatos: a zuluk és az angolok is, az oroszok és a csecsének is, a palesztinok és a franciák is, a pakisztániak és a törökök is ha otthon, a saját országukban élnek. Mások földjén ezek a nagyszerû emberek csak nyûggé válnak mások számára. Az európai imperializmus és gyarmatosítás korában szükség volt a rasszista elméletekre az egyirányú emberáramlás igazolására. Rasszizmus nélkül nem ment volna olyan könnyen a bennszülöttek kiirtása, tulajdonuk elrablása, iparágaik betiltása, hatalmas földbirtokok létrehozása és a nép megfosztása az alapvetõ emberi jogoktól. De most már semmi szükség a rasszizmusra. Most, hogy túl vagyunk Európa gyarmatosítási kalandján, örökre eltemethetjük a faji felsõbbrendûség morálisan tarthatatlan és tudományosan téves elméletét.

A valódi baloldalnak védelmeznie kell a dolgozó osztályok jogait, ami azt jelenti, hogy elleneznie kell a tömeges emigrációt. Csakhogy a ammonita befolyásolás hatására a liberális baloldal szolidaritási megfontolásokból támogatja az emigrációt. Az általában semmiféle szolidaritást vagy együttérzést nem mutató mammoniták most kihasználják ezt a humanitárius megközelítést. Az ugyanis járulékos hasznot is hoz nekik: az európai és az amerikai dolgozókat elidegeníti a baloldaltól. A munkások számára ugyanis nyilvánvalók a bevándorlás veszélyei. A helyi munkásoknak el kell viselniük, hogy a bevándorlók a szomszédságukban lakjanak, és konkurenciát jelentsenek a munkahelyekért folyó versengésben. Így aztán a munkások könnyen hajlanak arra, hogy elfogadják a szélsõjobb rasszizmusát.

Van kiút ebbõl a zsákutcából, s az mindenkinek jó lenne, kivéve persze a mammonitákat. Le kell állítani a bevándorlást, és meg kell nyitni a pénzátutalási csatornákat a harmadik világ felé. Afrikának és Svédországnak legyen ugyanakkora a jövedelme. Az adóbevételeket át kell utalni az Amazonas menti indiánoknak és az afganisztáni

parasztoknak. Nem sok pakisztáni emigrálna Angliába, ha ugyanolyan (vagy majdnem ugyanolyan) jövedelmük volna odahaza nekik is. Az Európai Unió is ezt bizonyítja: a svédek és a németek még ma is többet keresnek ugyan, mint a portugálok, a görögök és az olaszok, de a különbség nem túl nagy, és ezekben az országokban nyugalom van, így aztán a portugálok, a görögök és az olaszok nemigen akarnak Svédországba vagy Németországba kivándorolni. Ami pedig az együttérzést illeti, az igazi keresztény együttérzés azt sugallja, hogy hagyjuk az embereket élni a saját otthonukban, a saját szõlõbokraik és fügefáik árnyékában, méghozzá ugyanolyan jó körülmények között, amilyenek között a mi országainkban élhetnének. Lehet, hogy nem fogunk kapni nagyon olcsó takarítónõket, de tisztább és kellemesebb országban fogunk élni. És így lesz ez igazságos, mivel Európa és az Egyesült Államok évszázadokon át szivattyúzta ki a Dél és a Kelet gazdagságát.

A bevándorlónak szomorú a sorsa. Az emigráció végül is valamiféle számûzetés, ami pedig mégiscsak a legszomorúbb emberi létforma. Ovidius a mai Románia tengerpartján búsongott, Gendzsi herceg pedig Szumán. Palesztin barátom, Musza magához vette az apját, vagyis Abúd falujából elvitte Vermontba, s az öreg ott is elkezdett olyan teraszokat építeni, mint odahaza a szamariai domboldalakon. Nem csoda: az ember szerves része a tájnak, szinte tartozéka a hegyeknek és a völgyeknek S amikor az Egyesült Államokban támadások érik a bevándorlókat valószínûleg sokan gondolnak közülük az otthonukra, amelyet kénytelenek voltak elhagyni.

Én úgy gondolom, hogy az emigrációt le kell ugyan állítani, s helyet, te pénzeket kell áramoltatni a szegényebb országokba, amíg a jövedelmek ki nem egyenlítõdnek, de a már átjött emigránsoknak meg kell adni a jogot, hogy maradhassanak. Helybéliek válnak belõlük: Németországban németek, Franciaországban franciák, Amerikában amerikaiak és Palesztinában palesztinok. Az európaiak és az amerikaiak õsei szintén emigráltak és új életformát vettek fel. A frankok germán törzsei lerohanták a romanizálódott kelta Galliát, s a régi népességgel együtt kialakították a mai Franciaországot. Az európai keresztesek leszármazottai még ma is ott élnek a palesztinai Szindzsil faluban amely a híres provancei parancsnok, Raymond de St. Gilles nevét õrzi , de ezek az emberek minden tekintetben palesztinokká váltak, s az izraeliek is ugyanúgy zaklatják õket, mint mindenki mást. így jártak azok a grúzok is, akiket nyolcszáz évvel ezelõtt Támár királyné parancsára költöztettek a Jeruzsálem melletti Malkha faluba. Õk is palesztinokká váltak, s osztoztak azoknak sorsában, amikor a cionista megszállók 1948-ban elüldözték õket otthonaikból.

Az ember alkalmazkodóképes lény, s ha a bevándorlók megszeretik új országukat, akkor helybeliekké válhatnak. Ismerem a dolgot magam is: Szibéria szülötteként úgy döntöttem, hogy palesztinai leszek.

A III. világháború az önmagában vett változatosság ellen folyik, s a kapzsiság apostolai indították el. Nem szeretik õk a rasszok és kultúrák sokszínû mozaikját, inkább homogenizált világban akarnak élni. Gyakorlati megfontolásból: a homogenizált emberiségnek ugyanis könnyebben lehet eladni az árukat. De van morális okuk is: nem akarják, hogy az emberek szabadon élvezhessék ezt a szépséget, ezért azt el kell pusztítani. És persze vallási okuk: a Mammonimádók a maguk féltékeny istene megszentségtelenítésének tekintik ezt a vidám sokféleséget. A régi szép dolgoknak szerintük a múzeumban a helyük, ahol majd belépti díjért lehet mutogatni õket, miután a falut lerombolták.

Egy remek ifjúsági filmben, a Végtelen történetben a Fantázia sokszínû világa eltûnik a Sehollétben. Nos, ugyanez történik most a mi csodaszép világunkkal. Régi, a maguk nemében egyedülálló tájak és városrészek tûnnek el, s bevásárlóközpontok kerülnek a helyükre vagy csak a felperzselt föld marad utánuk. A politikai jobb és baloldalnak össze kell fosnia a már a puszta létünket is veszélyeztetõ Sehollét ellen.

(Az Európában már letelepült bevándorlók pozitív szerepérõl a következõ értekezésben lesz szó.)

A veréb és a bogár

[The Sparrow and the Beetle]

1923-ban Kornyej Csukovszkij orosz költõ írt egy kedves kis mesét A Csótány, az óriásbogár címmel, amely azóta is kedvenc gyermekmeséje Oroszországban a kicsiknek. A történet az állatok királyságáról szól, amelyet rettegésben tart a Csótány. No, ez a Csótány azzal fenyegetõzött, hogy felfal mindenkit, aki nem engedelmeskedik neki, és a megfélemlített oroszlánok és tigrisek rettegve bújtak el az odújukba. Igaz, hogy a Csótánynak nem volt sem agyara, sem karma, de olyan fenyegetõen hadonászott hosszú, erõs csápjaival, hogy egyetlen állat sem mert szembeszállni ezzel a kis szörnyeteggel. De aztán odaröppent egy kismadár, a Veréb, és mindenki nagy megkönnyebbülésére egyszerûen bekapta a bogarat. Mert hát minden hõsködése ellenére a Csótány végül is nem volt más, mint egy kis rovar.

Ez a gyermekmese jutott eszembe, amikor azt láttam, hogy Európa nagy nemzetei, "amelyek léptei egykor megrengették a földet, nagy hatású forradalmakat generáltak, új kontinenseket népesítettek be, új hiteket és vallásokat találtak ki és terjesztettek el", iskolás gyerekként rettegve állnak most szigorú iskolamesterük elõtt. A régi szép idõkben Britannia uralta a tengereket, és angol katonák másztak át az Afganisztánt Pakisztánnal összekötõ Hajbár hágón, vonultak be Kairóba és ostromolták az Atlanti falat. Egy angol miniszterelnök milliók sorsa fölött rendelkezhetett. Most viszont nem tud elég gyorsan bocsánatot kérni a felesége ballépése miatt, mert az asszonyka merészelte megkérdõjelezni a zsidóknak azt az istenadta jogát hogy kényük-kedvük szerint öldössék le a palesztin gyermekeket.

A franciák nem haboztak megszabadulni a királyuktól és arisztokráciájuktól, minden állami támogatástól megfosztani az Egyházat, meghódítani Afrika nagy részét, majd bevonulni Algériába. De a zsidók iránti önzetlen lelkesedésük megkérdõjelezõdött, s végül elveszítették a zsidók bizalmát. A németek a világ legnagyszerûbb zenéjét, filozófiáját és tudományát hozták létre, valamint az emberi történelem elsõ jóléti államát. Most viszont kollektív sokkot kapnak, ha csak kiejti nekik valaki a "zsidó" szót. Az európaiak beleegyeztek abba, hogy "a zsidók kistestvérei" legyenek, és tartsák magukat a New Yorkból és Tel Avivból érkezõ utasításokhoz.

És a már-már a pimaszságig büszke amerikaiak sem jártak jobban. Azt képzelték, hogy a fehér embernek nincs is más rendeltetése, mint hogy hódítson és hódítson... Meg is hódították Észak-Amerika nagy térségeit, erõszakkal megnyitották Japán kapuját, majd megnyertek két világháborút, hogy aztán idegennek találják magukat a saját hazájukban. Most aztán a saját történelmük helyett a holokausztról szóló írásokat tanulmányozzák, s a saját érdekeik követése helyett zsoldosháborút folytatnak Izrael kedvéért. Egyre

keményebben dolgoznak, hogy minden jót megadhassanak új elitjüknek. És egyetlen kritérium alapján ítélkeznek a világban: "Vajon jó-e ez Izraelnek?"

Ez a félelem a zsidóktól nevetségessé és mértéktelenné vált. Nekünk, zsidóknak, nincs szarvunk és agyarunk, bennünket úgy kell kezelni, mint bármelyik más, hozzánk hasonló lélekszámú és kulturális teljesítményû népcsoportot, mondjuk a walesieket vagy a szlovákokat. Ez zavarba ejtõ körülmény minden érintett számára, s nem utolsósorban a zsidó származású egyszerû emberek számára. Épp itt az ideje tehát, hogy a félelmet nem ismerõ Veréb ideröppenjen, és bekapja a beképzelt Csótányt, s ezzel megmentse az Oroszlánokat és a Tigriseket, és persze a Szentföld kis fehér Bárányát. Nos, a Veréb itt van közöttünk, s én már láttam is õt.

II.

Marseille elegáns és dinamikus mediterrán város, a világ egyik legjobb kikötõje az övé, melyet tiszteletet parancsolóan véd két erõdje. Ez a szülõvárosa a francia forradalomnak és a franciák nemzeti himnuszának, trilógiában örökítette meg a híres író, Marcel Pagnol, de Marseilleben nem mindenkit hívnak Mariusnak és nem mindenki iszik Pastist. A város hõse ma Zidane, ez a francia-arab futballsztár. Medinában, a város tarkabarka keleti negyedében a sok derûs és életvidám frankoarab, Franciaország szülötte, második és harmadik generációs algériaiak, tunisziak és marokkóiak a Maghreb és a Provence világának izgalmas keverékét hozták létre. Szabad, nyugodt és bátor emberek. Folyton mosolygó és csevegõ, színes bõ ruhába öltözött hölgy kalauzolt el engem ebbe a negyedbe: Rabha Attaf, aki szintén már Franciaországban született, de aki tartja a kapcsolatot a Földközi tenger túlpartjával is. Rabha volt az elnöke annak a konferenciának, amely a szentföldi zsidók és a nem zsidók egyenjogúságáért emelt szót.

Nagy öröm volt számomra, hogy találkozhattam Rabhával és barátaival, bevándorlók és provencei õslakosok gyermekeivel. Akik most Palesztinával foglalkoztak, s nem azzal, hogy megkapják-e a kriptocionisták "kóser" jóváhagyását. Az ilyen jóváhagyást nem könnyû megszerezni: a két állam koncepciója mellett kiálló zsidók nem nagyon védik meg aktivistáikat az antiszemita megbélyegzés ellen, cserébe viszont elnyerik a kirekesztõ rasszista zsidó állam elismerését.

Ott Marseilleben találkoztam egy kriptocionistával, aki zseniális érvvel hozakodott elõ az általános szavazójog megadása ellen. "Izrael egy rasszista állam, ugyebár magyarázta. De akkor miért akarják önök, hogy a palesztinok a rasszista állam polgáraivá váljanak?" Pont olyan jó érv volt ez, mint Zénón bizonyítéka, miszerint Akhilleusz sohasem érheti utol a teknõsbékát.

A Golden Gate városában, a gyönyörû San Franciscóban olyan, második generációs bevándorlókkal találkoztam, akik ma már jólétben élnek, de a szívük még az õshazáért dobog, és szeretnének segíteni. Nem tették magukévá a judeoamerikai hitet, immúnisak maradtak a mammonita kórral szemben, és nem ijednek meg az antiszemitizmus vádjától sem. A bátor afroamerikaiakkal együtt ezek az emigránsok õrzik az igazi amerikai értékeket, amelyeket már elveszített sok tanulékony fehér angolszász protestáns.

Az iszlám világból érkezõ emigránsokat általában "muszlimnak" vagy "arabnak" nevezik, pedig közülük sokan különbözõ keleti keresztény egyházak tagjai, ortodoxok, maroniták vagy nesztoriánusok. Új otthonra leltek Európában, és a régi kontinens új mozaikjának részeivé váltak. Sõt, már a többiekhez hasonlóan maguk is ellenzik a további bevándorlást.

Ezek az emberek ártatlanok a II. világháború bûneiben, szemiták rasszbeli (ha ugyan létezik ilyen) és nyelvi hovatartozásuk folytán, nem gyûlölik a zsidókat és nem félnek tõlük, kitartanak vallási meggyõzõdésük mellett és valószínûleg õk az egyetlen olyan embercsoport (az izraeli disszidenseket nem számítva), akik nem félnek szembeszállni a judeo-cionista elittel. Csak nevetnek az "antiszemitizmus" bélyegén, ahogy valószínûleg a Veréb is mosolygott a csápjaival fenyegetõzõ Csótányon.

Ezekben a napokban a bevándorlók átestek a tûzkeresztségen Németországban, a cionista befolyás európai erõdítményében. A szíriai származású német parlamenti képviselõ, Jamal Karsli felszólította Németországot, hogy már csak azért se adjon el több fegyvert Izraelnek, mert annak fegyveres erõi náci módszereket alkalmaznak. Mire a Zöld Párt azonnal kizárta õt a soraiból. Egy gyönge ember tudomásul vette volna, hogy milyen nagy hatalma van az Óriásbogárnak, de ez az ázsiai Veréb belépett a Szabaddemokrata Pártba (FDP), és egy másik tabutémában is megtörte a hallgatás csendjét, amikor egy interjúban nyíltan beszélt a cionista lobbi erõs befolyásáról a német médiában.

Németország cionista felügyelõi veszett támadást indítottak ez ellen a bátor ember ellen. Karslit kitették új pártjából is. És a palesztinok számára nagyon fontos pillanatban szinte teljesen elnémították az igazságos közel-keleti béke potenciális német támogatóinak többségét, írta a Németországban élõ izraeli disszidens, Sraga Elam. Karslit sok bátor izraeli disszidens támogatta, egyebek közt Dr. Ilan Pappe a Haifai Egyetemrõl és Gideon Spiro, a Mordechai Vanunuért folyó izraeli kampány munkatársa.

Sraga Elam ezt írja: "Németország mai légkörében sokan félnek hangosan kimondani, amit gondolnak, és kifejezni jogos nemtetszésüket az izraeli háborús bûnökkel kapcsolatban. Ezért egyre többen azt hiszik, hogy csak a jobboldali radikálisok elég bátrak ahhoz, hogy nyíltan hangot adjanak az izraeli politikával szembeni széleskörû elégedetlenségnek."

Elemzése lényegében megegyezik azzal, amit Dr. Kevin McDonald, a Kaliforniai Állami Egyetem professzora írt: "Németországban gyakorlatilag lehetetlen az izraeli politika kritikai megvitatása. Az a német értelmiségi, legyen akár konzervatív, akár liberális, aki manapság a jóváhagyott jámbor semmitmondás szûkre szabott spektrumán kívül bármi mást is merészel mondani a zsidókról, az a szakmai és társadalmi öngyilkossággal játszik. A német szellemi életet a zsidó értelmiségiek munkáinak elemzése uralja, szinte teljesen kirekesztve a nem zsidó németeket. A tudósok elveszítették minden normális intellektuális kritikai érzéküket, és többé-kevésbé a nácizmus zsidó áldozataival azonosultak. A zsidókat, mint például Kafka, olyan szellemi óriásoknak tekintik, akik minden bírálaton felül állnak. Még a kisebb tehetségû zsidó írókat is az irodalmi rangsor legtetejére tolják fel, míg a Thomas Mann jelentõségû németeket fõként azért elemezgetik, mert olyan nézeteket vallottak a zsidókról, amilyenek utóbb elfogadhatatlanná váltak jobb társaságban. Nem túlzás az a feltételezés, hogy a német kultúra, mint a németek kultúrája teljesen eltûnik, és a holokauszt kultúrája lép a helyébe.

Úgy tûnik, ebbe már az engedelmes németek is belefáradtak. Pár nappal Jamal Karsli bátor interjúja után a németek csapatostul kezdték vásárolni Marin Walser Egy kritikus halála címû regényét. A regény fõalakja, egy ötletgazdag író megöl egy vehemens zsidó kritikust (amilyen Bulgakov Mester és Margaritájában is szerepel). A vezetõ német napilap, a Frankfurter Allgemeine Zeitung "antiszemitának" minõsítette a regényt, amely azonban már a megjelenés napján az utolsó példányig elfogyott Németországban. Pár évvel ezelõtt Walser magára vonta a németországi cionista lobbi haragját, amikor azt merészelte

mondani, hogy a II. világháborús tragédiát "morális bunkósbotként" használják "a mai törekvések német kifogásolásának" elhallgattatására.

Úgy látom, Európának és Amerikának ugyanúgy szüksége van ma az iszlám világból érkezõ bevándorlókra, mint a mesebeli õserdõnek a rettenthetetlen Verébre. Ez a történelem nagy iróniája, minthogy az emigránsokat a nacionalistaellenes erõk természetes és engedelmes szövetségesének tekintették. Most viszont ezek a szövetségesek rátértek a maguk külön útjára.

III.

Az iszlám világból érkezõ emigráció fontos eszköze volt a neoliberális, globalista, mammonita politikának. Miközben a jó szándékú emberek segítették a menekülteket, a mammoniták azért támogatták a bevándorlást, mert az jó eszköz a helyi munkabérek letörésére, az olcsó idegen munkaerõ révén extraprofit elérésére, és a társadalom homogenitásának fellazítására. Az új, gazdag kívülállók azért támogatták a bevándorlást, hogy kiszorítsák pozícióikból a hagyományos eliteket. Az európai nacionalistáknak jó okuk van ellenezni a Dar al Iszlámból (az iszlám világból) érkezõ bevándorlást, mivel jól látják, hogy ez a folyamat veszélyezteti társadalmuk hagyományos életformáit.

Csakhogy a mammoniták beleestek a maguk által ásott verembe a bevándorlók letelepedtek, megindultak fölfelé a társadalmi ranglétrán és lerántották a leplet a nyugati társadalom íratlan tabuiról. Észrevették, hogy a mammoniták akadályozzák társadalmi integrációjukat és részvételüket a nyilvánosságban és a közbeszédben. "Létezik, hogy egy arab-amerikai nem írhat?" kiáltott fel a tehetséges, seattlei Ahmed Amr, amikor rájött, hogy az újságok zsidó tulajdonosai és szerkesztõi nyíltan diszkriminálják a Keletrõl jött bevándorlókat. A bevándorlók, akik nem gyûlölik a zsidókat és nem is félnek tõlük, észrevették, hogy a palesztinok üldözõi az õ igazi ellenségeik. Ez szakadáshoz vezetett a bevándorlók és az õ korábbi támogatóik között. Marseilletõl Berlinig, San Franciscótól Rómáig új konstelláció állott elõ, ahogy a mammoniták hátat fordítottak a politikai korrektségnek, és elkezdték támadni a bevándorlókat.

Egy vezetõ zsidó tisztviselõ, Stephen Steinlight, az Amerikai Zsidó Bizottság nemzetközi ügyekkel foglalkozó igazgatója" nyíltan felszólította a zsidókat, hogy "ne törõdjenek a mi politikailag korrekt isteneinkkel, és kockáztassák meg régi és új barátaink és szövetségeseink nyugtalanítását". Mert ha a zsidók nem fékezik meg a bevándorlókat, mondja Steinlight, "a zsidó politikai hatalom elvész. Jelenlegi kiváltságos helyzetünk, sikerünk és hatalmunk nem véd meg bennünket a történelmi folyamatok hatásaitól. Óriási a kockázata e folyamat kimenetelének, és nem szemlélhetjük közömbösen hatalmunk elvesztését." Privilégiumaik megõrzése érdekében a zsidóknak hátráltatniuk kell a nem zsidó bevándorlást, és akadályozniuk kell az emigránsok egyébként is csekély befolyását, mivel "a nem európai bevándorlókban nincs meg a bûntudat, és a zsidókban csak a legkiváltságososabb és leghatalmasabb fehér amerikaiakat látják". A fehér amerikaiak tanulékonyak és engedelmesek, de a muszlim világból érkezõ bevándorlók, akár muszlimok, akár ortodox keresztények, nem hajlandók normális állapotnak tekinteni a zsidóság kiváltságos helyzetét.

Steinlight kifejezte ellenszenvét a latinamerikai bevándorlók iránt, "akik megfosztották mandátumától a mi kongresszusi képviselõnket", de a zsidóságnak ez a szószólója leginkább a muszlimokat és a keleti kereszténységet gyûlöli, emigránsokat és áttérteket egyaránt, akik veszélyeztetik "a mi aránytalanul nagy politikai hatalmunkat". És azt

javasolja hogy a különbözõ amerikai közösségek "megosztása és uralása" érdekében fel kell használni a Hollywoodban, a tévében és a híriparban koncentrálódott aránytalanul nagy zsidó hatalmat.

Steinlight megrajzolja egy amerikai judeonáci önarcképét: "Engem arra tanítottak, hogy nekem Izrael az igazi hazám. Némiképp kimondatlanul és tudat alatt azt tanították nekem, hogy az én népem magasabb rendû, mint a nem zsidók. Arra tanítottak bennünket, hogy a nem zsidók megbízhatatlan idegenek, és a világban a legfontosabb határvonal a 'mi' és az 'õk' között húzódik."

Az "oszd meg és uralkodj" politikáját Európában Oriana Fallaci rasszista írásainak kiadásával és széles körû terjesztésével valósították meg. De merje csak valaki kicserélni az õ írásaiban a "muszlim" szót a "zsidódra és máris a börtönben találná magát: azonnal öt évet kapna etnikai gyûlöletkeltés bûncselekménye miatt. Fallaci szerint a muszlimok "turbános vagy kafijás gazemberek".

Fallaci szerint a szabrai és satilai, kibijei és dzsenini tömeggyilkos "a tragikus és shakespearei figura, Sáron". Nos, Shakespearenél valóban vannak ilyen figurák, de többnyire csak annyi a nevük, hogy "második gyilkos".

Fallaci sajnálkozik azon, hogy "senki sem tudja megakadályozni, hogy egy Musztafa vagy egy Mohamed beiratkozhasson egy egyetemre (de ez remélem még megváltozik) ". Tényleg, mosogassák csak a piszkos edényt, mint Fallaci szeretett Izraeljében.

Fallaci gyalázza Jézus Krisztust is, amikor kijelenti róla, hogy "egy olyan zsidó, aki nélkül a papok mind munkanélküliek volnának".

Fallaci történelemszemlélete ugyanolyan torz, mint jelenfelfogása. Ezt írja: "Szégyenletesnek tartom, hogy a baloldalon szinte mindenki elfelejtette, hogy a zsidók milyen sokat tettek a fasizmus legyõzéséért." Hát ehhez hozzátehetnénk: "de a mai fasiszta, épp egy olasz, nem felejtette el, hogy a zsidók milyen sokat tettek a fasizmusért." Tudniillik sok olaszországi zsidó kezdettõl fogva lelkesen támogatta az olasz fasizmust. A fasizmus öt mártírja közül három zsidó volt, ugyanakkor zsidó miniszterek ültek Mussolini kormányában. A cionista vezetõk, s köztük Sáron mentora, Zsabotyinszkij is rajongtak az olasz fasizmusért, s most az olasz újfasiszta párt jó baráti Saronnak és Izrael államának.

A felvilágosodott zsidók, a rasszizmus tegnapi támadói ma támogatják ezt a judeonáci irányvonalat. Egy liberális zsidó professzor elküldte nekem az olasz újságírónõ cikkét, ezzel a kommentárral: "Amit Oriana Fallaci mond az iszlám vezetõkrõl, az felnyitja a szemünket. Igazi prófétikus felhívás ez, a Nyugatnak címezve. Ha nem vesszük észre, hogy honnan jön a veszély, akkor nekünk befellegzett." Nos, a dolog valóban szemnyitogató. Neki köszönhetõen fel kell ismernünk a közbeszéd urai által elterjesztett új eszmét, mely szerint "bárkivel szemben szabad rasszistának lenni, ha az ember jói viszonyul a zsidókhoz".

Ezt a gondolatot világosan fejtette ki Alexander Chancellor a Guardianben, a meggyilkolt holland jobboldali vezetõt, Pim Fortuynt méltató írásában, mely a találó, "Nem fekete-fehér" címet kapta. Az elhunyt szentet "sohasem érte az antiszemitizmus gyanúja. Az iszlám volt az õ nagy ellensége, és támogatta Izraelt a palesztinok elleni háborújában". Ettõl a bevándorlóknak ez az ellensége még a liberális Guardian számára is jó fiúvá válik. Remélem, a Guardian más hasonló szentek portréival is megajándékoz bennünket. Mi van

például Hasfelmetszõ Jackkel? Hiszen õt sem gyanúsították meg soha antiszemitizmussal.

Sõt, Mussolinit és Francot sem. Ahogy Albert Lindemann meggyõzõen kimutatta („7), Adolf Hitler egyedülálló jelenség volt a zsidók heves elutasításában. Más fasiszták, leginkább Mussolini, igyekeztek meggyõzni Hitlert, hogy hagyjon fel a zsidók elleni hadakozással, ahogyan azzal már õk is felhagytak. Most a Steinlight által elõterjesztett, Oriana Fallaci által prédikált, Ariel Sáron által megjelenített és a Guardian által elfogadott judeonácizmus a nyerõ álláspont, amelyet a közbeszéd urai igyekeznek rátukmálni a világra. Nem véletlenül vett részt egy izraeli kormánydelegáció az európai szélsõjobboldal brüsszeli tanácskozásain.

Bonyolult és döntõ pillanat ez az európai és az amerikai nacionalista erõk történelmében. Egy nemzedékkel ezelõtt a kommunizmussal voltak kénytelenek harcba szállni, és a végén ez a két szembenálló fél szinte megsemmisült. Most ugyanazok az erõk az "oszd meg és uralkodj" politikájával próbálkoznak, igyekeznek megszervezni és az iszlám világból érkezett bevándorlók ellen fordítani õket, annak érdekében, hogy megõrizzék "az amerikai zsidóság példátlan hatalmát és kiváltságait". A mammonitáknak hatékony eszközeik vannak:

Az egész média és az egyetemek, a politikai rendszer és az üzleti élet Elérkezett hát az idõ, amikor a tegnapi ellenfeleknek, a nacionalisták és az emigránsok vezetõinek össze kell jönniük és ki kell dolgozniuk egy közös stratégiát az általános jólét elérésére és a kiváltságok felszámolására.

A Sátán, a Világ Fejedelme képes megrontani Isten minden elképzelését, de az Isten csodálatos dologgá tudja változtatni a Sátán minden tervet.

(Ez szégyenlõs mentegetése az iszlámnak és a muszlimoknak. Én Dar al Iszlamban, az Iszlám Világban élek, és minden nap megtapasztalhatom annak csodálatos humanizmusát és toleranciáját.)

Szüzek és harcosok

[Maidens and Warriors]

Nem túl kellemes dolog manapság muszlimnak lenni Nyugaton. Vagy olyannak, akit muszlimnak néznek. A saját bõrömön volt szerencsém megtapasztalni ezt, amikor az Egyesült Államokba utaztam én, a mediterrán megjelenésû, bajuszos alak. A repülõtéren a vámos azt kérdezte tõlem, hogy sokat olvasom-e a Koránt. Úgy látszik, ez a vámtiszt egy darabka, rajzfilmfigurás rágógumipapírról azt hitte, hogy titkos utasítás, hogy imádkozzak a gépen, kiáltsam az Allahu Akbart és támadjak rá a személyzetre. Nem tetszik maga nekem , ingatta a fejét a tiszt. Meg voltam döbbenve. Palesztin testvéreink és mi, izraeliek eléggé hasonlítunk egymásra; engem gyakran néznek palesztinnak mindkét oldalon, de azt nem vártam volna, hogy az USA határõrizete is úgy bánik az emberekkel, mint az izraeli határrendõrség.

Eszembe jutott, hogy egyszerûen kijelentem, hogy én nem vagyok muszlim. De ez nem tûnt valami gerinces viselkedésnek. 1940-ben Dániában a megszálló németek elrendelték a sárga csillag viselését a zsidók számára, s a legenda szerint maga a dán király is kitûzte a csillagot a zsidó alattvalókkal vállalt szolidaritás jelzéseként. És én most megbukjak az

emberiességnek ezen a próbáján és jelentsem ki, hogy "kóser" vagyok és nem muzulmán? Úgy éreztem, hogy akkor az én személyemben aláznak meg egy muszlimot. Kompromisszumos megoldással próbálkoztam.

- Nem olvasom sokat a Koránt -feleltem.

-De azért csak olvassa a Koránt? puhatolózott tovább a vámos, ez a nagy darab, fekete hajú, valószínûleg mexikói származású ember.

- Alkalmanként -hagytam rá.

Ez a bátortalan válasz lett a vesztem. Megmotoztak és közben még sértegettek is; a poggyászom minden darabkáját ellenõrizték, azután ellenõrizték még egyszer.

A személyes sértés lepergett rólam. 1812-ben egy francia katona a megszállt Moszkva utcáin feltartóztatta Pierre Bezuhov grófot Tolsztoj Háború és béke címû regényében. "A katona megállította az én halhatatlan lelkemet", gondolta Bezuhov és nevetett. Assisi Szent Ferencnek még nagyobb örömöt okozott, amikor nem engedték be egy kolostorba egy hideg és esõs éjszakán. A megalázó bánásmód jót tesz a léleknek, magyarázta Szent Ferenc a cimborájának.

Mert igazából az háborított fel, amit meg kellett tapasztalnom: hogy a judeo-amerikai kultúrában az iszlám valamiféle fekete bárány. Nyolcszáz évi nyugalom után az amerikai újságokban és az interneten megint divatba jöttek a nekidühödött lendületû, s minden eddiginél szõrszálhasogatóbb teológiai viták. Még a muszlimok barátai is elkezdtek bizonytalankodni, ahogy a hatalmas agymosó gépezet nekiállt ontani gyûlöletes produktumait. Az iszlámot azzal vádolják, hogy az a dzsihád vallása, a hitetlenek elleni szüntelen háború, az intolerancia és kegyetlenség vallása, és a terrorizmus teológiai alapja. És a vádak nem csupán politikai jellegûek.

A XII. században a félanalfabéta keresztesek azzal vádolták a muszlimokat, hogy orgiákat rendeznek istenük, Bafomet tiszteletére. (A "Bafomet" nyilván Mohamed próféta nevének eltorzítása.) Az amerikai közvélemény legújabb iszlámellenes frontális támadásának szintén vannak érdekes szexuális felhangjai. Az Afganisztán, Irak, Szíria és Palesztina porig bombázásának követelésébe általában azt is beleszövik, hogy a Próféta nemi erkölcsei elítélendõk, s hogy a muszlimok állítólag rosszul bánnak az asszonyaikkal.

II.

A Próféta szerelme ifjú felesége, Aisa iránt sok konsternáció forrása Amerikában, majdnem ötven évvel azután, hogy az USA Legfelsõbb Bírósága feloldotta a közlési tilalmat Vladimir Nabokov Lolita címû, a kiskorúak iránti szerelmet dicsõítõ regényével szemben. A prûd vádaskodók számára semmit sem jelent, hogy Mohamed, béke legyen vele, szerelés volt a kislányba, ahogy az is õbelé. õk jobban tudják, mi a jó mindenkinek. Ha a próféta egy Aisa korú fiút választott volna, akkor a homoszexuális-ellenesség vádjától való félelem valószínûleg enyhítette volna a vádaskodás lendületét. De a próféta még konzervatív ízlésû volt.

Szerény jaffai Talmudkutatóként hadd keljek a Próféta védelmére a mi zsidó hagyományunk nevében. Mohamed (béke legyen vele) egyáltalán nem vétett az erkölcsök ellen, sõt, a mi szent hitünk betûjének és szellemének megfelelõen cselekedett. A Bibliai

Jákob az alig hétesztendõs Ráchelbe lett szerelmes, s leszármazottaik között szentek egész sorát találjuk, például Krisztus anyját, Máriát is.

A Talmud "három év és egy napban" szabja meg a feleségül vehetõ leány életkorát. Ez Boccaccióhoz méltó párbeszéddel ajándékozott meg bennünket, melyre a galileai Sepphorisban került sor. Justina római hercegnõ, az Antoniusfia Septimus Severus császár leánya megkérdezi Fejedelem Júda rabbit, a Biblia utáni idõk legnagyobb zsidó spirituális és törvényi szaktekintélyét, hogy mi a házasságkötés és együttlakás engedélyezett életkora.

-Három év és egy nap felelte a rabbi.

- És mi a viselõsség életkora? érdeklõdött tovább a hercegnõ.

-Kilenc év - felelte a rabbi.

Én hatévesen mentem férjhez, hétévesen szültem mondta sajnálattal a hangjában a hercegnõ. Úgyhogy három gyönyörû évet veszítettem el a fiatalságomból.

Mohamed felesége, Aisa hat évet veszített el a fiatalságából, minthogy kilencévesen vették feleségül. Vagyis a Próféta nagy körültekintéssel járt el, teljes összhangban a mi zsidó tanításunkkal. Szent rabbijaink engedélyezték a nagyon korai házasságot, de nem voltak teljesen biztosak abban, hogy a hároméves kislányok már eléggé érettek. Ezt tanították: a prozeliták és a pedofilok késleltetik a Messiás és a Mennyei Birodalom eljövetelét.

"Kik a pedofilok ebben az összefüggésben?" teszi fel a kérdést a Talmud. És azt válaszolja, hogy ezek törvényben nem tiltott, mégis ki fogásolható viselkedést tanúsító emberek. Vagyis nem a szodomiták (minthogy azok megkövezést érdemelnek), és nem is a maszturbálók (õket vízbe veszejtik), hanem azok, akik házasságra éretlen, kilencévesnél fiatalabb leányt vesznek feleségül. Így tehát a Próféta minden gyanún felül áll a mi zsidó törvényeink szerint.

Mohamednek több felesége is volt, folytatják a vádaskodók. Nos, a zsidó törvény megengedi nekünk, hogy annyi feleséget tartsunk amennyit csak el tudunk venni. Manapság egy muszlimnak maximum négy felesége lehet, de nekünk, zsidóknak, nincsenek ilyen megszorításaink.

A nõk elfátyolozásának és idegen tekintetek elõli elzárásának állítólag barbár, muszlim szokása szintén zavarja a vádaskodókat. A Washington Post buzgó olvasója azt is hihetné, hogy az USA azért támadta meg az afgánokat, hogy lebombázza róluk a csadort. S a CNN arról tudósított, hogy az Afganisztánban kivívott amerikai gyõzelem elsõ gyümölcseként megkezdték ott is a szexlapok árusítását.

A zsidó törvény ebben kérdésben is határozottan a tálibok oldalán áll. Egy Talmudbölcs, Isaac rabbi ekként elmélkedett:

Ha valaki megbámulja egy nõ kisujját, az olyan, mintha mit tudom én mijét bámulta volna meg! (Ne keverjük össze Harry Potter Tudod-Kijével.)

Egy nõi láb is elég izgató sóhajtott vágyakozva Hisda rabbi.

A nõi haj az, ami szexuálisan izgató javította ki Seset rabbi. Egy jámbor zsidó nõ ezért tesz a fejére parókát.

A hóhemkedés nagymestere, Sámuel még rajta is túl akart tenni:

A nõ hangja az, ami szexuálisan izgató, ahogy a Szentírás is mondja: "édes a te hangod".

A vita eredménye és konklúziója mindenesetre a kvod bat hameleh pnima szabálya lett, vagyis az, hogy "A jó zsidó nõ maradjon a házon belül" ami azonos a tálibok álláspontjával, vagy legalábbis nagyon közel áll hozzá.

III.

AZ iszlám ellenségei nem merik támadni a mi zsidó vallásunkat, pedig az iszlám összes olyan vonása, amely nem tetszik nekik, megtalálható a júdaizmusban is. És nem korlátozódik a dolog a szexualitásra. A dzsihád nem más, mint a milhemet micva ("megparancsolt [vagy eleve elrendelt] háború") zsidó koncepciójának arab átvétele. Egy különbség van köztük: a dzsihád tiltja a civilek meggyilkolását, a milhemet micva viszont ezt is megparancsolja. Lapozzunk csak bele Mózes öt könyvébe, s könnyen rá fogunk találni az ilyen szövegekre. Isten Hírnöke [Mohamed próféta], béke legyen vele, ezt az üzenetet is enyhítette.

Ha valaki azt hiszi, hogy az iszlám az intoleráns, akkor hadd idézzem föl azt a történetet, amelyet "a tökéletes bölcs és kiváló doktor, Reb Sámuel Sólem írt Konstantinápolyban, a nagy Király, a mi uralkodónk, Szulejmán szultán fõvárosában" Gaon Izsák Kampanton rabbiról (meghalt 1463ban), a kasztíliai közösség minden idõk legfelvilágosultabb zsidó közössége fõrabbijáról. Reb Sólem ezt írja: "A nagy rabbi, a tiszteletre méltó Reb Iszaak Kampanton máglyára küldte Szamuil Szarsza rabbit. Egyszer a rabbik összegyûltek, hogy bejelentsenek egy házassági szerzõdést. Éppen ott tartottak, hogy 'ebben és ebben az esztendõben a világ teremtése után...', amikor ez a Szarsza végigsimította a szakállát és megjegyezte, hogy a világ idõtlen idõk óta létezik. Kampanton rabbi erre fölpattant és ezt kiáltotta: Hát éghetetlen talán ez a csipkebokor? Hadd eméssze el a tûz!"201 És máglyahalálra ítélték Szarszát, mert tagadta a világ 5000 évvel ezelõtti teremtését, és megégették."

Ha valaki azt gondolja, hogy az iszlám terrorizmus oka a muszlim vallás, akkor azt is gondolhatja, hogy a zsidó terrorizmus oka a júdaizmus. A mai napig a muszlimok csak egyetlen izraeli minisztert tudtak meggyilkolni. Amikor a zsidók még a privát (és nem az állami) terrort mûvelték, az én szentéletû õseim két orosz cárt, és egész sor angol, német, svéd, orosz és arab minisztert, kormánytisztviselõt, nagykövetet és államférfit gyilkoltak meg. A zsidó terrorrekordokat mind a mai napig nem döntötték meg, s mint büszke zsidó, én is elutasítom az arra irányuló/ hiábavaló próbálkozásokat, hogy átjátsszak az elsõséget a muszlimoknak vagy bárki másnak.

Amerikában egy zsidó nem tehet rosszat, s aki ezt másként gondolja, arra rögtön rásütik, hogy antiszemita vagy öngyûlölõ zsidó. Mi viszont feltártuk az iszlám állítólagos fogyatékosságainak zsidó eredetét, s ezzel bebizonyítottuk, hogy az iszlám szidalmazói tulajdonképpen antiszemiták, és valószínûleg titkos holokauszttagadók is. Aki ebben kételkedik az lapozzon bele a Washington Post 2001. november 27-i számába. Az egykori CIA-fõnök James Woolsey által jegyzett vezércikk mellé berakták egy bestiális és démoni tekintetû, sötét bõrû, vastag ajkú, kegyetlen és bõsz szemita agyonretusált, hisztérikus

portréját. A náci Der Stürmer napilapnak is nagyon tetszene. A cikk tartalma is éppen megfelelne a Der Stürmer számára. Woolsey az orwelli, A cél: a demokrácia címû cikkében arra szólítja föl az illetékeseket, hogy "számolják föl az iraki légierõt és mérjenek csapást az iraki szárazföldi erõkre", ahogy "azt Afganisztánban is csináltuk".

A nagy orosz színmûíró, Anton Csehov fogalmazta meg azt a színházi szabályt, hogy ha az elsõ felvonásban egy puska lóg a falon, akkor annak a puskának el kell sülnie a harmadik felvonásban. Márpedig az élet olyan, mint a színház, vagy, ahogy Shakespeare mondotta, színház az egész világ. Mint várható volt, az antiszemitizmus puskája el is sült, csakhogy éppen az igazi szemitákat, az arabokat találta el. Az új antiszemiták között paradox módon sok zsidó nevû vagy zsidóbarátságáról ismert személyt találunk. Hogyan állhatott elõ ez a helyzet?

És itt visszajutottunk bölcseinknek a pedofilokkal és prozelitákkal kapcsolatos bölcs megállapításához. A zsidó hit rendkívül bizalmatlan a prozelitákkal szemben. Olyanok ezek, mint az ótvar Iszráel fején, tanította Helbo rabbi, s a mai gyakorlat alátámasztja az õ tudós véleményét. A júdaizmus túl bonyolult ahhoz, hogy felnõtt korban el lehessen fogadni. A vallásos zsidóként született és nevelkedett emberek hozzászoktak már és könnyen elfogadják, hogy õk a kiválasztott nép, de a neofiták beleszédülhetnek ebbe a gondolatba.

Ez nem is különös. Az igazi angol arisztokrata, Tony Benn támogatja a közemberek jogait, míg a nemrég színre lépett parvenü, Conrad Black az európaiak és a muszlimok elnyomását szorgalmazza nagyszámú újságjában. És Hebronban, az izraeli apartheid élvonalában a legelszántabb rasszisták némelyike tényleg prozelita, aki szó szerint érti a Biblia egyik-másik veszélyes elképzelését. Ezt bizonyítja a zsidó hitre tért amerikai nem zsidó náci esete is, aki az Eli Hazeev (a Farkas) nevet vette föl; akit palesztin gerillák öltek meg; vagy ott van a cyberspacenek ez az ostora, Dr. Andrew Mathis, aki szintén betért és különféle internetes fórumokon kezdte védelmezni a maga júdaizmus-verzióját. Egyes újzsidók nincsenek tudatában annak, hogy a júdaizmus mindenestõl, az elejétõl a végéig alaposan interpretált/kommentált vallás, amelyben a Biblia EGYETLEN SZAVÁT SEM lehet nagy biztonsággal olyan jelentésûnek elfogadni, amilyennek elsõ látásra tûnik.

IV.

Egyik olvasóm zavarba ejtõ levelet küldött nekem: Nõvérem, aki évekkel ezelõtt áttért a zsidó hitre (pedig mi fehér angolszász protestánsok vagyunk), már túlment minden határon. Tegnap este, mikor megkértem õt, hogy hagyja már abba az arabok folytonos pocskondiázását és csak egy, egyetlen egy olyan példát említsen bármikor a történelemben, amikor Izrael valamit, bármit rosszul csinált (rámutatva, hogy békét nem lehet akkor csinálni, ha az egyik fél önmagát tökéletesen jónak, a másikat viszont teljesen rossznak tartja), akkor az én nõvérem csak a "járulékos" károkozást tudta említeni, vagyis a civilek nem szándékos bombázását egy "legitim" célpont támadásakor. A nõvérem nagyon aktív a St. Louisi zsidó közösségben, és talán olyan pozícióban is van, hogy sokat ronthat még a világbéke megmaradt esélyein."

Hát igen, Helbo rabbinak jó oka volt a gyanakvásra. A valódi zsidók tudják, hogy a valódi világban élnek, és a fantáziálást meghagyják sabbatra. Szerények maradnak, tanulmányozzák a Talmudot, s nem igyekeznek megtalálni Amalek vagy a Vörös Nõszemély mai megfelelõjét, nem próbálják erõszakkal vagy csalárdsággal visszaszerezni a Szentföldet, és nem prédikálnak gyûlöletet a nem zsidók iránt. Õk ugyanis tudták, hogy

ezeknek a gondolatoknak rejtve kell maradniuk, mint a titkos fájloknak a Windows memóriájában. Történelmi okok folytán kell ennek így lennie, és nem szabad bizonyos dolgokat elõszedni. A neofiták viszont nem képesek megfelelõ módon különbséget tenni.

Nem a rasszbeli hovatartozás kérdése ez: a neofiták, akár zsidó, akár nem zsidó származásúak, egyformán érzéketlenek az ésszerûség iránt. Ez az oka annak, hogy a nekivadult amerikai neokonzervatívok, a nem zsidó Izraelpártolók, mint például Jeanne Kirkpatrick, és a szekularizálódott "vörös posztós" zsidók, Norm Podhoretz, Kirkpatrick mentora a Commentaryból, folyton-folyvást az iszlám világ megsemmisítését szólítanak föl és mérgezik az amerikaiak gondolkodását.

Az iszlám nem más, mint a kereszténység egyik, a zsidókhoz különösen közel álló formája. A keleti ortodox egyházat a görög kultúra befolyásolta, a katolikusok Rómától kaptak alapvetõ dolgokat, az iszlám azonban szemita miliõbe helyezte vissza a keresztény elképzeléseket. A próféta, béke legyen vele, megtartotta a szigorú monoteizmusnak, a faragott képektõl való félelemnek és a nõk oltalmazásának zsidó koncepcióit, és összekapcsolta õket Krisztus és az apostolok egyetemes érvényû üzenetével. Az iszlám gyáva ellenségei igyekeznek beszennyezni ezt a hitet, minthogy félve szemlélgetik és irigylik töretlen szellemét, harcosainak bátorságát és hajadonjainak szûzi tisztaságát.

Kútmérgezés

[Poisoning Wells]

(Ez az írás egy új jelenséggel foglalkozik, a szervezett zsidóság aktív részvételével a rasszista bevándorlásellenes propagandában. És így része a zsidók és a jobboldal új szövetségérõl és a szélsõjobboldali erõk kreatívabb és körültekintõbb megközelítése iránti sürgetõ igényrõl folyó vitának.)

Kísértet járja be a Nyugatot, az a kísértet, amellyel már jó ideje nem találkoztunk. Régen kifüstölték innen, s egy laboratórium sötét szegletébe zárták, mint valami veszedelmes, csak a kiszabadulásra váró vírust. Most, amikor Izrael egyre több bûncselekményt követ el, támogatói feltörték a pecsétet, és eltávolították a mágikus pentagrammát.

Az európai közvélemény több mint ezer éven át, õseink nagy szomorúságára, a zsidókat a kútmérgezõkkel kapcsolta össze. Most pedig a múlt baljóslatú fantáziái a szemünk láttára elevenednek meg, ahogy egyes sötét erõk napi valósággá változtatják a régi meséket.

Abba Kovner zsidó szocialista (?) vezetõ megpróbálta megmérgezni a Rajnavidék vízforrásait. Sok millió német, gyermekek, nõk és férfiak kiirtásáról álmodozott. A mérget attól az embertõl kapta, aki késõbb Izrael államelnöke lett, és aki sohasem bánta meg vagy tagadta le a dolgot. Utolsó pillanatban elhatalmasodó gyávasága (vagy egy csoda?) azonban megmentette Európa szívét. (Az esetrõl Kovner életrajzírója, Anita Shapira számol be nagy rokonszenvvel, minden bûntudat vagy szégyenkezés nélkül.)

Ez már fél évszázaddal ezelõtt történt, de most újfajta méreg szivárog a cionista csápokon keresztül Európa és Észak-Amerika kútjaiba. Az én országom nagy barátja, Israel Asper által kiadott kanadai napilapban, a National Postban Dániel Pipes és Lars Hedegaard megjelentetett egy cikket a Muzulmán extremizmus: Dániának már elege van figyelemfelkeltõ címmel.

Ebbõl a cikkbõl kitûnik, hogy Kanada hatályon kívül helyezte a "gyûlölettörvényt", amely kifejezetten megtiltotta az etnikai és a vallási közösségekkel szembeni gyûlöletkeltést. A Pipes Hedegaard tandem ezt írja: "A túlnyomórészt muszlim bevándorlók a lakosság 5 százalékát alkotják, de a jóléti kiadások 40 százalékát élik fel... A muszlimok Dánia 5,4 milliós lakosságának mindössze 4 százalékát teszik ki, de többségben vannak a nemi erõszak miatt elítéltek között."

Mégis, van némi különbség Pipes, Zuckerman, Asper, Black és a régi idõk közönséges rasszistái között. A német diktátor vagy a Klán-boszorkánymester õszinte ember volt, aki õszintén és teljes szívbõl gyûlölte a zsidókat. Pipes és cimborái viszont nem különösebben gyûlölik a feketéket vagy a muszlimokat. Számukra nem sok különbség van egy muszlim vagy egy keresztény között. A méreganyagot mások számára gyártják, a szentföldi nagy támadás elõkészítéseként.

II.

Miközben a propagandagépezet ontja a gyûlöletet, potenciális áldozatai még mindig egymással vitatkoznak. Steven Salaita, ez a szimpatikus, amerikai születésû, oklahomai palesztin egyetemista a következõket írja a YellowTimes.org-ban: "Életemben elõször most megundorodtam a palesztin népet támogató üzenetektõl." S hogy miért? Mert azokat "jobboldali ideológusok" küldik, és "egy csomó szélsõjobboldali rasszista, s köztük a leghangosabban Dávid Duke most Izrael viselkedésére mutogatnak, mint a veleszületett zsidó gonoszság 'bizonyítékára'."

Tisztességesebb volna e "jobboldali ideológusok" fõ érveit az alábbi módon megfogalmazni:

1. Erõs hasonlóság van a palesztinai zsidók viselkedése és a világ más részén élõ zsidók viselkedése között.

2. A palesztinai zsidók által elkövetett és a diaszpórazsidóság által támogatott szörnyûségek a máshol munkálkodó zsidó politika, gyakorlat és ideológia aggasztó komponensének létét bizonyítják.

3. A zsidók destruktív, (mások számára) veszélyes és visszataszító ideológiát és teológiát képviselnek, amelyet visszaszorítani és semlegesíteni kell.

4. Ideális esetben a zsidó származású embereket fel kell világosítani és jó útra kell téríteni, hogy így "nem zsidókká" váljanak.

A fõ pont (a 3.) nyilván nem kellemes észrevétel (sok zsidó számára), pedig õsrégi, nem rasszista téma ez. És nem is jobboldali téma, minthogy hasonló álláspontra helyezkedett Kari Marx és Lev Trockij, Theodor Herzl és Boruhov, Szent Pál és Luther Márton is. A cionisták a leghevesebb ellenzõi voltak "a zsidóság jóságának". A neves francia szocialista, P. J. Proudhon a modern bürokratikus, centralizált állam támogatóinak tekintette a zsidókat. Marx felszólított az emberiség zsidóktól való megszabadítására és a zsidóság dejúdaizálására.

Ha Salaita meg akarja találni a zsidóság mint ideológia totális elutasítását, akkor nem kell Dávid Dukehoz fordulnia. Elég, ha föllapozza A zsidókérdés: marxista interpretáció címû mûvet, melyet Abram León írt, Trockij Auschwitzban elpusztult ifjú követõje (én pedig

Noam Chomskynak tartozom köszönettel, hogy a figyelmembe ajánlotta ezt a könyvet). León "néposztálynak" nevezte a zsidókat, akik történelmileg hajlanak az uzsorakamat szedésére és mások kizsákmányolására. De egy zsidó származású egyén bármikor elhagyhatja "a zsidókat" és csatlakozhat az emberiséghez, írta León.

Salaita megjegyzi, hogy "az extremista weboldalak Izraelt bíráló cikkeket közölnek tekintélyes kiadványokból, gyakran zsidó szerzõktõl", és arra a következtetésre jut, hogy "a szervezetek zsidógyûlölete oly erõs, hogy még zsidó hangokat is megszólaltatnak álláspontjuk terjesztése érdekében. Naivitásuk ugyanolyan meghökkentõ, mint az ostobaságuk". Váratlan és alaptalan érvelés. Azok a weboldalak ugyanis éppen a maguk nem rasszista hozzáállását bizonyítják azzal, hogy a zsidó szemléletet elutasító zsidó származású személyeknek is megszólalási lehetõséget kínálnak.

Salaita elveti a Palesztinában tanúsított és a máshol mutatott zsidó viselkedés közötti kapcsolat távoli lehetõségét. A zsidók által Izraelben bevezetett apartheid az õ véleménye szerint nem függ össze a máshol élõ zsidók politikájával, ideológiájával és gyakorlatával. Hát, ez a kétséges álláspont nagyon kényelmes az amerikai zsidók számára. Így Saront is támogathatják, meg az angyali glóriájukat is megtarthatják. Nem inkább a fiatal Salaita az, aki nagyon is naiv a maga abbéli óhajában, hogy megszûnjék a háború Palesztinában és a konfrontáció másutt?

Pipes már említett cikke csupán a legújabb bizonyítéka e kívánság hiábavalóságának. A Palesztináért folyó háború globális háborúvá, harmadik világháborúvá vált, s ebben a háborúban a szervezett zsidóság rendíthetetlenül a rossz fiúk oldalán áll. Most a rasszista gyûlöletkeltés gonosz fegyverét vetik be, igyekezve a feketék és a muszlimok ellen hangolni az európaiakat mindenütt, Alabamától Csecsenföldig, Koppenhágától Kabulig. Szembe kell szállni velük és le kell gyõzni õket, különben megmérgezik a szellemi kutakat. Nem engedhetjük meg ellenfeleinknek, hogy éket verjenek a feketék és a fehérek, a keresztények és a muszlimok közé. Nekünk nem Dávid Duke antiszemitizmusával kell foglalkoznunk, hanem a nemzsidó-ellenességgel, a gójok gyûlöletével, amely annyira nyilvánvalóan jelen van a zsidó kézen lévõ médiában. Ha sikert érünk el, a külföldi zsidó közösségek többet fognak törõdni a maguk dolgaival, s hagyják Palesztinát lehiggadni.

A mi háborúnk NEM totális háború. Salaita gyermekien naiv megjegyzései ellenére sem az etnikai tisztogatás, sem pedig a fizikai megsemmisítés nem fenyegeti a zsidókat, minthogy a keresztények és a muszlimok mindig is szerették volna kihozni a világosságra zsidó testvéreiket saját szeparatizmusuk sötétségébõl. Krisztus ellenségeinek meg kell mutatni, hogy tévúton járnak, s nem szabad bántani õket, ahogy az Egyház hagyományosan tette. A keresztény uralkodók még a palesztinai keresztények szörnyû, a zsidók által 614-ben végrehajtott holokausztja után is megõrizték testvéri keresztény szeretetüket a félrevezetett zsidók iránt, és nem büntették meg õket.

És így álltak hozzá a dologhoz a muszlimok is. Sok baj és konfliktus ellenére is, "a kajnuka és a nadir zsidó törzs együttmûködött Mohamed prófétával, ahogy a hajbari zsidók is tették, miután a Próféta 628-ban elfoglalta az oázist (és az egyik nadiri törzsfõnök lányát vette feleségül) ", emlékeztet egy virginiai olvasóm. Késõbb a zsidók boldogan kollaboráltak a hódító arab seregekkel Szíriában, Észak-Afrikában és Hispániában tudván, hogy az araboktól nagyobb toleranciára és védelemre számíthatnak, mint korábbi uraiktól.

A zsidók és a nem zsidók képesek volnának boldogan élni egymás mellett, ha sikerülne leküzdeni a zsidó uralkodási hajlam megnyilvánulásait. Amíg azonban ez nem következik be, mi, Palesztina barátai egyetértésre és együttmûködésre törekszünk minden lehetséges szövetségessel, feketével, fehérrel, vörössel, zölddel és szivárványszínûvel, mert áldott legyen az, aki a békét keresi.

A terror fantomja

[Phantom of Terror]

(Kuala Lumpurban, a vendégszeretõ malájok futurisztikus és buján zöldellõ trópusi fõvárosában az iszlám országok külügyminiszterei konferenciát rendeztek a terrorról. Én megfigyelõként részt vettem ezen a konferencián. Az alábbi írásnak azt a címet is adhatnám, hogy "El nem mondott konferenciafelszólalásom".) "

A feleségemet megerõszakolta egy marslakó." Ez volt az 1950-es évek kedvelt és gyakori szalagcíme, amikor az újságíróknak UFO-sztorikkal kellett foglalkozniuk. A véleményformálók igazmondása az eltelt évek során nem sokat változott, de rosszindulatuk jelentõsen fokozódott. Újságok milliói, tévémûsorok milliárdjai és szavak billiói sugallják, hogy az iszlám terror az emberiség legújabb sorscsapása. Nem is csoda, excellenciás uraim, hogy az önök védekezési reflexei fölébe kerültek a józan megfontolásoknak, s önök most megpróbálják megtagadni, igazolni vagy megmagyarázni az iszlám terrort az apartheid politikájú Izraelben folyó palesztinüldözéssel, az Irak elleni amerikai támadással, vagy Szaúd Arábia gyarmatosításával.

A nagy magyarázniakarás hevében mindenki elfelejti föltenni azt a kérdést, amely minden tudós és kutató számára a legelsõ kérdés: létezik egyáltalán ez a dolog? Létezik olyan jelenség, hogy "iszlám terror"? Hát igen, sok itt a kitaláció, s a média készpénznek veszi a dolgot. Csakhogy az "azt beszélik" még nem elegendõ bizonyítéka a létezésnek. A XVIII. században az újangliai Salem derék polgárai a boszorkányok ellen indítottak hadjáratot. S aki kételkedni merészelt a nõk és az Ördög szövetségében, azt azonnal kiközösítették, vagy a Sátán titkos ügynökének nyilvánították. Évszázadokon keresztül tartotta magát az a tévhit, hogy a zsidók húsvétkor keresztény gyermekek vérét fogyasztják. Könyvek és cikkek százai taglalták ezt a dolgot; Angliának még ma is van egy olyan gyermekszentje, akit állítólag a vérszomjas zsidók gyilkoltak meg.

Ma azonban már csak legyintünk erre a kitalációra. És éppen ideje, hogy ugyanígy viszonyuljunk a legújabb boszorkányüldözéshez, a legújabb vérvádhoz, az úgynevezett iszlám terrorizmushoz is.

Szerintem ez ugyanúgy létezik, ahogy a zsidó összeesküvés vagy a sárga veszedelem. A világon elszórva több, egymással kapcsolatban nem álló gerillamozgalom mûködik: a baszk ETA, a déllibanoni Hezbollah, a korzikaiak, a mindanaóiak a Fülöpszigetek déli részén, az ír IRA, a kolumbiai gerillák, a Sri Lankai Tamil Tigrisek, az angolai UNITA és a palesztinai Hamász. Nem tehetjük meg vagy semmi okunk sincs rá, hogy valamilyen vallási kötõdésre való téves hivatkozással néhányat kiragadjunk közülük és "iszlám terrorista hálózatról" beszéljünk velük kapcsolatban.

Dél-Libanon, Észak-Írország, Mindanao, Korzika, a Baszkföld és Palesztina népeinek mind megvannak a maguk sérelmei, de azokat tévedés volna összekapcsolni ezeknek az

embereknek a vallásával. Az Irán és Irak közötti háborút ugyanezzel a módszerrel a szunnita és a síita iszlám közötti háborúként is lehetett volna (tévesen) jellemezni, miközben tudjuk, hogy a vallási tényezõ nem játszott fontos szerepet Szaddam Husszein és az iráni vezetõk döntéseiben.

Gyakorlatilag sehol sem lehet olyan, kifejezetten iszlám terrorszervezetet találni, amely a zsidó államhoz hasonló iszlám állam megvalósításáért harcolna. A kommunizmus bukása elõtt a palesztinok az elnyomók elleni harcban a baloldali ideológiát részesítették elõnyben. A palesztin katonai vezetõk között nagy tisztelet övezett egy keresztényt, George Habbast. A palesztinai Hamász az izraeli apartheid állam által kifejezetten engedélyezett egyetlen szervezetként fejlõdött ki, miközben a nem vallási alapokon álló Fatahot elnyomták. így tehát az elnyomott palesztinok érzéseit maguk a zsidók terelték egy kvázi-vallási mozgalom felé.

A libanoni Hezbollah harcosai az izraeli és az amerikai megszállás ellen küzdenek, s nem egy iszlám uralom megteremtéséért. Hasonlítanak az ír köztársaságpártiakra, akik nem az iszlám hitükrõl híresek a muszlim csecsének folytatják kétszáz éve tartó harcukat az orosz uralom ellen, s idõnként alkalmi szövetséget kötnek Amerikával, Németország gal és Törökországgal. Az állítólag általuk elkövetett legnagyobb bûn tényt, a moszkvai magasházak felrobbantását újabban gyakran "a titkosszolgálatokon belüli bûnözõ elemeknek", "Putyin elnök támogatóinak" sõt, prominens izraeli polgároknak a számlájára írják. A médiamogul Borisz Berezovszkij elég nyíltan beszélt errõl a témáról Oroszországból való számûzése után.

Lehet-e azonosítani a módszereik alapján a "muszlim terroristákat"? Semmiképpen sem. Az IRA már akkor robbantgatott a birminghami pubokban, amikor a Hamász még nem fedezte föl a Tel Avivi kávéházakat. Az öngyilkos merényletek terén az izraeli Moszad által kiképzett"231, nem muszlim Tamil Tigriseké a vezetõ hely a világon. Szeptember 11-e elõtt egyáltalán nem volt okunk feltételezni sem az iszlám terrorizmus létezését, de akkor Bush elnök bejelentette ennek terrorizmusnak és a világméretû muszlim összeesküvésnek, az al Kaidának a létezését.

Szeptember 11-e tetteseit még ma sem ismerjük. A repülõgépszerencsétlenség helyszínén egy sértetlen útlevél oly gyors megtalálását minden idõk leglátványosabb csodái között kell számon tartanunk, amely felülmúlja még Dániel tüzes kemencebeli kalandját is. Az õsi babiloni kemence bizonyosan nem az égõ repülõgép-üzemanyag hõfokán mûködött. Az arab nyelvû pilótainstrukciók egy kocsi csomagtartójában, az alig kivehetõ videoszalagok és a hasonló, minden nehézség nélkül elõkerült bûnjelek az 1937-es moszkvai pereket a makulátlan igazságszolgáltatás ragyogó példáivá változtatják. Az afganisztáni hadifoglyokat a Guantanamói öböl börtönébe dugták el a kíváncsi tekintetek elõl, nehogy kiderüljön legnagyobb titkuk: az, hogy ártatlanok.

Másfelõl viszont egyre több bizonyíték utal az izraeli kapcsolatra. Az izraeli ODIGO hálózaton keresztül figyelmeztetõ üzeneteket küldtek a Manhattanben lévõ izraelieknek, még idõben, amikor a repülõgépek felszálltak. A géprablók által használt összes repülõtéren egy izraeli cég, az ICTS látta el a biztonsági szolgálatot. Azt beszélik, hogy zsidó pénzügyi cégek biztosítóvállalatok kötvényeit árulták, mintha egy közeli szerencsétlenségre számítottak volna. A nagy izraeli cég, a Zim komoly anyagi veszteség árán is lemondta a Világkereskedelmi Központban lévõ bérleményeit.

Izrael maradéktalanul kihasználta a szeptember 11-i eseményeket: a palesztin városokban folytatódó mészárlást "a terrorizmus elleni háborúnak nyilvánították. Izrael muszlim szomszédait passzivitásra kényszerítette Amerika haragja. Afganisztán lerombolása felemelte a világ érzékenységi küszöbét a szörnyûségekkel szemben, és lehetõvé tette a palesztin városok áprilisi invázióját. Ez valószínûleg nem elegendõ a "bûnös" verdikt kimondásához viszont ugyanezt lehet elmondani az al Kaida állítólagos érintettségével kapcsolatban.

Nem létezik iszlám terrorizmus, létezik viszont az iszlám világ. (A ford.) izraeli-amerikai terrorizálása. Nem Önök követtek el bûnöket, hanem Önök ellen követnek el bûnöket. így tehát, amikor az amerikai elnök és médiája felteszik a kérdést, hogy "Mit csinálnak Önök az iszlám terrorizmussal?", akkor én azt javaslom, Excellenciás uraim, hogy jó zsidó módra kérdezzenek csak vissza: "Miféle terrorizmussal?"

Halloween Bali szigetén

[Bali Halloween]

(Az alábbi írás tovább rombolja az "iszlám terror" koncepcióját.)

Nem voltak elõzetes követelések, és egyetlen terrorista csoport sem vállalta a felelõsséget a Bali szigetén elkövetett bombamerényletért, ezért a fölösleges vérontásért. Bush "feltételezte", hogy a merénylet mögött az al Kaida áll, és azt követelte, hogy egész Indonéziát kutassák át a muszlimok után. Az a mi szerencsénk, hogy Bush elnök sohasem hallott Atlantiszról, mert akkor feltételezné, hogy azt a kontinenst is a mindenható muszlim terroristák küldték a tenger fenekére. Londonból viszont fontos új információkat kaptunk, amelyek lehetõvé teszik, hogy kissé világosabban lássunk a merényletet elborító nagy-nagy sötétségben.

A múlt héten napjaink egyik legnagyobb hatalmú embere, az érdekes személyiségû orosz milliárdos és médiacézár Borisz Berezovszkij, aki trónra ültette Vlagyimir Putyint, majd késõbb szakított az orosz elnökkel, londoni számûzetésében kimerítõ interjút adott a legnagyobb orosz ellenzéki hetilapnak, a Zavtránk. Az interjú érdekfeszítõ olvasmány az Oroszország-szakértõk számára, és kulcsot kínál a Bali-szigeti rejtély megoldásához is.

Három évvel ezelõtt Oroszországot hatalmas robbantások rázkódtatták meg. Egész panelházakat aknáztak alá és változtattak romhalmazzá számtalan ember halálát okozva Moszkvában és más városokban á rendkívüli hatóerejû RDX robbanóanyaggal (melyet hexogénként is ismernek Oroszországban és Németországban). A rémtettéit azonnal a csecsen terroristákat tették felelõssé, és a dolog casus belliként szolgált a csecsenföldi háborúban. Az orosz lakosság rémületbe esett, és támogatta a véres megtorló hadjáratot. Groznij városát bombázták és ágyútûz alá vették. Csecsenföldet megszállták, emberek ezrei haltak meg, miközben két nagy változás zajlott le Moszkvában. Elõször is, a bosszúhadjárat garantálta Vlagyimir Putyin államelnökké választását, és bebiztosította az Amerikabarát erõk pozícióit az ex-Szovjetunióban. Másrészt pedig Oroszországot, ezeréves békés együttélés után, az iszlám világ ellen fordította, és az Izrael által vezényelt és az Egyesült Államok által vezetett terrorellenes háború stratégiai partnerévé tette.

---4. rész---

Izrael Shamir:Rasszista állam? 4/4

Említett, múlt heti interjújában Berezovszkij azt mondta, hogy két team dolgozott Putyin megválasztásának bebiztosításán. Az egyiket õ maga, személyesen vezette a tévécsatornáján keresztül, a másik pedig az erõszak útjára tért. Berezovszkij idézi Gennagyij Szeleznyov parlamenti szóvivõt, aki 1999. szeptember 13-án egy orosz kisvárosban, Volgodonszkban bekövetkezett szörnyû robbantásról tájékoztatta a parlamentet. Nos, ez a tájékoztatás az újkori történelem legjobban dokumentált próféciája, ugyanis azt a volgodonszki robbantást csak három nappal KÉSÕBB, 1999. szeptember 16-án hajtották végre.

Londoni interjújában Berezovszkijnak föltették a kérdést, hogy mivel magyarázzák a tetteseknek ezt a hihetetlen baklövését. A biztonsági szolgálatok nem annyira professzionálisak, mint ahogy azt el szeretnék hitetni velünk válaszolta Berezovszkij. És nem is egységesek. A szolgálatokon belül sok csoport a legkülönfélébb hatalmi struktúrákat szolgálja. Az egyik fusermunkát végzett, vagy nem hangolta össze a dolgot egy másik csoporttal. A dolog bekövetkezése elõtt beszéltek a robbantástól, s ezzel elárulták az igazságot.

Rjazanyban az éber rezidensek RDX-szel teli csomagokat fedeztek fel lakóhelyük pincéjében, és kihívták a rendõrséget. A rendõrök elvitték a csomagokat, majd bejelentették, hogy azokban csak kristálycukor volt, és a biztonsági szervek rakták õket oda, hogy ilyen módon ellenõrizzék az emberek éberségét. Berezovszkij viszont azt állítja, hogy az a por valódi robbanóanyag volt, benne valódi robbantószerkezettel.

Moszkvában az újságírók a "második teamet" az orosz politika erõs emberével hozzák összefüggésbe, azzal a személlyel, aki a háttérbõl irányította a nagyszabású privatizációs kampányt, amelybõl mérhetetlen vagyont szerzett magának és cimboráinak és mérhetetlen szegénységbe döntötte orosz honfitársait. Izrael nagy barátjaként õ volt az, aki támogatta az Izraelbarát fordulatot az orosz politikában.

Borisz Berezovszkij leleplezései nagyon jókor jöttek, épp akkor, amikor Báli szigetén az ausztrál turisták tetemeit számlálgatták. Vajon puszta, véletlen egybeesése, hogy miniszterelnökünk, Ariel Sáron épp így kezdte dicsõ karrierjét az idõk ködébe veszõ 1953-as esztendõben, ötven kibijei palesztin ház felrobbantásával a bennük lakókkal együtt? Véletlen egybeesése, hogy a 2000-es moszkvai, a 200-1es New Yorki és a 2002-es Bali-szigeti robbantások mind ugyanazt a technikát alkalmazták az emberek megfélemlítésére és az izraeli és amerikai tervek támogatása mögötti felsorakoztatására? Véletlen egybeesése, hogy a cionisták által ellepett média eltitkolta a hivatalos magyarázatverziók nyilvánvaló fogyatékosságait, kezdve Gennagyij Szeleznyov példátlan "próféciájával", s folytatva a néhány izraelinek az ODIGO interneten küldött szeptember 11-i, manhattani figyelmeztetésével?

Egy dolog biztos: a Bali-szigeti robbantásra Bush és Sáron által nagy sietve ráakasztott "iszlám" címke vérlázító vérvád egymilliárd muzulmán ellen. "Iszlám" terrorizmus csak a szemlélõ szemében létezik. A francia OAS-terroristák bombamerényleteket követtek el algériai és francia ellenségeik ellen is. Palesztinában minden idõk legnagyobb bombamerényletét, a King Dávid Hotel felrobbantását egy zsidó követte el, Menahem Begin leendõ miniszterelnök. Úgy látszik, hogy azok, akik ellenzik a "zsidó" gaztettek, a terrorcselekmények vagy a népirtás bármiféle megemlítését, nem haboznak e Halloween

mumusává változtatni az iszlámot.

A Szultán és a Sátán

[Sultan And Shaitan]

A szultán jó, csak a vezírei rosszak. Ez a gondolat boldogtalan alattvalók nagy tömegeinek jelentett vigaszt az emberi történelem során. S amilyen boldogtalanok vagyunk, mi is azzal a hiú reménnyel vigasztaltuk magunkat, hogy Amerika majd pozitív módon avatkozik be Palesztinában és hitegettük magunkat azzal a mítosszal, hogy az Egyesült Államok szigorú, de tisztességes uralkodó. S bár a Deir Jasszin nap "az Egyik Deir Jasszin nappá" változott, reményeink nem halványultak el. "Igazi próbája ez Bush elnökségének", írta Róbert Fisk az Independentben. "Nincs vesztegetni való idõ", kontrázott neki Heléna Cobban a Christian Science Monitorban. De az amerikai külügyminiszter látogatása nem jelentett haladékot a palesztinoknak, és még csak nem is enyhítette az izraeli csapás erejét. A briliáns elméjû Norman Finkelstein emlékeztet bennünket:

A Bush kormányzattal, nem gyõzzük ismételni, az a baj, hogy nem foglalkozik elég komolyan a Közel-Kelettel, s ezt a diplomáciai ûrt most Colin Powell missziója volna hivatva betölteni. De vajon ki adott zöld utat Izraelnek a tömeggyilkosságok elkövetésére? Ki szállított F16osokat és Apache helikoptereket Izraelnek? Ki vétózta meg a Biztonsági Tanácsnak az erõszak csökkentését felügyelõ nemzetközi megfigyelõk kiküldésére vonatkozó határozatát? És ki szavazta le épp mostanában az ENSz legfõbb emberi jogi tisztviselõjének, Mary Robinsonnak a javaslatát, hogy legalább egy tényfeltáró bizottságot küldjenek a palesztin területekre? Gondoljuk csak végig ezt a forgatókönyvet. A-t és B-t gyilkossággal vádolják. A bizonyítékok azt mutatják, hogy A adta B kezébe a gyilkos fegyvert, A adta B-nek a "minden rendben" jelzést, és A akadályozta meg a szemtanúkat, hogy reagáljanak az áldozat jajkiáltásaira. Vajon mi lesz az ítélet? Az, hogy A-nak tulajdonképpen semmi köze a dologhoz, vagy az, hogy A pontosan ugyanolyan mértékben bûnös, mint B?

Finkelsteinnek igaza van. Ideje már abbahagyni a jó szultánról való álmodozást. Ha valamilyen mentális akadály miatt nem tudunk kételkedni e szultán nemes szándékaiban, akkor arra gondolhatunk, hogy oly sok más uralkodóhoz hasonlóan õ is a gonosz eunuchok foglya. A bánkódást és a sajnálkozást feledve most már rá kell szánnunk magunkat a cselekvésre. Végül is az Egyesült Államok közel-keleti politikája nem afféle idõjárás, amire mindenki panaszkodik, de amit senki sem tud befolyásolni. De tudunk-e végre valamit tenni ellene, ha a demonstrációk és a tiltakozások mind hiábavalók?

Erre a kérdésre "igen" a válasz, de azt nem a dzsihád vagy a keresztes háború adja. A Texasi Egyetem munkatársa, Róbert Jensen ezt írta: Ma én segítettem megölni egy palesztint. Ha ön adót fizet az Egyesült Államoknak, akkor ön is ezt teszi." Arra utalt ugyanis, hogy az amerikai adófizetõk pénzét Izrael felfegyverzésére és a palesztinok gyilkolására fordítják. Vigasztaljuk meg Jensent. Az amerikai adófizetõk ártatlanok. A felelõsség szélesebb körû: a mészárlást mindannyian pénzeljük, a világon az Egyesült Államok határain kívül élõ ötmilliárd ember is.

Minden nap ötmilliárd dollárt utalunk át az Egyesült Államoknak, hogy e nagy ország vezetõi folytathassák az általuk megszokott stílust, és annyi palesztint ölhessenek meg, amennyit csak jónak látnak. Naponta egy dollárt mindannyiunktól, európaiaktól és

afrikaiaktól, kínaiaktól és japánoktól, oroszoktól és araboktól. Ezeket az elképesztõ számadatokat az Economist címû brit hetilap tette közzé. S azért csináljuk ezt, mert 1972 óta az USA feljogosítva érzi magát, hogy annyi dollárt nyomtasson, amennyit csak akar, s mi bedõltünk annak a fikciónak, hogy ez a zöldhasú, ez a kis papírdarab ekvivalense a mi munkánknak és a világi javaknak.

A helyzet ugyanis az, hogy az amerikai dollárnak nincs fedezete. Egy csõdbe ment senkiházi által aláírt csekk ez, amely csak arra jó, hogy az ember bekeretezze és kiakassza a falra. S minthogy az amerikaiak annyi dollárt bocsátanak ki, amennyire csak szükségük van, nem meglepõ, hogy van egy szuperhatalom, s mi, a többiek, mindannyian az adósai vagyunk. Ez nem titok: a bátor Fidel Castro minden konferencián elmondja ezt, amivel ki is érdemli az USA szûnni nem akaró haragját.

Az amerikai pénzügyi mágusok, Greenspan és társai a régi beugratóst, az úgynevezett "piramisjátékot" játszatják velünk. Ilyesmit sok országban szerveztek már a helyi szélhámosok, gondoljunk csak az albániai és az oroszországi botrányokra. A dolog vége rendszerint a katasztrofális összeomlás. A judeoamerikai simlit a méretei teszik különlegessé, ez ugyanis globális kiterjedésû. Egyébként ugyanaz a piramis A pénzügyi tranzakciók kilencven százaléka spekulációs ügylet, írja Noam Chomsky. A piramist a fogyasztásra és terjeszkedésre biztató masszív, agymosó propaganda támogatja. Az amerikai átlagember és az USA szövetségesei nem sok örömöt találnak benne: Angliában Margaret Thatcher hatalomra kerülése után háromszorosára nõtt a gyermekszegénység. Az Egyesült Államokban hárommillió hajléktalan gyermek van. Az amerikaiak, a britek és a németek súlyosan el vannak adósodva, akárcsak a harmadik világ országai.

Az amerikai dollárnak sikerült az aranypénz helyére lépnie, mert vonzó, rögzített kamatlábat kínált. Ez a kamatláb mézesmadzaggá vált az emberiség számára; ez eredményezte az eladósodás terheit, szegényített el államokat és személyeket, s hozta létre a globalizáció ronda eltévelyedését. Nem véletlen, hogy a szeszcsempész Sam Bronfman, a nagy hatalmú Bronfman-dinasztia megalapítója és a Zsidó Világkongresszus elnökének az apja, amikor megkérdezték, mit tart az emberiség legfontosabb találmányának, gondolkodás nélkül rávágta: "A kamatlábat".

Ez volt az ember második bûnbeesése. Ádámot almával csábították el, bennünket a dollár rögzített kamatlábával, a régimódi uzsorakamat modern megfelelõjével. Régebbi korokban az "antiszemita" Egyház elítélte és kizárólag zsidó foglalkozásnak minõsítette az uzsorát, de most mindenki elõtt szabad a pálya. Mindenki partner, ahogy Heller egyik figurája, Milo Minderbinder mondja A 22-es csapdájában. Hát igen, ez a 22-es csapdája. Az ember nem kaphatja meg és nem élvezheti a nyereményét. A játékból nem lehet kiszállni.

Az amerikai dollár már egyáltalán nem "pénz", hanem egy licenc, mint egy Microsoft-licenc vagy egy gyógyszergyártó vállalat találmányi szabadalma. Ha egy USA-vezetõ úgy dönt, bármikor be tudja fagyasztani egy rebellis ország követeléseit. így járt például Irán, azután Líbia és Irak is; és ez a sors vár a szaúdiakra is abban a pillanatban, amint kifogásolni kezdik az amerikai politikát. Van itt egy jó találós kérdés: Túlértékelt, nem biztonságos, zöld és nagyon vágynak rá a bolondok mi az?

A délkelet-ázsiai háború utolsó napjaiban egy lassú járású dzsunkán hajóztam lefelé a Mekong folyón újságíró-kollégák, kalandorok, környékbeli parasztok, malacok és csirkék társaságában. A hajócskát gyakran megállították, átkutatták és megvámolták a hadban álló felek, de azért a maga nyugodt tempójában csak tudott haladni a régi királyi fõváros Luang

Prabangtól Vientiane felé. Egy húsz kunyhóból és három elefántból álló falunál kötöttünk ki éjszakázni, s én betértem a helyi kínai boltba. Elõttem a sorban egy Patet Laogerilla állt, autógumiból készült Ho Si Minh szandálban, hátán AK gépkarabéllyal, és valami fura pénzzel fizetett pár apró holmiért. Aztán fölismertem a színes mintákat a pénzen: ez a Patet Lao valutája volt. Amikor a katona kiment, én is elõhúztam néhány ilyen bankjegyet, amelyeket visszajáróként kaptam a hajón, és kértem egy doboz cigarettát. A kínai árus nem mozdult. De hát láttam, épp az imént, hogy ön elfogadja ezt a pénzt tiltakoztam. Mire a kínai boltos a nagy filozófus, Laoce bölcsességével válaszolt: El. De csak fegyveres vásárlóktól.

A világközösség, puszta félelembõl, még mindig elfogadja az amerikai dollárt, s ez az oka annak, hogy az Egyesült Államok katonai költségvetése évrõl évre növekszik. Ezért lett Észak-Korea remetekirálysága, Irán és Irak a Gonosz Tengelye: õk ugyanis nem fogadják el a dollárt. De a félelem rossz tanácsadó. Közeleg a piramis összeomlásának pillanata. A folyamat 2001 augusztusában meg is indult, ahogy az Economist 2001. augusztus 25-én informálta az olvasóit, s ha nem jön közbe a máig ismeretlen személyek 2001. szeptember 11-ére idõzített intervenciója, akkor az amerikai dollárnak ma már csak numizmatikai értéke volna. A III. világháború azonban csak késleltetni tudja a folyamat beteljesedését.

A józan megfontolás és a saját érdekek felismerése arra indította a bölcsebb országvezetõket, hogy kilépjenek a dollárövezetbõl. Az európai országok bevezették az eurót, és a japán jen árfolyama is gyorsan emelkedik. De arra irányuló próbálkozásaik, hogy papírra cseréljék a papírt, miközben megtartják a kamatlábat, törvényszerû kudarcra voltak ítélve. Forradalmian újszerû felvetésében Dr. Mahathir, a gazdaságilag virágzó Malajzia miniszterelnöke az aranyhoz és az ezüsthöz való visszatérést javasolta, s konkrétabban az arany "iszlám" dinárról beszélt, a zéró kamatlábú tartalék világvalutáról. Mahathir a "dollár és kölcsönök" kettõs béklyójának lebontásáról szóló nagy ötlete méltó arra, hogy a legendás athéni bölcs arkhón, Szolón reformjaihoz hasonlítsuk; Szolón ugyanis eltörölte az adósságokat, megtörte az oligarchia hatalmát, s visszaadta a népnek a földet és a szabadságot. Ha Mahathir javaslatait megvalósítanák, az véget vetne a palesztinok szenvedésének és általában a harmadik világ szenvedéseinek. Az amerikai dollár megint ugyanolyan nagyot bukna, mint 1929-ben, s ezzel együtt megszûnne Izrael amerikai támogatása és az önök eladósodottsága is.

De ezt ne tekintsék Amerika elleni támadásnak. Az amerikai átlagpolgárok visszaszerezhetnék otthonaikat a bankok markából, mivel eltûnnének a jelzáloghitelek. Az adósságteher nem nyomasztaná többé az embereket. Igaz, hogy akkor George Soros és Mark Rich kénytelen volna a segélyhivatalnál kopogtatni Izrael sok megrögzött támogatójával együtt. De ezt aligha nevezhetjük szerencsétlenségnek: ha saját maguknak kell majd megkeresniük a kenyerüket, akkor nem lesz idejük gonosz dolgokat mûvelni.

Ez hát a válasz arra a kérdésre, hogy miképpen segíthetünk a palesztinokon. Kérjük meg országaink vezetõit, hogy tegyék meg a helyes és bölcs lépést, vegyék ki betéteiket és tõkéjüket az amerikai bankokból, és ne amerikai dollárban tartsák azt. Ez hatékonyabb volna, mint a dzsihád vagy egy keresztes hadjárat, s humánusabb és biztosabb hatású, mint egy öngyilkos bombamerénylet.

Nekem tetszik Dr. Mahathir ötlete. Az aranydinár egy új világba vezetne el bennünket, a zéró kamatláb világába, az uzsora nélküli világba, és segítene megbékíteni a társadalmat. Marx élvezné a történelemnek ezt az iróniáját: azt, hogy a Palesztina elleni zsidó támadást egyszerûen a dollárhoz kötött uzsorában való partnerség elutasításával is meg lehet

állítani.

III.

A vallási megfontolások nem hagyhatók figyelmen kívül a gyakorlati döntések meghozatalánál. Az "iszlám" dinár kiegészítené a teljesítményhez kötött banki szolgáltatások rendszerét. Ma ezt "iszlám banknak" nevezik, de ezt a gyakorlatot folytatta még a katolikus Velence is, évszázadokon át, az uzsora megjelenéséig. Ezen és még sok más ponton a Dar al lszlám és a kereszténység nem különbözik. Az Egyház tiltotta a rögzített kamatlábat egészen Kálvin János végzetes ostobaságáig, és a nagy vallásreformer, Mohamed próféta megerõsítette ezt a tiltást.

A zsidó Törvény tiltja a zsidóknak, hogy kamatot számoljanak föl a testvéreiknek" (vagyis a többi zsidónak), de megköveteli a kamatszedést az "idegenektõl" (vagyis a nem zsidóktól). Szent Ambrus megértette e megközelítés implikációit, amikor ezt írta: "Attól követelj uzsorakamatot, akinek ártani akarsz. Attól szedjél uzsorakamatot, akit megölni sem volna bûn. Ahol jog van a háborúra, ott van jog az uzsorakamat szedésére is.""2"

Ezért aztán a zsidók békében fognak élni Palesztinában és másutt is, ha elfogadják Aquinói Szent Tamás irányelvét, miszerint "nincsenek idegenek", s a nem zsidókat, a palesztinokat és másokat is testvéreiknek és felebarátaiknak fogják tekinteni.

Fogd a pénzt és fuss!

[Take The Money And Run]

Az utazás új távlatokat nyit az ember elméjében. Csodálatos dolog bebarangolni a mi gyönyörû Földünket Franciaországtól Norvégiáig, Kínától Oroszországig, Afrikától LatinAmerikáig, élvezve a sokféleséget és a vendégszeretetet, s a riporterkedés lehetõséget kínál a világlátásra. De az ember egy idõ után felfigyel egy érdekes egybeesésre. Ami eszébe juthat például Marseilleben, a belsõ kikötõben sétálgatva, vagy Bretagneban, Oriente halászfaluban, vagy éppen Guatemalában vagy Nicaraguában, Milánóban, az olasz divat fõvárosában, Nápolyban vagy Sanghajban, Arhangelszk fehér-tengeri orosz kikötõvárosban, vagy Kína közepén, Berlinben és Hamburgban, a Hindukus hágóin, Tokióban és Bagdadban, Manilában vagy Havannában. Az ember hirtelen észreveszi, hogy mindezekben az egzotikus és különféle helyszínekben van valami közös: mindegyiket ágyúzták vagy bombázták az angolok és a jenkik. Ezek tényleg mindenütt ott vannak. Ma Afganisztánt bombázzuk, holnap a többit, vagy amilyen nótát éppen fújnak a légierõnél.

Az okok különbözõek. Kínát azért ágyúzták, mert azok a nyakas kínaiak nem akarták megvenni tõlük az ópiumot, Kolumbiát azért, mert kábítószert árul, az oroszokat és a vietnamiakat azért, mert komcsik voltak, a kambodzsaiakat azért, mert ott voltak, a németeket és a franciákat azért, mert bántották a zsidókat, az irakiakat kemény anyagi okokból szudániakat pedig tévedésbõl.

Most pedig a Washington Post jóvoltából kaphattunk egy kis bizalmas elõzetest következõ hadjáratukról. Az USA vezetõ emberei (és én itt most valódi vezetõkre gondolok, nem arra a tökfilkóra ott a Fehér Házban) most Irak letárolásán törik a fejüket, hogy aztán a dolgot Szaúd Arábiával folytassák és Egyiptommal fejezzék be. A hírt Murawiec, ez a színtiszta

amerikai nevû stratéga szivárogtatta ki tapintatosan, majd egy vezetõ ember, a Védelempolitikai Testület elnöke, Richárd N. Perle csempészte be a Pentagonba. Ez a zsidó héja, Sáron barátja és elszánt cionista az értelmi szerzõje annak a tervnek, amely felszólít az arab olajmezõk elfoglalására Mekka és Medina jordán fennhatóság alá helyezésére és a szaúdi vagyonok elkobzására.

A szaúdiak meglepetést színleltek, miközben az amerikai kolumnisták megpróbálták elbagatellizálni és csupán viccnek tekinteni az egészet. Hát, tényleg van benne valami komikus. Az olyan üres kijelentések, miszerint "az arab világ legfõbb produktumai a háborúk voltak", különösen tartalmassá válnak, ha a judeoamerikai kultusz egyik, Dzsingisz kán óta valószínûleg a legerõszakosabb és leginkább háborúpárti védelmezõjének szájából hangzanak el. Murawiec szónoki kérdése, a "Mit produkált az arab világ?", nekem a tolvaj bankárt, Flatto Sharont juttatja eszembe, aki a francia rendõrség elõl Izraelbe menekült, megvesztegette a választókat, beszavaztatta magát a parlamentbe, és alapfokú héber nyelvtudásával volt mersze föltenni Jichak Rabinnak a kérdést: "Mit tett ön Izrael államáért?" Azóta is ez az egyik legjobb izraeli vicc.

De én nem lepõdtem meg és nem is mulattam a dolgon. Az arabok kifosztásának és meggyilkolásának óhaját gyakran megfogalmazzák zsidó körökben, ám a dolog mostanában váratlan akadályokba ütközött. A palesztinokat már évekkel ezelõtt kifosztották, földjeiket és házaikat elvették tõlük, és másoknak adták el. A palesztinok megölését dicséretes dolognak tekintheti a bosszúállás istene, de tulajdonképpen nem túl jövedelmezõ vállalkozás. A maradék megsanyargatása túl lassan megy a türelmetlen és NASDAQ növekedéshez szokott népség számára.

Irak vonzó célpontnak tûnik a tömeggyilkosság számára, s a tekintélyes Jewish World Reviewban Jonah Goldberg zsidó amerikai kolumnista ezt a felszólítást fogalmazta meg: "Bagdadot le kell rombolni... Amerikának háborút kell indítania Irak ellen, még akkor is, ha ez ártatlan irakiak és amerikaiak életét fenyegeti." És bár egy gój halála tényleg nem akadály, Irak bombázásában nem sok pénz van.

Az Arab-félsziget gazdagsága megszédíti a zsidókat, hiszen minden oly könnyen elérhetõ közelségben van az IDF Merkaba tankok számára. Ezt a kísértést jól fejezte ki Dávid D. Perimutter zsidó amerikai professzor a Los Angeles Timesban: "Ábrándozom bárcsak! Ha 1948-ban, 1956-ban, 1967-ben vagy 1973-ban Izrael csak egy kicsit is úgy lépett volna föl, mint a Harmadik Birodalom, akkor most a zsidóké és nem a sejkeké volna az Öböl olaja." Az ember elsõ látásra nem is érti, hogy ha az USA megkapja a szaúdi nyersolajat, akkor minek foglalkozik ezzel egy amerikai professzor. De az átlagos amerikai zsidó az amerikaiságánál jóval magasabbra értékeli a maga zsidóságát. Joe Sobran találóan jegyezte meg: "Valamikor antiszemita dolognak tartották, ha valaki kettõs lojalitást tulajdonított az [amerikai] zsidóknak. De ez már a múlté. A kettõs lojalitás semmi! A kettõs lojalitás már elõrelépés volna!" tudniillik a saját nemzeti érdekeik melletti egyoldalú elkötelezettséghez viszonyítva.

Perlmutter ábrándjainak valóra váltása érdekében a szélsõjobboldali és a különbözõ színezetû baloldali zsidó hangok egyetlen kórussá állnak össze. Richárd Perle eléggé jobboldalinak számít, Justin Raimondo pedig felhívja a figyelmet "az exbaloldali Dávid Horowitzra, aki általános háborút követel az arab világ ellen, és az extrockista Stephen Schwartzra, aki a legfõbb teoretikusává vált a Rijadot a gonosz fészkének tekintõ iskolának." Még az anticionista trockista Lenni Brenner is, akinek briliáns és eleven stílusát én csak csodálni tudom, az USA hadurai mellé állt, és felszólított egy feminista

keresztes hadjárat megindítására Szaúd Arábia ellen.

A zsidó kézben lévõ média felerõsítette ezeket a hangokat. Miss Slavin zsidó újságíró azt jelentette a nagy hatalmú zsidó vezetõ, Mórt Zuckerman által kiadott USA Today"34' címû lapban, hogy Max Singer zsidó elemzõ (a konzervatív Hudson Institute alapítója, aki sohasem járt Szaúd Arábiában, de gyakran megfordul Izraelben) a szaúdi királyság lerombolását javasolta a Pentagon illetékeseinek. Mr. Singer véleményének értéke a nullához közelít, de olyan jó médiavisszhangot kapott, ami háttérbe szorította a fontosabb véleményeket. S csak a kiegyensúlyozottság kedvéért jegyezzük meg, hogy egyetlen arab-amerikai cikk sem jelent meg, amely Izrael megsemmisítésére szólított volna föl. Úgy tûnik a szervezett zsidóság határozottan ráirányította a szaúdiakra a legfélelmetesebb fegyver, a tömegtájékoztatás, a média célkeresztjét.

Mi meg itt állunk a nehéz kérdés elõtt: ki akarja, hogy bizonyos amerikai erõk, s köztük az amerikai zsidók is lerombolják Szaúd Arábiát, az Egyesült Államok hûséges szövetségesét, ezt a regionális viszonylatban gen mérsékelt hatalmat? Sa másik kérdés: mit lehet itt tenni?

Az optimisták azt hajtogatják, hogy ez pusztán fenyegetés volt, lélektani hadviselés, nyomásgyakorlás a királyságra. Az ilyen nyomásgyakorlás magyarázatául egyebek közt azt lehet felhozni, hogy az amerikai olajvállalatok érdekét szolgálja, ha fenyegetéssel rá lehet venni a szaúdiakat a szerzõdések meghosszabbítására. S ugyanígy az amerikai hadseregnek is szüksége van a szaúdi légitámaszpontokra az Irak elleni támadáshoz, és az arabok nem eléggé szolgálatkészek.

Csakhogy én nem vagyok annyira biztos abban, hogy ez üres fenyegetés. A dollár és az amerikai alapozású pénzpiramis folyamatos olvadásának árnyékában élünk."351 A dolog 2001 augusztusában kezdõdött, elvezetett szeptember 11 éhez, ami az olvadás lassításának volt az eszköze, és folytatódik, egyre nagyobb sebességre kapcsolva, mint valami lavina. A szaúdiaknak túl sok dollártartalékuk van. Dollárban tartott követeléseik eltüntetése ("befagyasztása") lassítaná az olvadást, mivel dollármilliárdok tûnnének el a piacról. S míg a pénzinjekció inflációt okoz, a pénz evaporálása deflációs hatást gerjeszt, felfelé ható nyomást a dollárra. Más szóval, a Wall Street számára volna értelme a szaúdi követelések befagyasztásának, ahogy befagyasztották már Irán és Irak követeléseit is.

A szaúdi vezetõknek valószínûleg van még idejük ellensúlyozni a dolgot, ha megfogadják Woody Allen tanácsát: "Fogd a pénzt és fuss!" Vagyis ki kell vonniuk a vagyonukat az összeomló dollárzónából, és átváltani azt euróra, jenre vagy aranyra. Az arany "iszlám dinárnak" a malajziai miniszterelnök által felvetett ragyogó ötletét minél elõbb meg kell valósítani. A szaúdiak sokat tanulhatnának Dr. Mahathirtól, akinek sikerült viszályoktól szaggatott, kimerült kõolaj és nyersgumikészleteken élõ szegény országát a nemzeti megegyezés és stabil gazdaság virágzó földjévé változtatnia. A malajziaiak négyszögesítették a kört: bevándorlóközösségeik teljesen integrálódtak, egyenlõ jogaik tannak, és mégsem veszélyeztetik az õshonos maláj csoportot. A csúcstechnikai iparágak fejlesztésén dolgoznak, támogatják a jótékonysági szervezeteket, s jóléti államot építenek ki. Malajziában nincs diszkrimináció, és nincsenek szegény vagy szûkölködõ emberek. Nem függnek az Egyesült Államoktól, nem engednek területükre amerikai katonai bázisokat, nem fektetnek be az USA-ban, mégis baráti viszonyban vannak Washingtonnal. A malajziai példát követve a Szaúdi Királyság is csökkentheti a sebezhetõségét.

Sajnos, ez nem fogja csillapítani az arab olaj iránti zsidó éhséget, sem pedig a Rijáddal szembeni szervezett zsidó ellenségességet. A szaúdi vehetõk kelletlenül bár, de tudomásul veszik a fenyegetést, csakhogy félreértik az összefüggéseket. Valódinak fogadják el a "békére törekvõ Izrael" hamis háromdolláros bankjegyét. Ezért próbálta például Abdallah herceg rávenni Izraelt a maga béketervének megvalósítására. És ezért nevezhetõ inkább csak szimbolikusnak az a támogatás, amelyet ez az arab királyság a palesztinoknak nyújt. A szaúdi vezetõkkel közölték a maguk amerikai tanácsadóik, hogy Izrael nem fogja szorgalmazni a királyság lerombolását, ha a szaúdiak rendesen viselkednek, vagyis távol tartják magukat a palesztin problémától.

Most aztán a szaúdiak kénytelenek a kellemetlen valósággal szembesülni. Izrael most már végképp nem egy kis közel-keleti ország, hanem elõretolt tényezõje az új agresszív nemzetközi erõnek, a zsidó egyeduralom kierõszakolóinak. Akiknek ezer okuk van Szaúd Arábia tönkretételére. Ugyanis:

Ezt a virágzó és jól felfegyverzett országot még azelõtt térdre kell kényszeríteni, hogy Izrael megteszi a legfontosabb lépést, a csodaszép jeruzsálemi Umajjád mecsetek elfoglalását és lerombolását.

A szaúdiaknak túl sok pénzük van, túl sok olajuk és túl kevés barátjuk. Ez a kombináció okozta Kuvait vesztét is, bár az Egyesült Államok Irakot bombázta a kuvaiti emír hatalmának megmentése érdekében. Washington nem fogja megismételni ezt a haditettet, ha a szaúdi olajmezõk izraeli kézre kerülnek.

A szaúdi pénz Viagrája nem fogja visszahozni a lottyadt Dow Jones ifjonti erejét.

És van itt még egy ok. A zsidó tudatot megmérgezték a régesrégi vereségekért való bosszúállás édes álmai. A XIX. és a XX. századi vezetõ zsidó tudósok becsapták a hallgatóságukat, s a valódi zsidó történelem ismertetése helyett a csodálatos múlt idealizált és eltorzított képét festették föl, õsrégi sérelmekrõl, méltatlan bánásmódról és bosszúálmokról beszéltek. Olvasóik bedõltek a kiagyalt történeteknek és fékezhetetlen nacionalistákká váltak. A mai zsidók a nacionalista propaganda áldozatai, akiket félrevezettek és rossz útra térítettek, s felbujtottak a mitikus igazságtalanság orvoslására.

A zsidó államot azért hozták létre, hogy felszámolják a Kr. u. 70-ben a Római Birodalomtól elszenvedett vereség feltételezett következményeit, s most új elképzelés körvonalai kezdenek kibontakozni: fel kell számolni a Mohamed próféta által a zsidó törzsek fölött aratott gyõzelem"361 feltételezett következményeit, és zsidó uralom alá kell vonni az Arabfélszigetet. A kereszténység gyõzelmével kapcsolatos revansvággyal együtt ez az õsi szellemiség elkerülhetetlenül további zavargásokhoz és felforduláshoz vezet a világban.

Errõl a szellemiségrõl Sweeney Todd, a démoni borbély jutott eszembe a 70-es évek végi zenés horrorkomédiából. Sweeney Todd "a gonosz és bosszúálló istent szolgálta, és olyan ösvényt taposott ki, amelyen kevesen jártak", azaz ízletes pástétomot készített a vendégeibõl, hogy ezzel álljon bosszút azon a bírón, aki igazságtalanul bánt vele.

A szaúdiaknak addig kell cselekedniük, amíg nem késõ. Ezt kell tenniük:

Újra kell gondolni a palesztinokkal kialakított viszonyukat, és nem szegény rokonnak, hanem külsõ védelmezõiknek kell tekinteniük õket. A palesztinok nélkül Szaúd Arábiát

már rég elfoglalták volna.

Több erõfeszítést és pénzt kell áldozni a közbeszéd alakítására az Egyesült Államokban és Európában, ahogy arra Edward Said állandóan emlékezteti az arabokat.

Szembe kell szállniuk a zsidók körében elterjedt archaikus hajlamokkal, és segíteniük kell érvényesülni egy másfajta szellemiséget, a megértés és a testvériség szellemét. S bár ezt nem tanítják a zsidó iskolákban, Mohamed próféta nem csupán karddal vívta ki a gyõzelmeit, hanem a hasonló gondolkodású zsidóknak az iszlám zászlaja alá vonzásával is. Azok a régi áttértek, az Allah és az Õ Hírnöke mellé állt zsidók az iszlám zöld zászlaja alatt harcoltak minden csatamezõn, Jármuktól Kairói?

Sok jó zsidó van Izraelben is és az Egyesült Államokban is, és semmi indoka nincs az Ábrahám leszármazottai közötti viszálynak, de Sweeney Todd nyughatatlan szellemétõl meg kell szabadulni.

A harmadik galamb

[The Third Dove]

AJean Auel terjedelmes meséje alapján készült, A barlangi medve klánja címû filmbõl némi képet kaphatunk a földet úgy 35 ezer évvel ezelõtt benépesítõ õskõkorszaki ember szexuális életérõl. Nos, ezek szerint, ha egy Neandervölgyi férfiúnak szórakozni támadt kedve, akkor nem kellett virágot vennie vagy vacsoraasztalt foglalnia két személyre. Csak mutatott egy bizonyos jelet a kezével, és a kiválasztott hölgy azonnal, minden vonakodás nélkül behódolt neki és teljesítette a kívánságát.

A behódolási jelzés még a mai viszonyok között is létezik. Ha elkezdõdik egy vita a zsidók nevében, mondjuk, Sáron vagy Abe Foxman által mûvelt dolgokról, abban a pillanatban, ahogy ez a vita elkezd ellenõrizhetetlenné válni, a közösség egyik vezetõje kiböki a varázsszót, hogy "antiszemitizmus", mire mi mindannyian, mint akit megbabonáztak, máris meghajolunk. Elképesztõ, hogy felnõtt emberek, akik személy szerint soha életükben semmiféle elõítélettel nem viseltettek senki iránt, úgy reagálnak erre a varázslatra, mint Ayla, a lány Auel regényében.

A hivatalos zsidó elit és annak izraeli sarjadéka által mûködtetett gépezet sok zsidóban undort kelt. Az izraeli kormány nap mint nap követ el háborús bûnöket. A gépezetet egy címeres tömeggyilkos mûködteti. Megszokottá váltak a statáriális kivégzések, a városok középkori stílusú ostromzár alá vétele és az orgyilkosságok. A civilek bombázása, géppuskázása és aknavetõvel való lövetése ma már senkinek sem okoz meglepetést. Sok zsidó látja ezt, és hajlandó is róla beszélni a "magunk közt" bizalmas környezetében. Úgy figyelik, rezignáltan és undorral, az Izraelbõl érkezõ tudósításokat, ahogy egy Viktóriakorabeli brit gentleman fogadta a híreket civilizálatlan felebarátja újabb kizsákmányolásáról egy távoli gyarmaton.

Az amerikai zsidó elit sem jobb, mint az izraeli vezetés. Feltétlen támogatásban részesíti az izraeli és a többi zsidó bûnözõket Sarontól a orosz médiacézár Guszinszkijig. Abe Foxman, a Rágalmazásellenes Liga vezetõje kompromittáló anyagokat gyûjt, telefonbeszélgetéseket hallgat le, és behatol az amerikaiak magánéletébe. Elie Wiesel és kollégái jajveszékelése a giccses önelégültség olcsó portékáját tukmálja mindenkire

Conrad Black és a hasonszõrû figurák morálisan tarthatatlan álláspontra helyezkednek, olyan szörnyetegeket támogatva, mint a chilei emberkínzó Augusto Pinochet és Kambodzsa lerombolója, Henry Kissinger.

De abban a pillanatban, ha valami ellenvetés csúszik ki a szánkon rögtön láthatjuk Ayla kézjelét, és máris meghajolunk. Ha senki nem mondja, akkor mi suttogjuk magunknak: "Csitt! Ebbõl még antiszemitizmus lesz!" Nem tehetünk róla, olyan mélyen belénk ivódott. Mint az el kapatott gyerek, minden bírálatot a gyûlölet jelének tekintünk. Volt bátorságunk fellázadni a királyok ellen, de nem merünk szembeszállni a saját önjelölt és a nyakunkra telepedett vezetõségünkkel, mivel "abból csak antiszemitizmus lesz".

II.

Abe Foxman, akit azért zaklattak, mert 100 000 dolláros csekket fogadott el a Marc Rich Alapítványtól, a New York Times március 21-i számában adta meg az Ayla jelzést, közölve, hogy "az antiszemitizmus egy betegség, amelynek járványszerû terjedését tapasztalhatjuk New Yorkban." De a jelzést kevesen vették. AToward Tradition munkatársa, Lapin rabbi azt mondta Foxmanrõl, hogy "ez az ember elveszítette a valóságérzékét", s hogy "az Antiszemitizmus Manufaktúra dílerévé vált". És megjegyezte, hogy a Rágalmazásellenes Liga aszerint kapja a pénzt (a támogatóktól), hogy mennyi antiszemitizmust tár fel.

A Guardian (2001. március 28.), hogy pluralizmusát bizonyítsa, vezércikket közölt Simon Sebag Montefiore tollából, aki kijelentette, hogy "az Izrael ellen a legenergikusabb médiakampányt folytatók magánemberként virulens antiszemiták". A brit újságírókat és közéleti embereket pedig "medvét bekerítõ vadászkutyáknak" titulálta. "Kutyán" ebben az esetben Lord Gilmourt kell érteni, "medvén" pedig Conrad Blacket.

Montefiore különösen nehezményezi azt "a leginkább rosszindulatú implikációt, miszerint Izrael úgy viselkedik, mint a németek: romlottságában ez a holokauszttagadáshoz közelít." Hát igen, ez mérce kérdése, egy izraeli író már évekkel ezelõtt megjegyezte, hogy a zsidók náci mércével mérik a saját dolgaikat, és folyton "nemes és jóindulatú földfoglalónak" találják magukat. De lehet, hogy most még ezt a "nagylelkû" mércét is félredobják. Igaz, a lengyelországi náci megszállás sokkal rosszabb volt, mint az elfoglalt területek harmincnégy esztendõs izraeli katonai kormányzása. [szerk] A zsidóknak,

De a franciaországi náci megszállás már kellemesebb lehetett a franciák számára, mint az izraeli okkupáció a palesztinok számára, és szerencsére jóval rövidebb ideig tartott. A Vichy-kormányzat alatt biztosan jobb volt a mindennapi élet, mint az "autonóm" Gázai övezetben.

Montefiore lehûti az angolokat, minthogy célja "nem a boszorkányüldözés beindítása, hanem csak a rendes emberek figyelmeztetése" az elõttük tátongó szakadékra. E vezércikk másik célja az volt, valószínûleg Black támogatásával, hogy megijessze és rávegye Sáron tábornok támogatására az angliai zsidókat.

Ezt a játszmát nemcsak a jobboldal ûzi. Egy izraeli liberális, Amnon Rubinstein felszólította honfitársait, hogy szálljanak szembe az antiszemitizmus fenyegetésével. Véleménye szerint ez a métely abban is megnyilvánult, hogy Görögországban bíróság elé állítottak egy zsidó tõzsdei szélhámost, egy helyi Miikent vagy Richet. Rubinstein szerint a zsidókat nem szabad üldözni, és minden zsidónak támogatnia kell minden zsidó

gazembert. Uri Avneri, Gus Salomi izraeli békeaktivista felszólította az arabokat is, hogy küzdjenek az antiszemitizmus ellen, mivel "az antiszemitizmus egymillió orosz zsidót vitt Izraelbe". Azt is mondhatta volna hogy az antiszemitizmus hozott félmillió kínai vendégmunkást Izraelbe.

III.

Hogy megnyugtassam az önök lelkét, íme, itt a saját tanúvallomásom. Korosodó babyboomerként bejártam az egész világot, s éltem oroszok és palesztinok, németek és svédek, angolok és japánok, indiaiak és afrikaiak között, és elmondhatom önöknek, saját tapasztalataim alapján, hogy az antiszemitizmus már nem létezik. Zsidóként az ember bármelyik nép városában szabadon, háborítatlanul sétálgathat, és mindenütt biztonságban van, ha barátként érkezik. A zsidókkal szembeni elõítélet szertefoszlott. Lehet persze zsidógyûlölõkkel találkozni, de hát ugyanígy léteznek olyanok, akik a lengyeleket, az íreket, vagy éppen a fehér angolszász protestáns amerikaiakat utálják. Az antiszemitákhoz viszonyítva, sokkal gyakrabban lehet olyanokkal találkozni, akik az arabokat, a feketéket vagy az ázsiaiakat gyûlölik.

Sok olyan emberrel találkoztam, akikre már ráütötték az antiszemitizmus skarlátvörös bélyegét. Ezek az úgynevezett antiszemiták ellenzik a szervezett zsidó közösség politikáját, valamint Sáron és Abe Foxman Guszinszkij és Mark Rich, Conrad Black és William Safire gonosz szövetségét. Én teljes szívemböl egyetértek velük, minthogy ez a dolog nem elõítéletesség kérdése.

A hivatásos antiszemitizmus-harcosok ezt nagyon jól tudják. Az õ céljuk nem az antiszemitizmus leküzdése, hanem a hétköznapi zsidók alázatossá rémisztése. Ezért van az, hogy a közösség oszlopai nagylelkû csekkeket írnak nekik, és tízszeresére nagyítva beszámolnak minden egyes inzultusról. A holokausztipar csupán egy ágazata az antiszemitizmus-manufaktúrának, ennek a kéthegyû fegyvernek: pénzt szivattyúz ki a nem zsidókból, a zsidókat pedig a közösség vezetõivel szembeni engedelmességre kényszeríti.

1991-ben, amikor iraki Scud rakéták robbantak Izrael földjén, és szóltak a gáztámadásra figyelmeztetõ szirénák, egy tucat izraeli halt meg megfulladtak a rosszul felvett gázálarcban. Odakint nem volt mérges gáz, csak a júdeai hegyek illata terjengett a friss levegõben, de ezek a szerencsétlenek azt nem merték belélegezni. Azt hitték, abban a pillanatban meghalnak, ha leveszik a gázálarcot. De végül az fojtotta meg õket. Ez a paradigmája a mai zsidó létezésnek a félelem árnyékában.

Amikor Noé szabadon bocsátotta a bárkából az elsõ galambot, akkor annak vissza kellett térnie. A második galamb olajágat hozott a csõrében. A harmadik galamb azonban már nem tért vissza. Úgy látta, hogy az özönvíz véget ért, s ezért nem volt kedve visszatérni a bárka fülledt levegõjébe. Én az önök harmadik galambja vagyok.

Önök levehetik a gázálarcot. Idekint a levegõ tökéletesen tiszta. Az özönvíz visszahúzódott. Bújjunk elõ köszönteni az emberi nemet, minden testvérünket.

Zsidók és nem zsidók: nekünk ugyanazok az ellenségeink és ugyanazok a barátaink. Ellenségeink azok, akik vissza akarnak terelni bennünket a gójgyûlölõ gettóba, minthogy a zsidógyûlölõ csupán tükörképe a gójgyûlölõnek. Alig pár nemzedéknyi idõ választ el bennünket a hagyományos zsidó közösségi élet fojtogató világától. Aki ez utóbbi után vágyakozik, utazzék csak el Brooklynba.

IV.

Yossi Klein Halevi izraeliamerikai újságíró ezt írta a gyermekkoráról: "A Borough Park szélén laktunk. A mi brooklyni enklávénkon túl olaszok voltak, meg Puerto Ricóiak és skandinávok. Érdeklõdést nem keltettek bennünk, csak félelmet. Mindannyiukat ugyanabba az etnikai csoportba soroltuk: a zsidógyûlölõk közé. Gójoknak (gojim) neveztük õket; ez a héber szó egyszerûen azt jelenti, hogy a népek, de mi az ellenség jelentést is kihallottuk belõle. Zárt zsidó világban éltünk... Ha megtehettük volna, vizesárokkal vettük volna körül Borough Parkot... Borough Park érdeklõdése nem terjedt túl a saját határain, legföljebb a keresztény szomszédságon átnézve más zsidó enklávék felé tekingetett mintha a világ civilizált részei kizárólag a zsidó környékek volnának, s a többit bármelyik pillanatban ok nélküli erõszakra hajlamos vad élõlények népesítenék be. A világ csak annyiban létezett, amennyiben érintette a zsidókat. A zsidók és a világ sohasem tudott együtt élni; legjobb esetben is csak bizonyos távolságból viseljük el egymást. Egyes vallási törvényeinknek mintha nem is az volna az értelmük, hogy közelebb vigyenek bennünket az Istenhez, hanem az, hogy elkülönítsenek bennünket a gójoktól, s én ezt az elidegenítést magától értetõdõnek tekintettem."

Ne feledjük, hogy itt a mai, népes zsidó populációval rendelkezõ New Yorkról van szó, nem pedig valamelyik középkori városról. Semmi különös nincs abban, hogy Klein Halevi agymosásban részesült gyermekkorában, majd aktivistája lett a gójgyûlölõ náci csoportnak, a Meyer Kahane-féle Zsidó Védelmi Ligának. Késõbb továbblépett, de a New Republic izraeli tudósítójaként még most is támogatja a telepeseket, akik úgy viselkednek, mintha a világ civilizált részei kizárólag a zsidó környékek volnának, s a többit bármelyik pillanatban ok nélküli erõszakra hajlamos vad élõlények népesítenék be. Pár nemzedékkel ezelõtt minden zsidó ilyen enklávékban élt, a gazdagság és a tudás zsidó elitjének alázatos szolgájaként. Az elit hatalma a patronáláson és apáinknak az antiszemitizmustól való félelmén alapult. A zsidó arisztokrácia alkalmazkodott az új körülményekhez, és továbbra is erõsíti bennünk ezt a félelmet, hogy irányítása alatt tarthasson bennünket.

V.

A zsidó közösségen belül gyakorolt "kölcsönös támogatás" immorális. Ha egy ír vagy egy olasz lop, akkor börtönbe kerül, s talán az egyházközségi papja küld neki karácsonykor egy kis édességet. Ha viszont egy befolyásos zsidó lop, akár Vlagyimir Guszinszkij, akár Mark Rich, akkor a zsidó közösség azt követeli, hogy az illetõt nyilvánítsák ártatlannak. Ha a zsidó állam háborús bûnöket követ el, akkor a zsidó közösségtõl megkapja ehhez a feltétlen támogatást. Ez abnormális viselkedés egy etnikai közösség számára, szégyenletes maradványa annak a régi szokásunknak, hogy úgy kezeljük a külvilágot, mintha egy középkori céh tagjai volnánk.

Segítsünk egymásnak leküzdeni a behódolás hajlandóságát. Az embernek meg kell adni a lehetõséget, hogy kifejezze nemtetszését vezetõi gyilkos politikája iránt, anélkül, hogy hazaárulónak kiáltanák ki. Ez volt az álláspontja Mark Twainnek, aki az USA Fülöp-szigeteki beavatkozása ellen tiltakozott. Ez volt az álláspontja Thoreaunak a Texas elleni háború idején. És ez volt az álláspontja Alekszandr Szolzsenyicinnek, Thomas Mannák és Bertold Brechtnek. A zsidóknak igazán nem lesz nehéz követniük e híresség példáját, minthogy az önjelölt zsidó vezetõknek nincs valódi hatalmuk a zsidók fölött: csak a megfélemlítés taktikájára támaszkodhatnak.

Az antiszemitizmus mumusának kergetése eltereli figyelmünket a valódi problémákról. A II. világháború idején a nagyszerû orosz író, Ilja Ehrenburg /[szerk] zsidó komisszár akinek gyûlöletirományai párjukat ritkítják / egyszer mérgében "a német férgek eltaposására" szólította föl honfitársait (a Pravda hasábjain). Joszif Sztálin marsall megdorgálta az írót: "A nácik jönnek és mennek, de a német nép örökké fennmarad." A német propaganda maximálisan kihasználta Ehrenburgnak ezt a gyûlöletbeszédét, igyekezve elleplezni azt a tényt, hogy az igazi problémát nem a zsidó író németellenes megjegyzése jelenti, hanem a németek által elkövetett háborús bûncselekmények. S ugyanígy: az igazi problémát ma sem a mitikus antiszemitizmus jelenti, hanem az izraeli háborús bûncselekmények és az USA bûnrészessége azok elkövetésében.

Az antiszemitizmus a gazemberek fegyvere, mondotta Lenin az 1920-as években, Sámuel Johnson gondolatát ismételve. Ez a megállapítás, sok bibliai vershez hasonlóan, megváltozott kontextusban õrizte meg az érvényességét: a gazemberek most is fegyverként használják az antiszemitizmust, csakhogy e gazemberek többsége zsidó.

Miss Klein látcsöve

[Binoculars Of Miss Klein]

A látcsõ igen praktikus szerkezet, s általában arra használják, hogy felnagyítsák vele a távoli, kis dolgokat. De ha fordítva nézünk bele, akkor a közeli és fenyegetõ dolgokat távolivá és kicsivé változtatja. Ezt a többnyire gyerekes szórakozásként ismert eljárást alkalmazta Naomi Klein, a nagy sikerû "No Logo" szerzõje a kanadai Globe and Mail címû napilapban közzétett levelében. Varázstolla alatt a legnagyobb hatalmú északamerikai népcsoport, a szinte a teljes kanadai és USA-média és az ingatlanvagyon jelentõs hányadának birtokosa egy maroknyi, félelemtõl reszketõ zsidóvá vált, akik az életüket mentve megbújnak egy távoli zsinagógában. Beletelik egy kis idõbe, míg az ember fölfogja, hogy szerzõnk nem valamiféle középkori eseményrõl ír, hanem arról a népcsoportról, amelyet az általunk is megélt jelenkorból ismerhetünk.

Ms. Klein ezt írja: "A zsidók többsége annyira meg van félemlítve, hogy hajlandó mindent és bármit megtenni az izraeli politika megvédésére." A dolog második fele igaz. Tudjuk, hogy a legtöbb zsidó hajlandó bármire a palesztinai etnikai tisztogatás támogatása és meggyorsítása érdekében. És meg is teszik ezt állandóan. De a félelem nem szerepel ebben a képletben: manapság a zsidók nem éreznek semmiféle félelmet. Azt mondanak és azt csinálnak, amit akarnak, hátratekintgetés nélkül. A zsidó hagyomány tiltja a gójok sértegetését és megsértését, mivel ez a hozzáállás visszaüthet és veszélyt hozhat a zsidókra. Eszerint a zsidók most egyáltalán nem érzik magukat semmiféle veszélyben.

Pár nappal ezelõtt egy zsidó szolidaritási összejövetelen vettem részt New York mellett, Brighton Beachben. A zsidók megéljenezték Ivet Libermant, azt az izraeli minisztert, aki kilépett Sáron kormányából, Sáron túl liberális alapállása miatt. De az embernek nem kell nyilvános összejövetelekre járnia: elég kinyitni bármelyik zsidó napilapot az izraeli Haarectõl az amerikai Jewish Weekig, hogy a fékeveszett gyûlölet az arcunkba csapjon.

Ez nem újdonság: tíz évvel ezelõtt Danni Rubinstein izraeli liberális újságíró már felpanaszolta, hogy az amerikai zsidók változatlanul támogatják Izrael legszélsõségesebb erõit. Az amerikai zsidók nem alkotnak kivételt: Anglia és Oroszország zsidói ugyanúgy ordítozva követelik a gójok vérét. Az ügyes apologéta, Miss Klein szereti a félelemmel

(ki) magyarázni a tömeggyilkosnak ezt a kriminális és büntetendõ támogatását. Ez a nõ jó védõügyvéd lehetett volna Nürnbergben is Mert hát tényleg: ki nem fél? Ahogy például Dr. Nolte is írta, a nácik által elkövetett atrocitások oka az orosz kommunizmustól való félelem volt. A kommunista atrocitásoké pedig az imperialista agressziótól való félelem, és így tovább. Más szóval, a félelem nem szolgálhat felmentésül. Ha ezek annyira félnek, akkor menjenek pszichológushoz, s ne a népirtást támogassák.

Klein kisasszony szillogisztikus következtetése így néz ki: a zsidók azért támogatják Saront, mert félnek, ha tehát leküzdjük az antiszemitizmust, akkor a probléma megoldódik. A baj csak az, hogy a konklúzió épp olyan gyenge lábakon áll, mint a premissza. Sáron ugyanis nem a zsidó félelmet használja ki: õ a zsidó sovinizmust mozgósítja, egyebek közt Miss Kleinét is, aki No Logo címû könyvében elmeséli, hogy az õ tevékenysége azoknak a gazdag zsidóknak a védelmezésével kezdõdött, akik alul voltak reprezentálva cégeik igazgatótanácsában. És Sáron támogatóinak védelmezésével végzõdött. Most már a zsidók többsége ugyanazon a hangon beszél, a "balos" Naomi Kleintõl a "jobbos" Barbara Amiéiig. Számukra nem létezik többé sem baloldal, sem jobboldal, csak a zsidók etnikai érdeke.

Következtetéseiben Miss Klein nagyon messzire eljut néhány megrongált zsinagógától. Viszont egyetlen szót sem hallottunk tõle és barátaitól, amellyel tiltakozott volna a betlehemi Születés temploma ostroma vagy az õsi nabluszi Zöld mecset lerombolása ellen. Egyetlen szót sem! El tudom képzelni, mi történt volna, ha egy zsinagógát vettek volna ostrom alá, kiéheztetve és lelövöldözve annak elfoglalóit, ahogy az Betlehemben történt. Klein azt szeretné, ha mi a zsinagógákért aggódnánk. A zsinagógákat arra használják, hogy pénzt gyûjtsenek Sáron offenzívája számára. Netanjahu és a többi szörnyeteg rutinszerûen tart beszédeket a zsinagógákban a hívei elõtt. Legyen béke a zsinagógák környékén, ugyanakkor háború a templomok és mecsetek körül? A zsinagógák nem semleges helyszínek, s írásában ezt Miss Klein is elismeri: "A szomszédságunkban lévõ zsinagóga ajtaján ott a felirat: Támogasd Izraelt... Most minden korábbinál jobban."

Szóval most, a dzsenini mészárlás és a betlehemi támadás után, a ramallahi és a hebroni tömeges rombolások után minden korábbinál jobban akarják támogatni Izraelt. Támogatásuk nélkül Sáron sohasem követhette volna el az atrocitásokat. Támogatásuk nélkül Izrael természetes méretûre zsugorodna. Szerintem pedig ezeket az embereket nem kell védelmezni, mint valami kis ártatlan vallási szektácskát. Ezeket a nagy hatalmú és befolyásos embereket rendkívüli elõítélettel kell kezelni.

Nem áll fenn a veszélye a békés zsidók elleni rasszista támadásnak, s ez jó dolog. Az egymás közötti házasodás és a társadalmi kapcsoltok mai szintje kizárja ezt a lehetõséget. Még JeanMarie Le Pennek is van egy zsidó veje, Sámuel Marechal és egy nagyon közeli zsidó barátja, JeanClaude Martinez; s mindkettõ a Front National prominens tagja. De a zsidó területen kívüli államot, Izraelnek ezt a tengeren túli nyúlványát az atrocitások társtetteseként kell megbélyegezni.

(Válasz Naomi Kleinnek a Globe and Mailben megjelent, a globalizáció és az antiszemitizmus kérdéseivel foglalkozó cikkére.)

A jó ember bûne

[The Good Men's Crime]

A nagy kínai kulturális forradalom tombolásának tetõfokán a kínaiak óriási, természetátalakító vállalkozásra adták a fejüket: elhatározták, hogy kiirtják az ÖSSZES legyet. S az összefogás szelleme annyira erõs volt, hogy ez kis híján sikerült is nekik. Egy darabig békés nyári estéknek örülhettek, nem zaklatta õket senki. Se légyzümmögés, se légycsípés: csodaszép volt az élet a legyek nélkül!

Hamarosan fölfedezték azonban, hogy nem látják a fejedelmi sasmadarakat körözgetni az égen. Az ínyencek által oly kedvelt nagytestû nemes lazac is kipusztult a folyókból. S hamarosan kártyavárként kezdett összeomlani a kínai természet csodálatos palotája, amelynek ugyanolyan szüksége volt a legyekre is, mint a sasokra. Minden faj drága sarokköve a világnak. Bármelyiket távolítjuk is el, beláthatatlan következmények áradata indul meg. A kínaiak belátták ezt, békén hagyták a megmaradt legyeket, s újra süthettek lazacot, és gyönyörködtek az égen keringõ sasok látványában.

Ez a történet jut eszembe, amikor látom az etikailag kétséges értékû tendenciákkal szembesülõ jó és haladó emberek vehemenciáját. Lehet kételkedni a tradicionalisták, a nacionalisták és a nativisták inherens jóságában. De vajon ki kell-e õket rekeszteni a közbeszédbõl? Az emberek gyakran reagálnak úgy Dávid Duke, Roger Garaudy vagy Abbé Pierre bármilyen említésére, mint annak idején a nagyanyánk a disznó beszédre. Ez jó és helyes megközelítés, mert így nem okoznak fölösleges szorongást a zsidóknak. Ugyanakkor a zsidó egyeduralomra törekvõk hasonlóan extrém megnyilvánulásait szabadon terjeszti a média. így aztán féloldalas közbeszéd alakul ki.

A probléma nem csak (és nem is fõként) a szent szólásszabadság elsorvasztásában rejlik. Vannak itt csúnyább következmények is. A közbeszéd átlagos befogadója józan eszû, normális és jó ember. Nem a kínált szélsõségek között választ, hanem igyekszik valamilyen középsõ szakaszt elfoglalni a spektrumban. Ezt mindannyian ösztönösen tesszük: ha erõsen különbözõ lehetõségeket kínálnak, akkor igyekszünk valahol középen elhelyezkedni a szélsõ pontok között. Csakhogy akadnak "jó" emberek, akik féloldalassá teszik a közbeszédet, és befolyásolják ítéletalkotásunkat.

Itt van például az a vita a médiában, hogy Irakot vajon most azonnal el kelle kezdeni bombázni, vagy elõbb csak az elejétõl a végéig át kell kutatni, esetleg inkább békén kell hagyni. A józan eszû jó ember a középutat választja és az átkutatásra szavaz. A mi álláspontunk miszerint örökre el kell fordulni Iraktól, de még a nevét is el kell felejteni vesztes marad ebben a választásban, minthogy szélsõséges vélemény, valami olyasmi, mint a "bombázós", és nincs ott a középmezõnyben. Ahhoz, hogy mi is a középút tájára kerüljünk, a közbeszédnek tartalmaznia kellene az olyan szélsõséges véleményeket is, amilyen például Murawiecé és Perleé, de az õ szélsõ ellentétpárjukkal együtt.

Könnyen lehetséges, hogy ezek a vélemények ugyanolyan kellemetlenek számunkra, mint a Pentagonban fészkelõ zsidó héjafiókáké. Izraeli állampolgárként én igazán nem örülnék egy olyan kezdeményezésnek, hogy atomcsapást mérjenek Izraelre, vagy hogy minden zsidót távolítsanak el a befolyásos pozíciókból az Egyesült Államokban. Ezek a kellemetlen vélemények azonban legalább megteremtenék az oly nagyon szükséges egyensúlyt a filoszemitizmus jelenlegi offenzívájával szemben. Az átlagember látva ezeket a megnyilatkozásokat, valószínûleg középre fog húzódni. Ez a derék ember nyilván ezt mondja majd: "Ó nem, dehogyis kell nekünk atombombázni Izraelt! Valószínûleg megteszi a kereskedelmi embargó és a tengeri blokád is." Vagy: "Ó nem, nem a mi nagyszerû zsidó polgármesterünket kell meneszteni, hanem inkább Perlet és Wolfovitzot."

A szélsõséges álláspont rendszerint nem számíthat szimpátiára. Ellenségünk tudja ezt, és gondoskodik arról, hogy extrém hangok mindig szerepeljenek a közbeszédben. Dávid Duke örökre kitiltatott a közbeszédbõl, mert kiderült róla, hogy Ku-Klux-Klan vezetõ volt, de josszi Halévi, az egykori Kahanebandatag (megrögzött rasszista) ma a New Republicben publikál, a kínvallatáspárti Dershowitz pedig a New York Timesba írogat. S hogy garantálják nem szélsõséges jellegüket, beveszik a dologba Nathan Lewint és Amitai Entzionit. Entzioni a George Washington University címzetes professzora, valamint Elie Wiesel, Simon Wiesenthal és Abe Foxman barátja. Lewin egy szövetségi bírói poszt várományosa. Nos, õk azt követelik, hogy végezzék ki az öngyilkos merénylõk családtagjait. Az õ színreléptetésük után Dershowitz mérsékeltnek tûnik, ahogy kijelenti, hogy "ugyanilyen fokú elrettentést érhetünk el az öngyilkos merénylõk falvainak lerombolásával, miután a lakosoknak felkínáltuk a kiköltözés lehetõségét." A szélsõséges Lewin erre megvetõen azt mondja, hogy "olyan, mintha aszpirinnel kezelnék az agytumort". Dávid Duke sohasem jutott el a bestialitásnak erre a fokára, de õ ki van rekesztve a közbeszédbõl, míg a többiek nem.

Nézzük Izraelt. Országunkban a vélemények skálájának egyik szélén a dzsihád szélsõségesei állnak, akik szeretnének elûzni minden zsidót, a másik szélén pedig a Marzel-féle szélsõségeseket látjuk, akik szeretnének megölni vagy elkergetni minden nem zsidót. Ezen a skálán az én álláspontom szigorúan középen helyezkedik el: senkit sem kell elûzni, senkit sem kell meggyilkolni, éljen békében egymás mellett minden közösség. Normális közbeszéd esetén az én álláspontom volna a nyerõ, és megszülethetne az egységes és szabad Palesztina. Csakhogy a közbeszéd féloldalas: elõször is, a szélsõséges arab vélemények eleve ki vannak rekesztve. így aztán a mérsékeltebb arabok a //Szélsõségesek" pozíciójában találják magukat, és így gyakorlatilag õk is ki vannak rekesztve mindenhonnan. S végül a legvisszafogottabb nem zsidók Ahmad Tibi és Azmi Bashara kerülnek a szélsõséges mezõbe, és rekesztõdnek ki a közbeszédbõl.

Az egyik szélsõség kizárása elcsúsztatja a középsávot, minthogy a másik szélsõség ilyenkor nem szolgál túlsó határként. Így aztán a zsidók és a palesztinok egyenjogúsításának támogatói a tökéletes középút helyett a legszélén találják magukat. És mint szélsõséges nézetek képviselõit, õket is kirekesztik a közbeszédbõl. És bár a Haarec által még az intifáda elõtt készíttetett felmérés szerint az izraeliek és a palesztinok 30 százaléka támogatja a mindenkinek egyenlõ jogokat biztosító állam koncepcióját, az õ véleményük reprezentációja gyakorlatilag zéró a közbeszédben.

Másfelõl viszont a zsidó terrorista szervezetek vezetõinek írásai rendszeresen megjelennek a Haarecben. E lap "liberális" oldalain gyakran találkozhatunk Haggai Szegallal, akit palesztinok meggyilkolásáért ítéltek el, s aki aztán elnöki kegyelemben részesült. De az ellenkezõ véglet, a Hamasz és az Iszlám Dzsihád véleménye gondosan ki van rekesztve még a palesztin központi médiából is. Így aztán a középút félrecsúszását semmi sem akadályozhatja meg. A Likud politikusai nem szélsõségesek: gondoskodnak arról, hogy ne a magukhoz hasonló szélsõségekkel együtt szerepeljenek a közbeszédben. Ariel Sáron nem szélsõséges, hiszen õ a maga Liberman és Landau-féle jobboldali ellenzékét támogatja. Már most ezek a gengszterek szintén nem akarnak szélsõségesek lenni, ezért egy új hangot tolnak elõtérbe, Baruch Marzelt, ezt az emberevõ szörnyeteget Hebronból. Marzelhez képest a Hasfelmetszõ Jack egy szelíd teremtés. Marzel emberei állandóan megszólalhatnak a liberális Haarecben, õk igenis jelen vannak a közbeszédben.

Nyugati hasonmásaik, a zsidó soviniszta Conrad Black és Mórt Zuckerman aktív résztvevõi a közbeszédnek, azon egyszerû oknál fogva, hogy tulajdonosként jókora részt

hasítottak ki maguknak a médiából. Ellentétpárjaik, Horst Mahler vagy Nick Griffin viszont már ki vannak rekesztve. Ezek nélkül az extremisták nélkül azonban a globalizációellenesség és az anticionizmus mérsékeltebb hangjai is ki vannak rekesztve, minthogy a pálya szélén találják magukat. Az amerikai demokrácia alapító atyái készek voltak meghalni is ellenfeleiknek azért a jogáért, hogy nyilvánosan kifejthessék a véleményüket, mert ösztönösen érezték: saját elképzeléseik érvényre juttatásához szükség van arra, hogy radikálisabb hangok is megszólaljanak.

Egy kiegyensúlyozott palesztinai közbeszédben meg kell jeleníteni a Hamasz és az Iszlám Dzsihád véleményét is. Csak akkor tudunk hatékonyan érvelni az öngyilkos bombamerényletek ellen, ha azok megszállott támogatóinak véleményét is meghallgatja és megfontolja a közbeszéd. Mert egyébként csak a dinamitrudakkal teletûzdelt öv lesz az egyetlen módszer a véleményük kinyilvánítására.

Németország klasszikus példáját szolgáltatja a "sem legyek, sem sasok" politikájának. A II. világháborús vereség után a nacionalista véleményt kirekesztették a közbeszédbõl. Mostanra az alázatos német szellemet végképp megtörték. Németország ma minden fölösleges euróját a cionistáknak adományozza és a zsidó állam felfegyverzésére költi. Befogadja az egykori Szovjetunió minden kivándorolni hajlandó zsidó származású polgárát, és megengedi a helyi zsidó vezetõknek, hogy ezeket a megtévesztett menekülteket agymosásban részesítsék, s a Németországgal szembeni gyûlöletre és szeparatizmusra neveljék. Találkoztam ilyen szerencsétlen emberekkel, akik nagyon gyönge, vagy éppenséggel semmilyen zsidó azonosságtudattal nem rendelkeztek. Gyermekeiket marcona, géppisztolyos biztonsági emberek által õrzött és a német adófizetõk pénzén fenntartott külön iskolákba dugták, ahol azt tanították nekik, hogy az õ igazi hazájuk Izrael, Németország pedig gyûlöletes hely, amin nem árt rajta tartaniuk a szemüket. Ebbõl sok pszichológiai probléma is fakad, mivel a gyerekek egyfelõl az azonosulást és az odatartozást keresik azzal az országgal, amelyben élnek, másfelõl viszont azt az agymosást kapják, hogy taszítsák el maguktól ezt az országot.

Én magam ezt írtam Kacav izraeli államelnök nem régi berlini látogatásáról: "A német baloldal megszegte azt a kötelességét, hogy demonstráljon nukleáris fegyverzetû tengeralattjárók szállítása ellen az apartheid állam részére." Barátnõm, Ingrid K. pedig ezt írta Berlinbõl: "Nem akarok egyetérteni azokkal a kevesekkel, akik a rendõrség által védelmezett neonácik és az Izraellel örök, forró szolidaritás állapotában leledzõ, 'fegyvert Izraelnek' gajdoló anti-antiszemiták stupid frakciója között tévelyegnek. Németországban a baloldalon az erõtlenség és a zavarodottság lett úrrá. Megzavarodottsága abban kulminál, hogy egyre jobban dicsõíti azoknak a 'baloldali' politikai íróknak a csoportját, akik küzdenek ez elõretörõ németországi 'új antiszemitizmus' ellen. Az antirasszizmus vagy a neonácizmusellenesség mellett elkötelezett fiatalok szinte megszállottan kutakodnak a baloldal és a saját lelkük rejtett antiszemitizmusa után. (Úgy néz ki, mintha mi németek megszûnnénk gondolkodni, ha az antiszemitizmus témája merül föl.) "

A Haarec terjedelmes interjút közölt a német "baloldali újságíró, emberjogi aktivista és értelmiségi" Thomas von der OstenSackennel, "Németország egyik vezetõ iraki emberi jogi szakértõjével". Ez a "baloldali" személyiség az Irak elleni háborút szorgalmazza, hitet tesz a zsidó állam támogatása, a globalizáció, Amerika és a bankok mellett, miközben önmagát "marxistának" nevezi. Az ilyen csudabogarak közvetlen szülöttei a német nacionalista hagyományt kirekesztõ, féloldalas közbeszédnek. Ha ugyanis ez a hagyomány is jelen lehetne a közbeszédben, akkor a német átlagolvasó megtalálhatná a középutat a zsidó bevándorlók kizavarásának követelése és a mostani kiemelt státusuk követelése

között. És akkor a német átlagpolgár integrálhatná ezeket a bevándorlókat a társadalomba, és keményen meg tudná akadályozni a zsidó vezetõk arra irányuló igyekezetét, hogy elidegenítse és Németországon belüli ötödik hadosztállyá változtassa õket. Ingrid K. imigyen összegzi a német állapotokkal kapcsolatos tapasztalatait: "A palesztinok melletti kiállás egyfajta bátorsági teszt, s az ember azt kockáztatja vele, hogy antiszemitának minõsítik. Szomorú, de igaz: az a kis politikai csoport, amelyben dolgozom, nem merte megjelentetni a honlapunkon Michael Neumann Mi az antiszemitizmus címû (általam németre fordított) zseniális értekezését. Nem volt hozzá bátorságuk. De nem szabad föladnunk."

Ingrid, ezek szerint, még ma sem érti a németek megalázkodásának okait. Mert egyébként az igazi szólásszabadság követelése mellett állna ki, és az általa egyébként utált embereknek, a szélsõségesen antiglobalista német jobboldaliaknak a közbeszédben való teljes részvétele mellett emelne szót. Horst Mahler puszta részvétele a közbeszédben azzá tenné barátom, Michael Neumann mély gondolatokat tartalmazó írását, aminek tulajdonképpen szánta a szerzõ: nem vitatható intellektuális gondolatkísérletté.

Franciaországban Roger Garaudyt rekesztették és közösítették ki. A franciák által szentté avatott Abbé Pierret, aki vette a bátorságot, és pár jó szót szólt az öreg exkommunista érdekében, szintén kirekesztették. Az kétségtelen, hogy Garaudy nézetei nem mindenkinek tetszenek. De kimaradása a közbeszédbõl azonnal szélsõségesekké teszi a nagyon mérsékelt nézeteket valló embereket és Palesztina barátait.

A nemzeti jobboldalt a II. világháború után igazán nemes szándékokkal rekesztették ki a közbeszédbõl. Csakhogy ez ugyanaz az eset, mint a kínai legyeké. A zsidók már erõs befolyással rendelkeznek Európában, s szerintem nem is mindig pozitív ez a befolyás. A háború elõtt azonban ezt a befolyást ellensúlyozta az Egyház, a nem elitista politikai baloldal és a nacionalista jobboldal. A "légyirtó" politika meghatározó jellegûvé változtatta ezt az erõs zsidó befolyást, s az európai és északamerikai civilizáció építménye kártyavárként kezdett összeomlani. A kiegyensúlyozottság hiányának a globalizáció, a neoliberalizmus és az európai kultúra elsorvadása lett a következménye.

A féloldalasság egyik áldozata a kereszténység, amely pedig az európai mûvészet egyik alapköve. Egy új francia film, a nem túlzottan éles elméjû Farkasok testvérisége egyenesen démonizálja a keresztény egyházat; ilyeneket láthatunk benne: egy pap, akinek a tanyája tele van keresztekkel és feszületekkel, egy félig emberi szörnyeteg, nyakában a folyton a szemünkbe villanó kereszttel, vezetett gyilkosok bandáját irányítja, s a vakbuzgó hívek sorra gyilkolják, rituális külsõségek között az ártatlan nõket és gyermekeket, hogy visszatérítsék Franciaországot a hit útjára.

E film ellenpárjában a papot kicserélhetnénk egy rabbira, az a szörnyeteg Dávid-csillagot is lóbálhatna, és szerepelhetne benne egy csomó vakbuzgó zsidó, aki alantas indokból rituális gyilkosságokat követ el. Nos, akkor mérget vehetnénk, hogy egy ilyen filmet soha nem mutattak volna be az 1945 utáni Franciaországban. (Bár ez ugyanaz volna, mint a rituális gyilkosságokról szóló és egyetemes elítéléssel fogadott könyv szíriai megjelentetése.) Csakhogy itt a francia filmproducert, Sámuel Hadadot nem ítélték el és nem bírálták. A francia közönség annyira hozzá van már szokva az egyház és a kereszténység elleni támadásokhoz, hogy azok tudat alatti üzenetét észre sem veszi az azonnal lesüllyed a tudatalattiba.

Ezen a filmen nem szörnyedtek el a franciák, minthogy vele egyidõben szolgálták fel nekik a Rudy Cohen által készített A testet. Olvasóm és barátom, Francois B. ezt írja róla:

"Az izraeli katonák olyanok, mint a cowboyok, bátrak és halhatatlanok, a palesztin terroristák pedig mint az indiánok, gyávák és ostobák. A filmben a fõ intrikus egy katolikus pap, a vatikáni hierarchia nagyon magas tagja, s egy nagyon becsületes, csinos és nem vallásos izraeli régésznõ 'közönséges hamisítványnak' nevezi a Torinói Leplet."

De ez a film sem botránkoztatja meg a franciákat, mert hozzászoktak az olyan filmekhez, mint az Ámen, amely a néhai XII. Pius pápát támadta. A film plakátjain a kereszt sokat sejtetõ módon horogkereszttté változik... "Az egyik gonoszság nem szolgálhat a másik igazolásául szokták mondani a jó szándékú emberek. A zsidó rasszisták rossz emberek, és a kereszténységellenes filmek is elég kellemetlenek, de ez nem azt jelenti, hogy üdvözölnünk kell a zsidóellenes rasszistákat és helyeselnünk kell a zsidóellenes filmeket. Igenis mindegyik ellen fel kell emelnünk a hangunkat."

A baj csak az, hogy a jó szándékú emberek egyáltalán nem tudják feltartóztatni a kereszténységellenes és zsidóbarát tendenciát, mivel a zsidó egyeduralomra törekvõk a világmédia és a világgazdagság igen nagy részét tartják a birtokukban. Ezek a tendenciák egyébként is feltartóztathatatlanok: legföljebb ellensúlyozni lehet õket. A jó szándékú emberek az ellenkezõ fajta gondolkodást tudják feltartóztatni, és ezt sikerrel is csinálják. írásaimban gyakran említem, hogy a keresztény és a muszlim univerzalizmus magasabb rendû, mint a zsidó partikularizmus. A La Fabrique szerkesztõje, a derék zsidó baloldali Eric Hazán nem volt hajlandó közölni az írásaimat, mert "irodalmi erényeik ellenére tartalmaznak néhány olyan gondolatot, például a kereszténység felsõbbrendûségének eszméjét, amelyeket nehéz ma Franciaországban a nyilvánosság elé tárni." Biztosra veszem, hogy Eric Hazán nem publikálna a júdaizmus felsõbbrendûségét hirdetõ írást sem, amelyeket azonban sok milliós példányban jelentetne meg Goldhagen és Oriana Fallaci kiadója. Sajátos munkamegosztásnak lehetünk itt szemtanúi: a zsidó szupremacionisták a zsidó szupremácia útját egyengetik, a baloldaliak pedig azt a feladatot vállalták, hogy az egyetemes értékekre hivatkozva akadályozzák a kiegyensúlyozási kísérleteket. A jó szándékú emberek ugyanúgy vesznek részt a közbeszéd féloldalassá tételében, mint a korántsem jó szándékúak.

Palesztina barátainak jóindulatú írásaiban azért lehet egyáltalán antiszemitizmus után szaglászni, mert nem léteznek valóságos és kifejezett ellenfelei a zsidó világszemléletnek, jelenítse azt meg bárki és bármilyen változatban, Soros vagy Sáron, Júdás vagy Maimonides, Freud vagy Popper, Podhoretz vagy Guszinszkij, a Lubavicsi Rabbi vagy Sulzberger. Ilyen emberek léteznek ugyan, de a hangjukat elfojtják. Nem kell szeretnünk õket vagy egyetértenünk velük, de a közbeszéd aktív résztvevõiként szükségünk van rájuk, mert egyébként a nyugati világ középútja valahol Peresz és Soros között fog húzódni.

Amíg Richárd Perle ott ül a Pentagonban, Elie Wiesel tüntethet a Nobeldíjával, Mórt Zuckerman birtokolja a USA Todayt, Guszinszkij fõnökösködhet az orosz tévé fölött, Soros dollármilliárdokkal játszadozhat és Dershowitz a Harvardon taníthat, nos, addig igenis szükségünk van Duke, Sobran, Raimondo, Buchanan, Mahler, Griffin és más antiburzsoá nacionalisták hangjára is. Ha elfogadjuk a közbeszédbõl való kizárásukat, a zsidó bigottságot tolerálni fogják, míg a zsidóellenes bigottságot kirekesztik. így aztán az átlagolvasó számára a középút az "egy kis zsidó bigottság" vagy a "cionizmus light" lesz (az én drága barátom, Bob Green kifejezésével élve).

Sok ezer évvel a nagy kulturális forradalom elõtt a kínaiak már ismerték a harmónia titkát: az ellentétes eszmék egyensúlyát, a Jin és a Jang egységét, megfelelõ kiegyensúlyozás esetén a zsidó eszmék jótékony hatásúak lehetnek: a kereszténységellenes beállítódás korlátozhatja az Egyház túlkapásait, ahogy a materializmus és az egoizmus is a földön tartja az ember két lábát, míg a feje az égben van; ahogy a feminizmus is korlátozhatja a hímsovinizmust; s ahogy Freud szexcentrikussága is korlátozhatja a spiritualisták aszketizmusát. Kiegyensúlyozás esetén még a cionizmus is a Palesztina iránti zsidó szeretet emberi mértékû arányaira fog zsugorodni. De ehhez tényleg valami kiegyensúlyozásra lenne szükség.

A vita harcmûvészete

[The Martial Árts of Discourse]

(Válasz Haakon Kolmanskognak a norvég Klassenkampen napilapban megjelent "Egy táborban Hamsunnal?" címû cikkére.)

A sajtóvita általában a tõrvívásra hasonlít: az ember igyekszik kar és tõrtávolságon kívül tartani az ellenfelét, elhárítani a döféseit és kiontani a vérét. Haakon Kolmanskog komoly és barátságos kérdése azonban egészen más megközelítést és egészen õszinte választ érdemel. Kolmanskog fölteszi a kérdést: "Nem nézhetjük közömbösen, ha a palesztinok barátait antiszemitának minõsítik. De vajon ki húz hasznot abból, ha megengedjük a cionistáknak, hogy szabadon kijátszhassak az antiszemita-kártyát mindenkivel szemben, aki bírálja õket?"

A szomorú válasz az, hogy nincs eszközünk e kártya kijátszásának megakadályozására. Palesztina barátai éveken át próbáltak megszabadulni ettõl a megbélyegzéstõl, ezt hangoztatva: "Izrael borzalmasan viselkedik, de ennek semmi köze ahhoz, hogy zsidó államnak definiálja önmagát. Semmi köze a másutt élõ zsidókhoz, s így Izrael bírálatának sincsen semmi köze az antiszemitizmushoz."

Csakhogy ezt az egyszerû választ elutasították a közbeszéd urai. Palesztina barátait arra kényszerítették, hogy naponta vallják meg a zsidók iránti szeretetüket, ahogy a középkorban is az igaz hit megvallására kényszerítették az eretnekgyanús személyeket. Tiltakozásaiknak semmi eredménye nincsen, mivel ellenfeleink döntenek afelõl, hogy mi antiszemitizmus és mi nem az. Azért van a kezükben a döntés, mert õk foglalják el a közbeszéd irányításának parancsnoki posztjait is: a médiatulajdonlás következtében a gazdasági hatalom és a nemzetközi kapcsolatok egyetlen páncélököllé integrálódtak.

S ezt a hatalmat arra használják, hogy tetszésük szerint húzzák rá bármire az antiszemitizmus definícióját. A Harvard professzora, Rut Wisse és még egy csomó judeoamerikai guru szerint az anticionizmus egyenlõ az antiszemitizmussal. Az amerikaellenesség az antiszemitizmus új, virulens formája, írta Dávid Quinn a Sunday Timesban. "Az antiglobalizmus nem más, mint antiszemitizmus", "A környezetvédõ zöldek politikája mögött ma antiszemitizmus rejlik" gyakoriak mostanában az ilyen szalagcímek az izraeli újságokban. Vagy hogy Goldhagen új könyvének címét idézzük: "A kereszténység antiszemitizmus". Az 1990-es években az oroszországi piacellenes erõket "antiszemitának" titulálták. Nemrég Christine Mohn az orosz kommunistákat nevezte "antiszemitának" a Nationenben.

Ebben a kivételesen független napilapban Ön, Kolmanskog, semmiképpen sem definiálhatja az "antiszemitizmust", ahogy egyébként a barátai sem. És ugyanígy nem definiálhatja ön a "kommunizmust" sem. E fogalmak meghatározását a közbeszéd urai erõszakolják ránk. Csak ezeknek, a létezõ és uralkodó definícióknak a használatával végezhetjük a munkánkat, bár néha bosszantanak bennünket, és a jelenségek önálló értelmezésével próbáljuk helyettesíteni õket. S ugyanígy kidolgozhatjuk a saját definícióinkat is, ahogy a trockisták tették: õk "sztálinizmusnak" keresztelték el a kommunizmust. De ez persze egy szektás megoldás volt.

Egyet tehetünk: elemezzük a reánk erõszakolt definíciókat. Ha a fent írottak valóban antiszemitizmusnak minõsíthetõk, legalábbis a közbeszéd urai szerint, akkor vajon mi ez a legendás "szemitizmus"? Tényleg semmi köze a szemita rasszhoz? Az õ definíciójuk értelmében ez nem más, mint a cionizmus, az amerikanizmus, a globalizáció, a neoliberalizmus, az antikommunizmus, a természetrombolás és az egyházellenesség fúziója. S minthogy a közbeszéd urai deklarálták ezt a "szemitizmust", és az õ definíciójuk az egyetlen, ami számításba jöhet, én nyugodtan elismerhetem a magam (s reményeim szerint az önök) "antiszemitizmusát".

Az õ definíciójuk elfogadása taktikailag sokkal hasznosabb, mint az ellene folytatott küzdelem. A keleti harcmûvészetekben a támadó ellen fordítják annak brutális erejét. És pontosan erre törekszem én is az önök által kinyomtatott írásaimban. Az ellenség erõs: legyen ez a veszte.

II.

Nézzük most Kolmarskog második kérdését: "Hogyan kell viszonyulnunk a náci Hamsun antiszemitizmusához?" A válasz az, hogy történelmi kontextusában kell Hamsunnal foglalkozni.

Mostani felfogásunk szerint a II. világháború ÖSSZES résztvevõié gyilkos rasszista volt. A német nácik a szlávokat, a zsidókat, a cigányokat, a homoszexuálisokat és az elmebetegeket gyilkolták tömegével, a demokratikus Egyesült Államok pedig ezrével deportálta vagy zárta hosszú évekre koncentrációs táborba a japán származású amerikai állampolgárokat. A szovjetek az ottani németeket, a csecseneket és a krími tatárokat deportálták, s lerombolták több száz éves falvaikat. A koncentrációs táborokat az angolok találták fel a búr háborúban, amikor Hamsun még kisgyerek volt, majd kitelepítették Palesztinából az ottani németeket. Az angol Bombázó Harris valószínûleg ugyanannyi ártatlan civilt ölt meg, mint bármelyik háborús bûnös.

A híres Knut Hamsun, akinek csodálatot könyveit nagyon szeretjük, a saját korának az embere volt. És kortársa az orosz [szerk: zsidó] író és publicista Ilja Ehrenburgnak, akinek nagyszerû korai regényét, a Julio Jurenitót méltán dicsérte még Lenin is. Ehrenburg világias szemléletû kommunista és humanista volt, Picasso és Matisse, Aragon és Castro nagy barátja. És az elsõk között választott anticionista zsanért Lasik Roitschwantz mozgalmas élete címû szarkasztikus regényében. A II. világháború idején viszont már ezt írta a Pravdában: "Öljétek meg a németeket! Öljétek meg ezt a mustáros virslit zabáló férget! Irtsátok ki az írmagját is!"

Az elszörnyedt Joszif Sztálin személyesen reagált erre a népirtási felhívásra, s megfeddte az írót a Pravdában: "Nem a német nép ellen harcolunk írta , hanem a náci rezsim ellen." És Sztálin megtartotta a szavát, s 1945-ben meghiúsította Henry Morgenthau tervét, hogy

tegyék tönkre Németországot, és éheztessenek halálra több millió németet.

Vajon etikailag rosszabb volt-e a náci Hamsun antiszemitizmusa, mint a zsidó Ilja Ehrenburg antigermanizmusa? Igen: ha Ön azt gondolja, Kolmanskog, hogy egy zsidó élete sokkal többet ér, mint egy nem zsidó élete, mely esetben Eli Landau és Ivett Liberman undorító társaságában találja magát ez az két izraeli parlamenti képviselõ', aki ezer palesztin megölését követelte minden egyes meggyilkolt zsidóért; és persze Madelaine Albright díszes társaságában is, aki úgy vélte, hogy félmillió iraki gyermek meggyilkolása "nem nagy ár" Izrael megvédéséért. Nem: ha Ön elfogadja az emberek egyenlõségébe vetett hitemet. Ezért nincsen Önnek semmi oka elvetni nagy nemzeti kincsüket, Knut Hamsunt; csupán korának kontextusában kell õt szemlélni.

Hamsun és Ehrenburg ideje már lejárt, de nagyon is itt van velünk Elie Wiesel. Korunk legendái címû könyvében ez a zsidó író ezt írja: "Minden zsidó, valahol a létezésében, el kell hogy különítse a gyûlöletnek az egészséges, határozott gyûlöletnek a zónáját az iránt, amit egy német megszemélyesít és ami fennmaradt a németben." Wiesel nem "nácit" említ, hanem "németet". És ezért a gyûlöletprédikációért 1986-ban Nobeldíjat kapott a Norvég Tudományos Akadémiától, a Kambodzsát leromboló Henry Kissingerrel és a Kana-gyilkos Simon Peresszel. E norvég elismerés birtokában Wiesel kijelentette (karácsony este!), hogy a háború [Irak ellen] az egyetlen megoldás. Ha önnek, Kolmanskog, lelkifurdalása van, akkor ezzel a Nobeldíjjal kapcsolatban lehetnek csak ilyen érzései.

Ez az óriási különbség a norvégok érzéseiben az õ nemzeti géniuszuk, Knut Hamsun iránt és a giccses gyûlöletkufár, Elie Wiesel iránt erre a következtetésre juttat bennünket: a II. világháború utáni uralkodóvá vált közbeszédben a zsidók bírálatának tabuja erõs elfogultságokat alakított ki, és aláásta az emberi egyenlõség humanista eszméjét. A háború elõtti antiszemitizmust egy másik szélsõség, a filoszemitizmus váltotta föl, az a hit, hogy a zsidók nem csinálhatnak semmi rosszat, és sehogyan máshogyan nem lehet beszélni róluk, csakis a leghízelgõbb szavakkal. Ez a szintén rasszista hozzáállás súlyos torzulásokhoz vezetett a politikában és a közbeszédben. Ezt sürgõsen orvosolni kell, ha meg akarjuk menteni bolygónkat és az emberiséget az õ definíciójuk szerinti "szemitizmus" gyõzelmétõl.

III.

Kolmanskog harmadik kérdése így hangzik: "Mose Kacav izraeli államelnök nemrég ellátogatott Németországba. A múlt hétfõn német neonácikkal volt szerencséje találkozni, akik palesztin zászlókat lengettek és 'El a kezekkel Palesztinától!', 'Izrael ne kapjon német fegyvereket!' feliratú táblákat emeltek a magasba. Katasztrófa volt! Ha ezt nem maguk a neonácik találták ki, akkor szerintem Ariel Sáron telefonálta meg nekik az ötletet. Kíváncsi volnék, hogy Izrael Samír osztja-e az aggodalmaimat, és egyetért-e velem abban, hogy mindenáron el kell kerülnünk azt a helyzetet, amelyben nácik menetelnek Palesztina támogatását követelve. Vagy ennek az egésznek nincs is már jelentõsége, amióta az 'antiszemitizmus' üres és jelentés nélküli kifejezéssé vált, s ma már csak fegyver az izraeli cionisták kezében? Nem fontos kérdés ez?"

Az Evangéliumban Jézusról ezt mondják tanítványai: "Áldott a Király, ki jõ az Úrnak nevében!" A farizeusok ezt követelik tõle: "Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat!" Jézus azonban így válaszol: "Mondom néktek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani." Ez a prófécia Németországban beteljesült. A német baloldal nem teljesítette azt a

kötelességét, hogy tüntessen az apartheid állam atomfegyvert hordozó tengeralattjárókkal való ellátása ellen ezek korunk legfélelmetesebb tömegpusztító fegyverei, mivel célpontjaik békés városok. A német baloldal elfogadta a "zsidó tulajdon" mélységesen rasszista fogalmát, és dollármilliárdokat utalt át Saronnak és amerikai zsidó üzlettársainak. Rájuk tört "a zsidóktól való félelem", és elfeledtette velük az eszményeiket. A baloldal a föld sója, minthogy õ õrzi az olyan értékeket, mint az egyenlõség, a könyörületesség és az emberiesség. De ha "a só megízetlenül..., kidobják és eltapossák az emberek". A baloldal elhallgatott, ezért a kövek kiáltottak. Áldott legyen az, aki tiltakozott Izrael fegyverekkel való ellátásának gyalázatos döntése ellen.

Kolmanskog "neonácinak" nevezi ezeket az embereket. Én erõsen megkérdõjelezem ezt a definíciót. A német törvények nagyon szigorúak, és a valódi nácik vagy börtönben ülnek, vagy számûzetésbe vonultak. A mai neonácik általában Izraelt támogatják: az izraeli pártok képviselõit kedves vendégekként üdvözölték hollandiai összejövetelükön. Még együtt is vonultak föl Amsterdamban izraeli zászlókkal és muszlimellenes jelszavakkal.

A közbeszéd urai bárkit "neonácinak" nevezhetnek, akit csak akarnak. Titulálták már "Hitlernek" Nasszert is, Arafatot is, Szaddam Husszeint is. Oroszországban mindenki megkapja ezt a nevet, aki ellenzi a privatizációt, az amerikanizációt és a globalizációt. S minthogy ezeknek az embereknek a többsége valójában kommunista volt, a Közbeszéd Urai kitalálták a "vörösbarna" jelzõt. A sztálingrádi csata veteránjait "náciknak" nevezték. Azt írták, hogy számukra nincs lényeges különbség a kommunisták és a nácik között. Az orosz emberek erre úgy reagáltak, hogy új bal és jobboldali szövetséget alakítottak a globalizáló, rabló-ragadozó erõk ellen.

Mao Cetung nagy példáját követték, aki szövetségre lépett a Kuomintang jobboldali nacionalistáival, amikor Kínának már a léte forgott veszélyben. Nemrég a számûzött orosz nagytõkés, a milliárdos médiacézár és színtiszta zsidó származású, de keresztény hitre tért Borisz Berezovszkij nyilvánosan csatlakozott ehhez a szövetséghez a bal és jobboldal vezetõ lapjának, a Zavtrának adott, földrengetõ interjújában. Melegen üdvözölte õt a Nemzeti Bolsevik Párt bebörtönzött képviselõje, az író Eduárd Limonov, akit gyakran neveztek "antiszemitának és neonácinak". Ahogy héberül mondjuk: Ze lo kol kah pasut vagyis az élet nem olyan egyszerû, mint a vicclapok karikatúrái, vagy ahogy azt a közbeszéd urai nekünk bemutatják.

A II. világháború régen véget ért. A mai kommunisták nem "sztálinisták", a mai tradicionalisták nem "nácik", és a mai "szemiták" nem a tegnapi demokraták. Ha örökké csak hátrafelé nézünk a sztálingrádi hadszíntérre és a feldúlt Finnországra, akkor könnyen szem elõl téveszthetjük az emberiségre leselkedõ új veszélyeket. Palesztina szörnyû sorsa azt kívánja tõlünk, gondolkodó emberektõl, hogy új paradigmákat dolgozzunk ki az új helyzetre.

A filoszemitizmus rasszizmus

[PhiloSemitism is Racism]

(Engem támad 2002. november 28i vezércikkében a Nationen címû norvég napilap."4'" Ez itt a válaszom. Felhasználtam elvbarátaink, Dave Kersting és Michael Neumann segítségét.)

Én nem szeretem a filoszemitákat, vagyis az olyan embereket, akik az összes baj közül épp az antiszemitizmus ellen szállnak harcba. Annyi baj és annyi valódi szenvedés van a világon, hogy nyilvánvalóan valami mélyen gyökerezõ perverziónak kell munkálnia azokban az emberekben, akik nem a szegényeket, nem a menekülteket és nem az elnyomottakat támogatják, hanem inkább azt a gazdag, befolyásos és sorait szorosan összezáró csoportot, amely aktívan részt vesz a palesztinai etnikai tisztogatásban. Ennek a jól kistafírozott mozgalomnak a legfõbb proponense egy amerikai zsidó, a Rágalmazásellenes Liga feje, Abe Foxman. Két évvel ezelõtt kiderült róla hogy nagy összegeket kapott a szupertolvaj Marc Richtõl, attól á szélhámostól, aki meglopta az amerikai adófizetõket, majd Svájcba menekült. Foxman és szervezete éveken át gyûjtött adatokat azokról az emberekrõl, akik ellenezték az apartheidet, s ezeket a dossziékat azután eladták a Moszadnak és Forster DélAfrikájának. Házakba törtek be, dokumentumokat loptak el, és profi módon megfigyelés alatt tartották a kaliforniai baloldali aktivistákat. Az amerikai bíróság tavaly bûnösnek találta Foxmant és a Rágalmazásellenes Ligát, akik kénytelenek voltak több millió dollár kártérítést fizetni az általuk megfélemlített és megrágalmazott embereknek. Foxman legjobb cimborája Ariel Sáron, Szabra, Satila, Kibije és Dzsenin tömeggyilkosa. Gordon Thomas és Martin DM Ion új könyve, a The Assassination of Róbert Maxwell: Israel's Super Spy (Róbert Maxwell, izraeli szuperkém meggyilkolása) megerõsíti, hogy a hivatásos filoszemitáknak állandó kapcsoltuk van a Moszaddal, az izraeli apartheid kinyújtott karjával, amely Önnek például a Lillehammer-gyilkosság kapcsán is eszébe juthat. Röviden, a filoszemiták gerinctelen fickók, akik pénzt kapnak a gerinctelen szélhámosoktól, hogy leplezzék a palesztinok ellen folyó népirtást.

De ez nem is furcsa, minthogy az "antiszemitizmus" hangsúlyozása már önmagában is visszataszítóan rasszista magatartás; mintha ez rosszabb lenne, mint a bárki mással szembeni rasszizmus. Akik a "rasszizmus" vagy az "etnikai elõítélet" helyett az "antiszemitizmust" kifogásolják, tulajdonképpen azt állítják, hogy ez az utóbbi valami különleges és különlegesen rossz diszkriminációja egy különleges csoportnak. Más szóval, õk maguk is rasszisták.

Önöknél az átlag norvég habozás nélkül ki meri jelenteni, hogy õ bizony nem szereti a svédeket. Néha kijavítja magát, és hozzáteszi, hogy utálja is õket. Az idõsebb norvégok nyíltan beszélnek a németek iránti gyûlöletükrõl. Akárcsak a zsidók: a filoszemita Goldhagen legújabb bestsellere az összes németet "Hitler szolgálatkész hóhérának" nevezi. "Minden zsidónak meg kell õriznie szívében a németek iránti szent gyûlöletet", mondotta Elie Wiesel, egy másik hivatásos filoszemita.

A németek sem kivételek. Egy zsidó tollnok, Dániel Pipes írt egy cikket Dane Lars Hedegaarddal együtt, a zsidó médiamágnás és országom nagy barátja, Israel Asper által kiadott, National Post címû kanadai napilapban (2002. augusztus 27), s abban a cikkben ez olvasható: "A túlnyomórészt muszlim bevándorlók a lakosság 5 százalékát alkotják, de a jóléti kiadások 40 százalékát élik fel... A muszlimok Dánia 5,4 milliós lakosságának mindössze 4 százalékát teszik ki, de többségben vannak a nemi erõszak miatt elítéltek között, s ami igazán vérlázító, az az, hogy áldozataik gyakorlatilag kivétel nélkül nem muszlim nõk voltak." Nem tudom, lehet-e valaki még ennél is rasszistább, még akkor is, ha a Der Stürmerbe írogat. De valahogy ezen sem háborodott föl senki.

Az antiszemitizmus rasszista emlegetését az izraeli rasszizmus megvédelmezésére szokták használni. Meglepõ, hogy vannak még, akik odafigyelnek rá, és krokodilkönnyeik eláztatják az újságokat. Nem értem, hogy a Harmadik Birodalom miért nem próbálta azzal

a szöveggel megállítani a szövetséges erõket, hogy azokat a "németellenes elõítélet" vezérli. Az ember elképzeli, hogy az orosz katonák Sztálingrádnál ilyen rádióadásokat hallgatnak és szégyenkezve eldobálják a fegyvereiket. Vagy csak a zsidóellenes elõítélet kifogásolható? Nyilvánvalóan a filoszemiták vannak benne ebben is: a Guardian azt írja a merénylet áldozatául esett holland rasszista pártvezérrõl, hogy bár gyûlölte a muszlimokat és az arabokat, azért mégsem volt rossz fiú, mert szerette a zsidókat. Lehet valaki még ennél is rasszistább?

Christine Mohn dolgozata hûen tükrözi a rasszista szemléletet. Engem így mutatott be: "egy született zsidó, aki kereszténykénti definiálja magát". Mint Adolf Hitler, Mohn is úgy gondolja, hogy "ha egyszer zsidó, akkor örökre zsidó", akár kikeresztelkedik, akár nem. A nem rasszisták azonban más véleményen vannak. Egy filoszemita tulajdonképpen potenciális zsidó, minthogy szerinte a zsidók egyenlõbbek, mint a nem zsidók. Egy születésénél fogva zsidó ember elhagyhatja a zsidóságot, ha hisz az emberek egyenlõségében, ahogy azt Szent Pál, Marx és Trockij is tette. Ebben a kérdésben azonos az Egyház és a kommunista párt álláspontja.

Ms. Mohnnak azonban semmiféle ismerete nincsen a júdaizmusról. Ezt írja: "A kiválasztottság jelenségének, ahogy azt a zsidó hagyományban értelmezik, semmi köze nincsen az Istenhez való közelséghez vagy a nem zsidókkal szembeni magasabbrendûséghez."

Már most vagy neki hiszünk, vagy pedig Izrael néhai fõrabbijának a júdaizmus legnagyobb modern védelmezõjének, Kook rabbinak' aki ezt írta: "A zsidó lélek és a nem zsidó lélek közötti különbség nagyobb és mélyebb, mint az emberi lélek és egy barom lelke közötti különbség.

A filoszemiták azt kívánják tõlünk, hogy "vagy jót, vagy semmit" mondjunk a zsidóságról. De ez a holtak kiváltsága. A mai közbeszédben szabadon értekezhetünk az iszlám és a kereszténység, vagy a kapitalizmus és a kommunizmus fogyatékosságairól, így aztán a zsidóságról is szabadon lehet és kell vitatkozni. Nem rasszista közbeszéd ez: a zsidóság modern kori legnagyobb leleplezõi Kari Marxtól Israel Shahakig mind zsidó származásúak voltak. És nem is jobboldali közbeszéd ez: Marx Elsõ Internacionáléja hosszú és heves vita után elítélte a filoszemitákat is és az antiszemitákat is.

A rasszisták gyakran rosszindulatúak és ostobák. Christine Mohnnak is sikerült összekotyvasztania egy undok írásféleséget, amellyel csak azt bizonyítja, hogy nem képes elolvasni és megérteni egy szöveget. Ezt írja például: "Samír politikai programjának legfontosabb üzenete, hogy a zsidókat leginkább Krisztus gyilkosaiként lehet jellemezni." Csakhogy én épp az ellenkezõjét írtam: "Nem létezik nemzedékeken átívelõ kollektív bûnösség. A zsidókat semmivel sem lehet jobban hibáztatni Krisztus megöléséért, mint a franciákat azért, hogy máglyára küldték Jeanne d'Arcot.

Befejezésül egy amerikai szocialista gondolkodót, Dave Kerstinget szeretném idézni: "Sértõ reánk nézve ez az antiszemitizmus miatti drámai aggodalom a palesztinai nem zsidó lakosság ellen elkövetett nyíltan rasszista szörnyûségek idején mi a cionisták leplezetlen etnikai fölényétõl szenvedünk. Az antiszemitizmus miatti aránytalan aggodalom kulcsfontosságú fegyver korunk és országunk legarcátlanabb, tényleges etnikai erõszakoffenzívájában."

A négy vak
[Four Blind Men]

Az ember számára a világ megismerése az adatok egymás mellé helyezésével kezdõdik. Godfrey Saxe híres versében négy vak próbál jellemezni egy ismeretlen állatot, amely az útjukba került: olyan, mint egy fal, mondja az egyik, nem, inkább dárda, állítja a másik, kígyó, mondja a harmadik, fatörzs, makacskodik a negyedik. Az ilyen, részleges tapasztalataikkal nem sokra lehet menni, ha nincs egy látó ember, aki integrálhatná õket, hogy összeálljon... az elefánt képe.

A zsidó szellem különféle megnyilvánulásai a különbözõ benyomások olyan áradatát hozták létre, amely szinte lehetetlenné teszi az integrált képalkotást. A cionista zsidók Palesztinában egy hierarchikusan tagolt, merev, kasztos társadalmat teremtettek, amelyben az õshonos lakosság mindenbõl ki van rekesztve, a "vendég"munkásoknak nincsenek jogaik, a hadsereg és a biztonsági apparátus mindent az ellenõrzése alatt tart, s aki szólni merészel az egyenlõ jogok megadása mellett, az nem kap közhivatali állást. Kari Popper nyitott társadalmának követõi, a George Sorosféle globalista pénzemberek másfajta rendszert kínáltak és alakítottak ki. Jól érzékelhetõ nyomai vannak a zsidó médiamogulok, hollywoodi producerek, múzeumi kurátorok, mûkereskedõk, emberjogi aktivisták, New Yorki bankárok és washingtoni neokonzervatív ideológusok tevékenységének is.

A különálló megfigyelések mind érvényesek és fontosak. Össze kell gyûjteni és rendszerezni kell õket, míg megérik a helyzet egy látó ember számára, hogy megrajzolhassa az elefánt képét. Nem könnyû feladat ez, minthogy létezik világunkban egy hitcikkely, egy különös parancsolat: "Ne rajzold meg az elefántot!" S ennek a parancsolatnak a betartásáról minden ilyen próbálkozás azonnali és heves zsidó ellenzése gondoskodik.

Ezt a tiltott és óriási feladatot vállalta magára a WHEN VICTIMS RULE: A Critique of Jewish Preeminence in America (AMIKOR AZ ÁLDOZATOK URALKODNAK: az amerikai zsidó túlhatalom kritikája; a továbbiakban: A kritika) névtelen (és valószínûleg kollektív) szerzõje, kétezer oldalas gyûjteményt állítva össze a különbözõ zsidó tevékenységformák megfigyeléseibõl. Ez a folyton bõvülõ munka a a www.jewishtribalreview.org-on érhetõ el, és valószínûleg még egy jó darabig csak ott lehet olvasni. Nagy terjedelme csupán az egyik oka annak, hogy nemigen számíthatunk könyv formájú megjelentetésére.

A kollekció megírásának indítékairól a szerzõ ezt mondja: "Az úgynevezett "szabad társadalmakban" kénye-kedve szerint bárki írhat és publikálhat olyan könyveket, amelyek a kereszténységet támadják; lerombolhatja a hinduizmus mítoszait; pocskondiázhatja a pápát, megvetéssel nyilatkozhat a republikánus, a demokrata, a kommunista vagy bármely más ideológiáról; az irracionális mánia és a terrorizmus melegágyaként festheti le az egész iszlámot; írhat egész köteteket az állítólagos japán gazdasági világösszeesküvésrõl, és gyalázhatja az ún. fehér elit egész homályos entitását, meg mindenkit, aki bõrszíne alapján odasorolható. Ugyanakkor, érdekes módon, ebben a mindent és mindenkit pofozó hatalmas gépezetben semmi és senki sem kritizálhatja a zsidó történelem, politika és identitás szent és sérthetetlen birodalmát, hacsak a kritikus nem arra vágyik, hogy az élet minden területén a perifériára szorítsák, hogy megvetendõ, gyûlölettel teli antiszemitának bélyegezzék és ferde szemmel nézzenek rá, hogy a munkája elvesztését kockáztassa, és

hogy végérvényesen a többségi társadalom morális és intellektuális szemétdombján találja magát, a nácik és a Ku-Klux-Klan számára fenntartott helyen."

Ez, a szerzõ által oly hitelesen leírt féloldalas közbeszéd rengeteg lelki-szellemi vívódást okoz a zsidó származású amerikaiaknak, elkülöníti õket nem zsidó honfitársaiktól, s ami még elszomorítóbb, hozzájárul palesztin életek kioltásához. Ezért van oly nagy szükség a zsidó történelem, politika, identitás, vallás és hagyomány alapos átértelmezésére, különös tekintettel arra, hogy az 1920-as és 30-as évek idevonatkozó alapvetõ munkái már némiképp elavultnak tekinthetõk. Ebben a mûvében a szerzõ az Albert Lindemann (University of California), Kevin MacDonald (California State University) és Iszrael Sahak (Jeruzsálemi Héber Egyetem) professzor, valamint Elliot Horowitz és más kutatók által kijelölt utat követi.

A szerzõ hatalmas mennyiségû anyagot gyûjtött össze, részben triviális, részben pedig nagyon is releváns tényeket és véleményeket. A bibliográfia kolosszális, mintha csak egy zsidó tudományi tanszék készítette volna a könyvet valamelyik gazdag amerikai egyetemen. A kötet az Encyclopaedia Judaica párja és kiegészítõje is lehetne. Jelentõs rövidítés után olvasható és még mindig hatásos kiadvány lehetne. Teljes formájában mindenütt jól használható, ahol az amerikai politikában vagy médiában érvényesülõ zsidó befolyásról van szó. Az új keletû Neumann-Blankfort vitában például gyakran lehetne erre a könyvre hivatkozni.

Ugyanakkor szomorúan kell megállapítanunk, hogy ennek az érdekes könyvnek eléggé szûk a látóköre. Mert miközben megemlíti és bírálja a zsidó túlhatalmat", nem kínál választ a megkerülhetetlen kérdésekre: Mit jelent ez? Hogyan alakulhatott ki? Miért alakult ki? Márpedig a válaszra tett kísérlet nélkül a könyv csupán egy érdekes adatbázis marad.

A szerzõ azon aggódik, hogy "antiszemitának" fogják õt tekinteni, az én legfõbb ellenvetésem azonban éppen ellenkezõ elõjelû. Nevezetesen: A kritika túlságosan is "zsidós" szemléletû, és nemcsak azért, mert néhány, a prominens és sikeres zsidókat hosszan felsoroló oldal afféle zsidó hiúságlistának tûnik. Igaz, hosszan lehet sorolni a sikeres zsidókat az olyan nem mindennapi szakmákban, amilyen a bankrablóké és a gyilkosoké, de még ez a dolog sem egészen szokatlan. Iszaak Bábel rokonszenvesnek mutatta be elbeszéléseiben az odesszai zsidó gengsztereket, és a zsidó-amerikai gengszterek történeteit pedig már sokszor kiadták, és nagyon népszerûek voltak a zsidó olvasók körében.

Talán a "törzsi" jelzõ a legjobb kifejezés e mû "zsidósságára" és viszonylagos fogyatékosságára. A zsidók törzsnek tekintése tõrõlmetszett zsidó szemlélet, amelyet ma Adin Steinzaltz propagál, Izrael legfõbb Talmud-szaktekintélye. Õ "családnak" nevezte a zsidóságot. De ez a szemlélet nem kínál nekünk megfelelõ magyarázatot a zsidók felemelkedésére és annak következményeire. Ha a zsidóság egy "törzs", afféle óriáscsalád, akkor mi lehet a titka mágikus vonzerejének és különös sikerességének? Sok ilyen "család" van a szicíliai maffiától a hongkongi triádokig, de az õ befolyásuk vajon összemérhetõ-e, mondjuk, a nyugati világban érvényesülõ zsidó befolyással? Ehhez a zsidó "klános" szemlélethez való ragaszkodással a szerzõ figyelmét elkerülte a zsidóság mögött munkáló ideológia. Közli például, hogy: "Raphael Patai zsidó tudós azt állítja, hogy a mai élet összes bonyodalmai ellenére zsidónak lenni mindenekelõtt egy tudatállapotot jelent és semmi mást."

Majd elégedetten hozzáteszi: "Az ilyen állapot természetesen nem kínál az embernek állampolgárságot a mai Izrael Államban, de még csak befogadást sem a világ többi zsidó közösségébe."

Igaz ez? Nem egészen. Mert ebben a tudatállapotban leledzik Conrad Black is, az a nem zsidó, aki körülmetélkedés nélkül is zsidó médiamogullá tudott válni. Elfogadott és megbecsült tagja a zsidó közösségnek és potenciális állampolgára Izraelnek. "Technikailag" egyszerûen azért mert zsidó a felesége, ám sokkal inkább a tudati beállítódásának köszönhetõen. Nagyon sok amerikai nem zsidónak ilyen a tudati-szellemi beállítódása. Másfelõl viszont egy zsidó apától-anyától született gyári munkás vagy paraszt "technikailag" jogosult arra, hogy helye legyen a közösségben és izraeli útlevelet is kapjon, de mert nem rendelkezik ezzel a tudatállapottal, így aztán perifériára szorul a zsidó közösségben. Izraelben sok olyan zsidó származású bevándorló van, aki már mindenestõl elzsidótlanodott, mégis úgy döntött, hogy kivándorol Izraelbe. Nem is illenek bele a zsidó társadalomba, s annak csak kaszton kívüli, peremrétegét alkotják.

A szerzõ, miközben elveti Patai figyelemre méltó észrevételét, készpénznek vesz néhány félrevezetõ zsidó nyilatkozatot. Ezt írja: "A mai zsidóságnak a kereszténységgel szembeni mélységes ellenszenve abból a vádaskodásból fakad, miszerint az intézményesített kereszténység az antiszemitizmus terjesztõje volt a középkorban..."

Márpedig ez a hagyományos zsidó szemléletmód, amely mélyen történelmietlen és anakronisztikus. Ugyanezzel az erõvel a szerzõ ezt is mondhatta volna: "A mai zsidóságnak a palesztinokkal szembeni mélységes ellenszenve abból a vádaskodásból fakad, hogy a palesztinok az antiszemitizmus terjesztõi voltak..."

Csakhogy a zsidóság mindkét esetben az offenzív, nem pedig a defenzív oldalon állt. A zsidók az apostolok korától kezdve támadták a kereszténye ket, ugyanúgy, ahogy a palesztinokat is támadták, megfosztva õket megélhetési lehetõségeiktõl a cionista bevándorlás elsõ napjaitól fogva. A szerzõ valószínûleg észlelte ezt a tévedést, és igyekezett is korrigálni azt csak éppen nem hangolta össze ezt a korrekciót ezzel a korábbi kijelentésével: "A júdaizmus, természetesen, ellenszenvvel viseltetik a kereszténység iránt annak színrelépése pillanatától fogva." így aztán az olvasónak két, egymásnak ellentmondó állítás közül kell választania: (a) a zsidó ellenszenv csupán reakció a keresztény antiszemitizmusra; (b) az ellenszenv a zsidók eleve adott attitûdje. Szerzõnk

370 azonban még ennél is tovább megy, egyre jobban belegabalyodva a feloldhatatlan ellentmondásokba: "A kereszténység a júdaizmusból fejlõdött ki. Olyan zsidók alapították és terjesztették el, akik elégedetlenek voltak az eredeti hitnek az akkori vezetõk által meghatározott irányultságával. A Templom papjaival és a gazdagokkal szembeni általános gyûlölet lett a kereszténység alapja mondja Lenni Brenner , és az Újtestamentumban a zsidó vallási irodalom utolsó nagy produkcióját kell látnunk."

Nos, ez megint a hagyományos zsidó nézõpont, amelyet leleplezett már egyebek közt a Héber Egyetem professzora, Iszrael Joszef Juval is. Juval bebizonyította, hogy míg a kereszténység a bibliai júdaizmusból fejlõdött ki, addig a rabbinikus júdaizmus AZUTÁN jött létre, miután a kereszténység, e bibliai júdaizmusra adott válaszként, színre lépett. Lenni Brennernek megbocsáthatjuk az ókori történelem hiányos ismeretét, de a szerzõnek mégiscsak tudnia kellett volna, hogy a kereszténység akkor indította meg diadalmas elõnyomulását, amikor Kr. u. 70 után már semmiféle "Templom papjai" és semmiféle "becstelen gazdagok" nem léteztek már.

A szerzõ sok bizonyítékát gyûjtötte össze a kereszténységgel szembeni zsidó ellenségességnek, de nem igazán fogta föl annak kulcsszerepét a zsidó attitûdökben.

Azért tévedett, mert átvette a történelem, a világ és az önreflexió alapvetõen zsidó materialisztikus "exportszemléletét". Ezt írja: "Ahogy azt Mark Twain is megjegyezte: a legtöbb embernél szükségképpen az elsõ helyen áll a napi betevõ falat, s csak a második helyen a vallás. Meggyõzõdésem, hogy a zsidók üldözése semmiképpen sem valami komolyabb vallási elõítélet következménye."

Ez bizony nem más, mint a rövidlátó jenki nagyon is jellemzõ téves megfigyelése. A történelem során számtalanszor fordult elõ, hogy vallási meggyõzõdésüktõl vezérelve az emberek lemondtak a napi betevõ falatjukról, feleségükrõl és gyermekükrõl, sõt, még az életükrõl is. S miközben a zsidók üldözése nem vallási parancsolatból fakadt, a kereszténység elleni szakadatlan zsidó támadást nem lehet megérteni e nélkül az összefüggés nélkül.

A zsidók szeretik erõsíteni a törzsi szellemet, mivel az teljesen ártalmatlannak tûnik, és visszatartja a potenciális "dezertõröket": mert hát miért is akarhatná elhagyni valaki a saját törzsét, amelybe beleszületett?

És hát persze, ha ez egy törzs, akkor tulajdonképpen teljesen mindegy hogy azon belül az egyes tagok milyen pozíciót foglalnak el. A törzs víziója lehetõvé teszi, hogy a zsidók mindenkit, minden kiemelkedõ, zsidó származású személyiséget maguk közé tartozónak tekintsenek az apostoloktól Kari Marxig. Hiszen, e felfogás értelmében, aki zsidónak született, az haláláig zsidó marad.

A zsidók nem törzsi jellegét jól szemlélteti a kínai zsidók sorsának alakulása. Ez a közösség sikeresen asszimilálódott, és kudarcot vallott az izraeli és az amerikai zsidók minden erõfeszítése, hogy visszatérítsék õket a "zsidó öntudatra".

Mit is jelent zsidónak lenni? Mindannyiunk személyiségében van egy olyan, kicsiny komponens, amely akadályozza, hogy Krisztust kövessük (õmellé álljunk, azonosuljuk vele). Ilyen személyiségkomponens lehet például a tulajdonhoz való túlzott ragaszkodás, a közösségi szellem hiánya, az Istentõl való elfordulás és Krisztus istensége elleni hadakozás, a tisztességtelenség, az elitizmus, a kreativitás bizonyos fajtája vagy mások lebecsülése. Vagyis mindannyiunkban van egy kis zsidó. Krisztus inkarnációja, küldetése, szenvedése és feltámadása kitakarította ezt a salakanyagot az Egyház testébõl. A salakanyag jelenlétének a katarzisra kell emlékeztetnie, és Isten felé kell fordítania bennünket. Azt feltételezve, hogy Istenen kívül nincs isten, az Isten ellen lázadók a Világ Fejedelme mellé állnak, és az õket támogatja.

Ezért van az, hogy a nagy teológusok és misztikusok Szent Jánostól Luther Mártonig, Mohamedtõl Szergej Bulgakovig mind foglalkoztak a zsidókkal. Számukra a zsidóság az Isten emberre irányuló figyelmének látható bizonyítéka volt, a Megtestesülés élõ emlékeztetõje, és negatív példája mindannak, ami elromolhat. Az a zsidó, aki megéri ezt és annak megfelelõen cselekszik, megszûnik zsidónak lenni. Az a nem zsidó pedig, aki elfogadja a zsidó viselkedésmódot, zsidóvá válik. "A zsidók amerikai túlhatalma" sajátos formában erõsíti meg Marx megállapítását: Amerika elzsidósodott, és átvette a zsidó értékeket.

A szerzõnek nem sikerült megértenie a zsidóknak és a zsidó befolyásnak ezt a spirituális jelentését. Nem a törzs, hanem az ideológia adja a probléma lényegét. A zsidó ideológia és a zsidó értékek dominanciája súlyos problémája Amerikának és a világnak. A szerzõ egy zsidó kommentátort idéz, Róbert Kamenetzet:

"Az a gyanúm támadt, hogy a zsidó identitás, ahogy az ma Nyugaton kialakult, tényleges akadálya lehet a júdaizmus mélységei elérésének. Más szóval, a zsidó lét megakadályozhatja az embert abban, hogy zsidó legyen."

És felkiált: "Mi a csudát lehet kezdeni ezzel az észrevétellel?!"

Marx azonban kínált választ erre is: a júdaizmus a kereszténység piszkos-anyagias formája, a kereszténység viszont magasztos júdaizmus. Kamenetz (mint sok derék és spirituális beállítottságú zsidó) úgy látja, hogy a júdaizmus mélységeiben való elmerülés (= kereszténység) a zsidó identitás elvetéséhez vezet. Az ilyen embereket segíteni és támogatni kell a zsidó akol elhagyásában. A zsidó vezetõk tudatában vannak ennek a veszélynek, s ezért támadják az Egyházat és akadályozzák annak erõfeszítéseit, hogy megmentse a zsidókat a júdaikus tendenciától. Véleményem szerint az Egyesült Államokban a zsidók legnagyobb vívmánya a Katolikus Egyház püspökeinek bostoni nyilatkozata volt, mely szerint a zsidóknak nincs szükségük a megváltásra, s amely ténylegesen a "gójok hite" szintre redukálta a kereszténységet.

A júdasta szellem reális veszélyt jelent a NyugatOroszországlszlám Világ hármas ökumenéjére. De a Szerzõ által kínált biológiai megközelítés itt nem segít. Az európai tradicionalizmus egyik modern ideológusa, Horst Mahler, a zsidó túlhatalom nagy ellensége hangsúlyozza a küzdelem spirituális elemét: "Hitler tévedett, mert a zsidók biológiai (rasszista, törzsi) aspektusával foglalkozott, pedig a spirituális aspektus az, amivel harcolni kell. Csak 1945 áprilisában ismerte föl, hogy a zsidók bizonyos szellemet képviselnek, amelyet csak szellemmel lehet legyõzni. Az a hit, hogy nincs Isten, hogy az ember autonóm lény (humanizmus), hogy a világ megismerhetõ az Abszolút Szellem (Isten) fogalmának segítsége nélkül is, a júdaizmus diadala a többi ember fölött. Csak ezen az alapon lehet ezeket az embereket kiszolgáltatni a globalizmusnak és kitenni a rombolásnak."

Spirituális háttér nélkül a szerzõ törzsi alapú megközelítése nem kínál más megoldást, mint a zsidó stratégia utánzását.

Offenzív vagy defenzív?

(A www.jewishtribalreview.org-gal folytatott vita második része. Chad Powersnak az elsõ részre adott válasza ezen a weboldalon található.)

Nagyon jó, hogy egyetértünk sok dologban, és ugyanilyen jó, hogy eltérõ a véleményünk másokban. A legnagyobb értelmezési eltérés valószínûleg az ön szóhasználatából származik: "Zsidónak lenni... az elsõdlegesen a nem zsidó másokkal szembeni defenzív elkötelezettségben nyilvánul meg."

Véleményem szerint OFFENZÍV az ez elkötelezettség, s ez részemrõl nem szõrszálhasogatás. Az offenzív és a defenzív összekeverésének ugyanez a hibája ismétlõdik meg az "Amikor az áldozatok uralkodnak" antiszemitizmussal foglalkozó két

fejezetében is. A szerzõ rengeteg példáját idézi a zsidóknak az általuk "antiszemitizmusnak" tekintett jelenségek iránti "eltúlzott érzékenységének", egyebek közt olyan szélsõségeket is, mint a vegetarianizmus és a zsidók említésének hiánya. A szerzõ számára ez a zsidók extrém defenzivitását jelzi. De nézzük csak a pszichológia néhány alapvetõ megállapítását.

Ha az ember szentül meg van gyõzõdve arról, hogy õt utálják, akkor valószínûleg tudja az okát is, hogy miért utálják. Az izraeli zsidóknak semmi kétségük nincsen afelõl, hogy a palesztinok gyûlölik õket, hiszen fordított helyzetben õk is gyûlölnék a palesztinokat. Ha valaki lop, rabol és gyilkol, akkor biztosan tudhatja, hogy gyûlölik õt. Ha uralkodó népként viselkedünk a megalázkodó népességgel szemben, ha megsemmisítjük a kultúrájukat, megvetjük a hagyományaikat, ha kigúnyoljuk a hitüket és megfosztjuk õket mindenüktõl, akkor tudnunk kell, hogy mindenképpen gyûlölnek bennünket. A palesztinok nem zsidók és nem gyûlölik a zsidókat, de sok zsidó ezt nem érti, mivel kivetítik saját érzéseiket az ellenségeikre.

A zsidó közösségen belüli antiszemitizmusharcosok olyan zsidók, akik aktívan vesznek részt a befogadó társadalom elleni háborúságban. Herrenvolknak, vagyis uralkodó népnek tekintik magukat, a nem zsidó amerikaiakat pedig olyan nyájnak, amelyet irányítani és terelgetni kell. Számukra mit sem érnek a nem zsidó ártatlanság kinyilatkoztatásai: A zsidó antiszemitizmusharcosok ugyanis tudják: a gójoknak nagyon is jó okuk van arra, hogy gyûlöljék õket.

Félelmükre a holokauszt könnyû külsõ magyarázatot kínál, amilyet az 1920-as években az oroszországi pogromok kínáltak, a XIX. században pedig az inkvizíció. Ha valaki kifogyna az okokból, akkor ott van Elie Wiesel nagyon jó magyarázata a totálisan irracionális antiszemitizmusról. E magyarázatok azonban csupán arra jók, hogy elleplezzék a valódi okot: ezek az emberek a saját kezükbe vették az amerikai közbeszéd irányítását, és arra számítanak, hogy ezirányú sikereikre gyûlölettel reagálnak a leigázott emberek.

Az antiszemitizmus utáni kutatás aktív offenzív kutakodást jelent az amerikai psziché még megmaradt ellenállási gócaiban. Arra a felderítõ-megsemmisítõ hadmûveletre hasonlít, amelyet a megszálló katonák hajtanak végre egy elfoglalt városban. Szemükben az amerikai antiszemitizmus érezhetõ hiánya egyértelmû bizonyítéka az amerikaiak új elittel szembeni totális alárendelõdésének. Az "antiszemitizmusról" szólva a szerzõ az antiszemitizmus utáni kutatást a kutakodók bûnössége ragyogó bizonyítékának is tekinthette volna. Egy ártatlan és épelméjû embernek semmi oka azt hinni, hogy õt gyûlölik, és semmi ok nincs arra, hogy elmegyógyintézetbe küldjük az illetõt.

III.

Az elõttünk álló harcban nem árt tudni, hogy ki az ellenség, és milyen gyõzelmet kívánunk elérni. Véleményem szerint az ellenség a szervezett zsidóság által képviselt zsidó túlhatalom.

Már most, Isaac Deutschert és más gondolkodókat követve, én magam is különbséget teszek a zsidóság és a zsidók, vagyis a zsidó származású emberek között. A zsidóság egy struktúra, egy terület nélküli állam, egy offenzív ideológiai formáció. A zsidók, a zsidó származású emberek odatartozhatnak is a zsidósághoz, meg teljes mértékben el is utasíthatják, hogy ezáltal hétköznapi amerikaivá, franciává vagy Palesztináivá váljanak,

sok ezer õsükhöz hasonlóan az apostoloktól Ávilai Szent Terézen keresztül Kari Marxig. Ez személyes választás kérdése, de az eredmény nem közömbös a számunkra. Isaac Deutscher pontosan fogalmazott: pusztuljon a zsidóság, és éljenek a zsidók!

Mindig problémát jelent, hogy miképpen különböztessük meg a zsidóság tagjait és a zsidó származású hétköznapi embereket. A régi idõkben a vallás még elegendõ' indikátora volt az egyén társadalomhoz való viszonyulásának. A zsidó a nyílt háborúság állapotában volt a társadalommal, ahogyan azt Marx kifejezte. Ha nem akart antiszociális lenni, akkor elfogadhatta Krisztust. Ma azonban már nem olyan egyértelmû ez az indikátor: Amerikában a kereszténység nem az egyetlen alternatívaként van beállítva, és a vallást sem tekintik ma már feltétlenül szükséges valaminek.

Szerencsére van itt három kritérium:

1. A palesztinai zsidó túlhatalom támogatása;

2. A zsidók elõnyben részesítése a nem zsidókkal szemben;

3. Az antiszemitizmus támadóinak támogatása.

Ez a három paraméter lehetõvé teszi, hogy nem etnikai kritériumok alapján válasszuk el a kecskéket a bárányoktól. Conrad Black, Sáron és Foxman barátja egyértelmûen a zsidósághoz tartozik, míg az én barátom, Michael Neumann az angyalok oldalán találja magát.

A következõ kérdés pedig az, hogy miféle gyõzelemre vágyunk. Véleményem szerint az elsõ cél a közbeszéd felszabadítása, a tömegkommunikációs eszközök eltávolítása a zsidó szuprenacionisták markából, és a médiához való hozzáférés demokratizálása. Hosszabb távon pedig természetes méretére kell zsugorítani a zsidóságot. A vallásos zsidók imádkozzanak csak a zsinagógában, de ha zsinagógát csinálnak egy bankból vagy egy újság szerkesztõségébõl, akkor antidiszkriminációs törvényeket kell életbe léptetni ellenük. A zsidók az Egyesült Államok lakosságának két százalékát alkotják, és pontosan ez az az arány, amelyben részesülniük kellene az anyagiakból és a közigazgatási pozíciókból.

Ez igencsak nagylelkû megközelítés: manapság a zsidó államban a nem zsidók a lakosság 50 százalékát teszik ki, de semmiféle fontos pozíciót nem foglalnak el. A keresztény megközelítés azonban nem a tükörképe a zsidó megközelítésmódnak.

Végül a zsidók el fogják hagyni a zsidóságot, és csatlakoznak az összamerikai népességhez. Három kritériumunk lehetõvé teszi számunkra, hogy tisztán lássuk, õszinte-e a megtérés, vagy csak trükk az egész. Ha valaki nem az általános népességnek, hanem csak zsidóknak küldi a pénzét, ha Izrael támogatására szólít fel, ha azt állítja, hogy a keresztény szokások kellemetlen érzést okoznak neki, akkor az illetõ a zsidósághoz tartozik, és így is kell kezelni. De ha szabadon házasodik és kommunikál másokkal, ha mindenkirõl igyekszik gondoskodni, nem csupán a zsidókról, s ha magasra tartja Amerika szellemét, akkor az az ember egyszerûen amerikai.

IV.

Sajnálom, hogy ön rosszul értelmezi Michael Neumann munkáját (Blame Yourself: American Power and Jewish Power [Hibáztassák önmagukat: amerikai hatalom és zsidó hatalom]), s azt a zsidók védelmezésének tekinti. Igen, Neumann megpróbált rávilágítani a zsidó hatalomra és felnagyítani a még nem zsidók kezében lévõ hatalmat. Nekem megvan Jeff Blankfort erre adott válasza. Blankfort visszautasította ezt a felfogást a zsidó lobbi óriási hatalmának rövid, de meggyõzõ leírásában. (Javaslom önnek, hogy olvassa el Blankfort munkáját.) Válaszában ön a szokásos zsidó alakoskodásként értelmezte Neumann írását.

Neumann azonban tulajdonképpen bátorítani akarta önöket, a nem zsidó Amerikát, felvidítani önöket, és emlékeztetni, hogy még mindig óriási erõ rejtõzik az önök izmaiban és tudatában. Neumann aggódott, hogy az önök szellemére döntõ csapást mért a zsidó hatalom nagysága. Úgy viselkedett, mint Dzsalal adDin arRúmi szúfi költeményében Jézus, aki ostorral kergetett egy beteget végig a városon, amíg az ki nem okádott egy nagy kígyót. Miért ütöttél engem? kérdezte a meggyógyult beteg. Jézus pedig így válaszolt: Ha elárultam volna neked az igazságot a kígyóról, akkor meghaltál volna a rémülettõl.

Feltétlenül szükség van arra, hogy felvilágosítsuk az embereket errõl a nagy igazságtalanságról, arról, hogy milyen nagy hatalom és gazdagság összpontosul egy kis csoport kezében. De taktikai szempontból is ésszerû visszaszorítani ezt a hatalmat, ahogy azt Mao Cetung is tette, amikor "papírtigrisnek" nevezte az amerikai atomhatalmat. Neumann felhívása a nagyobb civil kurázsira épp idõben érkezett: ha önök nem szólalnak fel, azt senki nem teszi meg önök helyett.

Az ön válasza túl gyanús volt. Sok olyan, zsidó nevû ember van, aki a zsidó túlhatalomnál jobban szereti az egyenlõséget, mert tudja: a zsidó túlhatalom nem Einstein vagy Freud törvénye, hanem Mórt Zuckerman, Ariel Sáron, Richárd Pearle és a hasonlók törvénye. Ha összefogunk, gyõztesek lehetünk ebben a játszmában.

S bár nekem hízeleg, hogy az "anomália" kifejezést emlegeti velem kapcsolatban, az is az igazsághoz tartozik, hogy sok, ellenkezõ értékelést tartalmazó levelet szoktam kapni. Épp ma érkezett meg egy zsidó származású kaliforniai anticionista (vagy "egyenlõségpárti") aktivista levele. Az illetõ a következõket írja: "Amikor tavaly felszólaltam egy rendezvényen a 'Washington, mint Izrael legfontosabb elfoglalt területe' témakörében, azzal kezdtem a beszédemet, hogy a Cion bölcseinek jegyzõkönyvét vicclapnak neveztem ahhoz a valósághoz képest, ami nemcsak Washingtonban, hanem az Egyesült Államok legtöbb nagyvárosában, például San Franciscóban és Berkeleyben, felszólalásom színhelyén tapasztalható. A Cion bölcseinek jegyzõkönyvére hivatkozók többsége nem olvasta ezt a mûvet, s nekem meggyõzõdésem, hogy tekintettel megírásának idejére, a nyelvezetére és benne elõforduló kifejezésekre ez a mû valóban egy hamisítvány, de olyan hamisítvány, amely furcsamód megjósolta mindazt, amit ma az Egyesült Államokban (és kisebb mértékben a nyugati országokban) látunk, jóllehet a mai változat a valóságban sokkal kifinomultabb és szilárdabb alapokon áll. Röviden, az élet most egy fércmûvet utánoz. És társadalmunk minden szektora ki van téve a támadásnak."

Sok száz hasonló levelet kaptam olyan emberektõl, akik nyíltan elutasítják a szervezett zsidóság minden igényét az õ lelkükkel kapcsolatban. Ezért hiszek én abban, hogy a "zsidókkal" teljes egyetértésben lehet lebontani a zsidó hegemóniát. Ismétlem, ez nem etnikai megosztás: az olyan gójok, mint Black vagy Murdoch, ugyanolyan zsidópártiak, mint Zuckerman. Ön ezt írja: "Blacknek a nagy hatalmú törzshöz való csatlakozását természetesen és mindenféle értelemben az õ zsidó kapcsolatai magyarázzák ebben az

esetben a felesége, Barbara Amiel..."

Szerintem ez tévedés. Black nem egy papucsférj, akinek a felesége parancsolgat. Nagyon sok embernek van zsidó felesége (vagy férje). Ez önmagában még semmit nem jelent. Az amerikai eliten belül majdnem minden családban akad zsidó származású egyén (valószínûleg Önnél is). Ez teljesen normális módja a kisebbségek asszimilálódásának. Ilyen módon más sikeres és nagy hatalmú kisebbségeket is sikerült integrálni és lebontani az emberi történelem során. A zsidó vezetõség viszont abban reménykedik, hogy továbbra is uralma alatt tarthatja a zsidóknak ezeket a leszármazottait, de a zsidók ugyanúgy asszimilálódhatnak és elzsidótlanodhatnak, mint mindenki más, ha Amerika fennmarad. Nagy kihívás ez Amerika számára: zsidótalanítani kell a zsidókat, mielõtt azok zsidósítják el õket.

Viszályrock

[Rock of Dissent]

Az áldozat gyakran lelki-szellemi kapcsolatot épít ki saját kínzójával. Patty Hearst, a milliomos üzletember lánya, amikor elrabolták és túszként tartották fogva, szerelembe esett elrablójával. Liliána Cavani nyomasztó filmjében, az Éjszakai portásban egy náci koncentrációs tábor egykori foglya és egy volt SS-legény, e fogoly egykori kínzója szenvedélyes szerelmi kalandba keveredik egymással.

Most valami hasonló történik az amerikai palesztin közösséggel. Az amerikai népességnek ezt a legtöbbet gyalázott és sértegetett csoportját felszólították, hogy saját támogatóival szemben védje meg a legjobban élõ és legnagyobb hatalmú csoportot. 2002. augusztus 24-én rendezvény lesz Washingtonban "Rock Palesztináért" vagy "Rock Izrael ellen" címmel. Az eseményt néhány jobboldali amerikai szervezi, akik lazán kötõdnek a Nemzeti Szövetség (National Alliance, NA) elnevezésû, kicsiny csoporthoz. Bármit gondolunk is az NAról, az ember legalábbis egy elégedett vállrándításra számít, vagy nyílt támogatásra a palesztinok és amerikai barátaik részérõl.

Ehelyett azt látom, hogy az emailek között érkezett egy hisztérikus levél"521, "Minden arab testvéremnek" címmel, amely felszólít a rendezvény elleni erõszakos, militáns (!) fellépésre, "több különbözõ kontingensben, különbözõ kockázati szinteken". A levél rendkívül erõszakos szellemû, nyelvezetébõl is süt a gyûlölet; ilyesmivel azelõtt nem találkoztunk: "Meg kell akadályoznunk, hogy ez a rasszista csõcselék bemocskolja a palesztin ügyet"..., és hasonlók. A rendezvény szervezõit "neonácinak", "fasisztának", "náci ellenségnek" és "antiszemitának" nevezi. Az egészet a titokzatos Keleti-Parti Antifasiszta Hálózat szervezte, néhány arab nevet is mellékeltek, bár arra mérget vehetünk, hogy ezt a levelet véletlenül sem egy arab írta.

Már most a nácikat senki sem szereti, de én nem értem, hogy ez a militáns antifasiszta hálózat miért nem vonul ki az utcákra, hogy megtámadja a judeonácik gyûléseit és demonstrációit. Micsoda lehet oly csodálatos mibennünk, zsidókban, hogy oly sok ember hajlandó kivonulni és harcolni értünk "több különbözõ kontingensben, különbözõ kockázati szinteken"? Miért nem Mórt Zuckermant vagy Richard Perlet nevezi "rasszista csõcseléknek" ez a harcos Urukhai? Még az igazán rasszistának nevezhetõ izraeli telepeseket sem nevezte senki "rasszista csõcseléknek", amely "ne szennyezze be Palesztinát".

Nem helyes bárkit is "csõcseléknek" minõsíteni. Toleránsabb, elfogadó és érvelõ közbeszéd kialakítására kell törekednünk, nem pedig mások háborújának megvívására. Ennek az "antifasiszta hálózatnak" a levele a zsidó lobbi azon próbálkozásait juttatja eszünkbe, amelyekkel egymás ellen kívánja fordítani a maga ellenségeit.

Ennek a dolognak soha nem lesz vége. Ma azt akarják, hogy az NA ellen harcoljunk, holnap pedig azt, hogy határolódjunk el a Hezbollahtól és a Hamasztól. Lehet, hogy néhányunkat már csak a Yale professzorai fognak dicsérni és támogatni. Csakhogy mi a valós világban élünk. Izrael elfogadja minden rasszista támogatását, legyen az a régi stílusú délafrikai apartheid rendszer vagy a mai fundamentalisták, s ez nem árt az õ "hitelességének".

Mindez persze nem azt jelenti, hogy az embernek oda kell rohannia és jóváhagyólag csatlakoznia az NA rendezvényhez. De ezekkel az emberekkel együtt kell mûködni, nem egyszerûen legyintenünk rájuk. Egyes hibás elképzeléseiket korrigálnunk kell. Ha "fehér dominancia" helyett egyszerûen "az európai örökség megerõsítésérõl" beszélnének, akkor összedõlnének a velük szemben felhozott érvek. Olyan ez, mintha a "megbasználak" helyett inkább azt mondanánk, hogy "szeretkezzünk" a jelentés nagyjából azonos, de a szóhasználat azért mégsem mindegy.

Nem óhajtok belemenni abba a vitába, hogy a rendezvény szervezõi vajon jó vagy rossz emberek-e. A mai izraeli kormánynál és az amerikai zsidó közösség vezetõinél senki és semmi sem lehet rasszistább. Nem lehet senki rasszistább, mint Pat Robertson és az õ kereszténységellenes) cionistáinak bandája. Hadd vonuljon ki ellenük és küzdjön meg velük elõször ez az antifasiszta (és nyilvánvalóan kriptozsidó) hálózat. Én áldásomat adom mindenkire, aki támogatja a palesztin ügyet, és nem ellenõrizgetem az ideológiai referenciáikat. Áldásom mindenkire, aki támogatja Palesztinát. Kész.

De ha felkeressük az NA honlapját, rokonszenves karikatúrával találkozhatunk. Elég durva ábrázolása egy neokonzervatívnak, egy Kissinger és egy Perle keresztezésének, aki felszólítja Amerikát, hogy gyilkolja le ellenségeit: Irakot, Iránt, Szaúd Arábiát és a többit. Hát igen, ezek a fiúk nem sokat adnak a stiláris finomságokra, néhány elképzelésük eléggé bizarr, de mégiscsak helyes következtetésre jutnak: Amerikának nem szabad megindítania a III. világháborút a cionisták kedvéért.

A mi közösségünkben, "a világegyetem legszabadabb vitacsoportjában" van néhány olyan emberünk, aki elmegy majd a koncertre. Egyikük ezt írta: "Én nem ismerek EGYETLEN fehér szupremacionistát sem, kivéve a Teremtõ Világegyháza néhány fiatalkorú delikvensét és néhány hollywoodi nácit. És a Republikánus Párt George Bush által megszemélyesített egyik szekcióját. A szupremacionista jelzõ a Rágalmazásellenes Liga cionistáinak és a hasonló mentalitásúaknak a találmánya. Ugyanarra a célra használták, mint a terrorizmus jelzõt, amit a cionista megszállás és invázió minden palesztin ellenakciójára ráaggattak. Nekem úgy tûnik, a cionisták nagyon is hajlamosak a kivetítésre, amikor a jelzõikkel dobálóznak."

Ha már most mi kivonulunk a nagy hatalmú amerikai zsidók megvédelmezésére és harcolunk e "fehér" emberek ellen, pusztán azért, mert nem tetszik az ideológiájuk, akkor a következõ lépés az lesz, hogy kivonulunk és saját testünkkel védjük meg Izraelt Szaddam Husszein esetleges támadása ellen. Szaddamról is azt mondják, hogy rossz fiú, s én hajlandó vagyok elfogadni, hogy tényleg az. 1991-ben azt írtam a vezetõ orosz napilapban, hogy "Szaddam Husszein valószínûleg rossz ember, de a Közel-Keleten

szükség van egy erõs rossz emberre a gonoszok másik csoportjának, a cionistáknak az ellensúlyozására."

A világ tele van rossz fiúkkal, és a dolgok csak akkor mennek jól, ha ezek a rossz fiúk kiegyensúlyozzák egymást. Szaddam jó ellensúlya Saronnak, a fehér szupremacionisták pedig a zsidó szupremacionistáknak. S ha ezek az emberek tényleg nem szupremacionisták, hanem kulturális szeparatisták, ahogy állítják magukról, akkor biztosan együtt tudunk mûködni velük, és a kulturális szeparatisták másik csoportjával, a Fekete Muszlírnokkal is.

A levél szerzõje, nagyon is átlátszó ravaszsággal, további okot is felhoz, hogy a palesztinoknak miért kellene a zsidókért harcolniuk: "Ha mi ezt nem tesszük meg, akkor náci ellenfeleink kisajátítják nemes ügyünket, cionista ellenfeleink pedig a mi arcunkként igyekeznek bemutatni õket." A többit hagyjuk rá. Izraelben és a tengeren túli zsidó közösségekben a palesztinokat napi rendszerességgel mutatják be nácikként. Ha létezik egyáltalán valami piszkosság, amit a zsidó tulajdonban lévõ média élõszóban és nyomtatásban rá tud kenni a palesztinokra, akkor azt már rájuk is kente. Ha palesztin gyerekeket lõnek le, akkor a palesztinokat hibáztatják, hogy miért engedik ki a gyermekeiket. A palesztinokat annyit mocskolták, hogy fokozni azt már nem lehet: voltak õk egyebek közt már zsidógyûlölõk és csecsemõgyilkosok is, de vajon miért nem "diszkreditálódtunk" mi zsidók a Kahane-féle terroristák vagy a Saron-féle merényletek miatt? Nos, azért, mert az emberek megértik: nem minden zsidó egy judeonáci. S ugyanígy, az amerikaiak is különbséget tudnak tenni az izraeli apartheid különbözõ ellenzõi között.

A vita kedvéért tételezzük fel, hogy ezek a "fehér szupremacionisták" valódi nácik. (Nem azok.) Elegendõ volna, ha abbahagynák a zsidók támadását, és rögtön tökéletesen jó fiúk lennének az amerikai média szemében. S azután bármit és bármennyit beszélhetnének a muszlimok, a palesztinok és a feketék ellen. Ez az egész fasizmusellenes beszéd csak addig folytatódik, amíg a "fasiszták" a zsidók ellen vannak. Amint átpártolnak valaki máshoz, máris megkapják a kóser "áldást". Nemrég egy izraeli kormánydelegáció is részt vett az európai szélsõjobb (a "fasiszták") brüsszeli összejövetelén.""1. Az Egyesült Államokban a "prowhite" ("fehérbarát") embereket még nem udvarolja körül a zsidó közösség, de még ez is megtörténhet, ha nem figyelünk eléggé.

A zsidó szupremacionisták milliószor erõsebbek, mint az összes fehér szupremacionista együttvéve. Elemi stratégiai érdekünk, hogy semmi támogatást ne adjunk a zsidóknak, amíg meg nem szûnik Palesztinában az apartheid politika.

Ami már most a koncertet illeti, lehet, hogy elmegy oda néhány palesztin a barátaival, a többiek meg távol maradnak az egésztõl. A rendezõk nem kérték ki senki jóváhagyását. Az antifasiszták tartogassák valami nemesebb ügyre az erejüket. S aki az amerikai zsidó közösségért indul harcba, az készüljön föl, hogy csalódásban lesz része. Lovagiasságát ugyanis nem fogják viszonozni.

Veszedelmes viszonyok

[The Dangerous Liaisons]

Franciaország népe fontos üzenetet küldött a világnak, amikor beválasztotta a francia

elnökválasztás második fordulójába a tradicionalista vezetõt, JeanMarie Le Pent. S ez nem egyszerûen az általános elégedetlenség megnyilvánulása volt, szemben a New York Times állításával. Az elsõ fordulóra akkor került sor, amikor a zsidó katonák éppen a Születés templomát ostromolták, kiéheztetve az apácákat, lelövöldözve a papokat, beszennyezve Krisztus földjét. Az izraeli buldózerek éjjel-nappal dolgoztak, hogy betemessék az ártatlan áldozatok tömegsírjait a dzsenini menekülttáborban, az izraeli katonák templomokat és mecseteket romboltak le Nabluszban, lõtték a Szent Szûz templomát Betlehemben, miközben százötvenezer zsidó vonult föl Párizsban és másutt, támogatva a palesztinai népirtást.

Köszönjük ezt az eredményt Sáron generális brutalitásának és a franciaországi zsidók rosszul értelmezett kiállásának a tömeggyilkos mellett. A zsidók mostanáig sokféle csoportot alkottak feladataik és céljaik szerint. Palesztinában azonban egy megmérgezett, veszetten nacionalista és vallási fanatikus entitást alkottak, a Hitler-féle nürnbergi törvények alapján. Máshol, Franciaországban és Angliában is azt az álliberális programot erõltetik, amely a judeoamerikai szellem kedvéért leépíti az európai nemzeti és kulturális hagyományokat. Palesztinában lövik a templomokat; Franciaországban ravaszkodással gyengítik az Egyházat. Az egyik törvény saját maguk számára: Sáron szélsõjobboldali nacionalizmusa. A másik törvény mások számára: a neoliberalizmus és a multikulturalizmus.

Ha a zsidókban volna belátás, akkor legféltettebb titkukként õriznék átkaroló hadmûveletük belsõ dialektikus egységét. De megrészegültek a sikereiktõl. A szefárd zsidók spirituális tanítómestere, Obadia József rabbi elrendelte, hogy a zsidók mindaddig ne mutassák ki világi hatalmukat, amíg nem képesek lerombolni a Szentföld keresztény templomait. De most, hogy a Születés templomát ostromolják, a jelek szerint úgy érzik, a feltétel teljesült. A zsidók Krisztus óta példátlan mértékben egyesültek, és egy közös akarat egyesítette õket, egyetlen cél, az, hogy feljussanak a hatalom csúcsára. A hatalmi mámor és az egység érzete arra késztette ezt az egyébként óvatos népet, hogy levesse a maszkokat és ne alakoskodjék többé. Úgy tûnik, a zsidók most megint azt kiáltják, mint kétezer évvel ezelõtt: "Feszítsd meg!" Ez az új keletû nyitottság korábban elképzelhetetlen mélységû bepillantást kínál nekünk a zsidók és támogatóik lelkébe.

A zsidók ma már egyáltalán nem bújnak az eddig bevált, de kissé már elavult megoldás, a "zsidó hitû amerikai, francia vagy brit polgárok" szlogenje mögé. Most már megint "a zsidók" lépnek színre, ez az egységes tudatú, egységes testület. Felejtsük el a jobbik énjükre való apellálást, mivel ilyennel õk egyáltalán nem rendelkeznek. Az a "jobbik én" csak egy eszköz volt. "Senki sem képes úgy kifejezni az izraeliek többségének elvárásait, mint a miniszterelnök. Ez nem olyan háború, amit a 'háborúpárti' Sáron indított el, mert ez mindannyiunk háborúja" jelenti a lelkiismeretes és csupa szív Gideon Levy, akit nemrég tiltottak le a "liberális" Haarec lapjairól. (Engem meg tíz évvel ezelõtt. Légy üdvözölve körünkben, Gideon!) "És a háború következményeiért is nagyon nehéz volna Saront hibáztatni, tekintettel arra, hogy õt támogatja az izraeliek elsöprõ többsége. Majdnem 30 ezer embert mozgósítottak, akik egy emberként jelentkeztek szolgálattételre, ami jelentéktelenné tette a szolgálatmegtagadói mozgalmat, minthogy mindössze 21 ilyen akadt (akik persze már börtönben ülnek)."

Ahogy azt a kevés zsidó hitehagyottat, például Adam Shapirót vagy a csodálatos Jennifer Loewensteint egyre jobban kiszorították mindenhonnan, a zsidók tömegesen rohantak Sáron és Izrael támogatására. Moszkvától Brooklynig és Marseilletõl Hampsteadig a zsidók egy nyelven beszélnek. EGYEK VAGYUNK hirdette a Jewish Week szalagcíme.

Ennek az egyesült, ölni is kész zsidóságnak a víziója csak sértheti a francia szavazókat és minden gondolkodó embert. Le Pen volt valószínûleg az egyetlen francia politikus, akit totálisan elutasítottak a zsidók.

A francia és a nyugateurópai baloldalnak tanulnia kell ebbõl a leckébõl, amíg nem késõ. Szerelmi viszonyuk a zsidókkal kötelezettséggé vált, és zavart okozott. Történelmileg talán igazolható volt, de ez minden. Még a média zsidó birtoklása sem képes gondoskodni a megfelelõ választói magatartásról. A zsidó program támogatása helyett a baloldalnak a jobboldallal versengve kellene fáradoznia az adott országban élõ munkásosztály és a globális méretû jövedelmi egyenlõtlenségek problémáinak megoldásán. Nem szabad teret adni a további bevándorlásnak, s ebbõl az a feladat adódik, hogy meg kell állítani az emigráció legfõbb elõidézõjét, az igazságtalan judeoamerikai globalizációt, és a Bush és Blair által az iszlám ellen indított háborút. Az Egyesült Királyság elõttünk álló, májusi választásain a baloldalnak menesztenie kell a Michael Levy által protezsált Tony Blairt, és vissza kell térnie Michael Foot hagyományához.

Le Pen választási sikere azt jelezheti, hogy megkezdõdött a háború után oly magasra emelkedett zsidók csillagának leáldozása.

Ui.: Le Pen elsõ fordulós választási sikerével kapcsolatos kommentárjaimra sok reagálást kaptam, az izraeli zenész és író Gilad Atzmon bõbeszédû üzenetétõl, az "Igen, Minden szóval egyetértek"-tõl a palesztinok derék amerikai zsidó támogatójának, Stanley Hellernek az alábbi kissé goromba megjegyzéséig: "Vegyen le engem a listájáról. Igyekszem önt eltiltani az al awda egységtõl."

A vita két különbözõ síkon folyt: az egyiken Le Penre hivatkoztak, az õ politikájára és körülményeire, egyebek közt a bevándorlás kérdésére, a másikon pedig a mi zsidó barátaink "harcoltak az antiszemitizmus ellen" a tõlük megszokott módon. Én nem szívesen szállnék be egy újabb antiszemitizmus-vitába. A dzsenini vérengzés után, a Születés temploma elleni elvetemült ostrom idején én nem vagyok oly biztos abban, hogy most túl sokat kellene foglalkoznunk zsidó barátaink kifinomult érzelmeivel. Száz évvel ezelõtt hasonló vita folyt a (zsidó vagy bármilyen származású) orosz bolsevikok és a zsidó bundisták között. A Bund vezetõi úgy látták, hogy a zsidó nép túl különleges ahhoz, hogy az általános elbánásban részesüljön. Évek és korok teltek el, de a jó embereknek, amilyen például Stanley is (akit az ügyünkben tett szolgálataiért én nagyon szeretek és tisztelek), csak nem sikerült kimászniuk a Bund öntõformájából. Barátnõm, Miriam nem értette, hogy miért bosszantom az embereket a "zsidó" katonák, mesterlövészek stb.k emlegetésével és miért nem "izraeli"t mondok. Kedves Miriam, Izrael a zsidókat jelenti. Ez a szó jelentése. Izrael állama a zsidók államát jelenti. De a szemantikát most félretéve az is igaz, hogy Izraelben csak mi, zsidók vagyunk hatalmon. Elég volt hát az Izrael és a zsidók közötti különbségtétel kicsinyes játszmájából, mivel azt látjuk, hogy a zsidók tömegesen és korlátlanul támogatják Izraelt.

Ha zsidó barátaink érzékenységét sérelem éri, akkor most egy hajóban eveznek a mind egy szálig terrorista muszlimokkal, a Tudjuk-Kicsoda szolgálatkész hóhérai németekkel, a fehér uralomra törõ európaiakkal, és az emberiség többi részével. Ez a különleges bánásmód kérése a zsidók számára a zsidó neurózis tulajdonképpeni forrása. Miért írhatja azt a Jewish Week, hogy "Mi (zsidók) egyek vagyunk", és én miért nem válaszolhatom erre azt, hogy "a zsidóság hihetetlen mértékben összefonódott"? Nem az itt a helyzet, hogy valaki kikiáltja a belsõ egységet, ugyanakkor megtiltja a kívülállóknak, hogy ezt észrevegyék?

Stanleynek nem tetszik az a "régi kacsa", hogy a zsidók Krisztus ellenségei volnának. Mi pedig abban a furcsa korban élünk, amikor a régi kacsák és álhírek igazsággá válnak. Gyermekek százait ölték meg Palesztinában ez most akkor egy "régi kacsa" vagy a valóság? Az amerikai Szenátus és Kongresszus hajbókol a zsidók elõtt ez most akkor egy "régi kacsa" vagy a valóság? Stanley biztosra veszi, hogy az amerikaiak örökké, jóban-rosszban kitartanak a zsidók mellett. Nos, Le Pen sikerébõl megtanulhatják, hogy ez azért még megváltozhat egyszer.

Stanley úgy gondolja, hogy Le Pen a maga muszlimellenességével hódította meg a francia szavazók szívét. De akkor meg hogyan lehetséges, hogy Le Pent "antiszemita" megjegyzéseiért ítélték el, kétszer is, iszlámellenes kijelentésekért pedig egyszer sem? Nem vagyok egyedül a véleményemmel; Naomi Klein a No Lógóban például ezt írja: "A zsidógyûlölet hatásos politikai eszköz az európai és az izraeli jobboldal kezében. Le Pen számára az antiszemitizmus talált kincs, amely segített egy hét leforgása alatt 10rõl 17 százalékra felfuttatni a támogatottságát."

Néhány olvasóm félreért engem, és azt hiszi, hogy én támogatom Le Pent. Ez egyáltalán nem így van: Le Pen rossz fiú az én írásaimban, de a rossz fiúkat meg lehet kérni, hogy rombolják le a zsidó túlhatalmat, ha már a jó fiúk ezt nem képesek megtenni.

Óda Cynthiához

[Ode to Cynthia]

A dolgok tényleg rosszul mehetnek, ha egy nõ áll ki a tûzvonalba. A természet úgy rendezte el, hogy a nõk ne tegyék ki veszélynek magukat, legföljebb akkor, ha országuk és népük komoly veszélyben van. De ha egy nõ kiáll, akkor a férfiaknak is példát mutat a férfias kitartásból.

Amikor Franciaország végveszélybe került, egy pásztorlány, Jeanne d'Arc ragadott kardot és vezette a francia nemesek színe-virágát Orléans várfalai ellen. Amikor a Köztársasági Spanyolország városait a náci Luftwaffe géppuskázta, egy nõ, Dolores Ibarruri, La Pasionaria így szólt a népéhez: jobb állva meghalni, mint térden csúszva élni. 1990-ben, amikor Mihail Gorbacsov pusztulásba sodorta és hagyta szétesni országát, egy évvel azelõtt, hogy Oroszország vagyona kézen-közön eltûnt a privatizációs felfordulásban, csak egyetlen egy ember, egy parlamenti képviselõ mert felszólalni a diktátor ellen. A rettenthetetlen Szasije Umalatova volt az, a csecsen hegyek közül érkezett nõ.

Most az Egyesült Államokon a sor, hogy megérezze arcán az örökkévalóság jeges szellõjét. Amely váratlan irányból érkezett. Az amerikaiak túszokká váltak néhány ember kezében, akiknek túl sok dollár lapul a zsebükben és végtelen kapzsiság a szívükben. Évezredek óta nem voltak ilyen óriásiak a jövedelmi, tanulási és életszínvonalbeli különbségek egy országon belül. A nemzeti vagyon minden amerikai polgár számára lehetõvé tenné a kitûnõ iskoláztatást, a tökéletes egészségügyi ellátást, a boldog gyermekkort, a biztonságos öregkort, a garantált otthont, és a szabadidõt az új gondolatok befogadására és a régi baráti kapcsolatok ápolására. Amerika az általános boldogság és bölcsesség aranykora felé haladhatna.

Ehelyett egy maroknyi ember szorongatja a nemzetet, hogy újabb dollármilliárdokat sajtoljon ki belõle. Végtelen kapzsiságukkal ezek egészen biztosan romlásba döntik az

Egyesült Államokat. A Mammon híveibõl teljesen hiányzik az együttérzés azok iránt az emberek iránt, akik között élnek. Nem tekintik a "saját fajtájuknak" a helybelieket. S ha együttérzést akarnak tanúsítani, akkor pénzt küldenek Izraelnek. Az amerikai adófizetõk által segélyezésre átadott minden öt dollárból négy a zsidó állam széfjeiben köt ki. Ezek az emberek megállíthatatlannak tûnnek, minthogy politikusok félnek tõlük, készségesen paroláznak velük, és írják alá a kötelezvényeket, hogy még több pénzt fognak küldeni az izraeli tábornokoknak. Izrael támogatása nem külpolitika, hanem a mammoniták szerzõdése, amelyet vérrel írnak alá. A palesztinok vérével.

Egy nõ azonban nem volt hajlandó aláírni a kötelezvényt. Egy nõ, Cynthia McKinney, Georgia képviselõje, merészelt ellentmondani. Négyszáz kongresszusi képviselõ aláírta a paktumot; nekik fontosabb volt a saját boldogulásuk, mint az ország érdeke. Cynthia õsei még rabszolgák voltak Georgia államban. Õ viszont most az amerikai Kongresszus kevés szabad személyiségeinek egyike. Ahogy nálunk Izraelben szokták volt mondani Golda Meirrõl: õ ott az egyetlen férfi. Cynthia fekete nõ, de õ ott a legfehérebb férfi, mondhatnánk egy politikailag korrekt érában. Cynthia jól tudja, hogy az Izrael megsegélyezésére eltékozolt milliárdokat inkább az Egyesült Államok szegényeire kellene költeni, az õ saját néger közösségére. Cynthia a népszuverenitást és az Egyesült Államok Kongresszusának függetlenségét kívánta megvédelmezni a zsidó lobbi elõtti, egyre terjedõ szervilizmussal szemben.

És Cynthia nincs egyedül. Egy másik fekete kongresszusi képviselõnõ, Barbara Lee ellenezte az afganisztáni mészárlást: övé volt az egyetlen ellenszavazat; John Conyers, Jessie Jackson Jr. és Maxine Waters más ügyek kapcsán támogatta a palesztinok ügyét. A texasi Ron Paul nem értett egyet a Háznak azzal a határozatával, hogy hajbókoló üdvözletet küldjenek Sáron tábornoknak. Nick Rahall, John Sununu és Dávid Bonior szintén nem adta be a derekát.

Cynthia egyszerûen csak szókimondóbb volt, amikor látta, hogy rossz irányba fordulnak a dolgok. Ezt mondta: Sok olyan kongresszusi képviselõ van, aki szabad akar lenni. Én csak egy vagyok közülük. Szabadon, a lelkiismeretem szerint kívánok szavazni, de megmondták nekem, ha nem írom alá a kötelezvényt az izraeli katonai fölény támogatására, akkor ne számítsak semmiféle más támogatásra. És valóban így lett, nem írtam alá a kötelezvényt, és nem is kaptam semmiféle támogatást. Csöndben kínlódtam éveken át, mert nem írtam alá azt a kötelezvényt. S aztán, mint egy rabszolga, aki fölfedezi, miként vásárolhatná meg a szabadságát... Elmentem dolgozni... Szabad akartam lenni... Szabadon leadni a szavazataimat az Egyesült Államok Kongresszusában, ahogy azt én jónak látom, s nem ahogyan azt diktálják nekem.

Cynthia most újraválasztás elõtt áll, és a kilátásai nem túl fényesek, mivel céltáblájává vált a félelmetes AlPAC-nek, a szervezett amerikai zsidó közösség, a zsidó lobbi támadó ékének. Amely nem akar szabad és független képviselõket látni az amerikai Kongresszusban. Mérhetetlen pénzügyi hatalmukat, médiakapcsolataik hálózatát és az egyetemeket arra használják, hogy elnémítsanak minden szabad hangot. Sikerült nekik mandátumától megfosztani egy másik fekete képviselõt, Earl Hilliardot, aki nem hajolt meg Sáron elõtt. Most pedig Cynthiát akarják kikészíteni. Ha sikerül nekik, akkor a szabadság ügye súlyos vereséget szenved. Ha viszont Cynthia győz, akkor szertefoszlik a zsidó mindenhatóság mítosza, és Amerika szebb napoknak néz elébe, minthogy a szegregált Izrael támogatása vagy elutasítása mindent elárul egy képviselõjelölt valódi szándékairól.

Cynthia nem a "zsidók" ellen lép fel, hiszen rengeteg jó ember is van a zsidó származásúak között. Igaz, a szervezett zsidó közösség elég visszataszító politikát folytat, bel- és külpolitikai téren egyaránt, de akadnak nagyszerû kívülállók, "Izrael maradékai". A közösség elhatárolódik tõlük, s õk is a közösségtõl, miközben kiállnak az integráció mellett Palesztinában és az Egyesült Államokban. Néhányan támogatták Cynthia kampányát, melyet egy másik kívülálló menedzsel. Nekik köszönhetõen válik valósággá az Úr Ábrahámnak adott ígérete: "Megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei."

Abban már nem vagyok ennyire biztos, hogy Michael Lerner rabbi, a kaliforniai "progresszív zsidó havilap", a Tikkun szerkesztõje is ugyanígy megáldatik-e. Lerner rabbi ugyanis Cynthia McKinney támogatására szólított föl, ám viszonzásul azt kérte, hogy Cynthia követelje "vagy a NATO-tagság megadását Izraelnek, vagy egy kölcsönös védelmi paktum aláírását az USA-val". Egy ilyen támogatásban nincs sok köszönet. S mintha még nem volna elég a rasszista zsidó államnak egyébként is nyújtott amerikai katonai és politikai segítség, Lerner rabbi az egészet még törvénybe is akarja foglaltatni. Cynthia nyíltan felszólalt a cionista lobbi hegemóniája, az izraeli kapcsolatok ellen. Lerner úgy kívánja elérni a cionista lobbi céljait, hogy közben úgy tesz, mintha harcolna e lobbi ellen. Efféle ravasz trükköket gyakran vetnek be a kriptocionisták, akik beépített ügynökként az övéktõl eltérõ környezetben mûködnek, és Lerner is hajtott már végre egy hasonló cionista megbízatást a durbani konferencia idején. Legközelebb majd a heroinfogyasztást fogja támadni, azt követelve, hogy minden boltban lehessen kábítószert kapni. Cynthiának és a többi kongresszusi képviselõnek annyit kell elfogadnia Lerner támogatási ajánlatából, amennyit az ér, de el kell utasítania a rabbi követelését a cionistáknak járó viszonzással kapcsolatosan.

Cynthia kiállása nem fordítja szembe egymással a feketéket és fehéreket, a demokratákat és a republikánusokat, s a bal és a jobboldaliakat. Õ Amerika érdekeit védelmezi az idegen érdekekkel szemben. Õ az a képviselõnõ, aki mert emlékezni az amerikai Liberty hadihajó tengerészeire, akiket izraeli nehézgéppuskák és rakéták gyilkoltak meg. Õ volt az, aki emlékeztette hallgatóságát a bátor palesztin fiúra, Farisz Odehre, aki köveket hajigálva fogadta az izraeli tankokat, s akit ezért megöltek. Cynthia szembeszáll a nagyvállalatok kapzsiságával. És védi a természetet, amelyet feláldozhatónak tartanak a pénz szerelmesei.

Ez a nõ aki mintha csak a kiváló római lírikustól, az önmagát Cynthia rabságában vergõdõ "sápadt lovagnak" nevezõ Propertiustól kapta volna a nevét igazi amerikai személyiség, akit az amerikai szellem hozott felszínre. Ez a nagy ország nem akar elpusztulni. Az ilyen pillanatokban az ország fiaihoz és leányaihoz fordul, hogy álljanak ki a tûzvonalba. Cynthia meghallotta a felhívást. Cynthia támogatása abszolút bizonyítéka az Amerika iránti szeretetnek, valamint annak a hitnek, hogy Amerikának van még jövõje a népek nagy családjában, méghozzá egyenrangú és barátságos nemzetként, nem pedig a kapzsiság hitvallásának erõszakos terjesztõjeként.

Nagyon fontos, hogy felsorakozzunk Cynthia mögött, ahogy a francia nemesek is felsorakoztak Jeanne d'Arc mögött. Lehetünk afrikai rabszolgák vagy muszlim bevándorlók leszármazottai, a Konföderáció fiai vagy a Függetlenségi Háború leányai, szabadságszeretõ zsidók vagy újjászületett keresztények itt az ideje annak, hogy mindannyian egyesüljünk Cynthia és Amerika érdekében.

(Ezt az értekezést 2002 nyarán írtam, amikor az amerikai képviselõjelölõ-gyûlések ismét megmutatták a zsidó választási gépezet óriási hatalmát Amerika és Palesztina egymáshoz

kapcsolódó sorsában. S azért írtam, hogy támogatásomról biztosítsam Cynthia McKinney atlantai kongresszusi képviselõt.)

Háború és béke

[War and Peace]

Az Egyesült Államok kétpártrendszere halott. Elveszítette az emberek bizalmát, s egyre kevesebben mennek el szavazni, mert amit ezek a pártok kínálnak, az mind csak rossz választás lehet. A kétpártrendszer fölött a lélekharangot Cynthia McKinney georgiai kongresszusi képviselõnõnek a demokrata párti jelölõgyûlésen elszenvedett veresége kongatta meg.

Cynthiának a demokrata jelölõgyûlésen állítottak csapdát: ellenségei több ezer republikánus szimpatizánst vittek oda, akik mind ellene szavaztak. Vajon tisztán láttak ezek a republikánusok? A counterpointos Alexander Cockburn más magyarázattal szolgált: "Ellenlábasát elárasztották amerikai zsidó pénzzel. És a [a zsidók által birtokolt és szerkesztett] Washington Postban és az Atlanta Constitutionben vödörszám zúdították a mocskot McKinney fejére." "Cynthia nem az elsõ fekete áldozata volt a zsidó lobbinak": Earl Hilliardot, a polgárháború óta az elsõ megválasztott alabamai néger kongresszusi képviselõt "a nem állami amerikai zsidó szervezetektõl származó pénzáradat" buktatta meg, írja Cockburn, mivel "szót emelt némi pártatlanságért a Közel-Keleten."

Cockburn következtetését nem fogadta el Stephen Zunes, aki azt hangsúlyozta, hogy Cynthiát a háborúpárti erõk gyõzték le. "A demokrata jelölõgyûlésen több ezer konzervatív republikánus csak azért az egyetlen célért szavazott, hogy megbuktassa a polgári jogok, a munkások és a környezet leginkább szókimondó kongresszusi védelmezõit, és George W. Bush elnök egyik leghangosabb kongresszusi bírálóját. Ezeket a republikánusokat különösen Bush elnök úgynevezett terrorizmusellenes háborújának McKinneyféle bírálata ellen tüzelték föl. Az ellenfél legfõbb támogatói között jelentõs számú nagy republikánus adakozó van és nagyon kevés olyan név, amely általában a zsidó etnikai hovatartozásra utal", írta Zunes adekvát, "Ne a zsidókat hibáztassátok Cynthia McKinney vereségéért" címû cikkében.

A ragyogó Edward Herman nem fogadta el Zunes konklúzióját, s összefüggést látott Cynthia veresége és a zsidó lobbival szembehelyezkedni merészelõ másik fekete kongresszusi képviselõ, Hilliard veresége között. "Mindkét választásnak jellegzetes tényezõje volt az ezekkel, az õ politikájukkal szembehelyezkedni merészelõ feketékkel szembeni [zsidó] ingerültség. A [zsidó lobbi által végrehajtott] beavatkozás az alabamai és a georgiai választásokba (és ennek során Hilliard és McKinney sikeres megbuktatása) elég nyilvánvalóan a fekete szavazók jogfosztásának egy sajátos formája, amelyet nem elsõsorban jogászi ügyeskedéssel vagy erõszakkal, hanem sokkal inkább a pénz hatalmával valósítottak meg, s amelyet kitartóan elleneznünk kell."

Ebben a politikai krimiben van szerencsénk két potenciális tettes, a zsidó lobbi és a háborúpártiak közül választani. Nézzük hát a neveket. Az átállást a William F. Buckley-féle National Review Magaziné munkatársai szervezték, John Podhoretz, Dávid Horowitz és Jonah Goldberg. Õk inspirálták Newt Gingrichet, a Ház exszóvivõjét, a "Nemzeti Védelmi Tanácsadó Testület", másik nevén a Wolfowitz klikk Richárd Perlejének jobbkezét. A piszkos munkát egy georgiai ember, Gingrich végezte el. Ez a

demokrata párt szemhunyásának köszönhetõen sikerült. A demokrata párti Roy Barnes kormányzó szoros kapcsolatban állt Gingrichcsel.

Választási lehetõségünk olyan volt, mint a részeg autóvezetõé, aki mindent duplán lát. A zsidó lobbi maga is a háborúpártiak gyülekezete, a zsidó szupremacionisták és nem zsidó neokonzervatív szövetségeseik jól szervezett bandája.

Bili White figyelemmel kísérte a korábban Sobran-listán szereplõk pályafutását: "Nemcsak itt vannak ma is velünk ezek a nevek, hanem bejutottak a hatalomba is, megosztoztak azon a Bush kormányzat paravánja mögött. Amerikát ma már nem nyugtalanítja az izraeliek beszivárgása a kormányhivatalokba az amerikai kormányzat ugyanis ma már a cionista terrorállam gyarmati elõretolt bástyája. Norman Podhoretz természetesen ma is az a háborús uszító disznó gazember, aki mindig is volt. Dávid Frum ma azokat a beszédeket írja, amelyekkel Második George szokott háborúba szólítani bennünket. [Õ fogalmazta meg 'A Gonosz tengelye' beszédet is.] Alan Dershowitz pedig a CBS jelentése szerint 'azt mondta Mike Wallace tudósítónak, hogy a kínvallatás elkerülhetetlen' [és támogatja a rasszizmust]." így tehát mind a republikánusok, mind pedig a demokraták soraiba is beépültek már épp elegen, és Goreral és az elnökkel is nagyon hamar el fog kezdõdni az iraki háború. A két régi párt helyét most két új párt vette át, a béke és a háború pártja.

A "Békepárt" távol akarja tartani Amerikát a külföldi kalandoktól, élénkítené a gazdaságot és javítaná az amerikai emberek életét. A béke szószólója, az író Gore Vidal a republikánus értékek megõrzésére és az imperialista ambíciók elvetésére szólított fel.

A "Háborúpárt" idegen érdekekért küzdõ hadigépezetté szeretné alakítani az Egyesült Államokat, lerombolná Irakot, elfoglalná Szaúd Arábiát, átrajzolná a Közel-Kelet térképét, s Izraelt a világ új központjává tenné. A zsidó lobbi a Háborúpárt gyorshadtestje lett. És korántsem a közel-keleti hittestvérek iránti õszinte zsidó aggódás következményeképpen.

Isten a megmondhatója, de elég sok zsidó van a Békepártban is. Noam Chomsky, Howard Zinn és sokan mások kitartanak a béke mellett, és elutasítják a harmadik világháborút. De a szervezett zsidóság ("a zsidók", szemben a, ‚zsidók"-kal) a háborúra szavaz, mert azt reméli, hogy azzal a zsidó államot a világpolitika leghatalmasabb tényezõjévé fejlesztheti. Hûségesküt kényszerítettek ki minden politikusból, ígéretet, hogy engedelmeskedni fognak az utasításokat kiadó zsidó lobbinak, és nemcsak az amerikaiak számára marginális palesztin kérdésben, hanem az õ amerikai hatalmuk centrális kérdésében is. Cynthia mindezt elutasította.

Cynthia McKinney a zsidó lobbi/háborúpárt céltáblájává vált, mivel lojális, makacs, becsületes és jóindulatú volt. Úgy gondolta, hogy hûséggel tartozik a szavazóinak, Georgia állam lakosainak. Makacsul kitartott amellett, hogy nem érdemes Izraelt vakon támogatni. Becsületes volt, mert nem egyezett bele, hogy szavazóinak zsebébõl pénzt vegyenek ki és azt elküldjék Tel Avivnak. És jóindulatú nõként nem óhajtotta a halálba küldeni a georgiai fiúkat az iraki folyóvölgyekbe és az arábiai sivatagokba ebben az egyre jobban kibontakozó harmadik világháborúban. õ, mint néger, semmi értelmét nem látja annak, hogy háborús veszélyeknek tegye ki az országát egy olyan állam kedvéért, amelynek jelképe a bennszülöttek gettóját körbefogó szögesdrótkerítés. Ennek persze mások számára sincs semmi értelme, hacsak nem a hatalom megszállott kergetõi vagy nem egyszerû behódolok.

Cynthia ott követte el a hibát, hogy megbízott a demokratákban. Jobban tette volna, ha független jelöltként indul. Mindkét "régi pártot" közömbössé tette az egyetlen erõre, az Izraelt támogatók elfogult médiahálózatára való támaszkodás. Ezeket egy új, békepárti erõvel kell ellensúlyozni, amely elveti az imperializmust és új elképzelésekre támaszkodik. Az emberek szerencsére egyre jobban kiábrándulnak a zsákutcás, kétpárti rendszerbõl. Eljött az idõ, amikor másként kell cselekedni, új szövetségeket kell kötni, és el kell vetni a régi gyûlöletet és rivalizálást, s mindenek elõtt a rasszok közötti békétlenséget.

Oszd meg és uralkodj

[Divide and Rule] I.

Az "oszd meg és uralkodj" lendülete munkált a feketék és a zsidók között hosszú ideje fennálló "speciális viszony" mögött. A dolog az 1950-es és 60-as években kezdõdött, amikor az amerikai zsidók még a feketék legfontosabb és legbefolyásosabb barátai voltak. A Szabadság Lovasainak (Freedom Riders) kétharmada zsidó volt; annak idején ezek az északi fiatalemberek azért mentek Délre, hogy felrázzák a feketéket."6" Úgy hangzik ez, mint valami tündérmese, mert manapság a zsidó közösség politikája mindennek nevezhetõ már, csak éppen egalitáriusnak nem. Pedig 1968 elõtt még zsidó aktivisták biztatták a déli feketéket, hogy harcoljanak polgári jogaikért, és õk voltak azok, akik a lázongás szellemét vitték be az egyetemekre. És ma már az is alig hihetõ, hogy kik támogatták õket: a zsidó közösség krémje, a New Yorki bankárok és laptulajdonosok.

Elég különös, hogy kialakult ez a szövetség, mert a múltban a zsidók jeles rabszolgakereskedõk voltak. Nyugat-Indiában a XVI. századtól kezdve az õ kezükben volt a rabszolgakereskedelem. Az USA-ban a zsidók kihasználták nyugatindiai kapcsolataikat és fekete rabszolgákat szállítottak a déli ültetvényekre. Az egyik jelentõs zsidó vezetõ, Isaac Mayer Wise szembefordult Lincolnnal is és kitartott "a fekete vademberek adásvételének" joga mellett. Gyakran mondják, hogy a zsidó hagyományban mindig is tisztelték az emberi méltóságot és egyenlõséget, csakhogy Maimonides, a legnagyobb zsidó vallási autoritás nem ismerte el a feketék emberségét, és helyes dolognak tartotta a rabszolgaságot."

A feketék jogainak zsidó támogatását olyan taktikai húzásnak is tekinthetjük, amelynek célja, hogy a feketék elégedetlenségének és energiájának kihasználásával védelmezzék a zsidó érdekeket. Akkoriban a zsidók még maguk is elkülönült társadalmi testületet alkottak, kívül a hagyományos eliteken "páriaelitet", ahogy találóan mondta Lenni Brenner. A zsidó aktivisták által vezetett feketék támadásaival szembesülve a régi elitek kénytelenek voltak ajtót nyitni a zsidók elõtt. S amikor a zsidó elit integrálódott az amerikai új elitbe, a zsidó aktivizmus ereje is rögtön elpárolgott. Az 1968-as forradalmat elárulták. A korábban liberális zsidó újságok, mint például a New York Times is, új fogyasztanivalót kezdtek felszolgálni: a neoliberalizmus és a zsidó dominancia üdítõ keverékét. Az aktivisták eltûntek, átléptek az üzleti életbe, bútorüzletet nyitottak vagy marginalizálódtak, mintha kielégítette volna õket a "meritokráciának", az Új Világrend alapkövének létrehozása.

A forradalom fekete közkatonái pedig ottmaradtak a partnereik nélkül. És egy idõ után még rosszabbra fordult a soruk: tegnapi szövetségeseik elkezdték támadni õket. Martin Luther Kinget is akkor gyilkolták meg, amikor túl messzire ment a feketék egyenjogúsítását és integrálását követelõ mozgalma: elérte már a gazdag zsidó

elõvárosokat is. Amikor a feketék elkezdtek belépni az északi privilegizált övezetekbe, a Királyt megölték és a polgárjogi mozgalmat visszavetették. Az elõvárosok zsidók maradtak, a feketék pedig ott maradtak a gettóikban ahogy azt az akkori események egyik jeles zsidó-amerikai résztvevõje magyarázta nekem.

Lenni Brenner 1967-et jelöli meg a zsidó pálfordulás éveként, amikor is New York túlnyomórészt zsidó tanárai és ügyvédei akcióba léptek, hogy megakadályozzák a fekete gyermekek megfelelõ iskoláztatását és munkavállalói konkurensként való megjelenését: "ezek a niggerek a gyapotszedõ kezeikkel beleturkálnak a mi üzleteinkbe is", ahogy Brenner írta.

II.

Egy kívülálló azt képzelheti, hogy mi zsidók profi kétkulacsos figurák vagyunk. Hogy szónokoltunk a feketék jogaiért, de csak ki akartuk használni õket a saját érdekünkben. De én nem kívülálló vagyok, s az ilyen fajta kétszínûség csakis a képzelet szüleménye lehet. Az 1968 elõtti Amerika fiatal zsidó aktivistái õszinte emberek voltak, de sikereiket részben a szüleik, a zsidó bankár és médiaelit támogatásának is köszönhették. S amikor az elit száznyolcvan fokos fordulatot tett, a forradalmárok elvesztek, mint a frontkatonák, akiket parancsnokaik az ellenséges vonalak mögött felejtettek. Súlyos személyes tragédia volt ez sokuk számára. A zsidó haladó erõk csekély számú maradéka túlélte ugyan a fordulatot, de nem jött erõsítés a közösség fiatalabb tagjai részérõl. 1968 után a fiatal és dinamikus zsidókat a szüleik Izraelbe küldték, amely azelõtt távoli és nem túl jelentõs hely volt.

Gyakran mondják, például Norman Finkelstein, de mások is, hogy az izraeli erõknek az 1967-es, ún. hatnapos háborúban aratott nagy és látványos gyõzelme idézte elõ ezt a cionizmus felé fordulást. Ez az állítás azonban elég könnyen megcáfolható. 1956-ban Izrael hasonlóan látványos gyõzelmet aratott, de az amerikai zsidók nem mutattak különösebb érdeklõdést. 1968-ban viszont egészen más okból fordultak Izrael felé: a cionizmust alternatív lehetõségként kínálták föl a fiatal zsidó aktivisták számára, hogy távol tartsák õket a forradalmiságtól.

Az egyenlõség ügyének elárulása racionális lépés volt a zsidó elit részérõl. A forradalom olyan, mint a házasság: az emberek különbözõ okokból mennek bele. Minden olyan helyzet, amikor a hagyományos elitek veszítenek, nagy lehetõséget kínál a sorban utána következõnek. Az árulás (a Thermidor, a francia forradalom esetében) normális burzsoá reakció arra, ha egy forradalom már túl messzire megy. A zsidó elitet nem zavarták a feketék, az egyenlõség vagy a virággyerekek hatalma, csak éppen kihasználta õket a társadalom hagyományos struktúrájának aláaknázására.

Mellesleg ez a nagy fordulat jól összezavarta a hagyományos antiszemitizmust is, amelynek erõs jobboldali gyökerei voltak. Az antiszemiták általában kriptokommunistának tekintették a zsidókat, de 1970 után ezt már Dzsingisz kán sem hitte volna el. A baloldal túl sok 68 elõtti zsidót õrzött meg a soraiban, s aztán nem értette, hogy miért fordult el tõle a korábban oly barátságos zsidó közösség. S a panaszkodás csak most, egy generációváltás után csapott át haragba. "Az amerikai zsidó népesség szerény körülmények között kezdte, hogy aztán elérje a gazdagság, a hatalom és a befolyás mai pozícióit" írta Anton Baumgarten, és föltette a kérdést: "Mik voltak a fordulópontok ebben a fejlõdésben? Mikor és hogyan nyert bebocsátást a zsidó burzsoázia a nagyrészt antiszemita elitbe, s különösen ennek az elitnek a legszentebb szentélyébe, a nagy

pénzügyi fõvárosba, a Wall Streetre? Milyen szerepet játszott, ha játszott egyáltalán az 1960-as évek polgárjogi mozgalma, s annak szócsöve, a New York Times nemcsak a feketék, hanem a zsidó bankárok jogainak védelmezésében?"

A nagy pálfordulás gyorsan nyilvánvalóvá vált, minthogy a zsidók megerõsítõ akciót is indítottak, bemocskolták a független fekete aktivistákat, és megvesztegették a többieket. 1978-ban Zbigniew Brzezinski nemzetbiztonsági tanácsadó készített egy titkos és bizalmas memorandumot ("NSC46"), amelyben felszólít az amerikai feketék mozgalma elleni harcra, mivel természetes módon szemben állnak a zsidó dominancia képviselõivel. Ez a felszólítás nem maradt pusztába kiáltott szó, s a zsidó közösség fegyveres bandái, a Zsidó Védelmi Liga (Jewish Defence League; JDL) rászállt a fekete vezetõkre és mindenféle piszkos dolgokat hajtott végre ellenük, mondta McKinney a támogatóinak. Az FBI összejátszott s azóta is összejátszik a JDL-lel: ez a terrorista banda törvényileg be van ugyan tiltva, mégis szabadon garázdálkodhat az Egyesült Államokban és Izraelben.

Az egyik legtehetségesebb fekete diplomatát, Andy Youngot elbocsátották a szolgálatból és kettétörték a karrierjét, amikor némi lelki-szellemi függetlenséget merészelt mutatni. Aztán mások is osztoztak az õ sorsában, nem úszta meg Cynthia sem, mivel a zsidó felvigyázók kontroll alatt tartották a feketéket. Nem csoda, hogy az afroamerikaiak pozíciói meginogtak, míg korábbi szövetségeseik, az amerikai zsidók pozíciói egyre csak erõsödtek.

III.

Tavaly ellátogattam Atlantába, Cynthia McKinney szülõvárosába. Modern, lélektelen metropolisz ez, tele magas irodaépületekkel, s körülötte a szokásos, eléggé szegregált elõvárosi környékekkel. Semmi sem emlékeztetett Scarlet O'Hara és fekete barátja szellemére. Az állam legjobbnak mondott egyetemén, az Emoryn tartottam elõadást. Azért mentem oda, hogy a zsidók és a palesztinok szentföldi integrációjának gondolatáról beszéljek. A zsidó diákszervezet, amely nem híve az integrációnak, bojkottot hirdetett. Felajánlották, hogy megtérítenek minden költséget, és maradjon el az elõadás, ne tudjam ismertetni a koncepciómat. Végül az elõadás mégsem maradt el, de én mind a mai napig nem kaptam meg még a hazafelé esedékes útiköltséget sem.

Atlantában láthattam a feketék felszabadításáért megvívott nagy harc valódi haszonélvezõit. A Ku-Klux-Klannal folytatott csatározások és sok fekete áldozat után most az Emoryn, ezen az elitegyetemen a hallgatók 40 százaléka zsidó, míg a feketék, Atlanta többségi lakosai nem haladják meg a törvényben elõírt 10 százalékot. A zsidó hallgatók nem az apáik és nagybátyáik által annak idején követelt "vegyes" vagy "integrált" iskolákból érkeznek az egyetemre: õk az egyetem elõtt a legkiválóbb, szegregált magániskolák tanulói voltak.

A feketék nem jelentenek konkurenciát a zsidók számára az egyetemeken, minthogy õk inkább a magánkézben lévõ és profitot termelõ börtönöket népesítik be. Miközben a zsidó egyetemisták százalékaránya nõtt, "a börtönökben lévõ fekete elítéltek száma ötszörösére ugrott jelentette a New York Times , és több fekete csücsül a rácsok mögött, mint ahány beiratkozott a fõiskolákra." Húsz évvel ezelõtt százötvenezer fekete elítélt volt és félmillió fekete hallgató. Most nyolcszázezer fekete ül a börtönökben, és csak hatszázezer hallgatójuk van az egyetemeknek és a fõiskoláknak.

A feketék kezdték felismerni, hogy csúnyán átverték õket. A Fekete Kommentátor"681 sok afroamerikai érzéseit foglalta össze, amikor ezt mondta: "Cynthia McKinney képviselõ választási veresége azt jelzi, hogy véget ért mindenféle 'speciális viszony' az afrikai amerikaiak és a szervezett amerikai zsidóság fõárama között. A végsõ szakítást régóta készítik elõ, a jelentõsebb zsidó csoportok által a hetvenes években megindított szüntelen támadások szétrombolták a fekete-zsidó kapcsolatokat. De ha egy viszonynak tényleg vége szakad, arról mindkét fél tud.

Az amerikai vezetõ zsidó szervezetek a rasszista jobboldal befolyása alá kerültek Izraelben is és az Egyesült Államokban is. Akcióikat összehangolták a keresztény és szervezett, keményvonalas jobboldallal, hogy aláássák a feketék politikai kohézióját és függetlenségét. Támogatják a fekete 'pótemberek' karrierjét, hogy akadályozhassák az emberek valódi törekvéseit. Így csak egy ellenség viselkedik. Ezek a szervezetek kíméletlen és fölösleges arroganciával léptek fel. Kérkednek és hencegnek, s élvezik a hatalmukat, hogy bele tudnak avatkozni a fekete közösség politikájába. Hazudtak és rágalmaztak, s még konspiráltak is, hogy ráerõszakolják a saját jelöltjeiket a fekete lakosságra. A zsidó baloldalon megdöbbentõ a szinte teljes hallgatás. Számunkra ez vagy a gyávaságot jelzi, vagy a kongregáció rasszistái elõtti kapitulációt."

Ezek a szavak nem sokat jelentenek: a fekete-zsidó "speciális viszonyt" már rég halottnak nyilvánították"691, de a haláláról szóló hírek túl koraiak voltak. Most azonban a zsidó vezetés egy újabb éles politikai fordulattal a rasszista program támogatása mellett döntött. Ezzel a váltással a Kútmérgezés címû írásomban foglalkoztam."701 ""Ellopják a pénzünket és megerõszakolják leányainkat" ezt a gondolatot most a nagy hatalmú zsidó propagandagépezet harsogja, a médiacézároknak, a szófogadó újságíróknak és a behódoló egyetemi professzoroknak ez az egész világot átfogó konglomerátuma. Hitlernek vagy Sztálinnak sohasem volt ilyen hálózata. Ez a hatalmas gépezet aztán ontotta a Dánia fehér bõrû, aranyszõke hajú szüzeire vágyakozó, sötét bõrû, guggoló kéjenc Ku-Klux-Klanos rémképét. A Griffith nagy KKK-dicsõítõ némafilmjébõl, a Nemzet születettbõl átvett rasszista imázzsal indul az Emberek feketében, II. új filmje: egy megtermett, nagy fogú és nagy farkú néger, nagy késsel hadonászva támad rá egy ártatlan fehér nõre a parkban. A film producere a Schindler listájának, az üldözött zsidók szomorú történetének alkotója, Stephen Spielberg volt.

IV.

A négereknek új cselekvési formán kell gondolkozniuk, új szövetségeseket kell keresniük, és be kell bizonyítaniuk, hogy képesek az önálló fellépésre. Cynthia bukása azt mutatja, hogy a két hivatalos párt nem kínál kiutat. Õk csak számítanak a feketékre. Szerencsére egyre többen ábrándulnak ki a kétpártrendszer csapdájából. Elérkezett az idõ a lépésváltásra, új szövetségek kialakítására, s a régi rivalizálás és gyûlölet elvetésére.

A Dél lakóinak, a feketéknek, a fehéreknek, az amerikai õslakóknak és a bevándorlóknak együtt kell élniük és együtt kell dönteniük a Dél jövõjérõl. A közösségek közötti ellenségesség nagy részét New Yorkból importálták az "Oszd meg és uralkodj" céljaira."711 A legszélsõségesebb csoportoknak, a Ku-Klux-Klannak és a Fekete Párducoknak ugyanazokban a körökben vannak kapcsolataik.

Pár nappal ezelõtt a New York Times szokatlan kampányt folytatott Matt Halé rasszista lelkész, "Amerika legijesztõbb gyûlöletterjesztõje" mellett. Francis Boyle, az ismert ügyvéd és Palesztina barátja így reagált erre a nagy felhajtásra: "Halé csak egy

jelentéktelen közép-illinoisi fanatikus és rasszista volt, amíg meg nem jelent Dershowitz, aki nagyon tudatosan több tízmillió dollár értékû publikálási lehetõséget kínált neki a világmédia hírcsatornáiban, hogy szabadon terjeszthesse agresszív, rasszista gyûlöletét a feketék, a zsidók, az ázsiaiak, s most a latinok és az amerikai õslakosok iránt. A [zsidó] Rágalmazásellenes Liga szintén támogatta Halet."

Dél lakóinak meg kell érteniük, ki idézte elõ a múltbeli megosztottságokat, s ezt az egészet el kell vetniük. A konfrontációs megközelítés nem vezet sehová, s jó jel, hogy mutatkozik hajlandóság a megosztásról az együttmûködésre való áttérésre. A rabszolgaság öröksége nem jelenthet örökké tartó konfrontációt. Az orosz parasztokat 1861-ben szabadították fel a jobbágyi terhek alól, majdnem egyidõben a fekete rabszolgák felszabadításával. De ma egy orosz jobbágy leszármazottja nem viseltetik ellenséges érzelmekkel egy orosz földbirtokos leszármazottjával szemben, és vice versa.

A háborúpárti média és a véleményformáló szervezetek akadályozzák a békés együttélés kialakulását, mivel aktívan démonizálják a déli népesség minden csoportját. A fehéreket fehér uralomra törekvõknek állítják be, rasszistáknak, lincselõ csõcseléknek. A feketékrõl azt sugallják, hogy mind bûnözõk és munkakerülõ csavargók. A bevándorlók náluk gonosz bin ladenféle fanatikusok. Atlantában azonban a helyiek, akik büszkén õrzik a Konföderáció örökségét, tisztában vannak a saját valódi érdekeikkel, és aktívan támogatták Cynthiát.

A Konföderáció vagyis a déli államok polgárháborús szövetsége (186065) emléke nem lehet a megosztottság forrása; sõt, ez lehet az összetartó ragasztóanyag, mivel a legyõzött hadseregben is harcolt sok fekete és amerikai õslakos. Nem titok, hogy Délen gyakran testvérek és rokonok az úgynevezett fehérek és feketék. Ez a megosztottság ugyanúgy elveszítheti jelentõségét, mint az araboknál a Jaman és a Kaisz megkülönböztetése. A polgárháború hosszú évekre romba döntötte a Délt, és nem hozott boldogságot a feketéknek és a helyi fehéreknek. E háború emlékei fenntartották Délen a megosztottságot, miközben a hatalmat kilopták a nép kezébõl.

Konklúzió: Privát békeszerzõdés

[Private Peace Treaty]

A legújabb szentföldi mészárlást ezúttal tizennégy férfit, nõt és gyermeket gyilkoltak meg Gáza mellett miniszterelnökünk, Sáron generális "szükséges és sikeres hadmûveletnek" nevezte. És további hasonló hadmûveleteket helyezett kilátásba, és nincs okunk kételkedni az õ szavaiban. És abban sincs okunk kételkedni, hogy nem maradnak adósak a megtorlással a meggyilkolt palesztinok rokonai sem. Ez a háború örökké fog tartani, és az izraeli hadsereg egyik, névtelenséget kérõ tisztje Nablusz romjai között kijelentette a New York Times tudósítójának, hogy "a százéves háború közepén vagyunk". Hát, köszönjük szépen a jó hírt!

Arisztophanész egyik vígjátékában, a Kr. e. 425-ben bemutatott Az akharnaibeliekben a fõszereplõ, Dikaipolisz, ez az Athén környéki paraszt hasonló helyzetben találja magát. Országát Lamakhosz hadvezér irányítja, Sáron generális egy korai kiadása, a hódító háború megszállottja. Az embereknek elegük van már az örökös hadakozásból, az ínségbõl és nélkülözésbõl, a zene helyett harsogó harci kürtök lármájából, a lakodalmak helyett rendezett temetésekbõl, s ezért a parasztfõhõs különbékét köt a spártaiakkal.

És minden egy csapásra megváltozik. A színpad egyik végén a hadvezér több kardot kér, a másik végén pedig a paraszt több kolbászt. Én új levegõ-levegõ rakétarendszert akarok! bömböli a generális. Hozzatok nekem több bort és szõke nõket! kurjantja a paraszt. A végkifejletben aztán Dikaipolisz és társai örömünnepet rendeznek, a megvert Lamakhosz pedig nagyot bukik.

Ez, a Krisztus elõtt 425-ben kínált megoldás ma is mûködik. Én különbékét kötöttem minden szomszédommal és felebarátommal a Közel-Keleten. Ami engem illet, tõlem nyugodtan idejöhetnek a Kinerettóban úszkálni a szíriai gyerekek, és a palesztin gyerekeket is szívesen látom a Tel Avivi vidámparkokban, én pedig szívesen kortyolgatnék egy kis libanoni arakot Bardaúninál Ramallahban. A gázai menekültek visszatérhetnének 1948 elõtt birtokolt földjeikre, és megegyezhetnének közvetlenül azzal a néhány öreg lengyel zsidóval, akik "privatizálták" a földjeiket.

Engem hagyjatok ki belõle. Izraelben nincs már olyan föld, amely mindannyiunké volna. Minden földdarabot és minden csepp vizet gondosan privatizáltak. Már most a boldog új tulajdonosok hadd fizessenek mindenért, amire csak szükségük van, ideértve az új védelmi rendszereket, a hadsereg felszerelését, a kerítéseket és a többi hasznos holmit. Ha a saját szemükkel látnák a számlát, akkor talán inkább egy új, kényelmes karosszéket választanának maguknak, és megkötnék a különbékét

A köztulajdonnak ezt a nagyszabású eltüntetését és a szocializmus maradványainak felszámolását be kell fejezni. Miközben állástalan izraeliek egyre gyakrabban kényszerülnek például arra, hogy élelmiszert lopjanak a közkórházakból, a hadsereg még mindig bármit megkap, amit csak kér. Ennek a szocialista felelõtlenségnek véget kell vetni. Ha a tábornokok új repülõgépet akarnak, akkor nyúljanak a zsebükbe és vegyenek egyet a szabad piacon, kormányzati támogatás nélkül. Sáron barterüzlet keretében elcserélheti a birkáit a Douglas McDonnell ragyogó új, mesterien kivitelezett játékszereire. S ha mindez még nem volna elegendõ, akkor Sáron figyelmébe tudom még ajánlani néhai bölcs nagyanyám tanácsát: ha nincs pénzed, ne vásárolj fegyvereket.

És ugyanezt tanácsolhatjuk amerikai barátainknak és szövetségeseinknek is. Õk úgy kalkuláltak, hogy az iraki háború 800 milliárd dollárba fog kerülni. Véleményem szerint, amíg az amerikaiak nem látják ennek az összegnek legalább a kétszeresét, készpénzben kiszállítva a frontra Richárd Perle és más nyomásgyakorló cionista ügynökök által, addig nem kell izgulniuk. És hagyják csak a személyes csekkeket!

De van itt még ennél is jobb tanács: csatlakozni kell az én különbékémhez. És ha Sáron hadba hívná önöket, akkor válaszolják neki azt, amit én is:

Tábornok úr! Ha ön háborút akar, akkor vívja meg személyesen. És ne hívjon bennünket, majd mi fogjuk hívni önt.

A szerzõ

[About the Author]

Egy zsidó népmesében szerepel egy néma kisfiú, aki a doktorok minden erõfeszítése ellenére sem képes kinyögni egyetlen szót sem. Egyszer, már tíz esztendõs korában az ebédnél hirtelen lecsapja a kanalat és felkiált: "Ez a leves túl sós!" Szülei elámulva

kérdezgetik, hogy eddig, tíz éven át miért nem szólalt meg, ha lám, tud beszélni. Hát azért válaszolja a gyermek , mert eddig minden rendben volt.

Valahogy így kerülhetett sor Izrael Samír (angolos írásmóddal: Israel Shamir) hirtelen felbukkanására is az angol nyelvû médiában. Ezt a neves orosz-izraeli értelmiségit, írót, fordítót és újságírót jól ismerik az orosz olvasók, hiszen két könyve is megjelent (Fenyõfa és olajfa, Barangolásaim Japánban), és oroszra fordította Joyce, Homérosz és Agnon mûveit. 2001 januárjáig nem írt angolul, de akkor a palesztinok ellen indított izraeli támadások arra késztették, hogy tegye félre az irodalmat és forduljon a politika felé. Cikkei az interneten, majd egy sor újságban és magazinban jelentek meg, sok nyelvre lefordítva. Az internet segítségével Samír bebizonyította, hogy a szabad szó képes legyõzni mindenféle cenzúrát.

Novoszibirszkben született egy matematika professzor unokájaként és egy palesztinai, tibériási rabbi leszármazottjaként. A Tudományos Akadémia elitiskolájába járt, majd matematikát és jogot tanult a Novoszibirszki Egyetemen. 1969-ben kivándorolt Izraelbe, ejtõernyõsként szolgált a hadseregben, és harcolt az 1973-as háborúban. A katonai szolgálat után felújította jogi tanulmányait a jeruzsálemi Héber Egyetemen, de a jogi pálya helyett inkább az írói és újságírói karriert választotta. Az Izraeli Rádiónál kezdett dolgozni, azután szabadúszó lett. Tudósított egyebek közt Vietnamból, Laoszból és Kambodzsából az indokínai háború utolsó éveiben. 1975-ben a BBC munkatársa lett és Londonba költözött. 1977-79-ben Japánból írt a Maariv címû izraeli napilapba és más újságokba. Tokiói tartózkodása idején írta Utazások fiammal (Travels with my Son) címû elsõ könyvét, és lefordított egy sor japán klasszikust.

1980-ban tért vissza Izraelbe. A Haarec és az Al Hamismar címû lapokba kezdett írni, a Knesszetben pedig az Izraeli Szocialista Párt (Mapam) szóvivõje lett. Az egyetlen izraeli Nobeldíjas író, S. J. Agnon mûveit az eredeti héberrõl oroszra fordította. Munkáját többször is kiadták és újra nyomták Izraelben és Oroszországban is. Joyce Ulysseséből válogatott fejezeteket fordított le, s ezt a munkát is jól fogadták moszkvai, Tel Avivi és austini (USA, Texas) kiadók. Elkészítette Herzog elnök Izraeli-arab háborúk címû mûvének fordítását, melyet Londonban adtak ki. Legnépszerûbb könyve, a Palesztinát/Izraelt bemutató Fenyõfa és olajfa 1988-ban jelent meg, borítóján a ramallahi képzõmûvész, Nabil Anani festményével.

Az elsõ palesztin intifáda kirobbanásakor Samír Oroszországba ment, ahonnan az eseménydús 1989-93-as évekrõl tudósított. Moszkvai tartózkodása idején riportokat készített a Haarec számára, de felmondták vele a szerzõdést, mikor egyik cikkében a palesztin menekültek visszatérését és lerombolt falvaik újjáépítését szorgalmazta. írásai jelentek meg különbözõ orosz lapokban, például a Pravda címû napilapban és a Zavtra címû hetilapban is. 1993-ban visszatért Izraelbe, és Jaffában telepedett le. Orosz nyelvû izraeli és oroszországi lapokba írt és dolgozott különbözõ irodalmi magazinoknak is. Ebben az idõszakban dolgozott az Odüsszeia új fordításán, amely 2000-ben Szentpéterváron jelent meg. Tervei között szerepelt egy középkori, héber nyelvû Talmud-kézirat oroszra fordítása.

A második palesztin intifáda kezdetekor Samír felhagyott az irodalmi tevékenységgel és ismét újságírással kezdett foglalkozni. A "Két Állam megoldásról" folyó végtelen vitatkozás során Edward Saiddal együtt élére állt annak a mozgalomnak, amely az "Egy ember, egy szavazat, egy állam" megoldást szorgalmazza egész Palesztina/Izrael számára. Legújabb értekezései széles körben terjednek az interneten, és sok prominens

médiaoldalon olvashatók. Minden újabb cikkével olyan újságíróként mutatkozik be, akinek mûvei az izraeliek és a palesztinok reményeit egyaránt tükrözik.

Köszönetnyilvánítás

[Acknowledgements]

E könyv megírásában sokan közremûködtek. Köszönettel tartozom Noam Chomskynak, Norman Finkelsteinnek, Michael Neumannak, Edward Hermannak, Marc Ellisnek és Edward Saidnak a támogatásért, tanácsokért és bátorításért. Albert Lindemann, Kevin MacDonald, William Dalrymple, a néhai León Gumiljov és Vagyim Kozsinov fontos történeti összefüggésekre hívták fel figyelmemet. Kedves barátaim és harcostársaim, a norvég Hans Olav Brendberg és Knut Bergem, az olasz Miguel Martinez, Susanne Scheidt és Roberto Gianmarco, a német Paul Badde, a francia Marcel Charbonnier, Maria Poumier, Xavier Lavaud, Brigitte Faoder, Christian Chantegrel, Sophie Cretaux és Trystan Mordéi, a magyar Lovas István, az orosz Anton Baumgarten, valamint az amerikai Bob Green, Miriam Reik, Eugenie Trone, John Williams, Rima Anabtawi, Ahmad Amr és Jennifer Loewenstein az oly fontos visszajelzésekkel szolgáltak, lefordították értekezéseimet, s esetenként korrigálták ostobaságaimat. Két izraeli tudós, Paul Wexler és Izrael József Juval az intellektuális merészség ragyogó példáit mutatta meg nekem. Hálás vagyok a bajtársias kiállásért Atallah Hanna ortodox és Raed katolikus atyának. Szintén hálával tartozom az ausztráliai Sophie Johnsonnak a kézirat gondozásáért. És sokan vannak még, akiknek köszönetet szeretnék mondani, de akiknek a nevét a jelenlegi politikai körülmények között jobb, ha csak az emlékezetemben rögzítem.

Könyvem alapeszméi Alice Samírral, társammal, barátommal és spirituális vezérlõ csillagommal folytatott kemény vitákban kristályosodtak ki. Johanan fiam néhány ilyen eszmét a gyakorlatba is átültetett, amikor õrt állt a Születés templománál. Palesztin és izraeli barátaim, városiak és parasztok adták a fõ indíttatást e könyv megírásához. Sa végsõ inspirációs forrást Palesztina és e különlegesen szép föld szent védelmezõi jelentették.

Izrael Adam Samír

Jegyzetek

1. Jonah Goldberg: Debating War Against Iraq (Az Irak elleni háború vitatása). Jewish World Review, 2002. július 17. http: //www.jewishworldreview.com/cols/jonah.html
2. 2002. április 7.
3. Forrásokért lásd: Bill and Kathleen Christison CIA-szakértõk, a Counterpoint siteon.
4. Kathleen and Bill Christison: A Rose By Another Name: The Bush Administration's Dual Loyalties. Counterpunch, 2002. december 13.
5. http: //weekly.ahram.org.eg/2003/628/op2.htm
6. Elegendõ adat utal arra, hogy ez nem így van: elõször is, Sumner Redstone (azelõtt: Murray Rothstein) a8 milliárd dollárt érõ Viacom tulajdonosa, ami lehetõvé teszi számára, hogy vezetõ érdekeltsége legyen a CBSben, a Viacomban és az MTV worldwideban (Brian Craden, elnök), nemrég pedig megvásárolta a Black EntertainmentTelevisiont, és azonnal hozzálátott megkurtítani annak közügyekkel foglalkozó mûsorait. A CBS elnöke Leslie Moonves, Dávid Ben Gurion unokaöccse.

Michael Eisner az ABCt birtokló DisneyCapitol Cities legfõbb tulajdonosa. Dávid Westin az ABC News elnöke. Habár sok nézõt veszített, a Nightline házigazdája, Ted Koppéi Izrael nagy támogatója. Lloyd Braun az ABC Entertainment elnöke. És ott van persze Barbara Walters.

Neil Shapiro az NBC News elnöke. Jeffrey Zucker az NBC Entertainment vezetõje, és Jack Myersnek is van ott elég fontos pozíciója.
A Fox tulajdonosa, Rupert Murdoch nem zsidó, viszont a cég elnöke, Mel Karamazin már igen, akárcsak Péter Chernin, a Murdoch-féle News Corps második embere.
Sandy Crushow a Fox Entertainment elnöke, Gail Berman pedig a vezetõje. Murtdoch sok kitüntetést kapott már különféle zsidó alapítványoktól.
Jamie Kellner a Turner Broadcasting elnöke és vezérigazgatója.
Walter Issacson a CNN hírigazgatója, amelynél szintén állást kapott Wolf Blitzer (a Laté Edition mûsorvezetõje), Larry King (Larry King Live), Paula Zahn, valamint Andrea Koppei, Ted lánya.
Jordán Levin a Warner Bros. Entertainment elnöke.
Howard Stringer a Sony Corp. of America elnöke.
Róbert Sillerman a Clear Channel Communications alapítója,
Iván Seidenberg a Verizon Communications elnöke.
Terry Semel, a Warners korábbi társelnöke, a Yahoo vezérigazgatója.
Barry Diller, a Universal Entertainment korábbi tulajdonosa, az USA Interactive elnöke.
Joel Klein a világ legnagyobb kiadói konglomerátuma, a Bertelsmann amerikai vállalatainak elnöke és vezérigazgatója,
Mórt Zuckerman, a Legnagyobb Amerikai Zsidó Szervezetek Elnöki Konferenciájának elnöke a US News and World Report és a NY Daily News tulajdonosa.
Ifj. Arthur Sulzberger adja ki a New York Timest, a Boston Globeot és egy csomó más kiadványt.
Marty Peretz adja ki a New Republicot, amely leplezetlenül Izrael pártján áll, akárcsak William Kristol, a Weekly Standard szerkesztõje.
Donald Graham a Newsweek és a Washington Post elnöke és vezérigazgatója.
Michael Ledeen, akit Iránkontraként ismernek, adja ki a National Reviewt.
Ron Rosenthal a San Francisco Chronicle szervezõ szerkesztõje, Phil Bronstein pedig a fõszerkesztõje.
Dávid Schneiderman tulajdonában van a Village Voice és egy sor más "alternatív" hetilap.
William Safire, Tom Freidman, Charles Krauthammer, Richárd Cohen és Jeff Jacoby a legtöbb lapban publikáló rovatvezetõk közé tartoznak.

Sokan vannak az egyszerre több csatornán is látható talk showmûsorvezetõk; ilyen pl. Michael Savage (ABC; több mint 100 állomás) Michael Medved (124 állomás), és Dennis Prager, akinek izraeli zászló díszeleg a weboldalán. Említhetõ még Ron Owens, Ben Wattenberg és Jon Rothman, a Zionist Organisation of America (Amerikai Cionista Szervezet; ZOA) korábbi tisztviselõje, mindannyian San Franciscóban az ABC-nél.
A zsidók által alapított Hollywoodban természetesen ott van Stephen Spielberg, Dávid Geffen, Jeffrey Kranzberg (Dreamworks), Eisner (Disney), Amy Pascal (a Columbia elnöke), és még sokan, sokan mások.

Értelmiségiek számára ott van az NPR, s benne a szakértõ Dániel Schorr és hétvégi mûsorvezetõ Scott Simon, Liane Hansen, Róbert Segal, Susan Stanberg, Eric Weiner, Dániel Lev, a jeruzsálemi tudósító Linda Gradstein (az Izraelt támogató rendezvények jól ismert szónoka, Miké Schuster (akinek Ariel Saronnal Szabra és Satila után készített finomkodó interjúja miatt Hammurápi törvényszéke elõtt lett volna a helye) és Brook

Gladstein.

És ez még csak ízelítõ. A fõnököktõl az elõadókig hosszú és beszédes a lista. És bár Izraellel kapcsolatban nem mind sorolhatók azonos kategóriába, többé-kevésbé garantálják, hogy korlátok közé legyen szorítva Izrael bármiféle bírálata.
7. New York Post, 2003. március 22.
8. 2002. november 12., The New Haven Register
9. WP2001. április 3.
10. Lásd Doubt and Certainty (Kételkedés és bizonyosság) címû cikkemet.
11. Megjelent a Harpers Magazineban, 2001. október, http: //www.harpers.org/online/gaza_diary/?pg=1
12. Haarec, 2002. január 27.
13. Guardian, 2002. március 6.
14. Elérhetõ a The Department forjewish Zionist Education honlapján. A teljes idézet: Izraelben ma sokan, fõként a vallásos zsidók és külföldi támogatóik továbbra is kitartanak amellett a hagyományos zsidó etika mellett, amelyet más zsidók inkább elutasítanak vagy kimagyaráznak. Például a nábluszi/szichemi József sírjánál mûködõ Jichak Ginzburg rabbi, miután néhány tanítványát egy tizenéves arab lány meggyilkolásának gyanújával vizsgálati fogságba vetették, kijelentette: "A zsidó vér nem ugyanaz, mint egy gój vére." Ido Elba rabbi: "A Tóra szerint háború idején a pikuah nefes (életmentés) szituációjában vagyunk, és ilyen szituációban meg lehet ölni bármelyik nem zsidót." Jiszrael Ariel rabbi 1982-ben azt írta, hogy "Bejrut Izrael földjének része... vezetõinknek habozás nélkül be kell vonulniuk Libanonba és Bejrútba, és az utolsó szálig mindenkit meg kell ölniük. Emlékük se maradjon." Általában jesivadiákok éneklik a CNN mûsoraiban a "Halál az arabokra" címû dalt. A vallási vezetõk által elkövetett sikkasztás és korrupció, amelyet izraeli és külföldi bírósági eljárások is dokumentálnak az utóbbi idõben, ismét felveti a júdaizmus és az erkölcs viszonyának kérdését.

15. 2001. augusztus 8.
16. Rebecca Elsewit, lásd 1. jegyzet.
17. A Mechiltában ez áll: "tov sebagojim harog," vagyis "öld meg a nem zsidók legjobbjait" (14: 7; vö. Soferim, lásd 15: 10).
18. Publikálta: HarperCollinsPublishers, 1997, www.fireandwater.com, ISBN 0 00 6547745
19. W. Dalrymple: From the Holy Mountain (A Szent Hegyrõl)
20. http: //www.nypress.com/ Billy Graham: War Criminal (Háborús bûnös).
21. Lásd: Francis Boyle, CounterPunch, 2002. március 14.
22. Ps 36, kommentár.
23. H.Graetz: Tagbuch und Briefe (Napló és levelek), Tübingen 1977., p. 287.
24. Charles de Coster: La légende et les aventures héroiques, joyeuses, et glorieuses d'Eulenspiegel et de Lamme Goedzak au pays de Flandres et ailleurs (Eulenspiegel és Lamme Godzak legendája és hõsi, vidám, valamint dicsõséges kalandjaik Flandria földjén és másutt; 1867).
25. Idézi a The Vancouver Sun, 1966. szeptember 1 3., p. 5. "Lest We Forget Hate the Germán" ("Ne felejtsünk... gyûlöljük a németeket"), Mordecai Rier, ler a The Spectatorból, Szemelvények egy cikk számára egy British Weekly Review könyrovatában.
26. 1994. január 28.
27. 1993. december 14.
28. Gittin, 56b-57a.
29. BAR, 1996, v. 22., No. 2.
30. "The Vengeance ofthejews Was Stronger Than Their Avarice": Modern Historians and

the Persian Conquest ofjerusalem in 614 ("A zsidók bosszúvágya nagyobb volt, mint pénzsóvárságuk": modern történészek és Jeruzsálem 614es perzsa meghódítása). Jewish Social Studies Volume 4, Number 2, Indiana University.
31. 2001. április 22.
32. Horowitz, uott.
33. Itt és ott Izrael földjén, Amos Oz.
34. 2000. november, 21.
35. Haarec, 2001. április 28.
36. Washington Post, 2001. április 20.
37. http: //www.weeklyworldnews.com/bizarre/bizarre.cfm?instanceid=10
38. 1999, University of Minnesota Press.
39. Lásd: A világ vándorai
40. Szent Pál levele az efézusbeliekhez 6, 12.
41. Mózes II. könyve 29, 45.
42. János evangéliuma 1,14.
43. János evangéliuma 12, 31., 14, 30., 16, 11.
44. Szergej Averincev, SzofijaLogosz, Kijev 2001.
45. The Archaeology of New Testament, Princeton University Press, 1992.
46. Sámuel I. könyve, 21, 14. Utalás in: reference in Biblical Archaeology Review. 1980.
47. 9, 4, 6.
48. Finnegan, p. 334.
49. Talmud, Horajot, 12a.
50. Sz. Bulgakov: Persecutions of Israel {Izrael üldöztetése), 1942.
51. Lásd Rumi afgán költõ' vidám, bár kissé illetlen versét (Tökös mesterség) egy utánzó felsüléséről és a szomorú következményekről.
52. Kevin McDonald: Culture ofCritique (A kultúra kritikája), Praeger 1998, p. 330.
53. Ezt a gondolatot a bürokrácia õsellensége, Bakunyin népszerûsítette, és remekül fejti ki Lenin legjobb könyve, az Állam és forradalom (1916).
54. Végül alumíniumtermelésre használták, 1991 után privatizálták, s most egy izraeli állampolgár tulajdona.
55. Diane Harvey: Clobal Totalitarianism And The Death Of Nature, http: //www.rense.com
56. Lásd A Mamillai víztároló címû írásomat.
57. Israel Shahak és Norton Mezvinsky: Jewish Fundamentalism in Israel (Zsidó fundamentalizmus Izraelben), p. 9.
58. Zsidók Oroszországban és a Szovjetunióban címû, 1967-ben írott, 2001-ben kiadott mûve alapján.
59. Ezeket a sorokat kihagyták a Talmud nyomtatott változataiból, s a teljes szöveg csak nemrég jelent meg Izraelben. A legutóbbi idõkig külön nyomtatták ki a kutatók és tanulók számára, "Heszronot Sasz" címmel. Az idézetek forrása: Peszahim mem tet 13 bet, in heszronot p. 8.: "Omar R Eliezer, am haaretz mutar lenochro byom kipurím shehal lihiot beshabat. Omru lo talmidav, Rabbi, emor "leshohto"! Omar lahen ze taun bracha, uze ein taun bracha. Omar R Yohanan, am haaretz mutar lekor'o kedag" etc.

60. Publikálja: Yediyot Aharonot, Tel Aviv, 1999, ISBN 9654485273.
61. Beller, Bécs; idézi Lindemann: Esau's Tears.
62. Válaszul született Elie Wiesel Jerusalem in My Heart (Jeruzsálem a szívemben) címû hosszú cikkére; New York Times, 1/25/2001.
63. Israeli Internál Security Service (Izraeli Belbiztonsági Szolgálat). 64.http: //www.newsmax.com/archives/articles/2001/9/23/163013.shtml
Soros: Patriotism Ends at the Stock Market (A tõzsdénél véget ér a hazafiság), Wes

Vernon, Newsmax.com, 2001. szeptember 25.
65. New York Observer, 2001. január 22.
66. 2001. március 16.
67. Az izraeli szóhasználatban a zsidó fõhatalomra törekvõket "jobboldaliaknak" nevezik, a mérsékelt nemzetieket pedig "baloldaliaknak", bár ez a felosztás nem tükrözi az érintettek társadalmi helyzetét és álláspontját.
68. http: //www.rense.com/general8/harv.htm.
69. Jonathan Israel: European Jewry (Európai zsidóság), Oxford, 1985.
70. Dr. Finkelstein különbséget tesz a "holokauszt" mint történelmi esemény és a Holokauszt mint ideológiai konstrukció között. Én a magam részérõl a tisztánlátás kedvéért bátorkodom "Holokausztkultuszról" beszélni.
71. http: //www.infobeat.com/cgibin/WebObjects/IBFrontEnd.woa/wa/fullStory
72. Independent, 2001. június 18. Mary Dejevsky, Washington.
73. Arthur Koestler: The Thirteenth Tribe (A tizenharmadik törzs).
74. León Gumiljov: Oroszország és a nagy sztyeppe (orosz nyelven).
75. Palestine Papers, Seeds of Conflict. Összeállította és jegyzetekkel ellátta Doreen Ingrams., John Murray, London 1972. p. 77.
41176. Tom Segev: One Palestine, Complete (Egy és egész Palesztina). Kiadta Henry Holt, New York 2001., p, 36.
77. p. 33.
78. Cambridge University Press, 1997.
79. p. 302.
80. p. 417.
81. PRO.CAB. 27/24., idézi a Palestine Papers.
82. C20/3., idézi a Palestine Papers.
83. Kiadó: Alma/Am Öved, Tel Aviv, 2000., ISBN 9651314281.
84. CNN, 2001. november 9.
85. 2001. december 9.
86. Rich Lowry, a National Review szerkesztõje Howard Kurtzhoz (Washington Post, 9/13/01)
87. 2001. július 2.
88. The Third Dove (A harmadik galamb).
89. The IsraeliArab Warjune 1967 [Az 1967. júniusi izraeli-arab háború), New Left Review, 1967. június 23.
90. http: //www.ch icagotribu ne.com/news/opin ion/perspective/chi0204070422apr07.s
91. 2002. április 7.
92. Visszaállítottam e név normális írásmódját. A sznob Takinak ugyanis muszáj volt az egészen hétköznapi zsidó Landoi (vagy Landau) nevet franciásan írnia.
93. A szerzõvel való magánbeszélgetésben.
94. Forrás: New York Observer. Megjelent 2001. január 22én. Szerzõ': Philip Weiss.
95. 2001. június 16.
96. Blaming America, ír kiadás, Sunday Times.
97. Guardian, 2001. szeptember 15.
98. http: //www.arutzsheva.org
99. Az idézet Dávid Pidcocktól származik.
100. Qais S. Saleh: A HORSELESS RIDER, THE PROTOCOLS OF THE ELDERS OF ZION & IMPORTED BIGOTRY (Egy ló nélküli lovas, Cion bölcseinek jegyzõkönyve & importált bigottság), CounterPunch, 2002. november 13. bõvebben lásd még: http: //www.counterpunch.com/saleh1112.html és http: //abcnews.go.com/sections/world/DailyNews/egypt021121_TV.html
101. http: //books.guardian.co.uk/review/story/0,12084,775668,00.html Umberto Eco: The

poisonous Protocols (A mételyezõ jegyzõkönyv).
102. CIDE HAMETE BENENGELI, Cervantes írásmódjával.
103. Francois Rabelais: Nom de plume {A toll neve).
104. Alekszandr Szolzsennyicin: Jevreji v SzSzSzR iv buduscsej Rossziji (Zsidók a Szovjetunióban és a késõbbi Oroszországban). 2001., orosz nyelven.
105. Pluto Press, 1999.
106. Egy interjúban, amelyeta New York World közölt 1921. február 17én.
107. Az adatokat Kevin MacDonald (California University) adta közre.
108. Az antiszemitizmusnak ezt a szégyenbélyegét az elnyomás igazolására használják. Az izraeli megszállás megszüntetése a zsidók és a muszlimok javát fogja szolgálni Európában. Seumas Milne 2002. május 9., csütörtök The Guardian

A zsidó nép és a politikai baloldal sorsa a francia forradalom óta szorosan összefonódott. A társadalmi igazságosság és az egyetemes jogok baloldali követelése természetes módon kötõdött ahhoz a néphez, amelyet oly hosszú idõn keresztül üldözött és rekesztett ki a keresztény európai uralkodó osztály.

Marx óta a zsidók központi szerepet játszanak a baloldal minden árnyalatában. Közülük került ki az orosz forradalom vezetõinek jelentõs része ezért is nevezhette Hitler "judeobolsevista" összeesküvésnek a kommunizmust , és a baloldali irányítású illegális antifasiszta ellenállásban is nagy számban vettek részt. Az auschwitzi haláltábort a Vörös Hadsereg szabadította föl. Az 1930-as években Angliában a baloldaliak harcoltak a londoni zsidó East End megvédelmezeéért a fasisztákkal szemben. Az arab világban a zsidók döntõ szerepet játszottak a baloldali politikai pártok létrehozásában. S bár sok zsidó közösségben az osztályok mérlege nagyot változott, a zsidók továbbra is számarányukon felüli mértékben vállalnak aktív szerepet a haladó politikai mozgalmakban egyebek közt a palesztin szolidaritási csoportokban is szerte a világon.

De most a baloldalt antiszemitizmussal vádolják, mert ellenzi az izraeli katonai megszállást és a palesztinok földönfutóvá tételét. A palesztin intifáda és az izraeli megtorlás tombolása közepette a jobboldali kommentátorok és vallási vezetõk "zsidóellenes elõítéletekkel", már-már a középkori "vérvád" felelevenítésével és izraeli tömeggyilkosságok indokolatlan, ám annál hevesebb emlegetésével vádolják a baloldalt. Anglia fõrabbija, Jonathan Sacks a támadást a média ellen is kiterjesztette, s szerinte Izrael legitimációjának bármiféle megkérdõjelezése ugyanaz, "mintha megkérdõjeleznénk a zsidó nép jogát a kollektív létezésre". Az Egyesült Államokban a baloldal Izraellel együtt az európai politikai rendszer egész fõáramát is elítélte.

Az kétségtelen, hogy Európában erõsödött az antiszemitizmus, különösen az európai kommunizmus egy évtizeddel ezelõtti összeomlása után. Ez a trend a második intifáda kirobbanása és Ariel Sáron izraeli miniszterelnökké választása óta felgyorsult. Angliában jóval gyakoribbá váltak a zsidók elleni fizikai támadások bár ezek száma messze elmarad a feketék, az ázsiaiak és a muszlimok elleni támadások számától , s nemrég egy londoni zsinagógát szentségtelenítettük meg. S minthogy az egész kontinensen elõrenyomulóban van a szélsõjobb, aligha meglepõ, hogy az a közösség, amelyet alig néhány nemzedéknyi idõ választ el az emberi történelem legszörnyûbb népirtásától most ismét veszélyben érzi magát s ezt a veszélyérzetet csak fokozzák az izraeli polgári személyek elleni atrocitások.

Az is kétségtelen, hogy a baloldalon néhányan az angliai zsidó közösség viszonylagos jólétét és pozícióját annak jeleként értékelték, hogy az antiszemitizmus társadalmi rákfenéje valahogy kevésbé veszélyes, mint a rasszizmus egyéb formái. Európa temetõi

azonban arra figyelmeztetnek, hogy ez nem így van. Természetesen a baloldalt sem hagyják érintetlenül a társadalom rasszista áramlatai; és agresszíven követeli az anticionizmus és az antiszemitizmus közötti határvonal fenntartását, figyelembe véve a zsidó érzékenységet, miközben az igazságosságért küzd a Közel-Keleten.

Mindez azonban nem távolítja el azt a szennyfoltot, hogy a palesztin jogok baloldali vagy liberális támogatása valamiképpen kapcsolatban áll a megélénkült zsidóellenes rasszizmussal s ez egy abszurd szégyenfolt, amelyet önmagában is mentségül használnak fel Izrael brutális háborújára és az elfoglalt területek meghódítása. Teljesen nyilvánvaló, hogy Európában túlnyomórészt a szélsõjobb, az antiszemita métely hagyományos forrása a felelõs a muszlim és a zsidó célpontok elleni támadásokért. Kétségtelen, hogy az iszlám szélsõségek részérõl is fenyeget veszély, de az izraeli hordószónokok legvadabb beszédeiben sincs utalás arra, hogy bármelyik baloldali csoportosulás állna például a Finsbury Parki zsinagóga elleni akció mögött. És nem is az ellenséges média szítja az Izrael elleni kritikát, hanem az, ami ténylegesen megtörténik Betlehemben, Nabluszban és Ramallahban.

Az Izrael 35 éves megszálló politikáját támogatók véleményével szemben a valóság viszont az, hogy Izrael állam létét egyáltalán nem fenyegeti veszély. És a legélénkebb fantáziával sem tudjuk elfogadni egyesek állítását, miszerint Izrael "egyedül áll". Biztonságát ugyanis a világ legerõsebb állama garantálja.

Ugyanakkor nagyon is valóságos veszély fenyegeti a palesztinokat, az õ nemzeti jogaikat, sõt a puszta jelenlétüket is azon a területen, ami még megmaradt nekik Palesztinából. Emberjogi szervezetek az utóbbi hetekben egész sor bizonyítékot gyûjtötték össze a genfi konvenció súlyos megsértésérõl Izrael által elkövetett háborús bûncselekményekrõl Ciszjordániában. De Izraelnek sikerült büntetlenül visszadobnia az ENSz Biztonsági Tanácsa által felállított dzsenini vizsgálóbizottságot. A hatalom és önkény e brutális tényeinek tagadása már önmagában is az arabellenes rasszizmus és iszlámgyûlölet tükrözõdése, amelyek mostanában erõszakos formában nyilvánulnak meg Európa utcáin, s a mûveltebb körökben elfogadhatóbbnak számítanak, mint az antiszemitizmus. A baloldal szemében viszont árulásnak számít letagadni az ilyen elnyomást. Ahogy a zapatista vezetõ, Marcos fogalmazott, õ "zsidó Németországban, palesztin Izraelben".

A múlt héten Dick Armey, az amerikai Képviselõház republikánus vezetõje és Bush egyik legfõbb szövetségese felszólította Izraelt a megszállt területek annektálására és a palesztin lakosság elûzésére. Vagyis etnikai tisztogatásra tett javaslatot az arabokkal szemben. Ez a javaslat nem talált különösebb visszhangra, de minthogy épp akkor röppent fel, amikor az izraeli közvélemény 40 százaléka, s benne miniszterek is nyíltan támogatnak egy ilyen "transzfert", nem értékelhetjük másképpen, mint az izraeli elit legszélsõségesebb elemeinek támogatásaként. Az etnikai tisztogatás persze nem új eljárás Izrael gyakorlatában, amelynek fegyveres erõi kétszer is, 1948-ban és 1967-ben is végrehajtották már a palesztinok tömeges elûzését ahogy az akkori idõk izraeli vezetõinek feljegyzései és emlékiratai is dokumentálják , hogy biztosítsák az irányítás alá vont területen a meghatározó zsidó többséget. Csakhogy az így keletkezett menekültáradat továbbra is a konfliktus központi tényezõi. Ez annak a cionista tervnek a tragédiája, mely szerint a zsidó önrendelkezés csak más népek rovására valósítható meg.

Jelenleg a két államos megoldás az egyetlen lehetõség a béke megteremtésére az általunk belátható jövõben. De egy ilyen megoldás csak akkor lehet ott tartós, ha valamilyen módon jóvá teszik azt a régi etnikai tisztogatást. Akik azt állítják, hogy nem lehet

megkérdõjelezni az állam legitimitását a jelenlegi formájában amely diszkriminatív módon megadja a jogot a "hazatérésre" a világ bármely táján élõ zsidóknak, de ugyanezt a jogot megtagadja a palesztinoktól , nos, azok aligha fognak szembefordulni a rasszizmussal, inkább az ellenkezõje várható tõlük. És nem használnak az izraelieknek sem. A legutóbbi öngyilkos bombamerényletek azt bizonyítják, hogy kudarcot vallott Sáron stratégiája a terror infrastruktúrájának felszámolására. Ehelyett inkább a megszállás infrastruktúrájának lebontására volna szükség. S ez nemcsak a közel-keleti béke megteremtése elõtt nyitná meg az utat, hanem megteremtené a feltételeket az európai muszlimok és zsidók számára, hogy felismerjék közös érdekeiket. s.milne@guardian.co.uk

109. Lukács evangéliuma 16, 1314.
110. Német-francia évkönyvek, 1844.
111. Chomsky: Profit Over People (A profit az emberek fölött), Seven Stories Press, 1999, p. 8.
112. Angol fordítás: Leading Italian daily spews racist hatred, Miguel Martinez http: //www.kelebekler.com Olasz eredeti: Corriere della Sera, 2001. szeptember 29., szombat.
113. Odüsszeia, IV. ének.
114. Kevin McDonald Elõszava a Culture ofCritique (A kritika kultúrája) második kiadásához.
115. http: //www.cis.org/articles/2001/back1301.html
116. Guardian Weekly 2002. május 8.
117. Albert Lindemann: Esau's Tears (Ézsau könnyei),'! 997.
118. Apokalipszis most; lásd a weboldalamon.
119. Egyes kéziratokban tizenkettõ.
120. Utalás Mózes II. könyve 3, 3. versére.
121. "Oszama bin Laden ravasz, hízelkedõ, szemita képe vigyorog ránk minden híradásból, alig leplezett rájátszásként az amerikai tévénézõk rasszizmusára. Dr. Joseph Goebbels sem csinálhatta volna jobban" jelentette Amerikából Dávid Irving angol történész. Õ csak tudja, hiszen Goebbels életrajzírója volt.
122. http: //www.yellowtimes.org/article.php?sid=610
123. Ostrovsky Deception (Megtévesztés) címû mûve szerint.
124. http: //www.ictsint.com/, lásd még http: //afrocubaweb.com/news/israelispying.htm
125. http: //zavtra.rU/cgi//veil//data/zavtra/02/464/21.html
126. Houston Chronicle, http: //www.chron.com/cs/CDA/story.hts/editorial/outlook/1351792
127. Haarec, 1998. november 20., Musaf, p.36. 1 28. 2. szúra, 275280.
129. Az idézet Dávid Pidcocktól származik.
130. Thomas E. Ricks: Briefing Depicted Saudis as Enemies (A bemutatott szaúdiakat ellenségként kell kezelni), a Washington Post újságírója által a Pentagon stábja elé terjesztett ultimátum, 2002. augusztus 6. kedd, page A01.

131. Jack Shafer: The PowerPoint That Rocked the Pentagon, The LaRouchie defector who's advising the defense establishment on Saudi Arábia (A konnektor, amely megrázta a Pentagont, a LaRouchiei disszidens, aki a védelmi rendszer létesítését javasolja Szaúd Arábiában), és Justin Raimondo: GOING AFTER THE SAUDIS Big Oil joins up with the neocons and a LaRouche 'defector' (Udvarolni a szaúdiaknak. A Nagy Olaj csatlakozik a neokonzervatívokhoz és egy LaRouchedisszidenshez), 2002. augusztus 9., http: //www.antiwar.com/justin/justincol.html
132. Jonah Goldberg: Debating WarAgainst Iraq (Az Irak elleni háború vitatása). Jewish World Review, 2002. július 17. http: //www.jewishworldreview.com/cols/jonah.html
133. 2002. április 7.

134. AntiSaudi arguments get heard (Szaúdiellenes érvek hallatszanak), 2002. augusztus 9., 2002 Barbara Slavin, USA TODAY.
135. A Szultán és a Sátán.
136. Arábia kainuka, kuraiza és haibar törzsei Kr. u. 627-ben
137. http: //www.vny.com/cf/News/upidetail.cfm?QID=1 72359
138. MEMOIRS OF A JEWISH EXTREMIST (Egy zsidó szélsõséges emlékiratai), kiadta a Little, Brown and Co.1995.
139. globeandmail.com, 2002. április 24., szerda.
NAOMI KLEIN Emailjelentésekbõl tudom, hogy a múlt hét végén valami új dolog történt Washingtonban. A Világbank és Nemzetközi Valutaalap elleni tüntetéshez csatlakozott egy háborúellenes menet és egy másik, a palesztin területek izraeli megszállását ellenzõ demonstráció is.

Végül ezekbõl az egyesült menetekbõl a szervezõk szerint az USA történelmének legnagyobb palesztinai szolidaritási demonstrációja állt össze, rendõrségi becslések szerint 75 000 résztvevõvel.

Vasárnap este abban a reményben kapcsoltam be a tévét, hogy majd némi képet kapok errõl a történelmi jelentõségû tiltakozásról. De valami mást kaptam helyette: a diadalittas JeanMarie Le Pen ünnepelte új státusát mint Franciaország második legnépszerûbb vezetõje. Azon tûnõdtem, hogy vajon ezzel a legújabb fenyegetéssel is képese foglalkozni az utcákon megjelent új szövetség.

Én bírálom az izraeli megszállást is és a multinacionális nagyvállalatok által diktált globalizációt is, és úgy látom, hogy a Washingtonban a múlt hét végén létrejött összefogás már rég idõszerû volt. A könnyen aggatható címkék, mint például az "antiglobalizáció" ellenére az utóbbi három év szakszervezeti kapcsolódású tiltakozásai mind az önrendelkezésrõl szóltak: az embereknek arról a jogáról, hogy mindenütt maguk dönthessék el, hogyan tudják a legjobban mûködtetni társadalmukat és gazdaságukat, legyen szó földreform bevezetésérõl Brazíliában vagy általános hatóanyagú AIDSgyógyszer kifejlesztésérõl Indiában, vagy akár a megszálló erõkkel szembeni ellenállásról Palesztinában.

Amikor globalizációs aktivisták százai tódultak Ramallahba, hogy "élõ" pajzsot alkossanak az izraeli tankok és a palesztinok között, akkor konkrét akcióban nyilvánult meg a kereskedelmi csúcstalálkozók keretein kívül kidolgozott elmélet. S ennek a bátor szellemnek a visszavitele Washingtonba, ahol oly nagy mértékben alakítják a közel-keleti politikát, a következõ logikus lépés volt.

De amikor megláttam monsieur Le Pent diadalmasan integetve vigyorogni a képernyõn, lelkesedésem nagy része elpárolgott. Semmiféle kapcsolat nincs a francia fasizmus és a washingtoni "szabad Palesztina"menetei között (tudni kell, hogy Le Pen támogatói egyetlen népet gyûlölnek még a zsidóknál is jobban, és azok az arabok). S mégis az jutott eszembe, hogy bármilyen eseményen is fordultam meg az utóbbi idõben, mindenütt elítélték, nagyon helyesen, a muzulmán-ellenes erõszakot, Ariel Saront megérdemelten pokolra küldték, de sehol még csak nem is említették a zsinagógák, zsidó temetõk és közösségi központok elleni támadásokat. Meg még az is eszembe jutott hogy ha fölkeresem az aktivisták híroldalait, például a "nyílt publikációt" kínáló Indymedia.org-ot, mindig egy sor zsidó-összeesküvés-elmélettel találkozom szeptember 11-ével kapcsolatban, meg szemelvényekkel Cion bölcseinek jegyzõkönyvébõl.

Az antiglobalizációs mozgalom nem antiszemita, csupán nem szembesült még teljes mértékben a közel-keleti konfliktusba való belebonyolódás implikációival. A baloldaliak többsége egyszerûen oldalt választ, és a Közel-Keleten, ahol az egyik oldal megszállás alatt él, a másik pedig az USA katonai támogatását tudhatja a háta mögött, a választás könnyûnek tûnik. Csakhogy lehet bírálni Izraelt úgy is, hogy az ember határozottan elítéli az antiszemitizmust.

És ugyanígy lehetséges palesztin függetlenségpártinak lenni a leegyszerûsítõ "palesztinbarát/Izraelellenes" ellentétpár elfogadása nélkül is, amely a George W. Bush elnök által oly kedvelt jó-rossz ellentétpár pontos tükörképe.

De miért bajmolódunk ilyen finomságokkal, amikor Dzseninben még mindig holttesteket húznak ki a romok alól?

Mert mindenkinek, aki harcolni kíván a Le Penstílusú fasizmus vagy a Saron stílusú brutalitás ellen, szembe kell néznie az elõretörõ antiszemitizmus valóságával.

A zsidógyûlölet hatékony politikai fegyvernek bizonyul az európai és az izraeli jobboldal kezében. Monsieur Le Pen számára az antiszemitizmus egy fõnyeremény, amely egy hét alatt 10 százalékról 17 százalékra növelte a támogatottságát.

Ariel Sáron számára az antiszemitizmustól való képzelt és valóságos félelem a fegyver. Sáron szereti azt mondani, hogy õ szembenéz a terroristákkal, hogy lássák, nem fél. Valójában azonban a félelem irányítja a politikáját. Nagy tehetségének lényege annak felismerése, hogy a zsidókban milyen mélyen él egy újabb holokauszttól való rettegés. Sáron tudja, hogyan kell párhuzamot vonni az antiszemitizmus miatti zsidó aggodalom és a terrorizmustól való amerikai félelmek között.

És Sáron ahhoz is nagyon jól ért, hogy mindezt miképpen használja ki a saját politikai céljaira. Sáron mindenekelõtt arra a régi és ismerõs félelemre támaszkodva tudja védekezõ jellegûnek beállítani az összes agresszív akciót, hogy Izrael szomszédai a tengerbe akarják szorítani a zsidókat. Másodszor pedig Sáron a diaszpórazsidóságnak azzal a félelmével manipulál, hogy végül is Izraelben lesznek kénytelenek biztos menedéket keresni. Ez a félelem szerte a világon zsidók millióit, s köztük az izraeli agressziótól undorodókat is arra készteti, hogy hallgassanak, és küldjék a csekkeiket, afféle elõlegként a majdani menedék számára.

A képlet egyszerû: minél több zsidó fél, annál nagyobb a hatalma van Saronnak. Õt a "békét, biztonság révén" platformján választották meg, s adminisztrációja most alig tudta leplezni örömét Le Pen sikeressége láttán, ami közvetlen felhívást jelent a franciaországi zsidók számára, hogy csomagoljanak és induljanak el az ígéret földjére.

Mr. Sáron számára a zsidók félelme arra garancia, hogy az õ hatalmát nem fogják korlátozni, hogy büntetlenül megteheti az elképzelhetetlent: katonákat küldeni a Palesztin Hatóság oktatási minisztériumába ellopni és megsemmisíteni az adatbázist, gyermekeket elevenen elégetni a házaikban, és megakadályozni a mentõket, hogy megmenthessék a haldoklókat.

A nem Izraelben élõ zsidók furcsa harapófogóban érezhetik magukat: a nekik biztonságos jövõt ígérõ ország viselt dolgai most egyre jobban veszélyeztetik az õ biztonságukat. Sáron tudatosan igyekszik elmosni a határokat a "zsidó" és az "izraeli" kategória között,

azt állítva, hogy õ nem izraeli területekért, hanem a zsidó nép fennmaradásáért harcol. S amikor az antiszemitizmus legalábbis részben az õ cselekedetei miatt is fokozódik, akkor ismét csak Sáron az, aki ebbõl is besöpri a maga politikai hasznát.

És a dolog mûködik. A zsidók többsége ma már annyira fél, hogy hajlandó bármit megtenni az izraeli politika védelmében. így aztán a lakóhelyemtõl nem messze lévõ zsinagógán, melynek szerény homlokzatát csúnyán elrondította nemrég egy gyanús körülmények között keletkezett tûz, az ajtón lévõ feliraton nem az olvasható, hogy "Nincs mit köszönnünk neked, Sáron", hanem az, hogy "Támogassátok Izraelt... Most aztán minden eddiginél jobban".

Van ebbõl kiút. Az antiszemitizmust semmi sem fogja megszüntetni, de az Izrael határain kívül és az azokon belül élõ zsidók valamivel nagyobb biztonságban erezhetnék magukat, ha elkezdenének különbséget tenni a zsidó álláspontok és az izraeli állam cselekedetei között. Ebben a kérdésben kulcsszerepet játszhatna egy nemzetközi mozgalom. Már kötõdnek szövetségek az antiglobalizációs aktivisták és az izraeli "refuznyikok", vagyis a katonai kötelességüket a megszállt területeken megtagadó katonák között. És a szombati tiltakozások legnagyobb hatású jelenetei azok voltak, amikor a rabbik együtt vonultak a palesztinokkal.

De ennél többet kell tenni. Mert könnyen mondogatják maguknak a társadalmi igazságosságért küzdõ aktivisták, hogy mivel a zsidóknak oly nagy hatalmú védelmezõik vannak Washingtonban és Jeruzsálemben, az antiszemitizmus elleni harcot már nem nekik kell megvívniuk.

Ez életveszélyes tévedés. Mert pontosan azért kell felújítani az antiszemitizmus elleni küzdelmet mert az antiszemitizmust Sáron a maga kénye-kedve szerint használja ki
Ha már az antiszemitizmust nem tekintik többé zsidó ügynek, amellyel Izraelnek és a cionista lobbinak kell csupán foglalkoznia, akkor Sáron meg lesz fosztva leghatékonyabb fegyverétõl a védhetetlen és egyre brutálisabb megszállás keretei között. És ráadásképpen, ha csökken a zsidók iránti gyûlölet, akkor összezsugorodik a Jean-Marie iránti szimpátia is.
Naomi Klein, a No Logo szerzõje

140. globeandmail.com, 2002. április 24., szerda.
141. http: //www.shma.com/may02/nathan.htm, http: //www.shalem.org.il/azure/6articles2.html
142. Vicious circles dosing in (Az ördögi körök bezáródnak), Haarecinterjú, 2002. október 5.
143. In the same camp as Hamsun? (Egy táborban Hamsunnal?) írta: Hakon Kol manskog

Tavaly a Klassekampen több értekezését is közölte az izraeli publicista és regényíró Izrael Samírnak, aki rendkívüli és ellentmondásos tollforgató. írásai provokatívak és élesek, annyira, hogy még a palesztinok elkötelezett barátainak is nehezükre esik elfogadni õket.

Samír szemrebbenés nélkül tud írni "zsidó kézben lévõ újságokról" és "a zsidók amerikai barátairól". Meggyõzõdése, hogy Izrael állama rosszabb, mint amilyen annak idején az apartheid politikát folytató DélAfrika volt, s hogy ezt az államot az Egyesült Államokban mûködõ zsidó lobbi tartja életben.

Samír nem fél attól, hogy "antiszemitának" bélyegzik. Azt mondja, ezt a bélyeget mindenkire rásütik, aki nem támogatja teljes mellszélességgel Palesztina izraeli megszállását.

A Klassenkampen semmiképpen sem tud azonosulni Samír írásainak tartalmával, de ma mégis közli egy újabb munkáját. Ez is provokáló és ellentmondásos jellegû írás.

Mi pedig azért adjuk közre, mert úgy véljük, hogy írásai felrázóak és gondolatébresztõek, amikor olyan témákkal foglalkozik, amelyekben általában a feketefehér gondolkodás és a megcsontosodott eszmék uralkodnak. Samír világosan és jól írt arról, hogy Izraelben mennyivel kisebb az ortodox és a liberális zsidók közötti különbség, mint ahogy azt mi, így távolról szemlélve, elképzeljük. A Klassenkampen komolyan szeretne foglalkozni az általa felvetett kérdésekkel, de arra igényt tart, hogy Samír is tegye világossá a saját álláspontját.

Mindenki, aki elolvasta Norman G. Finkelstein The Holocaust Industry (A holokausztipar) címû mûvét, tisztában lehet azzal, hogy Izrael Állam miként használja ki gazdaságilag és szimbolikusan is a zsidók szörnyûséges, tömeges kiirtását a II. világháború idején. A holokauszt (mint egyedülálló és felfoghatatlan esemény) mítosza, az "antiszemita" megbélyegzéssel együtt, szemben áll a Sáron & Co. palesztinellenes megszálló politikájának minden veszélyes bírálatával.

De ha meg is értjük ezeket az összefüggéseket, és belátjuk, hogy létezik kapcsolat a zsidó identitás és az izraeli megszálló politika brutalitása között, attól még nem szabad közömbösen fogadnunk, ha a palesztinok barátait rasszistának vagy antiszemitának bélyegzik. Az egy dolog, hogy az antiszemitizmusnak valóban mély gyökerei vannak Európában. Ezt senki sem tagadhatja, s különösen azok nem, akik harcolnak a palesztinokkal szemben alkalmazott rasszista politika ellen. És föl kell tennünk a kérdést: kinek használ az, ha a cionisták szabad kezet kapnak az antiszemita kártya kijátszására mindenkivel szemben, aki bírálni merészeli õket?

ALLEN ÉS HAMSUN

Izrael Samír bizonyos, ebben az értekezésben is elõforduló megfogalmazásai azt jelzik, hogy Samír nem érti ezt az összefüggést vagy fütyül rá. Ma például ilyesmiket ír: "Az arabbarát, a négerbarát és az antiszemita olyan, megbélyegzõ kifejezés, amely beszennyezi használóját (...) Használták T. S. Eliot és Dosztojevszkij, Cenet és Hamsun, Marx és Woody Allen, Szent János és Yeats ellen, és ebbe a társaságba szívesebben tartozik az ember."

Bizarr helyzet, de mintha Samír osztaná a cionisták világnézetét: a cionisták ugyanis nem tesznek különbséget a zsidó filmmûvész Woody Allen saját népével szembeni finom öniróniája és a náci Hamsun antiszemitizmusa között. Samír sem akar különbséget tenni, s a jelek szerint elfogadja, hogy mindkettõ "antiszemita", és csatlakozik a táborukhoz. Miért nem azért folytat politikai küzdelmet, hogy az "antiszemita" megbélyegzést csak akkor alkalmazzák, ha indokolt?

Hát nem így lehetne megfosztani Ariel Saront egy veszedelmes politikai fegyvertõl?

Izrael Samírnak világossá kell tennie az álláspontját az ilyen kérdésekkel kapcsolatban, és el kell magyaráznia a világnak: tényleg úgy gondolja-e Samír, hogy a palesztinok barátai

érezzék csak jól magukat, ha egy táborba sorolják õket Hamsunnal? Vagy inkább tiltakoznunk kell az ilyen "párhuzamok" ellen? Talán mégiscsak van valami a cionisták dogmatikus dualizmusában, amivel szembe kell fordulnunk? Vagy mi legyen?

Samír Oroszországban született, de 1969-ben Izraelbe költözött, és most is Jaffában él. Ejtõernyõsként szolgált az izraeli hadseregben, majd a vezetõ izraeli napilap, a Haarec moszkvai tudósítója volt a Szovjetunió felbomlása idején. A laptól akkor bocsátották el, amikor hazatérési jogot követelt az 1948-as palesztin menekülteknek. Számunkra pedig itt a hûvös Északon láthatóan nem könnyû felfogni azt az abnormális helyzetet, amelyben a zsidók és a palesztinok is élnek. A vitatkozáshoz ennél túlfûtöttebb, õrültebb környezetet aligha lehetne találni. Lehet, hogy Samír ezért használ olyan szavakat, kifejezéseket és megfogalmazásokat, amelyek negatív reakciót váltanak ki belõlünk? Vagy egyszerûen csak nincs köztünk egyetértés?

Mose Kacav izraeli államelnök nemrég ellátogatott Németországba. A múlt hétfõn német neonácikkal volt szerencséje találkozni, akik palesztin zászlókat lengettek és "El a kezekkel Palesztinától!", "Izrael ne kapjon német fegyvereket!" feliratú táblákat emeltek a magasba. Katasztrófa volt! Ha ezt nem maguk a neonácik találták ki, akkor szerintem Ariel Sáron telefonálta meg nekik az ötletet. Kíváncsi volnék, hogy Izrael Samír osztja-e az aggodalmaimat, és egyetért-e velem abban, hogy mindenáron el kell kerülnünk azt a helyzetet, amelyben nácik menetelnek Palesztina támogatását követelve. Vagy ennek az egésznek nincs is már jelentõsége, amióta az "antiszemitizmus" üres és jelentés nélküli kifejezéssé vált, s ma már csak fegyver az izraeli cionisták kezében? Nem fontos kérdés ez?

144. http: //www.observer.co.uk/iraq/story/0,12239,864318,00.html
145. Lukács evangéliuma 19, 3940.
146. Lásd Bankárok és bankrablók címû értekezésemet.
147. János evangéliuma 19, 38. és másutt.
148. Máté evangéliuma 5, 13.
149. AZ ANTISZEMITIZMUS NEM ELFOGADHATÓ IZRAEL BÍRÁLATÁRA írta: Christine Mohn pszichológus, a Norvég Antiszemitizmuselleni Társaság titkára.

Antiszemita: Az a kitüntetett hely, amelyet Izrael Samír elfoglal bizonyos norvég értelmiségi körökben, jól szemlélteti, hogy a központi norvég sajtóorgánumok Izrael bírálata ürügyén hajlandók antiszemita nézeteket is terjeszteni, írja a szerzõ. Samírt nemzetközi síkon afféle zavarodott "handabandázónak" tekintik és elutasítják, de a norvég baloldali radikálisok körében valamilyen oknál fogva mármár kultikus tisztelet övezi.

Az utóbbi hónapokban a Klassenkampen, a Friheten, a Dagbladet és a Morgenbladet címû lapok az Izrael és a palesztinok közötti konfliktusról szóló vitáikban és cikkeikben gyakran alkalmazzák az izraeli tollnok Izrael Samír állításait és kommentárjait. Samírnak néha még azt is megengedték, hogy vezércikket írjon.

Izrael Samírnak különösen rossz híre van, annak a paradox helyzetnek a következtében, hogy õ zsidó létére antiszemita. A Szovjetunióban született és nõtt föl, s kereszténynek vallja magát. Kapcsolatot létesített az izraeli kommunista párttal, a Mapammal, de flörtöl a szélsõjobboldali csoportokkal is.

Samír politikai hitvallásának lényege az, hogy a zsidókat leginkább Krisztusgyilkosként lehet jellemezni, hogy a zsidó izraeliek pogromokat szerveznek keresztény polgártársaik

ellen, hogy a gazdag zsidók általában nem becsületes úton szerezték a vagyonukat; s hogy a zsidók természetüknél fogva "gyökértelen" személyek, akik a szó legmélyebb értelmében nem illenek be sehová. Szintén kedvelt antiszemita kliséje, hogy a zsidók gazdasági és katonai világuralomra törnek, s hogy "vírusként" fertõzik meg, hogy ezáltal könnyebben lerombolhassák, a nem zsidó társadalmakat. S ezek az attitûdök agresszív, durva, szexista nyelven vannak kifejtve, s fõként a Samír különös érdeklõdésére számot tartó palesztinok sorsáról folyó vitákban jönnek elõ.

A zsidókról és a júdaizmusról alkotott véleményének megformálóiról szólva Samír egyebek között Kari Marxot, Isaac Deutschert, Knut Hamsunt, T. S. Eliotot és az ultraortodox Kook rabbit szokta említeni. Más szóval, gyûlöletét olyan emberek írásaira alapozza, akiknek maguknak is némiképp zavaros képzeteik voltak a zsidókról. Különösen sokat foglalkoztatja Samírt a zsidóknak az a meghatározása, hogy õk Isten választott népe. A zsidók számára ez azt jelenti, hogy a zsidó életszabályokat kell követniük, például az étkezéssel és az ünnepekkel kapcsolatban, míg a többi népnek a maga hagyományai szerint kell élnie. A kiválasztottság a zsidó hagyomány szerint egyáltalán nem jelent szorosabb kapcsolatot Istennel, vagy felsõbbrendûséget a nem zsidókkal szemben, bár ezt a szót a keresztények általában így értelmezik.

Samír publikál néhány orosz kiadványban is, egyebek közt a Zavtra címû hetilapban, a manapság leginkább antiszemita orosz sajtótermékben. A Zavtra védelmébe vette az orosz neosztalinista Orosz Konföderáció Kommunista Pártja vörösbarna programját, amely a sztálini évtizedek hírhedt, gyûlölködõ kisebbségellenességét próbálja továbbvinni. A Zavtra fõszerkesztõje, Alekszander Prohanov 2000 márciusában meghívta Moszkvába az egykori Ku-Klux-Klan-vezér Dávid Dukeot, hogy tanácsokat kérjen tõle Oroszország etnikai kitisztításához.

A legutóbbi franciaországi választási kampány idején Samír kifejezte reményét, hogy a Nemzeti Front nyeri a választásokat, hiszen JeanMarie Le Pen is megmondta, hogy "a zsidók uralják Franciaországot".

Az íráson kívül Samírnak van még egy hobbija: II. világháborús náci dokumentumokat gyûjt, amelyeket aztán továbbít a mai szélsõjobboldaliaknak. Ezek egyik leghíresebb képviselõje, Dávid Irving angol történész azonban "komolytalannak" nevezte Samírt, és nem volt hajlandó kapcsolatba lépni vele.

Manapság az antiszemitizmus leginkább az arab világban terjedt el, ahol szabadon terjesztik egyebek közt a Mein Kampfot és Cion bölcseinek jegyzõkönyvét. Az egyiptomi televízió például a napokban mutatja be a Cion bölcseinek jegyzõkönyve alapján készült sorozatát az izraeliek valódi célja inak "leleplezésére". Az arab újságok tele vannak olyan kijelentésekkel, amelyeket annak idején akár a Stürmer is publikálhatott volna. A zsidókat pozitív módon bemutató filmek és könyvek többsége be van tiltva. A holokausztot hol megkérdõjelezik, hol pozitív eseményként értékelik. Izrael Samír azonban mindezt tagadja, és "cionista propagandának" minõsíti. Amikor tavaly Bejrútban a nemzetközi bírálatok hatására mégsem engedélyezték az eltervezett revizionista konferencia megrendezését, Samír arról panaszkodott hogy ezek a "kiváló kutatók" nem tárhatták a nyilvánosság elé a nézeteiket. Samír tagadja az iszlám terrorszervezetek létezését, és azt állítja, hogy a Tel Avivban 2001 júniusában a "Delfinárium" diszkó ellen végrehajtott, 22 fiatal életet követelõ palesztin öngyilkos merénylet az orosz maffia mûve volt.

E tevékenysége miatt egy sor korábbi barátja a szélsõbal és a muszlimok köreibõl ma már messzire elkerüli Samírt ilyen például Nigel Parry, Tim Hall, Stanley Heller és Hussein Ibish; ez utóbbi az amerikai iszlám ernyõszervezet, a CAIR vezetõje , és kijelentik, hogy zsidógyûlölete miatt Samír nem alkalmas arra, hogy a palesztinok ügyéért harcoljon.

Samírt nemzetközi síkon afféle zavarodott "handabandázónak" tekintik és elutasítják, de a norvég baloldali radikálisok körében valamilyen oknál fogva már-már kultikus tisztelet övezi. Talán nem meglepõ, hogy a Friheten és a Klassekampen felkarolja õt hiszen ugyanazt hajtogatja a zsidókkal és Izraellel kapcsolatban, amit a keleteurópai kommunisták , de az már aggodalmat kelt, hogy olyan, politikailag mérsékelt sajtóorgánumokba is beengedik õt, mint a Dagbladet és a Morgenbladet. A Samír által bizonyos értelmiségi körökben elfoglalt központi hely két dolgot szemléltet: elõször is azt, hogy az antiszemitizmus nemcsak a szélsõjobboldali csoportokat jellemzi, másodszor pedig azt, hogy a központi norvég sajtó Izraelkritika ürügyén hajlandó antiszemita nézeteket is terjeszteni. Az minden kétségen felül áll, hogy az izraeli politika objektív, jogos bírálatát semmiképpen sem lehet antiszemitizmusnak nevezni. Izrael Samír kijelentései azonban se nem objektívek, se nem jogosak, s ha õt az igazság tanújaként használják a Közel-Keletrõl folyó vitában, az pontosan olyan, mintha Dávid Irvinget hívnák meg szakértõnek egy holokausztvitára.

Ijesztõ látni, hogy az újságírók nem leplezik le a szemük láttára megnyilvánuló zsidógyûlöletet, s az ilyen esetek csak erõsítik a norvégiai zsidóknak azt a benyomását, hogy a norvég média nem képes kiegyensúlyozottan kezelni Izrael és a Közel-Kelet témáját.
150. Israel Shahak és Norton Mezvinsky: Jewish Fundamentalism in Israel (Zsidó fundamentalizmus Izraelben), p. 9.
151. Freak Factory, www.israelshamir.net
152. Minden arab testvéremnek.
Augusztus 24-ére a Nemzeti Szövetség National Alliance, NA; az egyik legnagyobb és legveszélyesebb amerikai neonáci csoport demonstrációt tervez "Izrael megrendítése" jelszavával Washingtonban. Az NA a fehér felsõbbrendûséget hirdeti, és a palesztinokkal való szolidaritást tûzi zászlajára a zsidókkal és az amerikai kormánnyal szemben. Arra készülnek, hogy 11 órától délután 1-ig a Kongresszus székháza elõtt gyülekeznek, este pedig vacsorát és "white power" koncertet rendeznek. Felhívásuk szerint ez lesz "a történelem legnagyobb fehér nacionalista összejövetele az amerikai Kongresszusnál". Augusztus 24-én valószínûleg az övék lesz a fehér faji felsõbbrendûséget hirdetõk legnagyobb összejövetele az 1920-as évek Ku-Klux-Klanos tömegfelvonulásai óta. Tavaly az NA három demonstrációt szervezett az izraeli és kettõt a német követség elé. Az izraeli követség elõtti legutóbbi akciójuk, amelyen 200 neonáci szkinhed vonult fel, palesztin zászlókkal, zárt alakzatban és náci karlendítéssel, nem ütközött különösebb szervezett ellenállásba. Nekünk meg kell akadályoznunk, hogy ez a rasszista csõcselék beszennyezze a palesztin ügyet. Felhívás ez minden arabhoz és különösen a palesztinokhoz: jöjjenek el augusztus 24-én, és akadályozzuk meg a nácikat, hogy kisajátítsák az ügyünket s azt az etnikai tisztogatás igazolására használják fel. Különös felelõsségünk kimondani, hogy semmi közünk nincsen ezekhez a nácikhoz. Semmi sem lehet hatékonyabb e fondorlatos stratégiai manõver leállítására, mint ha közvetlenül tõlünk hallják: "Mi arabok vagyunk, mi palesztinok vagyunk, s a mi szabadságharcunk homlokegyenest ellenkezik a ti etnikai tisztogatási programotokkal. Mi szembehelyezkedünk a cionizmussal, de szembehelyezkedünk az antiszemitizmussal és a fasizmussal is. Mi különbséget tudunk tenni a palesztinok etnikai kitakarítását szorgalmazó politikai mozgalom és a júdaizmus között. Mi nagyon jól tudjuk, hogy ha az önök retorikája valaha is törvényes jogot nyer,

akkor mi leszünk az elsõk a vágóhídon." A Keleti-Parti Antifasiszta Hálózat több különbözõ kontingensben, különféle kockázati szinteken, s a politikai és taktikai egység szintjein szervezõdik meg. A november 1-tõl induló nagy ellendemonstráció törvényesen engedélyezett, s biztonságos, erõszakmentes és konfrontációkerülõ lesz, amelyen mindenki (a gyermekes családok és az állampolgársággal nem rendelkezõk is) biztonságosan és törvényesen kifejezhetik náciellenes álláspontjukat. Ez most felhívás arra is, hogy alakuljon meg egy arab kontingens is a náciellenes demonstrációra. Ennek a kontingensnek egységes, antirasszista üzenete lehetne a nyilvánosság számára. A kontingens ezt az üzenetet közvetítõ zászlókkal és dalokkal vonul majd, és röplapokat osztogat a közönségnek és a sajtónak. Ha ezt nem tesszük meg, akkor náci ellenségeink kisajátítják nemes ügyünket, cionista ellenségeink pedig a nácikat fogják a mi egyik arculatunkként a világnak mutogatni.

153. A veréb és a bogár.
154. http: //www.chicagotribune.com/news/opinion/perspective/chi0204070422apr07.s
155. beszéd: ADC Chapter in San Francisco on May 22, 2001
156. lásd honlapomat: www.israelshamir.net
157. Lásd Óda Cynthiához címû írásomat.
158. Stephen Zunes: Don't Blame the Jews for Cynthia McKinney's Defeat (Ne a zsidókat okolják Cynthia McKinney vereségéért), augusztus 26.
159. Megjelentette a CommonDreams.org, 2002. augusztus 27én, kedden. Edward S. Hermán: A Reply to Stephen Zune's on the Jews and Cynthia McKinney's Defeat (Válasz Stephen Zunenak a zsidók és Cynthia McKinney veresége témájában).
160. Bili White: The Purge ofjoe Sobran And The Axis OfEvil: How Letting The NeoCons Cain Control Has Brought The Nation To The Brink Of War (Joe Sobran elûzése és a Gonosz Tengelye: Hogyan sodorta az országot a háborús szakadék szélére az irányítás átengedése a neokonzervatívoknak), in: www.overthrow.com
161. Arthur Liebman: Jews and the Lett, idézi Lenni Brenner: Jews in America, Today, p. 227.
162. Hertzberg: Jews in America (Zsidók Amerikában).
163. Maimonidesnek ezeket a szavait nem találjuk meg az angol fordításban, mivel azokat kihagyták az amerikai zsidó kiadók, de érintetlenül szerepelnek a zsidó változatban. Israel Shahak megjegyzése 3000 Years of Jewish Religion (A zsidó vallás 3000 éve) címû munkájában.
164. Lenni Brenner: yews in America (Zsidók Amerikában), Saki Books, London.
165. Lásd Love's Labours Lost, a weboldalamon: www.israelshamir.net
166. Left.ru magazin.
167. Fox Butterfield, New York Times, 2002. augusztus 28., Study Finds Big Increase in Black Men as Inmates Since 1980, (Egy felmérés szerint jelentõsen megnõtt a fekete rabok száma 1980 óta).
168. http: //www.blackcommentator.com/10_letter_to_readers.html
169. Jonathan Kaufmann: BROKEN ALUANCE: THE TURBULENT TIMES BETWEEN BLACKS AND JEWS IN AMERICA (Felbomlott szövetség: zavaros idõk az amerikai zsidók és feketék között; Charles Scribner's Sons, 1988);
170. Lásd: www.israelshamir.net
171. Lásd Oszd meg és uralkodj címû írásomat.
172. Nicholas D. Kristóf, New York Times, 2002. augusztus 30.

---1. rész---